

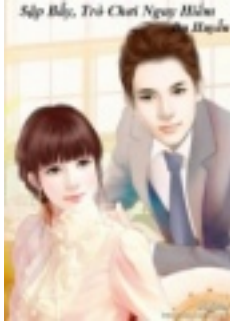
Sập Bẫy, Trò Chơi Nguy Hiểm

Contents

Sập Bẫy, Trò Chơi Nguy Hiểm	2
1. Chương 1.1. Gặp Lần Đầu Đã Ra Tay (1).	3
2. Chương 1.2. Gặp Lần Đầu Đã Ra Tay (2).	9
3. Chương 2. Đồng Ý Quay Phim.	14
4. Chương 3. Lời Tuyên Bố Của Ma Quỷ.	18
5. Chương 4. Trao Đổi.	26
6. Chương 5. Ma Quỷ.	31
7. Chương 6. Giết Người Không Chớp Mắt.	38
8. Chương 7. Tàn Ác.	44
9. Chương 8. Giam Cầm.	50
10. Chương 9.1. Hẹn Mặt Bạn Cùng Anh.	56
11. Chương 9.2. Kẻ Thù Tìm Đến.	63
12. Chương 9.3. Cầu Xin.	68
13. Chương 10. Hành Hạ.	74
14. Chương 11. Em Gái.	79
15. Chương 12. Cái Chết.	85
16. Chương 13. Thân Phận Thật.	90
17. Chương 14. Chỉ Là Em Gái.	96
18. Chương 15.1. Kẻ Xấu Đột Nhập.	100
19. Chương 15.2. Dùng Thân Thể Báo Đáp.	106
20. Chương 16. Sai Vật.	111
21. Chương 17. Phục Kích.	116
22. Chương 18. Nội Phẫn.	120
23. Chương 19. Ngự Biệt Uyển.	126
24. Chương 20. Không Phải Em Gái.	131
25. Chương 21. Nhị Thiếu.	136
26. Chương 22. Tiểu Tam.	141
27. Chương 23. Chết.	146
28. Chương 24. Quá Khứ Bị Lãng Quên.	154
29. Chương 25. Tìm Lại Kí Ức.	159
30. Chương 26.1. Lão Đại Up (1).	163
31. Chương 26.2. Lão Đại Up (2).	168
32. Chương 27. Tạm Thời Nghỉ Việc.	172
33. Chương 28. Mộ Dung Cảnh.	177
34. Chương 29. Muốn Là Người Phụ Nữ Của Anh.	182
35. Chương 30. Lại Cho Leo Cây.	189
36. Chương 31.1. Trở Thành Người Làm (1).	193
37. Chương 31.2. Trở Thành Người Làm (2).	198
38. Chương 31.3. Trở Thành Người Làm (3).	201
39. Chương 32. Nhị Lão Thiếu.	205
40. Chương 33. Người Đàn Ông Không Nên Dính Vào.	209
41. Chương 34.1. Ai Mới Là Kẻ Ăn Cắp Kịch Bản? (1).	213

42. Chương 34.2. Ai Mới Là Kẻ Ăn Cắp Kịch Bản? (2).	218
43. Chương 34.3. Ai Mới Là Kẻ Ăn Cắp Kịch Bản? (3).	222
44. Chương 35. Ra Tòa.	227
45. Chương 36. Thắng Kiện.	232
46. Chương 37. Đối Xử Tốt..	237
47. Chương 38. Nổ Bom.	241
48. Chương 39. Sự Lạnh Lùng Của Nhậm Tử Phàm.	246
49. Chương 40. Nếu Anh Yêu Tôi, Tôi Đồng Ý.	251
50. Chương 41. Không Tin Tưởng.	256
51. Chương 42. Đau Đến Tận Tâm Can.	260
52. Chương 43. Con Mèo Nhỏ.	265
53. Chương 44. Như Ngỡ Ra.	270
54. Chương 45. Chạy Bộ Buổi Sáng.	272
55. Chương 46. Bị Xem Thường.	276
56. Chương 47. Say Rượu.	280
57. Chương 48: Đá Xuống Giường.	283
58. Chương 49. Hi Vọng.	286
59. Chương 50. Đi Cùng Anh Đến Đảo San Hô.	291
60. Chương 51.1. Ba Ngày Ở Đảo San Hô (1).	295
61. Chương 51.2. Ba Ngày Ở Đảo San Hô (2).	299
62. Chương 51.3. Ba Ngày Ở Đảo San Hô (3).	303
63. Chương 51.4. Ba Ngày Ở Đảo San Hô (4).	308
64. Chương 51.5. Ba Ngày Ở Đảo San Hô (5).	311
65. Chương 52. Yêu Chưa Đủ, Hận Chưa Phai.	315
66. Chương 53. Yêu Nhưng Không Đủ Can Đảm Tiếp Nhận.	319
67. Chương 54. Cá Cược.	323
68. Chương 55. Trở Về Hàn Lâm, Lòng Mang Thủ Hận.	327
69. Chương 56. Lừa Gạt	331
70. Chương 57. Ý Định Trong Lòng	336
71. Chương 58: Đánh Mất	340
72. Chương 59. Cường Đoạt.	344
73. Chương 60: Tê Tâm Liệt Phế.	348
74. Chương 61: Chạm Mặt	352
75. Chương 62: Gặp Lại Chẳng Khác Người Xa Lạ.	356
76. Chương 63: Mất Con.	360
77. Chương 64: Theo Đuổi.	365
78. Chương 65: Âm Thầm.	369
79. Chương 66: Cái Vả.	374
80. Chương 67: Đã Từng Muốn.	377
81. Chương 68: Đến Để Nhắc Nhở.	381
82. Chương 69: Em Nhớ Anh.	385
83. Chương 70: Sai Lầm To Lớn.	389
84. Chương 71: Dứt Khoát Chấm Dứt (1).	393
85. Chương 72: Dứt Khoát Chấm Dứt (2).	398
86. Chương 73: Bám Theo.	400
87. Chương 74: Ly Hôn.	404
88. Chương 75: Tôi Yêu Anh Ấy (hoàn)	408

Sập Bẫy, Trò Chơi Nguy Hiểm

Giới thiệu

Một tình cảm kéo dài từ thuở nhỏ, đáng tiếc bị chia cắt mười sáu năm. Một con người sinh tồn vì tr

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sap-bay-tro-choi-nguy-hiem>

1. Chương 1.1. Gặp Lần Đầu Đã Ra Tay (1).

Chương 1.1: Gặp lần đầu đã ra tay (1).

Trong cuộc đời này, Thừa Tuyết chạm phải hai người đàn ông, lần lượt dính dáng vào hai người đàn ông này, làm cô không dứt ra được mà cũng không thể nào dứt ra.

Chạy trốn nhau cả một chặn đường dài rốt cục vẫn gặp lại nhau, là do trái đất tròn, chạy hết vòng tròn ấy lại quay về điểm xuất phát ban đầu, quay về quỹ đạo vốn có của nó.

Thừa Tuyết nói giữa bọn họ có một sợi chỉ buộc vào tim thỉnh thoảng lại siết thật chặt. Tuy nó rất mảnh, mảnh đến nỗi bình thường không thể cảm nhận được, nhưng mỗi lần xiết chặt lại khiến người ta thấy nhói đau và nghẹt thở.

Tại một ngã rẽ, em đã gặp anh...

Bầu trời vào thu của se se vài cơn gió nhẹ, thổi qua làn tóc đen dài được buộc cao phía sau của cô gái.

Thừa Tuyết ngửa mặt lên nhìn bầu trời xanh mượt kia, mi mắt nhanh chóng hạ xuống, khoe môi nhàn nhạt kéo lên một chút.

Ấy thế mà đã năm năm, thời gian chẳng bao giờ đợi con người và cũng chẳng khi nào buông tha con người cả.

Thừa Tuyết cúi đầu, nhìn con đường tấp nập xe chạy qua lại, nhìn từng tòa nhà cao tầng san sát nhau. Bầu trời vẫn như cũ, xã hội vẫn như thế, chỉ có Thừa Tuyết cô là đổi thay.

Nhớ lúc đó, cô là một nữ sinh hồn nhiên trong bộ váy cùng đôi giày búp bê, mái tóc dài xõa ra bay lượn trong không trung, dịu dàng mà cá tính. Bây giờ, chẳng bao giờ cô đụng đến váy, chỉ mặc chiếc áo rộng phồng phình với chiếc quần jeans dài, đôi giày thể thao kiểu nữ tính, mái tóc đã buộc cao lên.

Giá mà có thể quay lại thời lúc đó thì tốt biết mấy!!!

Thừa Tuyết kìm nén chua xót trong lòng, tiếp tục quải chiếc ba lô trên lưng bước đi. Cô dừng trước tòa nhà cao tầng phủ bên ngoài bằng lớp kính trong suốt, nhìn chữ “Ôn Thị” to lớn trên tòa nhà, sau đó bước vào trong.

Bảo vệ thấy cô vào, liền ngăn lại, hỏi cô có thiệp mời không? Thừa Tuyết hơi nghiêng đầu nhìn bên trong, sau đó khẽ hé môi đáp: “Bạn tôi bên trong, là Ôn Hướng Luật.”

Hai bảo vệ nhìn nhau một lát rồi cũng cho cô vào.

Thừa Tuyết gật đầu một cái, bước vào trong, cô đi dọc trên hành lang lát gạch trơn láng của tầng năm mươi, dừng chân trước cánh cửa rộng lớn, nhẹ nhàng mở ra.

Bên trong ánh sáng của những chiếc đèn chùm kiểu Ý phát ra thứ ánh sáng màu vàng lan tỏa khắp căn phòng rộng lớn, khách khứa liếc ra cửa nhìn cô một cái, đáy mắt có chút xem thường, sau đó ngoảnh mặt tiếp tục vui vẻ cười nói.

Thừa Tuyết không mấy lạ, cô ăn mặc như vậy, ai mà lại chú ý chứ? Vậy cũng tốt, cô không muốn được chú ý tới, chỉ thêm rắc rối.

Thừa Tuyết đi đến bàn để rượu, cầm một ly rượu táo lên uống một ít. Vị cay xè của rượu, thơm tho của táo, chan hòa nơi cổ họng cô.

Hôm nay là lễ ra mắt bộ phim “Nhắm mắt lại và nói yêu em” do chính cô viết kịch bản, bởi vì cô là một biên kịch viên. Đây là bộ phim đầu tiên của cô, nên trong lòng có chút lo lắng và chờ mong.

-Thừa Tuyết, đã đến rồi sao?

Từ xa, một nam nhân cao lớn mặc bộ vest đen, áo sơ mi trắng bên trong, bước tới chỗ Thừa Tuyết. Khuôn mặt điển trai ưa nhìn, đôi mắt thoáng chút tia cười.

Người này là Ôn Hướng Luật, năm nay hai mươi lăm, là con trai của chủ tịch công ty điện ảnh Ôn Thị, cũng là công ty Thừa Tuyết đang làm.

-Mọi thứ đã xong hết rồi chứ?-Thừa Tuyết khoe môi kéo lên một đường, hỏi

-Đã xong hết, 9h sẽ bắt đầu, còn tới 10 phút nữa.-Hướng Luật gương mặt điềm nhiên, thoáng cười bên môi

-Như vậy thì tốt, cảm ơn anh Hướng Luật.-Thừa Tuyết trong lòng cảm kích, kịch bản này của cô được dựng thành phim đều nhờ Hướng Luật

-Em lại khách sáo nữa rồi, cứ như anh với em xa lạ lắm vậy.-Hướng Luật tỏ vẻ không vui

Thừa Tuyết không nói gì chỉ cười trừ.

Có người mời rượu Hướng Luật nên anh không thể đứng nói chuyện với Thừa Tuyết nữa. Một mình Thừa Tuyết đứng ở bàn để rượu, ánh mắt xinh đẹp đảo xung quanh.

Trong lòng cô đột nhiên bồn chồn khó chịu không thôi... dường như sắp có gì đó xảy ra.

Còn năm phút nữa buổi tiệc bắt đầu, trong phòng đột nhiên im ắng hẳn, không còn tiếng nói chuyện xôn xao lúc này.

Thừa Tuyết cảm thấy kì lạ, nhìn mọi người quanh mình, ai cũng hướng mắt ra ngoài cửa ra vào, ánh mắt có ngạc nhiên, có kiêng dè, có hăm dọa.

Thừa Tuyết di chuyển mắt nhìn theo hướng mọi người, sau một khắc, cả người cô cứng đờ, đáy mắt hiện rõ chấn động.

Vì sao... lại giống đến thế???

Đấy... đấy chẳng phải là....

Thừa Tuyết hơi thở bắt đầu rối loạn, ngực cô phập phồng lên xuống, lộ rõ không tin...

Người nam nhân ấy mặc bộ âu phục xám bạc, ngũ quan tinh tế như được chạm khắc tỉ mỉ vô cùng, đôi mắt xanh lam thu mọi thứ trước mặt vào tầm mắt, môi mỏng hơi kéo lên một chút. Xung quanh nam nhân này, tỏa ra một là khí thế hơn người làm con người ta bức bách vô cùng, hai là hàn khí lạnh lẽo như băng.

Chỉ là ánh mắt xanh lam sáng quắc cùng thâm sâu khó có thể nắm bắt được.

Phía sau anh có một người con trai khác chỉ tầm thua anh một vài tuổi, khuôn mặt dễ nhìn nhưng tinh tế lại cũng lạnh như băng.

Thừa Tuyết hoàn toàn bị chấn kinh làm mất hết thần sắc, ánh mắt ngây dại, đưa tay lên che miệng mình.

Anh ấy... anh ấy... còn sống sao? Không phải, ánh mắt anh ấy, không lạnh lẽo như vậy? Cũng không có màu xanh lam... tất cả đều giống, duy nhất có đôi mắt kia.

-Ồ Phàm thiếu, sao cậu lại rảnh rỗi mà đến buổi ra phim mới nhỏ nhoi này của chúng tôi!?

Ôn Tầm, ba của Hướng Luật là người lên tiếng trước, người nam nhân trước mặt ông như “bá chủ” ở thành phố này, hôm nay lại đến đây, trong lòng Ôn Tầm không khỏi lo lắng.

-Ôn tổng chẳng nhẽ không chào đón tôi sao?

Nam nhân kéo khoe môi lên một chút, hoàn toàn lạnh lẽo.

-Ấy ấy, Phàm thiếu hiểu nhầm tôi rồi, tôi nào có ý đó.-Ôn Tầm vội vàng giải thích trên trán đã đổ đầy mồ hôi

Khí thế này, thật làm người ta bức bách!

-Tôi biết Ôn tổng sẽ không có ý đó. Mặc Phong, đem lên đây.-nam nhân lại lộ ra nụ cười lạnh băng

Mặc Phong - vệ sĩ thân cận của anh, cầm một chiếc hộp bằng nhung đỏ lớn đưa lên trước mặt Ôn Tầm.

-Phàm thiếu quá khách sáo rồi.-Ôn Tầm cầm hộp quà từ tay Mặc Phong, sau đó bảo phục vụ đem cất

-Chẳng lẽ Ôn tổng không muốn biết là gì bên trong sao?

-Là đồ của Phàm thiếu, chắc chắn không thể chê.

Nam nhân cũng chỉ nhếch môi một tí, sau đó sải bước chân dài ngồi vào ghế khách quý, hai chân vắt chéo, ngã người vào ghế chờ buổi lễ bắt đầu.

Trong lúc đó, Thừa Tuyết ánh mắt đen tuyền vẫn dán lên người anh, không hề chớp mắt, cô muốn nhìn rõ, rốt cục đây có phải là người đó hay không?

Rất giống, thực sự rất giống nhau... nếu ánh mắt xanh lam kia đổi thành màu xám tro thì cô tin rằng, đây là cùng một người.

Hướng Luật đã đứng cạnh Thừa Tuyết, thấy cô nhìn trân trân người nam nhân kia, liền hỏi cô: “Em quen anh ta sao?”

Thừa Tuyết lắc đầu, phải chi cô quen!??

-Người cao quý như anh ta, lại có thể đến buổi ra mắt phim nhỏ nhoi này, thật làm anh ngạc nhiên.

-Anh ta, là ai?-Thừa Tuyết giật mình, nhìn Hướng Luật

-Anh ta tên Nhậm Tử Phàm, năm nay hai mươi sáu tuổi, bắt đầu sự nghiệp vào năm hai mươi mốt tuổi là người đứng đầu tập đoàn Khởi Lạc, được mọi người trong giới thương trường đánh giá cao về năng lực, nghe tin đồn anh ta có buôn bán vũ khí, thuốc phiện, giới hắc đạo rất nghe theo lời anh ta nói. Nhưng mà đó chỉ là nghe đồn, lại không ai dám điều tra, ngay cả cảnh sát cũng không động tay vào, vì thế lực của anh ta quá lớn, có thể nói một tay che trời, cả hắc đạo cũng bị anh ta thu tóm. Đó chỉ là anh nghe ba anh nói chuyện với người khác mà biết thôi, cũng không hẳn là thật.

-Vậy còn, gia đình anh ta?

Nghe Hướng Luật nói, trong lòng Thừa Tuyết không khỏi kinh hoàng, liền hỏi thêm.

-Còn về thân phận anh ta hay gia đình đều là bí ẩn, chẳng ai biết và cũng không dám tìm hiểu.-Hướng Luật nói rồi im, sau đó nhìn cô

-Em có hứng thú với anh ta?

-Không phải... tại em thấy, anh ta rất quen mặt, bây giờ mới biết... là không.-Thừa Tuyết giọng nói có chút mất mát

-Tốt nhất em đừng vướng vào Nhậm Tử Phàm, bởi vì xung quanh Nhậm Tử Phàm có rất nhiều người phụ nữ vây lấy, em mà...

-Hương Luật, em làm sao mơ cao chứ?-Thừa Tuyết cắt ngang lời Hương Luật

Hương Luật ừ một tiếng, lại nhìn Thừa Tuyết.

Ngày đầu tiên gặp Thừa Tuyết, thì Hương Luật đã có tình cảm với cô, mọi người trong Ôn Thị ai mà không nhận ra, chỉ có cô là không, cô chỉ xem anh như người bạn.

Thừa Tuyết ánh mắt lại nhìn Nhậm Tử Phàm kia, tập đoàn Khởi Lạc là tập đoàn rất lớn, phải nói là lớn nhất thành phố mà còn đứng đầu trong top mười tập đoàn hùng mạnh nhất thế giới.

“Tiểu Tuyết, anh chỉ muốn có một cuộc sống an nhàn cùng em, đối với anh tiền và địa vị không quan trọng, chỉ cần có em là đủ rồi.”

Trong đầu Thừa Tuyết xuất hiện một giọng nói của một nam nhân, phút chốc cô cảm thấy tim đau đớn kịch liệt, anh ấy không phải là Nhậm Tử Phàm, chắc chắn là thế? Chỉ là người giống người mà thôi.

Thừa Tuyết nhìn Ôn Tầm cùng hai diễn viên chính trong phim cắt dải lụa màu đỏ kết hoa, cũng là lễ ra mắt phim mới đã bắt đầu, Thừa Tuyết không muốn ở lại thêm, liền quai ba lô rời đi.

Thừa Tuyết bước chân không mấy vững vàng đi trên hành lang bóng loáng, bước chân lại dừng lại. Năm nay, cô chỉ mới hai mươi tuổi, là tuổi mà bao nhiêu cô gái phải yêu, phải được bạn trai nuông chiều, sống hạnh phúc vui vẻ, vậy mà cô...

Không phải anh đã hứa sẽ không rời bỏ em sao? Sao anh lại không giữ lời, có biết bao năm qua, em đã đau khổ như thế nào không?

Năm năm trời, đã năm năm... anh rời xa em năm năm rồi đấy...

Nói là ngắn cũng không phải ngắn, mà dài thì chưa đủ dài.

Thừa Tuyết quay trở về Ôn Thị, liền ngồi vào bàn làm việc của mình, mở máy tính lên.

Lúc này đã nói không tin Nhậm Tử Phàm là anh ấy, nhưng mà Thừa Tuyết vẫn hi vọng.

Cô lên google nhấn lên bàn phím ba từ “Nhậm Tử Phàm” sau đó nhấn chuột tìm kiếm, nhanh chóng xuất hiện một loạt thông tin.

Cô vào một trang xem, chăm chú đọc từng chữ, không bỏ sót từ nào.

“Nhậm Tử Phàm, hai mươi sáu tuổi, người đứng đầu tập đoàn Khởi Lạc.”

Chỉ một dòng ngắn ngủi, đã kết thúc mọi thân thế của Nhậm Tử Phàm. Ngoài biết anh bao nhiêu tuổi, là người đứng đầu Khởi Lạc ra, thì chẳng còn gì.

Thừa Tuyết tắt trang web đi, mệt mỏi gục xuống bàn.

Con người này, vì sao lại bí ẩn như thế? Trừ khi anh ta có gì đó che giấu không cho ai biết... phải, là trừ khi.

Thừa Tuyết ánh mắt sáng rực, ngóc đầu lên.

Nếu không có gì, sao lại che giấu? Là chột dạ, sợ người ta biết được yếu điểm của mình.

Cô nhanh chóng mở lại trang google, sau đó bấm vào dòng chữ: “Thay đổi màu mắt.”

Thừa Tuyết nhìn từng dòng chữ, phẫu thuật thay đổi màu mắt rất nguy hiểm, nếu sai một chút cũng sẽ bị mù, lại không thể tiếp nhận được ánh sáng quá sáng, chưa nói để lại di chứng.

Lòng Thừa Tuyết trùng xuống, ánh mắt đó của Nhậm Tử Phàm là tự nhiên... không phải sau khi phẫu thuật, cô có thể nhận ra.

Bất cứ cái gì của con người, khuôn mặt hay tính cách đều dễ dàng thay đổi, duy có ánh mắt là không thể!!!

Lần này, Thừa Tuyết thực sự đã tin, Nhậm Tử Phàm không phải người cô nhưng nhớ.

Đến trưa, Thừa Tuyết ngồi suốt bốn tiếng đồng hồ, thất thần nhìn màn hình vì tính đã để lâu nên tự động tắt, đến khi điện thoại reo lên một hồi chuông dài, Thừa Tuyết mới giật mình lấy máy lên nghe.

-Xin chào, tôi là Thừa Tuyết.

[...Thừa Tuyết, mình Diệc Thuần đây, có chuyện không hay rồi...]

Vu Diệc Thuần là một cộng sự của Thừa Tuyết, giờ này Diệc Thuần phải đang ở trường quay quay cảnh đầu tiên của bộ phim, sao lại điện thoại cho cô? Trong lòng đột nhiên bất an.

-Diệc Thuần, xảy ra chuyện gì? Cậu bình tĩnh nói tớ nghe.

[...Hai diễn viên đóng vai chính đã hủy hợp đồng không đóng phim nữa rồi...]

Thừa Tuyết nhất thời không tiêu hóa kịp lời Diệc Thuần nói, có chút khó thở.

Hai diễn viên chính này, cô chọn lâu lắm rồi mới thấy ưng ý, còn phải chạy đôn chạy đáo để mời cả hai về quay phim, vậy mà nói hủy là hủy.

-Diệc Thuần, có nói cho họ biết hủy hợp đồng phải bồi thường chưa?

[...Vô ích thôi, đã có Khởi Lạc trả cho họ...]

Lời này, làm Thừa Tuyết hoàn toàn kinh hãi, Khởi Lạc... không phải...

-Vì sao lại thành thế này?

[...Nghe nói Khởi Lạc mời họ đóng một bộ phim rất ưng khách còn nói sẽ đồng ý chi trả số tiền bồi thường hợp đồng cho chúng ta, lại trả tiền cho họ rất cao, làm sao họ bỏ qua!? Thừa Tuyết, chúng ta kiếm đâu ra diễn viên bây giờ...]

-Diệc Thuần bình tĩnh đi, tớ sẽ tìm Hướng Luật, cậu tìm diễn viên thế.

[...Được...]

Thừa Tuyết cúp máy, hai tay nắm chặt điện thoại, lúc này Nhậm Tử Phàm còn đến chúc mừng vậy mà bây giờ lại giành lấy hai diễn viên chính của cô, ý gì đây chứ!

Thừa Tuyết liền cầm ba lô lên chạy ra khỏi Ôn Thị, bắt taxi đi.

Thừa Tuyết gọi cho Hướng Luật, Hướng Luật bảo cô tìm diễn viên khác thế, người như Nhậm Tử Phàm, cô đâu không lại đâu.

Nhưng mà Thừa Tuyết không chịu, cô xây dựng hình tượng nhân vật lên, đâu phải ai cũng được như thế, khó lắm mới ưng ý hai người, bỏ là được sao?

Thừa Tuyết lại điện cho quản lý của nữ diễn viên trước, nhưng người quản lý nói cô cứ kiên, họ sẽ bồi thường và hầu kiện tới cùng. Còn nam diễn viên kia cũng chẳng hơn gì.

Thừa Tuyết nghe được họ đang đến Khởi Lạc kí hợp đồng, liền mím chặt môi, cắn răng thật chặt, suy nghĩ một lát mới bảo tài xế chạy tới Khởi Lạc.

Thừa Tuyết trả tiền cho bác tài, sau đó ngồi đầu nhìn tập đoàn Khởi Lạc, cả tập đoàn đều bao phủ bằng lớp kính thủy tinh sáng bóng, người người tấp nập đi ra đi vào, đáng vẻ bận rộn vô cùng. Mọi vật liệu ở Khởi Lạc, nhìn qua cũng biết là hàng thượng hạng, mỗi thứ cũng phải trên một trăm triệu.

Thừa Tuyết do dự một lát, cuối cùng cũng lấy hết dũng khí bước vào trong.

Đại sảnh rất lớn, góc bên phải bị một tấm kính mỏng trong suốt che lại, bên trong là những chiếc bàn và ghế sofa đồ trắng dùng để bàn bạc công việc hoặc dành cho ngồi chờ. Bên trái là tiếp tân, chừng mười người, nhân viên đều mặc trang phục chung của tập đoàn, đáng vẻ làm việc vô cùng chuyên nghiệp. Xung quanh còn trang trí thêm cây kiểng được cắt tỉa rất tỉ mỉ điệu nghệ.

Đi thẳng vào là một hàng thang máy đều làm bằng lớp kính dày bằng thủy tinh, những mười mấy cái. Duy nhất có một thang máy làm bằng kim loại ánh bạc, lại rất lớn, chẳng ai vào thang máy đó.

Trên trần nhà treo một chiếc đèn trùm lớn, xung quanh có thêm nhiều chiếc đèn trùm cỡ vừa, thấp sáng cả đại sảnh.

Camera cũng trang bị khắp nơi, một con ruồi bay qua cũng có thể thấy hết.

Lần đầu tiên, Thừa Tuyết bước vào một tập đoàn có quy mô lớn như vậy.

Thừa Tuyết ánh mắt ngó xung quanh, nhìn đến chỗ dành cho người ngồi chờ, mong tìm được người mình cần tìm.

-Tiểu thư, cô muốn tìm ai vậy?-một nữ nhân viên với nụ cười thân thiện đi lại hỏi Thừa Tuyết

-Tôi đến tìm... Đình Nguyên và Mạt Mạt.

-Là nam diễn viên Đình Nguyên và nữ diễn viên Mạt Mạt?-lúc đầu nữ nhân viên có chút bất ngờ, sau đó liền lấy lại khuôn mặt thân thiện lúc đầu

-Phải.

Thừa Tuyết gật đầu, mong nữ nhân viên có thể cho cô gặp họ.

-Họ đang ở phòng tiếp đãi khách vip để kí hợp đồng với Khởi Lạc, tiểu thư, cô tìm họ làm gì?

-Tôi... tôi là người ở Ôn Thị, lúc trước họ kí hợp đồng với chúng tôi, đáng lẽ hôm nay sẽ quay phim vậy mà lại hủy. Tôi muốn tìm họ để nói rõ.

-Tiểu thư, thật xin lỗi, trừ phi là họ mời cô đến hoặc là chỉ thị của cấp trên chúng tôi mới cho cô gặp họ được.

-Tôi chỉ gặp một lát thôi...

-Tiểu thư... đây là quy tắc của tập đoàn chúng tôi, cô thông cảm.

Thừa Tuyết mím chặt môi... cô không hiểu, thiếu gì diễn viên tốt hơn hai người này, sao Khởi Lạc lại chọn trúng họ.

-Vâng, tôi biết.

-Kỳ Kỳ, Mặc Phong bảo, cho cô gái ấy lên, nhưng dẫn cô ấy lên phòng tổng tài.-một nữ tiếp tân vừa nghe điện thoại xong nói với nữ nhân viên đang nói chuyện với Thừa Tuyết

-Sao?

Rõ ràng tất cả nhân viên đều lộ ra kinh ngạc khi nghe cô tiếp tân kia nói, ánh mắt liền quay qua dò xét Tô Thừa Tuyết.

Trong lòng ai nấy đều thắc mắc, cô gái này, rốt cục là ai lại được tổng tài bọn họ gặp mặt.

-Tiểu thư, mời cô theo tôi.

Nữ nhân viên trước sao vẫn duy trì nụ cười, sau đó hướng tay về phía thang máy.

Thừa Tuyết cũng không nhiều lời, lúc này cô không phải không nghe thấy, chỉ là cũng như bọn họ, là kinh ngạc đến lo sợ. Nhậm Tử Phàm, suy cho cùng anh là ai?

Thừa Tuyết được nữ nhân viên đưa lên phòng tổng tài ở tầng một trăm của Khởi Lạc, ở đây chỉ có duy nhất một cánh cửa rất lớn, ngoài ra nguyên một tầng chẳng còn phòng nào khác. Phía ngoài cánh cửa rộng lớn ấy là một người con trai, Thừa Tuyết nhận ra người này, anh ta là người lúc này đi phía sau Nhậm Tử Phàm ở buổi tiệc, hình như tên là Mặc Phong.

-Cô trở về làm việc đi.-Mặc Phong hướng tới nữ nhân viên lạnh nhạt nói

-Vâng.

Nữ phục vụ kia có cho thêm cái mạng cũng không dám ở thêm, tầng này chỉ dành duy nhất cho tổng tài bọn họ, những nhân viên thấp kém như bọn họ tuyệt đối không thể lên đây.

Đội nữ phục vụ kia đã đi mất, Mặc Phong đi chuyển con người nhìn Thừa Tuyết, ánh mắt Mặc Phong cũng lạnh lùng như Nhậm Tử Phàm.

Mặc Phong là một thuộc hạ thân cận của Nhậm Tử Phàm, chuyên giúp Nhậm Tử Phàm về thương trường, còn một người nữa là Mặc Hàng chuyên giải quyết những chuyện trong giới hắc đạo. Hai người bọn họ, như cánh tay phải và trái của Nhậm Tử Phàm, mà thiếu chủ bọn họ xem hai người bọn họ như anh em cùng sinh ra tử, không hề có ý xem thường hay phân biệt cấp độ.

Theo thiếu chủ năm năm, Mặc Phong chưa bao giờ thấy thiếu chủ lại tự động ra tay, lại còn điều tra cô gái này rất lâu, hôm nay chỉ vừa đến buổi ra phim của Ôn Thị đã lập tức mời Đình Nguyên và Mạt Mạt kí hợp đồng một năm, ý tuyên chiến rõ như vậy làm sao mà không ai biết!?

-Phàm thiếu đang đợi cô bên trong.

Mặc Phong đẩy một cánh cửa ra, hướng tay vào trong, ý mời Thừa Tuyết vào trong.

Thừa Tuyết nhìn căn phòng không có ánh sáng kia, tối tăm u ám vô cùng, cả người run lên ngày càng mạnh mẽ, hai tay nắm chặt hai quai ba lô đeo trên lưng, hít một hơi vào lồng ngực, từng bước bước vào trong.

Phía sau truyền đến tiếng đóng cửa, Thừa Tuyết đột nhiên muốn quay đầu bỏ chạy, trong lòng cô cứ dằn lên cảm giác bất an cùng sợ hãi vô cùng. Căn phòng này, quá mức lạnh lẽo, cơ hồ như đang ở địa ngục, lạnh lẽo u ám!!!!!!!

Zing Blog

2. Chương 1.2. Gặp Lần Đầu Đã Ra Tay (2).

Chương 1.2: Gặp lần đầu đã ra tay (2).

Hoàn toàn khác nhau, là không hề giống.

- - -

Căn phòng này thiết kế theo kiểu châu Âu hiện đại, màu sắc duy nhất có hai màu kết hợp với nhau là đen và trắng nhưng lại phối rất hợp vừa phong cách bắt mắt lại thu hút ánh nhìn, quan trọng là làm tăng sự lạnh lẽo u tối.

Từ cửa đi vào chừng năm bước là một tấm bình phong bằng ren mỏng màu trắng kết hoa, Thừa Tuyết bước qua bình phong thấy mắt lại một lần sáng rực, chiêm ngưỡng nhìn căn phòng.

Là quá mức rộng lớn!!!

Một bộ bàn ghế sofa đen lớn nằm ngay giữa phòng, trên bàn đặt một gạt tàn bằng thủy tinh trắng, một chai rượu vang và một chiếc ly cổ cao đang uống dở. Trong căn phòng còn có cánh cửa khác, hẳn là phòng nghỉ cùng toilet.

Trên bàn làm việc đen để sách, hồ sơ được sắp xếp gọn gàng cùng một chiếc máy PC trắng, bàn làm việc hướng ngay cánh cửa sát sàn làm bằng kính có thể từ trên cao nhìn bao quát toàn cảnh thành phố, nhưng lại bị tấm rèm đen kéo ngang che đi mất. Bên cạnh là giá sách cũng màu đen.

Trong phòng có rất nhiều những đèn, đủ thứ loại đều là thuộc hàng cao cấp, duy chỉ bật sáng một chiếc đèn chùm ở góc tường bên phải, phát ra thứ ánh sáng màu vàng nhạt yếu ớt. Ngoài ra chẳng còn ánh sáng gì lọt vào trong phòng, càng làm căn phòng âm u, huyền bí hơn.

Cô thoáng nghĩ, không lẽ Nhậm Tử Phàm sợ ánh sáng??? Hoặc là do... mắt không thể tiếp xúc với ánh sáng???

Lòng Thừa Tuyết lại nổi lên một trận sóng mang theo niềm hi vọng, nam nhân ngồi ở ghế tổng tài xoay lưng về phía Thừa Tuyết.

Thừa Tuyết nhìn chằm chằm lưng ghế và người đàn ông ngồi đó, tìm lại thản thức.

-Phàm tổng, tôi đến là tìm Đình Nguyên và Mạt Mạt, không phải anh.-Thừa Tuyết thu hết dũng khí trong người lên tiếng

-Tôi cũng không nói là gặp cô.

Khóe môi Thừa Tuyết cứng ngắc, lại làm ra vẻ tự nhiên nói: “Vậy thì phiền Phàm tổng cho tôi gặp hai người họ.”

-Không thể.

Nhậm Tử Phàm xoay ghế lại, ánh mắt xanh lam nhìn thẳng vào đôi mắt đen láy của cô, hoàn toàn là băng nhọn.

-Vậy thì Phàm tổng đừng làm mất thời gian của tôi.

Thừa Tuyết không hiểu vì sao mình lại sợ ánh mắt này của anh, dường như nó đang nhắm thẳng vào cô, như dao nhọn mà xuyên qua người.

-Đoán chừng lúc này họ đã kí xong rồi, Tô tiểu thư không cần lãng phí thời gian nữa.

-Phàm tổng nếu anh biết lãng phí thời gian của tôi vậy thì phiền anh cho tôi gặp họ, tôi không phải đến nói chuyện với anh.-Thừa Tuyết cất cao giọng, không né tránh ánh mắt của Nhậm Tử Phàm nữa

Nhậm Tử Phàm khóe môi yếu ớt nụ cười, lạnh giá đánh giá Thừa Tuyết, cô gái này lại dám nhìn thẳng vào mắt anh, chẳng hề có ý trốn tránh, rất có cá tính. Nhưng mà đáng tiếc, cường ngạnh đối với anh chỉ là tự mình chuốc lấy hậu quả.

Nếu không phải vì mối thù kia, thì anh chắc chắn sẽ giữ cô ta bên cạnh mình.

Nghĩ đến đây thôi, đáy mắt Nhậm Tử Phàm vô cùng sắc lạnh, lưu tình quét qua người Thừa Tuyết.

-Tô tiểu thư nghĩ cô có thể khuyên được họ sao? Cho là cô khuyên được đi, tôi tin Ôn Tầm cũng sẽ không dám kí hợp đồng với họ.

Sắc mặt Thừa Tuyết trắng như tờ giấy, khe cắn môi dưới, lời anh nói cũng không phải sai, Khởi Lạc là nơi mọi người đều mong có thể vào làm được, và lại thế lực của anh quá lớn, kêu Ôn Tầm đánh cược bảo đảm ông không cược lớn như vậy.

-Tôi không hiểu, vì sao Phàm tổng phải chọn trúng họ, ngài đến chúc mừng buổi ra mắt phim mới của chúng tôi vậy mà một khắc sau lại giành diễn viên của chúng tôi, ngài như vậy là có ý gì?

Thừa Tuyết đến bây giờ vẫn không hiểu được, mục đích cuối cùng của người đàn ông này là gì?

-Nhậm Tử Phàm tôi từ trước đến giờ làm việc gì cũng không cần đến lí do, miễn là thứ tôi muốn.-Nhậm Tử Phàm tay gõ gõ lên bàn vài nhịp, ánh mắt sáng như đuốc nhìn Tô Thừa Tuyết

-Phàm tổng, ngài như vậy là không nói lí lẽ, chúng tôi có thể kiện, cuộc sống này còn có pháp luật...

Thừa Tuyết nói xong, lại vào tai Nhậm Tử Phàm trở thành trò cười, Nhậm Tử Phàm ngửa cao đầu cười, lộ vẻ khinh bỉ.

-Lí lẽ? Pháp luật? Cô nghĩ trong mắt tôi có những thứ đó sao?

Người đàn ông này đúng là cuồng ngạo chẳng xem trọng thứ gì trong mắt, Thừa Tuyết không tin, Nhậm Tử Phàm là anh ấy.

Anh ấy... không hề có tính cách ngông cuồng tự đại này, hai người này căn bản là không giống nhau.

-Phàm tổng, thật là phiền anh, tôi nghĩ mình phải về để tìm diễn viên khác, hôm nay cứ coi như tôi không biết tự lượng sức lại đến đây.-Thừa Tuyết hít một hơi thật sâu vào lồng ngực mình

Nói xong cũng chỉ cúi đầu một cái sau đó quay người rời đi.

Chỉ là Thừa Tuyết vừa đi chưa qua khỏi tấm bình phong kia, thì phía sau truyền đến thanh âm trầm thấp, giống như Satan lạnh lẽo như cổ tình.

-Tôi rất thích ngắm lá phong đỏ... nhất là khi trời vào đêm, ánh đèn sắc màu treo trên cây nhấp nháy đủ màu, còn cùng với người mình yêu ngồi dưới tán cây ngửa đầu ngắm lá phong đỏ còn có thể ngắm sao đêm.

Bước chân Thừa Tuyết dừng lại, vẻ mặt lộ ra sự cả kinh, tay đưa lên che miệng mình.

Lá phong đỏ... buổi tối ngồi dưới tán cây ngắm lá phong đỏ và sao đêm... vì sao anh ta lại biết???

Thừa Tuyết ngực phập phồng, nhanh như chớp quay đầu lại nhìn Nhậm Tử Phàm, ánh mắt ánh lên sự nhung nhớ và hi vọng.

-Khiêm Lạc, là anh đúng không? Anh là Khiêm Lạc có đúng không?

Thừa Tuyết kích động, thanh âm nghẹn ngào, tưởng chừng cô sắp ngã quỵ xuống.

Nếu anh không phải là Khiêm Lạc, sao anh biết cô thích lá phong đỏ, còn kỉ niệm về lá phong đỏ nữa. Anh là Khiêm Lạc... là Khiêm Lạc của cô.

Nếu thực sự anh là Khiêm Lạc, Thừa Tuyết chắc chắn sẽ chạy đến ôm lấy anh, bảo là cô rất nhớ anh. Cô còn nghĩ anh sẽ vui mừng mà nói phải, là anh. Sau đó ôm cô quay vài vòng.

Ánh mắt Nhậm Tử Phàm đột nhiên lóe sáng, lãnh khốc nhìn Thừa Tuyết, khuôn mặt đột nhiên u ám đến đáng sợ. Như muốn giết người.

Có lẽ Thừa Tuyết quá kích động nên không nhìn thấy vẻ mặt khi ấy của anh. Khiêm Lạc, anh nói phải đi.

-Trên đời này, lại có người giống với Nhậm Tử Phàm tôi sao? Hẳn ta hẳn rất có phúc.

Lời nói mang theo mỉa mai chế giễu.

Thừa Tuyết hiểu hàm ý bên trong lời nói của anh ta, Khiêm Lạc làm sao so sánh với anh ta.

Khiêm Lạc chẳng qua là con của một nhân viên cảnh sát nhỏ nhoi, gia đình cũng là đủ ăn không gọi là quá mức giàu có như Nhậm Tử Phàm, Khiêm Lạc còn là bằng tuổi cô không thể lớn hơn cô đến năm tuổi, thần thái và tính cách đều không như Nhậm Tử Phàm, nếu thực sự ánh mắt xanh lam kia là phẫu thuật thay đổi cũng không thể chứng minh Nhậm Tử Phàm là Khiêm Lạc.

Thừa Tuyết cúi đầu xuống, thanh âm mang theo nỗi mất mát lớn: “Xin lỗi, là tôi nhận nhầm người.”

Khiêm Lạc gần gũi ôn hòa, nếu anh gặp cô chắc chắn sẽ vui mừng và ôm cô hôn cô cũng không bình tĩnh như Nhậm Tử Phàm.

Thừa Tuyết hơi nâng đầu nhìn kỹ khuôn mặt anh ta.

Đường nét rõ ràng nhưng quá lạnh lùng. Còn các nét trên mặt Khiêm Lạc đều hiền dịu, khi cười trông rất đối dịu dàng.

Ánh mắt Nhậm Tử Phàm nghiêm lạnh, sắc bén tinh tường nhìn thấu tâm can người khác, còn ánh mắt Khiêm Lạc ôn hậu, dưới ánh mặt trời lúc nào cũng long lanh.

Đôi môi là giống nhất, hơi mỏng nhưng rất đẹp. Đường môi hơi nhếch của Nhậm Tử Phàm lộ vẻ ngạo mạn và khinh khi, còn trên môi Khiêm Lạc luôn là nụ cười tỏa sáng ấm áp như mặt trời.

-Người tên Khiêm Lạc ấy, hẳn rất quan trọng với cô?

Thừa Tuyết không biết, là anh cố ý hỏi hay là sự vô tình của tò mò??

Thấy Thừa Tuyết không có ý trả lời, Nhậm Tử Phàm nở nụ cười khinh bỉ.

Mãi một lúc, Thừa Tuyết mới nở nụ cười khiêm tốn, diễn ra một bộ dạng hết mực động lòng người trong mắt anh ta: “Phàm tổng, tôi nghĩ mình không nên làm phiền anh nữa.”

.

Mặc Phong đợi Thừa Tuyết đã bước ra mới đi vào trong phòng tổng tài, Mặc Phong đứng bên ngoài bình phòng, người hơi cúi, nói: “Thiếu chủ, sao ngài phải ra tay?”

Mặc Phong chưa thấy thiếu chủ của hắn tự động ra tay lần nào, mà lần này lại là một cô gái.

-Người có biết thế nào là... người đâm ta một nhát, ta lấy mạng người?-Nhậm Tử Phàm kéo tấm rèm đen qua, ánh sáng từ bên ngoài hắt vào, lan ra khắp căn phòng u ám.

-Ý ngài...-Mặc Phong giật mình, nhìn người đàn ông qua tấm bình phong mỏng kia

-Bên phía Mặc Hàng sao rồi?-Nhậm Tử Phàm hỏi sang chuyện khác, ngồi vào ghế tổng tài
-Ở Bar Louis tình hình rất tốt, Mặc Hàng đã vận chuyển lượng thuốc sang Las Vegas thành công.
-Không bị vướng bận?-Nhậm Tử Phàm lấy ra một điếu thuốc Cuba thượng hạng, châm lửa hút
-Lúc đầu đến Las Vegas có bị người của Nhị thiếu quấy phá nhưng sau mọi chuyện đã giải quyết êm xuôi.
-Lại là Nhị thiếu? Hắn thống trị bên Las Vegas hình như đã quá nhàm rồi?

Nhậm Tử Phàm nhả ra một vòng khói, khuôn mặt dưới tầng khói mờ càng thêm huyền bí.

Mặc Phong cũng hiểu ý đồ của Nhậm Tử Phàm, kẻ thù lớn nhất của thiếu chủ bọn họ chỉ có bọn người Nhị thiếu kia, mà Nhị thiếu kia cũng đặt Nhậm Tử Phàm làm cái gai trong mắt, người không nhỏ ta thì ta cũng nhỏ người.

...

Về đến nhà, Thừa Tuyết kiệt sức nằm trên giường mắt nhắm nhắm nhìn trần nhà toàn màu trắng, nước mắt kìm nén bấy lâu tuôn trào một lượt.

Khiêm Lạc... cô nhớ anh, là nhớ đến không thể nào quên được, khắc ghi vào tận xương máu, mãi không lưu mờ.

Thừa Tuyết với tay kéo hộp tử của chiếc tủ đầu giường, lấy ra một khung ảnh.

Khuôn mặt Khiêm Lạc mờ mờ hiện ra giữa tấm ảnh đã phai màu nhưng vẫn còn rõ ràng.

Anh đã rời xa cô năm năm, nhưng những kỉ niệm của cả hai, cô không sao quên được, quan trọng hơn là khuôn mặt cùng những lời lẽ của anh nói với cô.

Cô chẳng qua cũng là một gái, cô muốn nói với anh, em nhớ anh đến nhường nào, nhưng mà lại không thể.

Ngày hôm đó, anh rời xa, mãi không quay về rồi.

— Bar Louis —

Dưới ánh đèn chớp nhoáng đủ màu sắc, là nơi những con người đang hòa mình trong dòng nhạc do DJ ở nơi cao nhất trên khán đài đem lại. Bar Louis chỉ duy nhất dành cho những kẻ lăm tiền, nếu là nghèo khổ thì có mơ cũng không thể vào đây.

Cậu ấm, cô chiêu hay những ông tai to có tiếng đều tụ họp nơi này, ăn chơi sa đọa. Duy cảnh sát không thể đẹp bar Louis.

Trên tầng cao của bar Louis, từ chiếc cửa kính bằng thủy tinh được làm bằng chất liệu đặc biệt, bên ngoài nhìn vào không được nhưng bên trong nhìn ra thì thấy toàn cảnh bar Louis bên dưới.

Ánh mắt Nhậm Tử Phàm lướt qua từng người trong bar, có kẻ nhảy theo dòng nhạc sôi động, có kẻ ngồi uống rượu ôm hôn với mấy nữ nhân viên “đặc biệt” ở đây, có kẻ thì chơi thuốc.

Một khi con người ta làm gì đều có lí do, một khi đã trở tay được, vùng dậy phản công được thì trả không chỉ một mà là gấp mười.

Con người Nhậm Tử Phàm có thù nhất phải trả, có oán nhất phải thanh lí xong.

-Mặc Phong, chuyện của hai người kia, người làm xong chưa?

-Thiếu chủ yên tâm, thuộc hạ đã bồi thường khoản tiền cho họ, cũng đã nói với họ không được lại đóng phim của Ôn Thị.-Mặc Phong đứng phía sau lưng Nhậm Tử Phàm, lời nói kính cẩn

Khởi Lạc vốn không đầu tư ngành giải trí, kí hợp đồng với hai diễn viên kia chỉ muốn công khai đối đầu với Ôn Thị, quan trọng hơn là cô gái kia.

Mặc Phong mặc dù không hiểu thiếu chủ hắn đang có dụng ý gì, nhưng mà hắn đã theo thiếu chủ năm năm rồi, cách làm việc của anh Mặc Phong hiểu rõ, không có lợi và lí do thì thiếu chủ hắn không ra tay. Nhưng điều hắn không hiểu nhất chính là, vì sao lần này lại là một cô gái?

-Mặc Phong, có biết thế nào là cảm giác tuyệt vọng nhất không?

Nhậm Tử Phàm thanh âm trầm thấp quay người đi đến tủ đựng rượu lấy chai rượu Brandy rót ra chiếc ly bằng thủy tinh.

-Thuộc hạ không biết.

-Chính là ước mơ của mình gần đạt được, lại trong chớp mắt bị hủy hoại.

Mặc Phong nghe được trong giọng nói của anh thốt ra chất chứa toàn bi phẫn.

Nếu không bây giờ, Nhậm Tử Phàm cũng không rơi vào thế giới ngầm, là một ông trùm hắc đạo... mãi mãi không thể bước ra ánh sáng.

Nhậm Tử Phàm oán hận tay siết chặt ly rượu trong tay, chớp mắt chiếc ly vỡ ra thành từng mảnh.

Mặc Phong tuy đã thấy Nhậm Tử Phàm giết người nhưng hận ý không bao giờ thấy, vẻ mặt lúc nào cũng lạnh như băng không hề có cảm xúc gì. Mà bây giờ vẻ mặt Nhậm Tử Phàm hung hăng khát máu vô cùng.

*

Ngày hôm sau, Thừa Tuyết cùng Diệp Thuần đến studio tìm diễn viên nữ mà Diệp Thuần đã chọn được, Diệp Thuần bảo, cô ấy tên là Hỏa Mộc Ngân.

Thừa Tuyết cùng Vu Diệp Thuần ngồi ở ghế chờ, quản lý của Mộc Ngân khá dễ chịu nói chuyện với cả hai, nghe thử chuyện hợp đồng như thế nào.

-Chị Tiêu, ai đây?

Giọng nói phát ra rất êm tai, đối với Thừa Tuyết có chút quen thuộc, Thừa Tuyết quay đầu lại, đã thấy một nữ nhân mặc chiếc áo sơ mi trắng hai bên vạt áo dài, chiếc quần jeans dài đang thịnh hành hiện nay. Mái tóc xoăn khúc đuôi thả ra tùy ý, đường nét trên mặt đều tinh tế lại xinh đẹp.

-Diệp Trà?-Thừa Tuyết đứng bật dậy, ánh mắt sáng rực

-Tô Thừa Tuyết?-mày của Mộc Ngân nhú lại, nhìn cô một lượt, ánh mắt lộ rõ xem thường

-Cậu đã thành diễn viên nổi tiếng rồi sao? Đúng như ý nguyện của cậu rồi.-Thừa Tuyết tâm tình vui vẻ hẳn

-Hai người quen sao?-Diệp Thuần cùng quản lý Tiêu hỏi

-Chúng tôi là bạn học năm cấp ba.-Tô Thừa Tuyết đáp

-Thừa Tuyết, cậu sao lại không theo đuổi ước mơ làm bác sĩ nữa, lại làm nhân viên cho Ôn Thị?

Khuôn mặt Thừa Tuyết cứng đờ, cứng ngắc nâng môi lên ra vẻ tự nhiên.

-Đột nhiên mình không thích làm bác sĩ nữa.

-Khiêm Lạc đâu? Anh ta lại nhờ cho cậu chạy bốn ba hay sao? Anh ta yêu cậu như vậy tôi cứ nghĩ sẽ giấu cậu ở trong nhà chứ? Anh ta hẳn rất đau lòng.

Nụ cười trào phúng của Mộc Ngân ngày càng nhiều.

Thừa Tuyết mím môi, hiềm khích giữa cô và Diệp Trà đến bao giờ mới kết thúc?

Khi ấy là năm lớp mười, vốn Thừa Tuyết và Diệp Trà tức Mộc Ngân bây giờ là bạn rất thân, chỉ vì Khiêm Lạc mà sinh ra hiểu lầm.

Thừa Tuyết không ngờ Diệp Trà thích Khiêm Lạc, mặc dù bên ngoài mỗi lần gặp anh, Diệp Trà đều cãi nhau với anh, khi ấy Diệp Trà thừa nhận với cô là thích Khiêm Lạc mà Khiêm Lạc hai ngày trước muốn cô làm bạn trai anh, cô cũng đã đồng ý.

Khi nghe Diệp Trà nói như, Thừa Tuyết muốn nói sự thật nhưng lại không có cơ hội, đến một tuần sau, khi Diệp Trà biết được, Diệp Trà đã rất tức giận, xem là cô cố ý làm như vậy, Diệp Trà liền cắt đứt tình bạn bè với cô, ý hận trong lòng Diệp Trà vẫn không nguôi.

-Diệp Trà, khi ấy...

-Khi ấy thế nào? Nếu cậu nói cho tôi biết, tôi cũng không nghĩ lại bị bạn của mình phản bội, chơi một vố. Tô Thừa Tuyết, cậu khi ấy đã quen Khiêm Lạc sao còn không nói để tôi như con cóc mà chạy theo anh ta? Còn giả vờ tác hợp tôi và anh ta? Cậu đúng là lòng dạ hiểm ác.-Mộc Ngân trừng hai mắt, chán ghét nhìn cô

-Diệp Trà, không phải như cậu nghĩ...

-Tôi bây giờ là Mộc Ngân, không phải Diệp Trà ngu ngốc lúc trước, cậu xem bây giờ cậu thành ra gì, tôi phải nên cảm ơn cậu, nhờ cậu tôi mới có ngày hôm nay.-Mộc Ngân lửa hận lộ rõ ra, hận không thể tát cô một cái

Thừa Tuyết đau lòng nhìn Mộc Ngân.

-Chị Tiêu, hợp đồng này, em không đồng ý.-Mộc Ngân cầm hờn nhìn cô một cái liền xách túi đeo kính râm vào bỏ đi

Khi lướt qua người cô, Mộc Ngân cũng như người xa lạ, dùng thái độ kiêu ngạo của một diễn viên mà lướt qua.

-Aiss... cái cô Mộc Ngân này, đúng là chảnh mà, vậy mà mọi người bảo cô ta thân thiện.-Diệp Thuần nhìn Mộc Ngân bỏ đi, trề môi nói

-Diệp Thuần, không phải Mộc Ngân chảnh, mà là tại mình cả. Đáng lẽ năm đó mình nên nói rõ ra.-Thừa Tuyết giọng nói vô lực, quả ba lô lên

-Vậy thì làm sao? Diễn viên nữ chỉ còn Mộc Ngân là hợp nhất thôi.

-Tìm người khác vậy.

Sau đó quả ba lô quay người đi. Diệp Thuần nhanh chóng đuổi theo Thừa Tuyết.

- - -

3. Chương 2. Đồng Ý Quay Phim.

Chương 2: Đồng ý quay phim.

Hôm nay định nói “Em yêu anh” nhưng chưa kịp nói thì anh đã rời xa em mãi mãi...

- - -

Thừa Tuyết chia tay Diệp Thuần ở trạm xe buýt, cô lên xe ngồi ở hàng ghế sát cuối ánh mắt lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Khuôn mặt hiền hòa cùng đôi mắt xám tro nhu tình hiện ra, đầy ảm áp của Khiêm Lạc.

“Tiểu Tuyết, anh yêu em, rất yêu.”

“Khiêm Lạc, em cũng rất yêu anh.”

“Sau này anh nhất định sẽ cưới em làm vợ, mỗi ngày cùng em ăn cơm, cùng em mỗi đêm ngắm lá phong đỏ và sao trời, cùng em trở thành bác sĩ chữa bệnh ọi người còn cùng nắm tay nhau đến cuối cuộc đời.”

“Anh hứa không được nuốt lời, đời này kiếp này em chỉ đợi anh đến nắm tay em dắt em qua những坎 trở trước mặt, không phải anh, em sẽ không nắm tay ai khác.”

-Đời này kiếp này... anh không cần nữa sao?

Hai mắt Thừa Tuyết đã đỏ lên, sống mũi cay cay, mỗi lần có ai nhắc đến hai từ Khiêm Lạc hoặc nhớ đến những kỉ niệm kia lòng cô lại đau đớn dữ dội, như có hàng vạn mũi dao đâm vào tim.

“Khiêm Lạc đâu? Anh ta lại nữa cho cậu chạy bốn ba hay sao? Anh ta yêu cậu như vậy tôi cứ nghĩ sẽ giấu cậu ở trong nhà chứ? Anh ta hẳn rất đau lòng”

Nghĩ đến câu nói đầy gai nhọn của Mộc Ngân lòng cô lại se lại, tâm can tê liệt đến mất cảm giác.

Lúc đó, cô rất muốn trả lời câu hỏi kia của Mộc Ngân, rằng Khiêm Lạc đã chết vào cái ngày định mệnh ấy, anh như một thiên sứ bị Thượng đế triệu hồi về thiên đàng, cho dù làm cách nào, anh cũng không quay về yêu thương cô như trước nữa, nhưng mà cô không có đủ can đảm để nói ra sự thật đau lòng kia, cũng như không thể nào chối bỏ sự thật anh đã chết rồi.

Thừa Tuyết xuống xe buýt đi đến bệnh viện đa khoa Nhân Tâm gần đó, vào thang máy đi lên dãy hành lang của những dãy phòng dành cho bệnh nhân thường, bước chân cô dừng trước cánh cửa phòng treo bảng số 206 nhưng không vào vội.

Xuyên qua lớp kính trong suốt, Thừa Tuyết nhìn thấy người phụ nữ ngồi trên chiếc ghế hướng ra cửa sổ đang mở toang kia. Đáy mắt chưa xót.

Cô nhẹ nhàng mở cửa ra, mặc dù rất khẽ nhưng mà người phụ nữ kia vẫn nghe được rất kĩ.

Bà khẽ quay đầu, khuôn mặt hiền từ nhân hậu nhìn trước mặt, ánh mắt vô hồn.

-Tuyết, là con phải không?-bà Phương mắt vẫn nhìn một nơi vô định, đôi mắt sớm không có thần thái

-Dạ phải. Mẹ, mẹ đã khỏe hơn chưa?

Cô nhìn mẹ mình, ánh mắt trĩu nặng nhưng không giấu được chưa xót trong đáy mắt.

-Mẹ khỏe hơn rất nhiều. Tuyết, con đưa mẹ về nhà đi, ở đây chỉ thêm tốn tiền thôi mà mắt của mẹ đã không thể chữa khỏi rồi.-bà Phương được cô đỡ đứng dậy, hai tay bà bám chắc cánh tay cô

-Mẹ, mắt mẹ không nhìn thấy, bệnh tim của mẹ lại chưa khỏi, có thể tái phát bất cứ lúc nào, con thật không yên tâm ẹ về nhà.-cô đỡ bà ngồi lên giường bệnh, nói

-Cứ ở bệnh viện hoài chỉ làm tốn thêm tiền mà cũng không khỏi.

-Con có thể lo được mà. Con bỏ mẹ ở nhà một mình làm sao con an tâm. Mẹ biết không, hôm qua là lễ ra mắt bộ phim đầu tay của con, con còn dự định sẽ tích góp tiền đưa mẹ sang New York chữa khỏi mắt và bệnh tim cho mẹ.

Cô ngồi ở chiếc ghế cạnh giường bệnh, lấy trái cây trên bàn gọt vỏ.

-Vậy thì tốt quá, công việc con có thể tiến triển tốt là mẹ yên tâm. Mắt mẹ cũng đã mấy chục năm nay chưa nhìn thấy, bệnh tim là bệnh của người già cả thôi, không cần tốn tiền vì mẹ.

-Mẹ cũng nói công việc của con tiến triển rất tốt, vậy thì mẹ cứ để con chữa khỏi bệnh ẹ đi, con còn muốn mẹ sống cả đời với con mà.-Thừa Tuyết gọt vỏ táo xong lấy nĩa ghim một miếng đưa đến tay bà

-Con đúng là bướng bỉnh mà.-bà Phương cười nhân hậu, cầm nĩa ghim miếng táo lên ăn

-Mẹ, mẹ là người thân duy nhất con còn trên đời này, con không ẹ lại rời xa con đâu.

-Đứa trẻ ngốc...

Bà Phương tay lần theo cánh tay của cô, lần từ từ lên khuôn mặt sờ má cô, bàn tay đầy hơi ấm của tình mẹ.

Nghị lực duy nhất của Thừa Tuyết chính là bà Phương, cho dù có nếm trải bao nhiêu đau đớn tủi nhục, Thừa Tuyết cũng không được bỏ cuộc.

.

Thừa Tuyết cắn môi, diễn viên không ai đồng ý đóng phim thì làm sao? Nếu lúc này Hướng Luật không điện thoại nói với cô biết Khởi Lạc nhúng tay vào chuyện diễn viên không ai nhận đóng bộ phim này của Ôn Thị thì Thừa Tuyết còn nghĩ là họ có lịch diễn dày đặc.

Suy cho cùng kẻ đầu xỏ chính là Nhậm Tử Phàm, anh ta không ra lệnh thì làm sao có người dám làm, điều làm Thừa Tuyết thắc mắc chính là, rốt cục Nhậm Tử Phàm nhắm vào Ôn Thị hay là cô?

Nếu là cô, vậy là vì cái gì? Cô và anh không thù không oán, gặp nhau chỉ hai lần, thì làm sao cô gây ra lỗi gì chứ?

Khiêm Lạc... Nhậm Tử Phàm... Khiêm Lạc... Nhậm Tử Phàm...

Một họ Khiêm, một họ Nhậm, tính tình cả ánh mắt cũng không giống nhau, duy có khuôn mặt là giống như đúc. Người giống người, đã là chuyện hiếm xảy ra, nhưng biết được cô thích lá phong đỏ cả lời hứa cùng ngắm lá phong đỏ và sao đêm thì không thể trùng hợp đến 99% được.

Điện thoại vang lên một hồi chuông dài, Thừa Tuyết lấy điện thoại, là một số lạ. Thừa Tuyết hơi nhíu mày, nhưng vẫn bắt máy nghe: “Xin chào, tôi là Thừa Tuyết.”

[...Alo, biên kịch Tô, tôi là chị Tiêu, Mộc Ngân đã đồng ý đóng bộ phim của cô...]

-Thật sao? Vậy thì tốt quá.-hai mắt Thừa Tuyết sáng rực

[...Về chuyện hợp đồng...]

-Ôn Thị sẽ đáp ứng mọi yêu cầu của Mộc Ngân đưa ra.

[...Vậy thì tốt, lát nữa gặp cô ở trường quay của phim, Mộc Ngân nói có thể đóng liền...]

Gấp vậy sao? Thừa Tuyết có chút lo lắng, bây giờ trong làng giả trí chẳng có diễn viên nào đồng ý đóng phim của Ôn Thị, Mộc Ngân lại có thù hận với cô nhưng lại đồng ý đóng, Mộc Ngân lại đòi đóng liền, rốt cục là có phải...

Thừa Tuyết khôi phục bộ dạng ban đầu, tươi cười đáp: “Được ạ, hẹn gặp chị và Mộc Ngân ở trường quay.”

Nói xong, Thừa Tuyết cúp máy, diễn viên nữ thì đã xong, bây giờ thì đến diễn viên nam, trong đầu Thừa Tuyết đã có đối tượng thích hợp.

Ở trường quay, Mộc Ngân ngồi ở chiếc ghế gỗ sơn trắng, dựa người vào ghế hai tay khoanh trước ngực, chân vắt chéo, đeo chiếc kính râm, từ người tỏa ra hào quang, kiêu ngạo mà thu hút.

-Chị Tiêu, xin lỗi tại vì kẹt xe...

-Đưa hợp đồng ra kí đi, tôi rất bận.-Mộc Ngân nhàn nhã tháo kính xuống, ánh mắt xinh đẹp nhìn Thừa Tuyết

Thừa Tuyết ờ một tiếng, để ba lô lên bàn lấy hợp đồng ra.

-Trong đây có điều khoản ghi rõ, cậu và chị Tiêu có thể xem. Diệp Trà, cậu đồng ý, tớ thật...

-Bắt đầu quay được rồi chứ? Tôi còn phải đóng quảng cáo và phim nhiều lắm.-Mộc Ngân kí lên bản hợp đồng, quăng trước mặt Thừa Tuyết

-Ừ, có thể quay.-Thừa Tuyết cầm bản hợp đồng, cắn môi đáp

-À... nếu cô còn gọi tôi một lần bằng Diệp Trà nữa, thì tôi không khách khí đâu, cho dù cô là biên kịch của bộ phim này.

Nói xong coi như nhắc nhở, Mộc Ngân cởi áo khoác ra, đi đến lấy kịch bản xem một lượt.

-Nam chính đâu?-chị Tiêu hỏi

-Nam chính đang tới... ả, tới rồi.

Thừa Tuyết vui cười khi thấy nam nhân từ ngoài đi vào trường quay.

Ánh mắt đạo diễn nhất thời không tin, còn chị Tiêu thì há hốc miệng, Mộc Ngân mày cũng nhíu lại.

Hướng Luật thấy ai cũng nhìn mình bằng ánh mắt kì quặc, quay đầu xem phía sau còn có ai không? Lúc này Thừa Tuyết lại điện thoại bảo anh phải đến trường quay ngay có chuyện rất gấp, anh liền gấp gấp chạy xe tới đây.

-Thừa Tuyết, đã có việc gì xảy ra?-Hương Luật đứng trước mặt Thừa Tuyết lo lắng hỏi

-Anh Hường Luật, có cái này... diễn viên không ai đóng vai chính cho phim của chúng ta, mà nữ diễn viên Mộc Ngân đã đồng ý vào vai nữ chính...

Thừa Tuyết dừng một chút, liếc mắt nhìn Hường Luật.

-Cho nên...-Hường Luật cau mày, bắt đầu dùng ánh mắt cảnh giác nhìn Thừa Tuyết

-Cho nên chỉ còn vai nam chính... mà anh thì...

-Không cần nói nữa, anh đường đường là tổng giám đốc, bao giờ lại thành diễn viên.-Hường Luật quyết cự tuyệt

-Chủ tịch Ôn sẽ đuổi việc em mất, đến lúc đó em không việc, không tiền ăn, tiền trả thuê phòng cho bà chủ nhà trọ, em sẽ lưu lạc đầu đường xó chợ. Anh nhẫn tâm sao?-Thừa Tuyết mi mắt sụp xuống, hai mắt rưng rưng, dáng vẻ rất tội nghiệp

-Anh nuôi em, chẳng phải lợi hơn sao?-Hường Luật lời nói vừa đùa nhưng cũng là lời giấu sâu trong tâm

-Nếu anh không đồng ý thôi thì chờ chủ tịch Ôn đuổi em đi. Cứ để kịch bản này của em bị quăng đi đi.-Thừa Tuyết càng lúc giọng càng nhỏ, là thương tâm

Đối với lời đùa của Hường Luật, Thừa Tuyết chỉ xem là gió thoảng, nghe vào rất mát tai, sau lại mau quên đi. Tình cảm của Hường Luật, Thừa Tuyết hơn ai hết hiểu, nhưng mà trái tim cô, không phải dành cho anh.

-Thừa Tuyết xem như anh sợ em đi. Xem như anh để mình bị thiệt thòi vậy.-Hường Luật xoa xoa mi tâm, trên trán cũng đã vạch hai vạch đen

-Thật không?

-Thật.

Thừa Tuyết nhướn miệng cười, ánh mắt đen mun lấp lánh chan hòa toàn ý cười bên trong. Đôi mắt cô, đẹp đến không thể dùng ngôn ngữ nào mà miêu tả, đôi mắt ấy biết “cười”.

Hường Luật có vài lần xem kịch bản, cũng hiểu rõ nam chính trong kịch bản phải diễn ra sao, trước khi quay, Hường Luật có đến chào hỏi Mộc Ngân mong hợp tác vui vẻ, Mộc Ngân vốn không có tính nói nhiều, chỉ hơi nâng môi bắt tay rồi đi thay trang phục.

“Nhắm mắt lại và nói yêu em” là một bộ phim xoay quanh hai con người, chàng trai tên Hiếu Bác, anh là một thiếu gia của gia đình danh môn vọng tộc, đáng tiếc đôi mắt anh sớm đã mù lòa. Còn cô gái tên là Kỳ Hinh là một cô gái luôn nhìn cuộc sống theo một hướng lạc quan, thông minh giỏi hoạt.

Bọn họ gặp nhau rất tình cờ, rồi lại yêu nhau không thể ngờ trước, Kỳ Hinh không muốn nhìn Hiếu Bác sống trong bài xích, tương lai bị hủy hoại đã hiến đôi mắt của mình cho Hiếu Bác, lúc Hiếu Bác nhìn thấy được ánh sáng cũng là lúc Kỳ Hinh đã không còn cạnh anh.

Trong bức thư Kỳ Hinh để lại, cuối thư có dòng chữ: “Nếu anh còn yêu em, thì anh hãy nhắm mắt lại và nói yêu em. Em ở nơi này cũng sẽ nhắm mắt lại lắng nghe tiếng anh nói anh yêu em.”

Đến ba năm sau, Hiếu Bác cũng tìm được Kỳ Hinh, đôi mắt cô vô hồn không nhìn thấy gì, Hiếu Bác đã là một thương nhân nổi tiếng, liền đưa Kỳ Hinh sang Canada chữa trị, cuối cùng mắt của Kỳ Hinh cũng nhìn thấy, cả hai sống hạnh phúc đến cuối cuộc đời.

Khi viết kịch bản này, trong lòng Thừa Tuyết luôn nghĩ đến Khiêm Lạc, trong cuộc sống cô không thể làm anh sống lại, trong kịch bản, cô có thể đặt mọi tâm tư của mình vào đó, chỉ mong cuối cùng người có duyên lại nên giai ngẫu.

Cô và Khiêm Lạc chỉ trách hữu duyên vô phận.

Thừa Tuyết nhìn Hường Luật và Mộc Ngân chuyên tâm đóng phim, dường như hình ảnh của Hiếu Bác và Kỳ Hinh hiện hữu trên người của cả hai. Lòng Thừa Tuyết đột nhiên thanh thản lạ thường. Tình yêu của Hiếu Bác và Kỳ Hinh thật đáng làm người khác hâm mộ.

...

Nam nhân đặt một tay trên chiếc bàn làm việc, bàn tay khê gõ vài nhịp, ánh mắt sắc bén nhìn người con trai trước mặt mình.

-Thiếu chủ, hàng của chúng ta sang Las Vegas đều trở thành vô dụng.

Người này chính là Mặc Hàng, hần thân hình cao lớn được bao bởi bộ đồ đen, khoác chiếc áo khoác bằng da, ánh mắt cũng sắc lạnh, trong ánh mắt có thể nhìn thấy sự tàn nhẫn cùng nguy hiểm hơn Mặc Phong.

Mặc Hàng không như Mặc Phong quản về thương trường, mà hần quản về hắc đạo, nên không thể lúc nào cũng có vẻ mặt thoải mái như Mặc Phong, khuôn mặt lạnh như băng, mà ra tay cũng phải quyết đoán. Nếu không, đừng nói thiếu chủ, cả hần cũng sẽ không sống nổi trong thế lực nguy hiểm này.

Tay gõ trên bàn của Nhậm Tử Phàm dừng lại, dường như đang suy tính gì đó, sau đó môi mỏng hơi giương lên: “Người tạm thời dừng cung cấp hàng sang Las Vegas, ở đây ta còn có việc cần người làm.”

Dù sao thì bên Las Vegas, Nhị thiếu kia cũng đã luôn đối đầu với Nhậm Tử Phàm, anh cũng không rảnh rồi mà cứ hao tổn trí lực để chơi trò chơi nhảm chán này với Nhị thiếu, anh còn có việc còn thú vị hơn.

-Thuộc hạ biết rồi, thiếu chủ có gì căn dặn?

-Ta nghe nói bên phía Hàn gia vừa mua một lượng Morphine* thông báo cho cục cảnh sát về kho hàng của chúng.

-Vâng.

Người đứng đầu Hàn gia là Hàn Đông, ông là một người có địa vị trong hắc đạo, có tiếng nói không kém, đa số ai cũng kính nể Hàn Đông, mà Hàn Đông sớm muốn cháu trai mình là Hàn Bân lên làm lão đại hắc đạo tức vị trí của Nhậm Tử Phàm hiện nay.

Nhậm Tử Phàm sớm nhận ra ý đồ của Hàn Đông song lại chưa có cơ hội diệt trừ, lần này Hàn gia nhập Morphine số lượng lớn để cảnh sát bắt được chắc chắn tiêu hao số tiền lớn chưa tính còn bị cảnh sát giam giữ.

Nếu quả thật Hàn Đông bị bắt vào tù, đương nhiên trong tù có người của Nhậm Tử Phàm, chắc chắn ông không thể sống sót.

Con người Nhậm Tử Phàm ngoài có thù nhất trả, có oán nhất báo ra, còn là ai chướng mắt cản đường thì Nhậm Tử Phàm không ngại trừ khử trước.

(Morphine* là một thuốc giảm đau gây nghiện như thuốc phiện).

4. Chương 3. Lời Tuyên Bố Của Ma Quỷ.

Chương 3: Lời tuyên bố của ma quỷ.

Thứ tôi muốn chính là mạng sống của cô.

- - -

Cảnh quay đầu tiên diễn ra khá thuận lợi, Hường Luật giống như có tài diễn xuất trời phú mà Mộc Ngân diễn rất đạt, tính cách của Kỳ Hinh được Mộc Ngân diễn rất giống.

Xế chiều, tập hai cảnh mười lăm cũng diễn xong, Mộc Ngân cùng Hường Luật đi thay trang phục, Thừa Tuyết mua nước mời đạo diễn cùng mấy người phụ giúp, miệng không ngừng nói cảm ơn.

Khi thấy Hướng Luật và Mộc Ngân đã thay đồ xong, Thừa Tuyết đưa nước đến trước mặt cả hai, Hướng Luật vui vẻ nhận lấy còn Mộc Ngân thì liếc nhìn chai nước một cái, rồi bước ngang qua người Thừa Tuyết.

-Chị Tiêu, em mệt rồi, chúng ta về thôi.-Mộc Ngân cầm túi xách hiệu lên, đeo chiếc kính râm vào nói

-Ừ. Chào mọi người, chúng tôi về trước, Thừa Tuyết chị về nhé.-chị Tiêu nói xong liền đuổi theo Mộc Ngân

Thừa Tuyết cười với chị Tiêu một cái, sau đó gục đầu môi chỉ hơi mân lên một chút, hai tay cầm chặt chai nước suối. Mộc Ngân đồng ý đóng bộ phim này, Thừa Tuyết cứ nghĩ cô và Mộc Ngân sẽ rút ngắn khoảng cách, nhưng mà thái độ của Mộc Ngân vẫn cứ như thế.

-Thừa Tuyết, Mộc Ngân không thích em sao?

Hướng Luật luôn cảm thấy Mộc Ngân có ác cảm với Thừa Tuyết, là dạng hận thù không dễ nguôi ngoay.

Thừa Tuyết chỉ cười không đáp lời.

Hướng Luật cũng không cưỡng ép nhiều, nhanh chóng nói sang chuyện khác.

-Cũng trễ rồi, em đói bụng chưa? Anh dẫn em đi ăn.

-Em về nhà có thể tự ăn.-Thừa Tuyết từ chối

-Em ở nhà chỉ có một mình, ăn uống chắc chắn là mì gói. Như vậy sức khỏe làm sao tốt?-Hướng Luật quả trách

-Em... thôi được, anh cứ như ông cụ non vậy.

Thừa Tuyết biết cho dù mình có từ chối thì thế nào Hướng Luật cũng sẽ lôi cổ cô đi cho bằng được nếu không anh chắc chắn nói đến sáng cho cô nghe.

-Như vậy mới được. Em ra ngoài đứng đợi anh, anh đi lấy xe.

Hướng Luật ánh mắt trêu mến, sau khi căn dặn cô xong thì lấy chìa khóa xe ra đi vào bãi đỗ xe lấy xe.

Nhà hàng Victoria sang trọng nằm ở nơi sầm uất của thành phố, trời cũng đã sập tối, mảng rời đen bao phủ lên thành phố, ánh đèn rực rỡ thấp sáng lên, vô cùng hoa lệ.

Nhà hàng với nhiều tầng, mỗi tầng trang bày một phong cách riêng, Thừa Tuyết và Hường Luật chọn tầng cao nhất, bởi vì tầng cao nhất thuận lợi cho việc nhìn ngắm cảnh thành phố và bầu trời đêm đầy sao.

Thừa Tuyết cùng Hường Luật ngồi ở một bàn vuông trải khăn màu trắng ngà, trên bàn đặt hai chiếc ly cổ cao bằng thủy tinh và chai rượu Pháp, một bình hoa bằng thủy tinh cắm một cành hoa hồng đỏ rực, một bên là một giá đỡ ba cây đèn cây sáp trắng thấp ngọn lửa sáng bừng.

Thừa Tuyết giở menu ra xem, Victoria là nhà hàng cao cấp nhất thành phố là thuộc sở hữu của Khởi Lạc, lúc đến đây Thừa Tuyết đã không đồng ý nhưng vì không muốn Hường Luật phải lại đổi địa điểm nên đành miễn cưỡng vào đây ăn.

-Em ăn gì?-Hường Luật đặt menu xuống bàn hỏi Thừa Tuyết

Món rẻ nhất cũng là 100 nghìn đồng, Thừa Tuyết chẳng qua là một biên kịch viên nhỏ nhoi, chi ra số tiền lớn như vậy để thỏa mãn cơn đói thì cô ra vỉa hè kêu một tô hoành thánh ăn còn có lí.

-Salad rau củ đi.

Thừa Tuyết nói xong thì cúi mặt nhìn lại, Salad là món rẻ nhất duy lại đến một trăm nghìn, thật là biết cách cắt cổ người mà.

Salad này e là cô vào siêu thị mua về làm còn ngon hơn.

-Gà nướng lu, hải sản nấu nấm với đĩa cơm rang thập cẩm.

Hường Luật nở nụ cười nho nhã với nữ phục vụ, sau đó hai tay đặt lên bàn đan vào nhau. Buồn cười nhìn Thừa Tuyết.

-Em nhắm ăn salad không chứ?-Hường Luật như cố ý hỏi

-Ừm.-Thừa Tuyết đáp nhẹ, khẽ gật đầu

-Không muốn ăn cùng anh sao? Dù sao những món anh vừa mới kêu một mình cũng không ăn hết được.-
Hường Luật nhún vai

Thừa Tuyết hơi ngẩng đầu lên, rồi nhanh chóng gục xuống lại, mắt mặt quá đi.

-Có ăn cùng anh không?-Hường Luật hỏi lại

Lúc đầu Thừa Tuyết lắc đầu nhưng chưa đầy năm giây đã gật đầu. Anh đã có hảo ý mời cô ăn, vẫn là không nên từ chối.

Thức ăn nhanh chóng được bưng lên, Hướng Luật ăn rất tào nhả, còn Thừa Tuyết không tào nhả nhưng cũng không khiếm nhả. Lâu lâu vì không quen dùng quen nĩa có vài âm thanh do dao nĩa chạm vào đĩa vang lên làm mọi người đôi chút chú ý.

Cô ăn cũng không phải quá mức khiếm nhả, là ăn theo kiểu thoải mái nhất.

Cách đó ba chiếc bàn, nam nhân ngồi ngay cửa sổ, ánh mắt xanh lam dán chặt ra ngoài ô cửa sổ lớn sát sàn trong suốt kia, tâm tư khéo léo che giấu không dễ nắm bắt.

Trên bàn đã trải đầy thức ăn, mà vẫn chưa được đụng đến, tô canh gà cũng đã không còn tỏa mùi nghi ngút với ngậm khói nóng hổi bay ra, chứng tỏ đã bưng ra lâu và nguội đi mất.

Nhậm Tử Phàm tâm tư như lặn đi, nhìn màn đêm trước mặt, lại nhớ đến cái ngày ấy.

“Chúc mừng, cuối cùng cậu cũng tốt nghiệp, có thể trở thành một người có ích giúp mọi người.”

“Con trai, con nhất định phải sống... phải đòi lại công bằng cho cha mẹ, tuyệt đối không được vào con đường phạm pháp, hãy bước đi trên con đường được mọi người chào đón.”

“Tôi thật không tin, cậu lại đi vào con đường tội phạm này, cha cậu mà biết ông ấy sẽ không thể nhắm mắt.”

Hai tay Nhậm Tử Phàm nắm lại thành quyền, ánh mắt giăng đầy tơ máu. Năm đó, đáng lẽ anh đã thực hiện được mơ ước của bản thân, tất cả đã sắp đạt được nhưng chỉ trong một đêm đã bị hủy hoại mất.

Dồn vào đường cùng, con người ta sẽ trở dậy mạnh mẽ mà chiến đấu.

“Tôi không có quyền chọn lựa. Luật pháp? Tôi khinh thường nó. Cái gì mà công bằng, cái gì mà bằng chứng? Tôi chính là bằng chứng, các người không giúp tôi, tôi tự mình làm lấy. Nhậm Tử Phàm tôi, chính thức trở thành kẻ thù của pháp luật, của cảnh sát các người.”

Ngày đó anh đã dám nói ra cậu này, hôm nay không hối hận. Với anh mà nói, luật pháp chỉ dành cho những kẻ có nhiều tiền, không tiền không địa vị sẽ bị xã hội hắt hủi, pháp luật chỉ tin vào bằng chứng nhưng thế giới ngầm thì không, chỉ cần có lí do có thể quản mạng sống con người.

Nhậm Tử Phàm anh chính là người nắm giữ sinh mạng con người trong cái thế giới ngầm này.

-Hương Luật, em xin lỗi, em làm đổ rượu lên người anh rồi.

Đang suy nghĩ miên man thì giọng nói trong trẻo của một cô gái vang lên, đến tai Nhậm Tử Phàm có chút quen thuộc, hơi nghiêng đầu con người khẽ liếc nhìn cô gái.

Nhanh chóng, con người anh sáng rực, từ người tản ra loại khí thể bức người.

-Không sao. Anh vào toilet rửa sẽ sạch thôi.

Hương Luật cầm khăn giấy lau áo mình bị rượu làm bẩn rồi cũng đứng lên bước ra ngoài.

Thừa Tuyết ngồi ở chiếc bàn ăn một mình cũng không chú ý đến xung quanh.

Nhậm Tử Phàm khoe môi mơn mởn, ý cười ngày càng đậm, chỉ là lại lạnh lẽo cùng tàn ác như Ma vương tối cao. Anh cẩn thận quan sát cô, hôm nay cô buộc tóc cao ở phía sau, đôi mắt đen vẫn to tròn sáng long lanh, cô mặc chiếc áo phong nữ màu trắng rộng, hai tay dài màu xanh đậm cùng chiếc quần jeans đen.

Nhậm Tử Phàm không thể phủ nhận, mặc dù Thừa Tuyết ăn mặc rất đơn giản, không cầu kì hay hở hang quyến rũ, cũng không có sức thu hút gì đặc biệt nhưng mà trên người cô gái này có một mùi hương rất dễ chịu, lúc cô bước vào phòng tổng tài anh đã ngửi thấy cảm giác rất thanh bình, điểm đặc biệt nhất là đôi mắt đen đầy ý cười và quật cường kia của cô. Anh rất thích đôi mắt đó.

Nhậm Tử Phàm đẩy ghế đứng lên, hai tay dút vào túi quần, thông thả bước lại phía Thừa Tuyết.

Nghe tiếng bước chân đều đều vang lên, không hiểu sao trong lòng Thừa Tuyết đột nhiên bất an, nhanh chóng không khí xung quanh rất lạnh lẽo mà có một loại khí thể tản ra làm cô rất bức bách.

Cái loại cảm giác vừa lạnh như băng lại bức bách kia duy chỉ có một người tạo ra được...

Thừa Tuyết thấy mũi đôi giày da màu đen bóng loáng xuất hiện trước mặt, cũng linh cảm được cái gì đó, khó khăn lắm mới ngẩng đầu lên nhìn.

Nhất thời mắt đối mắt, không hề né tránh.

Thừa Tuyết bị cuốn vào đôi mắt xanh lam kia không thể dút ra được, cô không thể nhìn ra bên trong ấy chứa loại cảm xúc suy nghĩ gì, chỉ có sắc lạnh cuồng ngạo và khinh khi.

-Phàm... phàm tổng? Thật trùng hợp.-Thừa Tuyết cố gắng trấn an mình lại, đứng bật dậy khỏi ghế

-Phải, đúng là rất trùng hợp.

Nhậm Tử Phàm khéo môi kéo ra một đường, thái độ vẫn như cũ.

Thừa Tuyết nghĩ, nếu mình gặp lại Nhậm Tử Phàm, chắc chắn cô sẽ hỏi anh ra lẽ vụ diễn viên không nhận đóng phim của Ôn Thị, còn hỏi rốt cục anh có quen cô hay không? Nhưng mà đứng trước mặt anh, cô hoàn toàn câm lặng.

-Cô đến ăn cùng bạn sao?

-Phải, chúng tôi vừa quay phim xong nên có chút đói bụng. Phàm tổng, hẳn anh cũng ăn cùng bạn?-Thừa Tuyết lịch sự hỏi lại

-Bạn chính là kẻ thù, kẻ thù lại là tri kỉ. Nhưng kẻ thù thành tri kỉ rất khó mà bạn biến thành kẻ thù lại rất dễ. Cô hiểu câu nói này chứ?-Nhậm Tử Phàm đôi mắt nheo lại, lộ ra vẻ tinh tường cùng sắc bén

-Có lẽ kẻ ngu dốt như tôi không hiểu câu nói sâu xa kia của Phàm tổng. Thật ngại quá.-Thừa Tuyết lúc đầu hơi chững người, liền lấy lại bình tĩnh, nở nụ cười nhã nhặn nói

Hàm ý đó... có hay không nhắm vào cô?

-Từ từ Tô tiểu thư sẽ hiểu thôi.

Thừa Tuyết không biết vì sao cô luôn không thể đối diện với Nhậm Tử Phàm, lần nào cũng muốn trốn tránh. Có lẽ là do khuôn mặt anh giống với Khiêm Lạc, thứ hai là do loại khí thế đè nén con người này gây ra cho cô cảm giác sợ hãi trong lòng.

-Phàm tổng, ngại quá, tôi sức nhớ phải về nhà chuẩn bị cảnh quay tiếp theo, tôi xin phép.-Thừa Tuyết vội vàng cầm ba lô lên, như đang chạy trốn

-Tô tiểu thư thật biết cách xoay chuyển tình thế, không có diễn viên vẫn quay phim được.-Nhậm Tử Phàm khéo môi giằng giật, tà ý nói

Cả người Thừa Tuyết bỗng cứng cứng ngắc, hai tay siết chặt vạt áo. Nhịn không được nhìn thẳng vào ánh mắt xanh lam đầy mỉa mai hoặc kia của anh, không trốn tránh nữa, ngược lại là nghênh chiến.

-Phàm tổng, đã phiền anh lo cho chuyện của chúng tôi. Nói sao thì cũng đa tạ sự “chiếu cố” của ngài.

-Không cần khách sáo. Tô tiểu thư nếu tôi là cô, thì tôi sẽ không có tâm trạng ăn uống, người ta nói thế sự khó lường, chưa biết chừng ngày mai lại có chuyện không hay xảy ra.

Thừa Tuyết nhất thời run rẩy, trong lòng bỗng dưng rất lo sợ, lời nói của Nhậm Tử Phàm chẳng khác nào lời cảnh cáo của ma quỷ. Tin rằng, anh không đơn giản chỉ nói cho vui.

-Ý anh là gì?

-Cô không cần để ý nhiều quá.

-Anh rốt cục muốn cái gì?-Thừa Tuyết không chịu được thái độ ngạo mạn của anh

-Thứ tôi muốn cô cho được sao?

Nhậm Tử Phàm lộ ra nụ cười quỷ dị, gần như muốn bức sát Thừa Tuyết.

-Anh là nhắm vào tôi?-Thừa Tuyết bàng hoàng, người đàn ông này, là thật sự nhắm vào cô?

-Đúng.

Nhậm Tử Phàm cười lạnh một tiếng, sau đó chồm người về phía trước, phả hơi nóng hổi vào tai cô, giọng nói lạnh lẽo như Santa: “Thứ tôi muốn, chính là mạng sống... của cô.”

Sắc mặt Thừa Tuyết nhất thời trắng bệch, hô hấp có chút khó khăn, trong lòng bắt đầu sợ người đàn ông này. Là sợ hãi như gặp phải ma quỷ, gặp phải thần chết.

-Anh...

Môi cô mấp máy, cả người không ngừng run sợ, Nhậm Tử Phàm là ai làm sao cô không biết, mạng sống của cô, anh ta chỉ cần búng tay một cái, lập tức cô sẽ không sống sót.

Nhưng mà điều cô không hiểu chính là... cô, đã gây ra chuyện gì?

Hướng Luật bước vào phòng ăn thì thấy Thừa Tuyết sắc mặt tái nhợt sợ sệt, ánh mắt Hướng Luật giật mình kinh hãi khi nhìn thấy người đối diện Thừa Tuyết là Nhậm Tử Phàm, lo lắng tràn tới dự báo có điềm không hay.

-Thừa Tuyết.

Hướng Luật gọi cô một tiếng, sau đó liền sải bước đi lại phía cô.

-Tô tiểu thư, bạn cô trở lại rồi, tôi nghĩ chúng ta cũng không thể nói chuyện thêm nữa, cáo từ.-Nhậm Tử Phàm vẫn nho nhã nhưng nghiêm lạnh như cũ, giống như lần đầu cô gặp anh, không hề có ý vị gì ngoài lãnh đạm

Nhậm Tử Phàm nói xong cũng không để ý tới sắc mặt Thừa Tuyết đã hiên ngang bước qua người cô, đi qua Hướng Luật cũng chỉ khẽ nhếch môi.

-Thừa Tuyết, Nhậm Tử Phàm nói gì với em thế? Anh ta có làm gì em không?-Hướng Luật vịn hai vai Thừa Tuyết

Hướng Luật cảm nhận được sự sợ hãi trong lòng cô, bờ vai cô không ngừng run rẩy lên.

-Thừa Tuyết... Thừa Tuyết...

-Hướng, Hướng Luật... em muốn về nhà.

...

Cả đêm Thừa Tuyết đều trần trọc không ngủ được, trong đầu cứ lẩn quẩn câu nói của Nhậm Tử Phàm, mãi đến ba giờ sáng cô mới chợp mắt được.

Bảy giờ sáng, Thừa Tuyết giật mình thức dậy, liền nghĩ đến câu nói kia của Nhậm Tử Phàm không biết chừng hôm nay xảy ra chuyện. Trong lòng vô cùng bất an, liền nhảy vọt xuống giường đi đến tủ quần áo chọn bữa một bộ rồi vào nhà tắm.

Quả nhiên, trong lòng dự đoán trước sẽ có chuyện xảy ra, tự nói phải giữ bình tĩnh nhưng mà lại không thể.

Thừa Tuyết vừa khóa cửa nhà lại, tới trạm xe buýt bắt xe đến trường quay, Thừa Tuyết ngồi ở hàng ghế cuối, ngay bên cạnh là một ông bác ngoài năm mươi tuổi đang cầm tờ báo xem tin tức.

Thừa Tuyết vốn không thích đọc báo, chỉ có khi nào rảnh mới cầm quyển tạp chí nào đó lên xem, nên cũng không để ý đến tin tức trên tờ báo đó.

Đến chừng năm phút sau, ông bác mới lật tờ báo qua, miệng lại chặc lưỡi tiếc nuối, cũng nói ra một câu: “Đám trẻ bây giờ đúng là sa đọa, còn trẻ như vậy lại là diễn viên nổi tiếng không ngờ lại ăn chơi trác táng.”

Thừa Tuyết cứ nghĩ ông bác này có tính giáo huấn, có lẽ xem nội dung gì đó không hay trong báo liền bắt đầu lên giọng người già.

-Này cô bé, cô tốt nhất đừng như đám trẻ hiện nay, tụ tập ăn chơi rồi sa vào nghiện ngập.-ông bác đột nhiên quay qua nói với cô

-Cháu đương nhiên biết rồi ạ.-Thừa Tuyết không lấy làm phiền ngược lại vui vẻ trả lời ông

-Cháu xem, cô Hỏa Mộc Ngân này lại chơi bạch phiến. Đúng là lãng phí tuổi trẻ.-ông bác lại một hồi chặc lưỡi

-Cái gì? Bác nói... là nữ diễn viên Hỏa Mộc Ngân?-Thừa Tuyết thần trí mơ hồ, không tin lời ông bác vừa nói

-Cô xem... có ảnh đây này, cô diễn viên này còn đang hít bạch phiến* đây.-ông bác sợ rằng cô không tin liền đưa tờ báo cho cô xem

Thừa Tuyết giật lấy tờ báo, quả thật ngay trang giữa là hình ảnh của Mộc Ngân đang hít bạch phiến trong phòng V.I.P của quán bar Louis bị chụp lén lại. Về mặt của Mộc Ngân khi ấy vô cùng sáng khoái.

Thừa Tuyết hai tay run rẩy, bar Louis là nơi rất phức tạp, Mộc Ngân vào đây không dùng hàng cấm cũng bị nói này nọ, sự nghiệp của Mộc Ngân đang phát triển chỉ vì cái tin này thì chắc chắn sự nghiệp của Mộc Ngân sẽ bị hủy hoại hết.

-Dừng xe, bác tài cho tôi xuống xe.

Thừa Tuyết quăng trả tờ báo cho ông bác, liền lao khỏi ghế chạy tới trước. Không phải đây lại là trò của Nhậm Tử Phàm chứ? Nếu là anh, cô thật không nghĩ mình sẽ làm gì, anh có thể nhắm vào cô, nhưng những người bên cạnh cô thì không thể, tuyệt đối.

(Bạch phiến* hay hêrôin là một dược chất thuộc dạng opioid nhân tạo - bào chế bằng cách ghép axetyl vào morphin).

B

5. Chương 4. Trao Đổi.

Chương 4: Trao đổi.

Những người chúng ta yêu thương, đôi khi chính là vũ khí có thể huỷ diệt ta.

- - -

Thừa Tuyết chạy đến biệt thự của Mộc Ngân, liên tục nhấn chuông nhưng không có ai mở cửa. Ngay lúc cô định bỏ đi thì chị Tiêu từ bên trong chạy ra mở cửa.

Thừa Tuyết thấy chị Tiêu hối hả, mồ hôi rơi đầy trên trán vẻ mặt vô cùng lo lắng.

-Chị Tiêu, Mộc Ngân cô ấy?-Thừa Tuyết bước vào nhà khi chị Tiêu mở cửa ra

-Mộc Ngân cô ấy bây giờ tinh thần rất loạn. Cô ấy liên tục đập phá đồ đạc chị ngăn thế nào.-chị Tiêu xoa xoa thái dương, mệt mỏi nói

-Chị Tiêu, chị biết cô ấy chơi bạch phiến không?

-Biết. Chị có khuyên, Mộc Ngân cũng nói sẽ bỏ, nhưng chị không nghĩ cô ấy lại nghiện nặng đến thế.-chị Tiêu bắt lực đáp

-Bây giờ báo chí đã chụp được hình ảnh Mộc Ngân hít bạch phiến rồi, có rất nhiều công ty tòa soạn điện thoại muốn hủy hợp đồng. Em không phải cũng...-chị Tiêu thoáng nhìn cô

-Không phải. Em và Mộc Ngân là bạn, làm sao trong lúc này lại hủy hợp đồng.-Thừa Tuyết vội giải thích

-Đáng lẽ chị nên ngăn Mộc Ngân lại khi cô ấy muốn đến bar Louis... ba Louis là địa bàn của Phạm thiếu kia, chắc chắn là một nơi không ra sao? Quả nhiên liền bị người khác chụp hình lên.

-Chị nói... bar Louis là của Nhậm Tử Phàm!???

Thừa Tuyết thoáng ngáy người, một luồng khí lạnh tràn đến xông thẳng vào lòng ngực của cô. Vô cùng lạnh lẽo.

-Đúng vậy. Cảnh sát không thể nhúng tay vào, cũng như không thể dẹp bỏ bar Louis đó.

-Chị Tiêu, chị chăm sóc Mộc Ngân thật tốt, bây giờ em phải đi ngay, em sẽ nhanh chóng lại tới xem Mộc Ngân thế nào. Sẽ nhanh thôi mọi chuyện sẽ giải quyết xong.

Thừa Tuyết bỏ lại câu đó liền quai ba lô chạy ra ngoài cổng rồi bắt taxi chạy đi.

Chị Tiêu khẽ nhăn trán, rồi lại nhìn lên tầng hai của biệt thự, nơi cánh cửa kính trong suốt kia, chiếc rèm cửa hơi hé ra một chút, khuôn mặt của cô gái diễm lệ xinh đẹp lộ ra phân nửa, ánh mắt liếc về chiếc taxi Thừa Tuyết vừa lên.

— Tập đoàn Khởi Lạc —

Thừa Tuyết sắc mặt đỏ bừng xuống taxi xông vào trong, đại sảnh vẫn tấp nập người như thế, dù có hàng trăm người bên trong cái tập đoàn to lớn hùng vĩ này, vẫn cảm thấy lạnh lẽo và cô độc.

-Tiểu thư, cô đến là tìm ai?-nữ tiếp tân suy trì nụ cười tao nhã, hỏi cô

-Tôi đến tìm Nhậm Tử Phàm.-Thừa Tuyết hai tay run rẩy nắm chặt, kìm nén sự tức giận của mình lại

-Sao?

Nữ tiếp tân giật mình khi cô gọi thẳng tên của tổng tài bọn họ.

-Có gì kinh ngạc? Chưa thấy kẻ thù đến tìm anh ta trả thù sao? Nhậm Tử Phàm ở phòng tổng tài đúng không? Tôi không tin anh ta không biết tôi sẽ đến.-Thừa Tuyết hừ nhạt

-Tiểu thư, cô có hẹn trước không? Nếu không có chúng tôi không thể cho cô lên gặp ngài ấy được.

-Không nghe tôi nói anh ta biết rõ tôi sẽ đến tìm anh ta sao?

-Tiểu thư, hiện ngài ấy đang họp, phiền cô đợi một lát, khi họp xong chúng tôi sẽ báo lại.

-Quy tắc tập đoàn các người tôi không cần biết. Phòng họp ở đâu? Nếu không dẫn tôi lên, tôi nhất định bắt anh ta xuống tới đây.-Thừa Tuyết ngực phập phồng, khuôn mặt vì tức giận mà đỏ gay cả lên

-Tiểu thư, cô đừng làm khó chúng tôi...

-Có nói không?

-Là... là ở tầng bảy mươi.

Nữ tiếp tân bị thái độ của cô làm hoảng sợ, liền lắp bắp nói.

Thừa Tuyết không đếm xỉa đến nữ tiếp tân làm gì, liền quai ba lô bước vào thang máy thông dụng.

Nữ tiếp tân không nghĩ dụng trùng con cộp cái, rồi giật mình sợ hãi khi thấy cô đã vào thang máy, liền điện thoại đến thư ký ở ngoài phòng họp.

-Thư kí Thái, có một cô gái xông lên phòng họp đòi gặp tổng tài, cô phải chặn lại, chúng tôi ở dưới đây ngăn không được cô ta.

[...Các người làm việc kiểu gì thế? Bảo vệ sao không kêu?...]

-Xin lỗi là chúng tôi tắc trách.

[...Được rồi, để tôi xử lý...]

Thang máy dừng ở tầng bảy mươi, Thừa Tuyết sắc mặt không mấy tốt đi ra khỏi thang máy, đi một mạch đến cánh cửa màu đen to đùng kia, bên ngoài có một cô gái đang đứng.

Cô ta mặc bộ đồ công sở màu đen tuyền, mái tóc quần dài xõa ra, chiếc váy ngắn chưa đến đầu gối, áo sơ mi trắng bên trong khoét sâu vô tình như có như không lộ ra cảnh xuân, khoác thêm bên ngoài chiếc áo khoác đen tay dài. Khuôn mặt phủ một lớp phấn dày, môi tô son đỏ, xinh đẹp mà kênh kiệu.

Thừa Tuyết khinh thường liếc cô ta, bản mặt này không nhờ son phấn xem cô ta đẹp bao nhiêu.

-Nhậm Tử Phàm có bên trong không?-Thừa Tuyết tâm trạng cực kì không tốt

-Cô là ai mà dám gọi thẳng tên Phàm tổng?-Kim Mễ trừng mắt nhìn cô

-Đám các người thật phiền toái. Chưa từng thấy anh ta bị kẻ thù tìm đến trả thù hay sao? Tôi chính là đến tìm anh ta hỏi ra lí. Mở cửa phòng họp ra.-Thừa Tuyết lạnh lùng liếc Kim Mễ

-Kẻ như cô mà đòi gặp ngài ấy? Còn không xem lại mình. Tốt nhất cô đừng quấy rối nữa, nếu không ngài ấy tức giận thì hậu quả rất khó lường.-Kim Mễ khinh bỉ nhìn cô

-Tôi chính là muốn anh ta tức giận. Tôi muốn xem thử anh ta rốt cục muốn cái gì? Lại năm lần bảy lượt ngăn cản cuộc sống của tôi?-Thừa Tuyết chỉ vừa nghĩ đến thì tức giận đã trở dậy mạnh mẽ hơn

-Cô nghĩ mình là ai? Phàm tổng lại để ý đến một kẻ như cô?

-Tôi đang cảm thấy xui xẻo khi được anh ta “để ý” đây, nếu cô còn không mở cửa tôi sẽ xông vào.

-Cô dám!??

-Ôi Thừa Tuyết tôi đã nói là dám... không mở chứ gì?

Không để Kim Mễ phản ứng, Thừa Tuyết đã quay người tổng cửa phòng họp ra. Kim Mễ thất kinh, muốn chạy đến ngăn nhưng đã muộn.

Cửa bị ai đó xông mở ra, tất cả mọi người trong phòng họp đều ngoáy đầu nhìn người to gan lớn mật kia là ai, nháy mắt lộ ra vẻ lo lắng dành cho cô.

Nhậm Tử Phàm không nói gì, cũng không ngẩng đầu lên chuyên tâm nhìn tập tư liệu trong tay.

-Mặc Phong.-Nhậm Tử Phàm khẽ lên tiếng, vẫn không ngước đầu lên

Mặc Phong hiểu ý, liền nhìn tất cả trong phòng họp, nói: “Buổi họp tạm thời hoãn lại, bây giờ có thể tan họp, mọi người tiếp tục công việc đi.”

Tất cả mọi người không ai dám ở lại thêm dù muốn xem kịch hay, bọn họ mà ở lại có nước bị tổng cổ ra khỏi Khởi Lạc. Liền cầm tài liệu đi ra khỏi phòng họp.

-Kim Mễ, đem hai ly coffee vào đây.-Nhậm Tử Phàm đặt tư liệu lên bàn họp, hai tay đặt lên bàn đan vào nhau

-Vâng.-Kim Mễ cứ ngỡ mình sẽ bị quở trách hoặc trừ tiền lương chẳng hạn, không nghĩ anh lại chỉ bảo đem hai ly coffee vào

-Không cần, tôi không ở lại lâu đâu.-Thừa Tuyết chán ghét nhìn Nhậm Tử Phàm

-Mặc Phong, Kim Mễ, hai người ra ngoài đi, không có sự cho phép của tôi, không ai được vào.

-Vâng.

Cửa đóng lại, không gian rộng lớn nhưng lại vô cùng lạnh lẽo mặc dù máy điều hòa đang bật, Thừa Tuyết ánh mắt xinh đẹp tràn đầy tức giận nhìn Nhậm Tử Phàm ngồi ở ghế chủ tọa.

-Chuyện của Mộc Ngân là anh làm đúng không?

-Không bằng không chứng, cô dựa vào đâu mà nói tôi làm?-Nhậm Tử Phàm nhàn nhã dựa vào ghế, hai tay khoanh trước ngực thích thú hỏi

-Dựa vào lời nói tồi qua của anh. Anh hẳn đã suy tính trong lòng mới nói ra như thế.

-Đúng vậy. Nhưng mà dựa vào cô, có thể làm gì tôi?

Thừa Tuyết nhất thời tức giận thêm, không ngờ anh lại có thể nói ra dễ dàng cùng khiêu khích cô như vậy.

-Anh suy cho cùng là vì cái gì?

-Không phải tôi đã nói rồi sao? Thứ tôi muốn, chính là mạng sống của cô.

-Anh... anh rốt cục có phải là Khiêm Lạc không? Hay là anh có quen Khiêm Lạc?-Thừa Tuyết suy nhược nhỏ giọng hỏi

-Cô nghĩ... trên đời này có mấy người được như tôi? Cho dù tôi quen Khiêm Lạc cô nói thì sao? Tôi và anh ta, mãi mãi là hai người khác nhau.

-Vậy thì... tôi đã làm gì anh? Vì sao anh lại phải hết lần này đến lần khác dồn ép tôi?

Thừa Tuyết như một con thỏ run rẩy sợ hãi đứng trước một con sói hung hăng, có thể bị con sói vồ lấy ăn thịt bất cứ lúc nào.

-Thứ mà tôi muốn, không cần đến lý do.

Người đàn ông này, quả thật rất ngông cuồng tự đại.

-Chúng ta trao đổi.-Thừa Tuyết hít một hơi thật sâu vào lòng ngực mình

-Trao đổi? Nói thử xem.

Người đầu tiên dám trao đổi với anh chỉ có một mình cô mà thôi.

-Mạng sống của tôi, đổi lấy những bức hình kia của Mộc Ngân, anh còn phải kêu người nói rõ vụ Mộc Ngân là hiểu nhầm.

-Tự do.-Nhậm Tử Phàm môi nhếch lên, tà mị nhìn Thừa Tuyết

Tự... do!??

-Tự do của cô, đổi lấy danh tiếng của Mộc Ngân, đổi lấy sự bình yên của Ôn Thị.

Thừa Tuyết vô thức lùi về sau hai bước, sợ hãi nhìn anh, trong đầu cô lúc này mới ý thức được, anh không những thủ đoạn đa đoan mà là tàn nhẫn như Diêm La Vương chuyển thế.

Con người mất đi tự do, là sự kìm hãm đau khổ nhất.

-Nhậm Tử Phàm, anh đừng có quá đáng.-Thừa Tuyết hét lên, hai tay run rẩy nắm chặt lại

-Ồ, vậy là cô không chịu trao đổi rồi. Tiếc thật, giữa chúng ta chắc không còn gì để nói nữa.-Nhậm Tử Phàm đứng lên, dáng người cao to lịch lãm vô cùng

-Chỉ cần... chỉ cần có sự tự do của tôi thôi, anh sẽ buông tha Ôn Thị và Mộc Ngân đúng không?-Thừa Tuyết thanh âm như bị xé rách

-Đúng vậy, chỉ cần cô ngoan ngoãn nghe theo lời tôi, thì bọn họ sẽ bình yên.-Nhậm Tử Phàm dừng bước trước mặt cô ở cự li vừa phải

-Được, anh nói được phải giữ được lời hứa.-Thừa Tuyết cắn chặt môi, đi đến quyết định cuối cùng

Nhậm Tử Phàm đưa tay lên nâng cằm cô lên, khuôn mặt vô cùng mỉa mai, hơi nghiêng mặt, tiến tới môi cô.

Thừa Tuyết theo quán tính liền nghiêng đầu tránh né, hai bờ vai cô run rẩy kịch liệt.

-Đây là cách cô nên làm hài lòng tôi sao?

-Xin lỗi, tôi vẫn chưa quen.-Thừa Tuyết vẫn tránh né anh, nhỏ giọng nói

-Ở bên cạnh tôi, cô nên học cách lấy lòng tôi đi.

-Tôi biết rồi.

-Đây là chìa khóa của biệt thự Hàn Lâm ở đường XX, cô đem đồ dọn đến đó đi.-Nhậm Tử Phàm đưa một chiếc chìa khóa vàng bóng loáng đến trước mặt cô

-Sáng mai tôi sẽ dọn đến.-Thừa Tuyết chân chừ giây lát cuối cùng cũng cầm lấy

-Có cần tôi kêu Mặc Phong đến giúp không?

-Không cần. Tôi có thể tự đi. Tôi mong, anh sẽ giữ lời.

Thừa Tuyết bỏ lại câu đó cũng lẳng lặng quay đầu quai ba lô bước ra khỏi phòng họp, bàn tay nhỏ bé nắm chặt chiếc chìa khóa, run rẩy sợ hãi.

Thừa Tuyết ra khỏi phòng họp, cả người đã không ngừng run sợ, lòng bàn tay bị mồ hôi làm ẩm ướt, ánh mắt như chết lặng. Tự do của cô, rồi sẽ không còn.

Nhậm Tử Phàm đứng cạnh bàn họp bàn tay gõ vài nhịp lên đó, gương mặt đẹp đến mê hoặc lòng người nhưng lại hung ác đến đáng sợ.

Đây, chỉ là bắt đầu. Anh vẫn còn rất nhiều thứ dành cho cô.

-Tô Thừa Tuyết...

...

Thừa Tuyết rời khỏi Khởi Lạc liền bắt taxi rời đi, ở đây quá ngột ngạt, làm cô rất bức bách khó chịu, gần như ngột thở. Cô không biết quyết định đó của cô là đúng hay sai, nhưng mà cô không có lựa chọn, mọi chuyện đều là muốn dồn ép cô cả.

-Tiểu thư, cô đi đâu?-bác tài hỏi cô

-Đến... công viên Rosso đi.-Thừa Tuyết ngập ngừng một lát

Rosso lấy theo tiếng Ý, nghĩa là đỏ. Công viên Rosso hay gọi là công viên đỏ, bởi vì nơi này được bao phủ bởi một màu đỏ rực rỡ của lá phong đỏ, cả công viên đỏ rực như một ngọn lửa nhất là vào mùa thu. Lá phong đỏ được trồng khắp nơi ở công viên Rosso, Thừa Tuyết rất thích đến đây, mỗi lần đến đều cùng Khiêm Lạc nắm tay nhau bước qua Vòm Lá Phong.

Hai bên từng cây phong xòe ra tán lá cùng những chiếc lá đỏ rực rồi “chạm đầu” vào nhau tạo ra một vòng cung nối dài ở giữa là con đường lát gạch thẳng tắp, thích hợp dành cho những cặp tình nhân dắt tay nhau bước qua Vòm Lá Phong.

Thừa Tuyết bước vào con đường Vòm Lá Phong, hai bên là hai hàng cây phong nối dài như vô tận, bây giờ vẫn chưa vào thu nên lá vẫn chưa chuyển đỏ, mà đang có màu xanh vàng, nhưng cũng rất đẹp mắt và rực rỡ.

Năm năm trước, có ai đó nói với cô rằng nếu được đứng giữa rừng phong đỏ, những muộn phiền theo gió cũng bay đi. Đơn giản chỉ là nhặt một chiếc lá phong ép vào trang vở... Hay khi nhìn thấy những tia nắng ngày mới sau chiếc lá phong dưới ánh mặt trời.

Dù ý nghĩa của nó có thật đến đâu, thì tất cả chỉ muốn nói lên một điều: “Mỗi con người chỉ có một trái tim, chỉ có một cuộc đời, ngoài hít thở để sống, làm lụng để tồn tại, ai cũng mong được sống là chính mình, được mỉm cười để xua tan muộn phiền. Được chạm tay vào cánh cửa yêu thương và hạnh phúc.”

Hai mắt Thừa Tuyết đỏ hoe nhìn lá phong đang rơi xuống mặt đất, giọng nói của Khiêm Lạc vọng vọng bên tai cô, thật dịu dàng, thật ấm áp.

Khiêm Lạc, anh có trách em khi em dễ dàng đồng ý đổi sự tự do của mình cho Nhậm Tử Phàm không? Chắc anh giận em lắm nhỉ? Anh giận em lắm... nhưng mà em thật sự không đầu lại anh ta... không có anh bên cạnh, em trở nên rất yếu đuối, phải chỉ lúc này có anh bên cạnh em, để em dựa vào vai anh cho em biết em còn có anh làm điểm tựa thì hay biết mấy.

Thừa Tuyết ngồi xuống hàng ghế gần đó, cô nhớ lúc đó cô tựa đầu vào vai anh, thật an toàn, thật tin tưởng vào bờ vai vững vàng kia sẽ bảo vệ cô thật tốt. Anh còn ôn hòa xoa đầu cô bảo rằng bờ vai của anh, mãi mãi dành cho cô tựa vào.

Nhưng mà bây giờ, cô muốn tựa vào, lại không có.

-Khiêm Lạc... anh lừa em...

Lúc Khiêm Lạc ra đi, cô thật sự rất đau khổ, đau đến tâm can như bị cào xé, mặc cô gọi anh thế nào, anh cũng không tỉnh dậy, một lời tạm biệt cũng chưa nói cho cô nghe.

Thừa Tuyết ụp mặt vào lòng bàn tay của mình, nước mắt cứ như vậy mà tuôn ra khỏi hốc mắt, lâu lắm rồi cô mới khóc, muốn hôm nay khóc cho hết nỗi đau khổ được che giấu năm năm qua, từ hôm nay sẽ không rơi nước mắt nữa.

Con người Nhậm Tử Phàm, cô không thể yếu đuối trước mặt anh, chỉ có thể mạnh mẽ kiên cường chống chọi, nếu không anh ta sẽ xem thường cô.

6. Chương 5. Ma Quỷ.

Chương 5: Ma quỷ.

Thân thể của cô thật dơ bẩn.

- - -

Thừa Tuyết đến biệt thự của Mộc Ngân, mắt cũng bớt đỏ hơn, chị Tiêu bảo từ sáng đến giờ Mộc Ngân chưa ăn gì hết, Thừa Tuyết liền xắn tay áo vào bếp nấu một ít cháo thịt băm cho Mộc Ngân ăn.

Thừa Tuyết bưng chén cháo đã nấu chín lên phòng Mộc Ngân, gõ cửa ba tiếng, bên trong nhanh chóng truyền đến tiếng la lớn: “Em không ăn.”

-Mộc Ngân, là mình.-Thừa Tuyết nhỏ giọng nói

-Cô đến làm gì? Muốn cười nhạo tôi sao? Cô về đi.-giọng Mộc Ngân tràn đầy tức giận

-Cậu đừng như vậy, mình có nấu cháo, cậu ăn một ít đi, mọi chuyện đã ổn thỏa cả rồi.

-Ổn thỏa? Mọi người đều biết tôi chơi bạch phiến còn ai kêu tôi đóng phim cho họ? Còn ai hâm mộ tôi?

-Mộc Ngân, tin mình... một lát thôi mọi chuyện sẽ đầu lại vào đó cho nên cậu ăn một ít cháo đi.

-Cô nói thật chứ?

-Là thật. Cậu mở cửa ra ăn một ít cháo đi.

Bên trong không có tiếng đáp lại, nhưng Thừa Tuyết nghe được tiếng bước chân ngập ngừng của Mộc Ngân vang ra, cô hơi cong môi một chút, tâm tình cũng nhẹ nhõm đi.

Mộc Ngân mở cửa ra trên người khoác một chiếc váy trắng mặc ở nhà dài đến chân, khuôn mặt phờ phạc, đầy bất lực.

-Cậu ăn cháo đi.

Thừa Tuyết bưng chén cháo vào phòng, đặt lên bàn nói.

-Lúc này cậu nói đã giải quyết ổn thỏa là sao?-Mộc Ngân không quan tâm đến chén cháo, hỏi cô

-Tất cả chỉ là hiểu nhầm, đều là vì mình. Thôi, cậu ăn cháo đi.-Thừa Tuyết cười trừ

-Vì sao cô lại tốt với tôi? Không phải tôi đã nói dù ra sao tôi cũng không tha thứ cho cô sao? Nếu như tôi lừa cô thì sao?

-Sẽ không. Mình biết Diệp Trà không phải con người như vậy. Khiêm Lạc đã rời xa mình, mình không muốn Diệp Trà cũng thế.

-Tôi bây giờ là Hỏa Mộc Ngân. Diệp Trà và Mộc Ngân là hai người khác nhau. Diệp Trà không gạt cô nhưng Mộc Ngân có thể.

-Cũng như nhau thôi. Mộc Ngân và Diệp Trà đều cùng là một người. Chỉ là thay đổi cái tên.

-Cô về đi. Tôi không muốn nói chuyện với cô nữa.

-Được, tớ về, nhưng chén cháo này, cậu nhất định phải ăn hết.

Thừa Tuyết dẫn Mộc Ngân xong, nhìn Mộc Ngân một lúc mới rời khỏi. Chuyện xảy ra với Mộc Ngân, tất cả đều vì cô mà ra, nếu cô không phải gây ra chuyện gì phạm phải Nhậm Tử Phàm thì Mộc Ngân cũng không bị liên lụy. Chuyện mà cô có thể làm, chỉ có bấy nhiêu.

Mộc Ngân nhìn cánh cửa đóng lại, bóng lưng của Thừa Tuyết cũng mất dần, hai tay nắm chặt. Ánh mắt liếc nhìn chén cháo trên bàn, quyết định ngày hôm nay rốt cục là nên hay không đây?

Mộc Ngân nhìn chén cháo trên bàn một lúc lâu, rốt cục cũng lớn giọng nói: “Chị Tiêu, mau đem chén cháo này đổ đi.”

...

Nhậm Tử Phàm làm việc rất nhanh gọn, chưa đến hai giờ đồng hồ thì toàn bộ báo đăng tin của Mộc Ngân đều bị Khởi Lạc thu mua sạch, ngay sau đó liền có báo đưa tin chuyện của Mộc Ngân đều là hiểu lầm, ảnh cũng là ảnh ghép mà ra.

Còn về Ôn Thị, diễn viên cũng bắt đầu tiếp nhận làm người đại diện, đóng phim của Ôn Thị.

Thừa Tuyết thật không ngờ, Nhậm Tử Phàm lại có thể một tay xoay chuyển mọi thứ, từ trắng đổi đen, đen lại bị anh ta sửa thành trắng. Con người này quả thật không hề đơn giản.

Thừa Tuyết quay về Ôn Thị, đã không còn tấp nập bận rộn như lúc này, khuôn mặt ai nấy cũng giãn ra thoải mái hơn nhiều.

-Thừa Tuyết, sáng giờ cậu đi đâu thế?-Diệp Thuần hỏi khi cô ngồi vào bàn làm việc

-Mình đi xem Mộc Ngân ra sao.-Thừa Tuyết ngồi xuống ghế thì cởi áo khoác ra

-Không phải mọi chuyện đã ổn thỏa rồi sao? Cậu còn chạy tới lo cho cô ta làm gì?-Diệp Thuần bĩu môi

-Dù sao trong lúc không có ai đồng ý đóng phim của chúng ta, chỉ có một mình cô ấy đồng ý thôi.

-Được rồi, không nhắc đến chuyện này nữa. Chuyện của công ty chúng ta đã ổn thỏa rồi... bây giờ chỉ cần quay phim xong rồi phát sóng lên, thu lợi nhuận thôi.

-Nếu cậu rảnh thì lo tìm diễn viên nam thế cho Hướng Luật đi.

-Không phải cậu chứ? Đã quay hai tập rồi còn đổi diễn viên. Tớ thấy đề nguyên có vẻ tốt hơn, dù sao Ôn giám đốc cũng không có ý kiến.

-Diệp Thuần...

-Cậu uống cafe không? Uống đúng không? Hai viên đường? Ok có ngay.

Diệp Thuần liền đứng dậy nói liên tục, sau đó liền nhanh như chớp chạy đi.

Thừa Tuyết khẽ lắc đầu, nói về đánh trống lảng giải nhất thì chỉ có Vu Diệp Thuần thôi.

Cô mở máy tính lên lại không biết nên làm gì, cứ mở một trang google để đó.

-Thừa Tuyết, cậu và google để làm gì chứ? Có gì cần tìm sao?-Diệp Thuần đặt ly cafe mới pha lên bàn cho cô

-Không có. Tay nghề pha cafe của cậu càng ngày càng giỏi rồi.

Thừa Tuyết cầm ly cafe thổi nguội một tí rồi uống.

-Đương nhiên rồi.

-Thừa Tuyết, điện thoại của cô.-một đồng nghiệp chung phòng nói

-Của tôi sao?

Thừa Tuyết chỉ mình, sau đó đứng lên đi đến nghe điện thoại. Đa số ai cũng biết số điện thoại di động của cô cả, vậy là ai điện chứ?

-Xin chào, tôi là Thừa Tuyết.

Đầu dây bên kia trầm mặc một lúc lâu.

-Xin chào, là ai thế?

[...Là tôi...]

Thừa Tuyết hai mắt mở to khi nhận ra chủ nhân của giọng nói đó.

[...Tôi muốn tối nay cô dọn đến Hàn Lâm...]

-Không phải đã nói sáng mai sao?

[...Tôi đổi ý rồi. Tối nay hãy dọn đến đó...]

-Nhưng...

[...Cô quên là tự do của cô, đang nằm trong tay tôi sao?...]

-Được rồi.

Thừa Tuyết nhẫn nhịn thuận theo ý anh, cô quên mất bản thân làm gì còn có tự do nữa?

Không đợi cô nói gì thêm, Nhậm Tử Phàm đã cúp máy trước, Thừa Tuyết đặt máy trở về vị trí cũ, ảm đạm quay lại bàn làm việc của mình.

-Là ai gọi thế?-Diệp Thuần tò mò hỏi

-Là bạn thôi.

Cô không nói thật, chỉ cười trừ.

Cô không muốn có thêm người nào biết chuyện này, đặc biệt là những người xung quanh cô.

Diệp Thuần từng nói con người càng ở vị trí cao thì càng thâm sâu khó hiểu nổi, giống như Nhậm Tử Phàm, tìm hiểu anh ta càng nhiều thì chỉ có kết cục, chính là đau khổ mà chết.

Anh không phải con người đơn giản, bí mật của anh tốt nhất đừng biết, có khi không biết còn tốt hơn.

Sáu giờ chiều, đến giờ tan ca, Thừa Tuyết thu dọn đồ đạc bỏ vào ba lô, nhìn chiếc chìa khóa vàng trên bàn, cầm lên. Quay đầu, chính là hai từ cô nghĩ đến lúc này.

Nhưng mà cô không thể quay đầu được nữa, bởi vì cô không đầu lại anh. Anh đã cố ý chèn ép cô, chỉ muốn cô rơi vào bẫy, thì cô không thể nào mà không sập bẫy.

Thừa Tuyết cầm chặt chìa khóa trong tay, sau đó rời khỏi Ôn Thị. Thừa Tuyết quay về nhà, thu dọn một ít quần áo và vật dụng cần thiết bỏ vào chiếc vali nhỏ, cô đi đến chiếc bàn trang điểm, mở tủ ra lấy ra một quyển sách.

Lật quyển sách “Trạm kế tiếp tình yêu” mở ra một trang ở giữa, bàn tay sờ lên chiếc lá phong đỏ được ép bên trong. Mối anh đào hơi cong lên yếu ớt, cô nhớ lúc đó anh ép chiếc lá phong đỏ này vào quyển sách cho cô, anh còn nói đây xem như vật định tình của cả hai.

Mũi có chút chua xót, hai mắt ửng đỏ nhưng mạnh mẽ không cho nước mắt chảy ra, Thừa Tuyết đóng quyển sách lại, cẩn thận đặt vào vali.

Nhìn căn phòng một lần nữa, cô mới kéo vali đi khỏi. Xuống nhà bắt một chiếc taxi đi đến đường XX.

Biệt thự Hàn Lâm hay nói chính xác là Villa, như một khối hình hộp khổng lồ mang hai màu chủ đạo là trắng và đen, được bao quanh bởi những tấm kính thủy tinh trong suốt được treo rèm. Thừa Tuyết không nghĩ nó lại xa hoa đến mức ấy, gần như làm chói mắt cô.

Thừa Tuyết dùng chìa khóa mở chiếc cổng cao gần 3m kia, giống như đang mở cửa ngục tù. Phải đi qua một sân rộng được thảm cỏ xanh mướt phủ lên mới vào tới trong nhà.

Thừa Tuyết đứng ngay cửa nhưng không vào, mặc dù đẹp đến lóa mắt người khác nhưng quá mức u ám và lạnh lẽo. Cô, không còn tâm tình để ngắm nó.

-Chị là Thừa Tuyết đúng không?

Thừa Tuyết giật mình, lúc này mới thấy một người con gái trẻ trung, khuôn mặt dễ nhìn không gọi là có nhan sắc xinh đẹp, cô gái mặc bộ đồ đơn giản, mái tóc được thắt bím hai bên.

-Cô là...-Thừa Tuyết nghiêng đầu nhìn cô gái

-Chào chị, em là Tổ Tâm, chị cứ gọi em là Tâm Nhi. Em là người làm ở đây, thiếu chủ căn dặn em chăm sóc cho chị.-cô gái Tổ Tâm vui vẻ giới thiệu bản thân

-À... chào em, chị là Thừa Tuyết.

-Chị Thừa Tuyết, để em xách vali cho chị, em dẫn chị lên phòng.

Tâm Nhi sốt sắng cầm vali cho cô, sau đó cầm vào trong nhà.

Thừa Tuyết đi theo, hai mắt xinh đẹp nhìn biệt thự Hàn Lâm, không giấu được kinh ngạc.

Là quá rộng lớn, quá xa xỉ, quá mức lạnh lẽo!!!

-Nhậm Tử Phàm đâu?-Thừa Tuyết đi lên cầu thang với Tâm Nhi, hỏi

-Thiếu chủ ít khi đến Hàn Lâm lắm, thường thì cậu ấy ở Ngự Biệt Uyển.-Tâm Nhi đáp

-Ngự Biệt Uyển?

-Chính là nơi ở chủ yếu của thiếu chủ. Không có lệnh của cậu ấy, không ai có thể đến đó ở.

-Vậy thì anh ta rất ít tới đây?

-Phải ạ. Thiếu chủ có rất nhiều biệt thự, nhưng mà không thường xuyên đến, mỗi nơi như vậy là giữ một tình nhân, Hàn Lâm này em đã gặp rất nhiều cô gái như chị.-Tâm Nhi đáp

Thừa Tuyết thoáng im lặng, cô định phản bác cô không phải nhân tình của anh, nhưng mà lại không có lí để cãi. Thì ra tin đồn Nhậm Tử Phàm có rất nhiều tình nhân, mệnh đào hoa rất nhiều là đúng, chẳng qua Hàn Lâm chỉ là nơi anh ta nuôi dưỡng họ, anh còn rất nhiều biệt thự khác. Nhưng chỉ không cho cô gái nào vào Ngự Biệt Uyển mà thôi.

-Chị Thừa Tuyết, thường thì mấy cô gái khi trước đến đây đều chỉ ở được ba ngày. Chúng ta sẽ không chia tay sớm vậy chị.

-Em nói là thật?-cô ngờ vực hỏi

-Đương nhiên là thật. Mấy cô gái khác đều chỉ ở được ba ngày, mà ai cũng đều kên kiệu ra về hết, em thấy chị vừa xinh đẹp lại hiền lành em nhìn đã rất thích, nên em mong chị ở lâu một tí.-Tâm Nhi cười híp cả mắt lại

-Chị còn muốn rời khỏi đây càng sớm càng tốt.

-Chị nói sao?

-Không có, chị cũng mong, ở lâu một tí.

Càng nói thì càng nhỏ, Thừa Tuyết chỉ mong sớm rời khỏi cái nơi này, càng nhanh càng tốt.

-Đây là phòng của chị, phòng bên cạnh là của thiếu chủ. Thường thì thiếu chủ không cho phép các cô gái kia vào phòng của ngài ấy, em nghĩ chị cũng vậy.-Tâm Nhi mở cửa phòng ra, đặt vali vào trong

Thừa Tuyết bước vào, đứng ở cửa nhìn bao quát căn phòng này. Màu chủ đạo là màu tím và trắng.

Thật đẹp mắt!!! Thừa Tuyết chưa từng thấy căn phòng nào đẹp đến như vậy.

Thoáng trong không khí ngửi thấy mùi xịt phòng của trà xanh.

-Vừa mới dọn phòng sao?-Thừa Tuyết nhìn Tâm Nhi hỏi

-Phải ạ, hai ngày trước một người đã bị thiếu chủ chơi chán liền bị đuổi đi, ngài ấy không thích lưu lại bất cứ thứ gì liên quan đến họ nên mỗi lần như vậy đều đổi grap giường, áo gối và vật dụng, còn xịt phòng để xóa mùi dầu thơm của họ.

Thật không lưu luyến gì!!! Đúng là con người không tim không máu, lúc mới quen bọn họ thì sủng ái họ, yêu thương họ, lúc chơi chán thì vứt bỏ, ngay cả một chút gì cũng không muốn giữ lại.

Thừa Tuyết đi một vòng xung quanh phòng, mở cánh cửa ở ban công ra để thông thoáng.

-Chị xem, mỗi lần có người mới thiếu chủ đều kêu thư ký của mình đem một đồng quần áo đến, đều là loại mới nhất của năm còn rất đắt nữa.-Tâm Nhi chạy tới tủ quần áo trắng mở ra

Thừa Tuyết đi tới chiếc tủ, quần áo treo đầy đều là loại thượng hạng, chất liệu mẫu mã đều không thể chê, cô gái nào nhìn thấy sẽ thích ngay cho xem.

Đáng tiếc, đa số đều là váy, Thừa Tuyết lại không thấy thích chút nào.

-Tâm Nhi, em xuống nhà chuẩn bị cơm chiều đi, chị thay đồ xong xuống ngay.-Thừa Tuyết nhàn nhạt nói

-Vâng.

Đợi Tâm Nhi ra khỏi phòng, Thừa Tuyết mới đem tất cả đồ trong tủ qua một bên đặt phía dưới, rồi lấy trong vali đồ của mình treo lên, sắp xếp xong xuôi liền cầm một bộ quần áo đơn giản ở nhà cầm vào nhà tắm.

Mọi thứ ở đây như thể là giành cho vua chúa, đều xa hoa lộng lẫy.

Thay đồ xong, Thừa Tuyết đi xuống nhà trên bàn ăn trong phòng bếp đã dọn sẵn đồ ăn, sườn xào chua ngọt, canh trứng và tôm kho.

-Sao em biết chị thích ăn sườn xào chua ngọt?-Thừa Tuyết ngồi xuống ghế, vui vẻ hỏi

-Chị cũng thích sườn xào chua ngọt sao? Thiếu chủ rất thích món này đó.-Tâm Nhi mắt sáng rực hỏi

-Anh ta cũng thích?-đột nhiên mà cô nhần lại

-Phải ạ, mỗi lần thiếu chủ ăn món này tâm trạng đều rất vui vẻ.

Thừa Tuyết ừ một tiếng, nhìn đĩa sườn xào chua ngọt, nở nụ cười chất đắng. Khiêm Lạc cũng thích ăn sườn xào chua ngọt. Vì sao lại trùng hợp đến thế?

-Nhưng mà thiếu chủ rất ít ăn đồ Việt, chỉ ăn đồ Tây thôi, hôm nay ngày đầu chị đến nên em phá lệ.

-Anh ta, không ăn đồ Việt sao?

-Thiếu chủ không phải không ăn đồ Việt, mỗi lần nấu món Việt nhất là sườn chua ngọt thì thiếu chủ lại không vui nhưng mà có lần em tới Ngụ Biệt Uyển thấy thiếu chủ ăn món sườn chua ngọt lại vui vẻ.

Thừa Tuyết à một tiếng thoáng chút im lặng, không hỏi nữa.

-Tâm Nhi, ăn cùng chị đi.

-Không được, để thiếu chủ biết sẽ la em mất.

-Anh ta không có ở đây. Chị không nói, em không nói làm sao anh ta la em, thật sự anh ta biết, chị sẽ chịu trách nhiệm.

-Nhưng...

-Thế nào? Chị mới đến đây đừng làm chị buồn chứ?

-Vâng ạ.

Thừa Tuyết và Tâm Nhi nói chuyện rất hợp, vừa ăn vừa nói vài câu chuyện phiếm, buổi ăn cũng trở nên vui vẻ hẳn. Lâu lắm rồi Thừa Tuyết mới ăn cơm nhà, ngày thường đều ăn mì ăn liền chỉ có khi nào chủ nhật rảnh rỗi mới tự thưởng mình bữa cơm thôi.

Phụ Tâm Nhi dọn dẹp chén đĩa xong thì cô lên phòng, mở chiếc Laptop của mình ra, xem tiếp kịch bản của mình.

Đến bảy giờ tối, Thừa Tuyết nghe được tiếng còi xe vang lên, cô liền đặt Laptop lên giường, chạy đến ban công xem. Quả nhiên nhìn thấy Nhậm Tử Phàm từ trong chiếc Bugatti Veyron xám bạc bước ra.

Thừa Tuyết nhìn anh, hai tay vô thức nắm chặt.

Con người xanh lam của anh nhìn lên ban công phòng cô, dán hẳn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô. Ánh mắt không biểu lộ cảm xúc gì.

Thừa Tuyết giật mình khi anh nhìn mình, sau đó liền quay đầu đi vào trong.

Thừa Tuyết ngồi trên giường nghe được tiếng bước chân của ai đó vang đều trên hành lang, tiếp đó là tiếng mở đóng cửa.

Cô khẽ thở phào, cũng may anh không qua phòng cô. Tốt nhất là tối nay đừng qua luôn.

Chỉ mười phút sau, cô lại nghe tiếng mở cửa, có tiếng bước xuống cầu thang, cô đoán anh xuống ăn tối. Thừa Tuyết len lén mở cửa ra, thấy bóng lưng Nhậm Tử Phàm mất dần ngay ngã rẽ cầu thang.

Cô đóng cửa lại, tắt laptop rồi leo lên giường trùm mền lại.

Nằm trên giường cô lẩn qua lẩn lại mãi cũng không ngủ được, có thể là lạ chỗ cũng có thể là vì nam nhân kia.

Thừa Tuyết đi ra ban công, nhìn bầu trời đầy sao kia, dưới ánh trăng là bóng lưng to lớn của người đàn ông.

Lúc này cô mới biết Nhậm Tử Phàm có thói quen bơi vào buổi tối, có lẽ do công việc bận rộn nên đây đã trở thành thói quen.

Bên trong khung cửa pha lê trong suốt hắt ánh sáng vàng nhạt sáng rực ra ngoài ánh lên nước trong hồ càng thêm lung linh huyền ảo. Hai người đàn ông gương mặt thanh tú nhưng đều lạnh băng đứng một bên bờ, cô nhận ra một trong hai người họ, một người là Mặc Phong, nhưng người kia thì rất lạ mắt, cô không biết là ai.

Thừa Tuyết hơi suy nghĩ, sau đó nhìn người nam nhân trong nước, hẳn là anh rất chú trọng tập thể hình, thân hình cao lớn, mỗi một chỗ đều thể hiện rắn chắc cường tráng.

Dường như cảm nhận có ánh mắt nóng bỏng nhìn mình, Nhậm Tử Phàm đứng trong nước ngẩng đầu chuẩn xác nhìn ngay đôi mắt đen tuyền kia của nàng, ý cười lộ rõ trên môi.

Thừa Tuyết giật mình, liền quay đầu đi chỗ khác, vì xấu hổ mà che giấu đi.

Sao cô lại có thể nhìn chằm chằm anh được chứ?

Nhậm Tử Phàm thuận thực bơi vào, sau đó bước lên cầu thang lên trên bờ, dường như không muốn bơi nữa.

Anh cầm chiếc khăn lông trắng treo trên ghế lau cơ thể và mái tóc ướt nhẹp của mình.

Thừa Tuyết quay trở lại bên giường, bật máy lạnh số lạnh nhất, trùm mền kín mít chỉ lộ chiếc đầu, có lẽ lạnh sẽ dễ ngủ hơn.

Nửa tiếng sau, khi Thừa Tuyết mơ màng chìm vào giấc ngủ, có người mở cửa ra, một luồng khí lạnh còn lạnh hơn máy lạnh bây giờ bao quanh cô, một bên giường lún xuống, Thừa Tuyết linh cảm được ai đó.

Cô nghe trong không gian vang lên vài tiếng “bíp bíp” máy lạnh được thêm số nên giảm lạnh bớt.

-Luôn có thói quen ngủ mở máy lạnh số lạnh nhất sao?

-Ừm... thành thói quen rồi, lạnh sẽ dễ ngủ hơn.

Khi đáp lời, Thừa Tuyết mới ý thức được giọng nói vừa phát ra, ngay sau đó mở to mắt, kinh hãi nhìn nam nhân trước mặt mình.

Cô lập tức ngồi bật dậy, theo quán tính lùi về sau.

-Anh... sao anh lại... !???-Thừa Tuyết chỉ chỉ trỏ trỏ, không nghĩ tới anh lại ở trong phòng mình

-Tôi thì làm sao? Dù sao đây là nhà của tôi.-Nhậm Tử Phàm đứng dậy, từ trên cao nhìn cô

-Nhưng đây là phòng tôi... anh không có quyền vào đây. Ít nhất anh cũng phải gõ cửa.

-Tôi không có thói quen phải xin phép người khác. Cô cũng không có quyền cà kê với tôi.

-Chỉ là tôi mất tự do, cũng không nói kể cả quyền cá nhân của tôi cũng không có.-Thừa Tuyết bĩu môi, cúi đầu xuống nói

Nhậm Tử Phàm khoé môi hơi giương, sau đó một chân quỳ lên giường, bàn tay to lớn vươn ra nâng cằm cô lên.

Cằm bị giữ chặt, ép buộc cô phải nhìn thẳng đôi mắt cương trực lạnh lùng kia.

-Quyền tự do của cô, không chỉ là những chuyện liên quan tới cô, mà là còn là những thứ khác đều thuộc về tôi, chẳng hạn thân thể cô.

Sắc mặt Thừa Tuyết tái mét, sợ hãi nhìn người đàn ông trước mặt mình.

-Không thể được. Chỉ có tự do, không có gì khác.-Thừa Tuyết lắc đầu nguầy nguậy

-Vậy sao?

Nhậm Tử Phàm môi mỏng hơi nhếch, hung ác như Santa.

Không nói không rằng liền nhắm trúng môi cô, tùy ý hôn lên, như là cầu xé.

Thừa Tuyết trợn tròn mắt, ngay tức khắc liền dùng hai tay đẩy anh ra, nhưng mà sức cô không thể nào chống chọi lại được, liền liên tục đánh đấm vào người anh.

Nhậm Tử Phàm như một con sói cầu xé môi cô, gần như là muốn cắn nát, hay tai anh như gọng kềm giữ chặt hai tay đang đánh loạn của cô lại.

Thừa Tuyết liên tục né tránh nhưng bị Nhậm Tử Phàm dùng tay giữ sau gáy cô không cho cô nghiêng đầu đi.

Nhậm Tử Phàm đẩy Thừa Tuyết nằm xuống giường, vẫn cầu xé môi cô không một chút lưu tình.

Môi gần như bị xé rách, đau đớn kịch liệt, cơ hồ ngửi được mùi tanh của máu hòa vào khoang miệng cô, rất khó chịu.

Người đàn ông này như một con sói đói khát, nhìn thấy con mồi liền giơ nanh múa vuốt cắn xé lấy nó. Đến khi nào con mồi đó chết dần trong đau đớn mà thôi.

Thừa Tuyết tuyệt vọng nhìn trần nhà trắng tinh kia, ánh mắt vô hồn nhưng không rơi giọt lệ nào, cũng không phản kháng nữa, cất giọng nói yếu ớt tưởng chừng không còn chút sức sống: “Suy cho cùng anh vì mục đích gì? Chúng ta không thù không oán, vì sao phải hành hạ tôi?”

Nhậm Tử Phàm ngẩng đầu lên, sau đó dùng tay bóp chặt cằm cô, như muốn bóp nát nó: “Vậy thì cô tự hỏi lương tâm mình đi, trong khoảng thời gian năm năm qua cô đã gây ra chuyện gì?”

-Năm năm qua... Anh rốt cuộc là ai?-Thừa Tuyết hạ mi mắt, nỗi đau trong lòng lại giằng xé tâm can cô

-Tôi là ai không quan trọng, quan trọng hơn chính là, tôi cần mạng sống của cô. Tôi sẽ không cho cô chết dễ dàng như vậy đâu, tôi sẽ cho cô nếm thử mùi vị sống không bằng chết.

Nói xong, buông tay ra đứng dậy khỏi giường, từ trên cao nhìn cô, ánh mắt đầy chán ghét: “Cô yên tâm, người con gái như cô, tôi sẽ không bao giờ để cô leo được lên giường của tôi, bởi vì cô thật dơ bẩn.”

Bỏ lại câu đó cũng đã lạnh lùng xoay người ra khỏi phòng.

Thừa Tuyết nghe tiếng đóng cửa, khoe môi nhàn nhạt kéo lên một chút, ngay tức khắc nước mắt chảy ra khỏi hốc mắt, ít nhất cô không khóc trước mặt anh.

Anh chẳng qua là một con sói khát máu, là ma quỷ... Tô Thừa Tuyết cô chỉ muốn thoát khỏi con sói hung ác nguy hiểm này.

-Khiêm Lạc... anh nói em biết đi, rốt cục Nhậm Tử Phàm là ai!????

7. Chương 6. Giết Người Không Chớp Mắt.

Chương 6: Giết người không chớp mắt.

Chỉ cần ở bên ma quỷ một ngày nhất định sẽ có kết cục không tốt... nhưng mà nếu chết điều nên làm phải tìm ra lí do.

- - -

Sáng hôm sau, Thừa Tuyết thức dậy cũng đã gần 7h không vội từ từ lấy đồ từ trong tủ đi vào nhà tắm. Vệ sinh xong thì cầm ba lô xuống nhà, bước qua phòng bếp cũng không vào, bỏ đi một mạch.

-Tiểu thư, cô không ăn sáng sao?-Tâm Nhi thấy cô đi liền hỏi

-Chị đến công ty ăn.-Thừa Tuyết cũng không quay đầu lại

Nhậm Tử Phàm từ trên lầu đi xuống, nhìn Thừa Tuyết đang ngồi trên bệ thêm mang giày, liền nhíu mày khó chịu: “Từ hôm nay ngày nào cũng phải ăn sáng. Không quen cũng phải tập cho quen.”

Thừa Tuyết quay đầu lại nhìn Nhậm Tử Phàm, mi mắt rũ xuống, sau đó cởi một chiếc giày đã mang vào chân ra, đứng lên bước vào phòng bếp.

Nhậm Tử Phàm không quen nói nhiều, cũng ngồi vào bàn ăn, lật tờ báo trên bàn ra xem.

Thức ăn trên bàn cũng đã đem lên, Thừa Tuyết quả thật không có tâm tình để ăn, chỉ dùng nĩa lừa trứng qua lại, cô là người Việt nên dùng đũa đã quen, Nhậm Tử Phàm luôn ăn món Tây nên ăn theo cách người Tây dùng dao nĩa, kêu cô tập phải mất thời gian.

-Từ ngày mai, tôi không muốn ăn đồ Tây.-Thừa Tuyết vẫn dùng nĩa lừa trứng trên đĩa, cúi đầu nói

Nhậm Tử Phàm im lặng một chút, đặt tờ báo xuống bàn, sau đó cầm ly nước trắng uống một ngụm mới trả lời: “Không phải tôi đã nói không quen phải tập cho quen sao?”

Thừa Tuyết không cãi thêm làm gì, nhìn trứng bị mình làm cho nát bét, khoe môi hơi mân lên.

-Thiếu chủ, Hàn Đông đến.-Mặc Phong từ ngoài cửa đi vào, báo cáo

-Đã nhanh như vậy tới rồi sao?-Nhậm Tử Phàm thái độ vẫn bình thản như cũ, cầm dao lên cắt thịt bò ăn

-Nhậm Tử Phàm, cậu ra đây cho tôi.-phía ngoài vang lên giọng nói ồm ồm gât gổng

Nhậm Tử Phàm ánh mắt sắc bén lộ ra tia lạnh lẽo, đặt dao xuống tao nhã đứng lên đi ra phòng khách.

Thừa Tuyết cũng hiểu kì liền đứng lên lại bị Mặc Phong ngăn lại.

-Tô tiểu thư, tốt nhất cô đừng ra xem.

-Anh ta không cấm, anh ngăn được tôi?

Nói rồi liền hất tay Mặc Phong, đi ra ngoài xem.

Mặc Phong khẽ nhăn trán, bất đắc dĩ đi phía sau Thừa Tuyết.

Hàn Đông cùng năm sáu tên vệ sĩ bước vào phòng khách, ông ta thân hình có chút mập mạp mái tóc đã có chỗ trắng, tay đeo nhẫn ngọc màu xanh cổ đeo sợi dây chuyền vàng kích cỡ lớn, khuôn mặt rất là phần nộ.

Thừa Tuyết cười lạnh một tiếng, bảo đảm là kẻ thù tìm đến. Tốt nhất là bắn chết Nhậm Tử Phàm.

-Hàn lão, vì sao vẫn còn tâm tư đến tìm tôi?-Nhậm Tử Phàm cười như không cười, hỏi

-Con mẹ nhà cậu, cậu còn chọc tức lão. Cậu tưởng lão không biết vụ Morphine là cậu báo cảnh sát sao?-Hàn Đông không kìm được tức giận

-Không bằng không chứng, ông dựa vào đâu mà nói tôi làm?-Nhậm Tử Phàm ngồi xuống ghế sofa, rút ra một điều thuốc Cuba thượng hạng châm lửa

-Ngoài cậu ra còn ai có thể? Cậu từ trước đến nay đều chứng mất tôi, tôi chưa đụng vào cậu sao cậu lại phá chuyện tôi?

-Hàn lão nói phải, tôi luôn đặt ông làm cái gai trong mắt, không phải ông cũng vậy sao? Luôn muốn Hàn Bản thay thế vị trí tôi?-Nhậm Tử Phàm không khách khí nữa

-Cậu thật thâm hiểm, vụ Morphine này tôi mà bị bắt thì chẳng ai dám đụng đến vị trí lão đại của cậu, cũng may tôi có phòng bị nếu không làm cậu được như ý rồi.-Hàn Đông hừ nhạt

-Vào thẳng chuyện chính đi, ông đến tìm tôi không đơn giản như vậy chứ?-Nhậm Tử Phàm nhả ra một vòng khói, ánh mắt nheo lại

-Một tiền bối như tôi cậu cũng không kính trọng vậy thì giữ chức lão đại làm gì nữa? Tốt nhất cậu hãy từ bỏ vị trí ấy, mọi người trong UP* cũng đã đồng ý đưa người khác lên đảm nhiệm rồi.-Hàn Đông khinh khỉnh nói

-Trong UP có một câu nói, nhân nhượng với kẻ thù tức là tàn nhẫn với bản thân, tốt với đồng minh là sự ngu dốt. Ông cũng được xem là đồng minh của tôi thì làm sao tôi tốt với ông được?-Nhậm Tử Phàm không tức giận, mà còn cười nhưng là lạnh như băng

-Cậu có chịu nhường hay không? Hay đợi tôi bắn chết cậu.

Nhanh như chớp, Hàn Đông rút ra một khẩu súng ngắn chĩa vào Nhậm Tử Phàm.

Mặc Phong phản ứng rất nhanh, liền rút súng từ trong thắt lưng chĩa vào Hàn Đông.

Ở Hàn Lâm này cũng không có nhiều vệ sĩ bởi vì Nhậm Tử Phàm đều chỉ cho họ bảo vệ Ngự Biệt Uyển, ở mỗi biệt thự khác anh chỉ cho hai vệ sĩ canh gác bảo vệ an toàn cho người bên trong, Hàn Đông nắm được điểm này nên mới cả gan đến gây sự.

-Ông còn không biết lượng sức? Ông nghĩ ông cùng mấy tên phía sau ông làm gì được tôi?-Nhậm Tử Phàm đặt điều thuốc vào gạt tàn dập tắt

-Ở đây cậu chỉ có hai tên vệ sĩ cùng Mặc Phong, tôi không tin ta không làm gì được cậu.-Hàn Đông như chắc chắn mình sẽ thắng

-Vậy thì nên xem là ai chết trước. Tôi hay ông đây.-Nhậm Tử Phàm đứng lên dáng người uy mãnh, tản ra luồng khí vô cùng nguy hiểm

__Pằng

Không gian vang lên một tiếng súng lớn, không phải Hàn Đông bắn, cũng không phải là Mặc Phong, một tên vệ sĩ phía sau Hàn Đông bị bắn ngay đầu máu văng tung tóe ngã xuống sàn, máu lan ra nhuộm đỏ cả nền gạch.

Thừa Tuyết hoảng sợ dùng tay ôm đầu mình.

Người nổ súng là người đàn ông hôm qua đứng cạnh Mặc Phong ở hồ bơi, anh ta từ đâu xuất hiện chuẩn xác nhắm ngay đầu tên vệ sĩ mà bắn, không sợ hãi, không lưu tình, lạnh lùng mà nổ súng.

-Hàn lão, thuộc hạ của ông cũng không có phép tắc rồi, lại dám ở phía sau âm thầm rút súng.-Mặc Hàng cười lạnh, chìa khẩu FN Five-seven lên thái dương của Hàn Đông

Sắc mặt Hàn Đông tái mét, Mặc Hàng không đơn giản như Mặc Phong, Mặc Hàng giết người vô số không hề gợn tay, trong UP luôn gọi Mặc Hàng là sát thủ giỏi nhất, còn Mặc Phong là hộ vệ giỏi nhất.

Mặc Hàng giết người, Mặc Phong bảo vệ thiếu chủ bọn họ cũng là giết người, nhưng so với Mặc Hàng thì Mặc Phong còn thua kém.

Hàn Đông sắc mặt ngày càng tái, như không còn huyết sắc, ông điều tra được Mặc Hàng rõ ràng phải lo chuyện chuyển thuốc sang Las Vegas sao bây giờ lại về đây?

-Hàn lão, đừng nói tôi lớp trẻ mà không kính trọng lớp người già như ông, nếu ông không có ý đồ muốn cướp vị trí lão đại tôi cũng không hại ông. Cho dù hôm nay tôi giết ông, tôi cũng có một lí do thích đáng, bởi vì là ông đến đây đòi giết tôi trước, tôi chưa nói lời lẽ nào muốn giết ông, camera ở đó, không tin mọi người trong UP lại không tin tôi.

Nhậm Tử Phàm môi mỏng lộ ra nụ cười tàn ác, giống như sứ giả địa ngục.

-Nhậm Tử Phàm, con mẹ nhà cậu, cậu gài tôi.-Hàn Đông điên cuồng chửi mắng

-Giết chết ông ta, sau đó đem xác đến Hàn gia, nói là quà ta biếu.-Nhậm Tử Phàm cay nghiệt nói, ánh mắt xanh lam vô cùng lãnh khốc lại khát máu

Thừa Tuyết khi đã ý thức được lời nói của Nhậm Tử Phàm cũng là lúc trong không gian lại vang lên tiếng nổ lớn, đầu óc cô quay cuồng nhìn máu từ thái dương người đàn ông kia bắn ra, ông ta hét lên một tiếng vô cùng đau đớn rồi ngã quỵ xuống sàn, chết cũng không nhắm mắt.

Tiếp theo đó, Mặc Hàng nhếch môi bắn mấy tên vệ sĩ đi theo ông ta.

Máu nhuộm đỏ cả sàn nhà, đổ tươi rất đáng sợ.

-A...

Thừa Tuyết sợ hãi la một tiếng nhắm chặt hai mắt, cảnh tượng này thật khủng khiếp, sáu bảy mạng người đều bị bắn chết mà chết trước mặt cô, có máu bắn vào chân cô, cô cảm thấy vô cùng dơ bẩn.

Nơi này, thật sự rất đáng sợ.

-Sợ!-Nhậm Tử Phàm nhú mày thấy cô sợ hãi nhắm mắt ôm đầu mình, liền tiến lại phía cô

Thừa Tuyết sợ hãi nhìn anh, đáy mắt hoảng loạn như gặp phải ma quỷ, cô đã xem thường anh ta quá rồi.

-Anh... anh tránh xa tôi ra... anh là ma quỷ...

-Đã thấy kết cục của kẻ chống đối tôi, cô còn dám hay không?-Nhậm Tử Phàm giữ chặt cổ cô, ép cô nhìn mình

-Nhậm Tử Phàm, anh là ma quỷ... ma quỷ khát máu... đó là mạng người.-Thừa Tuyết cắn chặt môi

-Tôi không giết ông ta, người chết là tôi.

-Cứ coi như ông ta muốn giết anh, anh vì phòng vệ mà giết ông ta, nhưng những người kia chỉ là làm theo mệnh lệnh.-Thừa Tuyết quật cường nói

-Có trách thì trách đám người đó đi theo nhằm chủ. Cũng giống như cô, một ngày cô chọn nhằm chủ nhân, thì kết cục cũng như họ.

-Sớm muộn tôi cũng có kết cục như họ, rơi vào tay anh, chẳng khác nào rơi vào tay ma quỷ.

-Tâm Nhi... đưa tiểu thư lên phòng thay đồ. Người cô ấy dính máu, thật dơ bẩn.

Nhậm Tử Phàm buông tay ra, hai tay dút vào túi quần.

Tâm Nhi trong bếp chạy ra, liền đi đến dìu Thừa Tuyết. Thừa Tuyết trừng mắt nhìn Nhậm Tử Phàm, hất tay Tâm Nhi ra.

-Không cần, dù sao người tôi cũng bị nói là dơ bẩn, dính một chút máu cũng chẳng sao.

Nói xong, cô cầm ba lô bước ngang qua người Nhậm Tử Phàm, mang vôi đôi giày liền chạy ra khỏi Hàn Lâm.

-Thiếu chủ...-Mặc Hàng gọi anh một tiếng

-Đem xác ông ta đến Hàn gia.

Nói xong cũng bỏ ra ngoài.

Mặc Hàng nhìn Mặc Phong một cái, cũng hiểu chuyện gì xảy ra, cô gái đó chắc hẳn là cô gái Mặc Phong nói.

(UP* viết tắt của từ Underground Power nghĩa là “quyền lực bí mật”. Nếu bạn nào mà lên gg dịch nó sẽ ra từ “điện ngầm”, dịch thì từng từ thôi nhé ^^).

Thừa Tuyết đến Ôn Thị liền vào toilet xả nước, ngồi lên thêm la bô đưa chân mình dính máu lên. Cô dùng hết sức để chà vết máu trên chân, chà đến đau rát một mảng thịt vì vậy mà đỏ lên.

Thật dơ bẩn!!!

Phải, cô thật dơ bẩn, như lời Nhậm Tử Phàm nói, rất dơ bẩn.

Thừa Tuyết thẫn người, xoay đầu nhìn mình trong gương phẳng cô vẫn cứ nhìn chăm chăm. Cô, không thể cứ thế này mà bị sỉ nhục, rơi vào tay Nhậm Tử Phàm. Cô nhất định sẽ tìm ra lí do anh nhắm vào cô.

Chắc chắn, là có lí do.

Thừa Tuyết với tay rút khăn giấy ra lau khô chân mình, sau đó vứt vào sọt rác.

Thừa Tuyết đi đến trường quay, vừa đúng lúc đã quay xong tập ba chuẩn bị qua cảnh quay mới của tập sau, Thừa Tuyết nở nụ cười cầm hai chai nước suối, một chai đưa cho Hướng Luật, còn chai kia đưa cho Mộc Ngân.

-Hai người hợp tác tốt chứ?-Thừa Tuyết tươi cười khi Mộc Ngân nhận chai nước của mình

-Cái này em phải hỏi Mộc Ngân ấy.-Hướng Luật ý cười trên môi mở nắp chai nước uống

-Cũng tạm, dù sao cũng tốt hơn những diễn viên khác.

Mộc Ngân trước sau vẫn giữ thái độ kiêu căng của một diễn viên.

Thừa Tuyết nhoẻn miệng cười, tâm tình vui vẻ hơn lúc này.

-Thừa Tuyết, nói chuyện với tôi một lát.

Thừa Tuyết đi theo Mộc Ngân qua quán cafe đối diện, kêu hai ly nước xong, Mộc Ngân khuấy ly nước cam ép, hỏi: “Là cô làm đúng không?”

Thừa Tuyết uống một chút sinh tố bơ, sau đó đặt ly xuống bàn, nhìn Mộc Ngân.

Sau một giây, cô mới hiểu chuyện Mộc Ngân nói đến là gì.

Mộc Ngân thấy cô gật đầu, sau đó lạnh nhạt hỏi tiếp: “Tôi đối xử với cô như vậy, cô còn giúp tôi?”

-Dù sao chúng ta cũng là bạn bè.-Thừa Tuyết cười trừ

-Không sợ tôi quay lại đâm cô sao?

-Tớ không tin, cậu lại là người như vậy. Trong lòng cậu chắc vẫn còn giữ một chút tình bạn giữa chúng ta.

Thừa Tuyết dừng lại một chút, sau đó ngẩng đầu nhìn Mộc Ngân nói tiếp: “Sau này cậu đừng vào bar Louis nữa, nơi đó rất phức tạp. Với lại đừng chơi bạch phiến nữa, cũng may là dính chính lại ảnh đó là ghép nếu không sự nghiệp của cậu đã không còn rồi.”

-Ảnh đó, cậu cho là thật hay là ghép? Nói cho là thật, có phải cậu tìm Nhậm Tử Phàm giúp không?

-Sao cậu biết tớ tìm Nhậm Tử Phàm?

-Thật là tìm sao? Có cần vì tôi mà làm thế không? Nhậm Tử Phàm không hề đơn giản.

-Chúng ta là bạn, tớ làm sao bỏ cậu.

-Ôi Thừa Tuyết, cậu thật là ngây thơ.-Mộc Ngân hai tay nắm chặt ly nước, cụp mi mắt

-Mộc Ngân, dù thế nào chúng ta vẫn là bạn. Cậu đừng có hồ tị lại không cho tớ làm bạn cậu.-Thừa Tuyết vươn tay ra nắm lấy tay đang cầm chặt chiếc ly của Mộc Ngân

Mộc Ngân ngẩng đầu, khẽ cắn môi dưới, bàn tay của Thừa Tuyết, thật là ấm áp. Làm cho lòng Mộc Ngân không còn lạnh lẽo như lúc trước nữa.

Hối hận... Hứa Mộc Ngân, may hối hận còn kịp sao? Muộn mất rồi.

-Dù thế nào... cũng là bạn. Thừa Tuyết...

Thừa Tuyết ngạc nhiên sau lại cười rạng rỡ, tâm tình vui vẻ không che giấu được.

-Tốt quá, cậu chịu tha thứ ỉn rồi.

Bàn tay Mộc Ngân buông ly nước ra, nắm lấy bàn tay ấm áp của Thừa Tuyết, lâu lắm rồi Mộc Ngân mới cảm nhận được tình bạn.

.

Đến giờ tan ca, Thừa Tuyết không về Hàn Lâm mà chạy đến nhà Diệc Thuần ở, bởi vì theo như lời Tâm Nhi nói, Nhậm Tử Phàm không có thói quen hai ngày đến cùng một chỗ. Hôm qua Nhậm Tử Phàm đến Hàn Lâm cho nên hôm nay đến 99% anh sẽ không đến, 1% sẽ đến rất khó xảy ra.

Thừa Tuyết ở nhà Diệc Thuần thật rất thoải mái, ba mẹ Diệc Thuần ở quê nên ở nhà chỉ có một mình Diệc Thuần, cả hai lại càng thoải mái hơn.

— Hàn Lâm —

Chưa đến bảy giờ Nhậm Tử Phàm đã trở về, hôm nay còn việc ít nên không bận bịu như mọi khi, bước vào trong liền ngồi lên ghế sofa, cởi áo vest ra.

-Mặc Hàng chuyện của Hàn Đông xử lí xong chưa?-Nhậm Tử Phàm quăng chiếc áo khoác qua một bên

-Đã xong. Người trong UP cũng không ai dám nói gì.-Mặc Hàng kính cẩn nói

Tâm Nhi từ trong bếp chạy ra, nhìn thấy Nhậm Tử Phàm còn cho là mình hoa mắt, vỗ vỗ má vài cái mới tin là thật.

Tâm Nhi nuốt nước bọt một cái, chuyện này tiêu rồi.

-Tâm Nhi, tiểu thư ngủ chưa?-Nhậm Tử Phàm hướng mắt về phía Tâm Nhi

-Tiểu... tiểu thư, cô ấy...-Tâm Nhi trán chảy đầy mồ hôi, lắp bắp nói

-Đã xảy ra chuyện gì?-Nhậm Tử Phàm linh cảm có gì đó bất thường

-Cô ấy...

-Nói mau.

-Cô ấy nói hôm nay ngủ ở nhà bạn, không về Hàn Lâm.

Nhậm Tử Phàm gương mặt anh tuấn lại lộ ra tia nguy hiểm, ý cười ngay miệng lạnh lẽo, sau đó lại giương mắt nhìn Tâm Nhi: “Nhà bạn ở đâu?”

-Tâm Nhi không biết.

-Mặc Phong...

-Thuộc hạ biết rồi. Thuộc hạ sẽ cùng Mặc Hàng đi tìm.

Nói xong, Mặc Phong cùng Mặc Hàng lui ra ngoài.

Nếu không phải Nhậm Tử Phàm quên mất lưu số điện thoại của cô, thì cũng không cần sai Mặc Phong và Mặc Hàng đi tìm.

-Tô Thừa Tuyết, cô cũng gan lắm rồi.

...

-Thừa Tuyết, cậu nói xem tớ thế này sao vẫn chưa có bạn trai?-Diệp Thuần cùng Thừa Tuyết sau khi ăn cơm thì đứng rửa chén, Diệp Thuần liền nói

-Thật uống ha.-Thừa Tuyết cười tươi nhìn Diệp Thuần

-Đúng vậy, đúng vậy. Cậu xem xem một cô gái mọi mặt đều tốt như tớ sao không có anh nào đến tỏ tình chứ? Bọn người đứng là đuôi hết rồi.-Diệp Thuần hầm hừ đặt đĩa đang rửa vào thành la bô vang lên tiếng leng keng

-Này, cậu định đập đĩa sao? Hay là thế này, nếu anh nào mà đến nhấn chuông đầu tiên, thì anh ta là người cậu cần tìm.-Thừa Tuyết trêu

-Thôi đi cô nương của tôi, giờ này ai mà lại.

-Cậu sợ sao?

-Sợ gì chứ. Được thôi, nếu trong tối nay ai mà nhấn chuông đầu tiên, ngoài anh ta ra tớ không cười ai.-Diệp Thuần ưỡn ngực nói

__Ding dong... Ding dong...

-Không phải chứ?

Diệp Thuần vừa dứt lời liền có tiếng nhấn chuông, Diệp Thuần sắc mặt bí xị nhìn Thừa Tuyết, lại nhận được nụ cười trêu chọc còn quơ tay ám chỉ Diệp Thuần mau mở cửa.

-Cầu mong là con gái, a di đà phật...

Diệp Thuần chậm rãi đi ra cửa, trong lòng cầu trời khấn phật, nếu là con trai làm ơn đẹp một tí, giàu một tí.

Diệp Thuần vươn tay ra, nhắm mắt mở cửa.

-Đây là nhà của Vu tiểu thư phải không?

Diệp Thuần mở mắt nhìn thấy một nam nhân thân hình cao lớn, khuôn mặt thanh tú, khía cạnh dễ nhìn, mặc bộ âu phục đen, ánh mắt cũng có chút lạnh lẽo.

Mặc đồ sang trọng như vậy, bảo đảm đến giới thiệu ba cái đồ dùng cao cấp gì đây. Diệp Thuần trong lòng rửa Thừa Tuyết một tiếng, tên này đẹp thì đẹp nhưng mà nhìn sao vẫn thấy không có một chút phong độ. (Anh ấy mà không phong độ sao chị???)

-Anh đến thu tiền điện hay là sửa máy giặt, tủ lạnh? Nhà tôi mọi thứ đều tốt hết.-Diệp Thuần liếc anh ta một cái

-Không phải. Tôi đến...

-Anh đi bán đồ di động chứ gì? Nhà tôi đủ hết rồi, không có gì cần mua, anh về đi.-Diệp Thuần còn chưa cho anh ta nói hết đã nhảy vào

-Cô...

-Anh còn nói nhiều, tôi dùng chổi đuổi anh.

Mặc Phong đúng là hôm nay bị bẻ mặt mà, lại bị cô gái này nói là người đi bán hàng, còn bị cô ta uy hiếp dùng chổi đuổi đi. Được, để anh cho cô biết một chút lễ độ.

-Tôi nói cô biết, tôi không phải đến bán đồ hay sửa đồ gì hết. Tôi đến tìm Tô tiểu thư, nếu cô còn cản đường tôi không khách khí nữa.-Mặc Phong sắc mặt lạnh lẽo, hung hăng nói

-A, cái tên đại côn đồ này... tưởng chị đây sợ sao? Có đi không?

Diệp Thuần chống nạnh đành hanh.

-Tôi chưa từng thấy đứa con gái nào chanh chua như cô.

-Tôi cũng chưa thấy tên đàn ông nào mà lì lợm như anh.

-Cô...

-Cô có cái gì? Mau rút đi, còn không tôi lấy chổi đuổi anh thiệt.

Nói xong, Diệp Thuần liền đóng rầm cửa lại, sau đó phui phui tay đi vào nhà bếp.

Mặc Phong đơ mặt, lần đầu tiên rơi vào tình trạng này, đúng là quá mất mặt. Cái cô gái này, dám nói anh bán đồ di động, còn gọi anh là đại côn đồ.

-Mặc Phong sao lại lâu như thế? Thiếu chủ đang ở dưới chờ đó.-Mặc Hàng đi lên, nhú mày không vui

-Gặp phải ả điên. Giao cho cậu đó.-Mặc Phong dựa vào thành tường chỉ tay vào trong

-Có một chuyện nhỏ cũng không giải quyết được.

Mặc Hàng đi đến nhấn chuông hai cái.

Cửa vừa mở còn chưa phản ứng, thì một cây chổi bay ra.

-Đại côn đồ, sao mà anh lì lợm quá vậy.

Cũng may Mặc Hàng là sát thủ nên tình huống này gặp nhiều kịp thời né tránh nếu không một sát thủ nổi tiếng như anh đã ăn chổi chuyện này lan ra ngoài sẽ rất mất mặt.

Mặc Phong đứng bên cửa, lúc đó đơ người, lúc sau lại cười sằng sặc.

8. Chương 7. Tàn Ác.

Chương 7: Tàn ác.

Đôi khi muốn trốn chạy khỏi một nơi chốn nào đó bởi vì nơi ấy có ai đó...

- - -

Đến lúc chổi bay thẳng vào vách tường đối diện, Diệp Thuần mới phát hiện người đàn ông trước mặt mình không phải là tên đại côn đồ lúc nãy, lập tức mặt méo sẹo.

-Anh... anh đi cùng tên đại côn đồ đúng không? Anh muốn gì?-Diệp Thuần lắp bắp nhưng vẫn héch mặt lên nói

-Tô tiểu thư đâu?-Mặc Hàng lần này “xém” mất mặt, lạnh lùng hỏi Diệp Thuần

-Các người là ai? Tìm Thừa Tuyết làm gì? Lời nói cứ như đại côn đồ, làm sao tôi biết các người có phải kẻ xấu không?

-Cô còn lòi thôi, tôi bắn chết cô.-Mặc Hàng lạnh lẽo liếc Diệp Thuần một cái

-Dọa tôi sao? Đúng là côn đồ như nhau.-Diệp Thuần liếc một cái mĩa mai

Nhanh chóng quay thái dương có cái gì đó lạnh lẽo chĩa vào.

Mặc Hàng không như Mặc Phong, là chọc Mặc Phong cũng tuyệt đối đừng chọc Mặc Hàng.

Mặc Hàng nhanh như chớp rút súng ngay thắt lưng ra chĩa thẳng vào thái dương Diệc Thuần.

-Tô tiểu thư đâu?-Mặc Hàng một lần nữa nhắc lại

-Mặc Hàng, không nên giết người.

Mặc Phong thấy tình thế không ổn liền giơ tay cầm tay đang cầm súng của Mặc Hàng.

Thừa Tuyết ở trong bếp rửa chén xong xuôi, lại thấy bên ngoài sao mà êm ắng không nghe giọng nói um sùm của Diệc Thuần liền nhũn mày, trong lòng sự tỉnh không hay.

Ngó ra nhìn thì thấy sắc mặt Diệc Thuần còn trắng hơn tờ giấy, sợ hãi đứng run rẩy ngay cửa.

-Diệc Thuần, cậu sao thế?-Thừa Tuyết thấy có gì đó không ổn liền rửa tay đi ra xem

Vừa đi ra khỏi phòng bếp liền thấy có một khẩu súng chĩa vào thái dương Diệc Thuần. Sắc mặt Thừa Tuyết tái mét liền chạy đến.

-Mặc Phong, mau bảo anh ta bỏ súng xuống.-Thừa Tuyết la lên, ánh mắt đầy lo sợ nhìn Mặc Hàng

-Mặc Hàng, bỏ súng xuống.-Mặc Phong kéo tay Mặc Hàng xuống

-Tô tiểu thư, thiếu chủ chờ cô bên dưới.-Mặc Hàng thu súng về

-Anh... anh tên Mặc Hàng?

Thừa Tuyết thấy Mặc Hàng gật đầu một cái, sau đó đi đến kéo Diệc Thuần đứng sau lưng mình.

-Tôi nói anh biết, bạn của tôi sau này tôi cấm anh lại hành xử như thế.

-Mời.

Đối với lời cảnh cáo của Thừa Tuyết, Mặc Hàng coi như gió thoảng, vẫn duy trì thái độ lạnh lùng như trước.

-Tiểu thư, mời cô về thiếu chủ đang đợi cô.-Mặc Phong cấp bách nói

-Đợi tôi thay đồ.

-Không cần thay đồ, còn chậm trễ thì e là thiếu chủ sẽ không vui.-Mặc Hàng vẫn như cũ nói

-Được. Đợi tôi nói với bạn tôi một câu.

Thừa Tuyết nói xong liền xoay qua vịn vai Diệc Thuần, nói: “Diệc Thuần, cậu bình tĩnh, chẳng có gì cả, đó chỉ là súng nước của trẻ em thôi. Ngày mai mình kể mọi chuyện cậu nghe.”

Nói xong liền ôm Diệc Thuần coi như trấn an, rồi quay người đi cùng Mặc Phong và Mặc Hàng.

Diệc Thuần như trải qua hàng ngàn thế kỉ mới tỉnh tâm lại, trong lòng còn sợ hãi, súng đó mà là giả thì chỉ gạt đứa con nít lên ba.

Thừa Tuyết xuống cầu thang thì nhìn thấy chiếc Bugatti Veyron xám bạc đậu bên đường, khẽ cắn môi, thu hết can đảm bước đến mở cửa xe ngồi vào ghế sau.

Bên trong, người đàn ông vẫn mặc bộ âu phục đi làm, đoán chừng vừa về xong thì chạy qua đây ngay. Anh đang chăm chú xem cái gì đó trong chiếc PC, dường như là giải quyết công việc.

Không phải số cô lại xui thế chứ? Hai ngày liên tiếp lại đến Hàn Lâm!???

-Ai cho phép cô rời khỏi Hàn Lâm?-Nhậm Tử Phàm tắt PC đi

-Tôi... tôi cùng bạn thảo luận về kịch bản nên...

-Cô quên rằng, cô không còn tự do sao? Bây giờ cô không có quyền quyết định làm gì cả, tôi mới là người ra lệnh cho cô.-Nhậm Tử Phàm ánh mắt xanh lam lộ rõ tức giận

-Tôi... chẳng qua là vì...

-Không có lí do gì hết. Cho dù là mẹ cô, ba cô, hay anh em cô chết, trừ phi tôi cho phép cô mới được đi để tang họ nếu không cô không được phép đi.-Nhậm Tử Phàm như Ma vương lãnh đạm nói

-Anh... được, hôm nay là tôi sai, tôi chấp nhận. Nhưng mà tôi mong thuộc hạ của anh đừng bao giờ hành xử như một kẻ khát máu đối với bạn tôi.-Thừa Tuyết ngoan cường nhìn thẳng vào con người anh

Nhậm Tử Phàm quay đầu nhìn Mặc Hàng ngồi trên ghế lái. Mặc Hàng hơi cúi đầu, xem như nhận tội.

-Từ trước đến giờ Mặc Hàng làm việc luôn như thế, nếu không cái danh sát thủ giỏi nhất thế giới ngằm là do đâu mà có? Cô cũng nên xem lại bạn cô đi đã.-Nhậm Tử Phàm không trách mắng cũng không phạt

-Anh đúng là không nói lí lẽ.-Thừa Tuyết tức đến mặt cũng đỏ gất lên

-Lí lẽ chỉ dùng cho những kẻ ngu ngốc như cô, cô nghĩ trên đời này có lí lẽ, có công bằng sao? Cảnh sát còn tham ô, tiếp tay cho kẻ xấu, lí lẽ sớm đã biến mất khỏi cái thế giới này rồi.

-Sớm muộn anh cũng thấy trên đời này còn lí lẽ.

-Vậy thì tôi sẽ chờ. Mặc Phong, quay về Hàn Lâm.

Chiếc xe lăn bánh chạy đi, nhưng mà đối với Thừa Tuyết lại là sự mở cửa của một cánh cửa địa ngục, chiếc xe này mặc dù có máy điều hòa sưởi ấm nhưng mà ngồi cạnh nam nhân này, không khác gì ngồi cạnh tảng băng nghìn năm không tan mà bên trong lại cất giấu một lưỡi dao nhọn có thể một nhát đâm chết cô.

Xe chạy về Hàn Lâm, Thừa Tuyết vừa xuống xe đã bị Nhậm Tử Phàm túm lấy cổ tay lôi vào trong sên sệt.

Cổ tay bị nắm chặt, đau đến tê liệt, máu cũng không lưu thông được.

-Buông ra... anh làm tôi đau.

Nhậm Tử Phàm dừng ở phòng khách sau đó hất tay ra làm cô mất đà té lên xô pha, anh từ phía trên nhìn xuống, thanh âm lạnh lẽo.

-Mặc Hàng, đưa Tâm Nhi lên.

Thừa Tuyết nhìn Mặc Hàng đi vào bếp sau đó kéo Tâm Nhi ra, sắc mặt cô lúc này ngay cả một chút huyết sắc cũng không có.

-Nhậm Tử Phàm, chuyện này không liên quan đến Tâm Nhi.-Thừa Tuyết đứng phất dậy, la hét

-Đây là hậu quả của cô ta, nếu cô không muốn liên lụy đến những người xung quanh cô, tốt nhất hãy yên phận.-Nhậm Tử Phàm đối với sự tức giận của cô chỉ xem nhẹ

-Anh...

Thừa Tuyết quả thật giờ phút giây này chỉ muốn một tay tát thẳng vào mặt anh, chỉ e là một tát cũng chưa đủ. Thừa Tuyết cầm hờn nhìn anh sau đó chạy tới chỗ Tâm Nhi.

-Buông Tâm Nhi ra.-Thừa Tuyết trừng mắt nhìn Mặc Hàng

Mặc Hàng thấy Nhậm Tử Phàm không nói gì thì buông ra, sau đó đi đến đứng cạnh Mặc Phong.

-Tâm Nhi... Tâm Nhi, xin lỗi là chị hại em.

Trên người Tâm Nhi đều là dấu vết do roi da để lại, tay chân bầm tím, mặt cũng bị đánh đến rỉ máu, dáng vẻ chật vật như vừa trải qua một trận cực hình tra tấn, trông rất thảm thương.

-Tiểu thư...

-Tâm Nhi... em đừng nói gì hết, là chị hại em, bây giờ chị đưa em đi bôi thuốc.-Thừa Tuyết đỡ Tâm Nhi đứng lên, sau đó để tay Tâm Nhi quàng cổ mình

-Cô càng ngày càng không biết phép tắc.-Nhậm Tử Phàm quay đầu nhìn Thừa Tuyết, sắc mặt ngày càng u ám

-Không lẽ sức thuốc cho Tâm Nhi tôi cũng không có quyền!?-Thừa Tuyết đối với sự độc tài của anh, là căm giận cực độ

-Cô ta chỉ là người làm.

-Vậy thì Mặc Hàng và Mặc Phong thì sao? Nếu hôm nay là Mặc Hàng bị thương, anh chắc chắn sẽ kêu bác sĩ chữa trị, Tâm Nhi cũng là mạng người, anh không coi trọng nhưng tôi thì khác.

-Cô đang chỉnh tôi sao?-Nhậm Tử Phàm con người xanh lam lộ ra tia phần nộ, nhìn cô như muốn giết chết

-Mặc Hàng, lời Tâm Nhi nhốt vào nhà kho, bỏ đói ba ngày.

Thừa Tuyết mặt tái mét nhìn Mặc Hàng tiến lên kéo Tâm Nhi đi, điên cuồng la hét: “Thả Tâm Nhi ra, Tâm Nhi vô tội... cứ nhắm vào tôi...”

Nhưng mà cô căn bản không ngăn được, la hét điên loạn thì Mặc Hàng cũng đã lôi Tâm Nhi đi ra nhà kho.

-Nhậm Tử Phàm, anh là tên điên... là ác ma...-Thừa Tuyết đứng trước mặt Nhậm Tử Phàm điên cuồng chữa mắt

-Cô nên biết, chỉ vì cô mà Tâm Nhi thành ra như thế, cô tốt với người khác đồng nghĩa hại bạn thân, người khác tốt với cô là lãnh hậu quả.-Nhậm Tử Phàm dùng tay bóp cằm cô lại

-Anh chết không được tử tế.-Thừa Tuyết nghiêng răng quật cường nhìn anh

-Haha... từ trước đến giờ có rất nhiều kẻ ngu xuẩn nói câu này với tôi, nhưng đa số kết cục đều chết trước tôi, chết rất thê thảm.-Nhậm Tử Phàm ngửa đầu cười lớn

Lòng dạ của Nhậm Tử Phàm chẳng khác nào là một con sói hung hãn.

Cả người đột nhiên nhẹ bẫng, Thừa Tuyết trợn mắt khi Nhậm Tử Phàm vác cô lên, lập tức giấy giữa la hét um sùm: “Thả tôi xuống... anh muốn làm gì? Nhậm Tử Phàm, tên ác ma nhà anh...”

Nhưng mà mặc kệ cô la hét, Nhậm Tử Phàm vẫn vác cô đi lên cầu thang như một thùng hàng không trọng lượng.

Mặc Phong dõi mắt theo, đáy mắt có chút phức tạp.

Rầm

Nhậm Tử Phàm đá bung cửa phòng của cô, sau đó đi vào nhà tắm, vịn vôi sen ra sau đó giữ phía sau cô đưa cô đứng trong vôi nước đang chảy siết kia.

-Nhậm Tử Phàm...

Nước như trút xuống, mạnh mẽ cuốn trôi, như một cơn mưa lớn cứ thế mà trút nước mạnh mẽ.

-Khụ khụ... Nhậm Tử Phàm...

Thừa Tuyết bị ép đứng trong vôi sen không được ra ngoài thở nên bị sắc đồng thời có chút khó thở.

Nhậm Tử Phàm giơ tay tắt nước, sau đó buông tay đang túm phía sau cổ cô ra. Môi mỏng khẽ nhếch lên.

-Anh... tên biến thái, anh điên rồi sao?-Thừa Tuyết ho liên tục, không quên hít lấy oxy

Nhậm Tử Phàm mắt khẽ nheo, cô chỉ mặc bộ đồ ở nhà đơn giản bởi vì do bị ngâm nước nên quần áo bị ướt vô tình lộ ra cảnh xuân cùng đường cong tuyệt mỹ. Làn da trắng mịn, nước từ trên người chảy xuống. Vô cùng gợi cảm.

Thừa Tuyết còn chưa định thần xong thì anh đã như một con dã thú chuẩn xác hôn lên môi cô.

Như lần trước, hoàn toàn bá đạo chiếm hữu không hề muốn biết cô có đồng ý hay không.

-Có biết... bộ dạng cô lúc này, chỉ làm đàn ông nhìn thấy là muốn ăn ngay không?-Nhậm Tử Phàm nghiêng đầu rơi vào bên vai cô, phả hơi nóng vào tai cô

Cơ thể Thừa Tuyết khẽ run, nhìn lại bản thân mình sau đó bình tĩnh, cười như có như không: “Cho dù đàn ông nhìn thấy rất ham muốn nhưng mà Nhậm Tử Phàm anh không phải trong số họ.”

-Làm sao cô biết?

-Không phải anh từng nói tôi rất dơ bẩn sao?

-Ôi Thừa Tuyết, cô quá ngây thơ rồi. Hôm nay tôi nói sẽ không giết cô nhưng mà hôm sau tôi có thể cầm súng bắn chết cô. Cho nên lời tôi nói, cô tuyệt đối không nên tin.

Nhậm Tử Phàm nói xong, ác ý cắn nhẹ vào vành tai cô.

Thừa Tuyết mở to mắt, cả người run rẩy, sau một khắc liền dùng hết sức đẩy anh ra.

-Sợ rồi sao?-Nhậm Tử Phàm môi mỏng lộ ra nụ cười thích thú

-Anh... anh...

-Biết sợ là tốt.

Anh vỗ má cô vài cái sau nhếch mép cười quay người đi khỏi.

Thừa Tuyết vội vàng đóng cửa lại, vô lực ngồi bệt xuống nền đất.

Nhậm Tử Phàm, là ác ma... là một ác ma.

-Khiêm Lạc, em rất nhớ anh... em không muốn rơi vào tay Nhậm Tử Phàm một ngày nào nữa.-Thừa Tuyết bất lực gục mặt vào giữa hai đầu gối của mình

. . .

Thừa Tuyết mơ màng mở mắt, liếc sang đồng hồ trên bàn nhìn thấy điểm đúng 7h liền ngồi dậy đi đến tủ quần áo lấy đồ đi vào nhà tắm.

Xong xuôi đi xuống lầu nhìn thấy Nhậm Tử Phàm ngồi trong phòng bếp xem báo liền nhớ đến câu nói hôm qua nên cô không dám không vào ăn sáng.

Cô ngồi xuống ghế nhìn món ăn trên bàn, vẫn là đồ Tây.

Nhậm Tử Phàm xem báo xong đặt xuống bàn cầm nĩa lên ăn.

Cô ngồi đối diện anh vẫn như hôm qua lừa đồ ăn qua lại.

-Mặc Phong.

Anh vừa nói xong thì Mặc Phong đã cầm một chiếc hộp chữ nhật đặt trước mặt cô. Thừa Tuyết không biết bên trong là gì nhưng vẫn mở ra xem.

Là một chiếc điện thoại đời mới nhất.

-Cái này...

-Từ nay về sau sử dụng nó.

-Tôi đã có máy...

-Máy này có thể kết nối với máy của tôi giúp tôi dễ dàng biết cô ở đâu, nếu muốn điện tôi chỉ cần nhấn phím 1.-Nhậm Tử Phàm không che giấu mục đích đưa điện thoại cho cô

Thì ra là vậy. Anh cũng chẳng tốt lành gì mà tặng điện thoại cho cô.

Sực nhớ có gì đó không phải liền mở điện thoại xem.

Đúng là số điện thoại của Nhậm Tử Phàm trong quay số nhanh là phím 1.

Nam nhân này đúng là tự tung tự tác, số 1 tiêu biểu cho người quan trọng nhất trong lòng cô, vậy mà anh còn chiếm lấy vị trí ấy.

Thừa Tuyết buồn bực vào danh bạ, thay đổi lại.

-Hôm nay cô đổi, nếu vào một ngày có gì đó xảy ra thì phải vào danh bạ kiểm tên tôi, nhưng nếu cô để nguyên chỉ cần nhấn số 1 thôi.

-Cảm ơn ý tốt của anh, số 1 này không phải vị trí dành cho anh. Bất quá tôi sẽ đổi vị trí của anh thêm một số 0 vào đó.-Thừa Tuyết nói là làm liền đổi vị trí số một thành số 10 sau đó nhấn ok

-Tùy cô, dù sao tôi cũng không cần biết mình trong lòng cô ở vị trí cô. Cô càng căm ghét tôi, tôi lại cảm thấy vui vẻ.

-Tôi no rồi.

Thừa Tuyết không muốn lại đôi co với anh liền cầm ba lô đứng lên.

-Từ hôm nay trở đi, tôi muốn đúng bảy giờ tối cô phải có mặt ở nhà.

Thừa Tuyết đang đi thì sững lại, cô tan ca lúc 6h ít nhất còn 1h đồng hồ nhưng mà mỗi ngày chỉ có 1h đồng hồ được tự do làm sao chịu nổi?

-Yên tâm, tôi sẽ không như hôm qua làm liên lụy đến người khác.

Thừa Tuyết không buồn nói, sau đó mang giày rời khỏi.

Nhậm Tử Phàm trầm tư một lát, sau đó đặt nĩa xuống dựa người vào ghế. Con mèo nhỏ này, đúng là không thuần phục là không được.

Điện thoại trong túi reo lên một hồi chuông dễ nghe, Nhậm Tử Phàm lấy ra nhìn dãy số hiển thị trên màn hình, mày giãn ra, nháy mắt trong ánh mắt có chút thoải mái cùng nuông chiều.

Nhậm Tử Phàm bắt máy nhưng không lên tiếng, người đầu dây bên kia đợi anh lên tiếng được ba mươi giây thì không kiên nhẫn nữa liền lên tiếng.

[...Anh...]

-Thế nào? Ở Hoa Kỳ vẫn tốt chứ?

[...Vẫn tốt, hiện tại em đang cùng bạn ở Las Vegas...]

Nhậm Tử Phàm mày khê nhăn lại, tỏ vẻ không vui: “Sao lại chạy đến Las Vegas?”

[...Anh, em cùng bạn đi cùng mà, vả lại ở Las Vegas ngoài sông bạc ra còn có nhiều chỗ rất tốt...]-người đầu dây bên kia nũng nịu nói

-Anh cho em một ngày, nếu em còn ở Las Vegas anh sẽ kêu người đến đưa em về.

[...Anh...]

-Em hẳn hiểu rõ tính anh, anh nói là làm thật.

[...Được rồi, về thì về, em nói anh biết em sắp tốt nghiệp lấy được bằng đại học rồi, em về chắc chắn sẽ xử anh...]

-Được, anh sẽ đợi. Để anh xem cô bé lúc trước đã trưởng thành như thế nào rồi.-Nhậm Tử Phàm cười lớn tâm tình rất tốt

[...Bảo đảm làm anh lóa mắt...]

-Anh sẽ chờ. Thời tiết ở Hoa Kỳ không như Việt Nam, nhớ giữ gìn sức khỏe.

[...Em biết rồi, anh cũng phải giữ gìn sức khỏe, không được thức khuya làm việc, không được uống quá nhiều cafe, còn nữa đừng nghĩ đến những chuyện đã xảy ra...]

Khóe môi Nhậm Tử Phàm giãn gập, sau đó khê nhếch lên: “Được.”

Đợi người bên kia nói xong thì anh cúp máy, lớp băng trong đáy mắt thuyền giảm đi ít nhiều, tâm tình không còn u ám nữa.

-Thiếu chủ, tiểu thư cô ấy...

-Bảo thám Lý dọn dẹp phòng tiểu thư kĩ một chút, cô ấy sắp về rồi.

Mặc Phong gạt đầu một cái, trên đời này người có thể làm thiếu chủ hần từ tức giận chuyển sang vui vẻ, từ lạnh lùng biến thành ấm áp chỉ có tiểu thư bọn họ. Mỗi lần nhận được điện thoại của tiểu thư, anh rất vui vẻ, điểm này Mặc Phong nhìn thấy rất rõ.

- - -

-Mình hiện tại đang bị Nhậm Tử Phàm giam cầm.

-Cái gì?

Thừa Tuyết thở dài pha cafe, Diệc Thuần đứng bên cạnh tay cầm chiếc ly vì nghe câu nói của cô mà suýt làm rơi ly xuống đất.

-Thừa Tuyết, cậu thiếu tiền có thể bảo tở, sao lại đi làm nhân tình cho anh ta?

-Diệc Thuần, là giam cầm không phải nhân tình, chẳng qua là mình mất đi tự do thôi, đến khi anh ta chán rồi sẽ thả tở ra.-Thừa Tuyết khuấy cafe nói

-Nhậm Tử Phàm không phải kẻ đơn giản, thủ đoạn của anh, chúng ta không đỡ nổi đâu.

-Không nổi cũng phải đỡ. Tở hiểu ra một điều, đối với Nhậm Tử Phàm, nếu ngoan cường sẽ làm tăng tính muốn chinh phục của anh ta, cho nên tở sẽ nghe lời như vậy anh ta sẽ mau chán.

-Được, chờ đến khi anh ta thả ra cậu, vậy thì nói lí do vì sao cậu phải đổi tự do của mình? Là vì Ôn Thị? Hay là Hỏa Mộc Ngân?

Tay khuấy cafe của cô khẽ ngưng lại, sau đó cười trừ khuấy tiếp.

-Này, đừng nói là vì Hỏa Mộc Ngân nhá, vụ cô ta chơi bạch phiến là cậu đi xin Nhậm Tử Phàm?

Thừa Tuyết ừ một tiếng.

-Cô nương của tôi ơi, cậu đúng là đồ ngốc, là đại ngốc.

-Diệc Thuần, không hẳn là do Mộc Ngân, còn là vì Ôn Thị.

-Tở xin cậu đấy, đừng có tốt với người khác quá, nhớ như mọi chuyện không phải vậy thì sao? Ngay từ đầu Hỏa Mộc Ngân đã cảm tức cậu rồi.

-Diệc Thuần, nếu cậu còn nói về Mộc Ngân như thế, tở sẽ giận cậu đó.

-Tở bỏ mặc cậu, nếu một ngày bị cô ta đâm một nhát thì đừng có mà tìm tở.-Diệc Thuần phát tay sau đó cầm ly cafe nóng hổi đi

-Diệc Thuần...

Thừa Tuyết lắc đầu liền đuổi theo.

9. Chương 8. Giam Cầm.

Chương 8: Giam cầm.

Đúng hay sai thì cứ tin và mặc giao yêu thương cho số trời.

- - -

-Nhậm Tử Phàm, không phải ngay từ đầu đã nói chỉ cần làm Thừa Tuyết không còn công việc hay sao? Sao bây giờ lại rơi vào tay anh mất đi tự do?-Mộc Ngân tay cầm chiếc ví nắm chặt

-Cô hối hận sao?-Nhậm Tử Phàm tay phê duyệt hồ sơ, cũng không ngẩng đầu lên nhìn Mộc Ngân

-Tôi không hối hận nhưng mà anh làm sai với những gì chúng ta đã nói.

-Không phải cô hận cô ta sao?-Nhậm Tử Phàm tay dừng động tác, đầu hơi ngước lên

-Phải, tôi hận Thừa Tuyết nhưng mà con người mất đi tự do là sự thống khổ nhất. Ngay từ đầu tôi chỉ muốn Thừa Tuyết mất công việc thôi.

-Mềm lòng với kẻ thù, tức là cô đang hại bản thân mình.

-Cái đó không cần anh lo cho tôi, tôi muốn anh trả tự do cho Thừa Tuyết.-Mộc Ngân kiên định nói

-Dựa vào cô? Còn không tự lượng sức.-Nhậm Tử Phàm buông viết xuống cười mỉa mai

-Anh... Nhậm Tử Phàm, lúc đầu là anh hợp tác với tôi, nhưng anh đã làm sai những gì chúng ta nói, bây giờ lại không chịu thả Thừa Tuyết ra.

-Tôi cho cô hai lựa chọn, một là im lặng, hai là chết.

Bầu không khí đột nhiên lạnh lẽo như rơi xuống mức âm độ, gương mặt Mộc Ngân trắng bệch hai mắt trừng to nhìn nam nhân ngồi ở ghế tổng tài.

-Thừa Tuyết rốt cục đã làm gì anh?-Mộc Ngân cố gắng trấn an bản thân mình

Nhậm Tử Phàm khoé môi nhàn nhạt nhếch lên: “Bởi vì thứ tôi cần không phải tự do của Tô Thừa Tuyết... mà là mạng sống của cô ta.”

Mộc Ngân sợ hãi nhìn người đàn ông trước mặt mình, anh ta không đơn giản như cô nghĩ, lần này cô đánh cược quá lớn làm cả đời này phải hối hận.

-Mặc Phong, tiễn khách.

Mộc Ngân thất thần ra khỏi Khởi Lạc, cầm túi xách đi trên con đường dài thẳng tắp, bốn ngày trước Mộc Ngân ở bar Louis uống rượu sau khi gặp lại Thừa Tuyết. Lúc đó không biết vì sao Nhậm Tử Phàm biết cô ở đó thì kêu thuộc hạ dẫn cô lên gặp anh.

Anh đưa ra đề nghị cùng cô hợp tác đối phó với Thừa Tuyết, lúc đó Mộc Ngân không nghĩ nhiều, hỏi lí do anh ta chỉ nói Thừa Tuyết làm anh phật lòng, Mộc Ngân cũng không quản, trong đầu chỉ nghĩ tới chuyện Thừa Tuyết gạt mình thì đã đồng ý.

Mộc Ngân nói rõ chỉ làm cho Thừa Tuyết mất việc, thân bại danh liệt mãi mãi không góc đầu lên được, Nhậm Tử Phàm cũng đồng ý, anh nói mọi chuyện hãy để anh giải quyết, Mộc Ngân chỉ cần hợp tác thôi.

Quả nhiên sáng hôm sau trang nhất của báo đăng tin Mộc Ngân cô chơi bạch phiến. Mộc Ngân căn bản không chơi những thứ đó, ảnh đó chắc chắn là Nhậm Tử Phàm ghép, vậy mà Thừa Tuyết lại không nhìn kĩ cho là ảnh thật.

Đến hôm qua, Mộc Ngân mới hối hận, Thừa Tuyết không những chấp nhất cô mà còn vì cô đánh đổi tự do của mình. Hôm nay liền đi tìm Nhậm Tử Phàm, anh ta lại không chịu buông tha Thừa Tuyết.

-Thừa Tuyết, mình xin lỗi, là mình hại cậu.

Mộc Ngân suy sụp ngồi xuống đường, chỉ vì một phút nông nổi suy nghĩ nông cạn mà cô làm Thừa Tuyết rơi vào tay Nhậm Tử Phàm.

Có người đi ngang qua nhìn Mộc Ngân, xì xầm to nhỏ, có người nhìn cô quen mặt nhưng không chắc chỉ đứng nói này nọ, Mộc Ngân mặc kệ, từ lúc vào ngành giả trí đến nay lúc nào Mộc Ngân cũng mang một bộ mặt hoàn hảo trước mọi người, cô muốn hôm nay thành thật với bản thân mình.

Chỉ hôm nay thôi.

.

Đột nhiên lúc trưa Mộc Ngân rủ Thừa Tuyết và Diệc Thuần sau khi tan ca đi ăn tối có cả Hướng Luật, Thừa Tuyết có thời gian 1h đồng hồ tự do nên đồng ý đi ngay.

Diệc Thuần không chịu bởi Diệc Thuần không thích Mộc Ngân, Thừa Tuyết cũng không biết là vì lí do gì. Phải năn nỉ dứ lăm Diệc Thuần mới đồng ý.

Địa điểm là một quán ăn Việt bình thường.

Trên bàn bày ra những món ăn Việt tỏa mùi thơm nức cùng với mấy lon nước ngọt.

Bốn người ngồi xung quanh chiếc bàn tròn, Thừa Tuyết tự nhiên nhất liền mở miệng trước: “Mộc Ngân hôm nay lại mời chúng ta ăn đúng là vinh hạnh.”

-Cậu lại chọc tớ nữa rồi.

-Cậu là minh tinh bọn tớ lại được cậu mời ăn cơm không phải vinh hạnh chứ là gì?-Thừa Tuyết cười hì hì

-Vậy còn anh? Anh cũng đóng phim đó.-Hương Luật chen vào

-Anh không tính. Em chỉ tính Mộc Ngân thôi.-Thừa Tuyết làm mặt quỷ nói

-Sau này anh mà trở thành siêu sao thì anh không cho em chữ kí.-Hương Luật héch mặt lên

-Em sẽ chờ, trước mắt em chỉ hâm mộ Mộc Ngân thôi.

Thừa Tuyết lém lỉnh nói, mấy ngày nay đều thấp thỏm lo sợ khi ở bên cạnh Nhậm Tử Phàm, lúc này cô chỉ muốn thoải mái hơn.

Người nãy giờ vẫn im lặng là Diệc Thuần, Thừa Tuyết và Hương Luật đều chăm chăm nhìn, cái miệng của Diệc Thuần nếu trong ba mươi giây mà không nói đúng là đại sự không hay.

-Diệc Thuần, em thất tình sao?-Hương Luật nhìn Diệc Thuần hỏi

-Có anh thất tình ấy.-Diệc Thuần trừng mắt nhìn anh

-Sao hôm nay cậu không nói năng gì hết vậy?-Thừa Tuyết hỏi

-Tâm trạng không vui nên không có gì để nói.-Diệc Thuần bĩu môi

Diệc Thuần định nói bởi vì có Mộc Ngân ở đây nên tâm trạng rất tệ.

-Vậy thì cậu ăn nhiều một chút.

Ngồi kể vài câu chuyện vui, lâu lâu chọc phá nhau tiếng cười vang rộn rã, Thừa Tuyết mong là mình không phải trở về Hàn Lâm, cái nên đây cô đơn và lạnh lẽo đó.

Nhìn thấy đồng hồ điểm đúng 7h tối Thừa Tuyết liền viện lí do phải quay về sớm, Diệc Thuần biết rõ là do Nhậm Tử Phàm ép cô nên không giữ lại.

Mộc Ngân không biết là biết gì hay không chỉ nói rằng về sớm kéo lại gặp chuyện không hay rồi nắm tay cô.

Hương Luật thì khác anh bảo cô ở lại thêm nhưng bị Diệc Thuần túm lại đe dọa thử anh kêu một tiếng nữa xem. Hương Luật không muốn chọc trúng con sư tử liền làm mặt thảm thương vẫy tay chào cô.

Thừa Tuyết vẫy vẫy tay chào tạm biệt ba người mới đón taxi đi.

Về đến Hàn Lâm cũng đã 7h10' Thừa Tuyết chỉ ở trong lòng cầu trời khẩn phạt mong anh chưa về.

Thừa Tuyết lén lút đi vào phòng khách vừa mới đặt chân vào thì phía trước đã truyền tới giọng nói già dặn nhưng nghiêm khắc.

-Cô về trễ 10' phải quỳ trước nhà 10'.

Thừa Tuyết nhăn mặt ngẩng đầu nhìn, đó là người phụ nữ khoảng 40 ngoài thân hình hơi mập thôi chứ không quá mập. Trên gương mặt ngoài gắt gỏng khó chịu ra thì chỉ có nghiêm khắc.

-Bà là ai?-Thừa Tuyết nhú mày nhưng vẫn dùng thái độ kính trọng

-Ta là quản gia ở Ngự Biệt Uyển, thím Lý.

-Vậy thì sao bà lại chạy đến đây?

-Thiếu gia kêu ta đến trông chừng cô.

-Bà bà...

-Gọi ta bằng thím Lý, nhìn ta già lắm sao mà gọi bằng bà bà.

-Thím Lý, cháu chỉ mới vi phạm hôm nay thôi...

-Không có chuyện xin tha, không quý ta sẽ gọi thiếu gia.

Thừa Tuyết thăm thương nhìn thím Lý, nhưng mà khuôn mặt bà ngoài khiêm khắc kiên định ra thì không có hai từ “mềm lòng”. Thừa Tuyết cúi đầu mặt bí xị đi ra ngoài cửa.

-Nhìn là biết dạng nịnh nọt.-thím Lý bổ sung thêm một câu rồi quay người vào trong bếp

Thừa Tuyết tức nhưng mà không nói lại được, chưa bao giờ cô thấy một người nào như thím Lý, cô mà nịnh nọt sao? Được, sau này cô không về trể, không làm gì sai cũng không nói gì xem xem bà còn nói gì cô được.

-Quần gia ở Ngự Biệt Uyển thì ở bên đấy đi, chạy qua Hàn Lâm làm gì. Nhậm Tử Phàm, có cần khát khe vậy không?-Thừa Tuyết quý trước cửa nhà miệng nhỏ không ngừng lẩm bầm

Trong lòng chính là rất bất mãn, chửi mắng anh vô lời.

Thừa Tuyết nhìn đồng hồ canh đúng 10' liền đứng lên, chân chỉ hơi tê, 10' mà làm khó được cô sao? Còn lâu.

-Lên thay đồ rồi xuống ăn cơm, thiếu gia hôm nay không đến đây.-thím Lý từ trong bếp đi ra nói

Anh không đến. Quá tuyệt rồi.

-Thím Lý, cháu không đói. Lúc này đã ăn với bạn rồi.-Thừa Tuyết vui vẻ hẳn

Thím Lý chau mày, cô gái này vừa nghe tin thiếu gia không đến thì vui vẻ còn hơn gặp được thần tiên, không lẽ cô ta không như những người phụ nữ kia?

Thừa Tuyết chạy lên cầu thang được ba bốn bậc thì dừng lại, ngoáy đầu nhìn thím Lý nói: “Thím Lý, có thể chuẩn bị giùm cháu chén cơm cùng một ít đồ ăn không?”

-Cô dùng làm gì?

-Có việc ạ, thím Lý yên tâm, cháu không đổ bỏ đâu.

Cười với bà một cái sau đó liền nhanh nhẩu chạy lên phòng.

Một lát, Thừa Tuyết thay đồ xong liền chạy xuống bếp, thím Lý đã chuẩn bị một chén cơm cùng đĩa đồ ăn, Thừa Tuyết lấy thêm một ly nước trắng bưng đi.

-Nè, cô đem đi đâu?

-Hmm... cho bạn ạ.-Thừa Tuyết ngẫm nghĩ một lát rồi đáp

-Bạn?

-Phải, là bạn cháu.

Thừa Tuyết cười tươi tắn sau đó bưng mâm đồ đi.

Thím Lý liền hiếu kì đi theo sau.

Thừa Tuyết đi đến phía sau biệt thự, xa xa xuất hiện một căn nhà kho, bên ngoài cửa có hai vệ sĩ.

-Thiếu chủ căn dặn bất cứ ai cũng không được đem cô cho cô ta.-vệ sĩ đưa tay ra chặn cô lại

-Kể cả tôi cũng không được sao?-Thừa Tuyết khó chịu ngẩng đầu nhìn bọn họ

-Tiểu thư, cho dù cô là gì của thiếu chủ, không lệnh của ngài ấy chúng tôi không thể mở cửa.

-Mọi trách nhiệm tôi chịu. Thế nào đã có thể mở chưa?-Thừa Tuyết giương ánh mắt đen kiên định nhìn bọn họ

-Cái này... thật xin lỗi, chúng tôi không thể mở.

-Được, tôi sẽ điện thoại cho anh ta, nếu anh ta tức giận thì hai anh tự lãnh hậu quả.-Thừa Tuyết nói sau đó liền giả vờ lấy điện thoại trong túi ra

-Tiểu thư... chúng tôi mở.

Bọn họ không có gan làm thiếu chủ tức giận, nếu không hậu quả khó lường. Cô gái này lời nói tự tin như vậy, hẳn là người được thiếu chủ coi trọng.

Thừa Tuyết nhướn miệng cười, để điện thoại cất vào túi.

Thím Lý đi theo phía sau, trong nháy mắt liền cau có lại, thiếu gia căn dặn bà mọi hành động của cô gái này phải báo cáo cho anh biết, chuyện này có nên nói hay không?

Ổ khóa được mở ra, Thừa Tuyết liền nhanh chóng đi vào trong, bên trong tối đen như mực, duy chỉ có một chiếc cửa sổ hình vuông nhỏ cao gần bốn mét được lồng bằng những thanh sắt chiếu một chút ánh sáng vào.

Thừa Tuyết nhìn Tâm Nhi ngồi co ro ở một góc tường tăm tối, đau lòng tiến lên.

-Tâm Nhi, chị có đem cơm cho em nè.-Thừa Tuyết đặt mâm cơm xuống

-Tiểu thư, sao chị lại đến đây? Nhờ thiếu chủ biết chắc chắn rất tức giận.-Tâm Nhi nhìn thấy cô thì lo lắng nói

-Giờ phút này em còn lo cho chị sao? Nào, ăn cơm nhanh đi.-Thừa Tuyết cầm chén cơm lên đưa cho Tâm Nhi

-Tiểu thư, chị thật tốt với em.

-Em thật là... chị phải xin lỗi em mới đúng, đều do chị hại em. Em yên tâm, hôm nay Nhậm Tử Phàm không về Hàn Lâm đâu.

-Tiểu thư, Tâm Nhi sau này nhất định sẽ theo tiểu thư, ngoài tiểu thư ra Tâm Nhi không theo ai cả.

-Tâm Nhi, chị cũng không ở lại đây lâu. Đừng nói chuyện này nữa, em ăn xong, chị xúc thuốc cho em, lúc này chị lên đem theo.

Thừa Tuyết lấy trong túi ra một chai thuốc đỏ.

Đợi Tâm Nhi ăn cơm xong rồi xúc thuốc vào chỗ bị đánh, Thừa Tuyết không quay về phòng vợ, đưa chai thuốc cho Tâm Nhi để ỗi ngày Tâm Nhi xúc vào vết thương mau lành.

Đến gần tám giờ rưỡi tối, bên ngoài vang lên tiếng xe, Thừa Tuyết mới hoảng hốt nhìn ra bên ngoài. Không lẽ giờ này anh lại đến? Không đúng, thím Lý nói anh không đến hôm nay mà.

-Tiểu thư, thiếu chủ về rồi, chị mau về phòng đi.-Tâm Nhi lo lắng thúc giục cô

-Ngày mai chị lại đem cơm cho em.

Thừa Tuyết cầm mâm cơm lên, nhưng vừa đi ra tới cửa thì Nhậm Tử Phàm đã cùng Mặc Phong, Mặc Hàng đi vào.

Thừa Tuyết vô thức lùi về sau vài bước.

Ánh mắt nam nhân nhìn chằm chằm Thừa Tuyết, vô cùng âm u lạnh lẽo.

-Nhậm... Nhậm Tử Phàm...-Thừa Tuyết lắp bắp nhìn anh

-Lời của tôi nói, cô không để tâm hay sao?-Nhậm Tử Phàm như chớp tiến lên giơ tay bóp chặt cằm cô
Lực rất mạnh, gần như muốn bóp nát nó.

Đồ trên tay Thừa Tuyết rơi xuống, chén đĩa vỡ nát những mảnh thủy tinh văng tung tóe vang lên âm thanh chói tai.

Thừa Tuyết không cãi lại cũng không giải thích, cô đã bị anh bắt gặp thì không có gì để biện minh ình, cho dù cô nói có lí thì đối với anh cũng là vô nghĩa. Vậy thì cô nói làm gì chứ?

-Không phải tôi đã nói ở bên cạnh tôi phải học cách lấy lòng tôi sao?-Nhậm Tử Phàm tăng lực ở tay thêm

-Lấy lòng? Lòng của anh sâu đến mức tôi không dò nổi, bắt tôi lấy lòng anh là điều không thể. Những chuyện anh làm đều nghịch với đạo lý, tôi căn bản không thể làm hài lòng anh.-Thừa Tuyết cảm thấy rất nực cười, bên môi đầy ý mỉa mai

Con người xanh lam càng thêm u ám, nhìn Thừa Tuyết đăm đăm, Thừa Tuyết quật cường chống lại ánh mắt sắc lạnh của anh.

Nhậm Tử Phàm đột nhiên buông ra, ý cười bên môi lộ ra, giống như Santa cười khi đã lấy được mạng cười: “Từ ngày hôm nay, cô không cần phải đi làm nữa, giam cô ta ở trong phòng không ai được nói chuyện với cô ta.”

-Vâng.

Sắc mặt Thừa Tuyết trắng gần như trong suốt, đại não như ngưng hoạt động, mãi khi Mặc Phong tiến lên giữ tay cô.

-Nhậm Tử Phàm, anh không có quyền giam cầm tôi.-Thừa Tuyết điên cuồng làm loạn

-Có hay không, chưa đến cô nói. Đem đi.

Tiếng la hét của Thừa Tuyết vang lên khắp không gian, từ từ nhỏ dần rồi mất hẳn. Nhậm Tử Phàm liếc nhìn Tâm Nhi sau đó môi hơi nhếch lên: “Tâm Nhi, làm tốt lắm, sau này chăm sóc cô ta thật tốt có chuyện gì báo cho ta biết.”

Tâm Nhi gật đầu một cái, bàn tay nắm chặt lọ thuốc của Thừa Tuyết đưa.

Tiểu thư, Tâm Nhi xin lỗi người.

. . .

Thừa Tuyết bị Mặc Phong đưa lên phòng mình, Thừa Tuyết hai mắt sớm đã vô hồn, không la hét um sùm nữa.

-Mặc Phong, thả tôi.-Thừa Tuyết thanh âm tĩnh lặng, yếu ớt vang lên

-Tiểu thư, cô hãy làm thiếu chủ vui vẻ, ngài ấy sẽ thả cô ra.-Mặc Phong không trả lời câu nói của cô

-Tôi biết rồi, anh ra ngoài đi.-Thừa Tuyết vô lực ngồi trên giường

-Tiểu thư, điện thoại... xin cô đưa ra.

Thừa Tuyết cười chua xót, lấy trong túi ra chiếc điện thoại lúc sáng Nhậm Tử Phàm đưa. Cô còn chưa sử dụng nó được lâu.

-Điện thoại trong phòng có cần đem đi không?-giọng cô mang theo chế giễu

-Tiểu thư điện thoại này thiếu chủ đã làm nó chỉ có thể liên lạc với người làm bên dưới nhà, không thể điện cho ai.

-Thì ra thế... anh đi ra đi.-Thừa Tuyết mệt mỏi nói

-Tiểu thư, cô nghỉ ngơi đi, chỉ cần làm thiếu chủ vui là được thôi. Thuộc hạ xin phép.

Mặc Phong nói xong nhìn cô một lúc rồi quay người rời khỏi phòng.

Thừa Tuyết mệt mỏi dựa người vào thành giường, tay ôm hai chân của mình, đầu nghiêng đi nhìn bầu trời đêm bên ngoài ban công.

Mặc Phong đưa điện thoại cho Nhậm Tử Phàm, Nhậm Tử Phàm cũng không nói gì nhiều.

Nhậm Tử Phàm ngồi ở ghế sofa trong phòng, tay lắc lắc ly rượu trong tay.

-Cô ta có nói gì không?

-Tiểu thư không nói gì cả.-Mặc Phong đáp sau đó nói tiếp

-Thuộc hạ không hiểu, sao ngài phải làm vậy?

-Người quan tâm cô ta?

-Thuộc hạ không dám.-Mặc Phong biết mình hỏi điều không nên liền cúi đầu nói

-Muốn thuần phục một con mèo hoang, trước hết phải tìm được một cự ly thích hợp dùng biện pháp mềm mỏng nhưng nếu con mèo ấy vẫn giơ nanh về phía người thì người phải thật cứng rắn đối với nó. Làm nó ghét người hận người cũng được, nhưng mà nó lại sợ người.

Nhậm Tử Phàm môi mỏng hiện lên ý cười sâu khó lường, gương mặt dưới ánh đèn nhạt càng thêm mị hoặc.

-Thuộc hạ hiểu rồi.

Mặc Phong biết, con mèo hoang mà Nhậm Tử Phàm nói chính là Thừa Tuyết.

-Mặc Phong, người nên học theo Mặc Hàng, lúc nào cần mềm yếu lúc nào cần cứng rắn. Trong cái xã hội này, người tốt chưa chắc đã không xấu.

-Thuộc hạ sẽ cố gắng học hỏi.

Nhậm Tử Phàm ngửa đầu uống cạn ly rượu trong tay, tâm tư khó đoán.

.

“Cha, người xem, con được cô giáo tặng cho giấy khen anh hùng nhỏ tuổi này.”

“Con trai của ta giỏi lắm, sau này nhất định sẽ là một người công dân có ích.”

“Con sẽ như cha, làm một cảnh sát trừ bảo an lương, làm mọi người kính phục.”

“Giỏi lắm con trai, cha sẽ chờ đến khi con mặc bộ cảnh phục công an.”

“Con nhất định cho cha nhìn thấy được dáng vẻ oai hùng của con lúc đó.”

.

“Cha, người đừng chết, đừng bỏ con lại.”

“Con trai, con nhất định phải sống... phải đòi lại công bằng cho cha mẹ, tuyệt đối không được vào con đường phạm pháp, hãy bước đi trên con đường được mọi người chào đón.”

.

“Tôi thật không tin, cậu lại đi vào con đường tội phạm này, cha cậu mà biết ông ấy sẽ không thể nhắm mắt.”

“Tôi không có quyền chọn lựa. Luật pháp? Tôi khinh thường nó. Cái gì mà công bằng, cái gì mà bằng chứng? Tôi chính là bằng chứng, các người không giúp tôi, tôi tự mình làm lấy.”

“Cậu làm vậy có cảm thấy có lỗi với cha cậu không?”

“Có lỗi? Vậy đám cảnh sát vô dụng các người thì sao? Ngày hôm nay, tôi là Nhậm Tử Phàm, chính thức trở thành kẻ thù của pháp luật, của cảnh sát các người. Nếu các người có bản lĩnh cứ đến bắt tôi nếu không làm gì được tôi, thì tôi sẽ làm xã hội này rơi vào nơi mà pháp luật không thể tồn tại.”

.

Ngày hôm đó, mọi chuyện đã không thể quay đầu, chỉ có thể tiến lên. Đã đen thì không thể nào thành trắng được nữa. Một kẻ như anh, bước vào cái thế giới ngấm thì không thể nào trở lại là một công dân lương thiện được.

10. Chương 9.1. Hộp Mặt Bạ Cùng Anh.

Chương 9.1: Hộp mặt bạ cùng anh.

Dòng đời đôi khi đâu như ước muốn, cố gắng nắm thật chặt rồi lại phải buông tay.

- - -

Thừa Tuyết thấy mình đứng trong một không gian toàn một màu trắng xóa, dưới chân là tầng mây dày, nơi này rộng lớn tưởng chừng cho dù chạy đến cách mấy cũng không ra khỏi.

Thừa Tuyết nheo mắt khi nhìn thấy một người con trai quay lưng về phía mình, anh mặc bộ quần áo trắng phau.

-Cho hỏi... đây là đâu vậy?-Thừa Tuyết cất giọng hỏi

Người đó quay mặt lại, khuôn mặt hiền hòa ấm áp vô cùng, từ người anh tỏa ra một luồng hào quang sáng, phía sau lưng đột nhiên mọc ra đôi cánh trắng muốt, làm anh bay lên không trung.

Thừa Tuyết kích động khi nhìn thấy người đó, mọi nhung nhớ bất lực đều hiện rõ trên khuôn mặt nhỏ nhắn, thanh âm cô nức nở: “Khiêm Lạc, là anh sao?”

-Thừa Tuyết, anh rất nhớ em.-Khiêm Lạc lơ lửng giữa không trung khuôn mặt tỏa sáng

Nụ cười của anh thật đẹp mắt, đến mức làm người khác không thể dời mắt, vô cùng dịu dàng.

-Khiêm Lạc, Khiêm Lạc... anh dẫn em theo đi, ở đây em cảm thấy cô đơn quá.

Thừa Tuyết toan chạy lại phía anh nhưng mà dường như có một bức tường trong suốt chặn ngang cả hai, làm cô không thể chạy tới phía anh.

-Anh không thể dẫn em theo, ở nơi này còn cô đơn hơn nữa... anh không muốn nhìn Thừa Tuyết của anh lại cô đơn.

Khuôn mặt anh vẫn trước sau như một, dịu dàng tỏa sáng.

-Đừng bỏ em, không có anh mọi thứ với em giống như là một con đường đầy gai nhọn, em không thể bước qua được.-Thừa Tuyết ánh mắt ngân ngấn nước ngẩng đầu nhìn anh

-Cô bé ngốc, anh chưa bao giờ bỏ em, anh đã không giữ đúng lời hứa cùng em đi qua những con đường chông gai kia nhưng mà anh sẽ luôn dõi theo em.

-Không có anh em cảm thấy mình rất yếu đuối, rất lạc lõng giữa cái thành phố xa hoa này, không có anh em không thể chống chọi lại mọi thứ, vì sao anh không nói câu nào đã rời xa em?

-Là chúng ta đã hết duyên, hết nợ, cho dù chúng ta vẫn luôn bên cạnh nhau, e là chúng ta cũng không cảm nhận được.

Thừa Tuyết nước mắt rơi ra khỏi hốc mắt lắc đầu nguầy nguậy: “Không có chuyện đó, Khiêm Lạc ở cạnh em, làm sao em không biết?”

-Thừa Tuyết, sẽ có người thay anh nắm lấy tay em.

Thừa Tuyết mở to hai mắt nhìn Khiêm Lạc, cô không muốn bất cứ ai nắm tay cô ngoài anh, cô chỉ yêu anh, người đó không thể nào thay thế anh trong tim cô.

Khiêm Lạc nhẹ nhàng bay tới chỗ Thừa Tuyết, anh vươn tay ra chạm vào má cô, ánh mắt xám tro nhu tình như nước nhìn cô.

Bàn tay anh rất lạnh, lạnh lẽo giống như cái nơi rộng lớn này.

-Khiêm Lạc... anh cô đơn lắm đúng không? Thừa Tuyết hứa với anh sẽ luôn vui vẻ.

Thừa Tuyết giơ tay lên muốn nắm lấy tay anh nhưng mà có cô không chạm vào được mà xuyên qua cả tay anh chạm vào má mình.

Thừa Tuyết cố gắng nhiều lần nhưng đều không thể nắm được tay anh.

-Thừa Tuyết, sự thật đôi khi rất tàn nhẫn, nhiều khi không biết lại tốt, anh chỉ muốn em mãi là một cô bé hồn nhiên vui vẻ, ánh mắt em luôn chân thật luôn cười như vậy.

Khiêm Lạc vừa dứt lời thì cánh tay anh thu về, anh bay lùi về sau, rồi dần dần biến mất.

-Khiêm Lạc...

-Khiêm Lạc...

Thừa Tuyết bừng tỉnh giấc, hai bên má đã giàn giụa nước mắt, Thừa Tuyết giơ tay lên chạm vào cảm giác tim nhói lên đau đớn, đau lòng nằm cuộn người trong chăn rơi nước mắt.

Nghĩ đến câu nói lúc nãy của Khiêm Lạc trong giấc mơ Thừa Tuyết lại thấy lo sợ. Cái người mà anh nói e là...

Khiêm Lạc có nói sự thật đôi khi rất tàn nhẫn đôi khi không biết cũng tốt. Anh nói như vậy là có phải đang nhắc nhở cô không?

-Khiêm Lạc, lần này em không nghe lời anh nữa, Thừa Tuyết không muốn bị giam cầm nhưng nếu bị giam cầm em cũng phải biết được lí do.

Thừa Tuyết tay nắm chặt grap giường, lại nghĩ đến cái chết của Khiêm Lạc.

Năm đó, bỗng nhiên gia đình Khiêm Lạc xảy ra biến cố, Khiêm Lạc bị tai nạn xe mà chết, cũng ngay ngày đó ba mẹ anh thì bị mưu sát.

Cảnh sát nói, ba anh cùng bốn người xã hội đen buôn bán ma túy bị cảnh sát bắt còn có cả bằng chứng nên cái chết của gia đình bọn họ không truy cứu đến.

Thừa Tuyết đến bây giờ vẫn không tin ba Khiêm Lạc lại tiếp tay cho kẻ xấu.

Thừa Tuyết nhìn ra ngoài, trời đã chập chờn sáng, ngó qua đồng hồ chỉ mới 5h sáng, Thừa Tuyết lại không còn muốn ngủ được, muốn đi xuống nhà uống một ít nước thì cửa phòng đã khóa ngoài.

Cô quên mất mình đang bị giam cầm.

Thừa Tuyết cười chát chúa, quay lại giường. Mọi thứ liên quan đến công nghệ thông tin, hay có thể liên lạc với bên ngoài như điện thoại, laptop đều bị Nhậm Tử Phạm lấy đi hết, trong căn phòng này căn bản ngoài sách ra thì không còn gì khác.

Những quyển sách này cô đều đã đọc, cô không biết đến tiêu khiển khoảng thời gian này bằng cách gì.

Đến khoảng 6h Thừa Tuyết nghe bên ngoài có tiếng bước chân của hai người, cô thoáng nghĩ là Mặc Phong và Mặc Hàng, liền xỏ dép lê mang trong nhà vào chạy tới cửa.

-Mặc Phong, Mặc Phong...

Bên ngoài, Mặc Phong nghe thấy cô gọi mình, định bước tới phòng cô thì Mặc Hàng ngăn lại.

-Tiểu thư hẳn có chuyện quan trọng.

Nói xong, Mặc Phong tiến tới, mở khóa ra.

Thừa Tuyết thấy cửa mở, nhìn thấy Mặc Phong không khỏi mỉm cười.

-Tiểu thư, cô kêu tôi có chuyện gì?-Mặc Phong không hiểu vì sao mình lại cảm thấy vui vẻ khi nhìn thấy nụ cười của cô, còn quan tâm cô rất nhiều

-Mặc Phong, tôi có thể nhờ anh một việc không? Ở trong phòng này điện thoại hay máy tính đều bị lấy đi hết, ngoài tivi và sách ra tôi không biết tiêu khiển thời gian bằng cách nào, cho nên có thể phiền anh sau khi đi làm về mua cho tôi vài quyển sách không?-Thừa Tuyết nhìn Mặc Phong, môi hiện lên ý cười

Mặc Phong nhìn vào trong phòng, sau đó lại nhìn cô, đáp: “Được, tiểu thư muốn mua sách nào?”

-Hmm... miễn là tiểu thuyết là được. Anh biết tôi là biên kịch viên mà, tôi thích tiểu thuyết tình cảm hơn.-Thừa Tuyết suy nghĩ một lát lại ra một đồng quyển sách muốn mua nên nói

-Được, thuộc hạ sẽ tìm tiểu thuyết cho tiểu thư.

-Sau này anh không cần kêu tôi là tiểu thư hay xưng bằng thuộc hạ, cứ gọi tôi bằng tên được rồi.-Thừa Tuyết xua tay nói

-Như vậy...

-Trong Hàn Lâm, người tôi có thể nói chuyện chỉ có Tâm Nhi và anh, anh chẳng lẽ không muốn nói chuyện với tôi?

-Không phải tiểu... Thờa Tuyết.

-Như vậy mới được, cảm ơn anh trước nhé.

-Ừ.

-Tôi chờ anh mang đến. Tạm biệt.

Thờa Tuyết vẫy tay một cái rồi đóng cửa lại, sau đó đi ra ban công đứng hít thở khí trời.

Mặc Phong tim đập rộn rã, có lẽ kêu tên cô lần đầu nên có chút ngượng miệng nhưng lại thấy vui trong lòng.

-Mặc Phong, cô ta là người của thiếu chủ.-Mặc Hàng không phải kẻ ngốc, có thể nhìn ra được tâm tư của Mặc Phong

Như được thức tỉnh, Mặc Phong thu lại nét mặt lúc nãy, khuôn mặt thoáng chút rũ rượi, nhưng vẫn nghiêm lạnh: “Tớ biết.”

Yêu là thứ tình cảm khắc nghiệt nhất trên cuộc đời.

Đúng 7h sáng, thím Lý đem thức ăn sáng lên cho cô, bà đặt trên bàn, thấy cô đứng ngoài ban công thì mở miệng: “Lại đây ăn sáng đi.”

Thờa Tuyết quay đầu nhìn bà rồi bước vào trong. Nhìn đồ ăn trên bàn, vẫn là đồ Tây.

-Ngày mai, cháu muốn ăn đồ Việt. Nhất là món sườn chua ngọt.

Từ lúc đến Hàn Lâm tới bây giờ, chỉ duy nhất có một buổi cơm lần đầu cô đến đây ăn cùng Tâm Nhi là đồ Việt.

-Trừ phi là thiếu chủ yêu cầu, nếu không là không được.-thím Lý nói

-Cháu biết rồi. Một lát cháu ăn xong sẽ kêu bà lên lấy.-Thờa Tuyết rũ mi mắt ngồi xuống ghế

Thím Lý cũng không nói nhiều liền quay người ra khỏi phòng không quên khóa ngoài lại.

Thờa Tuyết ăn những thứ được đem lên, nhưng không cảm nhận được mùi vị gì, chỉ cảm thấy rất khó nuốt, lại vô cùng nhạt nhẽo.

Tuy nhiên, cô vẫn nuốt hết xuống bụng.

Nhậm Tử Phàm ngồi trong phòng bếp, vẫn là ngồi đọc báo. Đọc đến trang cuối thì gấp lại, cầm dao nĩa lên ăn.

Cả quá trình đều không nói gì, tưởng chừng mọi thứ đều ngưng lại chỉ tập trung về phía anh, không khí xung quanh nặng nề áp lực.

Trong đầu anh lại nhớ đến hình ảnh của cô cúi đầu lựa thức ăn trong đĩa, y như đứa trẻ biếng ăn.

-Thím Lý, cô ấy có ăn không?-Nhậm Tử Phàm đặt dụng cụ ăn xuống bàn, dùng khăn lau miệng mình

-Dạ có, lúc nãy tôi đứng nhìn một lát thấy cô ấy cả quá trình đều cầm cùi ăn không nói năng gì cả.-thím Lý nói

Nhậm Tử Phàm im lặng một lát, cũng không biết anh đang suy nghĩ cái gì, một lúc mới đứng lên đi ra ngoài

-Mặc Phong, ta muốn trong một tiếng nữa Ôn Thị thuộc sở hữu của Khởi Lạc.

-Vâng.

— Ôn Thị —

Diệp Thuần mãi không thấy Thừa Tuyết liền trong lòng bất an, điện thoại cho cô thì máy bảo bận, Diệp Thuần như ngồi trên đồng lửa, lo sợ Thừa Tuyết bị Nhậm Tử Phàm bắt nạt.

Đang lúc đứng ngồi không yên thì một nam nhân đi ngang qua, Diệp Thuần hai mắt sáng rực, liền chạy ra ngoài.

-Đại cô đồ... đại cô đồ...

Mặc Phong dừng chân lại, mày nhíu lại nhìn Diệp Thuần. Lại là cái cô gái này, lại muốn gây sự gì nữa đây.

-Cô gọi tôi?

-Tất nhiên là gọi anh rồi. Đại cô đồ, Thừa Tuyết đâu?-Diệp Thuần vênh mặt lên hỏi

-Cô hỏi tôi, mà lại dùng thái độ này?

-Anh muốn ăn chối không?-Diệp Thuần trừng mắt

-Mặc kệ cô.-Mặc Phong không thèm đếm xỉa đến Diệp Thuần quay người đi

Diệp Thuần không để anh đi dễ dàng như vậy liền chạy ra phía trước ngăn lại.

-Anh nói mau, tên họ Nhậm đó đã làm gì Thừa Tuyết?

-Vì sao tôi phải nói cho cô biết?-Mặc Phong liếc cô một cái

-Bởi vì Thừa Tuyết là một người tốt, tôi là bạn cô ấy, tôi không muốn một cô gái tốt như Thừa Tuyết lại rơi vào tay Nhậm Tử Phàm. Xem như tôi xin anh, nói cho tôi biết đi.-Diệp Thuần cầu khẩn nói

Mặc Phong lặng thinh, nghĩ đến nụ cười thanh khiết kia của Thừa Tuyết, trong lòng trỗi dậy một cơn sóng mạnh mẽ.

-Cô ấy không sao cả. Tôi chỉ có thể nói bấy nhiêu. Tôi còn có việc.

Điều mà anh có thể nói cho Diệp Thuần biết, chỉ là cho Diệp Thuần biết Thừa Tuyết vẫn mạnh khỏe mà thôi.

Diệp Thuần nhìn tấm lưng rộng lớn của Mặc Phong trong lòng dự cảm có điều không hay.

...

Thừa Tuyết ngồi trong phòng tay lật quyển sách “Trạm kế tiếp tình yêu” ra, ở một trang giữa lấy chiếc lá phong ra cầm lên nhìn.

Môi vô thức cong lên, khuôn mặt thanh tĩnh thanh thuần.

Cô mệt mỗi khi phải đối đầu với Nhậm Tử Phàm, cô chỉ muốn mau chóng rời khỏi nơi này mà thôi.

Thừa Tuyết đem chiếc lá để lại chỗ cũ đứng lên để quyển sách lên giá, không có gì làm đi ra ban công đứng hít thở không khí xung quanh.

Thím Lý mở cửa đi vào thấy cô đứng ngoài ban công thì tần hắng sau đó nói: “Thiếu chủ kêu ta lên nói với cô tối nay cùng ngài đi họp mặt bạn.”

-Cháu biết rồi.

-Đây là váy ngài sai người đem về, trước bảy giờ phải chuẩn bị xong.

Thím Lý đặt túi đồ lên bàn.

-Một lát cháu sẽ đi chuẩn bị.-Thừa Tuyết đi vào nói

-Ừ.

-Thím Lý, Tâm Nhi... sao rồi?-Thừa Tuyết ngập ngừng hỏi bà

-Đã được thiếu chủ thả ra vài ngày nữa cô ta khỏe lại sẽ chăm sóc cho cô.

-Vậy còn bà???

-Ta đương nhiên trở về Ngự Biệt Uyển rồi.

Thừa Tuyết à một tiếng cũng không hỏi thêm.

Thím Lý nhìn cô một lát rồi cũng ra ngoài, Thừa Tuyết đi lại xem túi đồ mới phát hiện bên trong có ba quyển sách còn kèm theo một mảnh giấy.

“Tôi không biết sách này cô có thích hay không? Mong là cô sẽ thích. Mặc Phong.”

Thừa Tuyết cầm ba quyển sách lên đúng ngay ba trong một đồng quyển cô cần. :D

Thừa Tuyết để sách lên bàn cầm bộ váy trong túi ra. Là một chiếc váy màu cafe sữa.

Thừa Tuyết sờ tay lên váy, chất liệu vải thật rất tốt là loại tơ tằm thượng hạng. Lâu lắm rồi cô không mặc váy, bây giờ mặc lại thật nhớ ngày xưa.

Lúc đó có người nói với cô, anh rất thích nhìn cô mặc váy nhất là váy trắng, mỗi lần như thế anh thấy cô giống như một tiên nữ vậy.

Lúc đó mặc váy là để anh ngắm khen cô rồi ôm lấy cô nhưng mà bây giờ anh đi rồi cô mặc là vì ai chứ???

Thừa Tuyết cười khổ nhìn đồng hồ giờ này vẫn còn quá sớm để chuẩn bị. Nghĩ đoạn, Thừa Tuyết cầm ba quyển sách leo lên giường xem.

Trong khi đó tình hình ở Ôn Thị không khả quan, phải là rất tệ. Khởi Lạc thu mua toàn bộ cổ phần của Ôn Thị, những bộ phim do Ôn Thị sản xuất đều bị ngưng lại, các nhà đầu tư đều thi nhau đòi lại tiền mình đã đưa vào.

Ôn Thị trong một lúc không xoay sở được, Ôn Tầm nhất thời chịu không nổi đả kích nên đột quỵ phaei nhập viện, một mình Hướng Luật xoay sở quả không nổi.

Diệp Thuần liên tục điện thoại cho Thừa Tuyết vẫn là máy bận nghĩ đến lúc này gặp “đại côn đồ” liền biết có chuyện gì xảy ra.

Những việc này đều là Nhậm Tử Phàm đứng phía sau giật dây.

Diệp Thuần tới phim trường tìm Mộc Ngân, định là cả hai đi tìm Thừa Tuyết. Nhưng mà Diệp Thuần vốn vì chuyện Thừa Tuyết đối tự do của mình vì scandal của Mộc Ngân nên không thích Mộc Ngân.

Lần này nguy cấp lắm cô mới tìm Mộc Ngân.

Nhưng mà khi tới phim trường lại thấy Mộc Ngân nói chuyện điện thoại với ai đó giọng nói vô cùng tức giận.

Diệp Thuần đứng lại một chỗ đủ nghe được.

-Anh như vậy là có ý gì? Sao lại nhắm vào Ôn Thị nữa?

[...]

-Nhậm Tử Phàm tôi thật hối hận khi đã đồng ý cùng anh hợp tác hại Thừa Tuyết. Anh quả thật không phải con người.

[...]

-Tôi nói cho anh biết, sự tự do của Thừa Tuyết là nhờ tôi anh mới có được tốt nhất anh hãy thả cô ấy ra, còn tha cả Ôn Thị.

[...]

-Anh... alo alo...

Diệp Thuần khó khăn tiếp thu lời nói vừa rồi của Mộc Ngân, mặt đỏ bừng vì tức giận liền xông tới chỗ Mộc Ngân.

Mộc Ngân vừa quay người lại thì đã bị ai đó tát một cái đau điếng, Mộc Ngân tay ôm một bên má in hằn dấu tay trừng mắt nhìn người đó.

-Vu... Diệc Thuần, sao cô lại ở đây?-sắc mặt Mộc Ngân kém đi rõ rệt

-Sao? Sợ tôi biết chuyện xấu xa của cô đã làm với Thừa Tuyết sao? Hỏa Mộc Ngân thật uống công Thừa Tuyết tốt với cô vậy mà cô lại trả ơn Thừa Tuyết như vậy?-Diệc Thuần phẫn nộ giơ tay tát Mộc Ngân thêm một cái

Mộc Ngân mím chặt môi rõ ràng muốn đánh trả nhưng mà không thể giơ tay, là Mộc Ngân sai trước phải là sai lầm rất lớn. Diệc Thuần nói đúng, Thừa Tuyết đối với Mộc Ngân tốt như vậy, vậy mà Mộc Ngân lại...

-Diệc Thuần, tôi biết lần này tôi sai rất lớn nhưng mà tôi cũng đã nói rõ với Nhậm Tử Phàm kêu anh ta buông tha Thừa Tuyết, nhưng mà anh ta không chịu.

-Haha... cô nghĩ người như Nhậm Tử Phàm đã bắt được Thừa Tuyết thì dễ dàng thả ra sao? Thừa Tuyết bị hắn ta lấy đi tự do, sống trong giam cầm tất cả là do cô. Hỏa Mộc Ngân, tôi khinh bỉ cô

-Diệc Thuần, tôi biết tôi có lỗi với Thừa Tuyết nhưng mà điều chúng ta cần làm lúc này là tìm Thừa Tuyết, tôi đoán Nhậm Tử Phàm sẽ giam cầm cô ấy.

-Được, tôi cùng cô đi tìm Thừa Tuyết nhưng mà chuyện này tôi nhất định nói cho Thừa Tuyết biết.-Diệc Thuần nói xong cũng quay người đi

Mộc Ngân biết sớm muộn chuyện này cũng lộ ra nhưng mà không nghĩ lại nhanh như vậy. Mộc Ngân cười khổ một cái sau đó đi theo sau Diệc Thuần.

Cả hai đi đến Hàn Lâm tìm Thừa Tuyết nhấn chuông hai cái từ bên trong có một cô gái chạy ra.

Tâm Nhi không mở cửa vội nhìn hai người qua cánh cổng lớn hỏi: “Hai cô tìm ai?”

-Cho hỏi có Thừa Tuyết ở đây không?-Diệc Thuần hỏi

-Hai cô tìm tiểu thư có việc gì?-Tâm Nhi hỏi tiếp

-Chúng tôi là bạn của cô ấy làm phiền cô cho chúng tôi gặp cô ấy một lát.-Mộc Ngân chen vào

Tâm Nhi suy nghĩ một lát nhìn cả hai hồi lâu.

-Hiện tại tiểu thư không có ở đây khi khác hai cô hãy đến.-Tâm Nhi đáp xong thì lạnh nhạt bỏ vào trong

-Cái cô gái này... bây giờ chúng ta phải làm sao?-Diệc Thuần quay sang Mộc Ngân

-Ngày mai chúng ta lại đến, bây giờ tìm Hướng Luật trước đã.

-Ừ! Vậy thì chúng ta đi.

...

Đúng 7h Nhậm Tử Phàm đã có mặt ở Hàn Lâm, anh ngồi trên ghế sofa hai chân vắt chéo kêu thím Lý lên gọi cô xuống.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên, Mặc Phong ánh mắt ngây ra khi nhìn thấy cô gái bước xuống, Mặc Hàng cũng nhìn cô đôi mắt có chút động trước vẻ đẹp của cô nhưng vẫn lạnh nhạt.

Nhậm Tử Phàm thấy biểu lộ của cả hai thì quay đầu nhìn về phía cầu thang.

Cô trong bộ váy cafe sữa thanh tao trang nhã đứng ở bậc cao nhất của cầu thang, mái tóc dài hạt dẻ được thắt bím rồi búi cao lên bằng chiếc nơ màu trắng có ren, khuôn mặt tròn trịa được phủ một lớp phấn nhạt, môi tô son đỏ bóng.

Làn da trắng mịn được khoác lên bộ váy sẫm màu càng tôn lên nước da trắng hồng ấy.

Vẻ đẹp của cô vừa trang nhã thanh khiết lại đoan trang diễm lệ, đẹp nhưng không kiêu căng, thanh à thoát tục.

Cô giống như một thiên sứ làm mê đắm trái tim mọi người.

Thừa Tuyết hơi ngượng khi bị người khác nhìn chằm chằm mình liền cúi đầu đi xuống cầu thang.

Nhậm Tử Phàm thôi nhìn cô nữa đặt chân xuống đứng lên.

Thừa Tuyết đứng trước mặt anh, cô đã mang đôi giày cao gót 15cm vậy mà vẫn chỉ đứng hơn vai anh một tí.

-Đừng làm mất mặt tôi.

Thừa Tuyết cứ nghĩ anh sẽ khen mình ai mà ngờ anh lại lạnh nhạt tới mức này.

Cô quên mất anh là Nhậm Tử Phàm, làm sao mà khen cô?

Thừa Tuyết thấy Tâm Nhi đã được thả ra, vết thương cũng không còn bầm tím nữa trong lòng cũng nhẹ nhõm, nói sao thì đều là cô hại Tâm Nhi, trong Hàn Lâm to lớn này cô chỉ có Tâm Nhi và Mặc Phong là bạn mà thôi.

Nhậm Tử Phàm không nói nhiều đã sải bước lạnh lùng rời đi. Thừa Tuyết vội vàng đuổi theo.

11. Chương 9.2. Kẻ Thù Tìm Đến.

Chương 9.2: Kẻ thù tìm đến.

Học cách quên đi một người quá khó vì nỗi đau ngày qua cứ để lại sẽ không bao giờ phai.

- - -

Thì ra nơi anh gặp bạn là bar Louis, Thừa Tuyết mày nhíu lại, không muốn vào trong nhưng mà cô không thể làm phật lòng anh, con người Nhậm Tử Phàm chỉ thích mềm không thích cứng, cô càng cứng rắn bao nhiêu thì lại làm tăng tính thuần phục của anh bấy nhiêu.

Nhậm Tử Phàm vừa bước vào bar, tất cả mọi người bên trong bỗng chốc im lặng lạ thường chỉ còn tiếng nhạc xập xình ối vang lên, Thừa Tuyết bước theo sau anh liếc nhìn xung quanh, đa số ánh mắt bọn họ đều khiếp sợ cùng kiêng nể.

Đi vào thang máy, anh cho dừng ở tầng cao nhất sau đó đi đến căn phòng ở cuối dãy hành lang, bảo vệ hai bên cửa nhanh chóng mở cửa cho anh vào. Mặc Hàng và Mặc Phong đứng bên ngoài cửa.

Đây là phòng V.I.P dành riêng cho anh.

Thừa Tuyết đi theo vào trong, quá mức rộng lớn, vô cùng xa xỉ.

Bên trong có một người nam nhân, mái tóc nhuộm màu đỏ rượu, một bên tai bấm một viên kim cương sáng chói mắt, anh ta chễm chệ ngồi trên ghế sofa hai bên là hai cô gái ăn mặc quá mức hở hang.

Khuôn mặt anh ta cũng rất dễ nhìn góc cạnh thanh tú, ăn mặc sang trọng áo sơ mi không gài vài nút trên phô bày làn da màu đồng bên trong rắn chắc, nhìn thoáng qua cũng biết là dân ăn chơi.

-Lại đây ngồi đi.

Nhậm Tử Phàm ngồi vào ghế sofa nằm, tay vỗ vào bên cạnh.

Thừa Tuyết biết anh nói mình liền ngoan ngoãn đi đến cạnh anh ngồi xuống.

Ánh mắt người đàn ông tóc đỏ vẫn dõi theo Thừa Tuyết, sau đó liền nở nụ cười kì quái: “Người mới sao?”

Nhậm Tử Phàm không trả lời hắn, cầm ly rượu được rót sẵn lên uống.

-Để xem... Phàm thiếu, từ bao giờ mắt ngài lại tệ như vậy? Vòng một thì thuộc loại C, nhìn vòng 3 xem... chắc chắn, bao giờ lại thích “màn hình phẳng” thế?-hắn ta cười nham nhở, tay sờ cằm mình

(Loại C ở đây tác giả cho là nhỏ nhé)

-Từ bao giờ ngươi lại lảm chuyện như vậy?-Nhậm Tử Phàm liếc hắn một cái

Thừa Tuyết cúi đầu nhìn xuống mình, cái gì mà “màn hình phẳng” còn là loại C, mặc dù là cô nhỏ thật nhưng mà đều là hàng thật, còn hai cô gái bên cạnh anh ta, to như vậy đều là nhân tạo.

-Phàm thiếu xem, người tình nhỏ của ngài đang tủi thân đây kìa.-hắn ta cười lớn

Nhậm Tử Phàm liếc sang thấy cô đang cúi đầu nhìn lại cơ thể mình, trong lòng lại thấy buồn cười, anh ngược đầu tặng hắn ta cặp mắt băng lãnh.

Người này là Cổ Dịch Thiên, giỏi nhất là đua xe và chọc ghẹo người khác.

Cổ Dịch Thiên năm nay hai mươi sáu là con trai út của Cổ Bắc Đường - là dòng tộc chuyên về lĩnh vực xe lớn nhất nước.

-Từ bao giờ miệng mồm của ngươi lại độc địa như vậy?-Nhậm Tử Phàm môi hơi nhếch lên

Dịch Thiên cười cà rỡn, hai tay hắn ôm hai mi nhân trong lòng, một người dựa vào lòng hắn tay luồn vào áo vuốt ve lòng ngực hắn, còn một người thì cầm một miếng trái cây đút cho hắn ăn.

Thừa Tuyết nhìn thấy mà chán ghét.

-Mi nhân bên cạnh cậu, tuy là không phải tuyết người của tôi nhưng mà về nhan sắc thì rất được.-Dịch Thiên trầm trồ

Hắn không nói dối, nhan sắc của cô gái bên cạnh Nhậm Tử Phàm quả thật là xinh đẹp mỹ miều.

-Hứng thú sao?-Nhậm Tử Phàm tay luồn ra phía sau ôm vai cô, kéo cô lại gần mình

Bị anh kéo bất ngờ nên cả người cô áp sát người anh, cơ hồ cô nghe được nhịp tim khỏe khấn đều đặn của anh.

Thừa Tuyết ngẩng đầu chạm ngay ánh mắt sâu thẳm, lập tức cô ngồi thẳng dậy, né tránh ánh mắt của anh.

-Loại C không phải loại tôi thích, vẫn là chỉ có Tử Phàm cậu thích.

-Chỉ vừa vào đến cửa đã nghe giọng nói của Cổ thiếu, đúng là miệng mồm không thay đổi vẫn độc địa như xưa.

Giọng nói này vừa vang lên thì cửa phòng đã có người mở ra, một nam nhân từ ngoài bước vào.

Dáng người anh ta lịch lãm, tao nhã vô cùng. Mái tóc nâu chải chuốt gọn gàng, anh ta mặc bộ đồ đen, áo da đen khoác bên ngoài, đeo găng tay bằng da đen. Gương mặt thanh tú điềm đạm.

Thừa Tuyết chỉ vừa nhìn người mới vào thì tức khắc thấy một màn đặc sắc.

Dịch Thiên không biết từ lúc nào đã leo qua chiếc bàn bằng thủy tinh, liên tục giơ đòn tấn công người đó, anh ta phản ứng rất nhanh liền tránh được chiêu của Dịch Thiên.

Người này thân thủ rất giỏi, né được những cú đấm của Dịch Thiên mà còn đánh trả lại một cách điêu luyện.

Đến cuối cùng, anh ta tay phải hướng nắm đấm tới mặt Dịch Thiên, Dịch Thiên né đi lại tạo cơ hội cho anh ta giơ chân một cước đạp thẳng vào bụng Dịch Thiên.

Dịch Thiên cũng không kém phát hiện ra liền nghiêng người ngã về sau té lên ghế.

Anh ta không bỏ qua liên giơ nắm đấm hướng tới, Dịch Thiên thấy tình thế cấp bách liền giơ hai tay lên đầu hàng: “Duẩn Hào, tở hàng...”

Anh ta dừng tay lại nắm đấm chỉ còn 1cm nữa là đấm lên gương mặt kia của Dịch Thiên.

Người này là Lôi Duẩn Hào - hai mươi sáu tuổi, con trai độc nhất vô nhị của Lôi Khởi Thành, chủ tịch tập đoàn đá quý L&G nổi tiếng.

Sở trường của Duẩn Hào chính là đánh nhau.

-Ngay từ đầu xin tha có phải tốt hơn không?-Duẩn Hào hạ tay xuống

-Xin cậu, trong UP cậu nổi tiếng về đánh nhau như vậy làm sao tở thẳng nổi?-Dịch Thiên phui tay áo quay lại ôm hai mi nữ

-Về đua xe thì cậu thắng chắc rồi.

Hai người bọn họ chính là lão nhị và lão tam trong UP chỉ đứng sau lão đại là Nhậm Tử Phàm, cha của cả hai cũng là người trong UP được mọi người kính nể như Hàn Đông.

Duẩn Hào ngồi vào ghế sofa, lúc này mới để ý tới Nhậm Tử Phàm, ánh mắt cũng liếc sang Thừa Tuyết.

Sau một khắc, Duẩn Hào nói: “Quản lý ở đây làm việc càng ngày càng tốt rồi.”

-Ý vậy là sao?

Đối với câu nói kia của Duẩn Hào, Dịch Thiên rất có hứng thú.

Thừa Tuyết giật mình khi nhận thấy ánh mắt nóng bỏng của hai người đàn ông đều nhìn mình, trong lòng dự cảm không có gì tốt lành cả.

Nhậm Tử Phàm cũng rất hứng thú chờ Duẩn Hào nói.

-Cô gái này xinh đẹp như vậy mà quản lý có thể kéo vào đây làm thì rất hay rồi. Tử Phàm chưa gì hết đã giành trước bọn tớ.

Thừa Tuyết nghe Duẩn Hào nói như vậy quả thật rất tức giận chỉ muốn chọi chiếc giày vào mặt anh ta.

Nhìn anh ta nhỏ nhắn như vậy mà miệng mồm không khác cái tên Dịch Thiên chút nào, cũng độc địa như nhau.

Dịch Thiên nghe thấy cười lớn, Nhậm Tử Phàm khước môi giần giật hơi giương cao.

-Tớ nói gì sai?-Duẩn Hào trưng bộ mặt ngây thơ

-Duẩn Hào, tớ cần bổ sung thêm, cậu nhìn xem vòng một và vòng ba thì nhỏ nhưng bù được nhan sắc.-Dịch Thiên ôm bụng cười nói thêm

-Đúng nha, vậy thì quản lý làm việc bù qua đắp lại thôi, tớ còn định tăng lương nhưng nghe cậu nói thôi vậy.

-Được rồi hai người im hết đi, người này là tôi đem đến, tôi không chê đến lượt hai cậu chê sao?-Nhậm Tử Phàm khước môi mân lên

-Ồ, Phàm thiếu đau lòng sao? Còn ra mặt bảo vệ nữa.-Dịch Thiên được nước lấn tới

-Cậu nghĩ có sao?-Nhậm Tử Phàm cười giễu cợt Dịch Thiên

-Được thôi, vậy đưa mỹ nhân của cậu qua cho tớ, tớ cho cậu hai mỹ nhân này coi như trao đổi.

Dịch Thiên làm bộ không tin lời Nhậm Tử Phàm nói liền muốn anh chứng minh.

Thừa Tuyết tim đập mạnh một tiếng, trong đầu reo lên chuông cảnh báo, ánh mắt xinh đẹp nhìn anh cầu khẩn, đừng cho cô qua bên đó a, nếu không cái người họ Cổ này sẽ làm gì cô cũng không biết.

Nhậm Tử Phàm cúi đầu thấy cô nhìn mình vẻ không muốn, môi anh hơi mân lên sau đó cúi đầu nói vào tai cô: “Đừng làm mất mặt tôi, qua bên đó đi.”

Nhậm Tử Phàm nói với cô xong thì ngẩng đầu nhìn Dịch Thiên không suy nghĩ nói: “Được.”

Thừa Tuyết trừng mắt nhìn anh, hai tay siết chặt gấu váy, anh lại xem như cô là một món hàng trao đổi với người khác.

-Chà, xem ra không đau lòng thật rồi. Đành vậy, hai cô qua đó hầu hạ Phàm thiếu cho tốt, còn mỹ nhân qua đây.-Dịch Thiên chặc lưỡi vẻ tiếc nuối vỗ mông hai cô gái cạnh mình

Hai cô gái kia cũng không suy nghĩ đã đứng dậy chạy qua chỗ Nhậm Tử Phàm.

Duẩn Hào không ngăn can, ở ngoài xem trò vui.

Thừa Tuyết khó khăn đứng lên, chậm rãi đi lại ngồi bên cạnh Dịch Thiên.

-Mĩ nhân em xem, Phàm thiếu không cần đến em nữa rồi.-Dịch Thiên rất tự nhiên liền vòng tay ra sau ôm eo cô

Thừa Tuyết trợn mắt nhìn anh ta, ánh mắt hung hăng.

-Em nhìn anh như vậy làm gì, để Cổ thiếu làm em vui.-Dịch Thiên cười quỷ dị

-Anh... Cổ thiếu, tôi tên Tô Thừa Tuyết, anh không cần cứ kêu tôi bằng mĩ nhân.-Thừa Tuyết nghiêng răng

-Tên đẹp người lại càng đẹp, anh vẫn thích gọi em bằng mĩ nhân hơn.-Dịch Thiên cười cà rỡn

Thừa Tuyết tức chết với anh ta, đúng là đàn ông vô sỉ.

-Mĩ nhân, tuy em không phải “loại” anh thích nhưng mà miễn cưỡng chấp nhận được, vả lại Phàm thiếu đã tặng anh không muốn từ chối.-Dịch Thiên nói xong, ác ý hôn lên vành tai cô

Thừa Tuyết trừng mắt, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn anh ta, như muốn cẩu xé anh ta ra.

Dịch Thiên cười mơn trớn ánh mắt liếc sang phía Nhậm Tử Phàm, hai mĩ nhân bên cạnh anh rất biết cách lấy lòng, Nhậm Tử Phàm ôm hai mĩ nhân không để ý tới Dịch Thiên có làm gì Thừa Tuyết không?

-Mĩ nhân hay là em theo anh đi bảo đảm anh không lạnh nhạt như ai kia.-Dịch Thiên càng lúc càng ôm cô sát người hơn

Thừa Tuyết cup mi mắt vừa tức tên họ Cổ này lại càng giận Nhậm Tử Phàm hơn, anh lại xem cô như món đồ trao đổi qua lại.

Nhậm Tử Phàm tay cầm ly rượu Brandy hơi nắm chặt không nói không rằng ngửa đầu uống cạn ly rượu.

Trong lòng cảm thấy rất khó chịu trước câu nói của Dịch Thiên, có lẽ là do từ trước đến giờ chưa có ai dám giành người phụ nữ của anh.

Dịch Thiên thấy Nhậm Tử Phàm không có phản ứng gì thì buồn chán, anh ta còn định chọc Nhậm Tử Phàm kết quả anh vẫn trước sau như một. Làm kế hoạch của anh ta sụp đổ tan tành.

-Xem ra Dịch Thiên không có gì chơi lại đem Tử Phàm ra làm mục tiêu.-Duẩn Hào nói

-Haiz... tớ quên mất Tử Phàm không xem trọng phụ nữ.-Dịch Thiên chán chường buông tay đang ôm eo cô ra

-Sai rồi, cậu quên mất một người.-Duẩn Hào cốc lên đầu Dịch Thiên một cái

-Ý cậu là...

-Đúng vậy là em ấy.

-Haha Tử Phàm tớ đang nhớ em cậu chết đây này.-lần này Dịch Thiên có chuyện để trêu anh

-Cậu im miệng. Em ấy không phải người để hai cậu đem ra đùa.-Nhậm Tử Phàm thật sự tức giận

-Ồ ồ, lão đại bọn tớ chỉ nói nhớ em ấy thôi, vả lại em ấy cũng lâu lắm chưa về nữa.

-Em ấy sắp tốt nghiệp rồi sẽ nhanh về Việt Nam.

-Tớ thật không chờ được không biết em ấy đã lớn và xinh đẹp như thế nào, nếu em ấy chưa có bạn trai thì tớ xếp hàng đăng kí.-Dịch Thiên nửa đùa nửa thật

-Hồi nhỏ đã đáng yêu lớn lên chắc chắn là mĩ nhân, không có bạn trai mới là lạ.-Duẩn Hào nói

-Hai người muốn, tôi đây cũng không cho.

Thừa Tuyết cúi gầm mặt, bọn họ chỉ nói những chuyện không đâu cô chẳng biết gì, nhưng cô rất thắc mắc người mà bọn họ nói là ai??? Theo như ngữ khí của cả ba cô không khó nhận ra sự quan trọng của người đó, nhất là trong lòng Nhậm Tử Phàm.

Thừa Tuyết cảm thấy ngột ngạt, muốn ra ngoài để thoải mái một chút nên đứng lên nói: “Xin phép tôi đi vệ sinh.”

Sau đó bỏ ra ngoài.

Nhậm Tử Phàm vẫn hồ hững không quan tâm tới cô, hai mỹ nữ bên cạnh không ngừng lấy lòng.

Thừa Tuyết đi vào toilet rửa tay cũng không ra ngoài vội, cô đặt hai tay chống lên bàn thạch ánh mắt sáng rực nhìn mình trong gương.

Khóe môi cô cứng ngắc ngay cả kéo lên cũng không nổi, khó khăn mà gượng cười.

“Đừng nhăn mặt như thế, vì em không biết có người tim đập sai nhịp vì nụ cười của em.”

Thừa Tuyết khẽ nhắm mắt, hít một hơi vào lồng ngực khi ấy cô có thể cười tươi vui vẻ là vì có anh, bây giờ anh đi rồi, cô dù vui cũng cười không nổi.

Em không thể sống thiếu tình yêu. Anh chính là tình yêu, vì thế em không thể nào sống thiếu anh, Khiêm Lạc.

Thừa Tuyết khẽ mở mắt, chỉ cần không làm anh tức giận cô sẽ được tự do sớm hơn, mọi người xung quanh cô mới có thể có cuộc sống vui vẻ.

Nhậm Tử Phàm nói phải, ở bên cạnh anh, cô nên học cách lấy lòng anh.

Một lúc lâu Thừa Tuyết mới từ trong toilet đi ra, hành lang nhẵn bóng, không một bóng người, âm u mà lạnh lẽo.

Phía trước có tiếng bước chân, Thừa Tuyết ngóng nhìn phía trước thấy một nam phục vụ bưng rượu.

Thừa Tuyết thấy anh ta trước khi vào phòng bị Mặc Phong cùng Mặc Hàng kiểm tra rượu cùng người trước, khóe môi cô hơi cong lên.

Có lẽ là cảm thấy buồn cười, Nhậm Tử Phàm lại sợ kẻ thù đến tìm mạng a!??

Phục vụ được cho vào, Thừa Tuyết đi lại, dừng trước Mặc Phong cười trang nhã.

-Cảm ơn anh vì những quyền sách.

Nói xong thì mở cửa bước vào trong.

Mặc Phong hé cười, khuôn mặt sáng lạng lộ ra nét vui vẻ lâu lắm mới thấy.

Thừa Tuyết bước vào đã thấy hai mỹ nữ kia ngồi cạnh Cổ Dịch Thiên và Duẩn Hào, cô biết chỗ mình nên ngồi chính là vị trí ban đầu.

Cạnh Nhậm Tử Phàm.

Phục vụ lúc này mặt cúi sát là thấp nhất có thể, tay rót rượu vào ly.

Nhậm Tử Phàm ngồi ngạo nghễ trên ghế, ánh mắt sáng quắc nhìn nam phục vụ, có cảm giác rất quen.

Giống như... giống như là Hàn Bân!???

Tuy Nhậm Tử Phàm chỉ gặp Hàn Bân một lần nhưng mà anh nhớ rõ hình dáng cùng nét mặt của hắn, Nhậm Tử Phàm có đặc tính nhớ rất lâu, quan sát rất kĩ.

Nam phục vụ rót đến ly của Nhậm Tử Phàm, đang rót giữa chừng đột nhiên dừng lại, tuy mặt cúi thấp nhưng lộ ra khóe môi nhếch lên nửa miệng, sau một khắc tay phải để chai rượu xuống nhanh như chớp lấy súng từ trong chiếc thùng thiết đựng nước đá ướp rượu.

Bởi vì hắn ta biết Mặc Phong mà Mặc Hàng sẽ không kiểm tra thùng thiết ấy.

Mọi chuyện xảy ra rất nhanh, gần như chỉ trong cái chớp mắt, khẩu súng chĩa ngay trán Nhậm Tử Phàm mà Nhậm Tử Phàm vẫn nghiêm nhiên ngồi uống rượu.

Thừa Tuyết nhìn người phục vụ, gương mặt hiền hòa, có điều ánh mắt nhuộm đầy thù hận.

Quả như anh dự đoán, hắn ta là Hàn Bân.

Dịch Thiên và Duẩn Hào đứng đưng như thể không có gì xảy ra, cả hai tay ôm mũ nữ, tay cầm rượu uống xem trò vui.

-Phạm thiếu, xem ra kẻ thù có cậu ngày ngày đều có.-Dịch Thiên nửa châm chọc nửa trêu đùa

-Ta có thể lấy mạng người nhưng e là người không lấy được mạng ta.-Nhậm Tử Phàm lộ ra vẻ tàn khốc
Mạng sống này của anh, lẫn lộn trong giới xã hội đen năm năm nay, nói lấy là dễ hay sao?

-Hàn Bản, cậu đúng là không tự lượng sức.-Nhậm Tử Phàm đứng lên, như một Ma Vương lãnh khốc cười

-Nhậm Tử Phàm, tôi không hề có ý định cướp vị trí lão đại của cậu, nhưng mà cậu lại giết chết ông tôi.-Hàn Bản ánh mắt đục ngầu đầy tà niệm

-Sao cậu không hỏi vì sao tôi giết chết ông ta? Đem người đến chỗ tôi đòi lấy mạng sống của tôi, muốn tôi nhường vị trí lão đại đưa cậu lên? Xem xem ông ta có thực lực không?-Nhậm Tử Phàm cửa miệng nhếch lên

-Tôi không có ý định làm lão đại, tôi còn định kêu ông rời UP cả gia đình sang nước ngoài định cư sinh sống bình bình an an, nếu cậu không phá vụ Morphine của ông thì ông cũng không tức giận đi tìm cậu.-Hàn Bản càng nói càng hét lớn

Anh ta vốn không có ý gia nhập UP hay là làm lão đại, chỉ muốn cả nhà hạnh phúc bên nhau, nhưng mà hôm nay chính đôi tay của anh ta lại cầm súng giết người.

Thừa Tuyết giật mình. Hóa ra cũng có người không muốn làm lão đại hắc đạo, có người sống trong thế lực đen tối nhưng vẫn giữ được bản tính lương thiện.

-Đáng tiếc, ông ta chết cũng đã chết, một mình cậu nghĩ có thể lấy mạng tôi sao?-Nhậm Tử Phàm tay giờ lên cầm lên khẩu súng trong tay Hàn Bản một lúc, nụ cười tà mị

-Một phát súng ngay tim, có thể giết người ngay tức khắc.

Hàn Bản từng học ngành y nên nắm rõ chỗ nào là chỗ chí mạng lấy mạng người.

-Được thôi, bắn đi.

Nhậm Tử Phàm thả tay ra đứng trước Hàn Bản không lo sợ chỉ nhếch mép cười.

Ánh mắt xanh lam lạnh lùng đến tàn nhẫn.

-Cậu nghĩ tôi không dám?

-Cậu dám nhưng mà tôi không chết được. Thử xem nào.

Hàn Bản trước câu nói của Nhậm Tử Phàm, mặt có chút tối đi, tay cầm khẩu súng giờ ngay tim Nhậm Tử Phàm, ông anh ta chính là bị Nhậm Tử Phàm hại chết, cho dù có lí do thích đáng, Hàn Bản cũng đã thề sẽ lấy mạng Nhậm Tử Phàm.

_Cạch cạch...

Cái gì thế này? Sao lại không có đạn?

Hàn Bản trừng mắt nhìn khẩu súng, liên tục bóp cò nhưng mà bên trong không có đạn.

-Cậu tìm cái này?-Nhậm Tử Phàm giờ tay cầm năm viên đạn lên, đôi môi sắc lạnh

Nhất thời, mặt của Hàn Bản tối sầm.

B

12. Chương 9.3. Cầu Xin.

Chương 9.3: Cầu xin.

Em mong hai ta chung đường nhưng có lẽ sẽ không cầm tay nhau...

- - -

Không có đạn?????

Thừa Tuyết ngồi trên sô pha cũng không khỏi ngạc nhiên, Hàn Bản đã dám đến đây thì sao lại để súng không có đạn?

Thừa Tuyết quan sát cẩn thận, một lúc mới giật mình, cô hiểu vì sao không có đạn rồi.

Khi này Nhậm Tử Phàm đặt tay lên khẩu súng, chắc chắn anh có giở thủ đoạn lấy đạn ra mà thần không biết quỷ không hay. Con người này quả là không đơn giản lại có thể trước mặt mọi người lấy đạn ra một cách dễ dàng.

Dịch Thiên cùng Duẩn Hào hứng thú ngồi xem trò vui, hai người bọn họ không hề lo sợ Nhậm Tử Phàm bị thương, trong lòng cũng biết trước Hàn Bản đến đây dù chìa súng vào đầu Nhậm Tử Phàm cũng là bỏ mạng vô ích.

-Tôi đã nói tôi không chết được. Lúc này cậu chìa súng vào tôi, vậy thì có qua có lại.

Dứt lời Nhậm Tử Phàm giật khẩu súng trong tay Hàn Bản để đạn vào nhanh thoăn thoắt, rồi hướng đầu súng vào trán Hàn Bản.

Hàn Bản mặt ngày càng tái nhợt, run sợ nhìn anh. Hàn Bản đã quá nông nổi khi một mình đến đây mà không có kế hoạch, người này là Nhậm Tử Phàm, anh có thể làm lão đại UP thì không thể đơn giản như những kẻ khác.

-Cậu bắn ngay tim, tôi bắn ngay đầu, để xem cái nào chết nhanh hơn.-Nhậm Tử Phàm môi kéo lên nhưng là lạnh lẽo

-Nổ súng đi, tôi đã rơi vào tay cậu thì không có gì sợ.

Thừa Tuyết muốn cứu người này nhưng mà cô không có tiếng nói ở đây chỉ e không giúp được anh ta mà cả cô cũng bị vạ lây.

Nhưng mà người này nhìn lương thiện như vậy chỉ vì cái chết của Hàn Đông mới tìm đến Nhậm Tử Phàm, nói sao thì sai nhiều nhất cũng do Nhậm Tử Phàm.

-Chết thì dễ dãi cho người quá rồi.-Nhậm Tử Phàm cười như không cười hạ tay cầm súng xuống

Hàn Bản cảnh giác trong lòng dự cảm không lành.

-Mặc Phong, Mặc Hàng.

Nhanh chóng Mặc Phong và Mặc Hàng đẩy cửa đi vào.

-Tôi không lấy mạng cậu yên tâm đi. Chặt cánh tay phải hấn đi.-Nhậm Tử Phàm lãnh khốc ra lệnh cho Mặc Phong và Mặc Hàng

-Nhậm Tử Phàm, hôm nay người không giết ta thì ta sẽ quay lại lấy mạng người.-Hàn Bản thét lên

-Tôi sẽ chờ ngày ấy nhưng e là cậu không còn mạng tới lúc đó.-Nhậm Tử Phàm không buồn mà nói

Mặc Phong cả Mặc Hàng tiến lên kéo Hàn Bản ra ngoài, Thừa Tuyết không dời mắt khỏi Hàn Bản bị lôi đi, tiếng thét nói sẽ tìm anh trả thù vang vọng không thôi, thanh âm ấy chứa toàn thù hận.

Thừa Tuyết kinh sợ người đàn ông này, cô nhớ anh từng nói có nhiều kẻ nói anh chết không được toàn thân nhưng họ đều chết trước anh, chết rất thê thảm. Lúc đó cô ngỡ vực không tin nhưng bây giờ thì hoàn toàn tin, chẳng qua anh vô cùng khát máu, chỉ muốn giết người.

- - -

Ánh nắng chan hòa hắt vào cánh cửa bằng thủy tinh, chiếc rèm hơi hé để ánh sáng len vào phòng, Thừa Tuyết lấy tay che mắt lại, tối qua sau khi Hàn Bản bị kéo đi thì ở lại một lúc thì đi về.

Một lúc sau mới thích ứng được với ánh nắng, Thừa Tuyết hạ tay xuống liếc sang đồng hồ, 8h sáng.

Cô thực sự muốn biết mọi người ở Ôn Thị ra sao, Diệc Thuần chắc lo lắng cho cô lắm, cả bộ phim do Mộc Ngân và Hướng Luật đóng đã quay đến đâu, có gặp cảnh gì khó không, khi nào phát sóng?

Sau khi VSCN, Thừa Tuyết nhấn vào chiếc nút màu đỏ ở trên tường trên chiếc tủ giường, đây là do Nhậm Tử Phàm hôm qua trong lúc cả hai đến bar Louis anh đã kêu người làm nó, chỉ cần nhấn một cái Tâm Nhi ở dưới nhà sẽ nghe thấy và biết được mà lên xem cô cần gì, chiếc điện thoại chỉ gọi được bên dưới nhà đã bị dẹp đi.

Không lâu sau, Tâm Nhi mở cửa bước vào, hỏi: “Tiểu thư, chị cần gì?”

-Tâm Nhi, em có thể giúp chị một việc không?-Thừa Tuyết đi đến nắm tay Tâm Nhi

-Tiểu thư, cô muốn Tâm Nhi làm gì?

-Chị chỉ muốn mượn điện thoại điện cho bạn chị, em có thể giúp chị không?

-Cái này...-Tâm Nhi khó xử nhìn cô

-Tâm Nhi, chỉ một cuộc thôi, thím Lý chắc hẳn về Ngự Biệt Uyển rồi, chị chỉ xuống nhà điện thoại một lát thôi.-Thừa Tuyết hai tay nắm chặt tay Tâm Nhi, gần như cầu xin

Cô thực rất muốn biết tình trạng của mọi người ra sao? Cả mẹ cô, một tuần cô đều dành ra một ngày đến thăm qua chỉ khi có chuyện bận mới không thăm bà, cô cũng rất lo cho bệnh tình của bà.

-Tâm Nhi, chị xin em...

Tâm Nhi lưỡng lự, lúc sáng hai cô gái hôm qua cũng đến đây tìm tiểu thư, Tâm Nhi vẫn là không cho họ gặp, bởi thiếu chủ căn dặn phải báo cáo tình trạng tiểu thư cho anh biết, mọi hành động cử chỉ đều phải báo cáo lại hết không được thiếu sót.

Tâm Nhi khẽ gật đầu.

-Cảm ơn em Tâm Nhi, cảm ơn em...-Thừa Tuyết mừng ríu rít

Tâm Nhi dẫn Thừa Tuyết xuống nhà, Tâm Nhi bảo cô đợi ở trên, Tâm Nhi đi đến bảo là cần một ít đồ dùng nên sai hai bảo vệ đang canh cửa đi, hai người bọn họ cũng không nói nhiều, nghĩ là đồ cần thiết dành cho thiếu chủ bọn họ nên cũng đi.

Đợi hai bảo vệ bỏ đi, Thừa Tuyết mới từ trên chạy xuống lấy điện thoại bàn nhấn số Diệc Thuần.

Đầu dây bên kia không bắt máy, Thừa Tuyết kiên nhẫn gọi thêm vài lần, cuộc gọi thứ tư cuối cùng cũng có người bắt máy.

[...Ai đó?...]

-Diệc Thuần, là tớ Thừa Tuyết.-Thừa Tuyết luỳnh quỳnh nói

[...Thừa Tuyết, là cậu sao? Cậu vẫn ổn chứ?...]-giọng Diệc Thuần vừa vui mừng vui lo lắng

-Ổn, tớ điện thoại chỉ muốn cậu biết tớ vẫn tốt, đừng lo cho tớ.-Thừa Tuyết cảm thấy được an ủi

[...Thừa Tuyết, cậu bị lừa rồi, cậu mau rời khỏi nơi của Nhậm Tử Phàm đi...]-giọng Diệc Thuần đột nhiên giận dữ

-Diệc Thuần, cậu nói cái gì thế?-Thừa Tuyết mày nhíu lại

[...Căn bản vụ scandal của Mộc Ngân là do cô ta cùng Nhậm Tử Phàm hợp mưu để cậu tìm đến Nhậm Tử Phàm...]-Diệc Thuần càng nói càng tức giận

Như bị quăng vào một hầm băng lạnh, hai tay cô run rẩy gần như không còn sức để cầm điện thoại, mọi thứ xảy ra quá đột ngột.

Mộc Ngân, Mộc Ngân lại cùng Nhậm Tử Phàm... vậy thì, vậy thì chẳng qua cô chỉ ngu ngốc mà dối lấy tự do của mình chỉ vì cái scandal không có thực kia. Mộc Ngân chỉ vì muốn trả thù cô mà phải làm vậy sao? Vậy thì lời nói mãi mãi là bạn cũng là giả hay sao?

[...Thừa Tuyết, Thừa Tuyết, cậu ổn chứ?...]-Diệp Thuần thấy cô không trả lời thì lo lắng hỏi

-Diệp Thuần, cậu... cậu nói là thật sao?-Thừa Tuyết vẫn mong là vì Diệp Thuần không thích Mộc Ngân mà gạt mình

[...Tô Thừa Tuyết cậu nghĩ tớ gạt cậu sao? Hỏa Mộc Ngân chính miệng thừa nhận với cậu mới chịu hay sao? Ngay từ đầu tớ đã nói cô ta cảm hận cậu sao lại tốt với cậu được!?...]

-Bây giờ, bây giờ mọi thứ vẫn ổn chứ?

Cô linh cảm được, mọi chuyện không dừng lại ở đó, Nhậm Tử Phàm là nhắm vào cô nhưng mà làm tổn thương cô bằng cách làm hại những người xung quanh cô, những người cô quan tâm.

Cô nghe được tiếng hít thở đầy nặng nề của Diệp Thuần qua điện thoại.

[...Ôn Thị, đã rơi vào tay Nhậm Tử Phàm, hôm qua đã sát nhập vào Khởi Lạc...]

Thừa Tuyết ngực phập phồng, ngực như bị hòn đá to đè lên vô cùng khó thở.

[...Thừa Tuyết, Nhậm Tử Phàm có làm gì cậu không? Tớ chỉ lo cho cậu thôi...]

-Tớ không sao, Diệp Thuần tớ không để vì tớ mà cậu và mọi người bị liên lụy.

[...Thừa Tuyết cậu định làm gì? Cậu không đấu lại anh ta đâu?...]

-Cậu an tâm, tớ tự biết cách.

Thừa Tuyết nói xong thì cúp máy, tay cô nắm chặt điện thoại, bờ vai không ngừng run rẩy.

-Tiểu thư, phải về phòng rồi.-Tâm Nhi đứng bên cạnh nhắc nhở

Thừa Tuyết khẽ nhắm mắt đứng lên đi về phòng.

Bảy giờ tối, Nhậm Tử Phàm quay về Hàn Lâm, bên trong nhà sáng trưng nhưng không thấy ai, Nhậm Tử Phàm cởi áo khoác quăng lên ghế sofa, chính mình cũng ngồi lên ghế.

-Tâm Nhi...-Nhậm Tử Phàm gọi một tiếng

Tâm Nhi từ trong bếp chạy ra, cúi đầu chờ anh ra lệnh.

-Tiểu thư đâu?-Nhậm Tử Phàm nói cravat ra hỏi

-Tiểu thư ở trên phòng, sáng giờ vẫn chưa ăn gì cả, còn nói... đang đợi thiếu chủ trên phòng.-Tâm Nhi vẫn cúi đầu dứ

Nhậm Tử Phàm dừng động tác ở tay, ánh mắt xanh lam nhìn lên tầng trên không rõ có biểu cảm gì.

-Được rồi, cô đi làm tiếp việc đi.-Nhậm Tử Phàm khéo môi kéo lên, vô cùng thích thú

Tâm Nhi không dám kể chuyện lúc sáng đã cho cô gọi điện cho bạn nên không dám nói nhiều liền lui vào phòng bếp.

-Mặc Phong, nói với Kim Mễ cuộc hẹn tối nay một mình cô ấy đi gặp đối tác đi.-Nhậm Tử Phàm môi mấp mí lên một chút

-Vâng.

Nhậm Tử Phàm đứng dậy đi lên cầu thang, hôm nay cô lại nói chờ anh trên phòng, anh thật muốn biết cô định làm gì?

Mặc Phong nhìn Nhậm Tử Phàm đi lên lầu, đáy mắt hiện hữu nỗi buồn bã.

Nhậm Tử Phàm mở cửa đi vào phòng cô, trong phòng chỉ mở duy nhất ánh đèn neon, chiếc rèm ở ban công bị gió thổi bay phất phới, chỉ là không thấy Thừa Tuyết đâu cả.

Nhậm Tử Phàm nhìn xung quanh một lượt, không thấy bóng dáng của cô, mày có chút nhăn lại.

Thừa Tuyết từ trong phòng tắm bước ra, ánh mắt tĩnh lặng như mặt hồ, khẽ ngẩng đầu nhìn Nhậm Tử Phàm.

Cơ hồ như một chiếc cây héo khô!!!

Nhậm Tử Phàm nhìn cô, cô mặc bộ váy trắng dài, mái tóc tùy ý xõa ra, khuôn mặt tái nhợt, môi mím chặt. Nhậm Tử Phàm không thể phủ nhận vẻ đẹp mê người của cô.

Đây là lần đầu anh nhìn thấy cô xõa tóc, tóc cô dài bằng bèo đen nhánh, mùi hương tỏa ra từ tóc cô quanh quẩn quanh mũi anh, dịu nhẹ mùi hương của trà xanh.

-Có việc gì?-Nhậm Tử Phàm thôi không nhìn cô, quay người đến ghế sofa ngồi xuống

Thừa Tuyết di chuyển tầm mắt nhìn anh ngồi trên ghế, sau đó hạ xuống đi đến trước mặt anh.

Một lúc lâu Thừa Tuyết không nói gì cũng không làm gì, im lặng mà đứng trước mặt anh.

Nhậm Tử Phàm đợi đến năm phút vẫn chưa thấy cô lên tiếng thì có chút mất kiên nhẫn, ánh mắt xanh lam nhìn cô chăm chăm.

-Nếu cô không có gì để nói vậy thì đừng làm lãng phí thời gian của tôi.

Nhậm Tử Phàm nói xong thì toan đứng lên rời khỏi nhưng anh chưa đứng lên thì cô đã hạ người quỳ xuống.

Thừa Tuyết cắn môi, đầu cúi thấp quỳ trước mặt anh, dáng vẻ vô cùng chật vật khổ sở.

Nhậm Tử Phàm rõ ràng có kinh ngạc nhưng chỉ là thoáng xẹt qua trong đáy mắt, cẩn thận quan sát cô định làm gì.

-Tôi cầu xin anh, buông tha Ôn Thị, buông tha bạn bè của tôi.

Thừa Tuyết thanh âm yếu ớt không có sức sống, nói tiếp: “Anh cần là mạng sống của tôi không cần hao phí tâm sức như vậy, cứ xem như tôi là Hàn Đông hay Hàn Bân cũng được, một phát súng bắn chết tôi hoặc chặt tay chân tôi cũng được.”

Thừa Tuyết thấy anh vẫn không lên tiếng nhưng cô cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của anh vẫn đang nhìn mình.

-Nếu lấy được tự do của tôi vẫn chưa đủ vậy thì cứ giam tôi ở nhà kho không cần trong căn phòng tốt như thế này, còn nếu anh thấy chết nhanh quá dễ dãi với tôi, vậy thì cứ hành hạ tôi từ từ mỗi ngày đánh đập cũng được.

Thừa Tuyết cắn chặt môi, cô đã hạ thấp mình mà quỳ xuống trước mặt anh cầu xin anh, chẳng qua anh chỉ muốn hạ nhục cô, muốn cô ném mùi vị sống không được chết không xong mà thôi.

Nhậm Tử Phàm dùng tay nâng cằm cô lên, ép buộc cô nhìn thẳng vào mắt anh. Đôi mắt cô to tròn đen huyền sáng long lanh, tĩnh lặng như mặt hồ mùa thu không gợn sóng, nhưng mà ý chí quật cường trong đó không người ngoại.

-Cô biết được những gì?-Nhậm Tử Phàm hé môi, thanh âm trầm thấp

-Ôn Thị hôm qua đã thuộc sở hữu Khởi Lạc, vụ Mộc Ngân chơi bạc phiến là do Mộc Ngân và anh hợp mưu lại lừa tôi.-càng lúc nổi ưu thương trong ánh mắt cô ngày càng nhiều

-Là ai nói cho cô biết?

-Không ai cả. Nhưng mà anh nói đừng bao giờ tin lời anh nói, bây giờ tôi thật tin lời nói đó. Anh nói chỉ cần lấy tự do của tôi anh sẽ buông tha Ôn Thị, nhưng mà hôm qua anh vẫn làm Ôn Thị phá sản. Anh đã qua hao phí tâm trí để bày ra những chuyện này rồi.

Thừa Tuyết không né tránh ánh mắt âm u kia của anh, môi cô hiện ra nụ cười chế nhạo.

-Bởi vì tôi biết, người cô yêu thương quan tâm gặp chuyện đau khổ thì cô cũng sẽ như họ. Những người cô càng yêu thương lo lắng thì càng làm cô đau buồn gấp đôi.-Nhậm Tử Phàm giữ chặt cằm cô

-Tôi không biết mình đã chọc gì anh, tôi không hề làm gì anh và người thân của anh vậy thì anh suy cho cùng là vì cái gì?

-Cô không làm gì tôi, nhưng mà cô chính là kẻ giết người. Ngay cả cô hại chết ai cô cũng không biết sao?

-Tôi chưa từng hại chết ai, cũng chưa hại ai bao giờ, anh không nói ra thì làm sao tôi biết lí do, lẽ như là hiểu lầm?-Thừa Tuyết cắn chặt môi, ánh mắt mở to nhìn anh

-Hiểu lầm? Tô Thừa Tuyết, chắc chắn không phải hiểu lầm, chẳng qua cô là một người độc ác, lòng dạ cô còn hơn cả loài rắn độc, tôi sẽ không để cô có được hạnh phúc, dù là một ngày.-Nhậm Tử Phàm tàn nhẫn, lãnh khốc hất cô ra

Thừa Tuyết té qua một bên, hai tay siết chặt lại móng tay cô bấu vào lòng bàn tay gần như sắp bật máu rất đau đớn, đau đến ngăn nước mắt chảy ra.

-Vậy thì anh buông tha những người xung quanh tôi đi, chẳng qua họ là người vô tội.-Thừa Tuyết nén đau đớn chống người đứng lên

-Cô nằm mơ đi. Trò chơi này chỉ vừa bắt đầu mà thôi.-Nhậm Tử Phàm đã đứng lên dáng người cao to lịch lãm

-Anh giam tôi, chẳng qua là tôi không thể tự do như những người khác, ít nhất tôi có thể thanh tĩnh tâm mình, còn anh phải ở đó suy nghĩ ra những trò để làm tôi đau khổ, suy cho cùng kẻ bị bài xích mệt mỏi chỉ là anh.-Thừa Tuyết ngửa đầu cười khoái trá, hàm ý mỉa mai

Nhậm Tử Phàm bị chọc giận, ánh mắt u ám nổi lên màn băng dày đặc, như một con sói hung hăng bóp lấy cổ cô.

Bị Nhậm Tử Phàm bóp chặt cổ, Thừa Tuyết cảm thấy khó thở, oxi gần như không được lấy vào, mặt mày nhợt nhạt.

-Người như cô không có tư cách dạy tôi phải làm sao? Tốt nhất cô giữ miệng nếu không không chỉ cô, cả mẹ cô cũng không thể sống.-Nhậm Tử Phàm như quỷ Santa lấy mạng người

Sắc mặt Thừa Tuyết trắng bệch, môi tím tái trừng mắt nhìn Nhậm Tử Phàm.

-Anh... anh không được đụng đến bà... anh... anh không... được...

Lời nói cô đứt quãng không rành mạch, hai tay đưa lên vấu vào tay Nhậm Tử Phàm đang bóp cổ mình.

-Biết sợ rồi sao?

-Bất, bất cứ ai... anh cũng có thể... đụng vào... bà ấy thì không.-Thừa Tuyết càng lúc càng yếu ớt, mặt cô trắng còn hơn cả tờ giấy, oxi đã gần bị rút cạn

-Vậy sao? Xem cô có biết cách làm tôi vui hay không?

Nói xong anh hung hăng thả tay ra, Thừa Tuyết ôm cổ mình liên tục họ cũng không ngừng hít thở để cho không khí tràn vào lồng ngực.

-Sau này đừng ngu ngốc trao đổi hay dùng thái độ như hôm nay với tôi, bởi vì chỉ làm tôi tức giận thêm thôi.-Nhậm Tử Phàm ngồi xuống quỳ một chân, tay đưa ra giữ chặt cằm cô

-Tôi biết rồi.-Thừa Tuyết tuyệt vọng nói

-Biết là tốt.

Thừa Tuyết rũ mi mắt, cô không muốn nói thêm lời nào, bởi vì những lời cô nói chắc chắn chỉ chọc giận anh thêm.

Nhậm Tử Phàm đứng lên, phúi phúi ống tay áo, ánh mắt lạnh nhạt nhìn xuống cô đầy chán ghét.

-Cho tôi... đi làm, được không?-Thừa Tuyết biết không nên nói nhưng mà cô không thể cứ như thế này mãi

-Đi làm?

-Phải.-Thừa Tuyết vẫn ngồi bệt dưới sàn nhà

-Phải xem lại thái độ của cô đã.

Anh nói xong thì lạnh nhạt liếc cô một cái đã không thèm đếm xỉa tới bỏ ra ngoài.

Thừa Tuyết chật vật đứng lên, ánh mắt vô hồn nhìn ra bầu trời đen không một vì sao kia, từng bước xiêu vẹo đi ra dựa vào thành cửa ở ban công, tay phải cô ôm cánh tay trái của mình, lẳng lặng rơi nước mắt.

Vầng trăng tròn chiếu ra ánh sáng nhàn nhạt sáng bừng không vì sao soi sáng bên cạnh, trông thật cô đơn. Giống như cô lúc này, thật cô đơn lạc lõng.

-Khiêm Lạc, anh ở trên đó, có cô đơn không? Thừa Tuyết chỉ muốn đến cùng anh mà thôi.

Nước mắt cô như hạt thủy tinh trong suốt rơi xuống ti tách trên nền gạch, gió thổi vào làm làn váy cùng mái tóc cô tung bay bồng bềnh, hình ảnh ánh trăng càng thêm cô đơn.

13. Chương 10. Hành Hạ.

Chương 10: Hành hạ.

Cuộc đời như một bộ phim trắng đen.

- - -

Kể từ đêm hôm đó ba ngày liên tục Nhậm Tử Phàm không đến Hàn Lâm, Thừa Tuyết mỗi ngày đều ra ban công ngồi đọc sách không thì nhìn cảnh vật xung quanh.

Từng ngày như vậy chỉ làm cô càng nuôi thêm hi vọng trốn thoát.

Thừa Tuyết suy nghĩ rất kĩ câu nói hôm đó của anh, anh nói cô là hung thủ giết người, cô hại chết ai cô cũng không biết, anh khẳng khẳng định là cô nhưng cô hỏi là ai anh lại không nói. Rõ ràng anh giấu cô không cho cô biết.

Thừa Tuyết nhìn bầu trời vẫn còn trong thu kia, đôi mắt đượm buồn nỗi bi ai.

— Khởi Lạc —

Nhậm Tử Phàm xem hồ sơ Kim Mễ đưa không nghĩ chỉ vì cái Ôn Thị kia lại cản trở đến như vậy.

Ôn Thị tuy đã sát nhập vào Khởi Lạc nhưng do Khởi Lạc không đầu tư vào điện ảnh nên mọi hoạt động của Ôn Thị đều ngưng lại, phim tuy không quay tiếp nhưng vẫn chỉ một khoảng tiền lớn.

Ôn Thị coi như hữu danh vô thực, mang tiếng là công ty điện ảnh nhưng chẳng qua là hộp rỗng khi vào tay Khởi Lạc.

-Phàm tổng nếu Ôn Thị cứ ở yên đó không thu được lợi nhuận thì e là chúng ta sẽ lỗ vốn mất.-Kim Mễ đứng sau bình phong nói

-Vậy ý cô ra sao?-Nhậm Tử Phàm vẫn là xem hồ sơ như cũ lời nói không quan tâm

-Ngài nên mời lại nhân viên của Ôn Thị, bọn họ sẽ làm việc nhưng là cho Khởi Lạc.-Kim Mễ nói

Nhậm Tử Phàm đẩy nắp bút lại đặt lên bàn hai tay đan vào nhau: "Được, cứ làm theo ý của cô nhưng không cần mời biên kịch viên cũ."

-Không có biên kịch viên thì...

Kim Mễ rõ ràng bị bất ngờ, một công ty điện ảnh ngoài diễn viên ra nếu không có biên kịch viên thì làm sao được?

-Mọi thứ cứ như cũ, biên kịch viên bộ phim đang quay không cần mời.

-Tôi đã biết.

Kim Mễ không còn gì báo cáo nhưng không ra ngoài, ánh mắt vẫn nhìn người đàn ông phía sau bức bình phong mỏng kia.

-Còn gì nữa sao?-Nhậm Tử Phàm tuy không ngẩng đầu nhìn nhưng vẫn biết Kim Mễ vẫn chưa ra ngoài

-Dạ... không.

-Vậy thì ra ngoài đi.-anh vẫn là lạnh lùng ra lệnh

Kim Mễ có chút bất bình, nam nhân này lạnh lùng thì lạnh như băng, tàn nhẫn không ai sánh bằng, Kim Mễ làm thư kí cho anh đã ba năm vậy mà thái độ của anh với Kim Mễ vẫn lãnh khốc như vậy.

Nhưng mà Kim Mễ chính là yêu cái sự lạnh lùng này của anh, nam nhân càng lạnh lùng thì phụ nữ càng theo nhiều.

Một nam nhân cực phẩm như anh, đừng nói là Kim Mễ tất cả các người phụ nữ khác đều muốn được nam nhân này giữ bên cạnh, dù là một ngày.

Kim Mễ quay đầu rồi bỏ ra ngoài. Kim Mễ cũng như những người phụ nữ khác muốn được anh giữ bên cạnh không những vậy còn muốn làm tổng tài phu nhân.

Nhậm Tử Phàm đứng dậy quay lưng nhìn ra bên ngoài bầu trời xanh, tay chấp phía sau lưng tâm tư khó đoán.

.

Bầu trời về đêm đường phố bắt đầu bật lên những ánh đèn sáng nối dài nhau, con người qua lại, xe cộ chạy tấp nập trên đường. Tầng cao nhất của nhà hàng Victoria, trong căn phòng dành riêng cho khách V.I.P, một người đàn ông với mái tóc muối tiêu, khuôn mặt phúc hậu hiền lành, ông mặc bộ đồ đơn giản không cầu kì sang trọng.

Từ phía cửa, nhân viên mở cửa cho người khách mới vào, nam nhân nhìn người đàn ông, khuôn mặt giãn ra chút ít.

Nhậm Tử Phàm đứng đối diện ông, gặp người xem như chào hỏi rồi mới ngồi xuống.

Vượng Khắc Minh đưa ánh mắt nhìn Nhậm Tử Phàm, khuôn mặt lộ ra vài nếp nhăn, ông nói: “Cậu dạo này sao rồi?”

-Vẫn khỏe.-Nhậm Tử Phàm tuy trả lời không có kính ngữ nhưng mà lời nói phát ra đều là kính trọng ông

-Nghe nói cảnh sát bắt được vụ Morphine của Hàn gia là người cậu báo?-Vượng Khắc Minh tiếp tục hỏi

-Phải. Những kẻ cản đường tôi, tôi đều không ngại diệt trừ.-Nhậm Tử Phàm không giấu giếm

-Khởi, cậu thay đổi quá nhiều.-Vượng Khắc Minh lắc đầu

-Đừng gọi tôi bằng cái tên Khởi ấy, tôi bây giờ là Nhậm Tử Phàm.-mày anh rõ cau lại nhưng vẫn giữ thái độ kính trọng ông

-Bây giờ, ta muốn gặp là Khởi, không phải Nhậm Tử Phàm.-Vượng Khắc Minh cứng rắn đập bàn một cái, có ý phần nộ

Nhậm Tử Phàm lặng thinh, ánh mắt không giận dữ cũng không biểu lộ gì.

-Ta biết chuyện năm ấy làm cậu thay đổi suy nghĩ về cảnh sát và luật pháp rất nhiều, cậu không nhất thiết bước vào con đường này.-Vượng Khắc Minh thở dài

-Bác Vượng, những chuyện đã qua hãy cho qua đi, đừng nhắc đến nữa.-anh vuốt trán, mặt đầy phiền muộn

-Được, cậu không muốn già đây nói nhiều thì già im, dù sao ta cũng đã quá già rồi.-Vượng Khắc Minh cười đầy nhân hậu

Vượng Khắc Minh là một cựu cảnh sát, ông từng là cục trưởng cục cảnh sát về hưu vào hai năm trước, bây giờ chỉ ở nhà nghỉ ngơi an nhàn.

Nói ra thật khó tin khi một cựu cảnh sát và kẻ tội ác đầy rẫy như Nhậm Tử Phàm lại cùng nhau ngồi ăn cơm nói chuyện.

Nhậm Tử Phàm không xem cảnh sát luật pháp ra gì nhưng mà đối với Vượng Khắc Minh chỉ có kính trọng ông, như một hậu bối kính trọng trưởng bối.

-Cậu xem món ăn trên bàn, là ta đã căn dặn đầu bếp làm, cậu phải ăn hết.-Vượng Khắc Minh chỉ từng món ăn trên bàn nói

Anh hơi hé môi đôi mắt sâu thẳm nhìn bàn ăn, tập trung nhiều nhất ở món sườn chua ngọt.

Môi anh khô khốc, muốn nói gì đó nhưng lại không mở lời được.

-Ta nhớ mẹ cậu làm món sườn chua ngọt là ngon nhất, mỗi lần như thế cậu đều ăn hết ăn rất ngon.-Vượng Khắc Minh khuôn mặt già hiện lên nỗi đau thương

-Đáng tiếc đã lâu lắm rồi không được ăn.-anh cười như không có

-Con người giống như món ăn vậy, bản thân thấy thích hợp nên mới ăn, nhưng nếu thấy thích lại vì một số nguyên nhân lại ăn không được, quả thật là đáng tiếc.

Câu nói của ông, người khác nghe có thể không hiểu nhưng anh lại hiểu rõ hàm ý bên trong.

-Năm đó, vì sao bác phải giấu cháu chuyện ấy? Cho cháu biết sớm có phải tốt hơn không?

Tay anh đặt trên bàn hơi nắm chặt, rõ ràng đang kìm chế cảm xúc trong người.

-Ta chỉ giấu cậu ba ngày, cậu đã trở thành Nhậm Tử Phàm hôm nay, thử ta giấu cậu đến khi cậu xuất ngũ thì cậu trở thành thế nào? Con đường này của cậu, cậu biết rõ là sai sao còn cố chấp đi!?-ông thở dài nào nề

-Cái gì mà công bằng lí lẽ? Vốn dĩ không hề tồn tại trong cái xã hội này. Cảnh sát vô dụng để kẻ ác hoành thành, lại vu oan cho người tốt hại chết gia đình người khác, cảnh sát chẳng qua chỉ là lũ tạp nham cặn bã của xã hội.

Anh càng nói hai tay nắm chặt thành quyền nổi đầy gân xanh, đôi mắt cũng giăng đầy tơ máu.

-Có trách thì trách ta lúc ấy đã không có bằng chứng chứng minh cha cậu vô tội hại gia đình cậu chết oan, ta lại trong nom cậu không tốt, ta thật có lỗi.

-Bác Vượng, ngày ấy cháu bước vào giới xã hội đen đã sớm mang một thân phận mới, vốn dĩ không liên quan đến con người Khởi kia.

-Tử Phàm, cháu đã bao giờ hối hận hay chưa?

-Hối hận?-anh phá cười, lắc đầu một cái

Anh nói: “Đã đen thì là đen, có muốn trắng cũng không được. Ngày ấy đã bước vào con đường phạm tội này đã không có cách nào quay đầu chỉ có thể tiến mà thôi.”

-Chỉ vì trả thù cháu đánh đổi quá nhiều, đáng lí bây giờ cháu đã là một cảnh sát được mọi người chào đón kính nể.-ông nói đau buồn hiện rõ trên gương mặt

-Cháu không nghĩ đó là điều đáng tiếc, cảnh sát cân bằng chứng bắt người nhưng mà xã hội đen chỉ cần có lí do không cần bằng chứng đã có thể lấy mạng người.

-Một gia đình đầm ấm, chỉ vì một hiểu lầm mà chia li.

-Những kẻ đã làm cháu ra ngày hôm nay, cháu không chỉ muốn mạng của họ mà là muốn nhìn họ suốt đời sống trong địa ngục, sống như chết.

Lời Nhậm Tử Phàm cay nghiệt, ánh mắt xanh lam khát máu.

Vượng Khắc Minh nhìn người nam nhân trước mặt khóe mắt hiện lên nếp nhăn do híp lại, số phận của con người chẳng qua là do số mệnh tùy ý xoay vòng qua lại, không biết đến bao giờ mới kết thúc!??

. . .

Thừa Tuyết nằm trên giường lẩn qua lẩn lại, cô nằm nãy giờ vẫn không thể chợp mắt ngủ được, Thừa Tuyết buồn bực ngồi dậy nhìn sang đồng hồ đã gần 11h tối, Thừa Tuyết xỏ dép lê mang ở nhà vào.

Cô đi lại phía ban công kéo chiếc rèm qua mở cửa kính, đi ra ngoài đứng nhìn bầu trời đen kịt kia, ánh trăng bị đám mây che phủ trông thật u ám.

Đứng được năm phút bên ngoài cổng vang lên tiếng còi xe inh ỏi, Thừa Tuyết nhanh chóng phát hiện ra chiếc Bugatti Veyron xám bạc dừng ngay cổng.

Cô có chút hoảng, nhìn Tâm Nhi vội vã ra mở cổng.

Nhậm Tử Phàm từ trong ghế lái mở cửa bước ra, bộ quần áo không chỉnh chu, bước đi có chút nghiêng ngả, bộ dạng như vừa uống rượu rất nhiều nên say.

Tiếng bước chân dồn dập vang lên ồn ả, tim Thừa Tuyết đập mạnh một cái, cô mím môi nhìn ra cửa.

Không lâu sau cánh cửa bị đá tung ra âm thanh vô cùng lớn đến nhức tai.

Cô dự cảm, có gì đó không lành xảy ra.

Bộ dáng của anh đứng là vừa uống rượu xong, mặt mày có chút đỏ, đôi mắt đục ngầu nhìn cô như muốn ăn tươi nuốt sống nhìn rất đáng sợ. Anh chỉ mặc chiếc áo sơ mi trắng, lại tùy ý không gài nút trên, không còn vẻ lạnh lùng chỉnh chu như ban đầu mà là sự bê bối.

Thừa Tuyết vô thức run lên, lại không cách nào thoát khỏi ánh mắt nóng bỏng kia của anh, ánh mắt liên tục né tránh nhìn vào anh.

Anh sải bước dài đến phía cô, Thừa Tuyết theo quán tính liền lùi về sau.

Anh tiến, cô lùi đến khi bị ép đến lan can ban công, cô mới không còn đường thoái lui nữa.

Ánh mắt xanh vẫn lạnh lẽo như băng, sắc nhọn như lưỡi dao nhìn chằm chằm cô.

Tiếng hít thở nghe rất rõ, mọi thứ như đang đứng yên.

Như tốc độ ánh sáng, anh như một con sói nhắm chính xác môi cô mà hôn lên. Không phải hôn, mà là cắn xé giày xéo.

Thừa Tuyết đưa hai tay lên chống vào ngực anh dùng sức đẩy ra, đầu cũng liên tục nghiêng đi né tránh.

Anh rất dễ phát hiện ra cô né tránh, một tay cầm chặt hai cổ tay cô, tay kia cố trụ sau gáy cô, ép cô không thể nghiêng đầu né đi.

Môi như bị xé rách đau đớn vô cùng, anh như một con sói, môi cô như một miếng mồi bị anh cắn xe đến bật máu.

Lưng cô dựa vào lan can lại bị anh ép chặt, tưởng chừng xương sắp nứt ra.

Anh đột nhiên dừng lại, ánh mắt đục ngầu chứa đầu tà niệm, vẫn là ngang ngược kéo cổ tay cô đi vào trong phòng.

Thừa Tuyết dường như lấy lại lí trí, ý thức được anh muốn làm gì.

-Thả ra... thả tôi ra, anh định làm gì?

Lời vừa dứt Thừa Tuyết bị anh quăng lên giường, cô vừa định ngồi dậy chạy thoát anh thì cả người anh đã đè lên người cô, hai tay anh như bức tường nhốt cô vào trong.

Thừa Tuyết vừa ngước đầu lên lại bị anh lần nữa bức hôn. Lần này cũng như lúc nãy đều là cắn xé rất đau, mùi máu tanh lan vào miệng, rất muốn nôn ra.

Cô giùng giởng phản kháng liên tục, trong lòng không ngừng lo sợ, tưởng chừng sắp bật khóc.

Anh dùng một tay nắm cổ tay cô đưa lên đỉnh đầu, tay kia mơn trớn trên người cô.

Môi anh trượt xuống cổ, hung hãn hôn lên, cắn lên đó hiện lên dấu hôn đỏ hồng.

Thừa Tuyết sợ đến phát khóc, giọng nói nỉ non cầu xin anh: “Dừng lại... anh dừng lại đi...”

-Dừng lại? Vậy thì lúc ba tôi sắp chết ông cũng cầu xin ba cô tha cho vợ và con ông, ba cô có tha không?-men rượu làm anh không còn tỉnh táo nữa, lời nói toàn cay độc

Thừa Tuyết ngây người, anh nói... anh nói vậy là có ý gì?

-Anh... anh rốt cục là ai?

-Tôi chính là Nhậm Tử Phàm, ba cô lấy của tôi thứ gì, tôi bắt cô trả lại gấp trăm ngàn lần.

Anh không ngừng lại mà một lúc càng thô bạo hơn, cứ như đang muốn tra tấn cô để thỏa mãn sự giày xéo trong chính lòng mình.

Thừa Tuyết thấy anh dùng tay kéo váy ngủ của mình, trong lòng không ngừng khiếp sợ, cô đưa tay lên quờ quạng trên tử đầu giường, nắm ngay chiếc đèn ngủ không suy nghĩ liền giơ anh một cái đập vào đầu anh.

Bị tấn công bất ngờ, từ đầu Nhậm Tử Phàm chảy ra dòng máu đỏ tươi, chảy xuống trán rồi dài xuống má rồi cằm, ánh mắt anh hung hăng nhìn cô, đục ngầu âm u sắc lạnh.

Thừa Tuyết hoảng sợ buông chiếc đèn ngủ ra, thừa dịp anh không để ý liền đứng hết sức xô anh ra chính mình chỉnh sửa lại bộ váy cho ngay ngắn.

-Ôi Thừa Tuyết, cô nghĩ tôi không thể giết cô sao?-Nhậm Tử Phàm như chớp kéo cô lại bóp lấy cần cổ của cô

Thừa Tuyết hé miệng thở, không khí đã không thể thu vào, cổ họng bị bóp chặt rất đau, mặt mày cô nhản lại.

-Anh... anh là ai? Anh nói, ba tôi... giết ba anh là ý gì?

Tay cô siết lấy tay anh đang bóp cổ mình, móng tay cô ghim vào da thịt anh chỉ mong anh đau mà rời lỏng tay ra.

-Người đáng chết là ba cô, vậy mà ông ta lại đổ tội cho ba tôi... đáng lẽ tôi có một cuộc sống rất hạnh phúc tất cả là do ba cô. Cho dù ông ta chết rồi, tôi cũng bắt ông ta ở địa ngục nhìn thấy con gái ông ta phải trả giá vì ông ta.

Máu trên đầu anh chảy ra ngày càng nhiều nhưng mà anh chẳng hề chú tâm tới nó, bởi vì thù hận đã che lấp đi mọi thứ, không gian bao trùm mùi tanh của máu cùng với sự tàn khốc như Ma vương của anh.

Thừa Tuyết nhắm nghiền mắt, oxi trong người đã gần bị rút cạn, đầu cô đau buốt, môi cô mấp máy khó khăn nói tiếp.

Dường như anh dùng hết sức để bóp cổ cô, giống như thù hận tích lũy lại để hôm nay giết chết cô.

Có phải cô sắp được gặp lại ba mình để hỏi rõ ông mọi chuyện không? Có phải cô sẽ đến bên cạnh Khiêm Lạc hay không?

Khiêm Lạc, anh không còn cô đơn nữa đâu, bởi vì em sắp được đến bên anh rồi.

Ánh nắng chan hòa chen vào lớp cửa kính trong suốt kia, chiếu lên khuôn mặt hao gầy trắng bệch của cô gái nằm trên chiếc giường lớn. Dáng vẻ cô ngủ rất thanh tĩnh, gương mặt xinh đẹp không bị vấy tạp niệm, trông như một thiên sứ ngủ say.

Thừa Tuyết động đậy mi mắt, từ từ mở đôi mắt nặng trĩu của mình ra.

Trần nhà trắng phau hiện ra trước mắt, giống như lòng cô lúc này, trống rỗng.

Thừa Tuyết nghiêng đầu nhìn ra bên ngoài, chim đậu trên cành cây hót líu lo nhôn nhịp, bầu trời xanh thối từng cơn gió mát rượi, mọi thứ đều mới mẻ tươi vui, vì sao cô không cảm thấy được thế mà lại rất đau.

Cửa nhẹ nhàng mở ra, Tâm Nhi đen một bình nước trắng lên thấy cô tỉnh dậy thì vui mừng: “Tiểu thư, chị tỉnh rồi.”

Thừa Tuyết lặng lẽ quay đầu qua nhìn Tâm Nhi một cái, môi muốn cong lên cười một cái nhưng lại đau đón cùng cứng ngắt.

-Chị đã ngủ hết một ngày rồi, em thật lo cho chị.

Thừa Tuyết vẫn là quay đầu ra nhìn bên ngoài trời, không nói không rằng.

-Chị có đói không? Em có nấu cháo, để em đem lên.

-Tâm Nhi...

Thừa Tuyết gọi một tiếng.

Tâm Nhi nghe cô gọi mình liền dừng lại chờ cô nói tiếp.

-Vì sao chị vẫn chưa chết?

Tâm Nhi thoáng cả kinh nhìn cô, Thừa Tuyết lời nói chua xót cô cứ nghĩ đêm hôm kia mình đã có thể đi gặp Khiêm Lạc rồi chứ?

-Tiểu thư, người nói gì vậy? Sao người lại có thể chết chứ?

-Sống như thế này, chết còn sung sướng hơn.-Thừa Tuyết lặng lẽ rơi nước mắt, ánh mắt xinh đẹp đã không còn như lúc đầu

-Tiểu thư, người đừng suy nghĩ bậy.

Thừa Tuyết không nói gì nữa, im lặng rơi nước mắt nhìn bên ngoài bầu trời xanh kia, vì sao mọi thứ đều tươi đẹp nhưng chỉ có lòng cô và Hàn Lâm là u tối nhất.

Rốt cục, ba cô đã làm gì ba anh mà anh phải muốn nhìn cô đau khổ chịu sự giày vò thế này?

B

14. Chương 11. Em Gái.

Chương 11: Em gái.

Đôi khi con người ta chỉ muốn có một cuộc sống đơn giản.

- - -

Một tuần lễ, mọi thứ lại như ban đầu, mỗi ngày cô đều bị giam lỏng trong căn phòng rộng lớn lạnh lẽo ấy, dần dần cô hình thành thói quen lặng lẽ, im lặng đến tưởng như cô không thể nói chuyện.

Con người mất đi tự do, là điều thống khổ nhất trên đời. Giống như chim bị nhốt trong lồng, từ từ cô đơn buồn bã mà không thể cất nổi tiếng hót trong veo.

Một tuần, Nhậm Tử Phàm không quay lại kể từ đêm đó, Thừa Tuyết không mong anh đến Hàn Lâm nhưng mà chỉ muốn gặp anh hỏi rõ, đêm hôm đó anh nói như vậy là ý gì? Phải chăng có gì ả khúc?

Trong khi đó ở Ôn Thị, Kim Mễ đã theo chỉ thị của Nhậm Tử Phàm mời lại nhân viên cũ của Ôn Thị tiếp tục công việc, Ôn Tầm từ ngày bị mất công ty thì lâm bệnh nặng nằm trên giường một chỗ, Hướng Luật được chọn là giám đốc quản lí.

Mọi thứ đều như lúc trước nhưng mà mọi hoạt động của Ôn Thị đều báo cáo cho bộ phận tài vụ Khởi Lạc, Hướng Luật muốn quyết định quay phim hay làm gì đều phải chờ Nhậm Tử Phàm đồng ý, và tất nhiên lợi nhuận thu được phải đưa vào ngân sách của Khởi Lạc.

Ôn Thị trở thành một chi nhánh của Khởi Lạc.

Ôn Thị cũng đã đổi tên theo quyết định của Nhậm Tử Phàm, công ty điện ảnh Hoa Lạc, nơi làm việc ở tầng ba mươi của tập đoàn Khởi Lạc.

Lúc trước Khởi Lạc chỉ tập trung về thương trường bây giờ đầu tư vào ngành giải trí quả là gây sốt trên các trang báo, nhiều diễn viên liên tục muốn xin vào Hoa Lạc.

Diệp Thuần ngồi ở bàn làm việc, tay gõ trên bàn vài nhịp, khuôn mặt không còn vui vẻ nữa.

Diệp Thuần liếc sang bàn bên cạnh, Thừa Tuyết bao giờ tới mới gặp lại cậu?

Bộ phim của Thừa Tuyết đã quay đến tập mười bảy, Hương Luật và Mộc Ngân hợp tác rất tốt, mặc dù là một cộng sự của Thừa Tuyết, Diệp Thuần có thể đối diễn viên nữ nhưng mà lại nghĩ đến đại cục tạm thời đợi phim quay xong rồi hủy hợp đồng với Mộc Ngân.

Thật ra từ lúc Ôn Thị rơi vào tay Khởi Lạc thì tâm tình của Diệp Thuần và Hương Luật buồn bã hẳn, chỉ có bọn người kia là vui mừng thôi, Diệp Thuần thấy mà chướng mắt đúng là phản mà.

Diệp Thuần buồn bực cầm ly của mình đứng lên đi ra khỏi phòng làm việc, đi đến phòng pha cafe pha một ly uống.

Diệp Thuần ngồi ở thang bộ nhâm nhi ly cafe nóng hổi.

Thang bộ rất ít người đi, bởi vì đa số đều đi thang máy, nên cho dù cô ngồi ở đây một tiếng đồng hồ cũng chả ai biết.

Mặc Phong từ tầng trên đi xuống, ngó xuống bên dưới thấy có cô gái đang ngồi thưởng thức cafe, lại nhận ra là Diệp Thuần, ý nghĩ “quân tử trả thù mười năm chưa muộn” cuối cùng cũng có lúc thực hiện được.

Cô gái này liên tục gọi anh bằng đại côn đồ, tính tình chanh chua khó chịu, hôm nay đã là cấp dưới của anh, xem xem anh trừng trị cô ra sao.

Mặc Phong tần hắng vài cái, bước xuống cầu thang.

Diệp Thuần quay đầu lại, nhìn thấy là Mặc Phong, suýt nữa bị sặc.

Không phải xui đến thế chứ?

-Phó, tổng...-Diệp Thuần đứng lên giơ tay một cái, mặt méo sẹo nói

Trong Khởi Lạc, Mặc Phong là phó tổng, là trên vạn người dưới một người. Diệp Thuần cô muốn sống sót phải xem sắc mặt của hai người này.

Nhậm Tử Phàm thì cô không nói, nhưng tên Mặc Phong này chỉ cần cô gặp là muốn chửi ngay.

Chắc như người xưa hay nói, kiếp trước có thù kiếp này mới ghét như vậy, là oan gia từ kiếp trước đến bây giờ.

-Sao lại ở đây? Định trốn việc sao?-Mặc Phong bước xuống đứng ở bậc trên bậc Diệp Thuần đang đứng

-Không có... chỉ là đi pha cafe rồi sẵn tiện ở đây... ngồi uống nghỉ ngơi.-càng nói giọng Diệp Thuần càng nhỏ

-Vậy sao? Có thật là chỉ vậy thôi?-Mặc Phong có ý không tin

-Thật, có, có camera mà, anh xem đi.

Ở mỗi tầng cầu thang đều có gắn một camera theo dõi, Diệp Thuần cô không làm gì có nói dối thì sợ gì anh.

-Không gọi bằng “đại côn đồ” nữa sao?-Mặc Phong cố ý nhấn mạnh ba từ kia

Diệp Thuần biết rõ anh đang xía sỏi lời chuyện của ra nói mình, nhưng mà không thể như lúc trước chửi anh, bây giờ cô dưới quyền anh, cô nhịn thôi.

-Hi hi, lúc ấy là tôi nông cạn, Mặc phó tổng, tôi xin lỗi.-Diệp Thuần ngẩng đầu cười lấy lòng

-Lúc đó cô cười hay lắm mà. Bán hàng di động? Thợ sửa chữa? Đại côn đồ? Sao bây giờ cô hiền dữ vậy?-Mặc Phong liếc xéo Diệc Thuần

-Mặc phó tổng, anh đừng nhỏ nhen ích kỉ tính toán như vậy chứ?

Ngoài mặt cười như vậy chứ trong lòng Diệc Thuần đang thầm rửa tã đờ tở tở nhà Mặc Phong. Đại côn đồ!!!

-Ý cô là tôi nhỏ nhen ích kỉ tính toán?

-Ấy, cái này là anh tự nói, tôi chưa hề nói.-Diệc Thuần xua tay

-Vu Diệc Thuần... xem ra làm biên kịch quá nhẹ nhàng nhỉ?

Diệc Thuần nhàu mặt bĩu môi, xem như cô là kẻ thất thời đi, Diệc Thuần cúi đầu miệng không ngừng cười thầm Mặc Phong.

-Xin lỗi, Phó tổng.-Diệc Thuần nghiêng răng nghiêng lợi miễn cưỡng nói

-Làm việc cho tốt, tôi sẽ để ý đến cô đó.-Mặc Phong như báo trước cho cô biết

Diệc Thuần nghiêng răng, chỉ muốn một phát chọi giày vào mặt Mặc Phong, nhưng mà không thể.

Mặc Phong bước xuống được hai bậc thì dừng lại, ngã người về trước cầm lấy ly cafe vẫn còn nhiều của Diệc Thuần.

Diệc Thuần trừng mắt quay xuống nhìn Mặc Phong, ly cafe đó cô chỉ mới uống có hai hớp đó nha.

-Ly cafe này xem như hồi lộ chuyện hôm nay cô bỏ việc ngồi ở đây.

Bỏ lại câu đó thì Mặc Phong cầm ly cafe bỏ đi một mạch.

Diệc Thuần tay nắm lại giờ lên ở trên cầu thang nhìn xuống đánh đánh bóng lưng Mặc Phong, lần này đúng là tức chết mà.

-Đại côn đồ... đại côn đồ, anh mà để tôi có cơ hội xem tôi “diệt trừ” anh thế nào.

Diệc Thuần tay nắm lại cười ranh mãnh. Cô mà có cơ hội, thì tên đại côn đồ đó chết chắc.

Vu Diệc Thuần, mày không được để đại côn đồ uy hiếp, phải đứng lên đấu tranh.

— Sân bay —

Sân bay tấp nập người đi đi lại lại, có người tiễn người thân lên máy bay, có người vui mừng đón chờ người thân.

Cô gái trên chuyến bay từ Hoa Kỳ quay về Việt Nam kéo vali bước ra liền thu hút mọi ánh nhìn.

Cô gái có mái tóc đen nhánh xoắn dài, cô mặc chiếc quần jean pastel hồng nhạt cùng với chiếc áo sơ mi không tay trắng với phần cổ được trang trí thêm viền hồng trở nên trang nhã lại trẻ trung.

Cô gái đeo chiếc kính râm màu neon nhưng không che được khuôn mặt tròn trịa xinh đẹp của cô gái.

Cô gái bắt một chiếc taxi leo lên ngồi, bảo bác tài chạy đến đường Sơ Thuyền.

— Ngự Biệt Uyển —

Chín giờ tối Nhậm Tử Phàm mới quay về Ngự Biệt Uyển, ánh đèn trong nhà sáng trưng thấp sáng cả căn nhà hơn mọi ngày. Nhậm Tử Phàm ngồi vào ghế sofa, cởi áo khoác ngoài ra.

-Mặc Hàng, trong UP thế nào?

Lúc này Mặc Hàng có báo cáo trong UP có nội gian, súng nhập về đều bị cảnh sát túm gọn ngay cả thuốc vận chuyển bán ra nước ngoài cũng bị cảnh sát biết được mà đến bắt. Đặc biệt là đúng giờ, đúng thời điểm.

-Theo như dự đoán ban đầu, trong UP có nội gian, thuộc hạ vẫn đang điều tra.-Mặc Hàng báo cáo

-Điều tra ra thì bắt sống, nếu chết phải đem xác về, cứ giao cho các trưởng lão theo hình phạt mà xử lí.-Nhậm Tử Phàm xoa xoa mi tâm nói

-Vâng, thuộc hạ cùng Mặc Phong sẽ điều tra ngay.-Mặc Hàng đáp

-Người đi một mình đi, Mặc Phong ta còn có việc giao cho.

Mặc Hàng nhìn sang Mặc Phong, cũng chỉ hiểu kì là chuyện gì nhưng không quan tâm nhiều, gấp người một cái rồi bỏ ra ngoài làm nhiệm vụ.

Mặc Phong tiến lên, cúi người nói: “Thiếu chủ có gì căn dặn?”

-Sáng mai người đến Hàn Lâm, nói với cô ta ngày mốt làm ở Hoa Lạc.-Nhậm Tử Phàm tay gõ lên thành ghế, ánh mắt sáng quắc

-Ý ngài là...-Mặc Phong bị bất ngờ với quyết định của anh

-Nghe không rõ sao?-không hiểu sao mỗi lần nhắc đến cô thì lòng anh lại khó chịu không thôi

-Thuộc hạ hiểu rồi, ngày mai thuộc hạ sẽ đến đó.-Mặc Phong biết mình hỏi nhiều liền cúi đầu

-Mặc Phong, ta xem người như người anh em, tốt nhất đừng làm ta thất vọng.

Vỗ bả vai Mặc Phong một cái, Nhậm Tử Phàm bỏ đi lên phòng.

Mặc Phong nhìn bóng lưng của anh, trong lòng hiểu rõ anh ám chỉ điều gì, nhưng mà Mặc Phong chính là không ngăn được bản thân, giống như người ta nói đã bước vào thì khó dứt ra.

Nhậm Tử Phàm đi lên tầng bốn, bước đến phòng mình, mở cánh cửa trắng tinh ra.

Nhậm Tử Phàm đi vào căn phòng rộng lớn, tháo cravat quăng lên giường.

Từng động tác của anh đều thu vào tầm mắt xinh đẹp của cô gái, cô gái đứng phía sau anh môi hơi cong lên, vô cùng mỹ lệ.

Nhậm Tử Phàm tháo đồng hồ đeo tay ra, có cảm giác ai đó đang nhìn mình, trong lòng tràn ngập cảnh giác. Anh là lão đại không thể lơ là như người bình thường mà là rất cảnh giác nên thường rất nhạy bén trong việc quan sát và cảm nhận.

Nhậm Tử Phàm tháo đồng hồ kéo tủ để đồng hồ vào một ngăn, cũng không buồn quay đầu lại, môi mỏng hơi gợn lên.

Cô gái bước thật chậm về phía anh, mái tóc đen đưa theo làn gió từ ngoài thổi vào kéo theo mùi hương trên người cô.

Nhậm Tử Phàm ngửi được mùi hương thoang thoang trong không khí, nước hoa mùi hương hoa cỏ đặc trưng của hãng Chanel, Nhậm Tử Phàm giật mình quay đầu nhìn người đó.

-Surprise...

Cô gái cười rạng rỡ, khuôn mặt xinh đẹp làm mê lòng người.

-Viên Hy... sao em lại ở đây?

Nhậm Tử Phàm có chút ngạc nhiên khi nhìn thấy Nhậm Viên Hy đứng trước mặt mình.

-Anh, em đã tốt nghiệp rồi, lão sư cấp bằng cho em về.-Viên Hy cười tươi tắn, ôm cánh tay anh

-Có phải em bắt lão sư cấp bằng sớm cho em hơn mọi người không?-Nhậm Tử Phàm nhận ra trò quỷ của Viên Hy

-Tất nhiên là... phải, anh, là vì em muốn mau về gặp anh.-Viên Hy lay lay cánh tay anh

-Tiểu Hy, em đúng là được nuông chiều rồi thành hư, hôm đó trốn sang Las Vegas anh vẫn chưa xử em.-Nhậm Tử Phàm vỗ vỗ đầu Viên Hy, ánh mắt đầy cương chiêu

Anh chỉ còn một mình Nhậm Viên Hy là người thân anh tin tưởng và thương yêu nhất nên đối với Nhậm Viên Hy anh bỏ đi về mặt lãnh khốc kia, thay vào đó là một người anh trai hết mực yêu thương em gái.

-Anh không phải chờ em về xử anh sao?-Viên Hy buông cánh tay anh ra, chống nạnh chu mỏ lên

Dáng vẻ vô cùng đáng yêu.

-Được, anh trai đây chịu thua cô em gái như em, học ở Hoa Kỳ thế nào rồi?

-Em học rất tốt, chỉ là có chút xiu nhớ anh.-Viên Hy dùng tay miêu tả nỗi nhớ chút xiu của mình

-Chỉ chút xiu thôi sao?-Nhậm Tử Phàm nghiêm mặt hỏi

-Đúng vậy, chút xiu thôi.-Viên Hy gật đầu chắc chắn

-Em chắc?

-Thật ra thì... nhiều hơn một chút.

-Anh muốn Tiểu Hy phải nhớ đến anh, lúc nào cũng nhớ, ngày nào cũng nhớ, nhớ đến khi nào anh cho phép nghỉ thì thôi.-Nhậm Tử Phàm dang tay rộng ra ôm Viên Hy vào lòng

-Anh, ở đâu ra cái lí lẽ đó. Anh đúng là không nói chuyện đàng hoàng mà.-Viên Hy bĩu môi nhưng vẫn để anh ôm trong lòng

-Anh chính là không nói đàng hoàng, nhưng chỉ với em thôi.-Nhậm Tử Phàm một tay ôm Viên Hy, một tay vuốt mái tóc của Viên Hy

-Sau này tốt nhất anh cưới em làm vợ, nếu không em sẽ tìm cô gái cướp anh đi mà cho cô ta một trận.

-Tiểu Hy, con gái không nên hung dữ như vậy.

Nhậm Tử Phàm cười lớn, không nghĩ nhiều về câu nói của Viên Hy.

Anh, em nói thật, không hề đùa.

Viên Hy cong môi cười hạnh phúc, Viên Hy biết trong lòng Nhậm Tử Phàm cô gái chiếm vị trí lớn nhất chỉ có mình cô, không ai có thể thay thế được tình cảm mười tám năm qua của cả hai. Điều này làm Nhậm Viên Hy rất an tâm trong lòng không sợ ai cướp anh đi khỏi mình.

. . .

Sáng sớm Thừa Tuyết VSCN xong đi ra ban công từ lúc cô tỉnh dậy thì cô kêu Tâm Nhi đem ba chậu hoa mình cần về, tất cả đều là hoa lưu ly chậu màu xanh, trắng và tím. chăm sóc những chậu hoa làm cô tiêu khiển thời gian và thanh thản hơn

Hoa lưu ly tiếng Anh gọi là Forget Me Not có nghĩa là “Xin đừng quên tôi.” Hoa thể hiện một tình yêu thủy chung một loại hoa luôn luôn gợi nhớ một niềm thương cảm mênh mông, một kỉ niệm sâu xa trầm lắng không quên được, thường được gắn với những hoài niệm yêu thương và tình yêu chân thành. Giống như cô và Khiêm Lạc.

Như đôi mắt sáng và xanh

Cửa dòng sông nhỏ nhìn anh dịu dàng

Hoa là ngọc quý trao nàng

“Đừng quên nha nhé!” Lời chàng thiết tha.

Hoa lưu ly ngọt ngào

Nở tử lòng khát khao

Tình yêu người chân thật

Lời thề hoa xin trao.

Hoa lưu ly còn có một truyền thuyết làm động lòng người.

__Ding dong...

Thừa Tuyết nhìn ra cổng khi nghe tiếng nhún chuông, nghiêng đầu nhìn người bên ngoài, thở phào nhẹ nhõm.

Tâm Nhi mở cửa cho Mặc Phong vào, cả hai nói vài câu gì đó rồi thôi, Mặc Phong nhìn lên bàn công phòng cô nhìn thấy cô thì mỉm cười.

Thừa Tuyết cũng cười đáp lại.

Mặc Phong đi lên phòng Thừa Tuyết, gõ cửa ba tiếng, đợi Thừa Tuyết mời vào mới mở cửa vào phòng.

-Có chuyện gì sao?-Thừa Tuyết tay cầm bình xịt nước tưới hoa tưới những chậu lưu ly hỏi

-Thiếu chủ nói, ngày mai muốn... cô đi làm.-Mặc Phong không biết nên xưng hô ra sao cho hợp lí

-Ở đâu vậy?-Thừa Tuyết bộ dạng hồ hững lo chăm sóc hoa của mình

-Là Hoa Lạc, lúc trước là Ôn Thị, chỗ cũng đã đổi bây giờ nằm ở tầng ba mươi của Khởi Lạc.-Mặc Phong cặn kẽ nói

Thừa Tuyết ừ một tiếng, tiếp tục công việc của mình.

-Thừa Tuyết...

-Việc gì vậy?-Thừa Tuyết đặt bình xịt lên chiếc bàn trắng tròn ngoài ban công, quay qua hỏi Mặc Phong

-Nhìn cô gầy đi.-Mặc Phong biết mình không nên có bất cứ tình cảm gì với cô nhưng mà anh không ngăn được

-Tôi biết. Nhưng mà biết làm sao được, ở đây được ăn uống rất tốt, chỉ là bị nhốt trong phòng không thể ra ngoài như người khác, gầy đi là phải.-Thừa Tuyết không buồn mà còn cười chẳng quan tâm đến

-Thừa Tuyết, cô nên làm thiếu chủ vui, nếu không...

-Mặc Phong.

Thừa Tuyết cắt ngang lời Mặc Phong, mày nhíu lại nhanh chóng giãn ra.

Cô nói: “Tôi đã thử lấy lòng anh ta, nhưng mà như lúc đầu tôi nói lòng anh sâu đến nỗi tôi không thể nắm được, bảo tôi lấy lòng anh ta là điều rất khó.”

Mặc Phong lặng đi.

-Mặc Phong, tôi có chuyện muốn hỏi anh.

Thừa Tuyết sức nhớ chuyện quan trọng.

-Là việc gì?

-Thật ra ba của Nhậm Tử Phàm là ai? Ông ta có quen biết ba tôi không?-Thừa Tuyết đến nay vẫn chưa lí giải được chuyện này

Mặc Phong kinh ngạc không nghĩ tới cô hỏi mình điều này.

-Tôi cũng không biết, lúc tôi và Mặc Hàng theo thiếu chủ thì ngài đã thần bí như vậy.

Mặc Phong không hề có ý giấu giếm, lúc Mặc Phong và Mặc Hàng theo Nhậm Tử Phàm đã là chuyên của năm năm trước, lúc đó Nhậm Tử Phàm chỉ có một mình dẫn theo một cô bé mười ba tuổi - tức là Nhậm Viên Hy, lúc đó một mình Nhậm Tử Phàm đánh mười mấy tên du côn đang đánh đập hai người con trai chỉ mới mười tám tuổi, chính là Mặc Phong và Mặc Hàng.

Mặc Phong và Mặc Hàng vốn là trẻ mồ côi lưu lạc đầu đường xó chợ nên quyết định đi theo Nhậm Tử Phàm, cả hai rất khâm phục Nhậm Tử Phàm, không những đánh nhau rất giỏi mà trong vòng hai năm đã từ hai bàn tay trắng đã tạo nên cơ nghiệp.

Không những vậy còn rất bạo gan cầm súng bắn chết lão đại của UP, còn làm tất cả người trong UP về phía mình, đưa mình lên làm lão đại.

Chỉ trong hai năm từ không có gì trở nên một thương gia giàu có trong top 5 cả nước còn trở thành lão đại của UP, người người nể sợ.

Ba năm tiếp theo liền làm Khởi Lạc đứng đầu nước, xâm nhập thị trường Châu Á, lan rộng ra thế giới, mà vị trí lão đại UP càng vững chắc với sự đủ tàn nhẫn và lãnh khốc.

Cho nên người nào nhắc đến ba từ Nhậm Tử Phàm đều không những khen ngợi về năng lực còn ngưỡng mộ và kính sợ.

-Vậy sao?-Thừa Tuyết thật vọng

-Ba cô, tên gì? Nói ra có thể tôi giúp ích được.-Mặc Phong hỏi

-Tô Tịch Phó.

Mặc Phong giật mình chấn động nhưng liền giấu đi nét mặt ấy, Tô Tịch Phó, ba từ này sao lại quen như vậy? Không lẽ... là ông ta?

-Mặc Phong, anh biết chứ?-Thừa Tuyết thấy anh không có phản ứng gì thì hỏi

-Không... cái tên này rất lạ.-Mặc Phong vẫn là điều tra rõ rồi nói với cô cũng chưa muộn

-Mà cô hỏi có việc gì?

-À, cũng không có gì, tôi muốn biết vậy thôi? Lỡ như đó là lí do tôi bị Nhậm Tử Phàm giam cầm thì sao?-Thừa Tuyết nói, âm thầm quan sát

-Chắc không đâu.-Mặc Phong phản ứng không có gì đặc biệt, chỉ là nét mặt hơi cứng ngắt

Thừa Tuyết thấy anh là lạ nhưng không hỏi thêm, nếu anh đã giấu cô thì cô nhiều làm chi.

-Anh và Mặc Hàng thật khác nhau, đều là anh em sao một người thì gần gũi còn thì quá xa cách.-Thừa Tuyết cười cười

-Tôi và Mặc Hàng không phải anh em ruột, chẳng qua từ nhỏ chúng tôi đều là cô nhi nên cả hai đi chung hợp tác tìm mọi cách kiếm thức ăn.

-Vậy sao? Tôi cứ tưởng cả hai là anh em...

-Tên của chúng tôi là do thiếu chủ đặt cho. Chúng tôi đối với thiếu chủ rất kính trọng.

-Còn rất trung thành nữa.

-Cũng trễ rồi tôi phải quay về công ty, ngày mai sẽ có người đến đưa đón cô đi làm, hẹn gặp lại.

-Tạm biệt.

Thừa Tuyết vẫy tay một cái, nhìn Mặc Phong rời khỏi, ánh mắt nhanh chóng ảm đạm mà rũ xuống.

15. Chương 12. Cái Chết.

Chương 12: Cái chết.

Có bao giờ, hạnh phúc chỉ trong giấc mơ.

- - -

Thừa Tuyết đứng nhìn Mặc Phong lên xe rời đi, tầm mắt rũ xuống.

Ba cô là Tô Tịch Phó - ông là một cảnh sát cùng với ba của Khiêm Lạc làm ở Cục cảnh sát chống tội phạm, trong lòng Thừa Tuyết ông không những là một người ba hết mực yêu thương con mà còn là một cảnh sát công chính liêm minh.

Ba năm trước, ông nói đi công tác trong đêm vậy mà lần đi đó lại không trở về nữa, Cục trưởng cục cảnh sát nói với cô rằng cái chết của ba cô là có người trả thù.

Lúc đó cô không tìm hiểu nhiều, nghĩ là như lời Cục trưởng nói, ba cô là cảnh sát tình trạng kẻ thù tìm đến giết là tránh không khỏi.

Nhưng mà từ đêm hôm đó, suy nghĩ của cô đã thay đổi, không lẽ có liên quan đến Nhậm Tử Phàm? Anh nói ba cô hại chết cả nhà anh, mọi chuyện không thể trùng hợp như thế???

-Nhậm Tử Phàm... mọi chuyện đều được anh sắp đặt trước hay sao?

.

Mặc Phong chạy xe trên đường cao tốc, hai tay nắm chặt vô lăng, nghĩ đến chuyện năm đó.

_Pằng pằng

Màn đêm buông xuống, tiếng súng vang động khắp đất trời, toán người áo đen đuổi theo một người đàn ông, tay ông ta cầm khẩu súng tay kia cầm một túi đồ vừa bỏ chạy vừa quay đầu bắn trả đám người phía sau.

Đám người kia là do Mặc Phong và Mặc Hàng dẫn đầu đuổi theo, lúc đó Nhậm Tử Phàm vừa làm lão đại của UP, là chuyện của ba năm trước.

-Tô Tịch Phó, ông nghĩ chạy thoát được sao?-Mặc Hàng đứng lại giơ tay trái lên bảo đám người phía sau dừng lại

Tô Tịch Phó mồ hôi nhễ nhại, mặt tái mét, tay ông ôm chặt gói đồ kia.

-Ông chọc ai không chọc, lại chọc nhầm lão đại bọn tôi.-Mặc Phong cười nhạt nói

-Tôi không quen không biết lão đại các người, thì lấy gì chọc ngài ấy?-Tô Tịch Phó trong lòng là rất sợ hãi

-Ông là cảnh sát lại cùng người của Hắc Ưng bán lậu súng, vận chuyển ma túy, tham nhũng... Hắc Ưng đối đầu với UP, tiêu diệt xong Hắc Ưng thì phải đến ông chứ?-Mặc Hàng hừ lạnh

-Ông cũng rất khôn ngoan đem tiền bạc chạy trốn, còn bỏ lại vợ con mình, ông nghĩ chúng tôi không biết sao?

-Các người... các người tha cho tôi đi, tôi chỉ là bị Hắc Ưng uy hiếp phải làm theo thôi.-Tô Tịch Phó run sợ cầu xin

-Nếu không phải có ông tiếp tay thì những vụ làm ăn của Hắc Ưng đâu phát triển tốt như vậy, Hắc Ưng còn tuyên chiến với UP, đúng là không xem sức mình có đủ không?-Mặc Hàng khinh bỉ nói

-Chuyện này không liên quan đến tôi, tha cho tôi đi...-Tô Tịch Phó dánh vẽ cầu xin rất tội nghiệp, thiếu điều chỉ muốn quỳ xuống cầu xin

-Diệt cỏ phải diệt tận gốc, không thể để ông sống sót được.-Mặc Phong cầm súng lên chia về phía trước

-Tôi không thể chết... tôi không muốn...

Tô Tịch Phó điên cuồng la hét, sau đó ôm túi tiền quay đầu chạy.

Mặc Hàng dùng tay hạ súng Mặc Phong xuống, cả hai nở nụ cười lạnh lẽo.

Ông ta đâu biết, phía trước chính là đường kết liễu mạng sống của mình, bởi vì có người còn nguy hiểm hơn bọn họ đứng chờ ở đó.

Tô Tịch Phó chạy một đoạn đường khá dài, tưởng chừng mình đã thoát thì vui mừng khôn xiết, tay ôm khư khư túi tiền.

Sau gáy đột nhiên lạnh lẽo, cả người Tô Tịch Phó cứng đờ, sắc mặt nhanh chóng trắng bệch.

-Bác Tô, suốt mấy năm qua ông sống khỏe chứ?-thanh âm này ngoài bên nhọn lạnh lẽo ra thì chỉ toàn sát khí lấy mạng người

Tô Tịch Phó trừng mắt, tay cầm túi tiền cùng súng run rẩy làm rơi xuống đất, ông quay đầu thì bàng hoàng nhìn người nam nhân trước mặt.

-Cậu... cậu...

Tô Tịch Phó lắp bắp khó khăn nói.

-Đã lâu không gặp, cháu đến để tiễn bác đi.-nam nhân cười lãnh băng, ánh mắt chỉ toàn thù hận

-Cậu... cậu muốn gì?

-Ông nói xem, tôi tìm ông là để làm gì? Tôi đến để đòi những thứ ông đã cướp đi của tôi.

-Cầu, cầu xin cậu tha cho tôi... tôi biết sai rồi... là tôi thiếu suy nghĩ...-Tô Tịch Phó mặt không còn huyết sắc vội quỳ xuống xin tha

-Tha? Lúc đó khi ông kêu Hắc Ưng đến giết gia đình tôi, sao ông không tha cho họ?-nam nhân cười lãnh khốc, tay ấn còi thêm một chút

Tô Tịch Phó mặt ngày càng trắng, cả người ông cứng đờ, lại không ngừng dập đầu: “Xin cậu, tha cho tôi... tôi còn có vợ và con, tôi sai rồi... tôi sẽ đầu thú...”

-Ông lầm rồi, tôi không những lấy mạng của ông, mà còn muốn mạng của vợ ông, con ông, tôi muốn bọn họ vì ông mà trả giá.

-Xin cậu, họ vô tội... là một mình tôi gây ra, cậu nể tình tôi và ba cậu quen nhau, xin hãy tha cho tôi.-Tô Tịch Phó dập đầu ngày càng nhiều, ngay trán cũng chảy máu

Nam nhân một cước mạnh mẽ đá Tô Tịch Phó làm ông ta nằm sổng soài trên đất, đau đớn rên rỉ.

-Ông còn biết ba tôi và ông là chỗ quen biết, còn là rất thân nữa sao? Tô Tịch Phó, tôi kính trọng ông, xem ông như trưởng bối, ông lại đối xử với tôi và người nhà tôi như vậy.-nam nhân ánh mắt đục ngầu súng chĩa thẳng vào ông

Tô Tịch Phó biết mình chạy trời không khỏi đêm nay, nhìn thấy khẩu súng của mình rơi trên đất, liền dùng kế: “Thì ra cậu giết chết Hắc Ưng, rồi nói tìm những người từng đi theo và giúp đỡ Hắc Ưng để giết, chẳng qua là dụ tôi.”

-Đến bây giờ ông mới nhận ra, có phải quá trễ không?

-Chẳng qua là cậu muốn tìm tôi để trả thù, mạng sống của tôi không phải để cậu dễ dàng lấy đi.

Ông nói tay dịch chuyển lại gần khẩu súng, khi đã nắm được thì cười đắc ý.

-Có dễ lấy hay không thì phải xem mới được.

Tô Tịch Phó nhân cơ hội nam nhân lơ là liền giơ súng bắn một phát, anh phát hiện ra liền tránh đi nhanh lẹ, gần như chớp nhoáng.

Tô Tịch Phó thừa dịp liền đứng dậy cầm túi tiền quay đầu bỏ chạy.

Nam nhân nhìn Tô Tịch Phó bỏ chạy, môi mỏng hơi nhếch lên.

-Một là tôi giúp ông chết, hai là tự ông giúp mình.-nam nhân không vội chậm rãi đi lại ông

Tô Tịch Phó tuyệt vọng khi đám người do Mặc Phong và Mặc Hàng chỉ huy chặn trước mặt, quay đầu lại là nam nhân kia.

Hai đầu có thể chạy thoát đều bị chặn lại, Tô Tịch Phó không mong cơ hội mình sống sót.

Tô Tịch Phó bỏ túi tiền xuống, ngửa đầu cười lớn, như kẻ điên lâm vào đường cùng.

-Cho dù có chết, tôi cũng không để các người giết tôi.

Nói xong, ông cầm súng chĩa ngay đầu mình, nhắm mắt lại tay bóp còi súng. Tiếng nổ lớn vang lên như xé rách màn đêm u ám lạnh lẽo, máu từ đầu Tô Tịch Phó chảy ra, ông quỵ người xuống, hai mắt nhắm lại, chết cũng ở tư thế quỳ.

-Thiếu chủ.

Mặc Hàng cầm túi tiền của Tô Tịch Phó mở dây kéo ra, toàn là tiền đô la, còn là giá trị rất lớn.

-Xem ra ông ta cũng ăn không ít.

Túi tiền mở rộng miệng, từng tờ tiền lộ ra ngoài, Mặc Hàng quăng xuống đất, Mặc Phong cầm lấy bật lửa bật lên.

-Ông chết rồi, nhưng vẫn chưa trả đủ cho ta, ta bắt con gái ông trả thay.

Ngọn lửa được thả xuống túi tiền bùng cháy, ngọn lửa sáng rực, tiền nhanh chóng bị đốt thành tro bụi.

Dưới ngọn lửa, ánh mắt của nam nhân không những bớt đi hàn khí mà là gia tăng thêm, thù hận như cơn sóng dâng trào mạnh mẽ, đáy mắt đỏ ngầu.

Mặc Phong đạp phanh đậu bên đường, sao anh không sớm nghĩ ra Thừa Tuyết là con gái của Tô Tịch Phó. Nhưng mà nếu như vậy thì...

-Thiếu chủ, không lẽ người sớm biết nên mới giam cầm cô ấy?

Mặc Phong bây giờ rất rối đầu như muốn nổ tung, cái chết của Tô Tịch Phó chẳng lẽ vẫn chưa đủ hay sao?

Thừa Tuyết là vô tội, anh không muốn nhìn cô như vậy, nhưng mà anh làm sao giúp cô?

.

Chạng vạng, Nhậm Tử Phàm đã quay về Ngự Biệt Uyển, hôm nay anh cố ý về sớm hơn mọi người rất nhiều, bởi vì Viên Hy nói sẽ đãi anh một bữa thịnh soạn.

Vừa bước vào trong mùi thức ăn thơm ngát đã sức vào hai cánh mũi của anh, Nhậm Tử Phàm môi mỏng cong lên một đường tuyệt mỹ.

Anh cởi áo khoác ngoài ra, quăng đại lên ghế rồi sải bước dài đi vào trong bếp.

Cánh cửa bếp không đóng, từ xa anh đã nhìn thấy hình dáng nhỏ nhắn của Viên Hy đang sốt sắng làm món ăn, trên bàn đã có một vài trông rất bắt mắt.

Thím Lý đứng bên cạnh tận tình chỉ Viên Hy cách nấu, gương mặt bà hiền dịu không còn gắt gỏng nghiêm nghị như ngày thường.

Thím Lý nhìn thấy anh vừa định mở miệng thì anh đưa tay lên bảo im lặng, bà cười hiền hòa liền len lén đi ra ngoài.

Viên Hy lo làm đồ ăn nên không biết anh đứng phía sau mình, lại nghĩ thím Lý còn trong bếp thì nói: “Thím Lý, thế này đã được chưa? Có cần thêm gì không?”

Nhậm Tử Phàm bước tới đứng sau lưng Viên Hy, mặt anh dịu đi hẳn không còn gương mặt lạnh tanh kia.

-Thím Lý...-Viên Hy thấy bà không trả lời gọi lại

Vẫn không có đáp lời, Viên Hy xoay người qua định tìm bà, không ngờ lại đụng trúng lòng ngực rắn chắc của anh, cô kinh ngạc ngắc đầu chạm ngay ánh mắt xanh lam đầy mị hoặc kia.

-Anh... sao anh về sớm thế?

-Bởi vì có người nói hôm nay sẽ xuống bếp đãi anh một bữa.-Nhậm Tử Phàm dùng bàn tay thô ráp của mình xoa đầu Viên Hy

-Em vẫn chưa làm xong, anh, chỉ mới năm giờ hơn thôi.-Viên Hy nhìn đồng hồ thì bĩu môi

-Hôm nay việc ít nên anh về sớm, vả lại anh rất muốn ăn thử những món em làm.

-Được rồi, một lát em cho anh ăn thoải mái, bây giờ anh lên phòng thay đồ đi.-Viên Hy dùng tay quay người anh lại, sau đó dùng hết sức đẩy anh ra ngoài

Anh không nói gì, im lặng mà nhếch môi cười, không lạnh lùng xa cách.

Viên Hy nhìn anh đi lên cầu thang, gương mặt rạng rỡ nụ cười, trong lòng anh, cô vẫn là quan trọng nhất, không cô gái nào có thể so sánh được cũng như giành lấy anh đi.

Anh thay đồ xong thì xuống nhà, Viên Hy cũng đã làm xong, món ăn chính của bàn ăn là sườn chua ngọt.

Anh kéo ghế ngồi xuống, hai tay đan vào nhau đặt trên bàn, ánh mắt nhìn từng đĩa thức ăn trên bàn.

Lâu lắm rồi anh chưa đụng vào đồ Việt, nhất là món sườn chua ngọt, nó là một kí ức đẹp nhưng cũng là một kí ức đau buồn.

Viên Hy tháo tạp dề ngồi đối diện anh, ánh mắt trông chờ anh ăn thử.

Rất lâu sau, anh vẫn giữ nguyên tư thế không đụng vào đĩa.

Viên Hy không nhận được thì bực bội nói: “Này, rốt cục anh có ăn hay không?”

Anh buông thõng hai tay, tay phải đưa lên cầm đĩa gấp một miếng sườn chua ngọt vào chén ăn.

Viên Hy thấy anh ăn thì bực bội tan biến, anh lần nào cũng thử thách kiên nhẫn của cô, không bao giờ chủ động trước chỉ chờ cô chịu thua. Giống như lần nói chuyện đó, anh bắt máy vậy mà không lên tiếng chờ cô mở miệng trước.

Lần nào cô cũng chủ động, anh chỉ giải ức hiếp cô. Nhưng mà cô chính là muốn được mãi như vậy.

Anh ăn một miếng, đặt đĩa xuống, nhìn Viên Hy khuôn mặt không biểu lộ khen hay chê.

-Thế nào?-Viên Hy hơi chồm người ra trước hỏi

Anh gật gật đầu, tỏ ý tạm được.

Viên Hy không mấy hài lòng với kết quả thu được, cô xụ mặt.

-Tay nghề của em có thể sánh bằng thím Lý rồi, rất ngon.-Nhậm Tử Phàm bật cười nói

-Thật sao?

-Thật, anh đã gặt em bao giờ!?

Viên Hy cười đến hai mắt cũng híp lại.

-Em nhất định sẽ cố gắng học để có thể làm món sườn chua ngọt ngon như mẹ.

Nhậm Tử Phàm sắc mặt đột nhiên trầm xuống, khóe miệng có chút cứng ngắc.

Viên Hy biết mình vừa nhắc đến mẹ thì cắn môi len lén nhìn anh, mỗi lần nhắc đến ba mẹ thì anh đều như vậy, không có biểu cảm gì.

-Anh, anh lại nghĩ đến chuyện đó sao?

-Viên Hy, đừng làm anh mất hứng.

Tuy anh không nổi giận hất tung bàn ăn nhưng mà lời nói gắt gỏng trầm thấp.

-Em xin lỗi...

Viên Hy cúi đầu y như đứa trẻ phạm phải tội bị mẹ la mắng.

Mặt anh thuyền giảm đi vẻ lạnh lùng, sau

16. Chương 13. Thân Phận Thật.

Mặt anh thuyền giảm đi vẻ lạnh lùng, sau đó cầm đũa lên nói: “Em ăn cơm đi.”

Viên Hy cầm chén cơm cùng đũa lên ăn.

-Dịch Thiên và Duẩn Hào có tổ chức tiệc chào mừng em trở về, tối mai 7h.

-Em biết rồi.

Không khí không còn tự nhiên như lúc đầu, Viên Hy mím môi, cô ghét anh lạnh nhạt với cô, cô chỉ muốn anh quan tâm chiều chuộng cô, nói ra không hợp đạo lý, nhưng cô yêu anh. Dù anh là anh trai ruột của cô, cô cũng yêu anh.

Cho nên, cô không muốn cô gái nào gần gũi anh.

-Anh no rồi, em ăn xong thì lên phòng nghỉ ngơi đi, vài ngày nữa em đi làm rồi nên dưỡng sức.

Anh nói xong thì đẩy ghế ra đứng lên đi lên phòng.

Viên Hy cắn môi, cô phải nghĩ cách làm anh nguôi giận.

Nhậm Tử Phàm lên phòng thì thay đồ dường như muốn ra ngoài, tâm trạng anh có bức bối, chỉ muốn đi giải tỏa nỗi giằng xé trong lòng.

Viên Hy bưng ly cam ép đi lên thì thấy anh từ trong phòng mặc đồ vest chỉnh tề bước ra.

Viên Hy nhìn anh, mày có chút kéo gần lại hỏi: “Anh ra ngoài sao?”

Nhậm Tử Phàm cài nút áo ở cổ tay áo vest lại nói: “Phải, anh có việc bận.”

-Anh giận sao? Em không cố ý nhắc đến đâu?

-Anh làm sao giận Viên Hy? Tâm trạng anh có chút không tốt mà thôi.

-Anh... em có làm nước ép còn bánh kem ở dưới bếp, anh ăn xong hãy đi.

-Em ăn đi, không cần chờ phần cho anh cũng đừng chờ anh về.

Anh xoa đầu cô một cái rồi bước ngang qua rời đi.

Sắc mặt Viên Hy không mấy tốt, đứng yên một chỗ dường như đang kìm chế bản thân.

. . .

Nhậm Tử Phàm chạy xe đến Hàn Lâm, đậu xe vào garage đi vào trong nhà.

Không hiểu sao anh lại chạy xe đến đây, những lúc bức bối chỉ muốn đến đây gặp cô gái này, mặc dù chính anh ở đây càng lấy về thêm tức giận.

Thừa Tuyết hôm nay tâm tình ổn định nên xin Tâm Nhi inh rời phòng xuống bếp nấu bữa tối, ai mà ngờ anh lại đến đúng lúc, cô vừa nghe tiếng xe liền tháo tạp dề vọt lên phòng, vậy mà vẫn chậm một bước.

Nhậm Tử Phàm vào nhà thấy cô từ trong bếp chạy lên cầu thang, anh ở phía sau ra lệnh: “Đứng lại đó.”

Thừa Tuyết đứng lại, quay đầu lại miễn cưỡng ngẩng đầu nhìn anh.

Nhậm Tử Phàm bước lại cầu thang, dừng trước mặt cô, nói: “Ai cho cô ra khỏi phòng?”

-Tôi... là, là tôi muốn làm vài món ăn... nên...

Thừa Tuyết mặt cúi sát nói.

Nhậm Tử Phàm dường như suy nghĩ gì đó, rất lâu sau anh mới mở miệng: “Một lát tôi xử lý cô sau. Vào làm tiếp đi, tôi đói bụng rồi.”

-Hả? Tôi sẽ vào làm ngay...

Thừa Tuyết có chút sững sốt, nhưng không dám hỏi nhiều liền một lần nữa chạy vào bếp làm tiếp.

Nhậm Tử Phàm đi vào ngồi xuống bàn ăn, tay anh đặt trên bàn gỗ vài nhịp.

Chỉ mười lăm phút sau, Thừa Tuyết cùng Tâm Nhi đem thức ăn bày lên bàn, thật ra cô không nghĩ anh sẽ đến nên cô chỉ làm món Việt, đặc biệt là lại có món sườn chua ngọt.

Tâm Nhi rất hiểu chuyện, vừa đem thức ăn lên hết thì liền rời khỏi để lại không gian cho hai người.

Thừa Tuyết đứng nhìn anh, cô chỉ làm canh trứng, trứng cuộn rong biển, trứng chiên và sườn chua ngọt mà thôi.

-Hình như cô làm tiệc trứng?-Nhậm Tử Phàm cảm thấy thú vị mà nhếch mép cười

-À... tại tôi hay làm việc khuya nên làm mấy món từ trứng sẽ nhanh hơn... tôi cũng thích ăn trứng nên...-Thừa Tuyết gãi gãi đầu nói

-Ăn thử đã, để xem có nuốt được không?-Nhậm Tử Phàm ngồi thẳng dậy cầm đũa lên

Đũa anh đưa đến đĩa sườn chua ngọt không hiểu sao lại dịch qua gấp một miếng trứng cuộn rong biển bỏ vào chén ăn.

Thừa Tuyết có chút mong chờ, cô thật muốn biết anh có thích ăn hay không?

Nhậm Tử Phàm ăn một miếng, mùi vị thanh đậm khác lạ, có lẽ do anh lúc trước đến nay đều ăn món Tây nên ăn lại đồ Việt lại cảm thấy mới mẻ.

Anh cũng không thể phủ nhận tay nghề nấu ăn của cô, e là Viên Hy cũng chưa chắc bằng cô.

-Có... có ngon không?-Thừa Tuyết nhìn anh quan sát

-Không khó nuốt lắm. Ngồi xuống ăn đi.-Nhậm Tử Phàm cầm muỗng múc canh húp thử

Không tệ.

Ăn rất lạ miệng, nêm nếm cũng rất vừa miệng, mùi vị lại thơm ngon.

Thừa Tuyết hơi thở phào, anh không chê cô nấu tệ còn chịu ăn những món này, lúc này cô sợ anh không thích rồi lại tức giận, hậu quả thật khó lường a.

Thừa Tuyết ngồi xuống bàn, cầm đũa lên, cô gắp đũa xác định ngay đĩa sườn chua ngọt gấp một miếng.

Lâu lắm rồi cô mới ăn lại món ăn do mình làm, lúc ấy Khiêm Lạc rất thích ăn sườn chua ngọt của cô, bây giờ cô làm cũng chỉ để một mình cảm nhận.

Lúc này ở Ngự Biệt Uyển, Viên Hy có làm món sườn chua ngọt nhưng lại không thu hút anh cho lắm, vậy mà nhìn đĩa sườn trước mặt, anh lại sinh cảm giác thèm, giống như lúc mẹ anh làm xong đặt lên bàn, anh đều muốn một mình ăn hết.

Anh đưa đũa gắp một miếng sườn vào chén, chậm chậm ăn thử.

Mùi vị này... rất giống!!! Giống như mùi vị mẹ anh làm.

-Sao cô làm được món này?

Chương 13: Thân phận thật.

Sự thật đôi khi rất tàn nhẫn, thà là không biết còn tốt hơn.

- - -

-Sao cô làm được món này?

Thừa Tuyết có chút khó hiểu, lại nhìn thấy miếng sườn đang ăn dở trong chén anh mới hiểu rõ, cô cười cười, trông rất thê lương.

-Lúc trước tôi từng vì một người mà học làm nó.

-Là ai dạy cô?

-Là một dì rất tốt, bà là vợ của bạn ba tôi, bà nấu ăn rất ngon nhất là sườn chua ngọt, có người thích ăn món này nên tôi bảo bà dạy mình.-Thừa Tuyết không che giấu

Thì ra là vậy... hèn gì lại giống đến như vậy. Ngay cả Viên Hy cũng không thể có tay nghề như cô, xem ra cô đã rất chú tâm để học làm lấy nó, còn là dành cả một tấm lòng và tình cảm đặc biệt.

-Ăn cơm đi.

Mặt anh bỗng lạnh lùng đi, gắt gỏng nói.

Thừa Tuyết không biết mình lại chọc giận gì anh, nên im lặng ăn hết chén cơm của mình. Bây giờ cô ăn vào lại không nuốt nổi, người đàn ông này như một chiếc máy thời tiết, lúc này nắng lúc kia mưa, khó mà biết được.

Không khí ăn có chút nặng nề, Thừa Tuyết trong đầu nghĩ đến chuyện tối qua anh nói, muốn hỏi anh cho rõ nhưng không dám.

Thấy cô ngập ngừng, như có chuyện muốn hỏi, anh nhìn cô ánh mắt đầy lạnh lẽo nói: “Có chuyện gì nói đi.”

-Thật ra... chuyện anh nói... ba tôi, là thế nào?-Thừa Tuyết nuốt nước bọt, lo sợ anh lại như đêm đó muốn lấy mạng cô

Quả nhiên sắc mặt anh có chút kém đi, là cực không tốt, trên trán xuất hiện hai vạch đen.

-Cái chết của ba cô, chính là một mạng trả một mạng.-Nhậm Tử Phàm trả lời câu hỏi của cô

Cái này... cô trừng mắt, mặt tái đi, có lẽ mọi thứ trước mắt cô đều đen tối chỉ còn người đàn ông lãnh khốc này trước mặt.

-Anh... anh nói vậy là sao?-Thừa Tuyết nhất thời kích động

-Cô thông minh, chắc không cần tôi phải giải thích.-anh đặt đĩa xuống dựa người vào ghế

-Anh... anh... là anh giết ba tôi? Có đúng không?-Thừa Tuyết đứng dậy hét

-Đúng vậy.

Cô không nghĩ anh lại không phủ nhận đã nhanh chóng nhận là do mình làm. Cô nhất thời tức giận càng hận người nam nhân này.

-Vì sao anh phải làm vậy? Một mạng đổi một mạng? Anh mau nói cho tôi biết anh là ai?

Ngay khi gặp anh, khuôn mặt anh giống hệt Khiêm Lạc, cô còn nghĩ là người giống người, nhưng mà người này hôm nay lại nói những câu này, thật sự cô không nghĩ anh không dính dáng gì đến Khiêm Lạc.

-Anh có quan hệ gì với Khiêm Lạc? Anh quen anh ấy có đúng không? Hay anh là anh ấy?-Thừa Tuyết đi qua phía anh, giọng nói lạc đi

Nhậm Tử Phàm đứng dậy, ánh mắt xanh lam u ám.

-Khiêm Lạc? Cô xứng đáng nhắc tới sao?

-Anh... anh là ai? Anh nói tôi biết đi? Anh có phải là Khiêm Lạc không? Anh nói tôi biết đi.-Thừa Tuyết hai tay nắm chặt tay áo anh, nước mắt nhanh chóng rơi khỏi hốc mắt

-Nếu cô biết tôi là ai, cô sẽ rất bất ngờ.-Nhậm Tử Phàm cười như không cười

-Làm ơn, anh nói tôi biết sự thật đi... anh là ai? Khiêm Lạc... Khiêm Lạc...-Thừa Tuyết đau lòng mà khóc, nước mắt cô ngày một càng nhiều, bộ dáng trông rất tội nghiệp

-Tôi họ Khiêm.-Nhậm Tử Phàm cười để lộ hàm răng trắng đều, nhưng mà lạnh lẽo hung ác không khác gì ma quỷ

-Khiêm...

Thừa Tuyết ngược đôi mắt đầy nước của mình nhìn anh.

-Ba cô hại chết gia đình tôi, tôi giết ông ta còn bắt cô trả món nợ này thay cho ông ta.

Thừa Tuyết hít từng hơi vào lòng ngực, hại chết gia đình anh? Năm đó Khiêm Lạc bị tai nạn xe mà chết, lại ngay lúc ba mẹ anh bị sát hại? Không lẽ...

-Anh là... Khởi...

Thừa Tuyết đưa tay bịt miệng mình, kinh hoảng nhìn anh.

Là anh ta sao? Suốt mười sáu năm trời sao anh ta lại thay đổi nhiều đến như vậy?

-Nhận ra rồi sao, Dễ Dễ?

-Tùy Khởi... Khiêm Tùy Khởi... là anh?

Thừa Tuyết mãi không sao quên được cái tên Dễ Dễ này, Khiêm Tùy Khởi là anh trai của Khiêm Lạc, cô nhớ chuyện lúc đó là mười sáu năm trước, khi ấy anh chỉ mới mười tuổi còn cô chỉ vừa tròn bốn.

Khiêm Tùy Khởi rất thích gọi cô là Hạt Dễ, cô cũng không hiểu vì sao? Mỗi lần gặp cô đến nhà anh đều la to lên: “Dễ Dễ”, khi ấy cô không thích cái tên Dễ Dễ này chút nào, nghe nó có chút kì quặc.

Nhưng mà không lâu sau, Khiêm Kiến Chương (ba anh) lại bảo với cô Khiêm Tùy Khởi không may ngã xuống biển trong một lần đi biển nên chết chìm không tìm thấy xác, lúc ấy cô chỉ là một đứa con nít nên không nghĩ sâu xa, tin là anh ta đã không còn sống, lòng cô cũng đau buồn, về sau không ai kêu cô bằng cái tên Dễ Dễ này nữa.

-Vì sao? Anh không phải đã...

-Là bởi vì lúc ấy... có kẻ muốn lấy mạng tôi để trả thù ba tôi... người đó năm lần bảy lượt dồn tôi vào đường chết, ba tôi mới tương kế tựu kế bảo rằng tôi đã chết, rồi đem tôi cho Vương Khắc Minh nuôi.

Nhậm Tử Phàm thanh âm lạnh băng, thù hận lộ rõ trong đôi mắt.

-Nhưng... ba tôi, vì sao anh phải giết ông ấy?-Thừa Tuyết ngăn người hỏi

-Lúc đó, ba cô hợp tác với lão đại trước của UP, ba tôi nhiều lần can thiệp vụ làm ăn của họ nên ba cô muốn lấy mạng tôi coi như cảnh cáo. Vậy mà... mười một năm sau, ông ta lại giết chết ba mẹ và em trai tôi.

Nhậm Tử Phàm hai tay nắm chặt thành quyền, gân xanh nổi đầy, ánh mắt hằn hộc giăng đầy tia máu, trông rất đáng sợ.

Mười một năm sau? Thời gian trùng khớp với năm gia đình Khiêm Lạc chết???

-Anh nói dối, ba tôi không phải kẻ xấu, ba tôi và ba anh là bạn thân mà.-Thừa Tuyết không tin hết lên

-Cô quên rằng tôi từng nói bạn có thể trở thành kẻ thù, kẻ thù trở thành tri kỉ hay sao? Ba cô tham nhũng, cùng băng đảng xã hội đen buôn bán đồ lậu, ăn không biết bao nhiêu tiền phi pháp, năm đó ba tôi biết được nên ông ta giết người diệt khẩu.-Nhậm Tử Phàm giống như một con sói khát máu, nhìn cô ánh mắt đỏ ngầu

-Không phải... ba tôi không phải người như anh nói, ông là một cảnh sát lương thiện, vì dân mà làm, ông không làm chuyện phi pháp.-Thừa Tuyết điên loạn lắc đầu, nước mắt rơi lã chã

-Không phải cô cũng cùng ba cô hợp tác hại chết gia đình tôi hay sao? Cô còn giả vờ?

-Anh nói cái gì tôi không hiểu??? Tôi giúp ba tôi...

-Quyển sách năm đó cô đòi Khiêm Lạc đưa cho, “Thuật Ngữ tiếng Hoa” cô còn nhớ chứ?

-...

“Thuật ngữ tiếng Hoa” là quyển sách ba cô nói cần đến kêu cô nói với Khiêm Lạc đưa cho ông mượn. Quyển sách đó thì liên quan gì đến chuyện này?

-Đó không phải là quyển sách, bên trong là một hộp trống dùng để chứa tư liệu phạm pháp của ba cô, ba cô vì sợ nên kêu cô đến lấy, khi cô lấy được một lúc thì ba tôi phát hiện nên kêu Lạc đuổi theo, không ngờ trên

đường lại bị người của UP làm xảy ra tai nạn, bọn họ còn đến nhà giết chết ba mẹ tôi. Cô chính là kẻ tiếp tay cho ba mình.

Nhậm Tử Phàm gầm lên, giống như trút hết nỗi giày xéo trong lòng, ánh mắt khát máu nhìn cô chăm chăm.

Thừa Tuyết lùi về sau về bước, hai chân đứng không vững cũng may bám vào bàn nếu không đã ngã quỵ xuống đất, ánh mắt cô vô hồn, cô đưa hai bàn tay lên, nước mắt rơi ra rớt xuống lòng bàn tay cô.

Đôi tay này đã nhuộm máu của Khiêm Lạc, chính cô hại chết anh, cô không xứng đáng với anh. Ba, vì sao ba phải gạt con? Vì sao ba phải giấu giếm con? Vì sao ba lại hại chết người nhà Khiêm Lạc?

Cô luôn tự hào về ba mình, nhưng mà hôm nay hình ảnh một cảnh sát công chính của ông sụp đổ trong lòng cô.

(Chỉ 1 đoạn này Thừa Tuyết kêu Nhậm Tử Phàm bằng anh xưng em nhé, vì cô đang nói là nói với Khởi)

-Em không biết... Khởi, em xin lỗi... em không nghĩ lại hại gia đình anh... năm đó cái chết của anh, là do ba em làm, mười một năm sau cái chết của gia đình anh, cũng do ba em gây ra. Nên anh mới tìm em, đúng không?-Thừa Tuyết đau lòng ngược ánh mắt của mình nhìn anh

-Ông ta lấy của tôi cái gì, tôi lấy lại của ông ta cái đó, lấy lại gấp trăm lần. Tôi muốn ông ta chết cũng sẽ nhìn thấy con gái mình bị tôi hành hạ đau khổ thế nào.

Thừa Tuyết nhắm mắt lại, vì đau lòng mà không thể nói gì, vì chuộc lỗi mà không hận anh, vì tất cả là do ba cô nợ anh.

Cô nhớ lúc còn nhỏ, Khởi là một người rất tốt, anh dịu dàng chu đáo chăm sóc cô và Lạc, lúc nào anh cũng cười, lúc nào cũng gọi cô là Dế Dẻ, anh còn vẽ cho cô ước mơ của mình, anh vẽ một người mặc cảnh phục công an và chỉ vào đó sau này anh sẽ như vậy, giống như ba mình là một công an vì dân trừ bạo.

Thực ra ấn tượng của cô về Khởi thực sự không tệ, là tốt như đối với Lạc, nếu mọi chuyện không xảy ra như vậy thì cô, Khởi và Lạc đã vui vẻ rồi.

-Anh nói... anh muốn làm cảnh sát? Vì sao hôm nay, anh lại vào con đường này?-Thừa Tuyết mở mắt, ánh mắt chứa toàn bi ai

-Không phải là do ba cô ép tôi sao?

Anh nhớ lúc Vương Khắc Minh nói ba anh tiếp tay cho kẻ xấu, khi ấy anh đang ở trong quân ngũ lúc đó chỉ còn một giờ anh sẽ trở thành cảnh sát. Vậy mà đám cảnh sát cấp trên không cho anh tốt nghiệp, họ bảo ba anh là một cảnh sát mà giúp kẻ xấu. Khi ấy Vương Khắc Minh có xin giúp anh nhưng bọn họ quá đáng nói ba anh nhiều hơn. Anh vì vậy mà bước vào con đường phạm pháp này.

Thừa Tuyết chậm chạp đi lại gần anh, giống như một cành cây héo khô.

Nhậm Tử Phàm hai tay nắm chặt nhìn cô, lúc nhỏ anh chính là rất yêu quý cô, cô hoạt bát giảo hoạt, cô lúc nào cũng cười, ánh mắt cô đẹp đến không thể dùng từ nào miêu tả. Cô khi ấy ngày nào cũng chạy đến nhà anh, lúc nào anh cũng kêu cô bằng cái tên Dế Dẻ, cô bị gọi vài lần đầu thì phản bác kịch liệt, từ từ lại chấp nhận cái tên ấy.

Anh yêu quý cô bao nhiêu thì bây giờ chính là hận bấy nhiêu.

Khi anh đã quyết định tìm cô báo thù, anh đã sớm bị thù hận che lấp, thứ tình cảm nảy nẩy lúc nhỏ chỉ là hư vô.

-Xin lỗi...

Thừa Tuyết bây giờ ngay cả hận ý với anh cũng không còn, bởi vì cô biết tất cả là do ba mình gây ra, nếu ba cô không hại chết gia đình anh thì anh cũng đã không tìm đến cô báo thù.

-Anh định làm gì em tiếp theo?-Thừa Tuyết nghĩ anh sẽ đã nói ra thân phận của mình chắc chắn sẽ không bỏ qua cho cô

-Giày vò cô gấp trăm ngàn lần lúc đầu.

Anh tàn nhẫn nói, không lưu tình.

-Vậy thì đến khi nào anh mới hết hận ba em?

-Nhìn cô sống không bằng chết, sống trong ô nhục mà tôi đã chịu. Đến khi nào tôi cảm thấy được thì thôi.

-Khởi... em yêu Lạc vì em mà Lạc chết, em yêu quý anh vì em mà suốt năm năm qua anh sống trong bóng tối đau khổ, bắt đầu từ ngày mai Khởi đã chết, chỉ còn Nhậm Tử Phàm, em sẽ xem như là Nhậm Tử Phàm hành hạ em...-Thừa Tuyết thanh âm lạc đi run rẩy nói, nước mắt cô giàn giụa, dường như khóc rất nhiều

Bởi vì cô không muốn người giày vò mình là Khởi.

-Đừng vờ mè khóc chuột, từ ngày mai chính là chuỗi ngày đau khổ của cô.

Anh như Ma vương tuyên bố trước kết cục cho cô biết.

Cô không nói gì, bây giờ cô chỉ thấy mình thật có lỗi, là phạm phải lỗi tày trời.

Khiêm Lạc, Tùy Khởi, bác Khiêm, dì Khiêm, Thừa Tuyết xin lỗi, là ba con hại các người.

Thừa Tuyết nhắm mắt, cơ thể giống như một chiếc bóng bay bị rút cạn hết hơi. Những thứ trước mặt thật mơ hồ, thật giả khó phân biệt.

Nhậm Tử Phàm nhìn cô, ánh mắt vẫn tuyệt nhiên lạnh lẽo, giống như lúc đầu, như một tảng băng cát giữ bên trong một lưỡi dao nhọn.

. . .

Ngày hôm sau, Thừa Tuyết thức dậy từ sớm, hôm nay là ngày cô đi làm như lời Mặc Phong nói, cho nên cô không muốn mới ngày đầu tiên lại đi trễ.

Thừa Tuyết thay đồ xong còn 15' nữa bảy giờ, Thừa Tuyết không ăn sáng đi ra xe riêng do Nhậm Tử Phàm chuẩn bị.

Bác lái xe thân thiện với cô vô cùng, ông là bác Tân, sau này sẽ phụ trách đưa đón cô đi làm.

Bác Tân cũng không nói nhiều, cô hỏi thì bác đáp, cả quá trình đều im lặng không thôi.

Bác Tân cho xe dừng trước Khởi Lạc, Thừa Tuyết xuống xe ngẩng đầu nhìn hai chữ “Khởi Lạc” sáng bóng kia.

Thừa Tuyết quai ba lô đi vào trong, tiếp tân thấy cô quen mặt thì nhớ đến là cô gái lúc trước gây chuyện, nhìn cô có chút e dè sợ cô lại làm loạn.

Thừa Tuyết đi đến thang máy, một bảo vệ liền chạy tới chặn: “Tiểu thư, cô tìm ai?”

-Tôi đến làm việc, thẻ nhân viên của tôi đây.

Thừa Tuyết nói, lấy trong ba lô ra thẻ nhân viên của mình.

Bảo vệ nhìn tấm thẻ, sau đó có vẻ ngượng ngùng cười cười nói: “Xin lỗi.”

-Không sao.

Cô đáp sau đó tiếp tục đi, bước vào thang máy nhấn vào số 30.

Bảo vệ đi đến nói với tiếp tân, ánh mắt cô tiếp tân có chút không tin sau đó liền suy viễn ra đủ thứ, bảo rằng cô là người tình của tổng tài bọn họ.

Thang máy dừng ở tầng 30, Thừa Tuyết đi ra, dãy hành lang này lát gạch bóng láng, đa số phòng làm việc đều làm bằng cửa kính trong suốt có thể nhìn thấy người ngồi bên trong làm việc, cô nhìn xung quanh, qua lớp kính cô thấy đám người lúc trước ở Ôn Thị.

Thừa Tuyết đi lại, bước vào trong, cố nở nụ cười nói: “Chào mọi người.”

Tất cả đều nhìn cô, ánh mắt vui mừng sau đó liên tục hỏi: “Thừa Tuyết lâu quá không thấy cậu?”

-Tớ tưởng cậu nghỉ rồi chứ?

-Phòng này không có cậu thật rất buồn.

Thừa Tuyết cười một cái nói: “Chẳng phải tớ đã quay lại sao?”

Sau đó cô đi đến chỗ lúc trước mình ngồi ở Ôn Thị.

Cách này trí này khác với Ôn thị, duy chỉ có vị trí là giữ nguyên.

Diệp Thuần đi vào phòng, thấy ai cũng hưng phấn vui mừng, thầm nghĩ bọn họ lại nghĩ đến được thưởng tiền thì chửi một tiếng phẫn.

-Diệp Thuần...

Diệp Thuần nghe thấy có người gọi tên mình, lại thấy rất quen thì ngẩng đầu lên, sau đó kinh ngạc rồi chuyển qua mừng rỡ: “Thừa Tuyết, cuối cùng cũng gặp cậu.”

La hét xong Diệp Thuần liền chạy tới ôm Thừa Tuyết.

17. Chương 14. Chỉ Là Em Gái.

Chương 14: Chỉ là em gái.

Muốn trốn nhưng bất lực.

- - -

Thừa Tuyết bị Diệp Thuần kéo ra ngoài, đứng ở thang bộ, Diệp Thuần nói: “May quá, cậu chưa chết?”

Thừa Tuyết trừng Diệp Thuần một cái: “Cái miệng của cậu...”

-Ấy bậy, bậy... nói lại nói lại... Nhậm Tử Phàm không làm gì cậu sao?-Diệp Thuần xem khắp người cô lo lắng hỏi

-Không... anh ta chỉ giam mình trong phòng.-Thừa Tuyết lắc đầu

-Tên đó đúng là biến thái, lại đi giam lỏng cậu.

-Một khi con người làm việc gì đó, tất cả đều có lí do của nó.-Thừa Tuyết bị ai nói

-Thừa Tuyết, đã có chuyện gì với cậu vậy? Bị anh ta giam cầm nên nói sảng rồi sao? Anh ta là ai chứ? Là Nhậm Tử Phàm người người kính nể đó, lí do của anh ta chắc chắn là tính chiếm hữu.

Diệp Thuần bĩu môi.

-Dù sao bây giờ chúng ta cũng dưới quyền anh ta, vẫn là giữ mồm miệng, chuyện của tớ đừng nhắc đến ở đây để mọi người nghe thấy lại lời ra tiếng vào.

Cô mệt mỗi khi nhắc đến chuyện này.

-Được rồi, không nhắc tới nữa. Thừa Tuyết, thời gian tớ rất lo cho cậu.

-Đã làm cậu lo lắng rồi. Trừ việc của Ôn Thị còn gì không?

-Ôn Thị cũng đã rơi vào Khởi Lạc rồi còn có gì nữa, chỉ có... chuyện của Hỏa Mộc Ngân thôi.-Diệp Thuần vừa nghĩ đến Mộc Ngân thì bực bội

-Diệp Thuần... dù sao thì...

-Không nói nữa, cậu đúng là lương thiện quá mức mà. Người như cậu sớm muộn cũng bị người khác hại thôi.

-Được rồi, được rồi. Quay lại làm việc thôi.

Thừa Tuyết cười cười sau đó đẩy Diệc Thuần đi ra ngoài.

Đến giờ ăn trưa, Thừa Tuyết cùng Diệc Thuần xuống căn tin của tập đoàn ăn, đem hai phần đi đến bàn các đồng nghiệp cùng phòng ngồi xuống.

Đa số các nhân viên trong Khởi Lạc đều xuống căn tin, ai nấy đều mặc đồng nhất đồng phục do công ty quy định, chỉ có phòng của cô là đặc biệt không cần mặc đồng phục mà thôi.

Căn tin ở tập đoàn chia làm ba cái, hạ - trung - thượng, những nhân viên thường như Thừa Tuyết thì ăn ở căn tin hạ, trưởng phòng hay quản lý, thư kí thì trung, chỉ có tổng tài và phó tổng ở thượng.

Nhân viên trong Khởi Lạc thật ra rất khinh thường bọn người phòng Hoa Lạc, không cần nói cũng đủ biết lí do là gì rồi.

Một toán nữ nhân viên tiếp tân đi vào, trong đó có một người hay tiếp xúc với Thừa Tuyết, cô gái bên cạnh cô ta khều khều nói to nhỏ gì đó, chốc chốc lại nhìn Thừa Tuyết.

Bọn họ đi lấy thức ăn, vô tình cô ngồi gần đó nghe hết đoạn nói chuyện của bọn họ.

-Là cô ta đúng không?

-Đúng vậy, lúc trước có đến quây một lần đòi tìm tổng tài, hồi sáng tôi tưởng đến làm loạn nữa ai mà ngờ được làm nhân viên phòng Hoa Lạc ở đây.

-Đúng là xinh đẹp, cô ta ở đây chắc được nâng đỡ rồi.

-Nhìn tướng bạo cộng thêm chuyện cô ta làm loạn, bảo đảm có gì đó với tổng tài.

-Thật sung sướng a, tôi mong được ngài để ý mà không được, cô gái này một bước lên trời cho xem.

Tay cầm đĩa của cô đang gấp thức ăn bỏ vào miệng thì dừng lại, đúng là công sở là nơi một khi đã phức tạp còn hơn cả làng giải trí, chỉ cần cấp trên chăm chút quan tâm bạn thì bọn nhân viên sẽ nói bạn đã có gì đó với cấp trên, cho dù chỉ thấy một nghe một thì kể lại đi đồn lại gấp mười, mà chỉ trong vòng 5' thôi cũng đã làm mọi người biết hết.

-Bọn người này đúng là rãnh rỗi.

Diệc Thuần bực bội đập bàn.

-Kệ họ đi, miệng là của họ cậu không ngăn họ nói được đâu.-Thừa Tuyết cười cười tay cầm đĩa lừa thức ăn

-Thừa Tuyết, cậu làm ơn dữ lên một chút được không, cậu hiền quá mức cho phép rồi đó.-Diệc Thuần quay sang cáu gắt với cô

Thừa Tuyết không nói gì chỉ cười trừ, không phải cô hiền mà tại vì cô không muốn giải thích nhiều về chuyện không có thật, đó chỉ là do họ suy nghĩ ra rồi lời ra tiếng vào, cô càng giải thích họ sẽ nói cô biện minh và cho rằng cô đang cố che giấu, họ sẽ càng tin chuyện ấy là thật.

Xung quanh ồn ào hẳn đa số đều tập trung về bàn ăn của cô, Thừa Tuyết quả là nuốt không vô, thức ăn giống như không nêm gia vị, vô cùng nhạt nhẽo.

Thừa Tuyết đặt đĩa vào khay, sau đó đứng dậy nói: “Diệc Thuần, tớ no rồi cậu tiếp tục ăn đi.”

Nói xong cô nhanh chóng đem dẹp khay thức ăn rồi rời khỏi.

Diệc Thuần thấy cô bỏ đi liền gấp rút ăn hết phần ăn, sau đó thì đuổi theo.

Thừa Tuyết ăn xong thì vào toilet rửa tay, lúc đi ra thì chạm phải Mặc Phong. Trong tập đoàn Mặc Phong là phó tổng, vị trí lớn hơn cô rất nhiều, Thừa Tuyết dù sao cũng giữ phép tắc gật đầu một cái nói: “Mặc phó tổng.”

-Đừng xa lạ như thế, cứ gọi như thường ngày đi.

Mặc Phong không mấy thích cách xưng hô của cô với mình.

-Ở đây là nơi làm việc, vẫn nên giữ phép tắc.

-Vậy thì lúc ở Hàn Lâm, tôi phải kêu bằng tiểu thư.

-Tôi vốn không phải tiểu thư mà.

-Nhưng từ trước đến giờ, những cô gái bên cạnh thiếu chủ tôi đều phải kêu bằng tiểu thư.

-Thôi được rồi... xem như tôi không cãi lại anh đi.

Thừa Tuyết biết mình không đòi co lại anh nên không cãi nữa.

-Mấy ngày qua cô vẫn khỏe chứ?-Mặc Phong hỏi

-Vẫn tốt, chưa chết được thôi.-Thừa Tuyết lời nói toàn bi ai

-Sao cô lại có suy nghĩ như vậy được?-Mặc Phong tức giận

-Vậy thì tôi phải thế nào? Vui vì Nhậm Tử Phàm là người giết ba tôi? Vui vì biết anh ta đang dồn ép tôi vào ngõ cụt?-Thừa Tuyết ngẩng đầu nhìn Mặc Phong, ánh mắt giễu cợt

-Cô biết rồi sao?

-Mặc Phong, ở bên anh ta ngày nào tôi sẽ đau khổ ngày đó, anh ta sớm đã không phải như trước, thù hận đã che lấp lí trí của anh ta rồi.

-Cô có nghĩ sẽ rời khỏi ngài ấy không?-Mặc Phong hỏi

-Tôi lúc nào cũng có ý nghĩ đó... nhưng mà...

Thừa Tuyết đang nói thì dừng lại, ánh mắt rõ ưu thương.

Cô nói: "Tôi e là không thể chạy trốn, tôi phải làm anh ta không còn hận ba tôi."

-Lúc nào cô muốn tôi sẵn lòng giúp cô.

-Cảm ơn anh. Tôi phải về làm việc rồi, xin phép.

Cô gật nhẹ đầu, sau đó bước ngang qua anh rồi đi.

Diệp Thuần nãy giờ trông thấy hết, tay đưa lên xoa xoa cằm mình dường như hiểu ra gì đó.

Tên đại côn đồ này tuyệt nhiên quan tâm Thừa Tuyết rất nhiều, đối với cô gái nào anh ta có như thế bao giờ, trừ phi...

Đợi Thừa Tuyết đi, Diệp Thuần đi lại phía Mặc Phong cười quỷ dị.

-Đại côn đồ, tôi biết rồi nha.

Mặc Phong giật mình quay người nhìn thấy Diệp Thuần cũng không cười lấy một cái.

-Cô nói vậy là có ý gì?

-Anh đừng giả vờ, tôi trông thấy hết rồi. Anh thương Thừa Tuyết phải không?-Diệp Thuần cười ranh mãnh

-Cô nói bậy gì vậy. Thừa Tuyết là người phụ nữ của Phàm tổng, tôi làm sao lại có ý với cô ấy được.

-Nói anh được cái côn đồ mà không có đầu óc mà. Thừa Tuyết là người phụ nữ của anh ta lúc nào.

-Tôi thương cô ấy thì sao? Tôi không làm chuyện có lỗi với Phàm thiếu.

-Đúng là chó trung thành.

Diệp Thuần chửi thề một tiếng.

-Cô nói gì? Có gan nói lại đi.

Như vậy mà cũng nghe.

-Không có. Tôi nói anh quả có khí phách... không phản chủ.

Diệp Thuần đưa ngón trỏ lên.

-Đừng tưởng tôi không biết cô đang nghĩ gì. Tốt nhất đừng nói bậy.-Mặc Phong cảnh cáo sau đó bỏ đi
Diệp Thuần xì mũi một cái, rõ ràng anh ta thương Thừa Tuyết vậy mà cứ nghĩ tới hai từ trung thành.
Nói sao thì trong lòng Diệp Thuần có gì đó khó chịu.

-Aiss... ăn nhiều quá bây giờ lại khó chịu.

.

Bây giờ tới bar Louis đã tấp nập người vào, nhạc đã nổi lên đèn chớp nhoáng. Đám người hòa mình vào dòng nhạc sôi động.

Tại phòng V.I.P

Viên Hy mặc bộ váy đen tuyền có đính những hạt kim cương nhỏ lấp lánh ở phần thân, váy cúp ngực dài ngang gối ôm sát cơ thể.

Đôi chân mang đôi vớ lưới đen manv đôi giày cao gót đen đồng bộ.

Khuôn mặt tròn trịa trang điểm lên càng xinh đẹp hút hồn người.

Dịch Thiên và Duẩn Hào ngồi bên kia ghế sofa, ngồi nói chuyện phiếm với Viên Hy, hôm nay cả hai ăn mặc rất bảnh, mỗi người mỗi nét thu hút người khác.

Chỉ là Nhậm Tử Phàm đến giờ này vẫn chưa đến.

Thường thì Khởi Lạc về lúc 7h bây giờ đã về hơn 15' rồi sao anh vẫn chưa tới.

Trong lòng Viên Hy nghĩ không biết có phải do chuyện hôm qua không?

-Dịch Thiên, anh mau gọi anh ấy đến đi, có phải không đến chào mừng em về không?-Viên Hy bộ dạng uất ức

-Không chừng cậu ta đang vui vẻ bên mỹ nhân rồi.-Dịch Thiên cười càn rỡ

-Mỹ nhân?-mày Viên Hy có chút cau lại

-Em biết anh trai em mà, tình nhân của cậu ta xếp đầy đường kia.-Duẩn Hào nói thêm

Viên Hy đột nhiên siết tay không lẽ bây giờ anh đang bên cô gái khác ôm ấp mà không đến đây sao?

-Viên Hy, em hãy đợi anh trai em giải tỏa xì-trét xong thì cậu ta tới thôi.-Dịch Thiên được trớn nói tới

-Cái miệng của cậu tốt nhất nên may lại đi.

Từ ngoài cửa Nhậm Tử Phàm bước vào lạnh lùng liếc Dịch Thiên một cái rồi bước đến ngồi cạnh Viên Hy.

Anh cầm ly Brandy được rót sẵn ngửa cao đầu uống một hơi.

-Sao anh lại đến trễ?-Viên Hy hờn dỗi

-Anh có việc bận. Dịch Thiên, Duẩn Hào trong lúc Mặc Hàng điều tra nội gián UP thì biết được một tin rất thú vị?-Nhậm Tử Phàm hơi nhếch môi cười

-Tin gì?-cả hai đều thích thú hỏi

-Ba ngày sau Nhị thiếu sẽ sang Việt Nam.

-Yead... cuối cùng cũng có đối thủ, xem ra lần này có trò chơi vui vẻ rồi.-Dịch Thiên không lo sợ ngược lại rất hưng phấn

-Nghe nói Nhị thiếu đánh nhau rất giỏi, tôi thật muốn lãnh giáo.-Duẩn Hào tay nắm lại xoa xoa

Nhị thiếu lúc nào cũng đối đầu với Nhậm Tử Phàm, anh ta là đứng đầu băng nhóm mafia ở Las Vegas, gia tộc đứng nhất về sòng bài.

Cả hai sớm đã không thích nhau, chỉ có thể nói không trừ diệt người thì ta chết, bây giờ Nhị thiếu về Việt Nam chẳng khác nào một núi có hai hổ thống trị. Cuộc ác chiến thật sắp bắt đầu.

-Này, hôm nay chào mừng em quay về nước các anh cứ nói đi đâu vậy.-Viên Hy bắt bình chen vào

-Anh quên mất. Không nói việc đó nữa.

-Anh ... Dịch Thiên nói anh có nhiều mỹ nhân bên cạnh có phải không?-Viên Hy hỏi

Nhậm Tử Phàm trừng mắt nhìn Dịch Thiên lại thấy Dịch Thiên giả vờ nhìn chỗ khác ý bảo đừng nhìn tôi.

Nhậm Tử Phàm nghiêng đầu nhìn Viên Hy, anh nói: “Phải.”

-Có thể bỏ hết bọn họ không? Em không muốn anh trai em trở thành kẻ đào hoa.-Viên Hy nũng nịu nói

-Được.

Anh không suy nghĩ đã đồng ý.

-Này Tử Phàm, cậu bỏ hết bọn họ nhưng nhường lại cho tứ mỹ nhân hôm đó, ok?

Dịch Thiên nói.

-Ôi Thừa Tuyết?

-Phải, là mỹ nhân đó.

-Không, vì tứ sẽ không bỏ cô ta.

Nhậm Tử Phàm chắc chắn.

-Cậu hứa với Viên Hy rồi.-Dịch Thiên phản ánh

Viên Hy mặt có chút tối đi, tức giận hỏi anh: “Anh hứa rồi, sao vẫn giữ lại một người?”

-Viên Hy, ai anh cũng sẽ bỏ trừ cô gái đó.

Viên Hy mím môi không rõ là đang tức giận hay là không ép buộc anh. Mãi một lúc sau Viên Hy mới mở miệng: “Cô gái đó chắc hẳn làm anh rất hài lòng.”

-Viên Hy, em là em gái anh có những chuyện em không nên xen vào.

Anh nói xong thì cầm ly rượu lên uống.

Viên Hy mặt trắng đi, hai tay nắm lại rõ ràng là phần nộ nhưng kìm chế lại. Sau đó Viên Hy liền hòa hoãn: “Anh, em xin lỗi... em không nên can thiệp vào chuyện riêng tư của anh.”

Hai mắt cô rưng rưng vẻ vô cùng biết lỗi.

-Được rồi, chúc mừng em quay về.

Dịch Thiên thấy không ổn thì gơ ly rượu ra nài một câu trót quớt lúc đầu đã nói rồi vậy mà giờ lại nói nữa rõ ràng là cố ý xoa dịu không khí.

Anh cũng không bắt bẻ cầm ly rượu đưa ra.

Hai người kia cũng đưa ra cụng ly.

18. Chương 15.1. Kẻ Xấu Đột Nhập.

Chương 15.1: Kẻ xấu đột nhập.

Lúc gặp nhau, lại không nhận ra.

- - -

Một thân đồ đen ướt sũng bước trong màn đêm tắm tối lạnh lẽo, tay anh ta ôm bả vai thấm ướt của mình.

Mặc Hàng trán bịn rịn mồ hôi loang choạng đi trong bóng đêm, anh đi điều tra nội gián trong UP trong lúc tìm đi đến cảng biển lại bị tập kích, đáng lẽ một mình có thể xử gọn không ngờ chúng lại núp sau những chiếc tàu bắn lên.

Anh né được nhưng không may trúng đạn ở bả vai, sau đó liền phóng xuống biển trốn thoát.

Mặc Hàng dựa vào bức tường gần đó, môi anh cắn chặt lại, tay ôm lấy bả vai.

Viên đạn này nói sâu thì không sâu nhưng có thể làm anh mất một khoảng thời gian tịnh dưỡng.

Từ phía xa một cô gái nhỏ tay cầm một lon nước ngọt vừa đi vừa uống miệng còn hát nhỏ.

Cô gái đang đi thì thấy Mặc Hàng mặt mày cau có có vẻ đau đớn lại thấy cả người anh ướt sũng thì có lòng tốt hỏi: “Anh không sao chứ?”

Mặc Hàng ánh mắt nâng lên nhìn cô gái, bộ dạng tuyệt nhiên lạnh nhạt.

Thấy anh không trả lời mình lại nghĩ anh đang bị đau nên không đủ sức nói thì cô lại nói: “Anh có vẻ đang đau đớn đó, hay là thế này tôi đưa anh đến tiệm thuốc gần đây.”

-Không cần.

-Anh đừng ngại, để tôi dìu anh đi.

Nói xong cô sốt sắng đặt lon nước ngọt lên đất sát vách tường rồi đặt tay anh choàng vai mình.

Trong lúc vô ý lại đụng trúng vết thương, Mặc Hàng mày nhăn lại gần hơn, mặt cũng đã trắng bệch.

Trong lúc đi đều bị cô gái này làm vết thương đau thêm người cũng gần như rã rời không còn sức mà ngắt đi.

Cô thấy anh đột nhiên ngã đầu vào vai mình thấy anh nhắm nghiền mắt hình như là bất tỉnh.

-Này anh ơi... anh... anh ngắt rồi sao? Anh...

Cô đưa tay lên đặt vào mũi anh, vẫn còn hơi thở nha.

Không còn cách nào cô đành dìu anh về nhà mình.

Lúc Mặc Hàng tỉnh lại thì đã là hai ngày sau, viên đạn ngay vai đã được lấy ra còn được băng bó lại, anh nhìn căn phòng trước mặt. Hoàn toàn xa lạ.

Đây chỉ là một gian phòng nhỏ, giường cũng là lót nệm dưới sàn đất, ngoài ra chỉ còn một chiếc tủ đồ.

-Bà bà, con về rồi, hôm nay con có mua một ít hồng cho bà này.

Từ ngoài sân vang lên tiếng nói của cô gái trẻ, Mặc Hàng gượng đứng lên đi đến bên cửa sổ nhìn ra.

Cô gái đó là người đem đồ muốn đưa anh đến nhà thuốc lại cứ đụng vào vết thương của anh làm anh ngắt đi. Là cô ta đưa anh về đây sao?

Mặc Hàng nhớ ra gì đó thì nhìn khắp phòng tìm kiếm gì đó lại không tìm thấy liền kéo cửa đu ra khỏi phòng.

Đúng lúc cô đang định vào xem anh thế nào, thấy anh đi ra thì nói: “Anh tỉnh rồi sao? Đã khỏe hơn chưa?”

-Là cô đem tôi về? Cô không sợ tôi là kẻ xấu hay sao? Dù sao tôi cũng đang bị thương do súng gây ra?

-Theo cảm giác, cảm giác nói anh không phải kẻ xấu.-cô ngây ngô nói

-Đừng dựa theo cảm giác bởi vì cảm giác có thể đánh lừa con người. Nhưng dù sao cũng cảm ơn cô đã cứu tôi.

-Thấy anh bị thương tôi không thể bỏ đi được, nên tiện tay giúp thôi.

-Cô tên gì?

-Tư Nguyên.

Mặc Hàng như muốn nhớ lâu một tí thì lẩm bẩm tên cô trong miệng, sau đó nói: “Khi nào khó khăn hãy đến bar Louis tìm tôi, tôi họ Mặc tên một chữ Hàng.”

-Mặc Hàng... được. Nhưng anh định đi sao?

-Phải. Đồ của tôi!??

-À tôi xếp để trong tủ anh đợi tôi đi lấy.

Tư Nguyên chạy đi lấy đồ cho Mặc Hàng, bộ đồ đã được Tư Nguyên giặt sạch sẽ.

Mặc Hàng cầm lấy đi vào phòng thay đồ lục ở túi áo thấy đồ đạc vẫn còn nguyên thì không nghi ngờ về cô gái Tư Nguyên này nữa.

Thấy Mặc Hàng ra Tư Nguyên đã cầm sẵn lon nước ngọt đưa tới mặt anh: “Cho anh.”

Mặc Hàng cầm lấy chỉ cảm ơn một cái thái độ vẫn xa lạ lạnh nhạt.

Mặc Hàng vốn không nói nhiều chỉ nhìn Tư Nguyên rồi rời khỏi.

Tư Nguyên quay đầu nhìn bóng lưng cao lớn của Mặc Hàng vô ưu vô lo cười tới ngây ngốc.

- - -

Hai ngày qua đối với Thừa Tuyết trôi qua khá lặng lẽ trong tập đoàn đôi lúc có lời ra tiếng vào nhưng mà cô không mấy quan tâm tới.

Hôm nay Thừa Tuyết đến chỗ đoàn phim quay phim, lúc tới nơi thì Mộc Ngân và Hướng Luật đang đóng.

Thừa Tuyết không muốn làm họ phân tâm nên đứng bên ngoài nhìn họ đóng.

Mãi một lúc sau đạo diễn hô to cắt một tiếng tất cả mới giải lao chuẩn bị cảnh quay tiếp theo.

Mộc Ngân vuốt mái tóc mình khi ngẩng đầu lên thì thấy Thừa Tuyết. Ánh mắt phức tạp có trốn tránh, áy náy, hối hận và không dám tin.

-Thừa Tuyết... là em sao? Mấy tuần nay không thấy em, anh rất lo lắng.-Hướng Luật thấy cô thì vội nắm lấy cô nói

-Đã làm anh lo lắng rồi, em không sao.-Thừa Tuyết cười trừ, cũng không rút tay về

-Diệp Thuần nói em muốn nghỉ phép dài hạn để đi du lịch, có thật không?

Thừa Tuyết thoáng nhìn Diệp Thuần, cũng hiểu là lí do của Diệp Thuần viện ra, cô cũng hợp tác theo: “Phải, em muốn có ý tưởng cho kịch bản lần sau nên đi đâu đó cho thoải mái.”

-Anh cứ sợ em xảy ra chuyện, lúc ở Victoria anh lo Nhậm Tử Phàm lại gây khó dễ cho em, nghe em nói như vậy thì anh cũng an tâm.-Hướng Luật thở phào nhẹ nhõm

-Anh đừng đa nghi quá, em chẳng qua muốn thư giãn một tí thôi cũng không có gì to tát, không cần lo cho em như thế.

Ngẩng đầu lên thấy Mộc Ngân đứng phía sau Hướng Luật, cả hai im lặng nhìn nhau cũng không cười một cái, không gọi nhau một lời.

Lúc cảnh quay kết thúc cũng là giữa trưa, khi ấy Diệp Thuần và Hướng Luật đã quay về trước, còn Mộc Ngân và Thừa Tuyết lại đến công viên Rosso.

Dưới một màu vàng rực, hai cô gái ngồi trên băng ghế đá, không nói chuyện chỉ im lặng ngồi cùng nhau, như hai kẻ xa lạ cùng ngồi trên một băng đá.

Một lúc lâu Mộc Ngân cuối cùng cũng mở miệng: “Cậu vẫn khỏe chứ?”

-Vẫn tốt.

Cô định nói cậu nghĩ thế nào? Tổ vẫn chưa chết cậu có vui không? Nhưng mà cô lại không thể nói ra.

-Chuyện đó... xin lỗi, tớ không nghĩ lại...

-Chuyện đã qua rồi đừng nhắc đến nữa.-Thừa Tuyết hít một hơi vào lồng ngực cắt ngang lời Mộc Ngân

-Thật ra... tớ có tìm Nhậm Tử Phàm kêu anh ta thả cậu ra, nhưng mà anh ta lại không đồng ý.-Mộc Ngân như đang giải thích

-Anh ta đã bắt được con mồi dễ dàng gì buông tha, tớ chỉ muốn hỏi cậu, cậu hận tớ đến vậy sao?-Thừa Tuyết nhìn sang Mộc Ngân môi hơi nâng lên

-Lúc đầu là vậy nhưng mà lúc cậu không nghĩ đến bản thân vì tớ chạy đến tìm Nhậm Tử Phàm, tớ đã rất hối hận và chỉ muốn cùng cậu là bạn bè.-Mộc Ngân ánh mắt chân thật

-Chuyện của Khiêm Lạc cậu cũng bỏ qua!?

-Nếu so sánh thì những chuyện cậu làm cho tớ cũng đủ làm tớ hiểu cậu không thể làm ra chuyện gạt tớ, chuyện của Khiêm Lạc tớ nghĩ cậu không phải gạt tớ, chẳng qua tớ là con người ích kỉ chưa suy nghĩ đã vội phán xét.

Phải chi cậu hiểu ra sớm hơn thì hay biết mấy, mọi chuyện cũng không đi đến bước này.

Thừa Tuyết hít sâu một hơi, sau đó cười nhạt nhẽo nói: “Mộc Ngân, tớ không trách cậu, không hận cậu, cậu chẳng qua chỉ là một trong những con cờ bị Nhậm Tử Phàm lợi dụng mà thôi.”

-Thừa Tuyết, tớ xin lỗi, tớ thật sự đã rất hối hận, suốt thời gian qua tớ biết mọi chuyện đều là do Nhậm Tử Phàm gây ra, anh ta muốn chèn ép cậu, tớ không nghĩ anh ta lại hận cậu như vậy.

-Anh ta chẳng qua một kẻ bị thù hận che mất lí trí, vốn đã không còn suy nghĩ đến tình cảm rồi. Mộc Ngân, tớ đã bị rơi vào tay anh ta, cậu cũng đừng dính dáng gì đến anh ta nữa.

-Tớ hứa, cho tớ tớ cũng không dám lần hai. Thừa Tuyết, tớ không hiểu, sao Nhậm Tử Phàm lại hận cậu như vậy?

Thừa Tuyết thoáng im lặng, ánh mắt nhìn nơi khác, dường như đang cố ý che giấu cảm xúc: “Tất cả đều do trả thù, anh ta muốn trả thù cho ba mẹ mình, kể cả Lạc.”

-Khiêm Lạc?????-Mộc Ngân kinh ngạc nhìn sang Thừa Tuyết

-Mộc Ngân, có nhiều thứ không biết còn tốt hơn, đến lúc nào đó tớ sẽ nói với cậu.

Mộc Ngân không muốn ép cô, cũng không hỏi thêm.

-Mộc Ngân, cậu quay về trước đi, tớ muốn đi dạo một lát.-Thừa Tuyết nói

-Ừ, một lát cậu về nhớ cẩn thận.

Mộc Ngân hiểu rõ tâm trạng của cô không muốn làm phiền cô nên chu đáo nhắc nhở một cái rồi cầm túi xách bỏ đi.

Thừa Tuyết thở dài một cái, trong lòng đầy phiền muộn.

Ngồi một lát thì cô đứng lên, đi khắp Rosso để khuây khỏa.

Cô dừng chân trước đài phun nước, nước được phun lên cao thành đường cong rồi lại rớt xuống hồ nước rộng lớn, vài hạt li ti bắn ra ngoài rơi rớt người cô từng chút mát rượi. Thừa Tuyết môi cong lên nhìn đài phun nước.

Đối diện, Viên Hy cũng đang nhìn đài phun nước tâm tình có chút bực bội.

Thừa Tuyết cùng Viên Hy một lượt bước qua đài phun nước, vô tình bước ngang nhau, khi đi ngang một đứa bé sơ ý rượt theo trái banh đang lăn tới chân Thừa Tuyết. Thừa Tuyết lùi lại lại đụng vào người Viên Hy.

Viên Hy quay người lại nhìn thì Thừa Tuyết cúi người nhặt trái banh cho đứa bé.

-Trả em này.

Thừa Tuyết xoa đầu đứa bé, đứa bé cảm ơn cô một cái rồi chạy về phía ba mẹ mình.

Khi đứng lên, Thừa Tuyết đung mắt Viên Hy, bọn họ nhìn nhau, trong tiềm thức dâng lên cảm giác quen thuộc.

Thừa Tuyết nhìn Viên Hy, gương mặt cô gái này quả là xinh đẹp, nét mặt vô cùng hài hòa, góc cạnh sắc xảo vô cùng, từng đường nét đều đậm nét mỹ nữ.

Nhưng mà không hiểu sao Thừa Tuyết thấy cô gái này rất quen, như là đã gặp đâu đó.

-Xin lỗi, lúc này đã đụng trúng cô.-Thừa Tuyết xin lỗi

-Không sao đâu, tôi cũng không bị gì cả.

Viên Hy không chú tâm đến cô là mấy chỉ biết cô gái kia mà trang điểm lên thì rất xinh đẹp, bởi vì lúc này cô ta ăn mặc đơn điệu nhưng đã xinh đẹp hơn người.

-Tôi có quen cô không? Tôi thấy cô rất quen.-Thừa Tuyết hiếu kì hỏi

-Vậy sao? Tôi cũng thấy vậy, hình như chúng ta đã gặp nhau thì phải.

Thừa Tuyết quan sát cẩn thận từng đường nét trên khuôn mặt tròn vo của cô gái, trong đầu xuất hiện hình ảnh một bé gái, ngay tức khắc ánh mắt có chút kinh hoàng.

Khiêm Hy... là Khiêm Hy sao?

Khiêm Hy là đứa con gái út của nhà họ Khiêm, Khiêm Khởi, Khiêm Lạc rồi mới đến Khiêm Hy. Năm đó gia đình họ Khiêm chết thảm, rõ ràng tìm thấy xác một đứa bé gái hai tuổi, lúc đó cảnh sát không cho nhận thi thể cũng như không thể nhận ra có phải họ không.

Không lẽ... năm đó Khiêm Hy vốn không bị giết chết, đã được ai đó trao đổi bằng đứa bé khác?

-Cô... cô tên là gì vậy?-Thừa Tuyết thanh âm lạc đi

-Tôi họ Nhậm, tên là Viên Hy.-Viên Hy thái độ vui vẻ đáp

-Nhậm Viên Hy... !???

Nhậm Tử Phàm, Nhậm Viên Hy... đúng là Khiêm Hy sao? Là Khiêm Hy...

Thừa Tuyết có chút kích động không tự chủ mà rơi nước mắt.

Viên Hy thấy cô khóc thì khó hiểu, lại cảm thấy cô rất kì quặc, tự nhiên lại hỏi tên cô rồi đứng đó khóc.

-Cô không sao chứ? Tôi nói gì sai sao?

Thừa Tuyết lau nước mắt đi, cười cười nói: “Không phải do cô, tại vì tôi nhớ đến một chuyện đau lòng mà thôi, xin lỗi cô.”

-Cô xinh đẹp như vậy đừng khóc, khóc sẽ rất xấu.-Viên Hy nở nụ cười rục rịch

“Chị... chị Tuyết... chị thật xinh đẹp, chị cười rất đẹp...”

Trong đầu cô lại xuất hiện tiếng nói còn chưa rành mạch của Viên Hy khi mới hai tuổi, trong lòng lại thấy ấm áp.

-Viên Hy... em cũng rất xinh đẹp...

Thừa Tuyết định nói thêm về sau rằng em đẹp giống như mẹ mình vậy nhưng mà lại bị cô chưa xốt nuốt vào trong lòng.

-Cảm ơn, thật xin lỗi bây giờ tôi có việc bận, có duyên gặp lại.

-Có duyên gặp lại.

Thừa Tuyết nói xong thì Viên Hy cũng đã quay người rời đi, cô nhìn hình dáng nhỏ nhắn của Viên Hy, trong lòng không hiểu là đang vui mừng hay đau lòng?

Viên Hy là đứa bé tội nghiệp, so với Nhậm Tử Phàm còn tội nghiệp hơn rất nhiều.

Thừa Tuyết rũ mi mắt, lặng lẽ quay người đi.

. . .

Tối, Thừa Tuyết đứng ngoài ban công, trên người là bộ váy màu trắng dài mặc ở nhà, cô dựa người vào thành cửa sổ sát sàn, ánh mắt xinh đẹp nhìn bầu trời cao.

Lâu lắm rồi Nhậm Tử Phàm không đến đây, ở Khởi Lạc cũng không gặp anh, Thừa Tuyết cảm thấy nam nhân này lúc ẩn lúc hiện, lúc xuất hiện như một cơn giông mạnh mẽ cuốn trôi hết mọi thứ để lại thương tích cho cô, lúc đi lại không nói tiếng nào như một cơn gió đi trong thầm lặng.

Thừa Tuyết ánh mắt có chút động khi thấy một bóng đen từ bên ngoài leo lên cánh cổng cao lớn phóng xuống đất.

Bởi vì trời đã tối, cộng thêm mắt cô vốn yếu nên nhìn không rõ mặt, chỉ biết người đó là nam, mặc một bộ đồ màu đen.

Không lẽ là ăn trộm??? Hoặc kẻ thù của Nhậm Tử Phàm tìm đến chẳng hạn?

Thừa Tuyết gấp gấp đi vào phòng, tay nhấn vào nút đỏ trên tường.

Hai phút sau Tâm Nhi đã chạy lên phòng cô, chờ cô ra lệnh.

-Tâm Nhi, lúc nãy chị thấy một người từ ngoài đột nhập vào.

-Chị nói sao? Cánh cổng cao như vậy, vả lại tới hai bảo vệ gác cửa, làm sao có ai vào được? Chị hoa mắt chẳng?-Tâm Nhi hỏi lại

-Chị không nhìn lầm, hay là thế này em xuống hỏi bảo vệ xem có thấy ai khả nghi vào không?

-Được, em đi ngay.

Tâm Nhi nói xong thì rời khỏi phòng, khi bước xuống cầu thang lại không để ý có một người đang ở căn phòng của Nhậm Tử Phàm.

Thừa Tuyết không có gì làm, nên quyết định đi ngủ sớm, lúc đang dọn chăn gối thì cửa lại mở ra.

Cô thoáng nghĩ là Tâm Nhi nên cũng không quay người lại: “Tâm Nhi, có ai khả nghi không?”

Phía sau không có tiếng trả lời, chỉ nghe tiếng đóng cửa.

-Tâm Nhi, bảo vệ nói thế nào?

Thừa Tuyết hỏi lại.

Vẫn là không có ai trả lời.

Thừa Tuyết sắp xếp chăn gối xong thì quay đầu lại nhìn, ánh mắt lập tức trùng to.

-Anh...

Nam nhân kia phản ứng rất nhanh biết là cô sắp la lên liền như chớp đi tới giường vươn tay ra bịt miệng cô lại.

-Ừ... ừm...

Thừa Tuyết bị anh ta bịt miệng thì liền phản kháng.

-Im đi, nếu như cô không muốn bị gì hết.-anh ta buông lời cảnh cáo

Giọng điệu này, so với Nhậm Tử Phàm chắc chắn là giống nhau, bởi vì chất giọng đều là lạnh lẽo.

Thấy cô không phản kháng gì nữa, anh ta nói tiếp: “Tôi buông tay ra, nhưng cô phải im lặng, nếu cô la lên tôi sẽ giết cô.”

Thừa Tuyết không hề sợ hãi, chỉ là thấy buồn cười gật đầu một cái.

Thấy cô gật đầu, anh ta cũng không sợ gì, nếu cô la lên anh cũng không ngại giết cô, nên buông tay ra.

Quả nhiên cô giữ đúng lời hứa, anh thả tay ra hơn nửa ngày trời cô vẫn im lặng.

Thừa Tuyết nhìn anh ta, chỉ có thể nói là nam nhân cực phẩm, khí chất mặt mũi đều không thua kém Nhậm Tử Phàm.

Mày anh ta rất rậm, hai mắt sâu như chim ưng vô cùng sắc bén và lạnh lẽo, khuôn mặt làm con người ta sinh ra hai loại cảm giác, một chính là mê đắm bởi nét phong lưu lãng tử của anh ta, hai chính là sợ hãi bởi vì nó che giấu một con người khó đoán nhưng đầy mưu mô.

Thừa Tuyết biết, loại đàn ông này, có hai khí chất này, hoàn toàn trùng với Nhậm Tử Phàm, tốt nhất chính là cách xa được một mét thì cứ cách xa chứ đừng dính dáng gì đến.

-Tôi nghĩ, anh nên rời khỏi phòng tôi rồi đấy.-Thừa Tuyết không buồn mà đuổi “khách”

Đúng lúc nam nhân kia định mở miệng thì bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, giọng một bảo vệ nói: “Tiểu thư, chúng tôi có xem camera quả là có người đột nhập, cô không sao chứ?”

Thừa Tuyết nhìn anh ta, lại không biết trả lời ra sao?

-Tiểu thư... tiểu thư cô có sao không?

Thừa Tuyết thấy anh ta ra ám hiệu ình, vẫn là không biết anh ta có phải kẻ có lòng dạ xấu xa hay không, không biết trả lời ra sao?

-Tiểu thư, tiểu thư... hay là chúng ta vào đi.

-Ừ.

Mơ hồ nghe được tiếng nói chuyện của hai bảo vệ, Thừa Tuyết đúng lúc vừa muốn phản ứng thì năm giây sau bảo vệ đã tông cửa vào.

19. Chương 15.2. Dùng Thân Thể Báo Đáp.

Chương 15.2: Dùng thân thể báo đáp.

Khi bảo vệ tông cửa vào thì trong phòng chỉ còn một mình Thừa Tuyết, bộ dáng cô vô cùng căng thẳng nhưng vẫn tỏ ra vẻ tự nhiên.

-Có việc sao?-Thừa Tuyết ánh mắt cứ chốc chốc liếc sang cánh cửa đang mở ra kia

-Tâm Nhi nói tiểu thư nhìn thấy có kẻ đột nhập vào, chúng tôi vừa xem lại camera đúng là có, nên chúng tôi lên báo cho tiểu thư biết để cảnh trọng.-một trong hai nói

-Tôi biết rồi, nếu có ai lạ mặt vào thì tôi sẽ la lên.

-Vâng, chúng tôi sẽ đi khắp Hàn Lâm để tìm kiếm, tiểu thư nghỉ ngơi đi.

Nói ngắn gọn, cả hai cúi người một cái sau đó đi ra ngoài không quên đóng cửa lại.

Thừa Tuyết suýt nữa là đứng tim, nhìn nam nhân này giờ đang đứng núp sau cánh cửa, nếu anh ta không phản ứng nhanh, e là đã bị bảo vệ bắt rồi.

-Thật nguy hiểm! Nếu anh bị bắt chắc chắn sẽ không sống nổi.-Thừa Tuyết nhìn anh ta lo sợ thay

-Sợ gì chứ? Chẳng ai làm gì được tôi.-anh ta đứng dưng tự nhiên đi đến ngồi xuống ghế sofa trong phòng

-Anh biết đây là nơi của ai không? Nếu bị anh ta bắt anh sẽ sống không nổi đâu.-Thừa Tuyết quả là khâm phục tính tự đại của anh

-Chẳng phải của tên Phàm thiếu mà mọi người kính sợ sao?-anh ta lộ ra khuôn mặt khinh khi

-Anh điên thật mà. Anh mau rời khỏi đây đi, nơi này rất nguy hiểm.-Thừa Tuyết nhắc nhở anh ta

-Cô biết là nơi nguy hiểm, sao vẫn còn ở lại?-anh ta thích thú tay đưa lên xoa cằm mình

Thừa Tuyết bị câu hỏi của anh ta làm lặng thinh, hay cho ý nghĩa của câu biết là nguy hiểm sao không rời đi. Cô, muốn đi nhưng lại bất lực.

-Bởi vì tôi nợ chủ nhân căn nhà này một món nợ, e là phải dùng mạng sống của tôi để trả.-Thừa Tuyết lời nói bí ai

Anh ta giật mình khi nhận ra tận sâu trong ánh mắt đen tuyền kia của cô chứa toàn ưu thương đau buồn, đôi mắt đó đẹp không thể nào diễn tả được nhưng mà lại bị một màn đêm u tối giăng đầy trong mắt, nhìn thấy vô cùng đau lòng.

-Cô cứu tôi một mạng, tôi nhất định sẽ trả ơn cho cô.

Thật ra ý anh ta chính là muốn cứu cô ra khỏi đây để trả ơn nhưng mà anh lại nghĩ cô thuộc dạng người ở bên cạnh Nhậm Tử Phàm là do tiền tài.

-Anh thì có gì để báo đáp tôi?-cô nghe anh nói thì bật cười

Anh ta dường như suy nghĩ gì đó, bộ dạng y như đứa trẻ đang ngẫm nghĩ tìm ra câu trả lời thỏa đáng. Chừng không lâu sau, anh ta cười quỷ dị nhưng lại mê hoặc lòng người: “Tôi chỉ có thân thể này, nếu cô không chê cứ lấy.”

Thừa Tuyết bị anh ta làm cho cứng họng, nửa ngày trời không biết trả lời ra sau.

Cái tên này, đúng là tự tin đến biến thái mà.

-Cảm ơn nhưng thân thể của anh tôi không dám nhận, chẳng qua tôi không muốn nhìn một người vô tội lại bị Nhậm Tử Phàm hại chết.-Thừa Tuyết khước từ sự trả ơn của anh

-Cô nghĩ tôi là ai? Muốn giết được tôi còn xem xem tên Phàm thiếu kia có khả năng không?-anh ta vô cùng tự tin, ánh mắt rõ khinh bỉ

Thừa Tuyết thật muốn vỗ đầu anh ta một cái để anh ta thông suốt, anh ta nghĩ mình là ai?

-Anh là ai tôi không cần biết, nhưng mà anh sẽ rất nguy hiểm khi ở lại đây.

-Tôi không lo, cô lo cho tôi làm gì?-anh ta thái độ trước sau như một, đều là dừng dừng

-Aiss... anh thật là... nhưng mà anh đến đây là trả thù anh ta sao?-Thừa Tuyết có chút hiếu kỳ, không lẽ anh ta như Hàn Bản

-Cũng có thể xem là vậy. Anh ta không trừ tôi thì tôi cũng trừ anh ta.-anh ta nhún vai một cái

-Anh không đầu lại anh ta đâu, tốt nhất là từ bỏ đi.

Anh ta nghe xong lại cười lớn, giống như nghe chuyện rất nực cười.

-Anh cười gì chứ?

Anh ta cười ngắt ngưỡng sau đó đứng dậy, dáng người lịch lãm cao lớn vô cùng.

Thừa Tuyết nhìn anh ta với ánh mắt đầy cảnh giác.

-Con người anh thật kì lạ, tôi có lòng tốt nhắc nhở anh anh lại cười.

-Nói cô gốc gác là gốc, tôi một mình tới đây còn lo bỏ mạng sao?

-Lần trước cũng có một tên như anh, kết quả vẫn bị chặt một cánh tay phải đấy sao? Anh tốt nhất rời khỏi đây đi nếu không sẽ rất phiền phức.

Anh ta dừng trước mặt cô, đôi mắt hổ phách sáng rực lại rất sắc bén.

Cô gái này, thật xinh đẹp. Nét đẹp vô cùng hài hòa, trang nhã, thanh à thoát tục, giản dị mà cuốn hút. Nhất là mùi hương trên người cô, đặc biệt mùi thơm dịu nhẹ gây cho người ta cảm giác thoải mái dễ chịu.

Chưa cô gái nào có mùi thơm làm anh dễ chịu như vậy.

-Tôi thật muốn nếm thử mùi vị người đàn bà của Nhậm Tử Phàm.

Anh ta nửa câu thật, nửa câu còn lại là thách thức.

Thách thức Nhậm Tử Phàm là đúng hơn.

Thừa Tuyết trợn tròn mắt nhìn anh ta, lời lẽ như vậy anh ta còn nói ra được sao?

-Anh...

Thừa Tuyết chỉ anh ta, lại không biết rõ mình nên nói gì.

Anh ta muốn đùa giỡn thêm nhưng nhìn thấy đồng hồ gần tám giờ nên tiếc rẻ.

-Bây giờ tôi phải đi rồi, chúng ta sẽ gặp lại.-anh ta nói nháy mắt một cái, chớp nhoáng chạy ra ban công

-Anh... còn định tìm đến đây nữa sao?-Thừa Tuyết chạy ra theo anh ta

-Rồi sẽ có một ngày chúng ta gặp nhau, thân thể này của tôi dành để trả ơn cho cô, cô phải đến lấy đi đó.

Nói xong, anh ta nhảy từ ban công xuống đất chiếc áo khoác đen phất phờ bay trong gió, vụt một cái đã không thấy nữa. Giống như tan vào trong màn đêm đen tối, đến không thấy hình, đi không thấy dạng.

Thừa Tuyết ra ban công nhìn xuống, ở đây dù sao cũng là tầng 3, từ đây nhảy xuống ít nhiều cũng bị thương a.

Làn gió thổi qua làn tóc cô, mái tóc bay theo chiều gió, một thân áo trắng đứng ở ban công nhìn bên dưới mặt đất, vô cùng hiu quạnh.

Nam nhân đã thoát khỏi Hàn Lâm an toàn, lúc ra ngoài có quay đầu thấy cô đang tìm kiếm anh bên dưới, môi anh ta chủ động nâng lên, vẻ mặt thích thú vô cùng.

Một nam nhân khác mặc vest ngay ngắn gọn gàng từ trong chiếc Lamborghini Veneno trắng gần đó bước ra đứng trước mặt anh ta, cúi người kính cẩn nói: “Nhị thiếu, chúng ta nên đi rồi.”

-Điều tra cô gái bên trong ngôi biệt thự này, ngày mai ta muốn biết tất cả về cô ta.

Bỏ lại câu đó anh ta đã đi đến ngồi vào ghế sau chiếc Lamborghini Veneno, nam nhân kia nhìn cô gái đứng ngoài ban công chốc lát cũng đi đến ngồi vào ghế lái.

Xe vọt đi, để lại làn khói đen mịt mù, xé đi màn đêm yên tĩnh ban đầu.

. . .

-Cậu có nghe gì không? Nghe nói bộ phận Marketing thay đổi trưởng phòng đó.

-Hình như là nữ, còn là học ở nước ngoài quay về.

-Tôi còn biết là đích thân tổng tài đưa vào đó.

Mới sáng sớm nhưng đã có nhiều đám nhân viên chụm năm chụm bảy bàn tán, nhưng duy nhất chỉ bàn về một việc, trưởng phòng mới của bộ phận marketing.

Bọn họ không quan tâm người trưởng phòng marketing mới này là ai, tên gì chỉ quan tâm cô gái đó như thế nào lại được tổng tài bọn họ đích thân chọn vào.

Thừa Tuyết đi đến đâu, chỗ nào trong tập đoàn đều nghe về người trưởng phòng mới đó, trong lòng cũng rất tò mò về người này.

Thừa Tuyết đi đến văn phòng của mình, đặt ba lô xuống ghế sau đó cầm cốc của mình đi pha cafe.

Đến tầng pha cafe, có lẽ còn năm mười phút nữa bắt công làm việc nên khá đông người đến đây pha cafe. Thừa Tuyết thấy nhiều người quá, thời gian lại ít nên thoáng nghĩ đến tầng pha cafe ở tầng trên.

Thật ra cứ năm tầng là có một phòng pha cafe, Thừa Tuyết chạy hết tầng này rồi tầng khác hầu như đều đông như vậy, bọn họ rõ ràng thấy cô thì giả vờ không thấy chốc chốc lại nhìn, chốc chốc nói to nhỏ.

Đảm bảo là vấn đề họ vẫn đang suy nghĩ chưa ra, rốt cục cô có phải là tình nhân của Nhậm Tử Phàm không?

Thừa Tuyết biết rõ họ ganh ghét khó chịu với cô nên muốn gây khó dễ, Thừa Tuyết nghĩ đoạn, đi vào thang máy lên tầng pha cafe đặc biệt.

Thừa Tuyết ra khỏi thang máy thì ngó ngang ngó dọc nhìn xung quanh, ba tầng cao nhất của Khởi Lạc chính là có quy định nhân viên như cô tuyệt không thể lên kể cả giám đốc hay quản lý. Chỉ có phó tổng và thư ký mới được phép lên đây. Bởi vì đây là phạm vi làm việc của Nhậm Tử Phàm.

Rất không may chính là phòng pha cafe này nằm ở tầng thứ 3 trong phạm vi làm việc của anh.

Cho nên, cô phải cẩn thận.

Chỉ vì một ly cafe, cô phải chạy lên đây, phải can đảm dữ lắm mới làm được như cô.

Lộp cộp...

Có tiếng bước chân...

Thừa Tuyết giật mình đặt ly cafe đang pha dở của mình vòng ra phía sau núp dưới bàn thạch, tiếng bước chân vẫn dồn dập vang lên, là hai người.

Không còn tiếng bước chân, Thừa Tuyết nín thở hơi chồm dậy thì lập tức núp trở lại khi thấy Nhậm Tử Phàm cùng Mặc Phong đứng ngay cạnh bàn thạch cô đang núp.

Không phải cô may mắn thế chứ?

-Mặc Hàng thế nào rồi?-giọng Nhậm Tử Phàm vang lên

-Vết thương cũng đã lành, Mặc Hàng có đưa cho tôi một con chip, bên trong có tư liệu những thứ chúng ta cần.-Mặc Phong đáp

-Nói với Mặc Hàng làm tốt lắm, tôi cho cậu ấy ba ngày nghỉ phép muốn đi đâu thì tùy cậu ấy.

-Tôi biết rồi.

Nhậm Tử Phàm định rời đi thì bị hương cafe thu hút, ánh mắt xanh lam dịch chuyển chuẩn xác nhìn thấy ly cafe đang pha dở kia.

-Kim Mễ đã đến rồi sao?

-Không biết.

Nhậm Tử Phàm bước tới tay vươn ra cầm lấy ly cafe đưa lên mũi ngửi, sau đó hạ xuống.

Tay mở nắp đựng đường ra, bỏ vào hai viên sau đó khuấy đều chiếc cốc.

-Chiếc cốc này thật ngộ nghĩnh. Cứ như là của trẻ con.-Mặc Phong cười cười nói

-Bên ngoài nhìn như vậy, cafe bên trong lại rất đậm đà. Là cafe pha theo kiểu Uyên Ương.-Nhậm Tử Phàm dễ dàng nhận ra

-Uyên Ương??? Có loại cafe này sao?

-Chính là cafe để thêm một ít sữa, sữa không nên để nhiều, khi uống nếu thấy chưa đủ ngọt thì bỏ thêm hai viên đường.

Thật ra đây chỉ là cách pha cafe đơn giản, đơn giản đến mức ai cũng có thể pha, nhưng cái tên Uyên Ương là do mẹ anh đã đặt, bởi vì mỗi lần pha bà đều cùng ba anh ngồi uống, cafe hòa cùng sữa thơm ngon béo ngậy, ngồi trong vườn tận hưởng hương vị cuộc sống, thật sự rất mơ mộng và lãng mạn.

-Lâu rồi không uống, trước giờ đều là cafe, hôm nay để thêm tí sữa lại thấy là lạ.

-Vậy thì phải xem chủ nhân của chiếc ly này là ai, bảo người đó mỗi ngày pha cho anh.

Nhậm Tử Phàm cầm ly lên uống thử một ngụm, hương vị, liều lượng sữa bỏ vào thích hợp, thật làm anh nhớ mùi vị trẻ thơ lúc nhỏ.

-Hôm nay Nhị thiếu về Việt Nam phải không?-Nhậm Tử Phàm đặt ly cafe xuống

-Phải. Chuyến bay hạ cánh lúc 9h sáng hôm nay.

-Đón tiếp chu đáo một chút, tốt nhất là để lại ấn tượng.

Nhậm Tử Phàm vỗ vai Mặc Phong, sau đó cầm luôn ly cafe cầm đi.

Không lâu sau Mặc Phong cũng rời đi.

Thừa Tuyết thấy tình hình yên lặng đi, ngóc đầu lên thì thấy không có ai, ly cafe của mình cũng bị lấy đi mất. Thừa Tuyết len lén đi ra khỏi phòng pha cafe chạy vào thang máy nhấn xuống tầng ba mươi.

Đúng là suýt nữa cô đứng tim chết mà.

Thừa Tuyết rũ rượi quay về phòng làm việc, tất cả đều đã vào vị trí bắt đầu công việc.

-Thừa Tuyết, này giờ cậu đi đâu vậy?-Diệc Thuần đợi cô ngồi vào ghế hỏi

-Pha cafe.-cô chống cằm nói

-Vậy cafe đâu?

-Mất rồi. Đến ly cũng không còn.

-Sao lại mất?

-Bị lấy đi, lấy đi trắng trợn luôn ấy.

-Là ai lấy? Để tớ đi đòi lại.-Diệc Thuần ưỡn ngực nói

-Là...

Thừa Tuyết nhìn xung quanh thấy có nhiều người thì thì thầm vào tai Diệc Thuần: “Là Nhậm Tử Phàm.”

-Cái gì...

Diệc Thuần định hét lên ba chữ kia thì ngậm miệng lại, nói nhỏ vào tai cô: “Vậy thì bỏ cái ly đó đi, tớ mua cho cậu cái ly mới.”

Thừa Tuyết phì cười, sau đó lắc đầu nói: “Làm việc thôi.”

- - -

Trong căn phòng V.I.P của khách sạn nổi tiếng ở thành phố, căn phòng rộng lớn thoáng đãng, nam nhân nằm trên chiếc giường lớn.

Một cô gái từ trong nhà tắm bước ra, trên người quấn một chiếc khăn.

Cô gái bước tới giường, bàn tay vuốt ve lồng ngực cường tráng của anh ghé sát vào tai anh thì thầm: “Tối qua anh rất tuyệt.”

Anh ta bắt lấy cánh tay cô gái, cũng không mở mắt ra: “Thay đồ rồi đi đi, bồn Nhị thiếu ghét nhất những kẻ lười thôi như cô.”

Không lưu tình, đều là lạnh nhạt.

Cô gái có vẻ tức giận, đứng lên thay đồ không quên giậm chân lên sàn nhà mới bỏ đi.

Nam nhân nằm một lát bị tiếng chuông điện thoại quấy rầy, cuộc gọi thứ nhất anh không nghe, cuộc thứ hai bị anh xem như không nghe thấy, đến cuộc thứ 3 mới bắt máy.

Anh càu nhàu: “Chuyện gì?”

[...Đã điều tra về cô gái Nhị thiếu cần biết, tôi sẽ gửi qua cho cậu...]

-Còn gì không?

[...Giống như Nhị thiếu dự đoán, chín giờ hôm nay ở sân bay có một đám người đến nổ súng, mục tiêu tôi đoán là cậu...]

-Là tên Phàm thiếu làm?

[...Phải...]

-Tiệc chào đón ta mời Phàm thiếu còn phải cảm ơn hân ta vụ ở sân bay.

[...Tôi biết rồi...]

Người bên kia không còn gì báo cáo thì cúp máy, nam nhân nằm dài trên giường, bày ra bộ dạng lười nhác.

20. Chương 16. Sai Vật.

Chương 16: Sai vật.

Tiếng giày cao gót vang lên tất cả mọi người đều chú ý đến người con gái mới bước vào, nam thì si mê nhìn, nữ thì ngưỡng mộ nhan sắc của cô gái.

Nhưng tất cả đều có chung một câu hỏi, cô gái đó là ai?

Khi cô gái bước vào thang máy, cánh cửa khép lại, tất cả nhân viên đều bắt đầu to nhỏ bàn tán, cả đại sảnh nhất thời ồn ào hơn bình thường.

Cô gái đó đi đến đâu đều thu hút ánh nhìn của mọi người.

Cô dừng trước cửa phòng marketing, đôi môi phết lớp son đỏ gợi cảm cong lên.

Cô đứng được vài giây thì đi vào trong lập tức ánh nhìn của nhân viên trong phòng marketing đều nhìn cô đơ đơ.

-Xin chào, tôi là trưởng phòng mới, Viên Hy.

Viên Hy hơi cong lên thành một đường tuyệt mỹ, ánh mắt đảo xung quanh nhìn mọi người.

-Là trưởng phòng mới sao?

-Xin đẹp thật đó.

-Giới thiệu một ít về mọi người đi.-Viên Hy vẫn duy trì nụ cười nói

Một người con gái gương mặt dễ nhìn, trang điểm lòe loẹt đứng lên gương mặt không mấy dễ chịu, cô ta nói: “Tôi là phó phòng ở đây Huỳnh San, kia là Thanh Thanh, Tú Uyên, Lâm Duy và Quốc Thái.”

-Chào mọi người, mong rằng chúng ta sẽ hợp tác vui vẻ.-Viên Hy gật đầu một cái

Viên Hy không nói thêm đi qua đám nhân viên trong phòng mở cửa phòng trưởng phòng vào trong.

-Này này, trưởng phòng mới đẹp thật đó.

-Đúng vậy nha, nói chuyện cũng rất dễ chịu.

-Các người ồn cái gì, lo làm việc đi.-Huỳnh San bực tức la

Tất cả nhân viên khác im đi, cúi đầu vào chiếc máy tính.

Huỳnh San bực bội đứng lên, nên gót giày đi ra khỏi phòng marketing.

Nhân viên ngẩng đầu lên, sau đó nhìn nhau, người thì cười người thì trề môi.

-Rõ ràng là ganh tị với nhan sắc với trưởng phòng mới.

-Đúng vậy nha, với lại tôi thấy Huỳnh San không làm được trưởng phòng nên mới tức giận như vậy.

-Tất nhiên, trưởng phòng mới này là do đích thân tổng tài chọn vào mà.

Trong tập đoàn các nữ nhân viên ai mà không mong được tổng tài “chiếu cố”, bọn họ cũng không ngoại lệ, cô trưởng phòng mới này được tổng tài chọn vào đây, một bước đã làm chức trưởng phòng nên đối với mọi người đa số có chút kiêng nể, sợ rằng cô có tổng tài nâng đỡ.

Mà Huỳnh San là phó tổng đã hai năm vẫn không được thăng chức nên đối với việc này rất bất mãn, mà còn ganh ghét với Viên Hy.

- - -

Thừa Tuyết vốn là đang làm việc, bên ngoài cửa lại có một cô gái xinh đẹp, cô gái mặc vest trắng áo sơ mi đen, tóc búi cao, khuôn mặt dễ nhìn.

Cô gái đó thấy Thừa Tuyết nhìn mình thì mỉm cười, tay ngoắc cô.

Thừa Tuyết chỉ mình, thấy cô gái gật đầu thì đẩy ghế ra đứng dậy.

-Cô là?-Thừa Tuyết đi ra hỏi cô gái

-Xin chào, tôi là Mandy là thư ký của tổng tài.-cô gái tên Mandy nói

-Có... có việc gì sao?

-Tổng tài muốn gặp cô. Ngài bảo cô lên phòng tổng tài liền.-Mandy trước sau vẫn là thái độ ôn hòa

-Gặp, gặp tôi sao?-Thừa Tuyết nuốt nước bọt

-Phải, cô đừng để ngài ấy phải đợi.

Thừa Tuyết tay đưa lên vuốt trán mình, đầu quay ra sau nhìn Diệc Thuần, mặt vô cùng khổ sở.

Diệc Thuần không phải không hiểu nhưng mà chính là lực bất tòng tâm.

Thừa Tuyết đi theo Mandy, bởi vì là thư ký của Nhậm Tử Phàm nên cả hai đi chung cũng thu hút ánh nhìn.

Đi lên tầng cao nhất, Mandy hoàn thành nhiệm vụ quay về phòng thư ký làm việc, Thừa Tuyết đứng trước cánh cửa phòng tổng tài, miệng lưỡi khô khốc.

Kim Mễ từ trong mở cửa đi ra, thấy Thừa Tuyết thì mày cau lại: “Sao lại là cô?”

-Là... là tổng tài kêu tôi lên.-Thừa Tuyết không phải ghét Kim Mễ nhưng mà thái độ của cô thư ký này làm cô thật khó chịu

Vì sao cùng là thư ký của anh, Mandy lại dễ chịu hơn Kim Mễ chứ?

Hình như Kim Mễ là người đứng đầu trong đám thư ký toàn bộ tập đoàn, có lẽ vì vậy mà cô ta kênh kiệu ra mặt.

Kim Mễ nghe xong thì mặt xám đi, tức giận muốn mắng chửi cô nhưng không thể.

Thừa Tuyết thấy Kim Mễ cứ đứng cản đường mình thì ngẩng đầu lên, nói: “Cô mau tránh đường, Phàm tổng mà đợi lâu thì cô chịu trách nhiệm đó.”

-Cô...

Kim Mễ mặt đỏ gắt, hậm hực né qua.

Thừa Tuyết tay cầm nắm đấm, trước khi mở cửa có lòng tốt nói: “Thư ký Thái, cô ăn mặc như vậy cần thận trọng gió.”

Nói xong thì mở cửa bước vào trong.

Kim Mễ tức giận giậm chân, đồng thời hét lên.

Thừa Tuyết xuyên qua tấm bình phong mỏng kia nhìn thấy nam nhân ngồi trên ghế tổng tài ánh mắt chăm chú xem hồ sơ.

Cô đi qua, ánh sáng từ tấm kính lớn sát sàn hắt vào trong phòng lan tỏa ra mọi thứ bên trong. Cô đứng trước mặt anh, nói: “Phàm tổng, ngài gọi tôi có việc gì?”

Nhậm Tử Phàm đối với lời cô dường như là không nghe thấy, cũng không ngược mặt lên.

Thừa Tuyết kiên nhẫn hỏi lại một tiếng nhưng vẫn như vậy, trong lòng buồn bực không thôi.

Cô đứng trước mặt anh, ánh mắt nhìn vào chiếc ly cafe của mình ở trên bàn anh. Ly đó là của cô a, sao lại bị anh chiếm làm của riêng rồi.

Cô cúi đầu, hai tay đặt trước mặt nắm lại.

Mười phút trôi qua, không có động tĩnh gì, hai chân có chút mỏi, cô hơi nâng đầu nhìn anh, anh vẫn trước sau như một xem hồ sơ.

-Phạm... Phạm tổng, anh gọi tôi lên có việc gì? Tôi còn có công việc a.-Thừa Tuyết len lén nhìn anh

Nhậm Tử Phạm tay cầm bút dừng lại, sau đó lấy nắp viết đóng lại, hai tay đặt trước mặt đan vào nhau, ngẩng đầu nhìn cô.

Ánh mắt vô tình chạm vào nhau, cô không thể rút mắt khỏi ánh mắt xanh lam sâu thẳm cùng sắc nhọn kia. Cứ như bị cuốn trôi vào một vòng xoáy.

-Ly cafe này là của cô?-anh nói, ánh mắt di chuyển đến ly cafe trên bàn

Thừa Tuyết gật đầu sau đó liền nhanh như robot lắc đầu, phủ nhận: “Không phải.”

-Cô cần tôi cho cô xem camera không?

-À, tôi vừa nhớ ra. Nó là của tôi.

Thừa Tuyết cười hì hì, sau đó cúi đầu xuống.

-Đi pha một ly cafe mới.-Nhậm Tử Phạm tay kéo chiếc ly ra phía ngoài bàn

-Hả? Ồ.

Cô đi đến cầm lấy chiếc ly vốn là của mình cầm đi ra ngoài, miệng không ngừng lẩm bẩm.

Thừa Tuyết đi xuống tầng dưới pha cafe cho anh, chừng năm bảy phút sau đã quay lại phòng tổng tài.

Đặt chiếc ly lên bàn cho anh, cô nói: “Nếu không còn việc gì thì tôi xin phép quay về làm việc.”

Anh không đồng ý hay từ chối, vươn tay ra cầm ly cafe, uống một ngụm, sau đó đặt ly trở lại, vẻ không hài lòng: “Pha ly khác.”

-Vì sao?

-Không vì sao cả.

-Anh...

Cô kìm nén, đi đến cầm ly đi ra ngoài.

Thừa Tuyết đứng ở phòng pha cafe uống một hơi cạn sạch.

-Sao lại có tên đáng ghét như vậy chứ?-Thừa Tuyết tức giận đập ly lên bàn thạch

Cô nuốt cục tức vào trong, pha thêm một ly cafe mới sau đó đem lên cho anh.

-Pha lại ly khác.

-Không giống ly đầu tiên.

-Pha lại.

Thừa Tuyết chạy lên chạy xuống, mỗi lần anh kêu cô pha cafe lại cô đều uống chúng để hạ hỏa, cầm ly cafe thứ bảy trên tay, Thừa Tuyết nghiêng răng nghiêng lợi đặt chiếc ly xuống.

Nhậm Tử Phạm đột nhiên thích thú với trò này, cầm ly cafe lên uống.

-Cái này tạm được. Pha thêm một ly đi.

-Cái gì?? Anh... rốt cục anh muốn cái gì? Kêu tôi lên đây để pha cafe cho anh thôi sao?-Thừa Tuyết tức giận nghiêng răng ken két

-Tôi nghĩ cô không có quyền hỏi ngược lại tôi.-anh hơi mân mân lên, khuôn mặt rất thích thú

-Còn tôi cứ nghĩ tổng tài luôn muốn nhân viên làm việc hơn là chạy tới chạy lui đi pha cafe ỉnh.

Cô thật muốn cầu xé anh ra thành trăm mảnh mà.

-Được rồi, nếu không muốn pha cafe thì tôi cho làm việc khác.-anh dựa người vào ghế nói

Cô nhìn anh vô cùng cảnh giác, chắc chắn không có gì tốt lành.

-Gần đến giờ ăn trưa rồi, ra ngoài mua cho tôi bữa trưa đi.

-Anh có thư ký làm gì hả? Vậy không đổi cho tôi làm sai vật đi?-Thừa Tuyết nghĩ đến bị anh sai chạy đi như quay chong chóng thì tức giận

-Đây là thẻ.

Anh không đếm xỉa đến lời nói của cô, quăng chiếc thẻ tín dụng lên bàn.

Thừa Tuyết nghiêng răng cầm chiếc thẻ tín dụng lên.

-Ồ bệnh hoạn.

Chửi một tiếng cô hầm hừ đi ra không quên đóng cửa một cái rầm cho hả giận.

Môi anh hơi nhếch lên, tay gõ lên bàn vài nhịp sau đó đứng lên nhìn ra bầu trời xanh bên ngoài.

Thừa Tuyết ngồi trong bàn ăn ở nhà hàng Victoria, ánh mắt quý quái, cười vô cùng hả dạ.

Trên bàn ăn đã bày ra rất nhiều đồ ăn, nhiều đến mức có thể dành ười người ăn, những món ăn này đều là món ăn đắt nhất ngon nhất.

-Nhậm Tử Phàm, tôi không làm anh hết tiền được nhưng cũng làm anh mất một khoản tiền.

Cô nhìn tấm thẻ tín dụng trên tay cười ranh ma, sau đó đút lại vào túi, tay cầm đũa tay cầm muỗng.

Thừa Tuyết giống như trước giờ chưa từng ăn, gấp món ăn thì rất vui liên tục gấp món ăn bỏ vào miệng, giống như một con heo vậy.

Từ bên ngoài, nam nhân thông thả bước vào, ánh mắt nhanh chóng bị thu hút bởi hình ảnh một cô gái đang ăn kịch liệt cứ như sợ ai đó giành ăn mất.

Anh ta bật cười, đúng là có duyên.

Đang ăn thì có người ngồi xuống đối diện mình, Thừa Tuyết ngẩng đầu lên, sau đó ngạc nhiên chỉ chiếc muỗng vào anh: “Là anh!??”

-Cô đói bụng lắm sao?-anh ta cười, nụ cười thật rục rờ

-Không phải. Nhưng mà... tôi muốn ăn cho hết tiền... anh ăn cùng đi, tôi trả.-Thừa Tuyết vẫn là vừa ăn vừa nói chuyện với anh

-Vậy thì tôi có lộc ăn rồi.

-Ăn đi, chỉ có bữa nay thôi đó, muốn ăn gì cứ gọi.

Anh ta cười một lúc rục rờ hơn nữa, cầm nĩa lên.

-Mà anh tên gì vậy?

-Cứ gọi tôi là Nhị... Trình Ngụy.

-Trình Ngụy... Trình Ngụy...-cô lăm bắm cái tên anh trong miệng

-Cô tên gì?

-Thừa Tuyết, Tô Thừa Tuyết.

-Cái tên rất hay.

-Anh là người lần đầu khen tên tôi, có xem là nịnh không?-cô nghiêng đầu hỏi

Trình Ngụy bị cô hỏi làm cho cứng họng, anh là ai cơ chứ? Lại bảo anh nịnh nọt cô.

-Ăn đi.-Trình Ngụy dùng nĩa ghim một miếng dưa leo nhét vào miệng cô

-Gi chứ? Anh ít nhất cũng gấp thịt chứ?-cô phản ánh

Trình Ngụy cong môi cười nhìn cô, thật ra lúc này người của anh đã đưa tất cả thông tin về cô cho anh biết, những chuyện nhỏ nhặt nhất về cô, anh đều biết rõ, chẳng qua là không nói ra thôi.

Một lúc sau trên bàn ăn đã được “dọn dẹp”, Thừa Tuyết xoa xoa cái bụng no căng của mình, uống một ngụm nước trắng.

Trình Ngụy ăn không nhiều, khi ăn luôn rất tao nhã, so với cô thì phẩm chất của anh tốt hơn nhiều.

Phục vụ đem hóa đơn cho cô tính, Thừa Tuyết đếm được có tới một con số một ở đầu, kế là số tám, kế tiếp là số năm và bốn số không.

1850000 D.

-Cho tôi một phần mì paghetti đem về. Nhớ làm loại ngon nhất.

Thừa Tuyết đem chiếc thẻ tín dụng Nhậm Tử Phàm đưa mình đưa cho phục vụ.

-Vâng.

Trình Ngụy đặt ly nước trắng xuống bàn, ánh mắt nhìn cô chăm chăm. Chiếc thẻ đó là thẻ bạch kim, một cô gái bình thường như cô mà có được thì chắc chắn do Nhậm Tử Phàm cho.

Trình Ngụy cười nhạt nhẽo.

-Cô giàu thật, có cả thẻ bạch kim.-Trình Ngụy như cố ý nói

-Là thẻ của một tên rất đáng ghét, không phải của tôi.

-Vậy sao? Đáng ghét đến thế nào?-Trình Ngụy hứng thú hỏi

-Chính là ngoài rất đáng ghét thì là rất rất rất đáng ghét.

Thái độ của cô rất thật nha, như muốn câu xé người cô đang nói đến.

-Anh ta làm gì cô sao?

-Anh ta... anh ta là cấp trên nhưng cứ sai khiến tôi nên tôi rất ghét anh ta.

Thừa Tuyết uống một ngụm nước, suýt nữa là nói ra rồi.

-Nói về anh đi, anh đang làm ở đâu?

-Tôi đang... thất nghiệp.

Trình Ngụy suy nghĩ gì đó mới nói ra hai từ thất nghiệp.

-Vậy thì anh không sống nổi trong thành phố này rồi.

-Vì sao?

-Anh nghĩ xem, anh không tiền không công việc không nhà, anh chết chắc.

-Sao cô biết tôi không tiền không nhà?

-Anh đúng là ngốc mà. Anh không công việc làm sao có tiền, không tiền làm sao có nhà?

-Thừa Tuyết, cô đoán hay thật.

Trình Ngụy muốn cười nhưng kìm nén.

-Cô nên thấy tôi đáng thương mà nuôi tôi đi. Thân thể của tôi chờ cô đến lấy.

Thừa Tuyết đúng là chưa bao giờ gặp ai biến thái như Trình Ngụy, cô vuốt trán đã hiện lên hai vạch đen của mình.

-Làm ơn đi... thân thể anh tôi thềm vào.

-Tôi nói rồi cô cứu tôi mà tôi không có gì ngoài thân thể này nên nó là của cô.

Thừa Tuyết quả là cứng họng.

-Biến thái.

Thừa Tuyết không thêm lời, thấy phục vụ đi ra đem phần mì và thẻ tín dụng đưa mình, lại nhìn đồng hồ thấy đã trễ, cô đứng lên nói: “Tôi phải đi rồi, tạm biệt.”

-Này đừng đi luôn nhé, thân thể tôi còn chờ cô đến lấy đó.

-Khi nào gặp lại hãy tính.

Vừa nói xong thì người cũng đã đi mất, Trình Ngụy cười lạnh không rõ cảm xúc. Chỉ đơn giản là nhếch môi cười.

-Thật là thú vị!!!

21. Chương 17. Phục Kích.

Chương 17: Phục kích.

Thừa Tuyết hối hả chạy về Khởi Lạc, tay cầm phần ăn như thi maratông chạy lên phòng tổng tài.

Thừa Tuyết thở hì hục mở cửa ra: “Của anh... tổng tài.”

Cô chuyển từ ngữ khi thấy có một cô gái đang trong phòng anh. Cô gái đó nghe có người vào thì quay đầu nhìn, ánh mắt có chút ngạc nhiên.

Thừa Tuyết đặt phần ăn lên bàn, ngẩng đầu lên vừa vắn chạm mặt Viên Hy.

-Là em!?

Thừa Tuyết vui mừng khi nhận ra Viên Hy.

Viên Hy nhìn cô, nhớ đến cô gái đụng trúng mình ở Rosso còn khi nghe tên cô thì khóc sụt sùi, thì kêu lên một tiếng.

-Chị cũng làm ở đây sao? Thật trùng hợp.

-Em làm ở đây sao? Chẳng phải em chỉ vừa mười tám thôi sao?

-Sao chị biết em mười tám?

-Cái đó... chị đoán thôi, thấy em còn trẻ.-Thừa Tuyết gãi đầu nói

-Chị làm ở phòng nào? Em làm ở phòng marketing.

-Chị làm ở phòng Hoa Lạc, công ty nhỏ trong tập đoàn Khởi Lạc.

Nhậm Tử Phàm cầm ly cafe trên tay đặt ly xuống bàn, nói: “Nếu không còn gì cô về làm việc đi.”

-Ồ.

Thừa Tuyết không phải luyến tuyền anh, mà là muốn ở lại nói chuyện với Viên Hy, đứa bé lúc nhỏ mà cô hay chơi đùa lại rất kháu khỉnh đáng yêu bây giờ đã là một thiếu nữ xinh đẹp, Thừa Tuyết chỉ muốn cùng Viên Hy làm chị em như lúc trước.

-Khi nào rảnh chị tìm em.

-Vâng ạ.

Thừa Tuyết đi được vài bước thì quay đầu lại nói nhỏ với Viên Hy: “Nhớ nhà.”

-Vâng ạ.

Thừa Tuyết cười tươi tắn, đúng lúc quay đi chạm phải gương mặt lạnh tanh của Nhậm Tử Phàm thì cười hì hì rồi quay đầu chạy ra khỏi phòng.

Viên Hy buồn cười với thái độ của cô.

-Anh, chị ấy thật dễ thương, em chỉ gặp chị ấy có một lần mà đã thấy rất thân thiết, giống như đã gặp và quen biết rất lâu.-Viên Hy cười thú vị nhìn anh

-Sau này đừng tiếp xúc nhiều với cô ta.-anh không hài lòng

-Vì sao chứ? Chị ấy dường như rất thích em, em cũng thấy mình hợp với chị ấy.

-Những cô gái như cô ta, em không hiểu được trong lòng cô ta đang suy tính điều gì đâu.

-Em biết rồi.

Mặc dù Viên Hy không hiểu rõ vì sao anh lại căn dặn mình tránh xa Thừa Tuyết nhưng mà từ nhỏ Viên Hy đã rất nghe lời anh, bây giờ cũng thế.

...

Không hiểu vì sao hôm nay khi tan sở thì Nhậm Tử Phàm lại đến Hàn Lâm, Thừa Tuyết vốn là đang ăn cơm thấy anh vào thì suýt nữa nghẹn.

Cô cứ tưởng anh không đến nữa chứ?

-Anh...

Thừa Tuyết đặt chén cơm cùng đũa xuống, không rõ nên nói gì.

-Ăn cơm đi.

Nhậm Tử Phàm ngồi xuống ghế đối diện cô.

-Để tôi lấy chén cho anh.

-Ngồi xuống ăn cơm.-Nhậm Tử Phàm tay phải đặt trên bàn gỗ vài nhịp

Thừa Tuyết căng thẳng cầm đũa lên, cúi đầu ăn cơm.

-Gặp Tiểu Hy lúc nào?

Thừa Tuyết ngẩng đầu nhìn anh, sau vài phút mới trả lời: “Hôm qua.”

-Cô biết là Khiêm Hy nên mới tiếp cận đúng không?-anh hỏi tiếp

-Nói tiếp cận thì khó nghe quá, chẳng qua là vô tình mà thôi nên tôi mới biết Viên Hy là Khiêm Hy.-Thừa Tuyết giải thích

-Cô định làm gì em ấy? Hại chết Lạc còn chưa đủ sao?-anh đột nhiên tức giận

-Anh nói gì chứ? Tôi yêu Lạc thì làm sao hại chết anh ấy? Sự việc đó tôi cũng không biết, ba tôi kêu tôi lấy thì tôi...

-Cô chưa gì hết đã nghe theo ông ta, chính vì vậy mới hại chết Lạc và ba mẹ tôi.-ánh mắt anh lạnh băng, lời nói rõ tức giận

-Tôi... Lạc chết anh tưởng tôi không đau lòng hay sao? Nhưng mà Tiểu Hy tôi không có ý định hại em ấy, anh tin tôi đi.

Cô là thật lòng nói.

Nhậm Tử Phàm đẩy ghế đứng lên, tiếng chân ghế siết vào gạch vang lên tiếng chói tai, Thừa Tuyết nuốt nước bọt nhìn anh.

Nhậm Tử Phàm vòng qua bên cô, từ phía sau ngã đầu về trước, cánh môi gần bên tai cô như trong gang tấc.

-Vậy sao? Nếu cô làm gì Tiểu Hy, tôi chắc chắn làm cô hối hận.

Cơ thể cô run lên, ánh mắt mở to nhìn phía trước. Anh thật sự rất thương yêu Tiểu Hy.

Mắt cô mở to hơn khi có âm thanh nổ lớn vang lên, có cái gì đó sáng chói bay thẳng về phía cô.

Giống như trong gang tấc, bàn tay phía sau cô kéo mạnh vai cô ngã xuống bàn ăn, âm thanh ghế và chén vỡ xuống nền đất, sau đó trên tường có một lỗ lớn do đạn gây ra.

_Pằng pằng

Lại hai phát súng bắn ra, Thừa Tuyết co ro núp dưới chiếc bàn ăn, Nhậm Tử Phàm ngồi bên ngoài gần như che chắn hết cho cô, mày anh nhíu lại rất chặt.

Thừa Tuyết biết là kẻ thù tìm đến, nhưng không nghĩ lại vào lúc này.

-Chết tiệt.

Nhậm Tử Phàm giơ nắm đấm nện vào chiếc bàn, bây giờ Mặc Hàng được nghỉ phép, còn Mặc Phong lại giúp anh giải quyết công việc, anh lại để súng trên phòng, bây giờ lại có cô vướng víu tay chân.

-Một lát nếu có cơ hội phải chạy ngay lên phòng, nghe chưa?

Anh nói xong thì đứng lên, có tất cả mười tên áo đen, tên nào cũng cầm súng ăn mặc đồ đen từ đầu đến chân, khuôn mặt rất hung tợn.

Nhậm Tử Phàm nhanh như chớp phóng lên bàn một cước đá vào tên đang xông lên, lại xoay người giơ nắm đấm nện vào mặt tên bên phải, né đòn tên bên trái.

Mỗi lần đánh trả công kích đều như chớp nhoáng, rất nhanh xẹt qua.

Thừa Tuyết thấy mười tên đó lo đánh anh thì nghe lời anh liền nhân cơ hội chạy lên cầu thang.

Có hai tên nhìn thấy cô chạy thì đuổi theo cô, Nhậm Tử Phàm thấy vậy thì xử lý nhanh mấy tên kia chạy theo.

Thừa Tuyết chạy vào phòng, đóng cửa lại thì bị một tên đá phăng cửa, Thừa Tuyết sợ hãi lùi về sau, rồi quay đầu chạy ra ban công.

Tên kia nhắm súng ngay cô khi định bóp cò thì phía sau bị tấn công một con dao xẹt ngang qua cổ nhuộm máu đỏ tươi.

Tên đó ngã quỵ xuống, anh lấy súng trên tay hắn ta quay người bắn mấy tên phía sau.

Tiếng nổ lớn vang lên không ngớt Thừa Tuyết đứng ngoài ban công thấy một tên đứng phía ngoài cửa chìa súng ngay anh thì la lên: "Cẩn thận."

Anh phản ứng rất nhanh lập tức quay đầu súng hướng ra cửa bắn. Tên đó lập tức ngã quỵ.

Thật sự cô không nghĩ anh lại có thể nhanh như vậy xử lý đám người áo đen kia, còn một tên sống sót nhìn thấy Thừa Tuyết thì chạy tới xông về phía cô.

Thừa Tuyết sợ hãi mở to mắt lùi về sau. Hắn ta cứ thế chạy tới cô, cô càng lùi về sau vấp phải bậc thềm mất đà ngã chúi về sau, không mai lộn nhào té xuống lan can ban công.

-Aaaa...

Nhậm Tử Phàm nổ súng nhắm ngay chân tên đó bắn chủ ý chính là muốn giữ mạng sống của hắn ta.

Anh chạy ra nhìn thấy cô rơi xuống hồ bơi thì leo qua lan can nhảy xuống.

_Ừm

Tiếng nước bị khuấy động mạnh mẽ vang lên, Thừa Tuyết mơ màng ở trong nước xung quanh cô không có không khí chỉ có nước mà thôi, hồ bơi này sâu đến hai mét cô đứng không tới.

Bản thân lại không biết bơi cứ ngỡ mình sắp gặp được Khiêm Lạc.

Nhậm Tử Phàm trong dòng nước nhìn thấy Thừa Tuyết “lơ lửng” trong nước thì bơi tới chỗ cô.

.

Thừa Tuyết mơ màng mở mắt ra nhìn thấy mình đang ở trong phòng mình.

Cô chống người ngồi dậy nhìn thấy Nhậm Tử Phàm ngồi trên ghế sofa.

Nhậm Tử Phàm thấy cô đứng tỉnh lại thì cầm ly nước lọc đứng lên đi đến bên giường.

Anh đưa ly nước cho cô, cô cũng không từ chối cầm lấy ly nước uống một ngụm.

Anh ngồi xuống bên giường làm giường lún xuống, cô ngẩng đầu nhìn anh không rõ anh đang suy nghĩ gì.

Chừng vài giây phút sau, anh nói: “Dọn đến Ngự Biệt Uyển đi, ở đó sẽ an toàn hơn.”

-Nhưng... nơi đó không dành cho tôi.-cô lí nhí nói

-Nó là nơi an toàn dành cho cô.

-Nhưng... tôi ở Hàn Lâm đã quen rồi...

-Lúc đầu mới đến không phải cũng không quen sao?

-Nhưng...

Nơi đó chỉ dành cho cô gái có thể trở thành vợ anh thôi a, Ngự Biệt Uyển là nơi nào cơ chứ?

-Tâm Nhi sẽ đi cùng cô đến đó.

-Tôi... biết rồi.

Thừa Tuyết gượng ép gật đầu.

Anh đứng dậy đi đến tủ sách rút quyển “Trạm kế tiếp hạnh phúc” rút chiếc lá phong đỏ từ trong một trang sách ra.

-Lạc rất thích lá này, nhìn nó tôi lại nhớ đến nó.

Thừa Tuyết không biết lời anh nói có hàm ý gì hay không?

-Có biết vì sao những chuyện của cô và Lạc tôi đều biết hay không?

Thừa Tuyết lắc đầu.

-Lạc lúc nào đến thăm tôi cũng kể rất nhiều thứ đặc biệt là về cô, kể cả hai người yêu nhau khi nào, có kỉ niệm lời thề ước gì Lạc đều kể lại cho tôi.

Anh đặt chiếc lá về vị trí cũ, gấp sách lại để lên giá.

“Có người rất thích nghe anh kể chuyện chúng ta đấy. Em đoán xem là ai?”

“Dì Khiêm... bác Khiêm... hay Tiểu Hy...”

“Đều không phải.”

“Vậy là ai chứ?”

“Người mà rất yêu thương anh và em, em cũng rất thích người đó.”

“Là ai cơ chứ?”

“Sau này em sẽ biết.”

Thì ra lúc đó người Khiêm Lạc nói là anh.

Ngay từ đầu anh đã có kế hoạch... chỉ còn đợi cô lọt tròng mà thôi.

Thừa Tuyết cười chua xót sau đó nằm xuống giường.

-Tôi sẽ nhanh dọn đến Ngự Biệt Uyển, ngày mai tôi muốn vào bệnh viện thăm mẹ tôi.

-Được, chỉ cần cô nghe lời tôi tôi sẽ không làm khó cô.

Cô hơi nhếch môi cũng không hiểu vì sao lại đau lòng, lồng ngực như có tảng đá đè lên rất khó thở.

...

-Nhị gia chuyện...

Nam nhân giơ tay lên chặn lời người kia báo cáo. Vẻ mặt hiện lên tà mị.

-Nên ọi người biết ta đây đã về Việt Nam rồi. Càng nhiều người biết càng tốt.

-Vâng, tôi sẽ tổ chức một buổi tiệc dành cho ngài.

-Ta chỉ muốn ọi người biết, không phải một mình Nhậm Tử Phàm có thể một tay che trời.

Ý khiêu chiến đã quá rõ ràng.

-Nhị thiếu yên tâm.

-Tốt. Nhớ viết thiệp mời Nhậm Tử Phàm “tốt” một tí.

-Vâng.

Người kia được phân phó thì lui ra chuẩn bị, nam nhân dưới ánh sáng môi mỏng lộ ra nụ cười quỷ dị cùng lạnh lẽo.

-Để xem ngươi thắng hay ta thắng.

Nụ cười càng lúc càng lạnh giá, hàn khí trong phòng tăng lên đột ngột.

22. Chương 18. Nội Phản.

Chương 18: Nội phản.

Tiếng roi da đánh vào da thịt vang lên từng đợt dồn dập, tiếng kêu đau đớn như xé rách màn đêm.

-Tha cho tôi đi... tôi cũng chỉ làm theo mệnh lệnh thôi.

Người nam nhân bị treo trên một chiếc giá, hai tay giang ra bị dây thừng cột lại, cả người máu me, dấu roi in hằn trên da. Người này là người duy nhất còn sống trong đám người tối qua.

-Muốn tha? Vậy mau nói là ai kêu ngươi ám sát Phàm thiếu.-Mặc Hàng mân mê chiếc roi da kia, giống như nâng niu thú cưng

Nếu không phải nhận được tin có kẻ đến Hàn Lâm ám sát anh, Mặc Hàng cũng không quay về, dù sao Mặc Hàng cũng không muốn nghỉ phép.

-Tôi... tôi không biết... không ai sai chúng tôi cả.

Bởi vì hắn ta biết, hắn ta khai ra cũng chết mà không khai cũng chết.

-Ngươi có mắt nhìn thấy roi da này, nhưng nó lại không có mắt đâu.-Mặc Hàng cười lạnh lẽo

-Tha cho tôi... không ai sai tôi cả.

-Thật là mạnh miệng.

Mặc Hàng quay người đi, đi được một bước thì nhanh như chớp quay lại giơ roi da cao lên quát thẳng vào người tên đó. Hắn ta đau đớn kêu lên một tiếng.

Từng giọt roi da hạ xuống, giống như lưỡi dao cắt thịt, máu tươi đổ ra loang lổ, cảnh tượng thật đáng sợ.

Đây là ngục Tối ở UP, cách thức trừng trị và hình phạt đều như tra tấn ở địa ngục.

Xung quanh ngục Tối bốn bề đều là tường đá, không ánh sáng chiếu vào, chỉ có ánh lửa thấp sáng, mọi thứ đều tối tăm u ám lạnh lẽo.

Cửa sắt mở vang lên tiếng “két” một cái, hai người đàn ông từ ngoài bước vào.

Nhậm Tử Phàm một thân màu đen, áo khoác đen dài phủ bên ngoài, tay đeo găng tay da lấm liếm bước vào.

Xung quanh hắn đều là hàn khí, ánh mắt sắc nhọn như chim ưng.

Mặc Hàng thấy Nhậm Tử Phàm và Mặc Phong bước vào thì dừng tay.

-Phàm... Phàm thiếu, cầu xin anh tha cho tôi...-hắn ta đau đớn xin tha

Nhậm Tử Phàm ngồi xuống ghế đối diện hắn ta, ánh mắt trầm xuống.

-Nhị thiếu về Việt Nam khi nào?-Nhậm Tử Phàm không có cảm xúc gì ngoài lạnh lẽo

-Nhị... Nhị thiếu... ???

-Nhị thiếu cũng thật biết huấn luyện thuộc hạ, quả là cứng miệng.

Nhậm Tử Phàm đứng lên, đi đến đứng trước mặt hắn ta, sau đó bảo người thả hắn ta ra.

Người đó đứng cũng không vững, máu me đầy mình lết đến bên chân anh.

-Xin anh... tha cho tôi... làm ơn...

Nhậm Tử Phàm vẫn là như cũ, môi chỉ hơi nhếch lên.

-Nhị thiếu về Việt Nam khi nào?

Nhậm Tử Phàm lặp lại một lần nữa.

-Hôm... hôm kia, về trước dự định một ngày.

Nhậm Tử Phàm cười lạnh một tiếng, sau đó đạp hắn ta ra khỏi mình.

Mặc Hàng mặt lạnh như băng tay đưa tới thắt lưng lấy súng ra.

-Cầu xin anh... tha cho tôi... cầu xin anh...

Anh vẫn tuyệt nhiên như không nghe thấy, quay lại ghế ngồi xuống.

Một phát súng được bắn ra ngay tim người đó, hắn ta trong nháy mắt bị lấy mạng.

-Đã tìm ra ai là nội gián chưa?-Nhậm Tử Phàm lấy điều thuốc Cuba thượng hạng ra châm lửa

-Đã tìm ra, thiếu chủ định xử lý thế nào?-Mặc Phong báo cáo

-Để Mặc Hàng đi xử lý đi.

-Thiếu chủ, mọi người trong UP muốn họp nội bộ.-Mặc Hàng nói

Nhậm Tử Phàm nhả ra một vòng khói trắng, khuôn mặt mờ ảo.

Trụ sở UP đặt ở một nơi khuất xa thành phố, cả một trụ sở giống như tòa lâu đài cổ kính cổ kính thời xưa của nước Pháp. Vệ sĩ bày trí khắp nơi vô cùng nghiêm ngặt.

Trong căn phòng nằm ở tầng cao nhất của tòa lâu đài, Nhậm Tử Phàm ngồi ở ghế chủ tọa, chiếc bàn bằng kính dài xung quanh là từng chiếc ghế dựa.

Ánh mắt anh đảo nhìn xung quanh, nhìn đám người ngồi trước mặt mình không biểu lộ cảm xúc.

Cổ Dịch Thiên ngồi ở ghế lão nhị, tay cầm chiếc máy điện thoại đời mới nhất chơi game rất vui vẻ, đối diện là Lôi Duẩn Hào ngồi xoa xoa tay mình.

Dáng vẻ của cả hai người này làm như không chú tâm đến.

Hai người này thật không có dáng lão nhị và lão tam của UP chút nào.

-Về chuyện nội gian, không biết cậu đã tìm ra chưa?-một người đàn ông khá già dặn hỏi

-Đúng vậy, đã tìm ra chưa?-người khác tiếp lời

Nhậm Tử Phàm nhìn hai người đó, một người là Bạch lão, người kia là Hạ lão.

Hai kẻ này lúc trước đi theo Hàn Đông, cũng như Hàn Đông luôn đặt anh làm cái gai trong mắt.

Anh đã sớm đoán ra hai người này có lòng gian trá muốn chống đối lại anh, không chừng vụ nội phản lần này có phần của hai người này.

-Đã tìm ra.-Nhậm Tử Phàm chậm rãi nói

-Vậy... vậy sao? Mau giết chết đi, những kẻ phản bội phải giết chết mới nghiêm trị được.-Bạch lão vẻ rất căng thẳng

-Phải... cậu phải giết hẳn ngay, như vậy mọi người trong UP mới không dám phản bội.-Hạ lão cũng rất lo sợ

-Có vẻ... hai người rất muốn hẳn ta chết!-Nhậm Tử Phàm cười một tiếng

-Là vì... là vì chúng tôi muốn mọi người sợ không dám phản bội UP thôi.

-Hai người yên tâm, từ từ thì kẻ chủ mưu cũng bị tóm thôi, lâu quá rồi vẫn chưa có thành viên trong UP nhốt trong Ngục Tối.

Lời nói cứ như ma quỷ triệu hồi mạng người, anh chỉ nhếch môi cười lạnh, không khí dường như lạnh xuống không độ.

Nói hai người này không làm người khác nghi ngờ mới là lạ.

_Cộp cộp

Tiếng bước chân cùng tiếng gậy va chạm lên nền gạch vang lên tiếng kêu, vệ sĩ mở cửa hai bên cửa ra, người đàn ông bước vào.

Ông ta thoảng chừng bảy mươi nhưng vẫn là lão luyện không mù mẫm như những người khác, ông tamác đồ không cầu kì nhưng cũng không quá đơn điệu, tay cầm cây gậy dát vàng bước vào.

Khuôn mặt thoắt ẩn thoắt hiện nụ cười, nếp nhăn lộ ra ngay khóe miệng.

-Tôn lão.-hầu hết tất cả người trong UP đều đứng lên khỏi ghế dùng thái độ kính cẩn gọi

Dịch Thiên và Duẩn Hào nghe thấy thì dừng động tác, ngẩng đầu nhìn người đàn ông kia.

Tôn Thúc - từng là lão đại UP, sau khi về nghỉ già thì mọi người bầu Nhất Vũ lên đảm nhiệm vị trí lão đại tiếp theo, Nhất Vũ làm chưa được bốn năm đã bị Nhậm Tử Phàm giết chết, vị trí lão đại cũng từ đó thuộc về Nhậm Tử Phàm. Là bởi vì Nhất Vũ đã cùng Tô Tịch Phó hợp tác làm ăn, chính vì vậy năm đó chính Nhất Vũ sai người ám sát cha mẹ anh.

Vậy mà Tô Tịch Phó sau khi Nhất Vũ chết lại cùng Hắc Ứng, một tổ chức chống đối UP tiếp tục làm ăn, chính vì vậy Nhậm Tử Phàm mới giết Hắc Ứng trừ đi một tổ chức chống UP và giết Tô Tịch Phó trả thù.

Đối với việc Nhậm Tử Phàm giết chết Nhất Vũ làm lão đại có nhiều người không đồng ý, đều phản đối việc Nhậm Tử Phàm làm lão đại tuy nhiên Nhậm Tử Phàm vẫn làm lão đại, không những vậy những kẻ chống anh, anh đều diệt trừ, mà còn trong vòng một năm đã làm UP trở thành tổ chức nổi tiếng nhất trong thế giới ngầm, mọi thành phần phản UP hay có ý đồ không tốt đều bị anh loại trừ.

Bọn họ muốn phản, nhưng là sợ một người máu lạnh lãnh khốc như anh.

Muốn chống lại nhưng kết cục chỉ là chết.

Tôn Thúc ngồi vào ghế đầu bàn bên kia, đối diện ngay Nhậm Tử Phàm, khoảng cách khá là xa.

-Tôn Thúc, hôm nay sao lại có nhã hứng đến đây?

Thật ra Tôn Thúc không phản đối chuyện Nhậm Tử Phàm lên làm lão đại, ông ta chỉ cần một người có đủ khả năng dẫn dắt anh em trong UP, luôn nghĩ cho UP.

Nhậm Tử Phàm là người có thực lực, đủ lãnh khốc để đứng đầu UP, điều này ông rất an tâm.

-Ta nghe nói có kẻ phản UP, không biết cậu cậu đã tìm ra chưa?-Tôn Thúc hỏi

-Đã tìm ra, Mặc Hàng đã đi bắt hắn về.-Nhậm Tử Phàm thái độ vẫn như trước

-Tử Phàm, làm gì cũng nghĩ đến đại cục.

-Tôn Thúc, tôi làm gì đều có chủ ý riêng, thúc không cần lo lắng.

-Nhị thiếu đã về Việt Nam, e là UP có kẻ thù khó diệt trừ đây.

-Tôn Thúc, người đã không còn dính dáng đến xã hội đen vậy mà vẫn có thể nắm bắt mọi chuyện nhanh như vậy, thật khâm phục.

Nhậm Tử Phàm cười lạnh, tỏ vẻ thán phục.

-Chuyện gì xảy ra trong xã hội đen ta đều biết rõ, cả chuyện Morphine của Hàn Đông.

-Hóa ra là đến tính chuyện cũ.

-Ta không đến tính chuyện cũ, chỉ là lo lắng cho cậu. Ta rất coi trọng con người cậu, nhưng mà anh em trong UP đừng hờ một tí cậu lại giết chết.

-Tôn Thúc nhọc lòng quá rồi, Tử Phàm sẽ ghi nhớ, nhưng mà những kẻ nào gây lỗi cho UP, nếu nặng tôi sẽ giao cho thúc xử lí. Thế nào?

-Được, vị trí lão đại quả là rất nặng, cậu hãy nhớ tính toán cho kĩ lưỡng, đừng để kẻ khác nắm được điểm yếu, tốt nhất là đừng có điểm yếu, nếu có gì khó khăn cứ tìm lão.

Tôn Thúc đứng lên, có lòng tốt nói.

-Tôi sẽ không để anh em trong UP phải chết oan, lại càng không để kẻ phản bội trốn thoát.

-Tốt lắm.

Ông gật gù đầu sau đó chống gậy cùng vệ sĩ rời khỏi.

Dịch Thiên và Duẩn Hào nhìn ông đi khỏi thì nhìn Nhậm Tử Phàm.

Dịch Thiên nói: “Tôn Thúc thật có lòng tốt rồi.”

Nhậm Tử Phàm cười như không, thật ra Tôn Thúc không gây khó dễ cho anh, cũng rất giúp đỡ anh trong việc đảm nhiệm vị trí lão đại, ông từng dạy anh cách làm mọi người khuất phục mình, ngoài mặt ông nghiêm lạnh lời nói có chút thẳng thừng nhưng thật ra là người nghĩ cho anh em trong UP, luôn hướng tới UP.

Anh ngoài mặt xem lời nói ông không ra gì, như không lọt vào tai, thái độ cũng không kính nể nhưng lời ông nói đều được anh ghi trong lòng.

Có nhiều loại tôn trọng không cần thể hiện, chỉ cần lòng có tôn trọng người đó là được rồi.

-Tất cả ra ngoài đi.

Đợi tất cả ra hết, chỉ còn Dịch Thiên và Duẩn Hào ở lại cùng anh. Duẩn Hào ngồi trên bàn, tay khoanh trước ngực nói: “Chuyện nội phản lần này chắc chắn có Bạch lão và Hạ lão tham gia.”

-Đúng vậy, nghe lời nói của họ cũng đủ hiểu rồi.-Dịch Thiên lấy điện thoại ra tiếp tục chơi game

Đừng nghĩ hai bọn họ hờ hững trong cuộc họp có nghĩa là vô tâm, bọn họ chẳng qua đang làm bọn người kia mất cảnh giác nghĩ cả hai không để ý đến chuyện này nhưng mà từng lời nói cử chỉ đều bị thu hết vào tâm mắt và trí nhớ của cả hai.

-Tôn Thúc chắc đã biết rõ có dính dáng đến họ nên lúc này mới nói đừng hờ tị lại giết người trong UP.-Dịch Thiên vừa cầm điện thoại đưa xe vừa nói

-Tử Phàm, cậu để Tôn Thúc xử lí kẻ phản bội lần này sao?

-Phải. Tôn Thúc hẳn có chủ ý, nếu thật sự liên quan đến Bạch lão và Hạ lão mà Tôn Thúc không trừng phạt họ nặng, tôi sẽ tự làm.-Nhậm Tử Phàm đi đến bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài

-Mặc Hàng đi bắt người rồi sao?

-Đúng vậy, hẳn ta là người đã báo cho cảnh sát biết số lượng súng vận chuyển ra nước ngoài.-anh nói

-Có biết tên không?

-Chưa rõ... nhưng mà hẳn ta là tài xế của Bạch lão, thiết nghĩ là Bạch lão sai khiến hẳn.

-Tử Phàm, tôi nghĩ Bạch lão và Hạ lão sẽ giết người diệt khẩu.-Dịch Thiên nói đúng ngay suy nghĩ của hai người kia

-Mặc Hàng đã đi tìm ông ta, chỉ mong là kịp để có thể bắt được Bạch lão và Hạ lão.

- - -

Thừa Tuyết vào bệnh viện thăm mẹ mình, dạo gần đây mắt bà bắt đầu nặng hơn, bệnh tim cũng thường xuyên tái phát, e là cứ như vậy sẽ không tốt.

Trên đời này cô chỉ còn bà là người thân duy nhất nếu ngay cả bà lúc này cũng bỏ cô đi, cô không biết mục đích sống của mình là gì?

Thừa Tuyết ngồi bên giường gọt trái cây, bà Phương trước mặt đều đen tối, bà nói: “Thừa Tuyết, dạo này con bận lắm sao? Nếu bận thì lo công việc trước đi đừng lo ẹ.”

-Mẹ, cũng không bận nhiều đâu ạ, hôm nay con rảnh nên mới đến thăm mẹ. Mẹ, mẹ phải nghe lời bác sĩ để bệnh tình mau khỏi.-Thừa Tuyết cười ngọt ngào, tuy là bà không thấy nhưng có thể cảm nhận được

-Bệnh của mẹ mẹ là người hiểu rõ nhất. Mắt mẹ đã bị như vậy gần bảy năm rồi, bệnh tim cũng là của người già thôi. Mẹ chỉ lo cho con, mẹ sợ con sẽ bị lây truyền.

-Lây truyền?

Thừa Tuyết không hiểu.

-Bác sĩ nói mắt của mẹ là do di truyền từ ông ngoại con, mẹ chỉ lo con cũng sẽ...

-Mẹ, mắt con rất tốt, con có thể nhìn rất rõ mọi thứ.-Thừa Tuyết cười tươi tấn cất ngang lời bà

-Mẹ chỉ sợ... đôi mắt của con là điều tuyệt vời nhất mà tạo hóa đã ban tặng, mẹ không muốn vì căn bệnh di truyền này làm mắt con bị hỏng.-bà Phương gơ tay lên lần theo cánh tay cô đưa lên má cô xoa

-Mẹ, dù thế nào con cũng sẽ bảo vệ đôi mắt này, bởi vì con sẽ dùng nó để nhìn rõ ngày mẹ có thể nhìn thấy trở lại.-Thừa Tuyết buông dao xuống đĩa đặt lên bàn, đưa tay lên đặt lên tay bà

-Đứa trẻ này... lúc nào cũng làm mẹ thấy vui. Con nhất định không được bỏ cuộc đừng làm người khác tội nghiệp con.

-Mẹ, Thừa Tuyết sẽ dũng cảm, con sẽ thật mạnh mẽ để mẹ có thể khi nhìn thấy sẽ thấy một Thừa Tuyết mạnh mẽ.

Nói xong cô choàng tay ôm lấy bà, hơi ấm tình mẹ lan tỏa cả lòng cô làm cô ảm lòng.

- - -

Trên đường cao tốc vang lên từng tiếng xe phóng nhanh trên mặt đường thẳng tắp, hai chiếc xe đuổi khít nhau.

Hai chiếc xe cùng dừng ở trước một căn nhà gần bờ biển, Mặc Hàng mở cửa bước ra, tay cầm súng.

Người trong xe cũng bước ra, khoảng chừng năm người mặc đồ đen, ánh mắt hung tợn tay cũng cầm súng. Mặc Hàng nhếch môi, thoáng nghĩ là người đến diệt khẩu.

Mặc Hàng nhìn căn nhà trước mặt, trong tiềm thức nhớ đến những kí ức vụn vặt.

“Anh không sao chứ?”

“Cảm nhận, cảm nhận cho tôi biết anh không phải kẻ xấu.”

“Cho anh nè, uống nước ngọt sẽ thấy ngọt ngào.”

“Tôi tên... Tư Nguyên.”

Tư Nguyên... !!???

Mặc Hàng ánh mắt trừng to, ngay sau đó chĩa súng bắn năm tên kia, lợi dụng thời cơ liền chạy vào trong nhà.

Người trong nhà nghe tiếng súng thì giật mình, ông Bình hoảng sợ đi ra cửa sổ thấy một toán người áo đen đi vào.

Tư Nguyên cũng bị tiếng súng làm giật mình, liền đỡ bà mình ngồi dậy.

-Tư Nguyên, mau đưa bà con chạy đi.

-Ba, có chuyện gì?

-Không có thời gian giải thích đâu, mau đưa bà con chạy mau.

Tư Nguyên đỡ bà mình đứng lên, nghe theo lời bà mình dẫn bà đi.

Mặc Hàng đập cửa ra, nhìn thấy ông Bình đứng trước mặt, dáng vẻ rất lo sợ.

-Ông là người lái xe của Bạch lão?-Mặc Hàng hỏi

-Phải.

-Đi theo tôi.-Mặc Hàng tiến tới

Mặc Hàng đang đi thì đứng lại, sau đó quay đầu nổ súng ra phía cửa.

Năm tên áo đen kia nhanh chóng tránh đi, cũng giơ súng bắn.

Tư Nguyên lo cho cha mình liền kêu bà mình tạm thời núp trong tủ quần áo.

Tư Nguyên chạy ra thì nhìn thấy một trận đấu súng, năm tên cùng bắn một người.

Tư Nguyên chạy đến ba mình, kéo ông: “Ba, mau chạy đi, bọn họ sẽ giết cha.”

-Con gái, con mau chạy đi, ba chạy không thoát đâu.-ông Bình đẩy con gái đi

-Không, ba đi cùng con và bà đi.

Một tên áo đen chạy đến, giơ súng ngay ông Bình, ông Bình nhận ra liền đẩy Tư Nguyên ra cầm lấy họng súng.

-Mau chạy đi, Tư Nguyên, chạy đi.

Ông Bình tay vẫn giữ họng súng, hét lên bảo cô bỏ chạy đi.

-Ba... ba, buông ba tôi ra.

Tư Nguyên chạy đến đánh tên áo đen kia, hấn ta cau có liền hất tay cô ra làm Tư Nguyên ngã xuống đất.

_Pằng

Một tiếng súng lớn nổ lên, Tư Nguyên trợn mắt nhìn ba mình, từ lồng ngực ông chảy ra dòng máu đỏ tươi, ông nhìn cô vô cùng đau đớn, ánh mắt còn hiện lên bảo cô chạy đi.

Miệng ông lẩm bẩm hai từ: “Dây chuyền.”

-Ba... baaaa...

Tư Nguyên hét lên như xé nát không gian đêm yên tĩnh, Mặc Hàng nhìn ông Bình bị bắn chết nằm trên sàn nhà, Tư Nguyên khóc thét trên nền đất.

Anh mím môi, ánh mắt hung hãn xông ra đánh từng tên một, mỗi một quyền một cước đều như lấy mạng người, súng cũng không ngừng nạp đạn không ngừng bắn.

23. Chương 19. Ngự Biệt Uyển.

Chương 19: Ngự Biệt Uyển.

-Ba... baaa... đừng bỏ con lại... ba đừng chết mà...

Tư Nguyên khóc hét lên chạy đến ôm ba mình.

Đáng tiếc, ông Bình đã trút hơi thở cuối cùng, máu ông vấy bẩn cả áo của Tư Nguyên, nhuộm một màu đỏ tươi.

Tên áo đen nhăm súng ngay Tư Nguyên, Tư Nguyên liền đứng dậy quay đầu bỏ chạy hẩn ta nhanh chóng đuổi theo.

Mặc Hàng nhìn thấy liền xử nhanh bốn tên kia chạy theo.

Tư Nguyên chạy vào phòng dẫn bà từ trong tủ quần áo ra liền đỡ bà chạy ra.

Tên áo đen đuổi đến nơi, Tư Nguyên cùng bà mình lùi về trong phòng.

-Đừng giết bà tôi... xin anh đừng giết bà tôi...-Tư Nguyên cầu xin

-Ba cô để con chip ở đâu?-hẩn ta giơ súng về phía cô hỏi

-Con chip?? Con chip nào chứ? Tôi không biết... anh tha cho bà tôi đi.-Tư Nguyên không hiểu hẩn ta nói gì

-Mau đưa con chip ra.

-Tôi thật sự không biết mà.

Hẩn ta tiến lên nắm lấy cổ tay cô, Tư Nguyên sợ hãi nhìn hẩn ta, bà cô bị hẩn ta hất ra té xuống sàn

-Bà... anh thả tôi ra... tôi không hiểu anh nói gì cả.-Tư Nguyên vịn tay mình

-Mau giao con chip ra.-hẩn ta lặp lại

-Tôi thật không biết.

-Mau thả cô ấy ra.

Mặc Hàng đứng ngoài cửa chìa súng ngay tên áo đen lạnh lùng ra lệnh.

Tên áo đen di chuyển đứng phía sau Tư Nguyên ngay sau đó đặt súng ngay thái dương cô.

-Là Bạch lão sai người đến đây đúng không?-Mặc Hàng vẫn giơ cao súng tiến vào trong

Khi ánh sáng chiếu vào hất lên khuôn mặt anh, Tư Nguyên mới nhận rõ ra là anh, trong lòng có rất nhiều khúc mắc nhưng mà vì đau lòng mà không còn tâm trạng nghĩ đến.

-Người là ai?-hẩn ta hỏi

-Mặc Hàng.-Mặc Hàng cười lạnh nói tên mình

-Sát thủ... sát thủ giỏi nhất UP... !??

Hẩn ta nghe tên Mặc Hàng thì run sợ, tay cầm súng run rẩy.

Mặc Hàng là ai ai không biết chứ? Nói Mặc Hàng không thể nói buông tha thì tha tin Mặc Hàng lấy mạng người không chớp mắt.

-Người là người của Bạch lão cũng được xem là thành viên trong UP, không ngờ hôm nay có kẻ phản bội UP người lại giết người có thể làm chứng Bạch lão là kẻ nội phản.-Mặc Hàng hừ lạnh khinh khi

Hắn ta lặng thinh, Mặc Hàng nhếch mép tiến lên thêm: “Nếu người chịu đứng ra làm chứng Bạch là kẻ chủ mưu đằng sau, ta sẽ xin Phàm thiếu tha cho người con đường sống.”

Hắn ta dường như suy nghĩ gì đó, thấy Mặc Hàng đã tiến lên thêm thì giờ súng về phía anh: “Người đứng yên, ta sẽ không nghe lời người. Người nổi tiếng giết người máu lạnh lại đi xin tha cho tôi sao? Nếu người còn tiến lại đây ta bắn chết bà cháu họ.”

Mặc Hàng từ trước đến giờ đi giết người đều không bị uy hiếp, trường hợp này cũng không ngoại lệ, Mặc Hàng cười nhạt nhẽo bước lên thêm.

-Người đứng lại, ta sẽ bắn thật đó.-hắn ta chĩa súng vào bà Tư Nguyên

-Anh... Mặc Hàng, anh đi lại đây... cầu xin anh...-Tư Nguyên thấy tình thế bất ổn thì cầu xin anh

-Mục đích của tôi là ba cô, bây giờ ba cô chết rồi nhiệm vụ của tôi đã kết thúc nhưng cô cứu tôi một mạng, tôi sẽ cứu cô, tôi không muốn nợ người khác điều gì.

Vẫn là tiến lên không lùi lại hay đứng yên.

-Vì sao anh lại ích kỉ như vậy?-Tư Nguyên hét lên, uất hận nhìn Mặc Hàng

-Tôi vốn là vậy, do cô không hiểu tôi thôi.

Khi Mặc Hàng chỉ còn cách ba bước chân thì hắn ta liền chĩa đầu súng ra chỗ khác, một tiếng nổ lớn vang lên.

Tư Nguyên đứng yên tại chỗ, khó khăn hô hấp, ánh mắt ngây dại. Dòng nước mắt nóng hổi cũng không ngừng chảy ra.

Tư Nguyên quay đầu nhìn về phía bà mình.

-Bà... bà bà...

Cô hét lên trong đau đớn, bà cô bây giờ nằm trong vũng máu đỏ tươi, cơ thể già yếu nằm trên sàn đất.

“Con gái, có thích không? Cho con kẹo này.”

“Cháu ngoan, lại đây bà cho cháu quả bóng bay này.”

-Ba... bà bà...

Tiếng kêu thét như xé lòng người, Tư Nguyên giằng co muốn thoát khỏi tay tên áo đen chạy đến chỗ bà mình nhưng mà không thể thoát được.

Mặc Hàng liền nhân cơ hội giờ chân đá vào cổ tay hắn ta làm khẩu súng văng xuống đất.

Mặc Hàng xoay người một cước đá vào mặt hắn sau đó chĩa họng súng vào hắn.

-Theo ta về UP đối chứng.

-Về UP? Còn lâu, tôi sẽ không phản bội Bạch lão.

Nói xong hắn ta tự mình cầm súng bắn vào đầu mình, ngã ngang xuống đất mà chết.

Tư Nguyên trượt trên sàn tới chỗ bà mình, nước mắt không ngừng rơi trên khuôn mặt.

Chỉ trong một đêm, hai người thân của cô chết trước mặt cô, làm sao cô có thể chịu được?

-Mặc Hàng, tôi hận anh...

Tư Nguyên đứng phắt dậy, ánh mắt căm hận nhìn Mặc Hàng.

-Cô hận tôi cũng được, không hận cũng không sao. Mỗi ngày tôi đều có thêm một kẻ thù đã quen rồi.-Mặc Hàng không chú tâm đến lời cô

-Tôi thật hận lúc đó mình đã cứu anh... đáng lẽ tôi nên bỏ mặc anh.-Tư Nguyên hai tay siết chặt, hận ý chứa trong đôi mắt xinh đẹp

-Ngay từ đầu tôi đã bảo cô đừng dựa vào cảm giác, cảm giác nói cho cô biết tôi là người tốt, nhưng nó cũng có thể lừa gạt cô.

Mặc Hàng dừng đứng lạnh nhạt đáp, nhưng tận sâu trong lòng anh lại khó chịu vì câu nói của cô.

-Mặc Hàng... tôi hận anh... tôi thù anh...-Tư Nguyên liên tục dùng tay đánh vào người Mặc Hàng, cứ như muốn đánh chết anh

Mặc Hàng cũng không ngăn Tư Nguyên lại, là cứ để cô đánh anh.

Đến khi không còn sức lực, trong một đêm mất hết người thân là một cú sốc rất lớn đối với Tư Nguyên. Tư Nguyên trước mắt mờ đi, hai tay đánh người anh yếu dần không chịu nổi mà ngất đi.

Mặc Hàng liền vòng tay đỡ lấy cơ thể Tư Nguyên, ánh mắt chăm chăm nhìn cô ngất trong vòng tay mình.

...

Thừa Tuyết từ bệnh viện quay về Hàn Lâm đã là xế chiều, cô cũng nghe lời Nhậm Tử Phàm chuẩn bị hành lý dọn đến Ngự Biệt Uyển.

-Tâm Nhi đem hành lý của chị ra xe trước đi.

Thừa Tuyết đợi Tâm Nhi đem vali xuống dưới nhà đứng trong phòng mình nhìn xung quanh đã trống trơn.

Thừa Tuyết thở dài một tiếng quay đầu đi xuống dưới nhà.

Bác Tân mở cửa xe cho cô vào trong, cô cùng Tâm Nhi ngồi ở ghế sau.

Bác Tân cho xe chạy đi rời khỏi Hàn Lâm, Thừa Tuyết nhìn Hàn Lâm to lớn xa dần nhỏ dần cũng có chút luyến tiếc.

-Chị Thừa Tuyết, lần này đến Ngự Biệt Uyển chúng ta phải nhìn mặt mà nói mà làm, em chỉ sợ chị bị ức hiếp thôi.-Tâm Nhi nói

-Nhìn mặt? Ai chứ?

-Thím Lý đó.

-Chúng ta không làm gì là được rồi, đừng quan tâm những chuyện khác.-Thừa Tuyết cười cười, nhìn ra bên ngoài cửa sổ

-Dạ.

Xe chạy một lát đến đường Sơ Thuyền, từ phía xa Thừa Tuyết qua ô cửa kính đã nhìn thấy ngôi biệt thự nguy nga tráng lệ sừng sững hiện ra.

Xe dừng trước cánh cổng cao hơn 3m, bảo vệ gác bên trong hai bên cửa mở cửa ra cho bác Tân chạy xe vào, Thừa Tuyết cùng Tâm Nhi xuống xe không khỏi ngỡ ngàng trước sự tráng lệ xa hoa của nó.

Ngự Biệt Uyển giống như Luxury Villas Marbella, màu chủ đạo của Ngự Biệt Uyển là màu trắng và đen, bốn bề đều là kính được treo rèm, xung quanh bao bởi một khuôn viên rộng lớn trải thảm cỏ xanh mướt.

Thật sự rất đẹp, rất xa hoa!!!

Làm người khác chói mắt.

Thừa Tuyết đi vào trong nhà, ánh mắt ngây đi trước sự hào nhoáng của nó.

Tâm Nhi kéo vali vào theo thì kêu lên một tiếng.

-Đẹp quá đi.

Thừa Tuyết trầm trồ trong miệng.

Viên Hy từ trên cầu thang đi xuống phía sau là thím Lý, bước xuống nhà nhìn thấy Thừa Tuyết thì không khỏi kinh ngạc.

Thừa Tuyết nhìn Viên Hy, bốn mắt nhìn nhau.

-Chị Thừa Tuyết...-Viên Hy thật sự ngỡ ngàng khi thấy cô ở đây

Viên Hy liếc sang thím Lý, ngay sau đó thím Lý bước tới hỏi cô: “Cô có biết đây là đâu không mà đến?”

-Cháu... là Nhậm Tử Phàm kêu cháu đến.-Thừa Tuyết đáp

-Cô nghĩ mình là ai? Chỉ là một trong những người phục nữ của thiếu chủ thì dựa vào đâu mà đến Ngự Biệt Uyển. Nơi này không dành cho cô.-Thím Lý hung dữ quát

Tâm Nhi thấy tức giận thay cô muốn nói gì đó thì bị Thừa Tuyết đưa tay ra ngăn lại.

-Cháu đến đây là do Nhậm Tử Phàm kêu cháu đến, còn nữa cháu không phải phụ nữ của anh ta.

-Cô còn dám trả treo? Chỉ vừa dọn đến đã như vậy ở lâu rồi sẽ...

-Thím Lý yên tâm, cái danh Nhậm phu nhân cháu không hề muốn.-Thừa Tuyết nhìn thẳng vào bà chắc nịch nói

Thím Lý định nói gì đó thì Viên Hy đã tiến lên trên, nở nụ cười thuần khiết nói: “Chị đến Ngự Biệt Uyển thì em có bạn rồi. Em đưa chị lên phòng.”

-Lỡ...

-Chị đừng lo, em là em gái của anh ấy mà.-Viên Hy sợ rằng cô không biết Viên Hy là em gái anh nên giải thích

Thừa Tuyết để Viên Hy kéo mình lên tầng trên, Tâm Nhi nhanh chóng xách hành lý chạy theo cô.

Viên Hy dừng ở tầng 2, đi đến căn phòng cuối dãy hành lang mở cửa cho cô.

-Chị ở phòng này đi, em và anh ấy ở tầng 3.-Viên Hy bước vào phòng nói

Thừa Tuyết bước vào trong theo.

-Đẹp quá.

Cô không khỏi ngỡ ngàng thốt lên.

Thật sự quá đẹp.

Hướng ra ban công là một tấm cửa kính trong suốt được rèm trắng phủ lại, khi kéo rèm ra ánh trắng chiếu ánh sáng vàng nhạt vào phòng, nếu muốn ra ngoài có thể mở cửa ra.

Phòng có đầy đủ tiện nghi, ngoài giường ra còn có tủ quần áo, bàn trang điểm, bộ bàn ghế sofa, chiếc giường lớn.

-Tâm Nhi, ngày mai về Hàn Lâm lấy cho chị chậu hoa lưu ly ở ngoài ban công. Lúc này đi vội quá chị quên lấy mất.

Thừa Tuyết căn dặn Tâm Nhi.

-Dạ, mai em sẽ đi lấy.-Tâm Nhi gật đầu đáp

-Em ở phòng người ở đi, thím Lý sẽ chỉ cho em phòng của mình.-Viên Hy quay sang nói với Tâm Nhi

-Vâng tiểu thư. Chị Thừa Tuyết, có gì chị cứ kêu em nhé.

Nói xong Tâm Nhi để hành lý của cô trên giường rồi mình đi khỏi phòng.

Đợi Tâm Nhi đi, Viên Hy mới nói: “Chị Thừa Tuyết, sao anh em lại bảo chị đến đây?”

-Chị cũng không biết.-Thừa Tuyết lắc đầu

-Lạ thật. Ngự Biệt Uyển chỉ dành cho ai thật sự quan trọng với anh, em là em gái thì không nói, từ trước đến giờ cô gái nào cũng muốn đến đây nhưng anh đều không cho, có khi nào anh em muốn chị làm vợ anh ấy không?-Viên Hy suy đoán

Thừa Tuyết bật cười, không nghĩ đến Viên Hy lại suy nghĩ điều đó: “Em đừng suy viễn bậy bạ, cho dù con gái chỉ còn mình chị thì anh em không cưới chị đâu.”

-Vì sao ạ?

-Bởi vì chị...

Thừa Tuyết đang nói thì im lặng.

-Bởi vì sao?

-Viên Hy, anh em không nói với em sao?-Thừa Tuyết giật mình hỏi

-Nói gì ạ?-Viên Hy không hiểu

-À... chị là...

-Viên Hy, trở rồi về phòng đi.

Cô định nói thì Nhậm Tử Phàm đã mở cửa vào hai tay đút trong túi quần ra lệnh cho Viên Hy.

-Anh... em muốn nói chuyện với chị ấy.-Viên Hy nũng nịu nói

-Về phòng, anh muốn em ngủ sớm, ngủ trễ không tốt cho sức khỏe.-Nhậm Tử Phàm nghiêm lạnh nói

-Anh...

-Đừng cãi lời anh, em biết rõ mà.

Viên Hy bộ dạng uất ức đứng lên đi qua anh.

-Anh thật khó hiểu.

Viên Hy bỏ lại câu đó thì bước ra khỏi phòng, hai tay vô thức siết chặt.

Nhậm Tử Phàm không mấy chú tâm đến câu nói của Viên Hy. Anh sai bước chân lại chỗ Thừa Tuyết đang ngồi trên giường.

Thừa Tuyết nhìn anh, vẫn bị ánh mắt anh cuốn vào vòng xoáy sâu thẳm khó đoán kia.

Anh dừng trước mặt cô, bàn tay anh vươn ra giữ lấy cằm cô nâng nhẹ lên, đôi mắt anh sáng quắc nhìn khuôn mặt cô, như muốn nhìn cho kĩ.

Thừa Tuyết nhìn anh, có cảm giác như mình bị hút vào đôi mắt xanh ấy của anh.

-Vừa rồi cô định nói gì với Viên Hy?

-Nói...!? Tại em ấy hỏi tôi...

-Cô định cho em ấy biết chính cô hại chết ba mẹ và anh trai của em ấy sao? Nói cho em ấy biết chính cô hủy hoại gia đình của em ấy?

Hai mắt anh đỏ bừng, ánh mắt sòng sọc hai tay anh giữ chặt vai cô.

-Không có... tôi không nghĩ đến sẽ làm tổn thương em ấy.-Thừa Tuyết sợ hãi lắc đầu

-Không có??? Viên Hy từ nhỏ đã mất ba mẹ, gia đình trong phút chốc mất hết đối với em ấy là một cú sốc lớn, tôi không muốn Viên Hy vì một chút việc trở nên kẻ nhẫn tâm mưu mô như cô.

Lời anh nói như dao nhọn đâm vào tim cô. Cô nhẫn tâm mưu mô??? Phải rồi, cô là kẻ xấu xa nhất, ít nhất trong mắt anh.

-Phải, Viên Hy là một cô gái trong sáng đơn thuần, tính tình lương thiện không nên vì tôi trở thành kẻ mưu mô toan tính.-Thừa Tuyết cười giấu chính mình

-Biết là tốt. Ở Ngự Biệt Uyển này cô tốt nhất làm chuyện gì cũng nên chừng mực, chỉ cần một sơ suất nhỏ tôi cũng có thể biết.

-Tôi biết. Anh không cần lo.

Anh buông hai tay ra, đứng thẳng người dậy từ trên cao nhìn xuống cô.

-Nếu anh chỉ muốn nói như vậy thì anh có thể ra rồi, tôi còn phải sắp xếp đồ đạc.

Nhậm Tử Phàm dường như có tức giận nhưng lại không thể hiện ra, anh quay phắt người bỏ ra ngoài.

Thừa Tuyết nhắm mắt, mạnh mẽ cắn chặt môi kìm nén nỗi đau trong lòng không cho nước mắt chảy ra.

24. Chương 20. Không Phải Em Gái.

Chương 20: Không phải em gái.

Sáng sớm hôm sau Thừa Tuyết thức dậy từ tờ mờ sáng, lúc cô rời khỏi Ngự Biệt Uyển cũng không ai biết. Thừa Tuyết một mình đến công viên Rosso ngồi trên hàng ghế đá ngẩng đầu nhìn tán cây.

Trước mặt cô xuất hiện khuôn mặt đầy ảm áp và dịu dàng của Khiêm Lạc, anh như đang chạm vào má cô bằng một tình cảm nhớ nhung tha thiết qua bàn tay lạnh băng của mình.

Ngẩng đầu nhìn trời xanh hiện ra khuôn mặt mà mình luôn nhớ đến. Là vì mình nhớ họ nên lúc nào cũng tưởng họ đang ở bên cạnh mình.

Có người mỗi sáng cùng cô đi dạo, mỗi trưa cùng cô ăn cơm, mỗi tối ngồi cạnh cô ngắm lá phong và sao trời.

Nhưng mà bây giờ biết tìm được ai như người ấy thay thế đây?????????

Nói trắng ra kẻ đau lòng nhất chưa hẳn là cô. Số mệnh một con người bị cô thay đổi trong một đêm. Đáng lẽ là cảnh sát vậy mà lại thành lão đại xã hội đen không thể bước ra ánh sáng.

Khởi... lúc đó anh hận em nhiều lắm đúng không? Em cũng hận bản thân mình nhiều lắm, Khởi.

Cô không cần anh kể ỉn nghe lúc anh bị rời khỏi quân ngũ bị mọi người chỉ trích còn có khoảng thời gian năm năm qua anh đã có cuộc sống như thế nào.

Khi ước mơ trở thành cảnh sát của mình sắp đạt được vậy mà lại trong nháy mắt bị hủy hoại, tâm trạng lúc đó mấy ai hiểu?

So với nỗi đau của cô khi mất Lạc thì làm sao bằng chứ.

Ngẩng đầu nhìn trời xanh mới biết mình thật nhỏ bé.

Lúc Thừa Tuyết đến Khởi Lạc đã gần 7h, cô đeo thẻ nhân viên vào bước vô trong thang máy.

Đến phòng Hoa Lạc Thừa Tuyết đặt ba lô lên bàn ngồi xuống ghế.

-Thừa Tuyết, cậu đã viết kịch bản mới chưa?-chị Linh cùng phòng với cô hỏi

-Em đang hoàn thành, có gì sao chị?-Thừa Tuyết đáp

-Bọn chị nghĩ em nên đi tìm đối tác để quay phim, bởi vì bây giờ không như trước nữa rồi, chúng ta căn bản không thể một mình quay phim.-chị Ngân nói

-Hmm... để em tìm.-Thừa Tuyết suy nghĩ một lát thì đáp

Thừa Tuyết ngồi im một lát thì tay cầm con chuột di chuyển trên màn hình máy tính tìm kiếm.

. . .

Phòng marketing giờ này nhân viên đã có mặt đủ chỉ riêng Huỳnh San vẫn chưa đến.

Viên Hy hỏi qua thì mới biết Huỳnh San lúc nào cũng đến trễ, có người bảo Huỳnh San ỉnh là phó phòng nên muốn đi làm giờ nào thì đi.

Khi Huỳnh San bước vào phòng marketing đã gần 7h30', có người nói: “Phó phòng, trưởng phòng kêu cô vào gặp cô ấy.”

Huỳnh San liếc nhìn phòng trưởng phòng, đặt túi xách lên ghế của mình đi vào trong.

Đám người ngoài đây nhanh chóng chụm đầu lại bàn tán.

Huỳnh San đi vào phòng trưởng phòng thấy Viên Hy đang xem tài liệu thì đi đến trước bàn làm việc của Viên Hy hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Viên Hy đóng nắp viết lại, ngẩng đầu nhìn Huỳnh San, ánh mắt sắc bén.

-Cô là phó phòng vì sao lại đến trễ hơn mọi người?

-Chỉ hôm nay.-Huỳnh San hờ hững đáp

-Tôi hỏi mọi người rồi. Lâu nay cô đều đi trễ, có lẽ trưởng phòng trước dễ dãi với chuyện của cô, nhưng tôi thì không.-Viên Hy thanh âm điềm tĩnh vô cùng, nhưng thật ra là lời cảnh cáo

-Cô phạt tôi sao? Huỳnh San tôi không sợ trưởng phòng mới sao lại sợ một đứa nhóc mới mười tám tuổi như cô?-Huỳnh San khinh khỉnh đáp

Viên Hy nhẹ nhàng đứng lên, môi lộ ra nụ cười lạnh.

-Tôi mười tám tuổi nhưng với vị trí hiện tại tôi là cấp trên của tôi, cô không có quyền phạt hay không phạt, cô chỉ được nghe lời của tôi.

-Viên Hy, cô đừng nghĩ tổng tài đưa cô vào đây thì vênh mặt. Nói không chừng cô cũng là một trong người phụ nữ của tổng tài thôi.-Huỳnh San khinh bỉ nói

Viên Hy thật sự bị chọc giận đập lên bàn một cái, ánh mắt hằn học.

-Cô câm miệng cho tôi. Cô có biết chỉ dựa vào lời nói lúc này tôi có thể đuổi việc cô không?

Lúc vào Khởi Lạc, Viên Hy đã cầu xin Nhậm Tử Phàm giấu gièm mình là em gái của anh, chẳng qua Viên Hy muốn tự lực làm việc còn muốn cho anh biết cô trưởng thành thế nào rồi. Cô ghét mình bị nói là một trong những người phụ nữ của anh, bởi vì bọn họ thấp hèn hơn cô. Một là em gái, hai là vợ.

Huỳnh San bặm môi, cố gắng kìm nén.

-Ra ngoài viết kiểm điểm cho tôi.

Huỳnh San có vẻ không cam nhưng vẫn không dám cãi lại quay phắt người bỏ ra ngoài.

Viên Hy ngồi xuống ghế, quay ra ngoài cửa kính nhìn trời xanh.

Mười năm trước...

-Anh Lạc, chúng ta đi đến thăm anh Khởi sao?-Khiêm Hy lúc này là cô bé tám tuổi ngồi ở ghế sau xe cùng Khiêm Lạc hỏi

-Phải, Tiểu Hy có nhớ anh Khởi không?-Khiêm Lạc xoa đầu Khiêm Hy hỏi

-Nhớ ạ, đã lâu lắm rồi em không gặp anh Khởi em rất nhớ anh ấy.-Khiêm Hy cười toe toét nói

-Ngoan lắm.

Xe dừng ở một căn nhà ở trên núi, Khiêm Hy cùng Khiêm Lạc mở cửa xe đi ra ngoài, bà Quyên ngồi ghế trước của xe cũng đi ra.

-Hai đứa một lát vào đừng làm ồn, lúc này anh con vẫn còn đang học đấy.

-Vâng ạ.

Vượng Khắc Minh ra tiếp đãi ba mẹ con bọn họ, bởi vì hôm nay Khiêm Bách Tính phải đi công tác nên không thể đến đây cùng bọn họ.

Trong lúc bà Quyên cùng với Vượng Khắc Minh đi tìm Khởi nói chuyện thì Khiêm Lạc và Khiêm Hy không có gì làm liền đi loanh quanh.

Lúc đi đến phòng tập thể hình nghe bên trong có tiếng nói Khiêm Lạc và Khiêm Hy đứng bên ngoài cửa nhìn vào trong thấy bà Quyên, Vượng Khắc Minh cùng Khởi đứng bên trong nói gì đó.

-Khởi, thiệt thòi cho con quá.-bà Quyên nói

-Mẹ, con không sao cả, Lạc và Tiểu Hy đâu rồi? Con muốn gặp hai em ấy.

-Lạc và Tiểu Hy đang ở bên ngoài, khi nào con tập xong mới ra ngoài gặp hai em ấy.

-Mẹ, đã mấy năm qua con chưa gặp Tiểu Hy, em ấy đã lớn hơn chưa? Chắc hẳn rất xinh đẹp.-giọng Khởi đầy mong chờ

-Khởi, con rất thích Tiểu Hy.

-Phải ạ. Mẹ, sau này con sẽ cưới em ấy.

-Khởi, con có biết mình vừa nói gì không?-bà Quyên tức giận hỏi

-Mẹ đừng gạt con nữa, Tiểu Hy vốn không phải em ruột của con, em ấy do người bạn của ba trước khi mất nhờ ba mẹ nuôi giùm thôi.

-Con... sao con lại biết?

-Có một lần con nghe ba mẹ nói chuyện nên con biết, Tiểu Hy rất tốt, con sẽ cưới em ấy.-Khởi chắc nịch nói

-Con... còn Tiểu Tuyết?

-Tiểu Tuyết vốn thích Lạc mà, mẹ, con chỉ thích Tiểu Hy thôi. Sau này lớn rồi con cũng sẽ yêu em ấy và cưới em ấy.

Bên ngoài cửa, cả Khiêm Lạc và Khiêm Hy đều không tin những gì mình vừa nghe, dường như là một chuyện rất sốc với hai đứa trẻ.

Khiêm Hy ngậy người nhìn Khởi nở nụ cười rực rỡ kia, nhìn đến ngây dại.

.

-Anh... em tin lời anh nói lúc đó đến bây giờ vẫn còn, em đang chờ đây, cho nên em sẽ không để cô gái nào cướp anh đi.-Viên Hy vô thức cười, nghĩ đến lời nói lúc nhỏ của anh thì thấy hạnh phúc

Nếu lúc nhỏ anh không nói câu đó thì Viên Hy đã không nuôi hy vọng càng không tin tưởng anh sẽ cưới mình.

-Những cô gái bên cạnh anh, em sẽ đuổi hết bọn họ đi. Em chỉ cho anh yêu em thôi, anh là của em.

Ánh mắt đầy ý chiếm đoạt, dưới ánh nắng mặt trời đôi mắt to tròn càng thêm sáng rực.

- - -

Tan sở, Thừa Tuyết quay về Ngự Biệt Uyển, trên đường đi cô có kêu bác Tân ghé vào Cake World mua một ít bánh có thể dùng sau bữa cơm.

Lúc vào nhà thì cảm nhận có gì đó không đúng, cả Nhậm Tử Phàm và Viên Hy đều không xuống ăn tối.

Thừa Tuyết đặt bánh lên bàn trong phòng bếp, sau đó đi lên cầu thang.

Dùng chân ở tầng hai ngẩng nhìn lên tầng ba, một lúc sau mới rẽ đi đến phòng mình.

Thừa Tuyết thay đồ xong thì đi xuống nhà dùng bữa tối.

-Tâm Nhi...

-Tâm Nhi đã đi ra ngoài mua ít đồ dùng rồi, có việc gì không?-thím Lý từ đâu xuất hiện nói

-Dạ, tại cháu thấy không có ai trong nhà nên mới...-Thừa Tuyết cười cười đáp

-Cô có làm gì không?-thím Lý hỏi

-Cháu định ăn cơm, cũng không bận gì mấy.

-Vậy thì đem cái này cho thiếu gia giùm ta.

Đưa cái gì chứ? Mà không sao, cô có thể nhân cơ hội đi dạo thành phố một lát.

Thì ra vật thím Lý muốn cô đưa cho anh chính là chiếc áo khoác lông trắng.

-Cái này...

-Là của tiểu thư Viên Hy, lúc này cô ấy bỏ quên là thiếu gia kêu đem đến.

Thừa Tuyết à một tiếng, tay sờ lên chiếc áo khoác lông trắng kia, mềm mại thật nha. Trắng như tuyết, mềm như tơ.

Nhìn là biết làm bằng loại tơ tằm đắt tiền, mặc vào sẽ rất sang trọng.

-Hai người ấy... đang ở đâu ạ?-Thừa Tuyết thôi không chiêm ngưỡng nữa

-Victoria, ở phòng tiệc tầng hai mươi tám.

-Cháu biết rồi, cháu sẽ đi ngay.

Thừa Tuyết chạy lên phòng thay một bộ đồ đơn giản, một lúc thì đi xuống nhà mang giày vào.

Kêu bác Tân chở mình đến Victoria, khi đến nơi căn dặn bác Tân không cần đến đón mình một lát cô sẽ đi taxi về sau đó đi vào trong.

Đại sảnh sáng trưng, ánh đèn chùm khắp trần nhà phát ra ánh sáng rực rỡ không quá chói mắt. Thừa Tuyết cầm áo khoác lông vào thang máy nhấn số hai mươi tám.

Thừa Tuyết đi trên hành lang bóng láng, nhìn thấy phòng tiệc có hao bảo vệ đứng bên ngoài canh cửa, người ăn mặc sang trọng đưa thiệp vào trong.

Thừa Tuyết nọ nự cười liền tiến tới đó.

Bảo vệ đóng cửa lại, chặn tay không cho cô vào.

-Xin hỏi cô có thiệp mời không?-một người trong hai bọn họ hỏi

-Tôi chỉ đến đưa đồ cho người bên trong thôi. Hai người cho tôi vào đi.-Thừa Tuyết năn nỉ

-Không được, nếu cô không có thiệp mời thì đi đi.

-Tôi đưa đồ xong đi ngay, anh cho tôi vào đi.-Thừa Tuyết tiếp tục năn nỉ

-Cô đi đi, không có thiệp mời không được vào.

Một người nói xong thì đẩy cô đi, lực hơi mạnh nên làm cô té về sau, không may đụng trúng ai đó.

Thừa Tuyết ngẩng đầu, ánh mắt xinh đẹp mở to nhìn người đó

-Này, hai người sao lại không cho cô ấy vào?-Trình Ngụy chỉ hai người hỏi

-Người là ai? Có thiệp mời không?

-Ta... không có. Nhưng hai người cho chúng tôi vào đi.

Thừa Tuyết thật thấy Trình Ngụy mất mặt mà.

-Không có thì đi đi.-bọn họ xua xua tay đuổi đi

-Hai người làm như vậy không sợ chọc giận Nhị thiếu hay sao?-Trình Ngụy tức tối hỏi

-Nhị thiếu, Tam thiếu hay Tứ thiếu ta đều không sợ, đi đi không có thiệp mời thì đừng vào.-hai người bọn họ lại đuổi

Trình Ngụy định nói gì đó thì Thừa Tuyết đã kéo tay anh đi ra, nói: “Kệ đi, chúng ta không có thiệp không thể vào.”

-Hai cái người này... coi chừng tôi đó.-Trình Ngụy mặc dù tức nhưng không thể làm gì

-Đi thôi, tức làm gì chứ?-Thừa Tuyết buồn cười kéo Trình Ngụy đi

-Tôi có cách.-Trình Ngụy nảy ra ý định

-Cách gì?

-Đi thôi.

Trình Ngụy đưa Thừa Tuyết vào một căn phòng, bên trong toàn là quần áo, trang sức, giày. Đồ nam có, đồ nữ cũng có.

-Đây là...

-Là phòng thay đồ khẩn cấp. Lựa một bộ đồ mặc vào đi.-Trình Ngụy nói

-Hả? Nhưng...

-Nhanh lên đi.

Trình Ngụy cầm chiếc áo khoác lông trắng trên tay cô đặt lên ghế sofa nói.

-Tôi...

-Tôi cái gì, thay nhanh lên.

Nói xong thì đẩy Thừa Tuyết đi.

Trình Ngụy ngồi lên ghế sofa đợi Thừa Tuyết thay đồ, sau đó lấy trong túi áo ra một chiếc thiệp.

-Cũng may mình có đem theo.

Lấy viết ra viết lên trên cái gì đó, môi không khỏi cong lên.

Năm phút sau, Thừa Tuyết ngượng ngịu bước ra, tay sờ sờ đầu mình.

Trình Ngụy cũng đã thay đồ khác, quay người nhìn cô.

Thật đẹp... rất xinh đẹp...

Thừa Tuyết mặc bộ váy màu tím trẻ vai, phần thân áo kết hoa khít nhau còn phần váy thì xòe ra có lớp vải bằng ren mỏng màu trắng phủ bên trên lớp vải nhung tím. Váy dài ngang đầu gối kiểu xòe ra, mang đôi giày àu tím sáng bóng.

Tai đeo bông tay kim cương lấp lánh, cổ đeo sợi dây chuyền bằng kim cương kết lại thành bông tuyết sáng trưng.

Trình Ngụy mặc bộ vest trắng, áo sơ mi đen bên trong, dáng người thon dài thẳng tắp đứng nhìn cô, môi mỏng gợn lên nụ cười.

Trình Ngụy tiến đến, vươn tay ra sau đầu cô, sau đó kéo dây buộc tóc ra.

Mái tóc vì vậy mà xòa ra trong không trung.

-Anh...

-Như thế này mới hoàn mỹ.

-Tôi...

Như vậy đã là quá mức, cô thậm chí còn không đụng đến vậy nói chỉ là xòa tóc ra, vậy mà hôm nay...

-Thiếp của cô này, mau đi đi.-Trình Ngụy cầm thiếp để trên bàn đưa cho cô

-Ở đâu anh có?-Thừa Tuyết cầm lấy nhìn anh hỏi

-Nhặt đấy. Mau đi đi.

-Còn anh?

-Tôi một lát vào sau.

-Không có thiếp sao anh vào?

-Tôi tự có cách đừng lo cho tôi. Mau đi đi.

Thừa Tuyết gật đầu, cầm áo khoác lông lên đi. Lúc đi có quay lại nhìn Trình Ngụy, anh giơ tay phát phát ý bảo cô đi đi.

Thừa Tuyết khuôn mặt đầy cảm kích nhìn anh, sau đó rời đi.

Trình Ngụy môi mấp mĩt lên nụ cười, ngồi lên ghế sofa hai chân vắt chéo.

-Đễ thương thật.

.

Thừa Tuyết nhờ có tấm thiếp của Trình Ngụy đưa thuận lợi vào trong phòng tiệc. Thừa Tuyết cầm áo khoác lông trắng nhìn xung quanh tìm kiếm Nhậm Tử Phàm và Viên Hy.

Thừa Tuyết nhìn xung quanh, ở đây nhiều người như vậy làm sao tìm được hai người bọn họ chứ?

Trong lúc không để ý lại vô tình chạm trúng ai đó, Thừa Tuyết ngẩng đầu nhìn.

-Sao cô lại ở đây?

Đúng là người cần tìm thì không thấy mà chỉ thấy kẻ thù.

25. Chương 21. Nhị Thiếu.

Chương 21: Nhị thiếu.

Thừa Tuyết ngược nhìn Kim Mễ, miễn cưỡng nâng môi cười.

-Cô vì sao ở đây?-Kim Mễ liếc cô hỏi

-Tôi đến... đưa đồ cho Phàm thiếu.

-Đưa đồ có cần ăn mặc đẹp như vậy không?

-Nếu như thư kí Thái muốn gây sự thì tôi xin phép.-Thừa Tuyết không quan tâm để Kim Mễ bước ngang qua

Không ngờ Kim Mễ đưa một chân ra, làm Thừa Tuyết vấp phải mà té về trước.

Thừa Tuyết thật không nghĩ mình sẽ mất mặt ra sao nếu mình té nằm dài trên sàn, nhưng mà thật may mắn ngay lúc gần tiếp xúc với mặt đất thì mặt cô đụng trúng khuôn ngực rắn chắc của ai đó. Tay Thừa Tuyết nắm lấy áo anh ta, mắt nhắm lại.

Thừa Tuyết hé mắt ra ngẩng đầu nhìn, ánh mắt nhanh chóng mở to hết cỡ.

Không phải trùng hợp thể chứ?

-Chị Thừa Tuyết?

Viên Hy từ phía sau bước lên nhìn cô.

-Viên... Hy...-Thừa Tuyết mặt méo sẹo

Nhậm Tử Phàm cúi đầu nhìn cô đang nắm chặt áo mình, mày nhíu lại.

Thừa Tuyết nhìn thấy mình thất thố, liền buông tay ra đứng thẳng người lại.

-Cái này, thím Lý kêu tôi đem đến.-Thừa Tuyết nhanh chóng đem áo khoác đưa cho Nhậm Tử Phàm
Nhậm Tử Phàm cầm lấy sau đó khoác lên vai Viên Hy.

Thừa Tuyết nhìn Viên Hy, đến cô còn bị thu hút trước vẻ đẹp của Viên Hy.

Viên Hy mặc chiếc váy hồng nhạt suôn dài chấm chân, khoác thêm chiếc áo khoác lông trắng càng thêm đẹp mắt cuốn hút. Tay đeo bao tay lưới trắng, mái tóc xoăn dài xõa ra cài bằng đô đính kim cương, khuôn mặt trang điểm phối màu vô cùng hài hòa đẹp mắt.

-Phàm tổng, cô ta không phải người đại diện cho Khởi Lạc dự tiệc này, tôi nghĩ cô ta nên đi khỏi.-Kim Mễ tiến lên nói

-Không phải... tôi chỉ đến đem đồ theo lời thím Lý thôi.-Thừa Tuyết lắc tay nói

-Chỉ đem đồ có cần mặc như vậy không?-Kim Mễ liếc xéo cô một cái

-Là vì... là vì bảo vệ bảo có thiệp với ăn mặc đường hoàng mới cho vào, nên tôi đến phòng thay đồ gấp thay đồ thôi.-Thừa Tuyết giải thích

-Hay là cô muốn nhờ buổi tiệc tìm kiếm những ông chủ để dựa vào?-Kim Mễ khinh khỉnh cười

-Cô...

Thừa Tuyết không nghĩ Kim Mễ lại quá đáng như vậy, lại nghĩ cô có ý đồ sao?

-Thư ký Thái, không cần nói như vậy đâu, cô chưa hẳn đã hơn ai. Nếu chị Thừa Tuyết đã đến thì dự tiệc cùng đi ạ.

Viên Hy nói tiếp cô, trước sau đều nhẹ nhàng nói sau đó kéo tay cô đi.

Thừa Tuyết quay đầu nhìn thấy mặt Kim Mễ tối sầm, tức giận nhưng không thể trút giận được, còn Nhậm Tử Phàm vẫn lạnh lùng nhìn cả hai, mãi một lúc mới sải bước đi.

-Viên Hy, cô nghĩ mình là ai?

Kim Mễ ánh mắt hung hăng nhìn tấm lưng xinh đẹp của Viên Hy, cô ta không biết Viên Hy là người thế nào, có quan hệ gì với Nhậm Tử Phàm nhưng mà anh lại dẫn cô ta cùng dự tiệc, trước nay đều là Kim Mễ đi cùng, cô gái này lại không đặt cô ta trong mắt điều này làm Kim Mễ ghét Viên Hy hơn.

Viên Hy dẫn Thừa Tuyết đến một chiếc bàn ngồi xuống, phục vụ đem hai ly rượu táo cho cả hai.

Viên Hy nói: “Chị đừng để ý lời Kim Mễ, cô ấy cũng hay nói những lời như vậy với em.”

-Sao? Không lẽ cô ta không biết...

-Em không cho anh nói, em không muốn mọi người biết em là em gái của anh, em muốn tự mình phấn đấu làm việc.-Viên Hy ánh mắt giàu nghị lực

Thừa Tuyết nở nụ cười tươi tắn nhìn Viên Hy, thật sự Tiểu Hy đã trưởng thành rồi, không còn là cô bé như lúc trước nữa.

-Chị Thừa Tuyết, em cảm thấy chị rất quen, lại thấy rất thân thiết, có phải chúng ta từng quen nhau không?-Viên Hy hỏi

-À... thật ra...

Thừa Tuyết định trả lời phải nhưng khi thấy Nhậm Tử Phàm bước đến ngồi cạnh Viên Hy thì cô nuốt vào trong, miễn cưỡng nói: “Không có, chắc em nhận lầm người.”

-Vậy sao? Thật ra lúc nhỏ em có một người chị, mặc dù không phải chị ruột nhưng em rất thích chị ấy, chị ấy cũng thường cùng anh của em và một người anh khác chơi chung với nhau, chị ấy cũng tên Tuyết đó.

-Thật trùng hợp.

Thừa Tuyết rất muốn nói là chị đây, chị là chị Tuyết nhưng mà khi nhận thấy ánh mắt lạnh băng của anh thì câm nín.

-Viên Hy, tiệc bắt đầu rồi, im lặng đi.-Nhậm Tử Phàm cau mày nói

Viên Hy rất nghe lời liền nhìn cô lè lưỡi một cái, chăm chú nhìn lên khán đài.

Thừa Tuyết biết rõ là anh không muốn Viên Hy hỏi hơn nữa nên bản thân cũng không nói thêm im lặng nhìn vị MC bước ra.

-Xin chào tất cả quý vị đã có mặt trong buổi dạ tiệc hôm nay.

MC dừng lại, phía dưới vang lên một tràng vỗ tay lớn.

-Các vị, buổi dạ tiệc hôm nay nhằm chúc mừng Nhị thiếu quay về Việt Nam, ngoài ra còn có một việc quan trọng, một lát đây Nhị thiếu sẽ nói cho chúng ta biết.

-Nhị thiếu không biết là người ra sao đây?

-Nghe danh đã lâu hôm nay mới có dịp gặp.

-Không ở Las Vegas về Việt Nam chẳng phải tranh đấu với Phàm thiếu sao?

Bên dưới tiếng bàn tán to nhỏ vang lên không ngớt, mọi người đều có cùng một thắc mắc, rốt cục Nhị thiếu này bản lĩnh ra sao?

Nhị thiếu? Là người như thế nào mà lại có thể làm mọi người có phần kiêng sợ, còn xứng làm đối thủ của Nhậm Tử Phàm chứ?

Thừa Tuyết thật tò mò về con người Nhị thiếu này, rất muốn biết anh ta là ai?

-Mời Nhị thiếu.

Cửa mở vang lên một tiếng, tất cả quan khách đều nhìn ra phía cửa lớn, tiếng giày da bước lên sàn gạch nghe lộp cộp, nam nhân dáng người cao to dong dạc bước vào.

Nam nhân mặc bộ vest trắng cắt tía gọn gàng đẹp đẽ, áo sơ mi đen phối bên trong, ghim cài áo trang trí thêm vào hình dây xích làm bằng vàng lấp lánh, đầu ghim cài áo là một viên kim cương sáng đến chói mắt có lông vũ.

Một sự kết hợp vô cùng hài hòa và cao quý.

Thừa Tuyết nhìn rõ mặt nam nhân kia thì không khỏi cả kinh, hai mắt mở to nhìn cho kĩ.

Ngũ quan vô cùng hài hòa, lại rất có khí chất cao quý, so với Nhậm Tử Phàm thì quả thật ngang bằng.

Nam nhân lướt nhanh qua bàn cô, Thừa Tuyết không thể dời mắt khỏi anh ta, nhìn đến ngây đi không rõ là vì cái gì lại thấy mình giống như bị lừa gạt?

-Chào tất cả mọi người.

Trình Ngụy cầm lấy micro nói.

Lại một loạt tiếng xì xầm vang lên không ngớt, lần này chính là đánh giá.

Trình Ngụy, Trình Ngụy là... Nhị thiếu? Vậy anh ta tiếp cận cô... chẳng lẽ là do Nhậm Tử Phàm?

“Nhị thiếu lúc nào cũng đối đầu với thiếu chủ, lần này về chắc chắn là nghênh chiến.”

“Tôi thật muốn nếm thử mùi vị người phụ nữ của Nhậm Tử Phàm.”

Đầu cô choáng váng, đại não như ngưng hoạt động khó khăn nhớ lại lời nói của Mặc Phong và Trình Ngụy, hóa ra là do Trình Ngụy đối đầu với Nhậm Tử Phàm, cô chẳng qua là con cờ để anh ta tiếp cận hay sao?

Nhưng mà đáng tiếc, cô chẳng phải là con cờ có giá trị, anh ta chọn nhầm người tiếp cận rồi.

-Cảm ơn mọi người đã dành thời gian đến dạ tiệc hôm nay, nhất là một người tôi rất mong đón được gặp mặt.

Rõ ràng khi nói câu nói này Trình Ngụy di chuyển ánh mắt lên người Nhậm Tử Phàm, ánh mắt lạnh như băng nhìn nhau chăm chăm, vô cùng sắc nhọn.

Nhưng mà nhanh chóng khoe môi Trình Ngụy nâng lên sau đó dịch ánh mắt qua người Thừa Tuyết.

Lần này chính Thừa Tuyết trở thành trọng tâm của mọi ánh nhìn và bàn tán.

-Lúc tôi mới đến đây, người bạn này đón tiếp tôi rất tốt, còn chào đón làm tôi rất bất ngờ, khó mà quên.

Thừa Tuyết nghĩ Trình Ngụy nhắc đến những chuyện qua giữa cô và anh, không nghĩ rằng bên trong là hàm ý, từng chữ đều là mũi nhọn chĩa vào Nhậm Tử Phàm.

-Tôi rất cảm ơn người bạn này. Lần này về Việt Nam tôi muốn mở rộng quy mô kinh doanh, đưa Trình Gia đứng đầu không chỉ ở Las Vegas mà ở thành phố này kể cả Việt Nam.

Lời khiêu chiến đã quá rõ ràng, hầu như không khí đều bị hai tảng băng đối tỏa ra hàn khí vô cùng lạnh lẽo khiến mọi người run rẩy không thôi.

Nhậm Tử Phàm môi cũng chỉ nhẹ nhếch lên, nhìn kĩ cũng không thể thấy được, xem như là tiếp nhận lời khiêu chiến của Trình Ngụy.

-Bây giờ mời mọi người nhập tiệc.

Nói xong dàn nhạc nổi lên dòng nhạc êm dịu, Trình Ngụy bước xuống khán đài nhanh chóng nhiều thương gia đi đến bắt chuyện với anh.

Buổi dạ tiệc này, chẳng qua tạo cơ hội cho việc làm ăn thôi, nói dạ tiệc thì đổi thành nhân cơ hội để làm ăn cho rồi.

Thừa Tuyết cảm thấy buồn bực trong lòng liền đẩy ghế đứng lên.

-Chị về trước nha.

Nói với Viên Hy một tiếng thì quay người bỏ đi.

Khi đi ra gần tới cửa Thừa Tuyết lùi bước chân lại, có chút dè chừng.

Đám người này, sao nhìn hung tợn như vậy?

-Nghe nói hôm nay chào đón Nhị thiếu quay về Việt Nam, chúng tôi đến chúc mừng.-tên trọc đầu ngay cổ xăm hình chim ưng hùng hổ nói

Phía sau có khoảng năm sáu tên đàn em đáng vẻ cũng không khá hơn.

Trình Ngụy hai tay dứt vào túi quần, ánh mắt rũ xuống cười nhạt nhẽo.

Nhậm Tử Phàm tay cầm ly Brandy lắc qua lại, đáng vẻ đứng đờ xem chuyện vui.

Đám người này là một băng đảng xã hội đen, luôn đi bảo kê sông bài, địa bàn cũng khá rộng lớn. Người đứng đầu là Đại Báo, chính là tên đầu trọc hung hăng này.

Thừa Tuyết thấy cửa bị chặn lại bởi mấy tên đàn em của chúng liền quay người đi trở lại vào trong. Chẳng qua là đứng một bên không ngồi ở bàn của Nhậm Tử Phàm.

-Ai là Nhị thiếu?-Đại Báo quát to

-Tìm tôi có việc gì?-Trình Ngụy bước lên, lạnh lùng hỏi

-Đến chúc mừng, không được sao?

-Được, nhưng mà đến gây sự thì tôi không chào đón.-Trình Ngụy ánh mắt chim ưng híp lại

-Vậy là không chào đón rồi.

Đại Báo ngồi xuống ghế, sau đó nhìn đàn em của mình. Nhanh chóng những tên đó liền thượng cẳng tay hạ cẳng chân đập đổ bàn tiệc.

Tất cả mọi người né qua một bên, chính giữa đại sảnh trở nên một bãi hỗn độn.

Nhậm Tử Phàm ngồi trên ghế vẫn nhìn dòng rượu trong chiếc ly thủy tinh cổ cao, môi hơi nâng lên.

-Nin.

Trình Ngụy gọi một tiếng, từ phía sau một người nam nhân chừng hai mươi ba ngoài mặc vest đen tiến lên, là người ngoại quốc, khuôn mặt cũng rất dễ nhìn, tóc vàng mắt xanh dáng người cao to.

-Không lẽ Nhị thiếu làm gì cũng nhờ thuộc hạ giải quyết?-Đại Báo rõ ràng đang cố ý mỉa mai

-Được thôi.

Trình Ngụy phát tay bảo Nin lui xuống sau đó tiến ra phía đại sảnh chỗ đám hỗn độn kia.

-Buổi tiệc của tôi còn dám quấy phá, thật là chán sống.

Lời nói vừa dứt Trình Ngụy nhanh như chớp giơ chân đá vào tên đàn em của Đại Báo, lại giơ tay đâm vào tên khác.

Động tác nhanh như báo, hung hăng tàn ác như sói, mỗi một đoàn đều muốn lấy mạng.

Chưa đến ba phút Trình Ngụy đã nhanh gọn xử lí xong.

Trình Ngụy đạp chân lên người một tay, phúi phúi tay chỉnh lại vạt áo: “Tôi còn chưa chơi xong nữa. Vẫn còn một tên này.”

Trình Ngụy cười như Diêm La Vương nhìn Đại Báo, Đại Báo có chút sợ nhưng vẫn héch mặt sau đó xoắn ghế đứng lên.

Nhậm Tử Phàm ngửa đầu uống rượu như không liên quan đến mình, ngồi xem chuyện vui.

Thừa Tuyết nuốt nước bọt một cái, đứng nép qua một bên.

Đại Báo tiến đến giờ đòn đánh Trình Ngụy lại bị anh nhẹ nhàng né được hết, đợi Đại Báo đã mệt không thể ra đòn nữa thì Trình Ngụy bắt đầu phản công. Giơ chân đá một cái lại thẳng tay đâm một cái đủ là máu mũi chảy ra.

Trình Ngụy như đang xin lỗi nói: “Ây, thật xin lỗi, làm anh bị thương rồi.”

Có vài người cười khúc khích, Đại Báo thẹn quá hóa giận liền rút ra một con dao găm.

-Ồ ồ, chơi dao sao?-Trình Ngụy xoa cằm mình, lạnh lùng quét mắt nhìn Đại Báo

Đại Báo giơ dao thẳng đến Trình Ngụy, anh nhanh nhẹn né đi, không ra đòn chỉ né.

Vậy mà Đại Báo lại không làm bị thương được anh.

Thừa Tuyết đang đứng tránh đám nổi loạn kia thì sực nhớ trong túi quần lúc đầu mình mặc đến đây có tấm hình của Khiêm Lạc. Đó là tấm hình duy nhất của anh cô có được.

Thừa Tuyết không nghĩ ngợi liền quay người chạy qua đám hỗn loạn để ra cửa.

Ai mà ngờ tên Đại Báo đang lúc thua thế lại thấy cô liền kéo cô lại sau đó đưa dao kề sát cổ cô.

-Đứng yên, nếu không tôi giết chết cô ta.-Đại Báo dọa

Thừa Tuyết sợ hãi nhắm chặt mắt, cô chẳng qua muốn ra ngoài tìm tấm ảnh của Khiêm Lạc thôi mà.

Trình Ngụy dừng động tác lại mảy nhíu lại.

Nhậm Tử Phàm đặt mạnh ly rượu xuống ánh mắt lãnh băng nhìn về phía Đại Báo.

Thừa Tuyết dường như hô hấp rất khó, cắn chặt răng kìm nén sợ hãi. Ánh mắt xinh đẹp nhìn Trình Ngụy.

Trình Ngụy ánh mắt hung hãn lại sắc nhọn nhìn Đại Báo .

Nhậm Tử Phàm đột ngột đứng lên làm mọi người bất ngờ.

Viên Hy mím môi nhìn theo bóng lưng của anh.

-Người phụ nữ của Nhậm Tử Phàm tôi mà người cũng dám động vào.

Thừa Tuyết mở mắt nhìn Nhậm Tử Phàm sợ rằng mình nghe nhầm. Cái gì mà người phụ nữ của tôi chứ?

-Phàm... thiếu...

Đại Báo sắc mặt xanh lè tay cầm dao run rẩy.

Viên Hy có phần không cam liền nghĩ ngợi gì đó thì đứng lên đi theo anh.

Thừa Tuyết cắn môi hai tay nắm chặt ngay sau đó liền cắn vào tay Đại Báo.

Đại Báo đau liền buông tay ra, Thừa Tuyết nhân cơ hội bỏ chạy.

Không biết Viên Hy từ đâu tiến lên xô cô ra, Đại Báo đứng lúc giờ dao định đâm về phía Viên Hy.

26. Chương 22. Tiểu Tam.

Chương 22: Tiểu Tam.

Thừa Tuyết bàng hoàng ngã về sau tưởng là chuyển này sẽ té ụp lên sàn không ngờ có bàn tay vòng qua eo cô đỡ lấy cô.

Thừa Tuyết nhìn người đó, Trình Ngụy môi hiện lên nụ cười.

Viên Hy trợn mắt nhìn con dao đâm về phía mình hai mắt nhắm chặt lại, khi con dao gần kề Nhậm Tử Phàm giờ chân đá vào tay Đại Báo, di chuyển người nhanh như chớp bẻ cổ tay hắn.

Lúc này Đại Báo mới buông dao xuống, nhanh chóng quỳ xuống xin tha.

Nhậm Tử Phàm cho dù ai giết ai anh đều không quan tâm đến nhưng nếu là thuộc hạ của anh thì không thể không quan tâm đến được. Ngay cả phụ nữ anh cũng không quan tâm, trừ Viên Hy ra thì mạng sống của những người kia đều thừa thãi vô dụng.

-Cầu xin Phàm thiếu tha cho tôi... tôi không biết hai cô gái này là người của ngài.-Đại Báo trước mặt Nhậm Tử Phàm giống như một con thỏ run rẩy lo sợ

Nhậm Tử Phàm môi nhếch lên một chút, bộ dạng như không nghe thấy.

-Trình Ngụy, anh cứu ông ta đi.-Thừa Tuyết cầu xin Trình Ngụy

-Không thấy ông ta muốn giết cô hay sao?-Trình Ngụy không muốn giúp

-Tôi không muốn có người phải chết. Dù sao đó cũng là mạng người.

-Được rồi, tránh qua một bên đi.

Trình Ngụy đẩy cô ra phía sau tiến lên phía Nhậm Tử Phàm, ánh mắt cương trực chạm nhau, sâu đến khó lường, lòng dạ khó đoán.

-Phàm thiếu, hôm nay là buổi dạ tiệc của tôi có thể nể mặt không giết người hay không?

Trình Ngụy thái độ khách sáo nói.

-Nhị thiếu từ bao giờ biết tha sống cho người khác vậy?-Nhậm Tử Phàm mỉa mai

-Từ lúc gặp Tiểu Tam của Phàm thiếu.-Trình Ngụy cười một mực dừng dừng

Tiểu Tam...????

Trình Ngụy đang ám chỉ cô sao? Cái tên này, Tiểu Tam theo như cô hiểu là ám chỉ vợ nhỏ, Trình Ngụy kêu như vậy chẳng khác nào nói cô... quá đáng.

Nhậm Tử Phàm mày rờ cau lại nhưng mau chóng giãn ra.

-Người tôi sẽ tha, tùy Nhị thiếu xử.

Đại Báo mừng rồi rít liên tục đập đầu trước Nhậm Tử Phàm.

-Từ ngày hôm nay tôi không muốn thấy người và tổ chức của mình ở trong thành phố nữa. Cút đi.-Trình Ngụy lạnh nhạt nhìn hắn

-Đa tạ Nhị thiếu.

Nói xong liền cùng đàn em chạy khỏi phòng tiệc.

-Nin, kêu vài phục vụ dọn dẹp lại buổi tiệc để mọi người tiếp tục, còn người biết làm gì rồi chứ.

Trình Ngụy không nói rõ ẩn ý của mình nhưng Nin có thể hiểu rõ.

Thừa Tuyết quay người rời khỏi phòng tiệc, ánh mắt nam nhân vẫn dõi theo cô đến khi mất dần sau cánh cửa.

Thừa Tuyết chạy đến phòng thay đồ lúc này, tìm khắp phòng bộ đồ của mình.

-Ở đâu rồi?

Cô gấp gáp cùng nóng lòng tìm kiếm nhưng mà tìm thấy bộ đồ khi lục trong túi lại không thấy tấm ảnh đâu.

Thừa Tuyết chạy ra ngoài thấy bác lao công liền hỏi: “Bác, khi này bác có dọn dẹp trong phòng thay đồ không?”

-Có, lúc này tôi vào đó quét dọn.

-Vậy bác có nhìn thấy bức ảnh một người con trai đã phai màu rồi không?

-Hình như là có... tôi tưởng là bị vứt đi nên bỏ vào thùng rác đem đổ rồi.

-Bác đổ ở đâu?

-Thùng rác ở cửa sau của Victoria.

Thừa Tuyết nghe bà nói vậy liền gấp gáp chạy vào thang máy nhấn nút G.

Thừa Tuyết chạy ra cửa sau sau đó đổ từng chiếc thùng rác ra tìm tấm hình.

Tìm đến mười mấy phút cũng không tìm được nhưng cô không bỏ cuộc vẫn lục lọi trong đồng rác kia.

-Tiểu Tam, làm gì đấy?

Thừa Tuyết quay đầu thấy Trình Ngụy thì liếc anh một cái vừa lục đồng rác vừa nói: “Tôi không phải tên Tiểu Tam.”

-Em không phải vợ của Nhậm Tử Phàm ả lại lúc này anh ta nói em là người phụ nữ của anh ta nên phải gọi em bằng tên Tiểu Tam thôi.

-Mặc kệ anh. Đừng làm phiền tôi tìm đồ.-Thừa Tuyết không thèm điểm xía đến anh

-Đang tìm gì đó?

Mặc Trình Ngụy hỏi cô vẫn im lặng tìm tấm hình, anh bị cho là kẻ vô hình thì bức bối trong lòng, nói sao thì anh cũng là Nhị thiếu biết bao cô gái muốn anh quan tâm vậy mà cái người con gái này lại không quan tâm đến.

-Tìm thấy rồi.

Thừa Tuyết reo lên cầm tấm ảnh từ trong đồng rác kia, dùng tay lau lấy nó.

Trình Ngụy dựa người vào tường liếc nhìn tấm ảnh.

-Chỉ vì tấm ảnh này mà em không màng mạng sống chạy tìm nó trở thành con tin của Đại Báo?-Trình Ngụy không vui hỏi

-Nó rất quan trọng với tôi.-cô nói, lời nói dường như cất chứa nỗi mong nhớ

-Là ai mà em coi trọng như vậy?

-Là người đã từng rất quan trọng với tôi, người mà không ai thay thế được.

Trình Ngụy hơi nheo mắt sau đó đi đến cầm lấy tấm ảnh xem.

-Nhậm Tử Phàm???

-Không phải.-Thừa Tuyết lắc đầu

-Vậy là ai?

-Là người có khuôn mặt giống như Nhậm Tử Phàm.

-Vì vậy em ở bên anh ta?

-Tôi... anh hỏi nhiều như vậy làm gì? Trả lại cho tôi.-cô cau có liếc anh sau đó giật tấm ảnh lại

Trình Ngụy trước giờ không phải kẻ nhiều chuyện nhưng đối với chuyện về cô gái này thì lại nổi lên tính tò mò muốn tìm hiểu hết.

-Tiểu Tam, nhìn em cứ như con mèo vậy.

Trình Ngụy buồn cười nói.

Thừa Tuyết đưa tay lên quệt quệt mặt mình nhưng không ngờ càng lúc lại lem bấn nhiều hơn.

Trình Ngụy bật cười lớn, mặt cô cứ như con mèo lem luốt, mặt dính bấn đầy mặt vô cùng mắc cười.

-Anh cười gì chứ?-cô dùng tay lau lau mặt mình, lại làm mặt dính bấn nhiều hơn

-Tiểu Tam, đừng lau nữa, em càng lau mặt em càng dơ. Nhìn thật gớm.

-Đã bảo anh đừng cười.-Thừa Tuyết bị anh cười đến mất mặt, hai má cũng vì xấu hổ mà đỏ ửng lên

-Đi, tôi đưa em đi rửa mặt.-Trình Ngụy nói xong thì kéo tay cô đi

Thừa Tuyết bị anh kéo qua khu khách sạn của Victoria, anh đưa cô lên tầng phòng V.I.P lấy trong túi ra chìa khóa phòng.

Anh mở cửa kéo cô vào trong, Thừa Tuyết nhìn khắp căn phòng cũng không biết mình tìm thứ gì, chẳng qua thấy nó rộng lớn đẹp mắt nên nhìn xung quanh.

-Mau vào nhà tắm xem xem cái mặt em lúc này đi, cứ như Hắc Vô Thường vậy.-Trình Ngụy cởi áo vest ra mặc lên ghế

-Gi chứ? Có Hắc Vô Thường nào đẹp như tôi không?

Chẳng qua là tự khen mình một tí liền nhanh như bay chạy vào nhà tắm xem xem bộ mặt mình ra sao rồi.

Trình Ngụy phì cười, đi đến lấy chai rượu trong tủ kính ra rót vào ly. Mối, chẳng qua là cảm thấy vô vị nâng lên.

Đợi Thừa Tuyết rửa lại mặt mình xong cũng tốn hết mười mấy phút, Thừa Tuyết nhìn mình trong gương một lúc mới ra ngoài.

-Như vậy có phải đẹp hơn không?-Trình Ngụy ngồi trên ghế sofa nói

Nói sao thì trong lòng cô có cảm giác bản thân bị lừa, rõ ràng Trình Ngụy là Nhị thiếu vì sao lại không nói cho cô mà lại giấu giếm, anh tiếp cận cô phải chăng do nhầm vào Nhậm Tử Phàm?

-Tôi hỏi anh, ngay lúc đầu anh đến Hàn Lâm đã có mục đích đúng không? Anh vì sao không nói anh là Nhị thiếu?-Thừa Tuyết hỏi

-Đúng vậy, tôi đến Hàn Lâm muốn gặp thử một trong những người phụ nữ của Nhậm Tử Phàm, và lại lúc đó tôi vì sao phải nói cho em biết tôi là Nhị thiếu?-Trình Ngụy cầm ly rượu trên tay nói

-Anh... nếu tôi không cứu anh có phải anh sẽ...

Thừa Tuyết nhớ rõ câu nói lúc đó của anh: “Tôi thật sự muốn ném thử mùi vị người phụ nữ của Nhậm Tử Phàm.”

Nói vậy thì Trình Ngụy...

27. Chương 23. Chết.

(Tiếp chương 22)

-Em nhìn tôi như vậy làm gì? Thân thể này của tôi trước sau cũng là của em thôi.

-Đồ thần kinh.

Thừa Tuyết chửi anh một tiếng.

-Từ trước đến giờ tôi có không ít phụ nữ, nhưng những người có tính cách cùng thân hình như em thì chưa từng động vào. Tôi thật muốn...

-Anh câm miệng, còn nói tôi sẽ đánh anh.-Thừa Tuyết trừng mắt cảnh cáo

Trình Ngụy bộ dạng ủy khuất như đứa trẻ bị mẹ mắng nuốt những chữ kia vào trong bụng.

-Tiểu Tam...

-Không được kêu tôi bằng Tiểu Tam.

-Tôi thích cái tên Tiểu Tam. Tiểu Tam...

-Đồ bệnh hoạn, tôi không đôi co với anh nữa.-Thừa Tuyết mặc xác anh

-Tiểu Tam, em đi sao? Ở lại đi.

-Im lặng, anh còn nói tiếng nào tôi sẽ đánh anh.

-Em đừng hung dữ với tôi như vậy chứ?

-Đối với hạng người biến thái vô sỉ như anh, phải hung dữ mới được.

Thừa Tuyết liếc anh một cái thì quay người đi ra phía cửa, nhưng cô không ra vội dừng lại tốt bụng nhắc nhở: “Anh làm cái gì cũng nên cẩn trọng, tôi biết anh không thua kém Nhậm Tử Phàm nhưng mà đây dù sao cũng là địa bàn của anh ta.”

-Tiểu Tam, em lo cho tôi sao?

-Tôi biết anh sẽ như vậy thì tôi không thèm nhắc nhở anh.

Thừa Tuyết bị anh chọc đến tức điên, không đoái hoài đến anh nữa liền mở cửa rời đi.

Trình Ngụy đưa tay lên xoa xoa cằm mình, như đang suy ngẫm gì đó, sau đó ngửa đầu uống cạn ly rượu trong tay, ánh mắt sáng như đuốc.

-Tiểu Tam... hợp thật.

- - -

Lúc Thừa Tuyết quay về Ngự Biệt Uyển cũng gần chín giờ, cô nuốt nước bọt nhấn chuông ở cổng lớn.

Tâm Nhi nhanh chóng chạy ra mở cổng cho cô, bộ dáng rất lo lắng.

-Tiểu thư, lúc thiếu gia về rất tức giận, Tâm Nhi lo...

Thừa Tuyết nhìn vào trong nhà, khẽ thở dài một tiếng sau đó bảo Tâm Nhi: “Không cần lo, em quay về phòng nghỉ đi.”

-Nhưng em lo...

-Chị sẽ không sao đâu.-cô cười trừ

-Dạ.

Tâm Nhi gạt đầu lương lự rời đi, Thừa Tuyết bước qua vào trong nhà, thấy Nhậm Tử Phàm và Viên Hy ngồi trên bộ ghế sofa còn thím Lý đứng kế bên.

Viên Hy đút miếng táo cho Nhậm Tử Phàm ăn, cứ như người vợ đút chồng mình.

-Sao bây giờ mới quay về?-thím Lý lên tiếng hỏi trước

-Cháu... đi tìm đồ.

-Tìm cái gì? Hay là đi chơi?-thím Lý quát tháo

-Cháu thật sự là đi tìm đồ.-Thừa Tuyết nói mong bà tin mình

-Lấy ra xem.

-Cháu...

Bức ảnh này làm sao cô lấy ra khi có Viên Hy ở đây? Nhậm Tử Phàm không cho cô nói cho Viên Hy biết mình là chị Tuyết lúc nhỏ của Viên Hy, nếu em ấy biết thì em ấy sẽ hận cô như Nhậm Tử Phàm hay không?

-Sao hả? Còn không lấy ra?

-Cháu...

Cô khẽ cắn môi, không biết nên nói thế nào với bà, tay cô đã cầm chặt tấm ảnh.

Nhậm Tử Phàm đợi Viên Hy đút xong miếng táo thì đứng lên, ánh mắt băng lãnh nhìn cô sau đó vòng qua chiếc bàn.

-A...

Anh bỗng nhắc bổng cô lên, vác cô ra khỏi nhà, Thừa Tuyết hoảng sợ giãy giụa. Viên Hy thấy anh vác cô đi thì đuổi theo.

-Thả tôi xuống... tôi nói thật, tôi tìm đồ mà.-Thừa Tuyết không ngừng giãy giụa

Nhậm Tử Phàm cứ như tảng băng vô cảm ngoài lạnh lẽo ra chẳng còn gì, anh dừng trước hồ bơi vô cùng rộng, lại sâu đến hai mét.

Mặt Thừa Tuyết trắng bệch, ý thức được anh muốn làm gì.

Quả nhiên, anh không nói năng gì, cũng chẳng báo trước đã thô bạo quăng cô xuống hồ bơi.

Cơ thể bị quăng xuống nước vang lên thanh âm lớn, xung quanh bốn bề đều là nước, ý chí sống chết nổi dậy, Thừa Tuyết liền trội dậy lên mặt nước, cô không biết bơi, lại đứng không tới nên ở trong nước giãy giụa.

-Cứu tôi... tôi không biết bơi...

Nhậm Tử Phàm đứng trên bờ nhìn thấy cũng lạnh nhạt mà xem, đứng đưng như không thấy gì, cứ như đang nhìn cô bơi dưới nước.

Viên Hy chạy tới nơi đã thấy Thừa Tuyết kêu cứu mạng còn ở trong nước giãy giụa, nhìn là biết Thừa Tuyết không biết bơi.

-Anh...

-Em đừng can thiệp vào.-anh nói

Viên Hy không rõ là lo lắng hay vui mừng, chẳng qua nhìn cô gái cầu cứu trong nước, cũng là hờ hững nhìn.

-Cứu tôi...

Đến khi không còn sức, cả người chìm hẳn trong nước, Thừa Tuyết tuyệt vọng nhưng tay vẫn nắm chặt bức ảnh không buông ra.

Cảm giác lúc này thật khó chịu. Không có không khí, chỉ có nước tràn vào khoang miệng và mũi, cứ như uống quá nhiều nước nên bị sặc đến không thể thở.

Thừa Tuyết mơ hồ nhìn thấy trong làn nước trong veo phát ra vàng hào quang sáng, Khiêm Lạc đứng trong nước, hai đôi cánh trắng phau ở sau lưng, khuôn mặt anh vẫn hiền hòa ấm áp như vậy.

“Tuyết... đừng bỏ cuộc, em rất kiên cường mà phải không?”

“Lạc, em không chịu được, Khởi anh ấy không còn như trước, anh ấy bây giờ chỉ muốn giết em.”

“Khởi vẫn yêu thương em, nhưng là yêu thương đối với cô bé Hạt Dẻ. Đừng vì những thứ đã mất mà bỏ quên những thứ hiện tại, đừng mãi sống trong cái bóng đêm trong lòng mình, hãy là cô bé Dẻ Dẻ ngày nào, biết chăng Khởi sẽ yêu thương em.”

“Lạc, không có anh, em rất yếu đuối, em cũng không thể hạnh phúc mà cười được.”

“Em làm được, tin anh đi.”

“Lạc, Lạc.”

Cứ như cuộc nói chuyện tâm linh, Khiêm Lạc mất dần trong làn nước trong veo, Thừa Tuyết nhắm mắt buông lỏng trong dòng nước.

Nhậm Tử Phàm thấy cô chìm xuống nước ánh mắt xanh lam khẽ động ngay tức khắc nhảy xuống hồ bơi.

Trong dòng nước, Nhậm Tử Phàm thấy cô lơ lửng, tay nắm chặt thứ gì đó không buông, ánh mắt nhắm nghiền, khuôn mặt lại rất thanh tịnh.

Nhậm Tử Phàm bơi lại phía cô, hai tay áp lên hai bên má cô, ngay sau đó hôn lên môi cô.

Nói là nụ hôn truyền oxy cũng không phải, mà nói là nụ hôn cũng chẳng phải, giống như một cái chạm đầy mong nhớ.

.

Thừa Tuyết khẽ động đậy mi mắt nặng trĩu của mình, tay khẽ động đậy.

Nhìn ra ngoài ban công thấy trời đã đứng trưa.

Quay đầu vào trong phòng nhìn thấy Nhậm Tử Phàm ngồi ở chiếc ghế bàn.

Ánh mắt cô nhanh chóng rũ xuống.

-Đã tỉnh?

Thừa Tuyết im lặng không nói gì.

-Cô quen Trình Ngụy khi nào?

Chương 23: Chết.

Thừa Tuyết thoáng im lặng, không biết nên trả lời thế nào, mãi một lúc mới đáp: “Anh ta đến Hàn Lâm, không có anh ở đó.”

-Vì sao không nói cho tôi biết?

-Tôi không biết anh ta là Nhị thiếu, cứ nghĩ là kẻ thù của anh, tôi nghĩ anh ta sẽ không đấu lại anh, tôi không muốn lại có người bỏ mạng.

Nhậm Tử Phàm trầm lặng đi, không rõ anh nghĩ gì.

-Tối qua cô nói tìm đồ, là cái này?-Nhậm Tử Phàm kẹp tấm ảnh giữa hai ngón tay giơ lên

-Tấm ảnh của tôi.-Thừa Tuyết như người ở sa mạc nhìn thấy nước liền ngồi bật dậy

-Của cô sao?-Nhậm Tử Phàm nhếch môi cười lạnh

-Trả cho tôi.-Thừa Tuyết tức chần đứng dậy, bước chân không mấy vững vàng

-Được thôi.

Nhậm Tử Phàm nhếch môi cười nhạt, sau đó lấy bật lửa ra đặt ngay góc ảnh châm lửa đốt quẳng vào chậu lửa không những vậy anh còn quẳng quyển sách “Trạm kế tiếp hạnh phúc” của cô vào trong ngọn lửa đang cháy mãnh liệt kia.

Thừa Tuyết kinh hoàng chạy đến, uất hận bị phản hiện ra trong ánh mắt đen tuyền của cô.

-Ảnh của tôi, sách của tôi.

Tưởng chừng như chính bản thân bị quẳng vào đồng lửa, nước mắt lăn dài trên má.

Nhậm Tử Phàm ngồi trên ghế hai chân vắt chéo nhìn cô quỳ xuống chặt vật lấy đồ từ trong ngọn lửa ra.

Hồ hững, lạnh nhạt nhìn.

Thừa Tuyết không dễ dàng mới từ trong đồng lửa lấy ra tấm ảnh cùng quyển sách, kết quả hình bị cháy gần hết, ngay cả mặt Khiêm Lạc cũng bị tro đen vấy bẩn, còn quyển sách thì cháy gần phân nửa, không thể đọc được, chiếc lá phong bên trong cũng cháy thành tro.

Thừa Tuyết ngồi bệt xuống sàn nhà, nhìn đồng đồ bị lửa đốt cháy kia không khỏi đau lòng, nước mắt lẳng lặng rơi ra khỏi hốc mắt.

Đó là những thứ liên quan đến Khiêm Lạc, bây giờ mất hết rồi.

U uất, phẫn hận, Thừa Tuyết mím môi hung hăng nhìn Nhậm Tử Phàm.

-Anh vì cái gì mà đốt chúng?

-Vì cô không xứng đáng. Người phụ nữ như cô đừng nghĩ đến có được tình yêu của Lạc.-Nhậm Tử Phàm tàn nhẫn nói

-Tôi yêu Lạc, anh ấy chết thì tôi cũng chết theo, đó là những thứ anh ấy để lại cho tôi, vì sao anh vẫn muốn lấy đi chúng.-Thừa Tuyết hét lên

-Tôi muốn nhìn thấy cô... đau khổ giống như ở địa ngục, ngay cả mơ cũng đừng nghĩ đến hạnh phúc.

Trong lòng luôn bị quỷ dữ vây chiếm, bóng đen vẫn không tan biến, khi quỷ dữ thức tỉnh kết cục chỉ có kẻ đau lòng, kẻ đầm máu.

Nếu anh là kẻ đau lòng thì cô chính là kẻ đầm máu. Cho dù kết cục diễn ra thế nào thì cả cô và anh đều không thể vui vẻ mỉm cười.

-Có phải... nếu tôi chết, anh sẽ không còn hận tôi không?-Thừa Tuyết siết chặt hai tay mình hỏi

-Phải, chỉ cần giày vò cô đến chết mới làm tôi quên đi chuyện ba cô đã gây ra.

-Được, nếu tôi chết mong anh đừng làm hại mẹ tôi, nhưng nếu tôi có thể sống sót thì tôi sẽ...

Trở thành Dẻ Dẻ của anh.

Khởi, nếu em sống em sẽ là Dẻ Dẻ, một Dẻ Dẻ vui vẻ ở bên anh, quyết định này của em là sự lựa chọn duy nhất để quên Lạc và bù đắp cho anh.

Thừa Tuyết nở nụ cười cay đắng sau đó đứng dậy chạy ra khỏi phòng.

Nhậm Tử Phàm cảm giác có gì đó không lành liền đứng lên đuổi theo cô.

Thừa Tuyết mở cổng chạy ra ngoài đường, chạy đến đường lớn, hai chân trần bỏng rát trên mặt đường ánh nắng chiếu chói chang. Nhìn xe cộ chạy tấp nập ồn ào.

Nhậm Tử Phàm đuổi theo nhìn thấy cô đứng trong lề đường nhìn dòng xe chạy qua lại thì nhú mày, trong lòng cũng hiểu rõ được cô muốn làm gì.

Thừa Tuyết quay người nhìn Nhậm Tử Phàm, nở nụ cười rực rỡ dưới ánh nắng mặt trời: “Khởi, em muốn kết thúc thật nhanh mọi chuyện, mong rằng anh đừng hận ba em nữa.”

Nói xong thì lao ra giữa đường, dòng xe cộ chạy qua ồ ạt vì có người đột ngột chạy ra nên tiếng thắng xe vang kít lại, một tiếng động lớn vang lên.

Nhậm Tử Phàm không nghĩ đến cô lại hành động ngu ngốc như vậy, lại càng không nghĩ câu nói của mình lại khiến cô hi sinh mạng sống.

Anh, chỉ muốn giày vò cô, không nghĩ đến sẽ giết chết cô.

Giữa đường xe cộ đậu sát nhau, đám người bên đường chạy ra bu thành một vòng tròn nhìn cô gái mặc bộ váy trắng nằm trong vũng máu đỏ tươi, có gì đó như được giải thoát.

Xe cấp cứu nhanh chóng được gọi đến nơi, nhanh chóng đưa cô vào bệnh viện.

Nhậm Tử Phàm ngồi bên ngoài hàng ghế chờ nhìn phòng phẫu thuật đang bật đèn đỏ kia, cũng không rõ anh nghĩ gì.

“Dẻ Dẻ, đừng quậy nữa.”

“Anh Khởi, em muốn anh cố em.”

“Lại làm nũng.”

“Đi mà, đi mà.”

“Được rồi, leo lên.”

“Hura, anh thương em nhất, em rất thương anh.”

Giống như ngày xưa thì hay thật, là trẻ con vô tư vô lo, không giống bây giờ toan tính nghĩ đến trả thù, nếu năm đó không có sự thăm sát thì đã không có kết quả như hôm nay.

Anh cũng không biết, bản thân đang làm cái gì.

Nghĩ đến gia đình chết thảm, con quỷ trong lòng anh lại trôi dạt, chỉ có thể làm tổn thương cô.

Y tá từ trong phòng cấp cứu chạy ra chạy vô, anh thấy vậy liền níu tay y tá lại hỏi: “Người bên trong sao rồi?”

-Bệnh nhân mất máu quá nhiều cần truyền máu gấp.

-Có đủ máu không?

-Máu cô ấy cũng không hiếm nên có đủ máu. Anh ngồi đợi đi đừng lo lắng quá.

Nói xong thì nữ y tá đi vào trong phòng cấp cứu.

Hơn hai tiếng sau đèn đỏ rốt cục cũng chuyển xanh, Thừa Tuyết nằm trên giường bệnh được y tá đẩy ra, trên người khắp dây nhợ còn có thiết bị cung cấp oxi.

-Tình trạng của cô ấy sao rồi?

-Đã qua cơn bi kịch, chỉ cần theo dõi tình hình xem có sự cố gì hay không.-bác sĩ đáp

Nhậm Tử Phàm ngồi bên cạnh giường bệnh nhìn Thừa Tuyết nằm trên chiếc giường trắng tinh.

-Dễ Dẻ, Khởi không như lúc trước nhưng cũng không là Nhậm Tử Phàm.

Tình cảm con người thay đổi nhanh đến mức tàn nhẫn, làm gì có cách nào khác ngoài chấp nhận và phải ra đi.

Một tháng sau...

-Chết rồi, mình trễ mất thôi.

Cô gái vừa nhìn đồng hồ vừa gấp gấp chạy trên lề đường thẳng băng, giống như nếu cô đi trễ một giây sẽ bị đuổi việc.

Cô nhanh như bay chạy đến Khởi Lạc, dừng chân trước cửa nhìn tập đoàn nguy nga to lớn kia.

Sau đó liền cúi đầu chạy vào trong.

-Chị, cho em hỏi phòng Hoa Lạc ở đâu?

-Tầng... hai mươi.

-Cảm ơn.

Tiếp tân nhìn cô gái, có gì đó bất ngờ cùng không tin.

Thang máy dừng ở tầng hai mươi, cô bước đi trên hành lang lát gạch trơn bóng.

Dừng ở căn phòng treo tấm bảng Hoa Lạc thì mỉm cười bước vào trong.

-Xin chào mọi người, tôi là biên kịch mới nhờ giúp đỡ.

Cúi đầu lễ phép chào hỏi một tiếng, sau đó ngẩng đầu nhìn mọi người.

Diệp Thuần nhìn thấy cô thì đứng dậy, trong mắt rõ chấn kinh.

-Thừa Tuyết???

-Sao cô biết tên tôi?-Thừa Tuyết chỉ mình hỏi Diệp Thuần

-Cậu nói linh tinh gì thế? Một tháng nay cậu chạy đi đâu vậy?

-Hình như tôi không quen cô.-Thừa Tuyết cười cười nói

-Thừa Tuyết, mình là Diệp Thuần.-Diệp Thuần đi đến nắm tay Thừa Tuyết

-Diệp Thuần??-Thừa Tuyết lắc đầu nói tiếp

-Tôi không có ấn tượng.

-Cậu... cậu bị sao thế? Cậu quên tớ rồi sao? Là tớ đây mà.-Diệp Thuần lo lắng lay lay tay cô

-Thật ngại quá, tôi thật không quen cô.

Không riêng Diệp Thuần cả những người trong phòng đều kinh ngạc nhìn nhau.

-Có phải... đã có gì xảy ra không?-Diệp Thuần linh cảm có gì đó không hay

-Đã xảy ra gì? Tôi không hiểu cô nói gì cả.-Thừa Tuyết nghiêng đầu khó hiểu

-Cậu... đó là bàn của cậu. Cậu làm việc đi.

Diệp Thuần vuốt trán, sau đó đẩy cửa phòng giám đốc ra.

-Hương Luật.-Diệc Thuần gọi một tiếng

-Có chuyện gì?-Hương Luật nâng đầu lên hỏi

-Phòng chúng ta có nhân viên mới.

-Anh biết rồi, có vấn đề sao?

-Là anh chọn?

-Không phải.-anh lắc đầu

-Anh biết là ai không?-Diệc Thuần hỏi

-Là ai?

-Anh ra đây.

Diệc Thuần dẫn Hương Luật ra ngoài, khi Hương Luật nhìn thấy Thừa Tuyết thì giống như bất ngờ không dám tin liền chạy đến ôm Thừa Tuyết.

-Thừa Tuyết, sao em thích chạy trốn quá vậy? Một tháng nay anh rất lo cho em.

Thừa Tuyết bất ngờ bị ôm lại không biết người này là ai liền đẩy anh ra.

-Anh... tôi có quen anh sao? Hay là anh nhận nhầm người.

-Em là Thừa Tuyết mà, anh là Hương Luật đây.-Hương Luật nhìn cô ngờ vực

-Thật sự tôi là Thừa Tuyết nhưng mà các người... tôi không hề có ấn tượng.-Thừa Tuyết lắc đầu

Hương Luật nhìn Diệc Thuần, Diệc Thuần nhún vai một cái cũng không biết nói thế nào.

-Em không nhớ gì hay sao?

-Tôi nhớ chứ. Cái gì cũng nhớ nhưng mà các người là ai thì tôi không nhớ. Hay là chúng ta từng gặp nhau trên đường chẳng?-Thừa Tuyết mỉm cười nói

-Em... em làm việc đi. Tối nay chúng ta ăn mừng em gia nhập Hoa Lạc.-Hương Luật vỗ vỗ vai cô ân cần nói

-Cảm ơn giám đốc.

Thừa Tuyết tươi cười sau đó ngồi xuống bàn của mình.

Hương Luật cùng Diệc Thuần nhìn nhau, cũng không biết nên nói gì, trong lòng bọn họ cũng hiểu cô bị gì.

Hương Luật chọn bar Louis làm nơi ăn mừng chào đón Thừa Tuyết gia nhập Hoa Lạc, hầu như tất cả nhân viên trong phòng Hoa Lạc đều có mặt đầy đủ.

Bọn họ chọn một bàn đủ lớn để cả đám người cùng ngồi.

Mộc Ngân nghe Hương Luật kể về tình trạng của Thừa Tuyết thì rất lo lắng liền đến đúng giờ hẹn đãi ăn mừng.

-Thừa Tuyết.

Mộc Ngân nhìn thấy Thừa Tuyết vẫn như xưa chẳng có gì thay đổi vì sao Hương Luật và Diệc Thuần lại làm quá vấn đề như vậy?

-Mộc Ngân?-Thừa Tuyết đứng lên chỉ Mộc Ngân

-Cậu nhớ tớ sao?-Mộc Ngân vui mừng hỏi, liếc sang Hương Luật và Diệc Thuần

-Nhớ. Tuần trước tôi còn xem bộ phim “Nhắm mắt lại và nói yêu em” của cô đóng, cô đóng rất hay, tôi rất thích vai diễn Kỳ Hinh của cô. Hinh như Hiếu Bác là... là Ôn... a, là giám đốc.-Thừa Tuyết suy nghĩ gì đó thì reo lên

-Cậu không nhớ tớ thật sao?-Mộc Ngân hỏi

-Cô chẳng phải là nữ diễn viên Hỏa Mộc Ngân hay sao?-Thừa Tuyết hỏi

Vì sao mấy cái người này đều nói quen biết cô chứ? Cô thật không biết họ mà.

-Tớ là Diệp Trà. Cậu có ấn tượng chứ?-Mộc Ngân hỏi

-Diệp Trà??? Chưa từng nghe cái tên này.-Thừa Tuyết lắc đầu

-Cậu quên thật sao? Không nhớ gì hết.

-Tôi bảo là tôi không quên mà... tôi không biết các người thật, đây là lần đầu tôi gặp các người đó.-Thừa Tuyết gật đầu

Mộc Ngân không nói thêm, liền đi qua ngồi kế Hướng Luật và Diệc Thuần.

-Thừa Tuyết cậu ấy bị làm sao vậy?

-Như cô thấy đó. Không nhớ ai hết. Cứ như bị mất trí vậy.-Diệc Thuần nhún vai

-Mất trí? Có khi nào là do bị tai nạn không? Hoặc do...-Mộc Ngân e dè nhìn Diệc Thuần

-Cũng có thể. Một tháng qua Thừa Tuyết như mất tích, hôm nay xuất hiện lại chẳng nhớ gì.-Hướng Luật suy ngẫm

-Chúng ta phải giúp cậu ấy nhớ lại.

-Tôi cũng nghĩ vậy nhưng mà làm thế nào?

-Hay là... để tôi thử trước.-Mộc Ngân nói

Mộc Ngân lợi dụng lúc Thừa Tuyết đi vệ sinh thì đi theo. Đến toilet cả hai cùng đứng ở la-bô rửa tay.

-Thừa Tuyết này, cậu có nhớ ai là Khiêm Lạc không?-Mộc Ngân hỏi

-Khiêm Lạc???

Thừa Tuyết lẩm bẩm cái tên, đầu đột nhiên đau nhức, trong đầu xuất hiện đôi mắt xám tro.

-Không biết.-cơn đau qua đi, Thừa Tuyết khẽ lắc đầu

-Thật không quen sao? Khiêm Lạc, người con trai có đôi mắt xám tro ấm áp, anh từng nói rằng sau này tôi sẽ cùng Tuyết trở thành bác sĩ cứu người.-Mộc Ngân ánh mắt có chút buồn bã

“Sau này anh và Tuyết của anh sẽ là bác sĩ, cứu sống mạng người.”

Đau quá... đầu đột nhiên rất đau... không lẽ lại là triệu chứng để lại của thuốc...

-Cậu làm sao thế?

-Không sao... hơi đau đầu một tí... tôi thật không nhớ gì, xin phép.

Thừa Tuyết cười trừ sau đó đi ra khỏi toilet.

Mộc Ngân lau tay, cũng hiểu được có chuyện gì xảy ra.

Mộc Ngân quay lại chỗ Hướng Luật và Diệc Thuần nói: “Khả năng bị mất trí rất cao. Lúc này tôi nhắc một số chuyện cũ thì Thừa Tuyết cảm thấy đau đầu.”

-Như vậy thì phải giúp cậu ấy nhớ lại mọi thứ.

-Đúng vậy.

Ba người nhìn Thừa Tuyết vui vẻ cười nói với những người kia thì khẽ thở dài, trong lòng đầy phiền muộn và lo lắng.

Thừa Tuyết tạm biệt mọi người trước cửa bar Louis, không lâu sau có một chiếc xe sang trọng dừng trước mặt cô. Cô mở cửa bước vào ghế sau ngồi.

-Bác Tân, chạy về nhà đi ạ.

-Vâng tiểu thư.

Bác Tân gật đầu cho xe chạy đi.

Xe chạy vào Hàn Lâm, Thừa Tuyết xuống xe bước vào trong.

Tâm Nhi đứng trước cửa, tay chỉ chỉ vào trong.

Thừa Tuyết ngẫm nghĩ gì đó thì thâm vào tai Tâm Nhi rồi vào trong.

-Sao về trễ như vậy?-Nhậm Tử Phàm ngồi trên ghế sofa hỏi

-Đồng nghiệp cùng phòng tổ chức tiệc ăn mừng em gia nhập. Ở phòng Hoa Lạc ai cũng tốt hết a.-Thừa Tuyết vui vẻ ngồi xuống ghế nói

-Chỉ mới ngày đầu tiên đi làm đã về trễ. Khi trước đã hứa thế nào?

-Xin lỗi mà... tại đồng nghiệp ở đó...

-Được rồi, ăn tối chưa?

Thừa Tuyết gật gật đầu, sau đó ngẩng đầu nhìn anh: “Nhưng mà... vì sao mọi người ở đó đều biết tôi? Còn nói tôi quen họ? Có phải trước kia tôi quen họ không?”

Nhậm Tử Phàm thoáng im lặng, không rõ đang suy nghĩ gì, mãi một lúc mới đáp: “Không có.”

-Vậy thì... tôi có quen ai tên Khiêm Lạc không? Có người nói tôi quen người đó, khi nhắc đến cái tên ấy tôi cảm thấy rất quen... trong đầu cũng xuất hiện một đôi mắt xám tro, đầu cũng rất đau.-Thừa Tuyết đưa tay lên xoa xoa đầu mình nói

Nhậm Tử Phàm nhướn mắt nhìn cô, không hề có độ ẩm.

-Tôi rất cục cớ quen người tên Khiêm Lạc hay không?-Thừa Tuyết hỏi anh

-Không có.

-Vậy sao? Vì sao tôi lại...

-Lên phòng thay đồ đi, nhìn em thật dơ.

Nhậm Tử Phàm đứng lên có chút khó chịu sau đó bỏ lên phòng.

Thừa Tuyết nhìn mình, cô dơ lắm sao? Không có nha.

-Khiêm Lạc... vì sao quen vậy chứ?-Thừa Tuyết không quan tâm nữa đứng lên đi lên lầu

28. Chương 24. Quá Khứ Bị Lãng Quên.

Chương 24: Quá khứ bị lãng quên.

Lúc Nhậm Tử Phàm đến bệnh viện thì cô đã tỉnh lại, bác sĩ đang khám cho cô. Nhậm Tử Phàm nhìn Thừa Tuyết co ro ngồi trên giường hai tay ôm chân mình khuôn mặt rất sợ hãi.

Anh chạm vào vai cô nào ngờ cô liền lùi về sau sợ sệt không dám nhìn anh.

Anh bất ngờ đứng thẳng người nhíu mày nhìn bác sĩ, ý bảo có việc gì xảy ra với cô ấy?

-Có thể là triệu chứng sau khi xảy ra tai nạn để lại, mọi kí ức trước kia cô ấy đều quên hết.-bác sĩ giải thích

-Vậy thì cần bao lâu để cô ấy nhớ lại?

-Có rất nhiều khả năng, có thể là một vài tháng, mấy năm hoặc mãi mãi.

Anh trầm mặc, ánh mắt xanh lam nhìn cô chăm chăm.

-Tôi nghĩ anh nên giúp cô ấy phục hồi kí ức bằng cách dẫn cô ấy đến những nơi để lại ấn tượng nhất, nói chuyện lúc trước với cô ấy.

-Tôi biết rồi.

-Vậy thì anh nói chuyện với cô ấy đi, có gì cứ báo cho chúng tôi.

Bác sĩ căn dặn sau đó cùng y tá ra ngoài.

Nhậm Tử Phàm ngồi bên giường, tay một lần nữa chạm vào vai cô, lần này cô không lùi lại nữa, chỉ là vẫn bộ dạng rất sợ hãi không dám nhìn anh.

-Em... có nhận ra tôi không?

-Anh... là ai? Tôi quen anh sao?

-Em không nhớ gì hết sao? Kể cả những chuyện trước kia?

-Tôi không nhớ mình là ai hết. Tôi rất sợ.-cô như một đứa trẻ sợ hãi nói

-Em là Thừa Tuyết.

-Thừa Tuyết... Tôi không nhớ... anh là ai? Có quan hệ gì với tôi?-cô hơi rụt rè nhìn anh

Anh suy nghĩ gì đó, một lúc sau mới đáp: “Ba em và ba tôi là bạn bè với nhau, ba em từ nhỏ đã mất còn mẹ em lại bị bệnh phải ở bệnh viện nên tôi là người chăm sóc em.”

-Anh... nói thật chứ?-cô hơi nâng đầu một tí hỏi

-Tôi gạt em làm gì. Chúng ta từ nhỏ đã rất thân với nhau, tôi hay gọi em là Dề Dề, em nhớ chứ?-anh kiên nhẫn ngồi cạnh cô nói

Thừa Tuyết lắc lắc đầu nhưng vẫn lẳng nghe anh nói.

-Em rất thích đọc sách, còn rất thích viết kịch bản truyện phim, em hiện đang là biên kịch viên ở tập đoàn của tôi.

Cô vẫn nghe anh nói, dường như đang cố nhớ ra.

-Vì sao... vì sao anh không nói tên mình?-cô như đứa trẻ kéo ống tay áo của anh

Anh nhìn cô, cuốn cô vào trong đôi mắt xanh lam như vòng xoáy của mình, cuốn hút ma mị.

-Tôi tên là Nhậm Tử Phàm.

-Nhậm Tử Phàm...-cô lẩm bẩm cái tên của anh, lẩm bẩm rất nhiều lần

“Nhậm Tử Phàm, tôi hận anh...”

“Nhậm Tử Phàm, nếu tôi chết anh sẽ buông bỏ hận thù chứ?”

-Đầu tôi... đau quá...

Thừa Tuyết ôm đầu mình khi trong đầu xuất hiện lời nói đầy phần hận, đầu đau như muốn nổ tung.

-Đừng suy nghĩ nữa, đừng cố nhớ từ từ nhớ cũng được.-anh vỗ vỗ vai cô trấn tĩnh

-Tôi rất sợ... bây giờ tôi không nhớ gì hết, tôi không biết ai là người tốt, ai là người xấu. Tôi cũng không biết tôi thương ai, tôi ghét ai.-cô nắm lấy vạt áo anh, rồi ôm lấy anh

-Đừng sợ, tôi sẽ không để ai làm hại em, có Nhậm Tử Phàm tôi ở đây chẳng ai có thể đụng vào em, Dề Dề.

Anh cảm nhận được bờ vai cô không ngừng run lên vì sợ hãi, tay anh vỗ vỗ phía sau lưng cô, ánh mắt nhìn ngoài ô cửa sổ không rõ đang nghĩ gì.

-Tử Phàm... khi tôi tỉnh lại chỉ có mình anh, tôi tin tưởng anh... anh đừng gạt tôi.-cô càng lúc càng ôm chặt anh

-Tôi không gạt em, sẽ không.

. . .

_Cốc cốc

Đúng lúc ngoài cửa phòng có tiếng gõ cửa, Nhậm Tử Phàm quay về thực tại, lạnh giọng nói: “Vào đi.”

Thừa Tuyết bưng ly cafe cùng đĩa bánh pancake vào phòng anh.

-Tâm Nhi nói anh không dùng bữa nên tôi kêu Tâm Nhi làm bánh cho anh ăn.-Thừa Tuyết đặt trước mặt anh nói

-Tôi không ăn đồ ngọt.

-Tôi biết.-cô thản nhiên đáp

-Vậy sao vẫn đem lên?

-Không biết. Dường như tôi rất thích làm ngược ý anh.-cô hí hóp mắt cười

Anh có vẻ không vui, chòm người nhìn khay đồ, tập trung vào ly cafe.

-Cô tự làm hay sao?-anh chỉ vào ly cafe hỏi

Là cafe Uyên Ương.

-Phải, cafe thêm một ít sữa nếu chưa đủ ngọt thì thêm hai viên đường.

Cô đưa hai ngón tay lên nói.

-Sao em lại pha nó?

-Không biết nữa, tự nhiên vào bếp cái làm ra nó.

-Tôi uống nó, nhưng bánh này đem dẹp đi.-anh cầm ly cafe lên thổi nguội

-Bánh này do tôi kêu Tâm Nhi làm đó.

-Tôi không thích bánh ngọt. Em thích thì ăn đi.

-Được rồi.

Cô miễn cưỡng nói, sau đó cầm đĩa bánh lên nhìn một lát.

Thừa Tuyết ngồi lên ghế sofa, một mình ăn cái bánh pancake, đáng vẻ như đứa bé biếng ăn.

Cô không hiểu người đàn ông như anh thật ra có tâm tư gì, lúc thì lạnh như tảng băng, có lúc thì như nắng nhẹ. Cô cũng chẳng phải máy thời tiết không đoán được hôm nay anh mưa hay nắng, anh lúc nào nóng lạnh.

Nhưng mà từ lúc cô tỉnh lại thì anh rất chăm lo cho cô, nhưng cũng có lúc rất xa cách. Điều bây giờ cô chỉ muốn là mau nhớ lại thôi.

Vốn là đang ăn bánh rất chán chường thì một hồi chuông điện thoại reo lên, cô liếc sang nhìn chiếc điện thoại nhấp nháy đèn của anh đặt trên bàn.

Mắt anh di chuyển lên màn hình, nhưng có ý không nghe.

Người bên kia cũng rất kiên nhẫn, gọi điện hai lần anh không nghe thì điện tiếp lần ba.

Lần này anh cầm máy lên, suy nghĩ một lát mới trượt tay lên màn hình đặt lên tai nghe.

Cô thấy anh không nói gì, mà người bên kia hình như cũng là im lặng. Đến mấy phút sau người bên kia mới nói gì đó. Anh đáp: “Anh đang cùng đối tác bàn công việc.”

Thừa Tuyết xì một cái, dùng nĩa lùa bánh trên đĩa.

-Ngày mai anh sẽ về. Hôm nay không được.

Thừa Tuyết rất chịu lắng nghe câu trả lời của anh nói với người bên kia điện thoại.

-Từ trước đến giờ anh không bị ràng buộc phải ở một nơi. Nếu không còn gì thì em đi ngủ sớm đi.

Anh nói xong cũng không đợi nghe người bên kia nói gì đã tắt máy.

Thừa Tuyết trong lòng đột nhiên buồn bực, bản thân cũng không biết vì sao liền đặt nĩa lên khay bưng đứng lên.

-Mới ăn đồ ngọt nên đi đánh răng hãy đi ngủ.-anh nhắc nhở

-Tôi không phải con nít lên ba, cái đó tôi biết.

-Làm sao vậy?

Anh nhận ra trong giọng nói của cô có gì đó buồn bực.

-Không có gì, chẳng qua cảm thấy nóng nực thôi.

-Tối em ngủ hay để máy lạnh số lạnh nhất hay sao?

-Phải. Có lẽ lúc trước có thói quen đó nên bây giờ cũng vậy. Cho nên bây giờ mới thấy nóng.

-Được rồi về phòng ngủ đi, mai em còn đi làm.

Cô ừ một tiếng sau đó cầm khay đi ra ngoài.

Nhậm Tử Phàm dựa người vào ghế, anh nhớ lúc bác sĩ nói cô mất trí nhớ anh lại cảm thấy nhẹ nhõm. Không biết vì cái gì hoặc là anh không muốn biết.

Mất trí cũng tốt như vậy có thể quay lại thời điểm chưa xảy ra cuộc đâm máu kia.

Anh muốn đối xử với cô như lúc trước đối với cô bé Dễ Dễ.

. . .

Sáng sớm Thừa Tuyết thay đồ chuẩn bị bản thân tắm tắt xong đi xuống phòng bếp ăn cơm.

-Thơm thật nha.-Thừa Tuyết ngửi được mùi thơm tỏa ra từ thức ăn thơm ngào ngạt

Thừa Tuyết ngồi vào ghế đối diện Nhậm Tử Phàm đang đọc báo. Người chòm ra phía trước đưa mũi ngửi hương thơm của thức ăn trên bàn.

-Tâm Nhi tối nay em định nấu món gì vậy?-Thừa Tuyết hỏi

-Bữa sáng chưa ăn xong em đã lo bữa tối rồi.-Nhậm Tử Phàm gấp báo lại đặt xuống bàn

-Tại tối nào cũng nấu món Tây hết.-cô chu mỏ nói

-Em muốn ăn món gì?-anh đan hai tay vào nhau đặt lên bàn ăn hỏi cô

Cô cười rục rờ sau đó ngẫm nghĩ gì đó một lúc mới nói: “Sườn chua ngọt, canh trứng, trứng cuộn.”

Cho dù cô mất trí nhớ nhưng sở thích thói quen vẫn như cũ không thay đổi chút nào.

-Tâm Nhi.

-Tôi biết rồi thiếu gia.-Tâm Nhi đáp khi anh gọi mình

-Tối nay anh đến ăn chứ?

Tâm Nhi nói anh có rất nhiều căn bệnh, Thừa Tuyết cũng không dám hỏi vì sao nhiều như vậy, cũng chỉ mang một sự cảm kích cùng tin tưởng anh mà thôi.

-Không được.

Thừa Tuyết ở một tiếng sau đó cúi đầu ăn nốt phần ăn của mình.

Mặc Phong cùng Mặc Hàng từ ngoài cửa đi vào. Ánh mắt di chuyển đến cô.

Cách đây hai tuần bọn họ đã nghe chuyện của cô, Mặc Phong và Mặc Hàng chưa nghĩ cô lại có thể làm anh quan tâm như vậy.

-Hôm nay có người đại diện tập đoàn Sii-Sey (SS) ở Úc sang để bàn bạc chuyện làm ăn, cuộc hẹn lúc 9h sáng.-Mặc Phong nói

-Còn Tư Nguyên, ngài định sắp xếp thế nào?-Mặc Hàng tiếp lời

Nhậm Tử Phàm ánh mắt điềm tĩnh nhìn cả hai, sau đó mở miệng: “Đón tiếp người đại diện của SS ở Victoria, chín giờ tôi sẽ đến đó. Còn về Tư Nguyên, hay là cứ đến làm bạn với Thừa Tuyết đi.”

Anh nói thoáng nhìn qua cô đang cúi đầu ăn.

Thừa Tuyết nghe anh nhắc đến tên mình thì giật mình ngược nhìn anh.

-Không phải em hay than không có ai tâm sự ngoài Tâm Nhi sao? Tôi đem một người đến tâm sự với em không thích sao?-anh nhìn cô ý như muốn rút lời lại

-Không có... rất thích, có bạn ở đây rất tốt.

-Thiếu chủ, tôi chỉ muốn Tư Nguyên đến làm bạn với cô Thừa Tuyết nhưng mà vẫn ở chỗ cũ.-Mặc Hàng đề nghị

-Cậu định làm gì?

-Tôi cũng không biết, chỉ là không muốn cô ấy đi mất.-Mặc Hàng lắc đầu

-Vậy là anh yêu cô ấy rồi đó.-Thừa Tuyết nở nụ cười nói với Mặc Hàng

Mặc Hàng giật mình, sau đó lắc đầu: “Có lẽ không, chẳng qua là cùng cảnh ngộ nên đồng cảm thôi.”

-Mặc Hàng, nếu có một ngày cô ấy đi bên người con trai khác, anh thử đặt tay lên tim mình, anh sẽ nghe được lời thật lòng của con tim nói.-Thừa Tuyết cười một lúc rạng rỡ hơn

Nhậm Tử Phàm cùng Mặc Phong nhìn cô, hình như đang suy nghĩ gì đó.

-Cảm ơn cô, nhưng mà những thứ tình cảm như yêu, một người như tôi không thể nghĩ đến.-Mặc Hàng có cảm kích

-Không sao, nếu có cơ hội hãy làm thử, anh sẽ biết anh có yêu cô gái đó hay không?

-Được rồi, em đi làm đi một lát lại đến trễ.-Nhậm Tử Phàm nhắc nhở

-Đã trễ vậy rồi sao? Không phiền ba người nữa, tạm biệt. Mặc Phong, Mặc Hàng đừng như thiếu chủ của hai người cứng nhắc như vậy, nên thử cảm giác mới mẻ như yêu đi.

Thừa Tuyết nhanh nhẩu cầm túi xách đứng lên, lém lỉnh nói sau đó chạy đi.

-Ô Thừa Tuyết, em thử..

Nhậm Tử Phàm còn chưa nói xong thì cô đã chạy mất dạng, Mặc Phong cùng Mặc Hàng có chút buồn cười nhưng không biểu lộ ra hết.

Mặc Phong ánh mắt nhanh chóng ảm đạm, có lẽ từ hai tuần trước khi biết tin cô bị tai nạn đã mất hết kí ức thì anh đã phải từ bỏ, bây giờ thì phải thật sự buông bỏ thôi.

. . .

Thừa Tuyết đến phòng Hoa Lạc vừa vặn đúng giờ, cô ngồi xuống bàn mình nhìn thấy một bao thư dày cộm.

Là tiền sao?

Thừa Tuyết nhìn mọi người trong phòng, ai cũng lo làm việc của mình, nhìn sang Diệc Thuần cũng như vậy cứ như không liên quan đến cậu ấy.

< style="margin-bottom: 0px; border-width: 0p

style=" ">>

29. Chương 25. Tìm Lại Ký Ức.

Chương 25: Tìm lại ký ức.

Viên Hy ngồi trong phòng trưởng phòng chăm chú xem hồ sơ Nhưng mà dù thế nào cũng không tập trung được.

Một tháng nay Nhậm Tử Phàm thường xuyên qua đêm ở biệt thự Hàn Lâm, điều đáng nói hơn chính là ngay cả Thừa Tuyết cũng không về Ngự Biệt Uyển.

Viên Hy không hỏi anh, vì cô biết anh ghét ai nhiều chuyện, can thiệp vào chuyện của anh. Viên Hy thật không dám nghĩ suốt một tháng qua hai người bọn họ ở bên nhau làm những gì.

Huỳnh San từ bên ngoài bước vào trên tay cầm một sấp tài liệu.

-Đây là những thứ cô cần.-Huỳnh San đặt xuống trước mặt Viên Hy nói

Viên Hy cầm lấy sấp tài liệu lật ra xem, ánh mắt lướt qua từng dòng chữ trên tờ giấy trắng kia.

-Những gì trong đây ghi có đúng không?

-Đây là do tôi nhờ vả người trong phòng Hoa Lạc mới biết được, thông tin trong đó hoàn toàn đúng.-Huỳnh San đáp

Viên Hy tay lướt trên tờ giấy, di chuyển đến một chỗ thì dừng lại.

-Kiếp sau vẫn yêu em... cái tên thật hay...

Viên Hy nở nụ cười, sau đó ngược nhìn Huỳnh San.

-Biết nên làm gì rồi chứ?

-Tôi biết rồi.-Huỳnh San mặc dù không biết mục đích của Viên Hy là gì nhưng vẫn làm theo

Một tháng qua cái gì cũng thay đổi, Huỳnh San không những không cau gắt khó chịu với Viên Hy nữa, nói chính xác hơn chính là không thể nào cãi lại Viên Hy. Huỳnh San không nên nhìn mặt mà đoán người, bề ngoài đẹp đẽ chưa chắc bên trong tốt đẹp.

Đội Huỳnh San đi ra ngoài Viên Hy đóng hồ sơ lại đứng lên nhìn ra bầu trời cao rộng. Cô đã nói, kiếp này anh chỉ là của cô, không ai giành anh khỏi cô được.

. . .

Thừa Tuyết sau khi tan ca thì ngồi lì trong phòng không ra ngoài. Trong đầu cô vẫn suy nghĩ đến cuộc gặp mặt giữa cô và Diệc Thuần, Mộc Ngân.

Mộc Ngân là bạn từ hồi cấp hai của cô còn Diệc Thuần là cộng sự cùng cô suốt hai năm nay.

Người con trai tên Khiêm Lạc kia là người cô rất yêu, anh ta tuy đã chết nhưng cô vẫn một lòng yêu anh không thể quên được.

Nhưng mà khi cô hỏi đến Nhậm Tử Phàm, bọn họ lại im lặng nhìn nhau hình như là khó xử hoặc là không dám nói.

Bọn họ chỉ nói, cô nên cẩn trọng với anh. Một ngày nào đó cô sẽ biết chân tướng mọi chuyện.

Nhưng mà dù nói sao đi nữa ngay thời điểm này cô chỉ tin tưởng được anh.

-Chị Thừa Tuyết... chị mau xuống ăn cơm đi để nguội thì hết ngon.-Tâm Nhi đứng ngoài cửa phòng gọi

-Ừ chị xuống ngay.

Thừa Tuyết đi xuống phòng bếp ngồi vào bàn ăn, hai tay đặt trên bàn mắt nhìn từng món ăn đầy màu sắc và hương vị nhưng mà lại cảm thấy nhạt nhẽo vô cùng.

-Tâm Nhi, em ngồi xuống ăn cùng chị đi.

Ăn một mình không cảm thấy ngon miệng chút nào, nên cô muốn Tâm Nhi ăn cùng mình sẵn tiện hỏi vài chuyện.

-Cái này không hay cho lắm, lỡ như...

Nói sao thì Thừa Tuyết đã mất trí nhớ rồi, Tâm Nhi cũng phải giữ phép tắc không như lúc trước được.

-Không sao đâu. Nào, mau ngồi xuống.-Thừa Tuyết giục

Tâm Nhi có chút lưỡng lự nhưng vẫn ngồi xuống ghế đối diện cô.

-Chị ăn một mình rất buồn chán, em ăn cùng chị có thể vừa ăn vừa nói chuyện.-Thừa Tuyết gấp một miếng thịt vào chén cơm của Tâm Nhi

-Vâng, chị Thừa Tuyết cho dù chị có bị thế nào chị vẫn tốt như vậy.-Tâm Nhi vui vẻ nói

-Lúc trước, chị như thế nào?

-Lúc trước chị rất tốt với mọi người, tính tình rất dễ chịu hòa nhã cũng giống như bây giờ vậy.-Tâm Nhi đáp

-Ai chị cũng đối xử tốt, cả Nhậm Tử Phàm?-cô dò hỏi

-Cái này... tất nhiên rồi, chị đối xử với thiếu gia rất tốt, thiếu gia cũng rất quan tâm chị.

Thừa Tuyết thấy rõ Tâm Nhi ấp úng bối rối đáp lời, biết rõ là có điều che giấu nhưng mà cô không hỏi nhiều, Tâm Nhi đã muốn giấu cô hỏi cũng là câu trả lời như vậy.

-Chị ở đây từ lúc nào vậy?-cô hỏi tiếp

-Hmm... hình như là gần hai tháng...

-Hai tháng?

Cô giật mình, không phải anh nói anh chăm sóc cô thời gian dài rồi sao? Sao lại chỉ mới hai tháng chứ?

-A, không phải... là... ở lâu rồi ạ, em cũng không nhớ rõ.-Tâm Nhi vội sửa lời

-Em ăn cơm đi.

Thừa Tuyết cười cười sau đó gấp thức ăn ăn.

Thật ra cô với Nhậm Tử Phàm có phải là đúng như lời anh nói không? Bây giờ cô rất rối, không biết đâu là thật đâu là giả? Ai là người muốn tốt cho cô, ai là người đối gạt cô? Cô thật rất hoang mang.

Thừa Tuyết ăn cơm nhưng cảm thấy rất lạc lõng, giống như uống nước lã, thức ăn không nếm nếm vậy.

Thừa Tuyết nuốt không vô, ăn chưa được một chén đã nghỉ ăn đi lên phòng, trong đầu cô có rất nhiều điều muốn biết. Thật ra trong lòng cô rất sợ, cô sợ cô tin lầm người, cô sợ Nhậm Tử Phàm không như cô nghĩ, không giống như lời anh nói với cô.

Thừa Tuyết nằm dài trên giường, hai mắt nhắm lại trong đầu không ngừng cố nhớ ra chuyện lúc trước. Nhưng dù thế nào trước mặt cô cũng là một hình ảnh mờ ảo, những câu nói cũng không rõ ràng.

“Thả tôi xuống...”

Có người bị ai đó quăng xuống nước, hình như là một hơi rất lớn, đó là cô gái... Thừa Tuyết nhìn thấy mái tóc dài của cô bồng bềnh trong làn nước, đáy mắt cô ta... có gì đó tuyệt vọng...

Có ai đó nhảy xuống nước, bơi đến cứu cô gái... anh ta... anh ta dùng tay giữ mặt cô, hôn lấy cô...

Ánh mắt... ánh mắt, hình như là...

Thừa Tuyết bừng mở mắt, vì sao cô lại nhìn thấy cảnh đó chứ? Khuôn mặt của cô gái và chàng trai kia vì sao cô không thể nhìn thấy được... người con trai đó hôn cô gái thì liên quan gì đến cô?

Thừa Tuyết lần nữa nhắm mắt, chỉ mong nhớ thêm gì đó, ít nhất là vậy.

“Ma quỷ... anh là ác ma, tôi hận anh...”

“Mạng người... đó là mạng người đó.”

“Máu...”

Máu, máu nhiều quá... có rất nhiều người chết... máu văng tung tóe trên sàn nhà dính vào chân cô, thật dơ bẩn. Cô nhìn thấy, nụ cười lạnh lẽo tàn nhẫn của người nam nhân, khuôn mặt anh ta... mờ quá... là ai cơ chứ?

Thừa Tuyết thở hồng hộc đưa tay lên trán mình hai mắt mở to nhìn trần nhà, tất cả như quay cuồng. Đầu mới là thật, đầu mới là giả? Cô nên làm sao đây?

Chiếc rèm ở ban công bị gió thổi tung bay, từng đóa hoa lưu ly trong màn đêm thêm rực sắc đặc biệt, ánh trắng nhàn nhạt chiếu qua khung cửa rộng mở toang, mọi thứ đều tĩnh lặng, song lại rất hiu quạnh.

...

Thừa Tuyết đến Khởi Lạc vẫn còn dư mười mấy phút liền cầm ly cafe của mình đi lên tầng pha cafe.

Thật may không có đông người khỏi cần chờ đợi.

Thừa Tuyết lấy cafe ra pha, cả người yếu ớt không có sức sống, có lẽ tối qua cố nhớ lại mọi thứ nên đầu bây giờ rất đau nhức khó chịu. Uống một ly cafe chắc sẽ ổn hơn.

Tiếng giày cao gót vang lên khắp dãy hành lang, cô gái bước vào phòng pha cafe, đặt chiếc ly sứ lên bàn thạch cạnh Thừa Tuyết.

Thừa Tuyết nhìn sang cô gái một cái, cười cho có lệ sau đó pha tiếp.

-Lâu rồi không gặp chị Thừa Tuyết.

Thừa Tuyết nghe cô gái nói thì giật mình, ngẩng đầu nhìn, sau đó hỏi: “Tôi quen cô sao?”

Viên Hy nghe cô trả lời mình thì bất ngờ nhìn cô, sau đó nhíu mày nói: “Chị làm sao vậy?”

Thừa Tuyết nhìn cô ta, cô gái này dung nhan xinh đẹp, khí chất tao nhã hơn người, môi anh đào ẩn hiện nụ cười, vừa thanh thuần lại bí ẩn, đôi mắt xinh đẹp sáng long lanh nhìn cô.

Nhìn sao cô gái này cũng không giống người xấu, nếu như cô gái này quen cô, vậy thì sẽ tốt cho việc phục hồi trí nhớ của cô.

-Không... không có gì đâu, chị, chị lo tập trung pha cafe không để ý đó là em.-Thừa Tuyết liền cười giả lã, nuốt nước bọt nói bừa

-Nhìn chị rất lạ, một tháng nay chị không sao chứ?-Viên Hy nhìn ra sự khác thường của cô

-Chị... chị bị tai nạn... nên đầu có chút... mọi chuyện chị quên hết rồi.-Thừa Tuyết không quen nói dối cuối cùng cũng nói sự thật

Viên Hy kinh ngạc, dường như không thể tin được, ánh mắt nghi ngại nhìn cô. Nhưng sau đó thì môi hơi cong lên.

-Sao anh em không nói cho em biết chứ? Chị đã khỏe hơn chưa?-Viên Hy lo lắng hỏi

-Anh em?

-Anh em là... Nhậm Tử Phàm đó.-Viên Hy nói nhỏ vào tai cô

-Thật, thật sao?

-Em là Nhậm Viên Hy, nếu sau này có việc gì cứ nói em, em sẽ giúp chị.-Viên Hy vui vẻ nói

-Thật tốt quá.

-Chị sao lại không về Ngự Biệt Uyển nữa?

-Ngự Biệt Uyển? Đó là nơi nào, chị đang ở Hàn Lâm rất tốt.-Thừa Tuyết hỏi

-À, không có gì cả, gần vào giờ làm rồi, chị pha cafe nhanh đi.-Viên Hy nói sang chuyện khác

Thừa Tuyết cười tươi tắn, pha vội cafe rồi nói lời tạm biệt Viên Hy rồi đi.

Viên Hy nhìn bóng lưng của cô xa dần, môi hơi nâng lên.

Chín giờ sáng Thừa Tuyết xem xét tài liệu Diệc Thuần đưa mình rồi nhét vào ba lô. Nửa tiếng sau cô có cuộc hẹn với giám đốc công ty điện ảnh Mỹ Ảnh để bàn bạc về chuyện ra bộ phim của cô. Cũng may là lấy danh nghĩa Khởi Lạc nên Mỹ Ảnh mới nể mặt cùng chịu hợp tác. Nói sao thì Mỹ Ảnh là một công ty điện ảnh có sức hút rất lớn.

-Thừa Tuyết, không cần tở đi cùng sao?-Diệc Thuần hỏi

-Tở đi một mình không sao cả. Đừng lo.

-Được rồi. Cậu đi cẩn thận. Có gì gọi cho tớ.

-Tớ biết rồi.

Thừa Tuyết nói xong thì quai ba lô đi, địa điểm gặp mặt là Victoria. Thừa Tuyết đi qua khu nhà hàng lên tầng thứ ba mươi ngồi đợi.

Đúng giờ một người đàn ông khoảng chừng 40, góc cạnh tương đối, tóc chải gọn gàng mặc vest sang trọng.

-Xin chào tôi là giám đốc Lương của Mỹ Ảnh. Cô là biên kịch Tô phải không?-giám đốc Lương tự giới thiệu

-Xin chào ngài, tôi là Tô Thừa Tuyết. Rất vui được làm quen.-Thừa Tuyết vội đứng lên đưa tay ra

Giám đốc Lương cũng lịch sự đưa tay ra bắt lấy tay cô.

Sau đó cả hai ngồi xuống bàn, Thừa Tuyết đem tư liệu đã chuẩn bị đưa đến trước mặt ông.

-Đây là nội dung, ngài xem qua sau đó có gì chúng ta sẽ bàn bạc để sửa lại.

Đây là kịch bản cô nghĩ ra, nội dung trong hồ sơ tuy ngắn gọn nhưng rất cụ thể, ngay cả ai thích hợp đóng vai nào cô cũng đã nghĩ ra.

Giám đốc Lương xem hồ sơ cô đưa, cũng không có ý tán thành hay chê trách. Không khen không chê chỉ nghe cô nói.

Thừa Tuyết nói cho ông nghe về nội dung lẫn những yêu cầu của mình. Ông ta lại như cái náy chỉ nghe không nói.

-Ngài thấy kịch bản đã ổn chưa? Có cần thêm hay bớt gì không?

Giám đốc Lương đặt tài liệu lên bàn, sau đó nhìn cô nói: “Nội dung rất hay và mới lạ, tôi không có ý kiến gì. Nhưng mà tôi chỉ e là nhái lại kịch bản thôi.”

-Tôi hiểu ý ngài. Tuy nhiên đây là do tôi nghĩ ra, không thể nào lấy của người khác hay lấy lại nội dung cũ. Cái này ngài cứ an tâm.-Thừa Tuyết chắc chắn với ông.

-Tôi rất tin cô Tô đây, tôi chỉ lo dư thôi.

-Vậy ngài có đồng ý không? Ngài xem thử hợp đồng đã.

Cô lôi từ trong ba lô ra hai bản hợp đồng, điều khoản bên trong ghi rất rõ không thể thiếu sót điều gì.

Giám đốc Lương đọc một lượt, có vẻ rất hài lòng về lợi nhuận phần trăm, sau đó nói: “Được. Tôi rất mong chúng ta sẽ hợp tác vui vẻ.”

-Cảm ơn ngài, hợp tác vui vẻ.

Cô cười rạng rỡ sau đó cùng giám đốc Lương kí vào hợp đồng.

-Tuần sau có thể bắt đầu quay, diễn viên cứ như cô chọn. Còn địa điểm trang phục phụ kiện chúng tôi sẽ cung cấp.-giám đốc Lương đứng lên nói

-Tôi biết rồi. Giám đốc Lương đi cẩn thận.

Đợi ông rời đi cô ngồi xuống ghế. Cũng không có gì khó, chuyện này thật dễ xử lý.

Thừa Tuyết không về vội ở lại uống cafe.

Nam nhân từ ngoài bước vào, ánh mắt nhanh chóng bị thu hút.

Môi anh gợn lên nụ cười, thái độ lập tức chuyển sang vui vẻ mà gọi: “Tiểu Tam.”

Thừa Tuyết không nghĩ là gọi mình nên không để tâm đến.

-Tiểu Tam, anh nhớ em chết mất.

Thừa Tuyết nhìn người vừa tự nhiên ngồi xuống, sau đó hỏi: “Anh quen tôi à!?”

Trình Ngụy bị cô hỏi một câu, nửa ngày trời chưa biết trả lời ra sao.

30. Chương 26.1. Lão Đại Up (1).

Chương 26.1: Lão đại UP (1).

-Anh quen tôi sao?

Thừa Tuyết ánh mắt nhìn anh ta cũng không biểu lộ gì, chỉ cảm thấy anh ta không phải kẻ xấu. Ít nhất mà hiện tại.

-Tiểu Tam, em quên tôi nhanh vậy sao? -Trình Ngụy làm mặt đáng thương nói

-Anh có phải nhầm người không? Tôi không phải Tiểu Tam mà anh nói.

-Tiểu Tam, em sốt sao? Ngay cả tôi mà em cũng quên.

Bây giờ anh nói là bạn trai cô, cô cũng không nhớ anh là ai cả.

-Tiểu Tam, em không nhớ thật sao? -Trình Ngụy thấy cô không giống như đang đùa giỡn thì nhíu mày hỏi
Cô gật đầu nhẹ, ánh mắt vẫn nhìn anh.

-Đã xảy ra chuyện gì với em?

-Tôi... tôi gặp tai nạn nên những chuyện lúc trước tôi quên cả rồi.-cô thú thật

-Quên hết mọi thứ?

-Phải.

-Cái gì cũng không nhớ?

-Phải.

Trình Ngụy đưa tay lên xoa xoa cằm mình, nếu như anh không đoán nhầm thì chuyện cô bị mất trí nhớ có liên quan đến Nhậm Tử Phàm. Trong khoảng thời gian một tháng qua, rốt cục đã có chuyện gì xảy ra với cô?

-Nhưng mà... anh là ai vậy?

-Trình Ngụy, người mà em rất thích.

-Thích? Theo nghĩa nào chứ?

Cô không mấy tin lời anh nói.

-Em nghĩ sao? Em cứu tôi một mạng, tôi dùng thân thể mình báo đáp em.-Trình Ngụy cười một lúc càng rục rở

-Cái gì? Anh và tôi...-Thừa Tuyết nuốt nước bọt, nhìn anh rồi lại nhìn mình

Nói như vậy không lẽ cô và anh...

-Thân thể của tôi vẫn chờ em đến lấy.-anh bật cười lớn

Cô thở hắt ra, anh cứ nói kiểu lấp lửng khó hiểu như vậy có ngày cô bị dọa chết. Nói như vậy cô và anh chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

-Cảm ơn anh, nhưng mà tôi nghĩ thân thể của anh, nên để giành cho người khác đi.-Thừa Tuyết mặt mày méo sẹo nói

-Tôi không thể rút lời được, bất cứ lúc nào tôi cũng sẵn sàng chờ em đến lấy.

Đúng là đồ biến thái, bệnh hoạn. Cô không hiểu sao mình lại quen biết anh chứ?

-Nhưng mà... sao anh lại gọi tôi bằng Tiểu Tam?

Trình Ngụ suy ngẫm một lúc, nếu nói theo sự thật thì cô sẽ phản ứng ra sao chứ?

-Nhậm Tử Phàm nói gì với em vậy?-Trình Ngụ thích thú hỏi

-Nói gì là gì, anh ấy không phải là người chăm sóc cho tôi hay sao?-Thừa Tuyết nhìn anh hỏi

-Chăm sóc? Phải, Nhậm Tử Phàm là người chăm sóc em.-anh cười châm biếm

-Anh cười như vậy là có ý gì chứ?

Cô thấy anh khó hiểu, tự nhiên lại cười kì quặc, cô nói gì sai chứ?

Hay là không đúng sự thật?

-Không có gì, tự nhiên cảm thấy buồn cười thôi.

Trình Ngụ biết rõ là Nhậm Tử Phàm giấu cô nên không nói rõ với cô, soi mói những việc không tốt kia.

-Có muốn biết Nhậm Tử Phàm là người thế nào không?-Trình Ngụ hứng thú hỏi

-Không phải là thương nhân bình thường thôi sao?

-Thương nhân? Lại đây.

Trình Ngụ ngoắc cô, Thừa Tuyết hơi chồm người ta phía trước, Trình Ngụ nói nhỏ vào tai cô gì đó.

Thừa Tuyết có chút khó hiểu không biết ý định của anh là gì, nhưng mà trong lòng hoài nghi muốn biết sự thật nên cũng tin lời Trình Ngụ nói mà làm theo.

...

Phòng V.I.P ở bar Louis, Nhậm Tử Phàm ngửa đầu uống ly rượu Brandy trong tay, ngẩng đầu nhìn Dịch Thiên và Duẩn Hào trước mặt.

-Bỏ rơi mỹ nhân rồi sao?-Dịch Thiên lúc nào cũng đùa được

Nhậm Tử Phàm liếc hần, sau đó mở miệng: "Vẫn chưa."

-Wow... mỹ nhân đúng là có khách, chịu được hai tháng rồi đó nha.-Dịch Thiên làm bộ mặt kinh ngạc cùng tán thưởng

-Cậu bớt lời thôi đi. Một tháng trước vừa xảy ra tai nạn, quên hết những chuyện lúc trước rồi.-Nhậm Tử Phàm hai tay khoác lên vai hai người phụ nữ xinh đẹp bên cạnh mình nói

-What? Accident?

-Chỉ là một tai nạn nhỏ. Tốt nhất cái miệng của cậu đừng nói lung tung.-Nhậm Tử Phàm cảnh cáo

-Ok. Nhưng mà sao không ở nhà với cô ấy đi, đến đây tìm người khác. Không đủ thỏa mãn sao?

-Câm miệng.

Cái miệng của tên này, có ngày anh may cái miệng này của hần lại.

-Nhưng mà khi nào bỏ cô ấy thì nhớ nói tở.-Dịch Thiên dặn trước

-Sẽ...

-Được rồi hai cậu, chuyện đó cứ để lúc khác nói, bây giờ vào chuyện chính đi.-Duẩn Hào chen vào

-Lại là chuyện của Nhị thiếu chứ gì?-Dịch Thiên chán chường nói

-Hắn ta không đơn giản như những kẻ khác. Nghe nói đã có nhiều tổ chức xã hội đen quy hàng hắn. Lãnh địa ngày càng mở rộng.-Duẩn Hào theo những gì mình điều tra được nói

-Đã sao? Không phải đã có Tử Phàm sao?-Dịch Thiên cười càn rỡ

-Nhị thiếu ghét Tử Phàm như vậy chỉ muốn trừ cậu ta, nghĩ xem Nhị thiếu sao lại không muốn diệt trừ?

-Duẩn Hào này, cậu cũng xem thường Tử Phàm quá rồi đấy. Nhưng mà chuyện Bạch Lão rõ ràng biết có Nhị thiếu nhúng tay vào vậy mà Tôn Thúc lại không truy... ngay cả chúng ta cũng không được nhắc tới.-Dịch Thiên tay vừa lướt qua làn da của cô gái bên cạnh mình vừa nói

-Tôn Thúc cũng đã bắt Bạch lão và Hạ lão rời khỏi UP rồi, vả lại bọn họ cũng không được phép xuất hiện trong thành phố nữa.

-Như vậy còn nhẹ. Đường đường là người được kính trọng trong UP lại làm ra chuyện phản bội.-Dịch Thiên khinh thường

-Điều quan trọng bây giờ là đối phó với Nhị thiếu. Chúng ta không biết hắn sẽ làm gì tiếp theo.

Nhậm Tử Phàm này giờ vẫn im lặng không nói tiếng nào. Cũng không rõ anh đang nghĩ gì.

Anh trầm giọng, ánh mắt xanh lam lạnh khốc nói: “Chúng ta cứ im lặng quan sát, đến khi đúng lúc hãy ra tay. Ngồi yên hưởng lộc.”

-Ngồi yên coi Nhị thiếu đấu với ai chứ?

-Mộ Dung Cảnh.

-Cảnh thiếu?

Nhậm Tử Phàm cười lạnh lẽo, nụ cười làm người ta rợn tóc gáy.

...

Thừa Tuyết sau bữa ăn tối thì ở phòng khách bật tivi xem, coi được vài phút thì có người nhấn chuông cửa. Tâm Nhi chạy ra mở cửa cho người đó vào.

Thừa Tuyết xem chú tâm tivi đến khi Tâm Nhi dẫn người đó vào cũng không hay, mãi khi cô gái đó cất giọng trong trẻo của mình lên cô mới giật mình.

-Chào chị.

Thừa Tuyết di chuyển tầm mắt, ngẩng đầu nhìn cô gái vừa lên tiếng.

-Cô là?

-Em là Tư Nguyên. Mặc Hàng kêu em đến đây.-Tư Nguyên mỉm cười đáp

-A, là Tư Nguyên. Em sao lại đến giờ này chứ? Trễ như vậy rồi.-Thừa Tuyết nhanh chóng kéo Tư Nguyên ngồi xuống

-Không sao đâu chị, ban ngày em phải đi làm đến tối mới rảnh nên chỉ có khoảng thời gian này là đến chỗ chị thôi.

-Vậy thì khi nào em trở về?

-Tối ạ. Lúc nào cũng được bởi vì Mặc Hàng sẽ đến đón em.-Tư Nguyên cười không mấy thoải mái nói

-Hình như Mặc Hàng rất quan tâm em.

-Chẳng qua là trách nhiệm thôi. Anh ta quan tâm em, em cảm thấy thật xui xẻo.-Tư Nguyên cười giấu mình

-Sao lại vậy? Mặc Hàng thì có điểm gì không tốt?-Thừa Tuyết giật mình

-Người nhìn gia đình chị bị giết chết, chị cầu xin người đó nhưng người đó vẫn lạnh lùng không cứu, vậy thì có điểm gì tốt không?

Tư Nguyên nghĩ đến đêm đó ba và bà mình bị giết chết, Tư Nguyên khóc cạn nước mắt, yếu đuối van xin Mặc Hàng cứu nhưng anh vẫn tuyệt nhiên không cứu.

-Sao chứ? Mặc Hàng...

-Em đối với Mặc Hàng, ngoài cảm hận ra thì không thể nào có loại tình cảm khác. Có lẽ chị không biết nhưng Mặc Hàng em không thể yêu.

Làm sao có thể yêu người gián tiếp giết chết gia đình mình được chứ? Đó là điều rất đau khổ.

Một tháng qua là khoảng thời gian Tư Nguyên cảm thấy bài xích đau khổ nhất, chẳng qua ba cô là một tài xế cho Bạch lão, ông theo lệnh làm việc lại giữ chứng cứ phản bội tổ chức, Bạch lão sợ bị bại lộ liền kêu người đến giết ông lấy lại con chip lưu trữ tư liệu, Mặc Hàng cũng phụng lệ đến lấy con chip từ ba cô.

Vậy mà khi ba cô mất, anh không thể lấy được con chip, xem như chưa hoàn thành nhiệm vụ định về báo cáo, nếu không phải vì cứu cô thì anh cũng bỏ mặc cô, anh chính là có ơn trả, có thù báo, không ơn không thù không quan tâm đến. Ba cô là mục đích anh cần, ông chết rồi nhiệm vụ anh đã xong, cô cứu anh, anh cứu lại cô, bà cô không cứu anh không gây oán với anh, anh không quan tâm đến mạng sống của ba.

Một con người máu lạnh như anh, Tư Nguyên mãi mãi không thể yêu.

-Tư Nguyên, tuy chị không rõ chuyện cả hai, nhưng mà đừng cứng nhắc quá, yêu thì yêu, để sau này sẽ hối hận.-Thừa Tuyết mặc dù không rõ chuyện của hai người nên không thể cho ý kiến được

-Em cảm thấy rất thích chị, sau này em sẽ đến nói chuyện với chị, vả lại Phàm thiếu cũng muốn như vậy.

-Thật tốt quá. Chị ở đây cũng không có ai để nói chuyện nếu em đến được thường xuyên thì chị rất vui.-Thừa Tuyết nắm lấy tay Tư Nguyên nói

-Vâng ạ.

Cả hai nói chuyện rất hợp, không chỉ tâm sự còn lâu lâu chọc cười nhau, những câu chuyện phiếm đơn giản, những cuộc bình luận về một bộ phim ca khúc cả hai từng nghe, cô và Tư Nguyên thật sự rất hợp tính, có nhiều điểm giống nhau nên rất dễ nói chuyện.

Đến khoảng mười giờ tối, Tư Nguyên mới điện cho Mặc Hàng, Mặc Hàng chưa đến mười phút đã đến nơi đưa Tư Nguyên về.

Thừa Tuyết đứng ngoài ban công nhìn chiếc xe rời đi, chỉ mong họ có duyên sẽ có phận, đừng để lỡ một mối tình đẹp.

...

Ngày hôm sau Diệc Thuần đến Khởi Lạc rất sớm, lúc đó cả phòng Hoa Lạc chưa có ai đến, Diệc Thuần đặt cặp lên bàn, đi khỏi phòng Hoa Lạc.

Diệc Thuần đi chưa được mười phút đã có một người đi vào phòng Hoa Lạc.

Diệc Thuần đi xuống căn-tin mua một phần ăn sáng sau đó đi đến cầu thang bộ ngồi ăn.

Cũng không hiểu vì sao Diệc Thuần lại muốn ở đây ăn nốt phần ăn sáng của mình.

Có lẽ là yên tĩnh... hoặc là mong chờ ai đó.

-Diệc Thuần, mày đúng là khủng điên mà.

Diệc Thuần dùng móng đánh vào đầu mình, sao cô lại có thể chờ anh được chứ?

Nhưng mà đã lâu rồi vẫn chưa gặp được anh...

Mặc Phong đứng ở cầu thang phía trên nhìn xuống thấy Diệc Thuần một mình ngồi ăn sáng, cảm thấy cô rất kì quặc, trong Khởi Lạc thiếu gì chỗ ăn thoải mái vậy mà cứ ngồi ở cầu thang bộ ăn.

Đúng là kì lạ.

Mặc Phong bước xuống dưới tầng hắng vài cái.

Diệc Thuần nghe thấy tiếng người, môi lại cong lên nhưng liền hạ xuống quay đầu lên nhìn.

-Mặc phó tổng...-Diệc Thuần vội đặt phần ăn xuống

-Ngồi đi.

Mặc Phong thấy cô định đứng lên thì giơ tay bảo cô ngồi xuống, chính mình cũng ngồi ở bậc thang cạnh cô.

-Sao không ăn trong căn tin cứ thích chạy tới chỗ này ăn?-anh hỏi

-Cũng không biết, chắc tại vì ở đây không ồn ào.-Diệc Thuần đáp

-Cô đúng là kì quặc, có bàn ghế đằng hoàng không chịu.

-Kệ tôi đi. Nhưng mà sao anh lại thích đi thang bộ vậy?

Mặc Phong im lặng một lát sau đó nói: “Không phải chen lấn.”

Thật ra đi thang bộ là để rèn luyện thêm, giúp anh chạy nhanh và sẵn tiện tập thể dục, nhưng mà nói ra có chút buồn cười.

-Đường đường là phó tổng mà sợ người khác giành đi thang máy với anh sao? Có khi người ta nhường cho anh ấy.-Diệc Thuần trề môi

-Kệ tôi đi.

-Anh đang nói lại lời tôi sao?-Diệc Thuần lườm anh

-Cô nghĩ sao thì cho là vậy đi.-anh nhún vai

-Anh... được lắm.

Diệc Thuần cầm ly nước lên uống một ngụm cho đỡ tức.

-Nhưng mà... chuyện của Thừa Tuyết là sao?-Diệc Thuần sực nhớ, đặt ly nước xuống hỏi

Mặc Phong lặng thinh, không biết là nên trả lời thế nào.

-Vì sao cậu ấy lại thành ra như vậy?

-Tôi không biết. Chuyện của cô ấy tôi chỉ mới biết từ hai tuần trước.

-Có liên quan đến Nhậm Tử Phàm?

-Bây giờ có liên quan đến ai đi nữa thì cũng đã xảy ra rồi.

-Tôi thật không hiểu các người, đã không thể bảo vệ người ta thì đừng bắt ép người ta ở bên mình, cái tên Nhậm Tử Phàm đó làm Thừa Tuyết đau lòng thì thôi đi...

-Cô đừng la nữa. Phàm thiếu làm gì cũng có lí do riêng.-Mặc Phong cắt ngang lời Diệc Thuần

-Lí do của anh ta lúc nào cũng gây khó dễ cho người khác, tôi thật không biết Thừa Tuyết đã gây ra lỗi gì với anh ta mà anh ta lại năm lần bảy lượt hành hạ cô ấy.

-Chuyện của bọn họ, cô làm sao hiểu nổi?

-Đàn ông như các người, kẻ thì máu lạnh vô tình, kẻ thì tàn nhẫn vô tâm, thà là đừng dính dáng vào chứ đã dính vào thì chỉ có kết cục đau khổ thôi.

Diệc Thuần phát phát tay, cầm phần ăn của mình đứng lên đi khỏi.

Mặc Phong thở dài, gục mặt nhìn mặt đất.

“Đã không bảo vệ được người ta còn ép buộc người ta ở bên mình.”

Câu nói này của Diệc Thuần, làm Mặc Phong phải suy nghĩ rất nhiều.

Diệc Thuần quay lại phòng Hoa Lạc cũng vừa đúng giờ, thấy Thừa Tuyết đã đến thì giờ tay chào rồi ngồi xuống bàn mình.

-Mới đến sao? Đã ăn sáng chưa?-Diệc Thuần hỏi

-Mình vừa mới đến, vẫn chưa ăn sáng.-Thừa Tuyết cười đáp

-Đi nói chuyện với đối tác công ty Mỹ Ảnh sao rồi?-Diệc Thuần hỏi

-Họ đồng ý với hợp đồng chúng ta đưa, tuần sau có thể quay.-Thừa Tuyết đưa tay mở hộc tủ ra

-Hôm qua mình không khóa sao?

Rõ ràng hôm qua cô khóa tủ rồi mà, sao hôm nay lại không cần dùng chìa khóa đã mở được chứ?

-Vậy thì tốt quá. Làm việc thôi.

Diệc Thuần cười sau đó bắt tay vào làm việc.

Thừa Tuyết cười đáp lại, mở tủ ra, bên trong không mất gì, tư liệu về bộ phim hợp tác với Mỹ Ảnh và hợp đồng vẫn còn nguyên vẹn. Có lẽ hôm qua cô quên khóa lại, là do cô đa nghi thôi.

31. Chương 26.2 Lão Đại Up (2).

Đến tối tan sở Thừa Tuyết không về Hàn Lâm, cô dặn bác Tân quay về trước bảo là mình phải cùng bạn cùng phòng đi ăn tối.

Đợi bác Tân cho xe chạy đi, thì một chiếc Lamborghini Veneno trắng dừng trước mặt cô.

Thừa Tuyết không nghĩ ngợi liền mở cửa ở ghế sau ngồi vào.

-Nin, chạy xe đi.

Trình Ngụy nhìn Nin ra lệnh.

Hôm qua Trình Ngụy dặn cô nếu muốn biết phải nghe lời anh bảo, chuyện đầu tiên chính là hôm nay sau giờ tan sở sẽ đi cùng anh.

-Mình đi đâu?-Thừa Tuyết hỏi

-Một lát em sẽ biết.

Thừa Tuyết không biết Trình Ngụy định đưa cô đi đâu, nhưng mà lúc cô nói Nhậm Tử Phàm chỉ là một thương nhân bình thường Trình Ngụy lại bảo muốn cô biết thương nhân mà anh nói với cô là thế nào.

Khi xe giảm tốc độ lại, Thừa Tuyết nhìn ra ngoài cửa kính.

Cảng biển!!!

Sao lại đưa cô đến cảng biển chứ?

Thừa Tuyết nhìn anh không hiểu vì sao lại đưa cô đến đây, Trình Ngụy không nói gì đã đi xuống xe.

Thừa Tuyết vội vã chạy xuống theo.

Cảng biển này rộng lớn vô cùng, có rất nhiều tàu cùng ca nô đậu sát bờ, tiếng sóng biển ồ ạt đập vào bờ đá vững chắc, từng cơn gió đêm thổi vào bờ gây cảm giác lạnh lạnh.

-Sao lại đến đây?-Thừa Tuyết đứng bên cạnh Trình Ngụy hỏi

-Em xem.

Trình Ngụy giơ tay ra phía trước, ánh mắt thích thú quan sát thái độ của cô.

Thừa Tuyết mặc dù không hiểu nhưng vẫn nhìn theo hướng tay Trình Ngụy chỉ. Cách đó không xa cô nhìn thấy hai nhóm người đang đứng nói chuyện gì đó.

Người đứng đầu một nhóm chính là Nhậm Tử Phàm vì anh đứng đối diện ngay cô, phía sau anh là Mặc Hàng và Mặc Phong còn có vài người áo đen khác.

Anh cùng người bên nhóm kia nói gì đó, sau đó mấy người phía sau anh khiêng một thùng hàng từ mười mấy chiếc thùng phía sau lên.

Người bên kia mở nắp, từ bên trong lấy ra một... khẩu súng.

Thừa Tuyết cả kinh, hai mắt mở to. Nhậm Tử Phàm, buôn bán súng!??

Thừa Tuyết kiên nhẫn nhìn theo bọn họ, khoảng cách khá xa nên cô không thể nghe được bọn họ nói những gì, nhưng mà rõ ràng người kia nói gì đó, Nhậm Tử Phàm cười lạnh thì Mặc Hàng đã chĩa súng vào đầu hắn.

Hình như là người kia muốn bán giá cao nhưng anh không đồng ý.

Trình Ngụy đứng một bên hai tay khoanh trước ngực, ánh mắt tràn đầy hứng thú nhìn diễn cảnh trước mắt, lại càng thích thú khi cô nhìn thấy màn này.

Nhậm Tử Phàm đã cố ý giấu cô, vậy thì anh làm kẻ xấu giúp cô biết được sự tình.

Thừa Tuyết hoang mang vô cùng, người mà cô tin tưởng từ lúc mất trí nhớ đến giờ là Nhậm Tử Phàm, lời anh nói cô hoàn toàn tin bởi vì anh không có lí do gì lừa gạt một kẻ mất trí như cô, anh nói với cô anh là một thương nhân bình thường, cô tin anh nhưng mà hôm nay cô biết được anh cùng bọn người kia buôn bán vũ khí, như vậy là phạm pháp, lúc trước cô cũng đồng ý cho anh làm việc này hay sao?

Thừa Tuyết ngẩng đầu nhìn Trình Ngụy, lòng có một khúc mắc: “Vì sao anh biết được chuyện này? Anh có phải cũng như anh ta?”

Trình Ngụy không trả lời, chỉ cong môi cười nhún nhẹ vai.

-Anh cũng là làm chuyện phi pháp như anh ta đúng không?-cô có chút mất bình tĩnh

-Phải. Người ta gọi tôi là Nhị thiếu, ở Las Vegas gia tộc tôi đứng đầu về sòng bài, còn có tổ chức mafia ở đó là do tôi đứng đầu. Tuy nhiên, làm sao sánh bằng Nhậm Tử Phàm?-Trình Ngụy cười lạnh, không chối bỏ thân phận của mình

-Nhậm... Nhậm Tử Phàm là ai?

-Lão đại tổ chức UP, một tổ chức đứng đầu trong thế giới ngầm.

Thừa Tuyết đưa tay lên bịt miệng mình, bọn họ đều là lão đại xã hội đen, đều là những kẻ buôn bán phạm pháp, giết người không gớm tay. Cả người đứng trước mặt cô và người mà cô tin tưởng nhất.

Dường như mọi thứ quay cuồng, Thừa Tuyết khó khăn thích ứng kịp với mọi thứ. Sao lại thế? Vậy thì lúc chưa mất trí nhớ, cô có tán thành việc làm của Nhậm Tử Phàm không? Cô có biết được mọi chuyện hay là anh vẫn giấu cô như lúc này?

Rối ren. Cứ như tơ vò, không thể suy nghĩ được gì.

Lúc cô mất trí chỉ có Nhậm Tử Phàm, anh nói gì cô đều tin, bởi vì đơn giản anh là người duy nhất cô có thể tin. Cô ước gì bây giờ mình có thể nhớ lại mọi chuyện lúc trước.

Thật ra giữa cô và anh có như lời anh nói hay không?

Thừa Tuyết sợ hãi hai người đàn ông này, bọn họ giống như một quả bom, bây giờ không nổ, sau này không nổ nhưng nhất định sẽ có một ngày nổ. Nhưng mà không phải nhanh chóng mà là từ từ...

Thừa Tuyết nhìn phía trước, những thùng hàng đựng súng kia đã được vận chuyển lên một con tàu lớn, chắc hẳn giao dịch đã thành công. Thừa Tuyết không muốn ở lại lâu liền quay người rời đi.

Trình Ngụy nhếch môi cười, chuyện này đúng là thú vị hơn anh tưởng, nhìn đám người kia cũng không hề có độ ám, sau đó liền quay người đi.

. . .

Thừa Tuyết về Hàn Lâm thì Tư Nguyên cũng vừa vặn đến, hôm nay Tư Nguyên đi taxi đến, Mặc Hàng không thể đưa cô đi nhưng mà nói chắc chắn sẽ đón cô về.

Thừa Tuyết biết rõ là vì nguyên do gì mà Mặc Hàng không thể đưa Tư Nguyên đến đây.

Bây giờ cô đã hiểu vì sao Tư Nguyên nói Mặc Hàng lạnh lùng vô cảm giết người không gớm tay, là vì anh ta đi theo Nhậm Tử Phàm.

-Tư Nguyên, em hiểu Mặc Hàng bao nhiêu?-Thừa Tuyết hỏi

-Một chút cũng không hiểu. Con người như Mặc Hàng em không nắm bắt được.-Tư Nguyên lắc đầu

-Em biết Mặc Hàng là người thế nào không?

-Sát thủ. Anh ta là sát thủ của UP. Cái này chị phải rõ hơn em chứ?

-Chị chỉ hỏi thôi, chứ chị cũng biết mà.-cô cười qua loa

Bọn họ, đều là kẻ sát nhân. Tất cả đều là sát nhân. Không ai là người tốt. Bây giờ lời anh nói cô có nên tin nữa hay không? Thật ra đâu mới là thật đâu mới là giả?

Diệc Thuần kêu cô cẩn thận với anh, có phải là do Diệc Thuần cũng biết được chuyện này không? Vậy thì chuyện Diệc Thuần, Mộc Ngân, Hướng Luật nói là sự thật.

Vì sao... mọi thứ lại thế này???

-Tư Nguyên, hôm nay chị mệt, có lẽ không thể nói chuyện với em nhiều.-Thừa Tuyết mệt mỏi nói

-Không sao đâu chị. Em kêu Mặc Hàng đến đón em là được mà.

-Ừ, sau này em không cần thường xuyên đến, rảnh hãy đến đây cũng được.

-Vâng.

Thừa Tuyết đợi Tư Nguyên đi thì nằm ịch xuống giường, hai mắt mở to nhìn trần nhà trắng phau kia, trong lòng vô cùng rối bời.

- - -

Thừa Tuyết đến Khởi Lạc từ sớm, nhưng mà vừa bước vào đã cảm nhận có gì đó khác lạ.

Mặt mày ai cũng nhăn nhó, lo lắng đặc biệt là đều chĩa vào cô.

Cô lại gây ra họa gì sao? Không có nha.

-Thừa Tuyết, Hướng Luật kêu cậu vào trong gấp.-Diệc Thuần chỉ vào trong phòng

-Tớ sao?

Thừa Tuyết chỉ mình rồi nhìn căn phòng giám đốc kia, sau đó dẹp ba lô lên bàn đi vào trong.

Bên trong Hướng Luật đang xem tư liệu, nghe thấy có người vào thì nâng mặt lên. Sau đó chỉ tay vào chiếc ghế đối diện mình.

-Em ngồi đi.

-Anh kêu em vào có việc gì?-Thừa Tuyết ngồi xuống ghế hỏi

-Bộ phim mới của em.-Hướng Luật dẹp đồng tư liệu qua một bên

-Thì sao? Đã kí xong hợp đồng với Mỹ Ảnh, tuần sau là bắt đầu quay.-Thừa Tuyết nói

-Phải. Đó chính là điều chúng ta lo lắng bây giờ.-Hương Luật hai tay đan vào nhau đặt lên bàn

-Vì sao lại phải lo lắng? Kí được hợp đồng không phải tốt lắm sao?-Thừa Tuyết không hiểu

-Em xem đi.

Hương Luật quảng quyển tạp chí Điện Ảnh đến trước mặt cô. Thừa Tuyết nhìn vào trang ảnh lật cho mình xem.

-Cái gì cơ chứ?

“Công ty điện ảnh Gia Cát chuẩn bị ra bộ phim mới có tựa là Kiếp Sau Vãn Yêu Em, bộ phim xoay quanh câu chuyện tình yêu của Trác Bằng (do nam diễn viên Đinh Nguyên thủ vai) và Hà Mẫn Mẫn (do nữ diễn viên Tư Giai thủ vai) nội dung là một tình cảm nối dài từ thời trung học nhưng bị chia cắt vì hiểu lầm, Trác Bằng cứ nghĩ là Mẫn Mẫn không yêu mình vì anh nghèo khó nên đã quyết tâm trở thành giàu có, đến khi cả hai gặp lại thì Trác Bằng đã là một giám đốc công ty lớn còn Mẫn Mẫn là một thư ký. Cả hai vô tình chạm mặt, Trác Bằng luôn tìm cách gây khó dễ cho Mẫn Mẫn nhưng mà càng làm gì thì tình cảm của anh dành cho cô càng nhiều thêm, tình yêu của bọn họ đến khi nào mới được hóa giải? Bộ phim Kiếp Sau Vãn Yêu Em hứa hẹn sẽ cho chúng ta một trải nghiệm đầy sâu lắng, về một mối tình đẹp nhưng cũng hài hước....”

Thừa Tuyết không thể đọc tiếp, đóng cuốn tạp chí lại, đây là kịch bản của cô đã kí với Mỹ Ảnh, sao công ty Gia Cát lại có thể có đượ nội dung bộ phim giống y hệt như vậy, ngay cả tên nhân vật cũng rất giống.

-Cái này... sao lại thế? Rõ ràng đây là kịch bản của em.-Thừa Tuyết biết được điều anh lo lắng lúc này là gì thì vội giải thích

-Nhưng mà vì sao Gia Cát lại có một nội dung y như vậy? Bọn họ còn đăng lên báo cho mọi người biết, người bên Mỹ Ảnh thể nào cũng kiện chúng ta đòi bồi thường.-Hương Luật biết rõ cô không thể nào đi lấy kịch bản của người khác

-Chắc chắn có người hãm hại em. Rõ ràng đây là do em nghĩ ra, nếu biên kịch ở Gia Cát cũng nghĩ ra một kịch bản như vậy em có thể qua loa cho rằng trùng hợp nhưng ngay cả tên nhân vật cũng giống thì rõ ràng có người đem kịch bản của em cho bọn họ.-Thừa Tuyết vội nói

-Em nghĩ lại xem em có cho ai biết nội dung kịch bản hay đưa kịch bản cho ai không?

Thừa Tuyết suy nghĩ, khi viết kịch bản xong thường thì cô cho Diệc Thuần biết đầu tiên, sau đó là mọi người trong phòng để tham khảo ý kiến, rồi mới đưa cho Hương Luật xem xong mới đi kí hợp đồng với Mỹ Ảnh. Như vậy thì ai mới là kẻ đáng nghi nhất.

-A, hôm qua lúc vừa đến phòng Hoa Lạc, tủ của em không khóa. Em nhớ rõ hôm trước sau khi tan sở đã khóa lại.-Thừa Tuyết sực nhớ liền nói

-Vậy thì đã có người mở tủ em ra sau đó xem nội dung kịch bản. Em nghĩ xem ai là kẻ khả nghi nhất?

-Em không biết. Lúc em vào đã là 7h, lúc đó hầu như ai cũng có mặt trong phòng.

-Được rồi, bây giờ chúng ta đi xuống phòng theo dõi xem camera.

Hương Luật nói xong thì đứng lên cùng cô đi khỏi.

Mọi người trong phòng Hoa Lạc đều biết rõ sự việc, nhưng cũng không hỏi nhiều, đợi Hương Luật và Thừa Tuyết đi mới bắt đầu bàn tán.

-Nói xem, vì sao Thừa Tuyết phải làm vậy?

-Tôi nghĩ bên Gia Cát cho thêm tiền nên mới làm vậy.

-Theo tôi thì là do không nghĩ ra được nên mới ăn cắp thôi.

Diệc Thuần nghe bọn họ nói thì tức giận, đập tay xuống bàn một cái: “Các người im đi. Uống công Thừa Tuyết tốt với các người vậy mà các người nói cậu ấy như vậy. Chuyện này chắc chắn có kẻ khác hãm hại cậu ấy.”

-Chúng tôi cũng chỉ nói suy nghĩ của mình thôi.

-Đúng vậy, làm gì dữ vậy.

-Các người cứ coi đi, sẽ tìm được kẻ chủ mưu thôi.-Diệp Thuần tức tối nói

Có người trẻ môi, có người cho là Diệp Thuần bênh Thừa Tuyết ra mặt giống như cùng một giuộc với Thừa Tuyết.

Khoảng mười phút sau Thừa Tuyết và Hường Luật quay trở lại, nhưng không vào phòng giám đốc. Hường Luật cùng Thừa Tuyết đứng nhìn mọi người. Hường Luật hỏi: “Hôm qua ai đến sớm nhất?”

-Chị Liên đó.-Tổ Quyên đứng lên nói

-Không phải, hôm qua là tôi đến sớm nhất nhưng mà tôi nhìn thấy cặp của Diệp Thuần, tôi nghĩ Diệp Thuần là người đến sớm nhất.-chị Liên đứng lên nói

-Diệp Thuần?

-Phải, hôm qua tôi đến sớm nhất, nhưng tôi vừa đến đã đi xuống căn tin ăn sáng.-Diệp Thuần nói

-Lúc cậu đi xuống căn tin có thấy ai không?-Thừa Tuyết hỏi

-Không, chỉ có mình tớ thôi.

Diệp Thuần lắc đầu, vừa nói xong thì hiểu gì đó liền nói: “Không phải hai người nghi ngờ tôi đó chứ?”

-Không phải, nhưng mà camera ở phòng chúng ta hôm qua không hiểu vì sao không xem được.-Thừa Tuyết nói

-Hôm qua rồi đến đã đi xuống căn tin mua đồ ăn sáng, sau đó lên đây thấy Thừa Tuyết đã vào rồi.-Diệp Thuần tự nhiên bị vu oan nên có chút tức giận

-Vậy thì lúc đó có ai ở cùng cậu không?

Bởi vì nếu có người chứng minh ở cùng Diệp Thuần thì Diệp Thuần sẽ không bị nghi ngờ nữa.

-Là...

Diệp Thuần định nói ở cùng Mặc Phong nhưng sau lại im lặng.

-Không có.

32. Chương 27. Tạm Thời Nghỉ Việc.

Chương 27: Tạm thời nghỉ việc.

Thừa Tuyết tin Diệp Thuần không làm ra chuyện đó nhưng mà Diệp Thuần đến phòng Hoa Lạc sớm nhất camera trong phòng lại hư bọn họ không thể biết được Diệp Thuần làm gì trong phòng hay là có thực sự đi ăn sáng không?

Nhưng mà camera ở căn tin chỉ thấy Diệp Thuần mua đồ ăn xong đi ngay làm sao biết trong khoảng thời gian kia Diệp Thuần làm gì.

Chị Liên đến tiếp theo nhưng liền cùng mấy người cùng phòng đi xuống căn tin, camera quay được cả đám người trong phòng đều có mặt ở căn tin. Bọn họ không thể phân thân mà lên phòng Hoa Lạc được.

Kẻ đáng nghi nhất vẫn là Diệp Thuần.

Cây kim trong bọc cũng có ngày lòi ra.

Chuyện này nhanh chóng truyền đến tai của Nhậm Tử Phàm, chính xác hơn chính là giám đốc Lương điện thoại trực tiếp cho anh.

Nhậm Tử Phàm nghe xong rất tức giận, lập tức gọi Thừa Tuyết, Hướng Luật và Diệc Thuần vào phòng họp.

Anh ngồi ở ghế chủ tọa quét ánh mắt lạnh băng của mình qua cả ba, Mặc Phong ngồi ở ghế phó tổng, xung quanh là các giám đốc và trưởng phòng ngồi cũng nhìn bọn họ.

-Các người có gì để giải thích không?-Nhậm Tử Phàm lạnh giọng nói

-Chuyện này chắc chắn có người hãm hại tôi. Tôi không ăn cắp kịch bản của Gia Cát.-Thừa Tuyết giải thích

-Vậy thì nói đi, ai là kẻ đáng nghi nhất?-Nhậm Tử Phàm làm như không chịu nghe lời giải thích của cô hỏi

-Là... cô ấy.-Hướng Luật nhìn Diệc Thuần nói

Mặc Phong hơi nhăn trán, tình cảm Diệc Thuần đối với Thừa Tuyết tốt như vậy sao có thể hại cô chứ?

-Không phải đâu, tôi tin Diệc Thuần không có làm.-Thừa Tuyết vội nói

-Tôi thực sự không có mặt trong phòng Hoa Lạc lúc đó, tôi đến sớm nhất nhưng tôi đến đã đi mua đồ ăn sáng. Tại tôi không ăn ở căn tin thôi.-Diệc Thuần nói

-Có ai ở cùng cô lúc đó không?-anh gõ tay lên bàn nhìn Diệc Thuần hỏi

-Là...

Diệc Thuần nói lấp lửng ánh mắt liếc sang Mặc Phong.

-Diệc Thuần nói không ở cùng ai lúc đó cả. Nhưng mà tôi tin Diệc Thuần không làm chuyện như vậy.-Thừa Tuyết nói giúp Diệc Thuần, lời nói rất chắc chắn

-Nhưng hiện tại cô ta là kẻ khả nghi nhất. Theo hình phạt phải đuổi việc đến khi tìm ra người làm ra chuyện này.-anh nhìn cô, môi hơi nâng lên nói

-Không thể đuổi cậu ấy. Cậu ấy vô tội.-Thừa Tuyết mím môi chặt nói

-Vậy thì cô mau tìm bằng chứng chứng minh cô ta vô tội đi. Nếu không phải theo luật mà xử.

Thừa Tuyết cắn chặt môi muốn nói giúp cho Diệc Thuần nhưng không có bằng chứng không thể chứng minh cậu ấy vô tội. Cô tin Diệc Thuần không làm chuyện đó.

-Cô ta không thể là thủ phạm.-Mặc Phong cuối cùng cũng lên tiếng

Tất cả đều chuyển hướng đến chỗ Mặc Phong, không rõ là cái nhìn gì.

Viên Hy ngồi đó không xa, môi hơi mím chặt lại quan sát tình hình.

-Vì sao lại chắc chắn như vậy?-Nhậm Tử Phàm nhìn sang Mặc Phong, tay này giờ gõ lên bàn dừng lại

-Bởi vì lúc đó... cô ấy ở cạnh tôi.-Mặc Phong nói đủ ọi người trong phòng nghe thấy

Lời Mặc Phong vừa dứt liền có một loạt lời xì xầm bàn tán lan khắp phòng.

Diệc Thuần đưa tay lên trán cúi thấp đầu, lí do mà cô giấu chuyện ở cùng Mặc Phong chính là vì vậy. Mặc Phong dù sao cũng là phó tổng, một nhân viên như Diệc Thuần ở cạnh anh thế nào cũng sẽ có lời ra tiếng vào không tốt về bọn họ.

-Đúng không?

Diệc Thuần khẽ gật đầu.

-Tổng tài nếu như vậy không cần phải đuổi Diệc Thuần.-Hướng Luật nói

-Đúng vậy.

Cô khẽ mỉm cười, cô tin Diệc Thuần không có làm mà, nhưng mà Diệc Thuần ở cùng Mặc Phong sao lại không nói ra chứ?

-Như vậy kẻ đáng nghi nhất là cô ta, chẳng phải sao?-Kim Mễ lên tiếng chỉ tay về phía Thừa Tuyết

-Tôi... tôi không có làm...

Thừa Tuyết không nghĩ đến mình lại trở thành kẻ khả nghi thứ hai nhất thời không nói được gì.

-Chắc chắn là do cô đưa nội dung cho Gia Cát không thì đăng trí cho họ biết.-Kim Mễ lời nói sắc nhọn

-Không có... kịch bản là do tôi giữ luôn cất trong tủ. Tôi không hề đưa cho người ở Gia Cát.-Thừa Tuyết cắn cắn môi nói

-Ngoài cô ra thì ai có thể cho người bên Gia Cát biết kịch bản chứ? Tôi thấy một là cô ăn cắp của người ta, hai là cô đưa cho họ. Bây giờ người bên Mỹ Ảnh đòi kiện bắt chúng ta bồi thường, cô tưởng tiền bồi thường hợp đồng ít lắm sao?-Kim Mễ được thể lớn tiếng

-Cô...

Thừa Tuyết có lí cũng không cãi lại được.

-Đủ rồi. Tôi còn ngồi ở đây các người loạn gì chứ? Tô Thừa Tuyết, cô tạm thời nghỉ việc, đợi đến khi tìm ra là ai làm mới quay trở lại làm bình thường.-Nhậm Tử Phàm lạnh lùng quyết định

-Tôi không có làm, vì sao phải nghỉ chứ?-Thừa Tuyết bực tức

-Đây là quy định chung, cô không có quyền không đồng ý. Mặc Phong, chuyện này cậu đi điều tra xem, tất cả ra ngoài hết.-Nhậm Tử Phàm ngồi yên trên ghế nói

Hầu như tất cả mọi người đều đứng lên lần lượt đi ra khỏi phòng họp, Viên Hy định đi đến chỗ anh thì anh đã kêu một mình Thừa Tuyết ở lại, Viên Hy hơi mím môi, khuôn mặt tỏa sáng hài lòng lúc này bỗng xám xịt tức tối rồi đi.

Thừa Tuyết đứng nhìn Nhậm Tử Phàm ngồi trên ghế, ánh mắt có bất mãn.

-Có chuyện gì vậy?-giọng cô đầy câu gắt

-Em không làm thì lo gì chứ? Cứ xem như được tôi cho nghỉ phép đi.

Nhậm Tử Phàm biết Thừa Tuyết là loại người như thế nào, chắc chắn cô không thể làm chuyện này, là do có kẻ hại cô.

-Nhưng mà... nếu như không tìm ra chẳng phải tôi sẽ là kẻ mang tội với Khởi Lạc, kẻ bị mọi người chỉ trích sao?

Lời nói cô dịu đi hẳn.

-Em không tin vào năng lực của tôi hay sao? Nếu như tôi muốn, không gì có thể không tra ra.-Nhậm Tử Phàm nheo mắt nhìn cô

-Không phải, nhưng mà... anh tin tôi sao?-cô len lén nhìn anh hỏi

-Dựa vào những gì tôi biết về em, tôi tin em. Em không tin lời tôi sao?

Tin. Cô tin. Nhưng mà một người mất trí như cô, khi biết được ai lừa dối mình thì chẳng dám tin nữa. Bởi vì cô không biết lời của anh nói là thật hay giả.

-Lúc trước... tôi đối với anh như thế nào?-cô rơm rớm mắt hỏi

-Vì sao em lại hỏi như vậy?

Cô vẫn là cúi đầu, hai tay nắm lại siết chặt không nói.

-Em đối với tôi rất tốt.

Anh nói xong thì đứng lên đi lại gần cô.

-Thật không?-cô ngẩng đầu, ánh mắt chạm vào đôi mắt xanh lam sâu thẳm kia của anh

-Tôi gạt em làm gì chứ? Tôi cũng không có thói quen lấy lòng phụ nữ.

Môi anh hơi mấp máy, ánh mắt chăm chú quan sát gương mặt cô.

-Nhưng mà... anh thường gạt phụ nữ. Đúng không?-môi cô mím lại, hai mắt to tròn nhìn anh

-Ai đã nói gì với em?-mày anh nhíu lại, hỏi cô

-Không ai cả.-cô lắc đầu

-Em còn muốn gạt tôi. Bây giờ em tự nói hay là tôi tự tra ra.-anh nghiêm lạnh hỏi

-Hôm qua... tôi vô tình đến... cảng biển.-cô ngày càng cúi thấp đầu, lí nhí nói

Chân mày anh nhăn lại, biết được hôm qua cô đã thấy gì. Giọng anh trầm đi: “Cho nên, em nghĩ tôi gạt em sao?”

-Phải.

Cô khẽ gật đầu, nhìn mũi giày của mình.

-Tất cả những gì tôi làm, đều có lí do của mình. Còn nữa, tôi sẽ không làm hại em.

-Nhưng mà anh buồn bán vũ khí, anh lại là lão đại của băng nhóm xã hội đen, tôi làm sao...-cô đang nói thì im bặt, cần môi nhìn anh

-Cho dù thế nào, tôi cũng không để ai làm hại em cả, Dễ Dẻ.

Anh giơ tay lên vuốt tóc cô, không có ý là lừa gạt.

-Bây giờ tôi rất rối. Chuyện này đừng nói nữa.

Thừa Tuyết mệt mỏi nói, sau đó gạt tay anh ra rồi đi.

Nhậm Tử Phàm nhìn bóng lưng Thừa Tuyết khuất sau cánh cửa, hai mắt híp lại, cũng không rõ là tâm trạng gì.

. . .

Thừa Tuyết bị tạm thời đuổi việc về Hàn Lâm sớm cũng không làm gì nên đi dạo một lát.

Cô lên taxi bảo bác tài chạy đến nơi nào có thể giúp con người ta giải khuây, bác tài suy ngẫm một lát thì chạy đến công viên Rosso.

Thừa Tuyết trả tiền cho bác tài, bước trên con đường lát gạch chống trơn thẳng tắp, cảm thấy nơi này rất quen thuộc. Có phải lúc trước cô hay đến đây không? Chứ vì sao lại cảm thấy như rất thích nơi này, như là thường xuyên đến đây.

-Vòm Lá Phong?

Thừa Tuyết ngược nhìn tấm bảng hình cung để ba chữ “Vòm Lá Phong” sau đó nhìn vào bên trong. Hai bên đường đi là hàng cây phong đỏ nối dài nhau như vô tận, tán cây phủ rợp một màu lá chum đầu vào nhau tạo ra một vòm cung rợp mát.

Lá phong đỏ...

“Em biết không? Mỗi con người chỉ có một trái tim, chỉ có một cuộc đời, ngoài hít thở để sống, làm lụng để tồn tại, ai cũng mong được sống là chính mình, được mỉm cười để xua tan muộn phiền. Được chạm tay vào cánh cửa yêu thương và hạnh phúc.”

Trong đầu xẹt qua một hình ảnh cùng một giọng nói của một nam nhân.

Vì sao mỗi lần cô nhớ lại gì đó đều liên quan đến người con trai này, cô cảm nhận được tình cảm của cô dành cho anh ta rất sâu đậm.

Tấm hình...

Thừa Tuyết nhớ đến tấm hình trong sắp ảnh mà Diệc Thuần đặt trên bàn mình, có một tấm ảnh.

Thừa Tuyết mở ba lô ra lục tìm bên trong.

Cô lấy ra tấm ảnh mình tìm được, là tấm ảnh mà cô chụp cùng người con trai tên Khiêm Lạc. Zing BI

Bọn họ cũng đứng dưới tán cây phong đỏ... là ở đây sao? Nhìn khung cảnh rấ giống nhau.

Thừa Tuyết bước sâu vào trong, ánh mắt nhìn hai bên, đầu cô đau như búa bổ, cứ như mỗi lần muốn nhớ ra thì có một một bức tường vô hình chặn ngang lại làm cô không thể nào tiếp tục nhớ nữa.

Khiêm Lạc... Khởi Lạc...

Sao cô lại suy nghĩ đến Khởi Lạc chứ? Cứ như cô cảm nhận thấy Nhậm Tử Phàm có liên quan đến người con trai Khiêm Lạc kia.

Khởi Lạc... Khiêm Lạc... Lạc... Khởi... Khởi, Lạc.

-Khởi, Lạc.

Là sao chứ? Tất cả đều mơ hồ khó nhớ.

“Khởi... Khởi... công em.”

“Công em... em muốn anh công em, Khởi.”

-Đầu mình...

Thừa Tuyết ôm đầu nhắm mắt ngồi xuống ghế đá đặt giữa hai cây phong. Đau đầu quá... sợi chỉ căng quá mức lại đứt ra, làm cô không thể nào biết được sự việc trước kia.

Bây giờ, cô không biết bản thân mình nên đi đâu để có thể nhớ lại những kỉ niệm trước kia, bản thân nên gặp ai hỏi ai để biết được sự thật. Nhậm Tử Phàm, lời anh nói cô tin được nữa không? Trong khi anh muốn giấu cô mọi chuyện.

Cô nhìn tấm ảnh trong tay, ánh mắt nhìn chăm chăm người con trai trong tấm ảnh.

...

Tan sở, Huỳnh San đi xuống nhà xe lấy xe, đang đi giữa chừng thì đụng mặt Tổ Quyên.

Tổ Quyên là người ở phòng Hoa Lạc, cũng là người nói cho Huỳnh San biết lần này phòng bọn họ chuẩn bị ra phim mới do Thừa Tuyết viết.

-Chuyện này có phải cô có liên quan không?-Tổ Quyên hỏi

-Cái gì chứ?-Huỳnh Gian giả vờ không hiểu

-Chuyện kịch bản bị Gia Cát biết, người trong phòng Hoa Lạc không thể nào làm như vậy được. Hôm đó cô hỏi tôi tên kịch bản lần này, còn hỏi có phải do Thừa Tuyết viết không. Cô còn kêu tôi kể qua nội dung nữa.-Tổ Quyên khẳng khẳng nghi là Huỳnh San làm

-Sao cô lại nghi tôi được chứ? Tôi ở phòng marketing, lại cùng làm việc cho Khởi Lạc sao lại làm ra chuyện này.-Huỳnh San tức giận nói

-Nhưng mà...

-Vả lại tôi không thù không oán với Thừa Tuyết, làm sao tôi hại cô ta được.-Huỳnh San giọng dịu đi

Tổ Quyên nói sao cũng là đồng nghiệp với Thừa Tuyết gần hai năm, tính tình Thừa Tuyết không phải Tổ Quyên không hiểu, Thừa Tuyết không thể làm ra chuyện này được.

-Được rồi, chuyện này mà để người khác biết là tôi và cô đều bị nghi việc đó. Cô suy nghĩ đi, tôi không có lí do gì để hại Thừa Tuyết cả. Còn nếu cô nói cũng không sao, tôi không làm không sợ gì cả.

Huỳnh San đánh chiêu tâm lí.

Tổ Quyên thấy Huỳnh San nói có lí nên cũng ừ gật đầu đồng ý không nói ra.

Huỳnh San khẽ nhếch môi sau đó lướt qua người Tố Quyên bước lên xe.

.

Nhậm Tử Phàm ngồi trên chiếc ghế sofa nằm trong phòng V.I.P ở khu nhà hàng Victoria, Trình Ngụy ngồi đối diện, ngạo nghễ cầm ly rượu vang khẽ lắc, hai chân vắt chéo người dựa vào ghế.

Ánh mắt cả hai vô cùng sắc lạnh, giống như hai tảng băng chạm vào nhau gây mức sát thương rất lớn.

-Cảm ơn Nhị thiếu đã giúp người phụ nữ của tôi biết được sự việc.

Nhậm Tử Phàm ánh mắt sáng quắc lạnh lùng nhìn Trình Ngụy, chuyện này anh chỉ cần suy nghĩ năm giây là đoán ra chỉ có Trình Ngụy giả trò được.

-Không cần khách sáo, tôi cùng Tiểu Tam rất hợp nhau.-Trình Ngụy cười hời hợt không phủ nhận

-Hình như Nhị thiếu có sở thích thích người phụ nữ của người khác.-Nhậm Tử Phàm cười lạnh một tiếng

-Của người cũng chưa chắc là mãi mãi, Phàm thiếu nói xem có khi nào sau này Tiểu Tam lại đến tìm tôi không?-Trình Ngụy thích thú đặt ra câu hỏi mang tính khiêu khích

-Thì phải xem cô ấy có can đảm hay không?-Nhậm Tử Phàm nhún vai nhẹ, chẳng xem trọng ý khiêu khích đó

-Ồ, để xem nào... Phàm thiếu giết cô ấy, tôi có thể cứu cô ấy. Phàm thiếu cũng không phải là người nắm giữ sinh mạng kẻ khác hoàn toàn đâu.-Trình Ngụy đặt ly rượu trên tay xuống bàn, ánh mắt đầy cuồng ngạo

-Từ bao giờ Nhị thiếu có lòng độ lượng như vậy? Xem ra tôi phải học hỏi rồi.

Ngay lúc bầu không khí căng thẳng, không khí như đè nén hơi thở con người do hai người nam nhân này mang đến, không gian như ngưng đọng, hai đôi mắt sắc bén nhìn nhau giống như ngầm chiến đấu.

Thì lúc đó cánh cửa lớn mở toang ra, Mặc Hàng và Ninh nhìn ra cửa, hai nam nhân ngồi trên ghế thôi không nhìn nhau nữa, chỉ khẽ nhếch môi dựa người vào ghế.

-Cảnh thiếu đến.

Lạch cạch

Tiếng bánh xe lăn trên nền gạch vang lên âm thanh khe khẽ, một luồng hơi khí vô cùng bức bách tràn đến, giọng nam nhân không nóng không lạnh cất lên: “Nếu đến đây giành cho lão đại như các người đấu đá vậy thì cuộc gặp mặt hôm nay có thể dừng lại rồi.”

Lời nói mặc dù không hề lạnh lẽo sắc nhọn nhưng cũng thể hiện rõ ý ngông cuồng tự đại vô cùng lớn.

33. Chương 28. Mộ Dung Cảnh.

Chương 28: Mộ Dung Cảnh.

Mộ Dung Cảnh ngồi trên xe lăn nhưng không giống như những người tàn tật khác cảm thấy anh đáng thương, khí thế lại hơn người, nét cuồng ngạo không thể phủ nhận.

Một nam nhân mặc vest đen đứng phía sau đẩy xe lăn đến chỗ hai người kia.

Mộ Dung Cảnh là một nhà tài phiệt trẻ, năm nay hai mươi sáu nhưng rất có danh tiếng trên thương trường, tài sản của Mộ Dung Cảnh nếu so với Nhậm Tử Phàm hay Trình Ngụy chỉ thua có một phần bởi vì Mộ Dung Cảnh không kinh doanh cả về thế giới ngầm.

Mộ Dung Cảnh tính tình rất cuồng ngạo, chẳng kiêng kị nể mặt ai, ba của Mộ Dung Cảnh là Mộ Dung Khải - cũng một ông trùm trong giới hắc đạo, từng là Nhị lão của UP lúc ấy Mộ Dung Khải là bạn thân của Tôn Thúc.

Mộ Dung Cảnh ngược lại với ba mình không theo bước chân ông vào UP, vào xã hội đen, đặc biệt là Mộ Dung Cảnh rất ghét những người nằm trong hắc đạo, Mộ Dung Cảnh chính vì vậy trở thành một nhà tài phiệt làm ăn chân chính, không bao giờ nhúng tay vào thế giới ngầm, cũng như không làm ăn với bọn họ.

Hôm nay gặp mặt, cũng là lấy danh Phàm Thiệu và Trình Thiệu, hai vị tổng tài của hai tập đoàn lớn chứ không phải là lão đại hay Nhị thiếu kia.

-Mặc Hàng.

-Nin.

Lần lượt Mặc Hàng và Nin đặt lên bàn hai chiếc vali, mở ra bên trong toàn là những cọc tiền với mệnh giá 500.000 D.

-Ý vậy là sao?-Mộ Dung Cảnh giả vờ không hiểu ý của cả hai nhìn hai chiếc vali

-Dự án xây dựng tòa cao ốc lần này của Cảnh thiếu, tôi muốn hợp tác.

Cả Nhậm Tử Phàm và Trình Ngụy đều đồng loạt lên tiếng.

-Dự án chỉ có một, hợp tác cũng chỉ một. Hai người như vậy chẳng phải đang làm khó tôi sao?-Mộ Dung Cảnh làm ra vẻ khó chọn lựa

-Tôi nghĩ Cảnh thiếu sẽ biết lựa chọn ai thích hợp nhất.-Nhậm Tử Phàm cười như có như không

-Cũng không phải xem ai là người đứng đầu UP, lựa chọn thích hợp gì chứ.-Mộ Dung Cảnh không hề khách sáo

Mặc Hàng nhíu mày, thấy Mộ Dung Cảnh lại dám ăn nói với Nhậm Tử Phàm thì tay hơi đưa đến thắt lưng. Nhậm Tử Phàm biết được liền đưa tay chặn lại.

-Đúng là sát thủ giỏi nhất UP, chỉ biết dùng súng giải quyết.-người nam nhân đứng phía sau Mộ Dung Cảnh khinh bỉ

-Tiêu Lặc, người...-Mặc Hàng lạnh lùng nhìn Tiêu Lặc

-Tiêu Lặc, người thật thất lễ.-Mộ Dung Cảnh như đang la trách Tiêu Lặc

-Thuộc hạ biết sai, Mặc Hàng, Tiêu Lặc tôi sai, tôi xin lỗi.-Tiêu Lặc nói, môi hơi nâng lên

Nhậm Tử Phàm biết rõ Mộ Dung Cảnh không tốt lành gì hần ta chỉ đang dung túng thuộc hạ của mình, quả nhiên con người này ngoài ngông cuồng tự đại chính là ngạo mạn khỏi nói đến.

-Cảnh thiếu, bên chúng tôi đồng ý trích ra một tỷ để hợp tác dự án này.-Trình Ngụy hai tay đặt lên thành ghế, gõ vài nhịp nhẹ

-Chúng tôi không phải thiếu tiền.-Mộ Dung Cảnh khẽ nhún vai, hai tay đan lại đặt trên chiếc chân mình

-Dự án lần này một mình Cảnh thiếu đầu tư chưa chắc đã làm xong trong chỉ tiêu một tháng đặt ra, nếu chúng ta cùng hợp tác thì sẽ làm nhanh hơn, lợi nhuận sẽ cao hơn.-Trình Ngụy bị Mộ Dung Cảnh nói một câu, động tác ở tay dừng lại hơi siết chặt

Trình Ngụy dù sao cũng rất cuồng ngạo, chưa ai dám nói chuyện kiểu đó với anh.

-Như thế nào Cảnh thiếu mới chịu hợp tác?

-Nếu thu lợi về, tám hai.-Mộ Dung Cảnh gương mặt vẫn cuồng đại như cũ

-Cảnh thiếu tám, tôi hai?

Mây của cả hai nhanh chóng nhíu chặt.

-Đúng vậy.-Mộ Dung Cảnh thần nhiên nhún vai

-Tôi tám, Cảnh thiếu hai.-Nhậm Tử Phàm từ trước đến giờ đều trên người khác, chưa bao giờ nhường ai

-Vậy thì giữa tôi và Phàm thiếu không thể nói chuyện nữa rồi.-Mộ Dung Cảnh ra vẻ tiếc nuối

-Sáu tư. Cảnh thiếu sáu, tôi bốn.-Trình Ngụy có chút nhún nhường

Dù sao Trình Ngụy đang ở trong địa bàn của Nhậm Tử Phàm và Mộ Dung Cảnh, so về thế lực thì không sánh bằng nên phải mở rộng quy mô ở đây.

Nếu ở Las Vegas, dù là một phần Trình Ngụy cũng không nhường.

-Bảy ba.

Trình Ngụy suy nghĩ gì đó, một lát sau thì thỏa thuận: “Được.”

Nhậm Tử Phàm không vì không có được dự án này mà tức giận, ngược lại còn có vẻ rất hài lòng.

-Cảnh thiếu, mong là sau này có cơ hội khác.

Nhậm Tử Phàm môi khẽ nhếch lên, sau đó đứng lên hiên ngang rời đi.

Mặc Hàng đi theo sau, ra khỏi phòng V.I.P thì đóng cửa lại, hỏi anh: “Vì sao thiếu chủ lại để Nhị thiếu lấy đi dự án này?”

-Tôi muốn nhìn thấy bọn họ tranh sát lẫn nhau.-Nhậm Tử Phàm tay đút vào túi quần đi về phía trước

-Nếu như vậy tại sao lại để bọn họ hợp tác với nhau?-Mặc Hàng có phần không hiểu

-Bởi vì tôi không muốn dự án lần này, chẳng qua muốn nhìn thấy bọn họ hợp tác với nhau.

Mặc Hàng nghe anh nói thì càng không hiểu hơn, nếu muốn Nhị thiếu và Cảnh thiếu tranh giành với nhau sao lại để bọn họ hợp tác chứ?

Nhưng mà Mặc Hàng biết anh làm việc gì cũng đều đã tính toán kỹ lưỡng nên cũng không hỏi nhiều nữa.

. . .

Thừa Tuyết đem chiếc ghế dựa bằng gỗ trắng ra ngoài ban công ngồi, vừa nhìn những chậu hoa lưu ly nở rộ, vừa nhìn bầu trời đã giăng một màu đen.

Dưới nhà vang lên vài tiếng còi xe, Thừa Tuyết nhìn thấy Tâm Nhi chạy ra mở cổng cho chiếc Bugatti Veyron chạy vào.

Khỏi cần đoán cô cũng biết là ai đến.

Cô không muốn chạm mặt anh nên đứng lên đi vào trong phòng.

Tiếng bước chân vang khắp dãy hành lang, Thừa Tuyết nằm trong chăn chỉ để lộ chiếc đầu nhỏ hai mắt nhắm chặt lại.

Tiếng mở cửa rồi đóng cửa lần lượt vang lên, cô vẫn nhắm nghiền mắt không dám thở mạnh gần như là nín thở.

ô cảm nhận được bên giường lún xuống, hơi thở nam tính bao quanh cô, Thừa Tuyết hai tay để trong chăn khẽ nằm.

Nhậm Tử Phàm ngồi bên giường nhìn thấy cô nhắm mắt ngủ cũng không nghi ngờ gì. Tay cầm lấy chiếc điều khiển máy lạnh tăng số lên giảm lạnh.

Chẳng qua anh chỉ muốn coi cô như Dế Dề lúc trước, chăm sóc cho cô. Mọi chuyện lúc trước anh không muốn nhắc tới được, làm như vậy thật biết cách hành hạ cả cô và anh.

Chuyện cô mất trí nhớ đôi khi cũng không phải là xấu.

Thừa Tuyết khẽ mím môi, không để anh phát hiện mình giả vờ ngủ.

Anh giơ tay vuốt nhẹ tóc cô, giống như anh trai xoa đầu em gái, cũng có thể là một người con trai xoa đầu người con gái của mình.

Anh rút tay về, nhìn cô một lát rồi đứng lên.

Mi mắt cô hơi động bên giường không còn lún xuống nữa, trong nội tâm có một trận giằng co dữ dội.

Cuối cùng, bàn tay nhỏ bé của cô đưa ra khỏi chăn, cầm lấy cổ tay anh. Mắt cô vẫn nhắm, khẽ cắn môi.

Nhậm Tử Phàm giật mình, quay đầu nhìn cô, sau đó ngồi trở lại bên giường, anh cúi thấp đầu nói nhỏ vào tai cô: “Làm sao vậy?”

-Tôi... ngủ không được.

Cô mở mắt, lí nhí đáp lời anh. Cô cũng không hiểu bản thân mình tại sao lại khó hiểu đến như vậy. Khó hiểu đến mức cô làm gì đến cô cũng không thể lí giải được.

-Vậy thì tôi phải làm sao đây?-anh khẽ cong môi, tay đặt trên đỉnh đầu cô khẽ vỗ nhẹ, mặt hơi áp sát mặt cô

-Nắm... nắm tay tôi, có được không?-cô khẽ cắn môi, ngập ngừng hỏi

-Đơn giản vậy thôi sao?

Anh còn tưởng là chuyện gì to tát, chẳng qua là nắm tay cô thôi. Anh đưa tay kia của mình lại gần tay cô, sau đó cả năm ngón tay đan vào năm ngón tay của cô nắm chặt.

-Như vậy đã được chưa?-anh nhìn cô, ý vị trong ánh mắt thuyên giảm sự xa cách

Cô gật đầu, lại cắn môi. Dường như việc cắn môi trở thành một thói quen khi cô đối mặt với anh. Cô nhìn thẳng vào ánh mắt của anh, không thể đoán được anh đã suy nghĩ điều gì. Ánh mắt anh giống như một hố sâu không thấy đáy, không thể nắm bắt được.

-Em không phải không muốn nói chuyện với tôi sao?-anh hỏi

Cô lại cắn môi ánh mắt trong trẻo nhìn anh, cô nhìn thấy anh đang cố ý châm chọc mình, không biết trả lời ra sao.

-Đừng cắn môi nữa, nếu tôi nhìn thấy em còn cắn môi tôi sẽ hôn em.-anh ngữ khí không giống đang đùa

-Có ai lại trừng phạt lợi như anh chứ?-cô bĩu môi

-Em không tin lời tôi sao?

-Anh là ai chứ? Lời anh nói ra không chừng có thể khiến tôi mất mạng.-cô rũ mi mắt không nhìn anh, lời nói có chút giận dữ

-Lại là chuyện tôi gạt em sao? Những gì tôi làm đều có căn do của nó. Bản tính con người sinh ra không ai xấu cả, nếu em ở trong trường hợp của tôi, em có dám nói là em không đi theo con đường này của tôi không?-anh đặt câu hỏi

-Vậy thì anh nói đi, nguyên do là gì? Trường hợp mà anh nói là gì?-cô giương mắt nhìn anh

Anh thoáng im lặng, môi khẽ mở: “Dù thế nào, tôi cũng không làm hại em.”

Thừa Tuyết lại một lần nữa rũ mi mắt, điều cô muốn nghe không phải những từ này mà là toàn bộ sự thật.

-Lúc trước, tôi có quen ai tên là... Khởi không?

Nhậm Tử Phàm ánh mắt khẽ động, mày nhíu lại, lại nhanh chóng giãn ra: “Không có.”

-Vậy sao? Nhưng mà Khiêm Lạc thì có phải không?

-Phải. Sao lại hỏi vậy?

-Không, chỉ là có ấn tượng... khi tôi nhớ ra gì đó, thì luôn luôn là cái tên Khiêm Lạc đó. Khi có ai nhắc đến Khiêm Lạc, đầu tôi rất đau, trong đầu còn xuất hiện một vài hình ảnh. Anh ta là người tôi rất yêu phải không?-cô ngược nhìn anh hỏi

-Phải, nhưng mà Khiêm Lạc đã chết năm năm nay rồi. Em cũng đã quên được Lạc.

-Chết rồi sao?-gương mặt cô mang nỗi thất vọng

-Được rồi, mau ngủ đi, những chuyện khác để ngày khác nhắc đến.

Cô ngoan ngoãn gật đầu, sau đó nhắm mắt lại.

Tay anh vẫn nắm lấy tay cô, khe khẽ vỗ đầu cô, lẳng lặng nhìn cô chìm vào giấc ngủ.

Mọi thứ hình như đang thoát khỏi tầm kiểm soát, nếu cô nhớ lại thì mọi chuyện sẽ ra sao? Anh chẳng qua không muốn hành hạ bản thân mình thêm, khi cô chạy ra giữa đường với hi vọng cái chết của mình sẽ xóa đi thù hận trong anh.

Nhưng mà cô không chết lại bị mất trí nhớ, anh đã sớm không muốn nghĩ đến nó nữa, cũng muốn bắt đầu lại thời điểm ban đầu, đối xử với cô như là Dề Dề lúc trước.

Thừa Tuyết nhanh chóng ngủ say, bàn tay anh tuy lạnh băng nhưng mà cô cảm nhận được hơi ấm lan tỏa truyền vào người mình thật ấm áp và đầy an toàn.

Chẳng qua một cô gái bình thường như cô được người mình tin tưởng nhất nắm tay khi ngủ đã là hạnh phúc rồi.

...

Chuyện kịch bản của Khởi Lạc có xu hướng ăn cắp Gia Cát rồi kí hợp đồng với Mỹ Ảnh nhanh chóng lan truyền xuất hiện trên các mặt báo và ti vi.

Đây là lần đầu Khởi Lạc đầu tư ngành điện ảnh, ít nhiều gì bị scandal lần này cũng làm mất uy tín một vài phần.

Thừa Tuyết nhờ bác Tân chở mình đến bệnh viện nơi mẹ cô đang trị dưỡng, theo lời Nhậm Tử Phàm chỉ dẫn đi đến phòng bệnh của bà.

Cô mở cửa phòng nhìn thấy một người phụ nữ ngồi trên giường bệnh, ánh mắt vô thần không có thần thái.

Tình cảm mẹ con lan truyền khắp người cô, cô khẽ gọi bà: “Mẹ.”

-Tiểu Tuyết, con đến rồi sao?-bà Phương quay đầu ra phía cửa, ánh mắt nhìn một chỗ

-Vâng, con đến thăm mẹ còn mua một ít trái cây mang đến.-Thừa Tuyết giọng điệu hiếu thảo

-Công việc của con vẫn tốt chứ?

-Tốt lắm ạ, mẹ đừng quá lo.

Cô nói dối để bà an tâm.

-Vậy thì tốt.

-Mắt mẹ đã đỡ hơn chưa?

-Vẫn như vậy thôi. Mẹ thấy con đừng phí tiền vì mẹ thì hơn.

-Mẹ, dù khỏi hay không chúng ta vẫn phải hi vọng. Mắt của mẹ sẽ sớm được chữa lành thôi.

Bà Phương biết nói thế nào cô cũng như vậy nên không nói thêm. Thừa Tuyết gọt xong trái cây thì rót nước cho bà lúc này mới phát hiện bình nước đã hết nên bảo bà đợi cô đi lấy nước một lát.

Thừa Tuyết đi xuống bình nước rót thêm nước. Đúng lúc có một cô gái đi tới.

-Em ngồi yên ở đây cho chị.

Cô gái hung dữ nói với người con trai ngồi trên hàng ghế, sau đó đi kêu y tá dẫn anh ta vào trị thương.

Thừa Tuyết nhìn thấy anh ta đều là thương tích sau một cuộc ẩu đả để lại bị ép vào trong chữa vết thương.

Thừa Tuyết cảm thấy đối với cô gái này rất dễ mến, liền cầm chiếc ly mũ rót một miếng nước đưa cho cô.

-Cô uống đi, trong cô có vẻ mệt.

Cô gái cũng rất dễ chịu liền mỉm cười nhận lấy ly nước uống một hơi.

-Em trai cô đánh nhau sao?-Thừa Tuyết hỏi

-Nó không phải em trai em. Nó là một thằng nhóc ranh, em là sinh viên năm hai nó năm nhất nên kêu em bằng chị.-cô gái thoải mái đáp

-Thì ra là vậy. Chúng ta có duyên như vậy có thể làm chị em không?

Không hiểu sao cô rất mến người con gái này.

-Được ạ. Em rất vui.

-Chị là Thừa Tuyết, em tên gì?

-Em tên...

-Chị... em xong rồi.

Cô gái đang nói thì người con trai lúc nãy đã điều trị xong bước ra kêu cô.

-Đã xong rồi sao? Doãn Tắc, nếu sau này em còn dám đánh nhau chị sẽ không nói chuyện với em.-cô gái cảnh cáo

-Chị... chị... tại Mộ...

-Em không làm gì được anh ta đâu. Tốt nhất nghe chị nếu không chị sẽ giận em.

-Được rồi, em không phải tiểu nhân không tính toán với anh ta nữa.-chàng trai xua tay

-Về thôi, chị không muốn ở đây hoài đâu.

Cô gái nói xong thì quay qua nhìn Thừa Tuyết, sau đó nở nụ cười tươi tắn: “Em là Hiểu Quân. Có duyên chúng ta gặp lại.”

-Chào em. Có duyên sẽ gặp lại.

Thừa Tuyết cười đáp lại.

-Doãn Tắc, đi thôi.-Hiểu Quân kéo Doãn Tắc đi

Cậu Doãn Tắc kia so với Hiểu Quân thì giống chị em hơn, Doãn Tắc cao thua Hiểu Quân đến nửa cái đầu, bộ dáng rất giống đứa em trai ham chơi không hề chính chắn chút nào. Cậu ta đi bên cạnh Hiểu Quân không ngừng làm trò.

Thừa Tuyết khẽ nở nụ cười, nhìn bóng lưng hai người kia xa dần thì quay người cầm bình nước trở về phòng bệnh.

34. Chương 29. Muốn Là Người Phụ Nữ Của Anh.

Chương 29: Muốn là người phụ nữ của anh.

Mặc Phong theo lệnh điều tra chuyện kịch bản giống bên Gia Cát nên hẹn giám đốc Trần cùng biên kịch Lưu bên đó ra gặp mặt.

Bọn họ chọn một quán nước yên tĩnh để gặp mặt.

-Giám đốc Trần, tôi hẹn ông ra gặp mặt chắc ông cũng biết là chuyện gì rồi.-Mặc Phong ngồi dựa lưng vào ghế, nhìn giám đốc Trần khẽ cười lạnh

-Vụ kịch bản phim lần này, bên công ty Gia Cát chúng tôi đưa ra ý tưởng trước.-giám đốc Trần khẳng định

-Vậy sao? Thật không ngờ biên kịch của chúng ta lại có thể suy nghĩ ra một nội dung giống như vậy, ngay cả tên nhân vật thật giống nha.-Mặc Phong vẽ mặt bày ra vẻ ngạc nhiên kinh độ

-Cái đó, còn không phải biên kịch của các người ăn cắp của chúng tôi?-biên kịch Lưu lớn giọng, vẻ mặt rất tức giận

-Vậy thì sao không nói là cô ăn cắp của chúng tôi? Cô nghĩ chúng tôi là ai lại đi ăn cắp kịch bản của các người.-Mặc Phong khinh khi

-Mặc phó tổng, anh dựa vào gì mà nói tôi ăn cắp? Không nói biên kịch các người vô dụng là đã nhẹ lời rồi, ngay cả kịch bản cũng đi ăn cắp.-biên kịch Lưu lớn tiếng la hét, giống như cố ý để mọi người trong quán nghe thấy

-Cô nghĩ kịch bản của cô có giá đến vậy sao? Trong mắt Khởi Lạc nó chẳng là gì cả, chúng tôi lại đi ăn cắp nó sao? Còn không phải có kẻ vừa ăn cướp vừa la làng, biên kịch của chúng tôi để dành cho cô sỉ vả như vậy sao?

Mặc Phong còn chưa lên giọng thì đằng sau đã vang lên giọng nói tràn đầy tức giận của Diệc Thuần.

Diệc Thuần đi đến bàn bọn họ, ngồi xuống ghế cạnh Mặc Phong đối diện cô biên kịch Lưu kia, ánh mắt đầy lửa.

-Cô nói ai? Cái gì mà ăn cướp rồi la làng? Các người thật không nói lí lẽ.-giám đốc Trần không ngồi yên nhìn bọn họ bị sỉ nhục

-Ông là giám đốc lại hùa theo cô ta ăn cắp kịch bản người khác còn lật lọng đổi trắng thay đen, thôi thì các người đi ăn cướp đi.-Diệc Thuần trước giờ đều rất nóng nảy, trong lúc tức giận đều không nhin ai

-Cô... các người còn không xem là ai đăng lên báo kịch bản lần này quay thành phim trước, là chúng tôi. Các người lại dựa vào đó kí kết hợp đồng với Mỹ Ảnh rồi nói ngược chúng tôi. Khởi Lạc các người như vậy là ý gì? Ý hùng mạnh thì ăn hiếp chúng tôi sao?-giám đốc Trần làm như rất phẫn nộ, đập tay lên bàn một cái

-Giám đốc như ông thôi thì về nhà nghỉ cho rồi, rõ ràng chúng tôi kí hợp đồng trước rồi các người mới đăng lên báo, bây giờ còn đổ cho chúng tôi ăn cắp của các người? Biên kịch của các người cạn ý rồi lại lấy kịch bản của người khác.-Diệc Thuần không sợ ông ta, hùng hổ đập bàn một cái

Mặc Phong nãy giờ chứng kiến màn này, vừa tức giận vừa buồn cười, anh tức giận vì cô chưa gì hết đã chửi mắng người ta, anh buồn cười là vì cô lúc nào cũng hung dữ như vậy. Đáng lí anh định nói nhỏ nhẹ dụ bọn họ nói ra là ai đưa nội dung qua cho bọn họ, lại bị Diệc Thuần phá đám.

Thôi thì anh ngồi xem cô cãi với bọn họ, sau đó bắt cô thu dọn dùm mình vậy.

-Cô... cô đúng là cái đồ không nói lí lẽ, chúng tôi lại cần ăn cắp của cô sao?-biên kịch Lưu bực tức nói

-Gì chứ? Cô nói như vậy không thấy có lỗi với lương tâm sao? Cô không nghĩ đến người đã suy nghĩ ra nội dung sẽ như thế nào không? Cô cũng là biên kịch, lương tâm nghề nghiệp của cô đâu rồi?-Diệc Thuần ngoài tức giận ra thì không còn gì khác

-Tôi là người nghĩ ra nó.

-Thật không biết ngượng miệng, cô nghĩ ra sao? Cô nghĩ ra khi nào, ở đâu có ý tưởng, hoàn thành khi nào, ở đâu có mấy cái tên đó? Còn không phải lấy của người ta.-Diệc Thuần khinh bỉ liếc cô biên kịch Lưu

-Mặc phó tổng, biên kịch của các người thật không nói lí lẽ.-giám đốc Trần tỏ ý không hài lòng

-Tôi thấy cô ấy nói đúng mà.-Mặc Phong nãy giờ im lặng khẽ nhún vai nói

-Anh... các người đúng là vô lí.

-Các người mới là vô lí. Cô đó, nếu còn lương tâm thì trả kịch bản cho người ta đi, còn ông nữa giám đốc như ông không có chủ kiến để nhân viên tùy ý lấy kịch bản của người khác còn theo bọn họ, tốt nhất ông về nghỉ là vừa. -Diệc Thuần đứng lên, hai tay đập mạnh xuống bàn

-Cô...

Mặc Phong đứng lên đưa tay ra ngăn Diệc Thuần sau đó nói: “Việc này tốt nhất đừng để tôi nắm được bằng chứng các người lấy kịch bản của chúng tôi, nếu không dựa vào những gì ông biết về Phàm thiếu, hậu quả ông không gánh nổi đâu.”

Nói xong liền kéo tay Diệc Thuần bỏ đi không quan tâm bọn họ thế nào.

Mặc Phong đẩy Diệc Thuần lên xe sau đó bản thân ngồi vào ghế lái. Ngay cả liếc cũng không thèm liếc nhìn Diệc Thuần.

Diệc Thuần len lén nhìn sang Mặc Phong, thấy anh chuyên tâm lái xe nhưng sắc mặt không mấy tốt. Diệc Thuần biết được vì sao mặt mày anh nhăn nhó đen thui như vậy, bản thân cũng biết điều không dám hó hé nửa lời.

Đèn đường bật đỏ, Mặc Phong nhấn ga dừng lại, Diệc Thuần không hề để phòng liên ngã người về trước đập đầu vào phía trước xe.

-Ui...

Diệc Thuần xoa xoa trán mình, trên trán vì sự va chạm này mà sưng đỏ lên.

-Anh định giết chết tôi sao?-Diệc Thuần quay sang gắt anh

-Cô sợ chết sao? Tôi còn tưởng cô cái gì cũng không sợ.-Mặc Phong liếc cô một cái

-Cái gì... tôi cái gì cũng không sợ, nhưng rất sợ...

Diệc Thuần cúi đầu nói nhỏ, đang nói thì dừng lại, sau đó xua tay: “Chuyện lúc nãy là tôi sai trước, tôi xin lỗi.”

-Đương nhiên là cô phải xin lỗi rồi, cô cái gì cũng không giỏi, chỉ giỏi nhất phá hoại.

-Ít nhất tôi vẫn làm được nhiều chuyện có ích. Vả lại nói chuyện với bọn họ không thể nói nhỏ nhẹ được.-Diệc Thuần bĩu môi

-Còn không phải cô phá đám, cô nghĩ tôi không có cách ép bọn họ nói ra hay sao?

-Ai mà biết chứ? Tôi còn tưởng anh sợ bọn họ.-Diệc Thuần càng nói thì giọng càng nhỏ

-Cô...

__Ting ting...

Đèn đỏ đã sớm chuyển sang xanh, mấy chiếc xe đập sau xe Mặc Phong không thể chạy được thì bất mãn nhấn còi xe inh ỏi.

-Mau chạy xe đi.-Diệc Thuần liền nhân cơ hội lảng sang chuyện khác

Mặc Phong không đếm xỉa tới Diệc Thuần liền đạp ga chạy đi.

. . .

Nhậm Tử Phàm ngồi trong phòng tổng tài xem hồ sơ, đến việc có ai biết vào cũng không quan tâm. Bởi vì không ai có thể bước lên đây.

Trong không gian vang lên tiếng giày cao gót, mùi nước hoa Pháp thoang thoảng bay trong không khí đến cánh mũi của anh. Nhậm Tử Phàm ánh mắt khê đảo.

-Sao lại đến đây?-anh đóng hồ sơ lại, ngược mắt nhìn Viên Hy

-Một tháng nay anh rất ít về Ngự Biệt Uyển, chúng ta rất ít gặp mặt nhau.-Viên Hy đi qua tấm bình phong, con người xinh đẹp nhìn anh long lanh

-Em hẳn biết anh rất bận.

-Bạn ở bên cạnh chị Thừa Tuyết sao? Chuyện chị ấy bị tai nạn mất trí nhớ là sao?

-Giống như em nói đó, cô ấy bị mất trí nhớ, những chuyện lúc trước đều quên hết.-Nhậm Tử Phàm không muốn giải thích nhiều

-Em tưởng chị ấy giống như những người phụ nữ bên cạnh anh.-Viên Hy thoáng cười nhạt, ngẩng đầu nhìn anh

-Em ghét cô ấy đến vậy sao?-anh khẽ hỏi, giống như là buột miệng vậy

-Phải, vì chị ấy làm anh không quan tâm em nữa. Không phải lúc trước anh rất yêu thương em sao? Bây giờ cái gì anh cũng mặc kệ em.-Viên Hy giống như đứa trẻ uất ức nói

-Viên Hy, em là em gái anh, làm sao anh không quan tâm em?-Nhậm Tử Phàm cứ nghĩ Viên Hy nói như vậy là do tính tình ương bướng trước nay

-Em không muốn làm em gái của anh, em muốn giống như những cô gái ở cạnh anh, như chị Thừa Tuyết, là người phụ nữ của anh.

Viên Hy cất cao giọng, gương mặt xinh đẹp diễm lệ nở nụ cười, hai mắt long lanh nhìn anh đầy kiên định, không hề giống đứa giỡn.

-Em nói vậy gì vậy?-Nhậm Tử Phàm nhíu mày, thanh âm chợt lạnh đi

-Anh định gạt em chuyện em không phải em ruột của anh đến khi nào? Không phải lúc trước anh nói sẽ cưới em sao? Bây giờ sao anh lại thành như vậy?-Viên Hy bị phần, hai mắt sớm long lanh nước

-Viên Hy... anh không muốn làm tổn thương em.

Anh biết sớm muộn chuyện Viên Hy không phải em ruột mình sớm muộn cũng bại lộ, nhưng mà không nghĩ lại nhanh như vậy.

-Anh cứ như vậy là đang làm tổn thương em đó, em vì câu nói đó của anh đã đợi anh đến mười năm, em chỉ muốn mình có thể đường đường chính chính đứng bên cạnh anh với danh phận là người phụ nữ, là vợ của anh.-Viên Hy giống như nói ra những suy nghĩ trong lòng, phần hận la hét

-Lúc đó là vì cố sự anh phải giả chết, em lại là đứa em gái anh yêu thương nên anh muốn bảo vệ em mới nói như vậy, không ngờ em lại tin.

Lúc đó là anh còn trẻ, còn chưa chính chắn suy nghĩ đường hoàng đã vội nói, không ngờ lại làm Viên Hy nuôi hy vọng.

Lời anh nói như một nhát dao đâm vào tim Viên Hy, cô vì anh cố gắng hoàn thiện bản thân, cố gắng trở thành một cô gái mà người đàn ông nào cũng mong muốn có được, đơn giản là vì cô muốn mình có thể xứng với danh phận Nhậm phu nhân.

-Vậy thì lời nói trước giờ của anh, đều là giả sao? Anh nói quan tâm yêu thương em nhất cũng là gạt người sao?-Viên Hy nói, nước mắt như hạt thủy tinh rơi ra khỏi hốc mắt

-Anh không gạt em, người con gái mà anh lo lắng và quan tâm nhiều nhất là em, chuyện đó chưa hề thay đổi.-Nhậm Tử Phàm đứng lên, vòng ra ngoài đi đến chỗ Viên Hy đang đứng

-Anh bảo em đừng tin lời của chị Thừa Tuyết, chị ấy không đơn giản như em nghĩ, lúc đầu em không hiểu, nhưng bây giờ em hiểu rồi. Anh, Viên Hy không muốn mất anh.-Viên Hy như đứa trẻ khóc một cách nhiều, đau lòng mà nói

-Đồ ngốc, anh vẫn ở đây yêu thương em, em là em gái của anh, dù thế nào anh cũng không bỏ rơi em.-Nhậm Tử Phàm giống như người anh trai vươn tay ra ôm đầu Viên Hy để Viên Hy gục mặt vào lòng ngực mình

Viên Hy lẳng lặng nhắm mắt để nước mắt chảy ra, hiện tại cô rất đau lòng, đau đến mức mắt hết cảm giác. Nhưng sau đó, dường như thông suốt, hai mắt đột nhiên tròng to, sự căm ghét và hận ý chất chứa trong đôi mắt nhoe lệ kia, mỗi cô mím chặt.

Nhậm Tử Phàm căn bản không thể nhìn thấy khuôn mặt lúc này của Viên Hy, từ trước đến nay trước mặt anh Viên Hy không bao giờ biểu hiện một thái độ của cô gái chanh chua mưu mô, bao giờ cũng là hình ảnh

một cô bé đáng yêu trong sáng và thanh thuần. Anh chính là không muốn Viên Hy giống như những cô gái có lòng toan tính đồ kị cùng nham hiểm kia.

Có lẽ là anh bảo vệ cô quá mức nên làm cô sinh ra hiểu nhầm quan hệ của bọn họ.

Thừa Tuyết suốt ngày chỉ ở trong Hàn Lâm căn bản là không có gì làm nên sinh ra buồn chán. Sáng cô thức rất trễ, có lẽ do tối qua ngủ rất ngon, ăn sáng xong lại ra ghế ở ngoài ban công lấy laptop ra lên mạng đọc một vài thông tin, xem một bộ phim sau đó xem lại và chỉnh sửa kịch bản.

Tâm Nhi cũng rất chu đáo, lúc cô chuyên tâm làm việc với cái laptop thì luôn pha cho cô một ly nước ép táo đặt trên bàn.

Thừa Tuyết thấy trời đã trưa, mặt trời lên cao nắng gắt bắt đầu chiếu vào thì đóng laptop lại đem vào trong phòng.

Thừa Tuyết đi xuống nhà, không hiểu vì sao hôm nay lại muốn nấu một bữa ăn, liền nói với Tâm Nhi: “Tâm Nhi, em gọi điện cho thiếu gia bảo anh ấy tối nay đến đây ăn cơm. Khoan hãy nói là chị nấu.”

-Vâng, em sẽ đi điện ngay.-Tâm Nhi vui vẻ đáp

Tâm Nhi gọi xong thì bảo với cô tối nay sau khi tan sở anh sẽ đến, tâm tình cô liền trở nên vui vẻ còn dặn Tâm Nhi đi siêu thị mua thức ăn mình cần, bản thân thấy còn sớm nên lau dọn nhà rồi đi ra ngoài hoa viên tưới cây.

Đến tối, Thừa Tuyết nấu xong bữa tối cũng vừa vặn 7h cô ngồi nhìn chiếc bàn ăn đã bày những món ăn trên bàn, môi không tự chủ mỉm cười.

Tất cả đều tỏa ra mùi hương thơm nức lan tỏa vào không trung, đầy đủ màu sắc rất hấp dẫn người nhìn.

.

Nhậm Tử Phàm sau khi tan sở lại không cho xe chạy về Hàn Lâm lại chạy đến Ngự Biệt Uyển, lúc này Viên Hy điện cho anh bảo anh đến Ngự Biệt Uyển ăn tối. Anh liền đồng ý quên mất chuyện Tâm Nhi nói với mình.

Anh bước vào trong bếp, Viên Hy đích thân xuống bếp nấu bữa tối, nhìn qua rất bắt mắt mùi hương cũng rất thơm, nhìn vào đã thấy thèm.

-Anh đến rồi sao? Mau ngồi xuống.-Viên Hy bưng món cuối cùng lên, sau đó tháo tạp dề ra

-Hôm nay anh thật có lộc ăn.-Nhậm Tử Phàm ngồi xuống ghế

-Vậy thì một lát anh ăn nhiều một chút, em đã bỏ công rất nhiều.-Viên Hy ngồi xuống ghế đối diện anh

-Tất nhiên anh phải ăn nhiều rồi, do em làm mà.

Viên Hy cười tươi tắn, sau đó mở nắp chai champagne ra rót vào hai ly rượu chân cao.

Nhậm Tử Phàm ăn cũng rất ngon miệng, hôm nay Viên Hy đột nhiên rất có hứng kể những chuyện lúc trước nghe, không thì lôi ra những câu chuyện vui để kể, lại cứ rót rượu vào cho anh.

Thật ra tửu lượng của anh rất tốt, vì Viên Hy cứ rót cho anh ly này đến ly khác, nên đầu anh cũng có chút choáng, mặt mày cũng đỏ lên.

-Viên Hy đừng rót nữa.-lí trí của anh vẫn còn nên liền ngăn Viên Hy định rót tiếp rượu ình

-Anh... em thật sự rất yêu anh.

Viên Hy lời nói giống như mình đã làm mất anh, đẩy ghế đứng lên đi vòng qua bên anh.

-Viên Hy, anh cứ nghĩ lúc sáng chúng ta đã nói rõ.-Nhậm Tử Phàm khẽ lắc lắc đầu, nồng độ của rượu làm anh có chút choáng

-Em biết, nhưng mà em chỉ muốn, trở thành người phụ nữ của anh. Không cần anh phải chịu trách nhiệm.-Viên Hy đứng phía sau anh hai tay choàng ôm lấy cổ anh, bàn tay vuốt ve lồng ngực anh

-Viên Hy, vì sao em ngoan cố như vậy?-anh khẽ nhíu mày, mặt mày có chút xám đi

-Em không phải ngoan cố. Là tình yêu của em dành cho anh ngoan cố. Anh cứ xem em giống như các cô gái khác, biến em thành người phụ nữ của anh đi.-Viên Hy bàn tay cứ vuốt ve lồng ngực anh, từ phía sau thì thào vào tai anh

Nhậm Tử Phàm cảm thấy cơ thể rất khó chịu, rượu ở trong người đã làm anh nóng ran, bây giờ thêm sự kích thích của Viên Hy càng làm anh khó chịu hơn.

-Em... Viên Hy, em về phòng nghỉ đi.-Nhậm Tử Phàm bắt lấy bàn tay của Viên Hy, đẩy ghế đứng lên

-Em không muốn, hay là anh không dám?-Viên Hy dùng lời lẽ khiêu khích, ánh mắt to tròn nhìn anh đầy ý cười

-Em nghĩ anh không dám?

Trước giờ bản tính Nhậm Tử Phàm có tính chiếm đoạt rất cao, rượu vào cộng thêm lời lẽ khiêu khích của Viên Hy càng làm tăng tính ham muốn chiếm đoạt cô hơn.

-Anh không dám.-Viên Hy ngẩng cao đầu lớn tiếng nói

Nhậm Tử Phàm muốn chứng minh cho Viên Hy xem liền cúi đầu chuẩn xác hôn lên môi Viên Hy, hai tay ở phía sau ôm chặt lấy cô.

Viên Hy nhận được sự chủ động của anh thì đắc thắng trong lòng, cô không tin bọn họ nếu xảy ra quan hệ anh sẽ rũ bỏ trách nhiệm.

Bọn họ hôn nhau rất cuồng nhiệt, Nhậm Tử Phàm dường như mất dần lí trí, chỉ biết bản thân rất muốn cô, quên mất cô trên danh nghĩa là em gái mình.

Bọn họ hôn từ dưới nhà lên đến phòng của anh, Nhậm Tử Phàm đặt Viên Hy lên giường, đôi môi tham lam hôn lên khắp người cô.

Viên Hy bị anh hôn đầu choáng váng, nhưng vẻ mặt vô cùng vui sướng.

.

Thừa Tuyết nhìn thức ăn đã nguội lạnh, liếc sang đồng hồ đã là tám giờ kém mười, đôi mắt rũ xuống.

-Hay là để em gọi điện cho thiếu gia.-Tâm Nhi thấy cô ngồi đợi anh thì nói

-Không cần, anh ta đã quên không cần nhắc.

Thừa Tuyết thanh âm không hề buồn bã hay tức giận, chỉ lẳng lặng đứng lên đi lên cầu thang về phòng mình.

Tâm Nhi nhìn cô đi lên phòng thì thở dài.

Thừa Tuyết lên phòng, bên ngoài trời tối đen như mực, đến mặt trăng cũng bị mây đen che mất, trời đột nhiên đổ mưa to.

Tiếng mưa ồ ạt đổ xuống giống như một trận trút nước không ngừng, lâu lâu lại vang lên tiếng sấm chớp chói tai.

Thừa Tuyết thông qua lớp cửa kính ở ban công nhìn thấy trận mưa lớn kia, không hiểu sao trong lòng cũng giống trận mưa trút nước xối xả này.

.

Gần hai giờ sáng, có người đi vào phòng Thừa Tuyết, quần áo không được chỉnh tề vô cùng xốc xếch.

Người đó ngồi xuống giường, hai tay chống hai bên người cô, mặt cúi sát xuống cằm cổ trắng mịn của cô.

Thừa Tuyết đang ngủ lại cảm thấy có ai đó thì cựa quậy nhăn trán, ở cổ có chút ngứa ngứa thì mở mắt ra.

-A...

Thừa Tuyết giật mình kinh ngạc lại rất hoảng sợ, liền dùng tay chân đánh đá.

-Là tôi.

Thừa Tuyết ngưng mọi hành động lại khi nhận ra giọng nói của Nhậm Tử Phàm.

-Anh...

-Im lặng, tôi không làm hại em đâu.

Giọng anh khàn khàn, lại đục ngầu.

Thừa Tuyết mặc dù muốn biết đã xảy ra chuyện gì nhưng vẫn im lặng nghe theo lời anh.

Cô ngửi được trên người anh có mùi rượu, còn có cả hương nước hoa Pháp nồng nặc. Cô liếc sang liền nhìn thấy dấu hôn đỏ chót trên cổ anh.

Nhói.

Không biết vì cái gì mà lòng cô rất nhói, giống như bản thân vừa bị anh phản bội. Không cần nghĩ, cô cũng biết anh làm gì lại quên mất lời hẹn ăn tối cùng cô.

Sau khi bình tĩnh được bản thân, Nhậm Tử Phàm liền thay đổi tư thế, nằm xuống giường đầu nằm lên đùi cô.

Thừa Tuyết bắt ngờ trước hành động của anh, quên mất phản ứng.

-Em có thể nắm tay tôi không?

Thừa Tuyết giật mình sau đó mỉm cười nói: “Được.”

Bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của cô nắm lấy bàn tay to lớn thô ráp của anh. Cô có thể xem đây là anh lấy lại vốn lẫn lời chuyện hôm qua cô bắt anh nắm tay cô không?

-Xin lỗi, tôi quên mất bữa hẹn hôm nay. Tâm Nhi nói em đợi tôi gần một tiếng đồng hồ, bữa ăn tối nay là do em xuống bếp nấu mà tôi lại quên bèn.

-Không sao. Chẳng qua là một bữa cơm thôi.

Miệng nói không là dối người, cô giận anh vì anh quên mất hẹn ăn cơm cùng cô làm cô như kẻ ngốc cứ trông ra cửa chờ hình bóng của anh, cô càng tức giận hơn khi ngửi thấy mùi hương của người phụ nữ khác trên người anh cả nụ hôn đỏ hồng kia, hóa ra trong lúc cô ngồi mong ngóng anh, anh lại vui vẻ bên người phụ nữ khác.

Đáng lẽ cô không nên trông mong.

Nhậm Tử Phàm biết cô buồn bực trong lòng nhưng không nói ra, hai mắt anh nhắm chặt yên phận nằm trên đùi cô.

Cô không quấy rầy cũng không phiền anh, từ phía trên nhìn xuống gương mặt của anh. Bây giờ mới thấy nó thật hoàn hảo.

Mi mắt anh rất dài, sống mũi cao thẳng tắp, môi mỏng hơi nhếch lên một chút, gương mặt khi ngủ lại vô cùng thoải mái thả lỏng không hề có ý đề phòng cảnh giác.

Thật ra cô biết anh là người có tính cảnh giác rất cao, kể cả lúc ngủ cũng vậy, đó là chuyện tất nhiên, anh là kẻ ai cũng muốn giết nên cảnh giác là đúng. Nhưng mà lúc này đây, cô không tìm thấy một chút gì gọi là đề phòng trên gương mặt của anh.

Là cô hoa mắt chẳng? Hoặc là cô không đáng để anh đề phòng?

Nói sao thì, cô cũng cảm thấy rất khó chịu trong lòng.

35. Chương 30. Lại Cho Leo Cây.

Chương 30: Lại cho leo cây.

Ánh nắng sớm mai chen qua ô cửa kính, Nhậm Tử Phàm đưa tay lên vỗ vỗ đầu mình, ngồi thẳng người dậy. Nhậm Tử Phàm nhìn thấy Thừa Tuyết ngồi nửa người trên giường nghiêng đầu dựa vào thành giường ngủ say.

Không phải cô để anh gối đầu lên đùi cô ngủ đến sáng đó chứ?

Anh vươn tay ra vén mái tóc cô, sau đó khẽ khàng đỡ cô nằm xuống giường. Thừa Tuyết hơi cự quậy người nhưng nằm xuống giường có lẽ cảm thấy êm ái nên đầu vùi vào gối, thay đổi tư thế tiếp tục ngủ.

Anh nhìn cô một lát, sau đó đi vào nhà tắm.

Nước từ vòi sen xả ra như trút nước, từng giọt nước chảy dài từ đầu xuống chân anh, hai tay anh chống lên tường.

. . .

Nhậm Tử Phàm như người mất hết lí trí môi dây dưa môi Viên Hy, hôn từ trên trán xuống mũi rồi môi, bàn tay cũng không nhàn rỗi. Một tay giữ chặt lấy ót cô ta, đè về phía mình, tay còn lại xen sâu vào trong làn tóc của cô ta. Nụ hôn này, ngày càng dai dẳng. Lửa nóng bùng nổ.

Anh ngẩng đầu, ánh mắt đầy khát vọng vô cùng nóng bỏng nhìn cô gái yêu kiều dưới thân, hai má ửng hồng thẹn thùng.

Nhưng ngay lúc này, trong đầu anh đột nhiên lóe lên khuôn mặt của một người.

Trong giây lát lại nhớ đến căn biệt thự kia, trong căn phòng tràn ngập ánh đèn một cô gái ngồi trên giường mặc chiếc váy ngủ trắng tinh, đôi môi đỏ mọng lộ ra nụ cười rục rịch như nắng mai, ánh mắt đen láy xinh đẹp.

Tiếng mưa ồ ạt, tiếng sét đánh làm anh kinh hoàng sợ hãi.

Anh dùng sức đẩy Viên Hy ra, sau đó đứng dậy.

Viên Hy kinh ngạc, nửa giây trước anh còn mạnh mẽ phản ứng, nửa giây sau đã thô bạo đẩy cô ra.

-Anh...

-Viên Hy, anh không thể muốn em. Chuyện lúc nãy, anh xin lỗi, em hãy quên đi.

-Vì sao chứ? Là vì Thừa Tuyết có đúng không? Anh vì cô ta mà không muốn em sao?-Viên Hy đau khổ lại nhục nhã, cô đã hạ thấp thân mình nhưng anh lại không cần

Nhậm Tử Phàm im lặng. Quả thật trong giây phút kia người anh nghĩ đến là Thừa Tuyết, bản thân anh cũng không biết là vì cái gì. Nhưng vẫn còn nguyên nhân khác, anh không muốn Viên Hy đau lòng.

Viên Hy như điên loạn, la hét um sùm: “Tại sao anh lại đối xử tàn nhẫn với em như vậy? Không phải chỉ có em mới làm anh quan tâm yêu thương hay sao? Cô ta chẳng qua là một trong số những người phụ nữ của anh thôi mà. Em hận cô ta.”

-Viên Hy, em bình tĩnh đi. Không vì ai cả.-Nhậm Tử Phàm vịn bả vai cô trấn tĩnh

-Anh rút đi... em không muốn nhìn thấy anh nữa...-Viên Hy xô đẩy đánh loạn

Nhậm Tử Phàm biết cô đang mất bình tĩnh, lặng lẽ nhìn Viên Hy sau đó quay người rời đi.

Viên Hy đau khổ tột cùng, ôm đầu lấy đầu khóc, đôi mắt sưng đỏ của Viên Hy tản ra sự căm hờn khát máu.

Tô Thừa Tuyết... tôi hận cô.

. . .

Nhậm Tử Phàm tắt vòi nước, hai mắt khẽ nhắm, tay chống trên tường nắm chặt.

Một lúc sau anh từ trong phòng tắm bước ra, nhìn thấy cô vẫn nằm trên giường.

-Bao giờ tôi mới có thể đi làm trở lại?-Thừa Tuyết khẽ mở mắt, nhìn anh

-Mặc Phong vẫn đang điều tra, chỉ bằng em cứ ở nhà xem như nghỉ phép đi. Hay là tôi dẫn em đi chơi?-anh đề xuất

-Không cần đâu, nhưng mà tôi có thể đi ra ngoài tự do không? Hai người bảo vệ không cho tôi ra ngoài.-Thừa Tuyết thấp giọng hỏi

-Được, cái này... nếu em muốn mua gì thì cứ dùng.-anh rút trong ví ra một chiếc thẻ tín dụng bạch kim đưa cho cô

-Cái này không cần đâu... tôi có tiền mà.-cô vội từ chối

-Lỡ như sau này có việc gì gấp cần tiền thì sao? Em cầm phòng hờ đi.-anh đi đến bên giường nhét vào tay cô

-Tôi...

Cô thật sự không cần đến nó, với lại cô cũng không có mua thứ gì nhiều tiền cả.

-Em cầm lấy đi. Tối nay tôi sẽ đến.

Anh đến thì nói với cô làm gì cơ chứ? Cô không hiểu, mặt ngêch đi nhìn anh.

-Tôi muốn ăn sườn chua ngọt.-anh thấy cô ngêch mặt đi, liền nói

Cô à một tiếng, chợt hiểu ra ý của anh. Hóa ra anh muốn tối nay anh đến muốn cô nấu bữa tối.

Cô định mở miệng hỏi anh có lại cho cô leo cây không? Nhưng mà lại không thể mở lời, nhìn anh xoay lưng về phía mình bước đi.

Nhìn anh khuất sau cánh cửa, cô chợt buồn bã, lại rúc mình vào chăn mỏng.

. . .

Chín giờ sáng Thừa Tuyết mặc bộ quần áo đơn giản đi đến siêu thị mua những thứ cần thiết.

Đẩy xe đẩy đi vòng quanh những dãy trưng bày hàng thấy cái gì cần thiết thì bỏ vào trong xe đẩy.

Mua xong đi ra quầy thu ngân tính tiền, sau đó cầm túi đồ đi ra ngoài bắt taxi.

Chiếc xe sang trọng vô tình chạy ngang qua, người bên trong qua lớp cửa kính nhìn thấy cô gái đứng ngoài cửa siêu thị thì liền kêu tài xế dừng lại.

Thừa Tuyết nhìn chiếc Lamborghini dừng trước mặt mình, còn tưởng là người đi siêu thị nên lùi về sau hai bước.

Trình Ngụy mở cửa xe bước ra, bộ âu phục trắng bao lấy cơ thể lịch lãm của anh, dáng người uy mãnh khí thế cao ngất vượt trội người khác.

Thừa Tuyết nhận ra Trình Ngụy, không biết nên cười hay khóc.

Người này tính tình cứ như người điên, lời lẽ nói ra khỏi cửa miệng không có gì ngại ngùng cả, phải nói là tên đại biến thái.

-Tiểu Tam...

Thấy chưa, gặp cô thì liền kêu cô bằng hai cái từ này.

-Nhị thiếu, anh muốn mua gì vậy?

Cô vừa định chửi anh một tiếng thì trong xe lại có người phụ nữ trẻ trung xinh đẹp bước ra giọng nũng nịu nắm lấy cánh tay anh.

Thừa Tuyết thấy vô cùng chán ghét, liếc cả hai người bọn họ.

-Người đẹp, bây giờ anh bận, tối anh tìm em.-Trình Ngụ xoa cằm cô ta nói

-Người ta còn chưa muốn đi mà.-cô ta ỏng ẹo nói

-Tối anh tìm em. Mau lên xe đi.

Trình Ngụ nhanh tay đón được chiếc taxi, đẩy cô ta vào xe.

Thừa Tuyết thấy màn này chán ghét vô cùng, nhân cơ hội có người vừa xuống taxi liền chạy tới.

-Tiểu Tam, Tiểu Tam...-Trình Ngụ nhanh chân chạy tới nắm lấy cổ tay cô níu lại

-Nhị thiếu, anh lại muốn gì đây?-cô nhăn mày cau mặt hỏi anh

-Tiểu Tam, đi siêu thị sao?-Trình Ngụ hỏi một câu hết sức ngớ ngẩn

-Không lẽ anh không thấy?-Thừa Tuyết thật sự nên khuyên anh khám lại mắt và não của mình

-Em làm sao mà cứ cau có vậy? Là vì lúc này tôi đi cùng cô gái khác sao?

Cái đồ biến thái! Lại nghĩ cô ghen, đúng là tự tin thái quá.

-Tôi từ trước đến giờ đối với phụ nữ đều yêu thương như vậy, không nỡ làm bọn họ đau lòng.

-Vậy thì anh đi mà yêu thương cô ta đi. Tôi phải đi.-cô nói, gạt anh qua một bên toan rời đi

-Này này, có phải em tới rồi không? Sao tính tình bực bội quá vậy?

Cô nhíu mày, liền hiểu ra hàm ý anh nói, lập tức trừng anh: “Tối cái đầu anh. Đồ bệnh hoạn.”

Anh đúng là đồ bệnh hoạn, thần kinh, đại biến thái mà.

-Vậy thì đi, tôi dẫn em đi xem cái này.-Trình Ngụ cười sáng lạng, sau đó nắm tay cô bước tới xe

-Này, anh định đưa tôi đi đâu chứ? Này, này...

Mặc cô hỏi, Trình Ngụ vẫn ngang ngược kéo cô ngồi lên xe rồi cho xe chạy đi.

Trình Ngụ cho xe dừng trước tập đoàn Lạc Thanh, lại kéo tay cô vào trong.

Nhân viên gặp anh bước vào thì cúi đầu kính cẩn chào, trong lòng cũng thắc mắc cô gái bên cạnh anh là ai?

Anh dẫn cô vào thang máy, nhấn số lớn nhất trong dãy số.

-Đây là đâu?

-Lạc Thanh. Tập đoàn tôi mới vừa thu mua đã đổi tên lại.-Trình Ngụ dựa vào thang máy nói

-Đưa tôi đến đây để làm gì chứ?-cô hỏi

-Cho em xem cái này. Em sẽ rất thích.

-Làm ra vẻ bí mật.

-Em bỏ mấy cái túi đó đi được không? Nhìn thật kì cục.

-Kì cục kệ tôi. Ai bảo anh kéo tôi đến trong khi tôi vừa đi siêu thị.-cô bĩu môi

-Một lát gửi ở bàn thư ký đi, đem vào phòng tôi thì bốc mùi mất.

-Biết rồi.

Thang máy “ting” một cái, hai bên cánh cửa tự động mở ra, Thừa Tuyết theo lời Trình Ngụ gửi túi đồ cho thư ký, sau đó cùng anh vào phòng làm việc của anh.

Căn phòng này so với phòng tổng tài của Nhậm Tử Phàm đúng là không chê được. Mọi vật dụng chất liệu đều là hàng cao cấp, phòng này lại rất rộng lớn, là vô cùng rộng lớn.

-Anh dẫn tôi đến là để tôi tham quan phòng làm việc của anh sao?-Thừa Tuyết nhàm chán hỏi

-Không phải.

-Vậy là gì chứ?

-Lại đây.

Anh ngoắc cô lại bàn làm việc của mình.

Cô nhú mào, vòng qua bàn làm việc của anh, anh đẩy cô ngồi xuống ghế, sau đó chỉ cô nhìn vào màn hình PC.

Thừa Tuyết không hiểu ý đĩnh của anh nhưng vẫn làm theo.

“Nhị thiếu.”

Bên trong màn hình là gương mặt của Nin, nói chuyện với anh thông qua máy tính.

-Sao rồi?-Trình Ngụy đứng phía sau cô, hỏi Nin

“Đã bàn giao thành công, từ bây giờ Mỹ Ảnh là công ty con của chúng ta.”

Thừa Tuyết bắt ngờ khi nghe Nin báo cáo, sau đó ngẩng đầu lên nhìn Trình Ngụy, chỉ thấy nụ cười hài lòng của anh.

-Tốt lắm. Mọi tài liệu về Mỹ Ảnh lập tức gửi qua cho tôi.

“Vâng.”

Màn hình bọp một tiếng thì đã tối đen, Trình Ngụy đưa tay di chuyển con chuột, click vào một tệp được Nin gửi qua.

Ngay lập tức, những nội dung liên quan đến Mỹ Ảnh, những hợp đồng của Mỹ Ảnh đều hiện lên trên màn hình.

-Mỹ Ảnh chuẩn bị kiện em vì đưa cho họ kịch bản của Gia Cát, em định thế nào đây?-Trình Ngụy hơi nâng môi, cúi đầu xuống nhìn cô

-Anh muốn sao đây?

Cô không nghĩ anh chỉ muốn cho cô biết anh đã thu mua Mỹ Ảnh, chắc chắn có mục đích khác.

-Điều tôi muốn rất đơn giản.

-Là gì?

Anh cho cô biết Mỹ Ảnh bây giờ là của anh thì dám chắc anh muốn nhắc cô rằng vụ hợp đồng Mỹ Ảnh với Khởi Lạc lần này Mỹ Ảnh có kiện hay không là anh quyết định.

Thấy anh im lặng không nói, trong lòng cô suy đoán ra gì đó.

-Anh là nhắm vào Nhậm Tử Phàm?

-Đúng vậy. Tôi từng nói với em, tôi và Nhậm Tử Phàm không thể cùng tồn tại trong cùng một nơi.-Trình Ngụy thay đổi thái độ 180° cứ như biến thành người khác bằng lãnh nói

-Tôi thật không hiểu nổi hai người.

-Không có gì khó hiểu cả. Là sinh tồn tồn tại trong bản tính con người thôi.

-Dù thế nào đi nữa tôi cũng không phản bội anh ấy. Anh ấy là người cứu tôi, là người cho tôi cảm giác an toàn và có thể tin tưởng nhất.

Giọng nói cô đầy kiên định không gì có thể lung lay.

-Em nghĩ anh ta đơn giản như em nghĩ sao?

-Anh ấy dù thế nào cũng không làm tôi tổn thương. Tôi tin anh ấy. Thật ngại quá, tôi phải đi rồi.

Thừa Tuyết đẩy ghế đứng lên không nói nhiều liền rời đi.

-Cô bé ngốc, em tưởng em đang hạnh phúc sao? Mọi chuyện chỉ đang bắt đầu thôi.

Tin tức Mỹ Ảnh đã trở thành chi nhánh của Lạc Thanh nhanh chóng truyền đến tai của Nhậm Tử Phàm. Ánh mắt xanh lam híp lại, hiện lên tia u ám.

-Kim Mễ, nói cho Mặc Hàng biết không cần điều tra nữa.

-Vì sao vậy? Nếu như vậy thì phải bắt Tô Thừa Tuyết bồi thường hết rồi.-Kim Mễ có vài phần không hiểu

-Có điều tra tiếp hay không thì cũng vậy thôi. Nhị thiếu đã can thiệp vào chúng ta sẽ gặp rắc rối hơn.-Nhậm Tử Phàm xoa xoa mi tâm nói

-Vậy thì nên...

-Cứ tạm thời gác chuyện đó qua một bên. Đặt ngay cho tôi vé bay sang Úc, tôi phải đi bàn chuyện với bên tập đoàn Sii-Sey (SS).

-Vâng.

Kim Mễ không dám chậm trễ liền nhanh chân làm việc anh giao.

Tối đến, Thừa Tuyết nhìn đồng hồ đã là bảy giờ ba mươi, ánh mắt xinh đẹp hiện lên sự buồn bã.

Vì sao đến giờ này anh vẫn chưa đến?

Ngồi đợi một lát chốc chốc lại nhìn ra cửa, tay chống cằm cúi mặt thấy mắt ướt ướt.

Cô bỏ công sức tâm trí ra để làm bữa ăn này anh lại hai lần không xem trọng lại quên mất.

Đợi thêm một lát vậy mà đã đợi đến hai giờ đồng hồ, thức ăn đã nguội lạnh từ lâu, giống như lòng cô lúc này.

Nhìn đồng hồ điểm đúng chín giờ, nở nụ cười chua xót. Anh cứ thế bắt cô đợi hai ngày liên tục.

-Tâm Nhi, đem dẹp hết đi.

Thừa Tuyết đứng lên, một mình bỏ lên phòng.

Tâm Nhi nhìn cô buồn bã như vậy, không đành lòng liền chạy ra phòng khách lấy điện thoại gọi cho Nhậm Tử Phàm.

36. Chương 31.1. Trở Thành Người Làm (1).

Chương 31.1: Trở thành người làm (1).

Thừa Tuyết ngồi nửa người trên giường tay cầm quyển sách đọc. Nhưng mà dù thế nào cũng không tập trung được.

Tiếng chuông điện thoại dễ nghe vang lên, Thừa Tuyết liếc mắt qua màn hình đang nhấp nháy đèn, ánh mắt nhanh chóng rũ xuống.

Mãi một lúc sau Thừa Tuyết mới cầm máy lên nghe.

Cô bắt máy nhưng không trả lời vội đợi người bên kia lên tiếng.

Người bên kia vẫn giữ thói quen cũ không chịu mở miệng trước.

Chỉ vài phút giây sau Thừa Tuyết không còn kiên nhẫn liền nói: “Nếu như anh không có gì để nói vậy thì tôi cúp máy đây.”

[...Tôi hiện đang ở Úc. Một tuần sau tôi sẽ về...]

Anh nói như vậy là muốn giải thích cho cô việc anh không thể đến ăn tối sao? Nhưng mà nếu như vậy thì anh phải điện thoại báo trước cho cô biết một tiếng, lại bắt cô đợi hai tiếng đồng hồ.

-Vậy thì sao?-trả lời một cách thờ ơ như chẳng quan tâm đến

[...Hôm nay tôi quên mất bữa cơm, khi nào về tôi sẽ mua quà cho em...]

Anh biết cô giận dữ nên dỗ ngọt.

-Cảm ơn nhưng mà không cần thiết.

Một bữa cơm anh còn không thể giữ được lời hứa, thì cô trông mong gì ở lời nói của anh!?

Nếu anh thật sự xem trọng thì anh đã không quên.

Phía bên kia Nhậm Tử Phàm mày cau chặt, từ trước đến giờ anh chưa bao giờ xuống giọng hay quan tâm đặc biệt một ai cả, cô gái này anh đã hạ giọng sẽ mua quà bù cho cô, nếu là những cô gái khác cho lá gan lớn cỡ nào cũng không dám giận dữ anh, nghe anh mua quà cho đã là hết vui mừng.

-Nếu không còn gì thì tôi cúp máy đây.

Cô nói xong cũng không thèm biết anh còn gì nói không đã cúp máy ngang.

Phải biết là cô là cô gái to gan nhất, dám cắt ngang điện thoại của anh.

Thừa Tuyết chẳng mấy quan tâm việc anh có tức giận hay không? Ai bảo là anh cho cô leo cây hai ngày, tính tình cô không phải dữ dằn nhưng mà cũng là có cảm giác, bị như vậy không tức giận mới là lạ.

.

Sáng hôm sau đột nhiên thím Lý gọi đến số điện thoại ở Hàn Lâm, Tâm Nhi nghe bà nói gì đó liền nói không được, giống như từ chối lời yêu cầu từ bà. Thừa Tuyết vô tình từ trên lầu đi xuống, liền hỏi Tâm Nhi có việc gì.

Tâm Nhi nói là thím Lý có thể xem là quản gia ở Ngự Biệt Uyển, cô hỏi Ngự Biệt Uyển là nơi nào, Tâm Nhi chỉ nói là nơi ở chủ yếu của anh, là nơi tất cả cô gái đều muốn sống ở đó.

Thừa Tuyết nghe xong có chút buồn cười cùng không rõ ẩn ý của câu nói đó, qua loa cho qua hỏi chuyện chính mà thím Lý nói.

Thím Lý bảo Viên Hy bị bệnh, thiếu gia lại không có ở nhà nên không chịu ăn cháo cùng uống thuốc, bà lại không biết làm sao nên gọi cho Thừa Tuyết, dù sao Viên Hy cũng gọi cô bằng một tiếng chị thân thiết như vậy.

Thừa Tuyết nghe xong thì lo lắng cho Viên Hy vô cùng, liền bảo Tâm Nhi gọi cho thím Lý bảo rằng cô sẽ qua, sau đó liền chạy vào bếp nấu cháo.

Tâm Nhi khuyên cô đừng đi qua đó, nhưng Thừa Tuyết không nghe.

Nửa tiếng sau bác Tân đã chở cô đến Ngự Biệt Uyển ở đường Sơ Thuyền.

Thừa Tuyết hai mắt mở to nhìn trân trân Ngự Biệt Uyển, có chút quen thuộc nhưng lại rất ngỡ ngàng trước sự xa hoa cùng tráng lệ của nó.

Thừa Tuyết nhìn hai người bảo vệ đứng hai bên cổng, đi đến nói: “Có thể cho tôi vào không?”

-Vâng, Tô tiểu thư.-một trong hai bọn họ nói, sau đó mở cánh cổng cao ngất kia ra

Bọn họ biết cô sao? Chắc là thím Lý nói cho bọn họ biết.

Thừa Tuyết cười một cái, sau đó cầm hộp cháo nóng hối đi vào trong.

Thím Lý không biết đứng ở phòng khách từ lúc nào thấy cô vào khuôn mặt già dặn hiện lên nét nghiêm nghị, khó tính.

Người này chắc là thím Lý, cô nghĩ thầm, sau đó nở nụ cười nói: “Chào thím Lý, Viên Hy đã khỏe hơn chưa ạ?”

-Cô ấy vẫn như vậy, không ăn uống gì cả.-thím Lý giọng điệu mang theo sự cứng nhắc
Giống như là miễn cưỡng.

-Cháu có nấu cháo, để cháu đổ ra tô đem lên cho Viên Hy.-Thừa Tuyết giờ bịch cháo lên nói

-Là cháo gì vậy?

-Là cháo thịt băm.-cô đáp

-Có để hành không?

-Có ạ.

-Tiểu thư Viên Hy trước giờ không ăn hành, cô nấu cháo này để hành làm sao cô ấy ăn đây?-bà lớn giọng la

-Cháu, cháu không biết. Hay là để cháo lấy muống hớt hành ra.-Thừa Tuyết vội nói

-Vẫn không được. Mùi hành vẫn còn trong cháo.-thím Lý không đồng ý

-Vậy thì... để cháu đi nấu cái khác.-Thừa Tuyết khẽ cắn môi

-Được.

Thừa Tuyết xắn tay áo lên cầm hộp cháo mình đem vào trong bếp. Sau đó nấu một nồi cháo mới.

Thím Lý nhìn vào bếp, lại nhìn lên cầu thang. Ánh mắt già dặn sắc bén vô cùng.

Một lúc lâu sau Thừa Tuyết nấu xong múc cháo ra chén đặt lên chiếc khay bưng ra ngoài.

Thím Lý đưa cô lên phòng của Viên Hy, đứng bên ngoài cửa thím Lý đặt ly nước trắng cùng vài viên thuốc vào khay, nói: “Nếu tiểu thư chịu ăn cháo thì cô cho cô ấy uống thuốc, có biết chưa?”

-Cháu biết rồi.-cô gật đầu, sau đó vào trong

Thừa Tuyết cầm khay đóng cửa lại, đi sâu vào bên trong nhìn thấy Viên Hy ngồi nửa người trên chiếc giường trảigrap ánh mắt buồn bã nhìn ra bên ngoài ô cửa kính.

-Viên Hy.

Cô gọi tên Viên Hy, bước tới bên giường bệnh đặt khay xuống bàn.

-Chị... chị đến rồi sao?-Viên Hy thấy cô thì tâm tình có chút khởi sắc

-Em bị sao thế này? Bệnh mà không ăn không uống là sao?-cô khẽ trách

-Em buồn quá. Chị, chị có thể ở lại đây không?-Viên Hy như đứa em gái sà vào lòng Thừa Tuyết

-Được, nói cho chị biết ai làm em buồn?-Thừa Tuyết vỗ vỗ vai Viên Hy nói

-Là... một người em rất yêu. Anh ấy không thương em nữa, anh ấy có người con gái khác.-Viên Hy giọng nói yếu ớt, nghẹn ngào

-Là anh ta không biết trân trọng một cô gái tốt như em. Đừng buồn nữa.-cô an ủi

-Không phải... là cô gái kia, là cô ta biết em yêu anh ấy nhưng vẫn cố ý chen vào tình cảm bọn em, là cô ta cướp anh ấy đi. Cô ta bề ngoài làm ra vẻ rất tốt bụng, nhưng thật ra là đang toan tính. Em bị cô ta giật mất anh ấy rồi.-Viên Hy lời lẽ căm hờn nhưng vẫn bi thương

-Nếu người con trai đó yêu em thì anh ta sẽ quay về.

Thừa Tuyết giọng nhỏ nhẹ, chuyện tình cảm cô không trải qua nhiều, chẳng qua là một biên kịch viên nên cho lời khuyên có chút... dựa theo kịch bản. Cô cũng chỉ ước ao có một cuộc tình đẹp để lãng mạn là đủ rồi.

-Làm sao anh ấy quay về khi cô gái kia cứ đeo bám anh ấy? Cô ta còn giả vờ làm người chị em tốt với em. Em thật hối hận khi đã tốt với cô ta.-Viên Hy lắc lắc đầu, sau đó ngồi thẳng người lau nước mắt ngay khỏe mắt

-Của em thì dù thế nào cũng sẽ là của em. Anh ấy yêu em chắc chắn sẽ quay về cạnh em.

-Em rất sợ mất anh ấy. Em phải làm thế nào để cô gái đó rời xa em đây.-Viên Hy đột nhiên rơi nước mắt nhiều hơn, khóc lóc rất tội

-Đừng khóc nữa. Anh ta chỉ là cảm giác nhất thời thôi. Sẽ sớm về bên em. Bây giờ thì em mau ăn cháo rồi uống thuốc đi.-Thừa Tuyết bưng chén cháo nóng kia lên đưa đến trước mặt Viên Hy

-Vâng.

Viên Hy lau nước mắt, miễn cưỡng cầm chén cháo lên ăn.

Thừa Tuyết nhìn Viên Hy ăn cháo thì thầm mừng trong lòng, quay đầu cầm những viên thuốc trên khay tháo vỏ ra.

Viên Hy nhìn tấm lưng của Thừa Tuyết tay cầm chiếc muỗng khẽ nắm chặt. Ánh mắt cảm phần.

Đợi Viên Hy ăn hết cháo rồi uống thuốc xong thì mỉm cười, trong thuốc có thuốc ngủ nên Viên Hy dễ dàng chìm vào giấc ngủ.

Nhìn Viên Hy ngủ say, môi cô cong lên thành một đường cầm khay đồ đi ra khỏi phòng.

Thím Lý đứng bên ngoài phòng thấy cô đi ra thì hỏi: “Thế nào rồi?”

-Viên Hy đã ăn hết cháo và uống thuốc, bây giờ đang ngủ.-Thừa Tuyết nói

-Vậy thì tốt. Cô tạm thời đừng đi, lỡ tiểu thư lại muốn gặp cô thì sao?

-Được, cháu sẽ ở đây đến khi Viên Hy khỏi hẳn.-Thừa Tuyết nhanh chóng đồng ý

-Tôi sẽ kêu người dọn phòng cho cô.

Thím Lý kêu người làm dẫn cô đến phòng cô ở, một căn phòng đơn giản, ít nhất có giường cùng một ô cửa sổ ngay bên giường. Hình như đây là phòng dành cho người làm.

-Cô ở tạm ở đây, có thiếu gì thì nói cho chúng tôi biết.

-Tôi biết rồi.-cô gạt đầu, đi vào trong đóng cửa lại

Cô không có đem đồ đến nên thím Lý bảo lấy đồ người làm cho cô mặc, Thừa Tuyết không khó chịu vẫn vui vẻ cầm lấy.

Cô điện về cho Tâm Nhi, bảo là ở đây vài ngày mới về.

Thừa Tuyết sắp xếp phòng một tí, thấy trời sắp trưa nên đi ra phòng bếp xem xem mình có giúp được gì không?

Đi vào phòng bếp lại không nhìn thấy ai, ở đây theo cô thấy thì người làm tới năm sáu người, bảo vệ thì khỏi nhắc đến, muốn đột nhập vào đây thì rất khó.

-Sao lại không có ai nhỉ?-Thừa Tuyết không thấy ai thì thắc mắc

Thím Lý ở đâu đi vào tần hắng vài cái, cô quay người lại nhìn bà.

-Mọi người đâu hết rồi ạ?-cô hỏi

-Những người làm ở đây đều tạm thời nghỉ phép rồi. Hiện tại không còn ai cả.

Sao chứ? Nghỉ tập thể sao? Trùng hợp thật.

-Vậy thì... sao ạ?-cô thấy hình như mình trở thành người làm ở đây

-Tôi thì có việc rất nhiều, e là bữa trưa không nấu xong.

-Vậy thì cháu sẽ nấu.-cô mỉm cười nói

-Cả lau phòng khách cầu thang và bắt kể mọi vật dụng.

-Cháu sẽ lau.

-Cả đồng quần áo còn chưa giặt, nhưng mà chỉ có thể giặt tay.

-Cháu có thể giặt.

-Vậy thì nhờ cô. Đến 6h chiều tôi sẽ kiểm tra.

-Vâng.

Cô đáp, nhìn thím Lý bỏ đi, bản thân nhìn lại toàn phòng khắp. Khẽ nuốt nước bọt.

Thừa Tuyết vào bếp bắt đầu nấu bữa trưa.

Nấu bữa trưa xong cô hứng một xô nước cùng một giẻ lau lau phòng khắp. Từ sàn nhà, chiếc bàn, tủ kính cả cầu thang. Cô lau rất cẩn thận một hạt bụi cũng khó thấy, phòng khách nhanh chóng bóng loáng.

Sau khi lau xong cô nhìn đồng quần áo chất cao như núi kia. Liếc sang đồng hồ, đã là năm giờ hai mươi.

Cái đồng quần áo này, nhiều như thế lại không được giặt máy, chỉ được giặt bằng tay. Trong lòng tự nhủ bản thân sẽ là được.

Thừa Tuyết hứng nước đầy thau lớn đổ xả phòng vào, bắt đầu ngồi giặt.

Hết dùng tay giặt thì dùng chân, bước vài thau đổ đập đồng quần áo kia.

Giặt như vậy tới 6h vẫn không kịp. Quần áo vẫn còn, hai tay cô khẽ nắm, da thịt vì chạm nước mà nở ra, nước lại lạnh làm tay cô tê và run rẩy. Hơi bóp bóp tay mình cho đỡ đau thì thím Lý đã từ phía sau đi đến giọng quát tháo: “Cô không giặt mà ngồi đó làm biếng. Xem xem quần áo vẫn còn, còn nữa cô xem cô giặt kiểu gì mà vẫn còn dơ thế này.”

-Cháu... tại tay cháu đau nên mới...

Cô còn định giải thích thì bà đã lớn tiếng la.

-Còn biện minh, rõ ràng là cô không muốn làm.

Cô cắn môi nhìn bà, cô cũng không phải người làm ở đây bà trách mắng cô như vậy lại còn cho cô ở phòng người làm. Ai mà không đoán ra bà đang làm khó cô. Nhưng mà cô không biết cô đã làm gì bà.

-Cháu sẽ giặt lại.-Thừa Tuyết cụp mi mắt, tay khẽ nắm lại

-Còn nữa sàn nhà cô lau còn rất dơ. Cả món ăn cô làm rất khó nuốt. Ngày mai phải thức sớm làm bữa sáng còn phải lau lại, cả dọn dẹp nhà kho nữa.-thím Lý xem cô như người làm phân phó

-Vâng.-cô cúi gằm mặt đáp

-À một lát nhớ đem cháo và thuốc lên cho tiểu thư.-trước khi đi thím Lý căn dặn

-Cháu biết rồi.

Thừa Tuyết chờ bà đi, tiếp tục giặt lại đồng quần đã được mình giặt xong, bàn tay cô chạm nước lạnh buốt, tê rần và run rẩy.

Cô gơ hai bàn tay mình lên giữa không trung, ngay cả cử động mạnh cũng không được, hai tay giống như bị đóng băng chỉ nhúc nhích nhẹ.

Viên Hy là cô gái tốt, con bé lại rất thích cô, cô cũng vậy nên cô không thể nhìn em ấy bị bệnh như vậy không giúp, vả lại em ấy lại là em gái của anh.

Đến khoảng bảy giờ kém mười lăm cô mới giặt xong tất thấy núi đồ kia, phơi tất cả lên sau đó vào bếp hâm lại cháo lúc sáng mức ra tô đặt vào khay kèm theo ly nước trắng và những viên thuốc.

Cô bưng lên lầu, đứng trước phòng Viên Hy định gõ cửa thì bên trong đã vang ra tiếng của Viên Hy: “Em đỡ hơn rồi không sao cả. Anh đừng quá lo.”

Thừa Tuyết thoáng nghĩ cô nói chuyện điện thoại với Nhậm Tử Phàm nên ánh mắt nhanh chóng rũ xuống.

37. Chương 31.2. Trở Thành Người Làm (2).

Chương 31.2: Trở thành người làm (2).

Thừa Tuyết mở cửa đi vào nhìn thấy Viên Hy ngồi trên giường ôm chiếc gối đang nói chuyện điện thoại bộ dạng rất vui vẻ, khuôn mặt có chút hồng sắc.

-Anh không cần lo cho em, anh ở bên Úc đừng làm việc quá, đừng uống nhiều cafe quá.-Viên Hy thấy cô vào thì chỉ tay lên bàn, ý bảo cô đặt khay xuống đó

Thừa Tuyết đặt khay đồ lên bàn, thuận tay tháo vỏ thuốc ra giúp cho Viên Hy.

-Anh... đêm hôm đó, anh đừng để ý cũng đừng giận em hay nghĩ em...

Viên Hy đang nói thì dừng lại hình như người bên kia nói gì đó.

-Em biết rồi anh nghỉ sớm đi.-Viên Hy giọng nói ngọt ngào

Thừa Tuyết chuẩn bị chu toàn mọi thứ xong thì nhìn Viên Hy tay chỉ ra cửa sau đó đi ra ngoài. Ra tới cửa cô vẫn còn nghe văng vẳng tiếng nói đầy dịu dàng của Viên Hy: “Em rất nhớ anh, nhớ về sớm. Tạm biệt anh.”

Cô đóng cửa phòng lại, về phòng của mình, ngồi phịch xuống giường cầm điện thoại của mình lên. Mày cô khẽ nhủ lại khi thấy bốn cuộc gọi nhỡ, tất cả đều là của Nhậm Tử Phàm.

Anh vừa điện thoại cho Viên Hy bây giờ lại gọi cho cô, như vậy là có ý gì chứ? Cũng may là cô bỏ điện thoại trong phòng, nói trắng ra là cô không muốn nghe điện thoại của anh.

Điện thoại đang cầm trên tay bỗng rung, tiếng chuông quen thuộc vang dội khắp phòng. Lại là anh...

Không được nghe...

Thừa Tuyết đem điện thoại quăng qua một bên, hồi chuông vang một lúc thì tắt, cô cầm quần áo thím Lý đã đưa ình đi vào nhà tắm.

. . .

“Tin mới nhất hôm nay, công ty điện ảnh Mỹ Ảnh đã đưa đơn kiện tập đoàn Khởi Lạc đạo bản quyền... đây là biên kịch Lưu của Gia Cát, chúng ta hãy hỏi xem mọi chuyện là thế nào. Xin hỏi biên kịch Lưu, nghe nói kịch bản này là của cô nhưng bên Khởi Lạc lại có một nội dung giống như vậy, cô có thể nói ọi người biết sao không?”

“Đúng vậy a, kịch bản bộ phim ”Kiếp sau vẫn yêu em” là của tôi, vậy mà cô biên kịch bên Khởi Lạc lại đi ăn cắp còn nói là của cô ta, bên Gia Cát chúng tôi đã có gặp phó tổng bên ấy, vậy mà bên bọn họ lại còn chửi mắng chúng tôi...”

Nam nhân giờ điều khiển lên tắt TV, ánh sáng yếu ớt hắt ra khắp phòng nhanh chóng biến mất, dáng người uy nghiêm ngồi trên chiếc ghế sofa hoàng gia chân vắt chéo.

-Nhị thiếu, đây là dự án tòa cao ốc của chúng ta với Cảnh thiếu.-Nin đứng phía sau lưng anh nói

-Bên Mộ Dung Cảnh có ý gì không? -Trình Ngụy cầm tách cafe trên tay khẽ thổi nguội

-Vẫn chưa có. Cũng không biết Mộ Dung Cảnh đang dự tính gì.

Trình Ngụy uống một ngụm cafe, im lặng không nói thêm gì. Đột nhiên lại nhớ gì đó liền hỏi:

-Nhậm Tử Phàm đang ở Úc sao?

-Phải, Phàm thiếu đang ở Úc chuẩn bị kí kết hợp đồng với SS.

-Tốt thật.

Trình Ngụy gương mặt có chút gì đó quỷ dị, đặt tách cafe xuống bàn.

-Nin, vụ kiện lần này tôi muốn...

- - -

Sáng sớm Thừa Tuyết thức từ rất sớm, trời còn chưa sáng hẳn cô đã đi xuống bếp làm bữa sáng, lau nhà cùng giặt đồ. Đến khoảng chín giờ kém cô nhanh chóng hoàn tất xong công việc.

Trên bàn có tờ báo vừa được đem đến, cô vừa hay lại hoàn thành xong công việc nên lấy lên đọc. Không ngờ biết được tin Mỹ Ảnh đã gửi đơn kiện Khởi Lạc chuyện kịch bản của cô giống bên Gia Cát.

Thừa Tuyết liền nhịn không được đi về phòng thay bộ đồ tắm tất hơn xin phép thím Lý đi ra ngoài. Thím Lý lúc đầu không chịu, còn nói cô chỉ giả vờ tốt bụng thật ra không muốn giúp Viên Hy khỏi bệnh còn nói cô diễn kịch cho Viên Hy xem là cô tốt bụng.

Thừa Tuyết có chút nổi giận nhưng nghĩ bà là trưởng bối nên nhịn xuống, năn nỉ bà một lúc hứa sẽ về sớm bà mới đồng ý cho đi. Trước mười giờ cô phải quay về đây bởi vì có bạn của Viên Hy đến thăm cô ấy. Thừa Tuyết thấy bây giờ đã là chín giờ, bà chỉ cho cô một tiếng để ra ngoài, mặc dù muốn xin thêm nhưng nghĩ đoạn lại thôi.

Ra khỏi cổng, Thừa Tuyết bắt taxi đi đến Khởi Lạc.

Khởi Lạc vẫn như cũ tấp nập người ra kẻ vào, bận rộn tới lui, cứ như một cỗ máy làm việc không ngừng nghỉ.

Thừa Tuyết đi vào trong, tiếp tân nhận ra cô là người tạm thời bị đuổi việc liền kêu bảo vệ ngăn cô lại.

-Tôi chỉ lên phòng Hoa Lạc một lát sẽ đi ngay.-Thừa Tuyết nói với người bảo vệ

-Không được, theo quy định thì cô phải chờ đến khi tìm ra kẻ làm mới được vào Khởi Lạc.-bảo vệ chặn cô lại

-Nhưng mà... vậy thì cho tôi gặp phó tổng đi.

-Xin lỗi chúng tôi không thể giúp được. Mong cô hiểu cho. Cô mau đi đi.-bảo vệ khó xử nói

-Nhưng...

Thừa Tuyết bị bảo vệ đuổi đi, đúng lúc có hai người nam nhân từ ngoài bước vào nhìn thấy cô gái bị bảo vệ xua đuổi đi, mày có chút nhú lại.

-Đó không phải...-Duẩn Hào liếc sang Dịch Thiên

Dịch Thiên nhìn thấy Thừa Tuyết ánh mắt sáng rực, môi nở nụ cười quỷ quái giơ tay ra vỗ vào ngực Duẩn Hào sau đó hếch mặt đi đến chỗ cô.

Duẩn Hào hiểu rõ Dịch Thiên định làm gì, mở to mắt xem trò vui.

-Mỹ nhân.-Dịch Thiên cười sáng lạng đã từ lúc nào đứng bên cạnh cô

Thừa Tuyết quay qua nhìn người bên cạnh, không hề quen mặt chút nào cả.

-Cổ thiếu gia.-bảo vệ nhận ra Dịch Thiên liền cúi đầu hành lễ

-Người đi làm việc của mình đi.-Dịch Thiên phất phất tay bảo bảo vệ đi

Bảo vệ hơi ngập ngừng nhưng vì không muốn đắc tội Dịch Thiên nên lui đi.

-Mỹ nhân, lâu ngày không gặp em càng xinh đẹp ra.-Dịch Thiên lời nói còn ngọt hơn đường

-Tôi... quen anh sao?-Thừa Tuyết nghiêng đầu hỏi

-À, anh quên mất em bị mất trí. Mỹ nhân, anh tên Cổ Dịch Thiên cũng là bạn của Tử Phàm.-Dịch Thiên giới thiệu

-À... nhưng mà đừng kêu tôi bằng mỹ nhân nữa.-dù sao anh cứ kêu cô như vậy cô cũng không quen

-Em xinh đẹp thì anh kêu em bằng mỹ nhân. Mỹ nhân, nghe nói em bị kiện?-Dịch Thiên chấp tay phía sau lưng hỏi

Cô hơi nhú mảy, ở đâu xuất hiện một tên giống Trình Ngụy nữa vậy?

-Phải.-cô gật đầu trả lời về sau của anh

-Ồ, vậy em muốn lên phòng Hoa Lạc sao?

Cô gật đầu lia lịa, ánh mắt to tròn nhìn anh như cầu khẩn anh giúp mình.

-Vậy thì em ráng xin bảo vệ đi. Anh không giúp được, quy định của Khởi Lạc chỉ có tổng tài bọn họ mới dám phá luật.

Cô còn tưởng anh sẽ giúp mình nào ngờ anh lại nói một câu hết sức nhẹ nhàng và bình thản. Cô thật muốn đánh vào mặt anh ta.

-Anh họ Cổ thật không sai nha. Cổ Quái.-Thừa Tuyết mĩa mai

-Mỹ nhân, con gái ghét tức là thương, anh sẽ xem là em thương anh.

Đồ mặt dày!!!

Thừa Tuyết thực bị anh ta chọc tức, cô không có thời gian nhiều lại bị tên này lần lượt chọc làm mất thời gian.

-Được rồi Dịch Thiên. Cậu xem mặt em ấy đã đỏ cả lên.-Duẩn Hào từ phía sau vỗ lên bả vai Dịch Thiên

-Thật sự rất dễ thương.-Dịch Thiên cười càn rỡ

Dễ thương cái đầu anh. Cô liếc anh, thâm nghĩ trong lòng.

-Thừa Tuyết, em không cần lo về chuyện kiện tụng của Mỹ Ảnh, Tử Phàm sẽ lo chu tất.-Duẩn Hào cười nhẹ nói

-Anh là...!?-cô thấy người này nho nhã lại lịch thiệp, thoáng nghĩ không phải kẻ mặt dày vô lại như tên Cổ Quái kia

-Tôi là Lôi Duẩn Hào, như Dịch Thiên đều là bạn của Tử Phàm.-Duẩn Hào mỉm cười

Cô khẽ gật đầu, sau đó nhìn Duẩn Hào cười nói: “Tôi biết rồi, chẳng qua lúc sáng đọc báo thấy tin tức nên lo lắng vậy thôi.”

-Mỹ nhân, bây giờ em định đi đâu?

-Đi về. Không lẽ ở đây với anh sao?-cô khẽ tròng

-Dịch Thiên, chúng ta còn có việc, cứ để Thừa Tuyết về đi.-Duẩn Hào lên tiếng

-Mỹ nhân, em về cẩn thận.

Anh ta cứ làm như tiền cô ngàn dặm không bằng. Cô hơi liếc anh ta không đoái hoài chỉ nhìn Duẩn Hào cười rồi bỏ đi.

-Mỹ nhân này, ở bên cạnh Tử Phàm lâu quá nhỉ?-Dịch Thiên đẩy bả vai Duẩn Hào

-Cô ấy ở bên Tử Phàm càng lâu chẳng khác nào sẽ trở thành điểm yếu của Tử Phàm.-Duẩn Hào nói ngay ý nghĩ của Dịch Thiên

Một ngày như Tử Phàm, là tuyệt đối không có gì đe dọa được.

Dịch Thiên và Duẩn Hào nói đúng điều cả hai lo lắng nhìn nhau một lát mới lấy lại phong độ đi vào thang máy.

Thừa Tuyết về Ngự Biệt Uyển vừa vặn đúng giờ. Thím Lý nói cô phải chuẩn bị một bàn ăn nhỏ. Thừa Tuyết thấy trong tủ còn trứng nên làm một bữa buffet trứng.

Trưa, bạn Viên Hy đến, cô nhanh chóng chạy ra mở cổng để bọn họ vào. Khoảng năm sáu cô gái ăn mặc chỉnh chu đẹp đẽ khuôn mặt ai nấy đều hiện lên sự cao quý cùng kênh kiệu của một vị tiểu thư đài cát. Bọn họ thấy cô mặc đồ người hầu thì khinh bỉ nhìn bước ngang qua đi vào trong.

38. Chương 31.3. Trở Thành Người Làm (3).

Chương 31.3: Trở thành người làm (3).

Bạn bè của Viên Hy ngồi ở phòng khách thím Lý đi lên kêu Viên Hy xuống, Thừa Tuyết đem nước ép mình làm cùng trái cây bưng lên cho bọn họ.

-Viên Hy.

-Cậu đã khỏe hơn chưa?

Bọn họ thấy Viên Hy từ trên lầu đi xuống thì cười tươi nói.

-Đã khỏe hơn rồi.-Viên Hy ngồi xuống ghế sofa nói

-Mà Viên Hy này nhà cậu lớn thật đó.-một trong số bọn họ nói

-Đúng vậy nha.

Ngự Biệt Uyển này ai mà không thích chứ?

Bọn họ đua nhau trầm trồ cùng khen ngợi Viên Hy, Viên Hy đối với bạn bè của mình rất nồng nhiệt chào đón.

-Nè cô kia, sao nước của tôi lại như nước lã thế này?-một người vẻ mặt khó chịu đặt mạnh ly nước của mình xuống bàn

-Vậy sao? Để tôi đi pha lại.-Thừa Tuyết đi đến cầm lấy ly nước

Cô vào bếp pha lại ly nước cho cô gái đó, sau đó đem ra cho cô ta. Cô đã cho lượng đường nhiều hơn khi này, vậy mà cô ta lại gây khó dễ cho cô.

-Cái gì thế này? Sao lại ngọt như thế? Cô rốt cục có biết pha hay không?

-Lúc này cô nói không ngọt, bây giờ tôi thêm đường cô còn nói ngọt.-cô bắt đầu cãi lại

-Cô chỉ là người làm ở đây, chúng tôi là bạn của Viên Hy, cô không tôn trọng chúng tôi gì hết.-một người khác không hài lòng nói

Rõ ràng cô đến đây để chăm sóc Viên Hy, từ bao giờ lại bị bọn người này xem là người làm vậy?

-Kim, cô ấy...

-Cậu đừng bao che cho người làm bọn họ, bọn họ sẽ leo lên đầu cậu đó.-cô gái tên Kim đó chặn ngang lời Viên Hy

-Cô kia, cô rốt cục có biết cách lấy lòng chủ nhân hay không?

Thừa Tuyết tức đến mức không nổi nên lời nhưng mà nghĩ đến Viên Hy lại thôi, dù sao bọn họ cũng là bạn của Viên Hy.

-Xin lỗi, để tôi đi pha lại.-Thừa Tuyết mạnh mẽ cắn chặt môi cầm lấy ly nước trên tay cô ta

-Còn pha gì nữa? Không ngọt thì nhạt nhẽo như nước, tôi thấy nên đuổi đi cho xong.-Kim cúi kính, giục giàng lại ly nước

-Tôi sẽ pha lại. Cô không cần lo nữa đâu.-cô chỉ muốn cô Kim này không cúi gắt mà làm Viên Hy phiền lòng nên cũng giục lại ly nước

Trong lúc giành giật ly nước nghiêng đổ thẳng nước lên váy cô ta.

Cô ta tức giận hét lên một tiếng, đứng dậy: “Cô làm cái gì vậy? Bẩn hết váy tôi rồi.”

-Xin lỗi, để tôi lau.-Thừa Tuyết vớ tay cầm khăn giấy trên bàn lau váy cô ta

-Không cần cô lau.-Kim quát, hất tay cô ra

Thừa Tuyết thật không chịu được tính tiểu thư khó chịu của cô Kim này.

-Kim, hay là cậu vào toilet rửa đi, tớ thấy không đến nỗi gì đâu.-Viên Hy nói

-Ừ.-Kim đáp, liếc cô một cái mới bước đi

Thừa Tuyết không hiểu được mình chọc gì cô Kim này, trong khi cô pha nước rất vừa uống, vậy mà lúc thì cô ta la như nước lã, không thì la quá ngọt.

-Mấy bạn ăn đi.-Viên Hy chỉ tay món ăn trên bàn nói

Mấy người còn lại cũng không nói gì ăn mấy món trên bàn. Thừa Tuyết trong lòng cầu mong, sẽ chẳng có ai lại cáu gắt nữa. Vừa mới suy nghĩ xong, lại có người cau mày nhăn trán nói: “Món ăn gì thế này? Khó nuốt quá.”

Thừa Tuyết nhăn mặt, khẩu vị của bọn người này đúng thật là không thể phục vụ nổi mà.

-Vậy sao? Tớ thấy ngon lắm mà.-Viên Hy mỉm cười nói

-Mấy món này rất khó nuốt, chẳng hiểu người làm ở nhà cậu như thế nào nữa.

-Đúng vậy, còn tệ hơn mấy món mà người làm ở nhà tớ làm.

Mấy cái người này... nếu thật sự không ngon thì về nhà mình mà ăn lại ở đây chê khen đủ điều còn làm khó làm dễ với cô.

Đúng lúc điện thoại Viên Hy reo lên một hồi chuông, Viên Hy đứng lên nói sau đó bỏ ra ngoài nghe điện thoại: “Các cậu cứ tiếp tục đi, mình đi nghe điện thoại một lát.”

Đợi Viên Hy đi, cả đám đột nhiên đứng lên, khuôn mặt không mấy thân thiện với cô.

-Những món thế này mà cũng làm cho chúng tôi ăn, thật không hiểu người như cô sao lại được chọn vào đây làm.

-Cô có biết làm hay không? Người làm mà lại không biết pha nước làm món ăn ngon thì nghĩ đi.

-Những món này, cho chó cũng không thèm.

Một trong số bọn họ xỉ vả xong thì hất đĩa thức ăn trên bàn xuống sàn nhà.

Thừa Tuyết cắn chặt môi, hai tay nắm lấy vạt áo.

Cô ngẩng đầu nhìn bọn họ, ánh mắt phẫn nộ.

-Cô nhìn như vậy là sao? Bất mãn lắm sao? Cô chỉ là người hầu thôi, lên mặt cái gì.-một người dùng một ngón tay đẩy vai cô

Cô cảm thấy như bản thân bị nhục mạ, nhân cách bị hạ thấp, tức giận uất hận mà muốn phát khóc. Nhưng mạnh mẽ không để rơi nước mắt.

-Còn không mau dọn dẹp đi, nhìn là chướng mắt.

Thừa Tuyết lấy khăn lau trên bàn, ngồi chồm xuống dọn những thức ăn đổ trên sàn.

-Cô lau thế nào thế? Lau sạch lại đi.

Một người dùng chân đẩy tay cô.

Thừa Tuyết tay cầm khăn nắm chặt, thái độ như không để ý đến lời nói cùng thái độ của cô ta, tiếp tục công việc của mình.

-Tay cô cầm khăn không nổi hay sao? Lau mạnh tay vào.

Người khác héch mặt, cất cao giọng, sau đó quá đáng hơn chính là dùng chân đạp lên tay cô.

Tay đột nhiên bị đạp vô cùng đau đớn, mặt mày cũng nhăn lại, giống như sắp phát khóc.

-Các cô làm cái gì vậy?

Cả đám nghe thấy giọng nói lạnh nhạt phát ra từ ngoài cửa thì hoảng hốt, cô gái kia vội lấy chân ra.

Mặc Phong và Mặc Hàng quay về Ngự Biệt Uyển để lấy đồ nào ngờ lại thấy màn này.

-Ai cho các cô vào đây?-Mặc Hàng lạnh lùng nhìn bọn họ

-Bọn họ là bạn của tôi.-Viên Hy nghe điện thoại thấy Mặc Phong và Mặc Hàng về thì chạy ngay vào

-Tiểu thư, Ngự Biệt Uyển là nơi nào cô hẳn biết. Nếu để thiếu chủ biết cô cho bạn mình vào đây chắc chắn sẽ rất tức giận.-Mặc Phong nói

-Đây đều là bạn tôi, nếu anh tôi biết chắc chắn sẽ không giận tôi.-Viên Hy nói

-Thừa Tuyết, tay của cô... người làm trong nhà đâu? Ai bắt cô làm việc này?-Mặc Phong nhìn thấy tay cô sưng đỏ thì nhíu mày nói

-Không sao.-Thừa Tuyết xoa tay giấu sau lưng

-Tiểu thư, chúng tôi không muốn cô nổi giận nhưng mà tôi cho bạn cô ba giây, nếu bọn họ không rời đi thì e là hậu quả chỉ có bọn họ gánh.-Mặc Hàng trước sau vẫn là thái độ lạnh lẽo

-Anh...

-Viên Hy, tớ thấy bọn tớ nên về trước.

Kim đi toilet ra thấy tình hình không ổn đã cầm túi xách lên, sau đó cùng đám người kia đi nhanh khỏi.

-Hai người làm tôi mất mặt trước bạn bè như thế mới được sao?-Viên Hy bị bẽ mặt thì tức tối

-Tiểu thư, nếu cô không hài lòng thì cứ nói với thiếu gia.-Mặc Phong thái độ chẳng quan tâm đến

-Hai người...

Viên Hy tức giận nhưng không làm gì được, giậm chân lên sàn sau đó bỏ lên lầu.

-Thím Lý, người làm đâu? Sao lại để Thừa Tuyết làm những việc này?-Mặc Phong quay sang hỏi thím Lý

-Cái này... là cô ta tự động muốn làm. Tôi không hề ép.-thím Lý chỉ vào cô nói

-Là tôi muốn làm, đừng gây khó dễ cho thím Lý nữa.-Thừa Tuyết vội nói

-Bà đi làm việc đi.

Thím Lý thoát nạn liền nhanh chân đi vào bếp.

-Hai anh... đừng nói lại với Nhậm Tử Phàm, tôi, tôi không sao đâu.-Thừa Tuyết sợ hai anh nói lại với anh Nhậm Tử Phàm thì nói

-Cô bị xem như người làm, vậy mà còn bao che cho họ sao? Cô xem, tay cô đã sưng đỏ như vậy rồi.-Mặc Phong khó chịu nói

-Tay tôi bôi thuốc là hết ngay thôi. Không cần lo.-cô xoa tay, cười trừ

-Thừa Tuyết, cô quay về Hàn Lâm đi, tôi sẽ đưa Tư Nguyên đến làm bạn với cô. Ở Ngự Biệt Uyển này cô sẽ bị bọn họ ăn hiếp, thiếu chủ mà biết sẽ rất tức giận.-Mặc Hàng thanh âm giảm bớt lạnh lẽo nói

-Tôi biết rồi, chỉ là vì Viên Hy bị bệnh nên tôi đến chăm sóc em ấy, bây giờ em ấy đã khỏe hơn nên tôi cũng định sẽ quay về Hàn Lâm.-cô gật đầu cười

-Hai anh cứ làm việc đi, tôi đi về Hàn Lâm trước.

Cô nói xong thì đi thay đồ rồi rời khỏi.

Mặc Phong cùng Mặc Hàng thoáng nhìn nhau, ai mà không nhìn ra cô đang bị gây khó dễ, bản thân cô lại lương thiện hoặc là ngu ngốc không biết.

...

Tối đến, Thừa Tuyết tắm sạch sẽ xong nằm sắp trên giường, Tư Nguyên lấy chai dầu bôi lên tay Thừa Tuyết bị giẫm lên.

-Sao lại thế này? Ai làm vậy?-Tư Nguyên nói

-Chị không cần thận nên kẹt tay vào cửa thôi.-cô xua tay

-Sưng đỏ lên hết rồi. Nhìn chị hình như rất mệt mỗi.-Tư Nguyên thoa xong đây nấp lại

-Chắc hai bữa nay ngủ không đủ giấc thôi.-cô cười trừ

-Em nghe Mặc Hàng nói chuyện chị rồi. Chị đừng lo quá, sự thật sẽ nhanh chóng điều tra ra thôi.-Tư Nguyên mỉm cười động viên cô

-Chị biết rồi. Đạo này em với Mặc Hàng thế nào rồi?

-Vẫn như trước thôi chị.

-Chị thấy hay là em cứ thử mở lòng với Mặc Hàng xem.

-Không phải em không mở lòng mà là Mặc Hàng không chịu mở lòng thôi.-Tư Nguyên lắc đầu cười nhạt

-Chị thấy Mặc Hàng cũng quan tâm em, có lẽ bản tính cậu ấy đã như vậy không thích thể hiện ra thôi. Con người ai lại không có tình cảm cảm xúc chứ?-Thừa Tuyết cười đầy ảm áp

-Em nghĩ... mà thôi đi ạ.-Tư Nguyên định nói gì thì thôi, thoáng nhìn qua đồng hồ trên bàn

-Mới đây đã gần tám giờ rồi sao? Em có việc bận, em đi trước nha chị.-Tư Nguyên cầm túi xách đứng lên

-Tạm biệt em, khi nào rảnh thì đến chơi với chị.

Thừa Tuyết tiễn Tư Nguyên ra tới cổng, đợi Tư Nguyên lên xe mới vào trong nhà.

.

Bởi vì Mỹ Ảnh đưa đơn kiện Khởi Lạc, Nhậm Tử Phàm lại ở nước ngoài nên mọi nhân viên đều bận rộn, nhất là Mặc Phong.

Đặc biệt là tin biên kịch Lưu nói với báo chí Mặc Phong đã có thái độ không tốt còn chửi bới họ làm Nhậm Tử Phàm có chút tức giận. Trước giờ trong công việc anh yêu cầu cần có sự bình tĩnh và cơ trí, nên Mặc Phong phải hơn các nhân viên khác vậy mà khi anh rời khỏi lại xảy ra tình trạng này.

Sau cú điện thoại Mặc Phong nhận từ Nhậm Tử Phàm khuôn mặt có vẻ tức giận.

-Vu Diệc Thuần...

Nếu không phải cô ta chưa gì đã chửi mắng bọn người bên Mỹ Ảnh thì họ đã không có cơ hội nói này nọ, có có phải báng nhân cách nhân viên Khởi Lạc.

Khởi Lạc trước giờ rất chú trọng chuyện hình tượng nhân viên, yêu cầu cần sự chuyên nghiệp.

-Kêu nhân viên Vu Diệc Thuần phòng Hoa Lạc lên gặp tôi.-anh nói vài điện thoại trên bàn được kết nối với thư kí bên ngoài

Không lâu sau Diệc Thuần đã lên tới nơi, vì trước giờ anh không kêu cô lên gặp bây giờ kêu nên không khỏi lo lắng.

Thu hết can đảm mở cửa bước vào, Diệc Thuần nhìn thấy Mặc Phong đứng ngay cửa sổ bằng kính trong suốt sát sàn nhìn ra bên ngoài.

-Chào... phó tổng.-Diệc Thuần nuốt nước bọt căng thẳng nói

-Ngồi xuống.

Diệc Thuần thấy không khí đột nhiên lạnh hẳn, hai tay vì căng thẳng mà chảy đầy mồ hôi.

-Có... có chuyện gì vậy phó tổng?

-Tất cả đều nhờ chuyện tốt của cô.-Mặc Phong xoay người nhìn Diệc Thuần ngồi trên ghế

-Cái... cái đó, là do... mất kiểm soát, thật ra cũng không phải chuyện tốt gì.-Diệp Thuần đưa tay lên, khuôn mặt vô tội

-Bây giờ cô có hai lựa chọn, một là xin lỗi bọn họ...

-Anh... sẽ không bắt tôi làm cái một phải không?

-Nghĩ xem.

-Hay là nói cách thứ hai đi.

-Hai chính là... tìm ra bằng chứng.

-A, tôi thấy cái thứ hai tôi làm được.-Diệp Thuần mắt sáng rực nói

-Ba ngày. Ba ngày cô phải tìm ra được chứng cứ.-Mặc Phong đi qua chiếc bàn dài, dừng trước mặt Diệp Thuần

-Ba ngày quá ít. Năm ngày.-Diệp Thuần giơ năm ngón tay lên

-Ba ngày. Không thì thôi vậy.-Mặc Phong nhún vai

-Được được, ba ngày.

-Nhớ chỉ ba ngày, nếu không tôi sẽ cho cô... out.

Đúng là vô lí. Không có lí lẽ mà. Rõ ràng cô không phải người chịu trách nhiệm kịch bản, cô chỉ lỡ không kìm chế được mới chửi bọn họ thôi. Sao không nói là anh cố ý trốn trách nhiệm, bắt cô làm thay.

-Phó tổng, luật sư Hứa đã tới đang đợi ở bên ngoài.-thư kí của anh từ ngoài bước vào nói

-Cho ông ấy vào.

Diệp Thuần thấy anh bận tiếp chuyện nên biết điều đi khỏi trước khi đi còn quay lại hỏi anh cho chắc: “Thật sự không thể cho năm ngày sao?”

Mặc Phong lạnh lùng trừng, ý bảo anh giống nói đùa sao, Diệp Thuần thất thời làm mặt đau lòng rồi khỏi.

Đúng lúc luật sư Hứa đi vào, cả hai lướt qua chạm mặt nhau. Trong tiềm thức cả hai dâng lên một cảm giác thân quen. Nhưng nhất thời không nhớ đối phương là ai nên vô tình bước ngang qua nhau.

39. Chương 32. Nhị Lão Thiếu.

Chương 32: Nhị lão thiếu.

Hứa Nhất Duy là con trai của luật sư nổi tiếng đại diện cho Khởi Lạc - Hứa Viễn Đức. Hứa Viễn Đức đã sang Singapo để bàn công việc nên vụ kiện của Mỹ Ảnh lần này là do Hứa Nhất Duy đảm nhận.

-Xin chào phó tổng, tôi là Hứa Nhất Duy.-Nhất Duy lịch thiệp vươn tay ra trước mặt Mặc Phong

-Chào, mời ngồi.-Mặc Phong bắt tay sau đó chỉ vào ghế

Nhất Duy ngồi xuống ghế sofa đối diện Mặc Phong, từ trong cặp lấy hai tập tư liệu ra, một bản đưa cho Mặc Phong, bản còn lại mình giữ.

-Đây là những điều tôi đã ghi nhận lại sau khi xem lại tất cả những lời nói bên phía chúng ta và Mỹ Ảnh nói.

-Khả năng kiện thắng là bao nhiêu?-Mặc Phong xem hồ sơ hỏi

-Khả năng kiện thắng chỉ có 40% nếu như biên kịch chúng ta có thể nói rõ vì sao viết được một kịch bản như vậy, viết khi nào nhưng nếu có luôn bằng chứng bên họ ăn cắp của chúng ta khả năng thắng là 99%.-Nhất Duy tường tận nói

-Khi nào sẽ ra tòa?-Mặc Phong đóng tài liệu lại hỏi

-Năm ngày sau.

-Dư đến hai ngày.

Mặc Phong trầm nói, môi hơi nâng lên.

-Luật sư Hứa, nội trong ba ngày chúng tôi sẽ có bằng chứng Mỹ Ảnh mới là người ăn cắp kịch bản của chúng tôi, anh yên tâm.-Mặc Phong không phải tự tin mà là tin tưởng vào Diệc Thuần

-Nếu phó tổng đã nói như vậy thì tôi tin.

Bàn bạc thêm một vài nội dung Nhất Duy dọn tư liệu vào rồi rời đi.

Bề ngoại Nhất Duy đều tản ra một sự tao nhã, khuôn mặt điển trai lại rất cuốn hút, có lẽ anh là luật sư nên cả người đều thể hiện sự lịch thiệp và cao trọng (cao quý sang trọng).

-Đúng là... rõ ràng ý mình chức vụ lớn thì ăn hiếp mình.-từ phía trước Diệc Thuần vừa pha cafe xong, tay cầm ly cafe vừa đi vừa nhần nhó

Cứ lo lắng nhắm Diệc Thuần không nhìn phía trước nên liền ập mặt vào người Nhất Duy, thậm hơn chính là đổ cafe lên áo Nhất Duy.

-Xin lỗi, xin lỗi...-Diệc Thuần luống cuống lau lau áo cho anh

-Không sao. Tôi có thể đi rửa.

-Anh...

Diệc Thuần ngừng tay ngẩng đầu nhìn người xui xẻo bị mình làm đổ cafe lên người, là người lúc cô gặp ở phòng phó tổng.

Nhìn mặt anh ta rất quen.

-Anh là...

-Cô... Thuần Thuần.

-Nhất Duy là anh?

Thì ra Diệc Thuần và Nhất Duy lúc trước là hàng xóm, từ nhỏ cả hai rất thân thiết, đến năm Diệc Thuần mười một thì gia đình Nhất Duy chuyển đi đến bây giờ cả hai lại vô tình gặp nhau

Có thể xem là có duyên sẽ gặp lại.

Diệc Thuần và Nhất Duy ngồi trong căn tin công ty, mua hai ly nước cả hai ngồi ôn lại chuyện cũ.

-Trùng hợp thật lại gặp anh ở đây.-Diệc Thuần tự nhiên giống như một thực nữ giọng nhỏ nhẹ

-Có thể xem là chúng ta có duyên. Mấy năm qua em và gia đình vẫn khỏe chứ?-Nhất Duy hỏi han

-Ba mẹ em ở quê vẫn khỏe, em làm ở đây cũng rất tốt.-Diệc Thuần đáp

-Lâu lắm rồi anh vẫn chưa gặp hai bác, lại rất nhớ quê cũ, khi nào rảnh chúng ta về quê thăm hai bác được chứ?-Nhất Duy đề xuất

-Tất nhiên là được, em cũng rất nhớ ba mẹ. Nhưng mà phải đợi đến khi công ty cho nghỉ đã.

-Không sao đâu, khi nào em đi được thì nói với anh.

-À, mà anh đến đây làm gì?-Diệc Thuần hỏi

-Anh làm luật sư giống ba mình, vụ kiện lần này của công ty em là anh đảm nhận.-Nhất Duy giải thích

-Hóa ra là vậy. Nhất Duy, em đặt tất cả niềm tin vào anh, dù thế nào anh cũng phải kiện thắng đó, bởi vì người bị kiện là bạn của em.-Diệp Thuần vươn tay mình đặt lên vai Nhất Duy

-Thuần Thuần đã mở lời làm sao anh dám cãi thua. Nhưng mà có một số rắc rối, nếu không tìm thấy bằng chứng thì khả năng thắng lợi rất thấp.

-Anh yên tâm, nội trong ba ngày em sẽ tìm ra bằng chứng.-Diệp Thuần vỗ ngực lớn giọng nói

-Em nói thật giống phó tổng, anh ta cũng nói trong ba ngày sẽ tìm ra bằng chứng.-Nhất Duy nhớ câu nói của Mặc Phong thì cười nói

-Xi, em nói anh nghe, phó tổng của bọn em không khác gì một tên khùng điên, chỉ giỏi nhất chèn ép cấp dưới của mình. Anh tốt nhất đừng chọc anh ta.-Diệp Thuần nói nhỏ vừa đủ cả hai nghe

-Hình như em không thích phó tổng lắm?

-Em đối với anh ta chỉ có thể nói là oan gia, nếu em mà mắc một lỗi nhỏ thì chắc chắn bị anh ta lôi ra rồi bắt em làm những chuyện vô lí.-Diệp Thuần vừa nghĩ đến mình bị Mặc Phong chèn ép thì nổi giận

-Thật ra... không cấp trên nào khó với nhân viên, trừ người có tâm địa không đứng đắn.-Nhất Duy uống một tí cafe đáp

-Luật sư như anh đúng là khéo nói, anh đang nói giúp anh ta chứ gì? Bỏ đi, tâm trạng em tốt không muốn nhắc đến rồi lại tức giận.-Diệp Thuần xua tay sau đó uống nước

-Thuần Thuần, tính tình của em vẫn là nhớ kỹ thù dai như trước mà.

-Gì chứ? Em thù dai khi nào?-Diệp Thuần chu mỏ nhú mày

-Có nhớ lúc nhỏ không? Anh lỡ tay làm hư con búp bê của em, em bắt anh xin lỗi thì sẽ không nói với mẹ anh.

-Lúc đó em cũng không nói với mẹ.-Diệp Thuần liền cãi

-Phải, đúng là khi ấy em không nói với mẹ. Nhưng mà khi anh bị ba la vì làm bài điểm thấp, em lại lôi chuyện đó ra nói với ba anh. Em xem, em có thù dai không?

Nhất Duy nhớ lúc đó bị ba anh đánh cho hai roi, cái mông cũng nở hoa, vậy mà Diệp Thuần lại vui vẻ cười còn chọc anh.

-Cái đó... là tuổi trẻ thiếu suy nghĩ.-Diệp Thuần lè lưỡi cười hì hì

-Em đó, tính tình thì ương bướng không nghe lời, lại nóng nảy không suy nghĩ thấu đáo, ai mà đã bị em liệt kê vào danh sách những người đáng ghét thì em lại có ác cảm dù người đó có làm chuyện tốt gì đi nữa. Đến bao giờ mới chịu bỏ đây?-Nhất Duy không hài lòng về cô nói

-Gì chứ? Anh cũng không nằm trong những người em ghét thì anh lo gì chứ? Không phải chúng ta từng móc ngoéo dù thế nào cũng sẽ yêu thương nhau sao? Em làm sao ghét anh?-Diệp Thuần đơn thuần nói

-Được rồi, em đúng là lém lỉnh giảo hoạt như xưa.

-Hết giờ giải lao rồi em phải về làm việc, khi nào rảnh chúng ta nói tiếp.-Diệp Thuần liếc nhìn đồng hồ trong căn tin đứng lên

-Cho anh số điện thoại của em, khi nào rảnh anh sẽ gọi hẹn em ăn cơm.

Diệp Thuần với tay cầm điện thoại Nhất Duy vừa lấy ra, bấm một dãy số đưa cho anh: “Đây là số của em.”

-Được, khi nào rảnh anh gọi em.

Diệp Thuần cười rạng rỡ chào anh sau đó quay người rời đi.

Nhất Duy từ nhỏ đã có cảm tình với Diệp Thuần nên khi gặp lại cô nhắc lại kỷ niệm trước kia làm lòng anh mạnh mẽ dâng trào một cảm xúc, cũng không rõ là cảm xúc gì, chỉ biết rất mạnh mẽ.

Nhất Duy mỉm cười dịu dàng nhìn bóng lưng của Diệp Thuần, sau đó cầm cặp rời đi.

...

Trời sắp tối, Thừa Tuyết ở trong bếp làm bữa tối, cô kêu Tâm Nhi đi dọn dẹp phòng giúp mình và chăm sóc những chậu hoa lưu ly, cùng hoa ở hoa viên.

Từ ngoài, một chiếc bóng cao lớn của một người nam nhân tiến vào trong, bước chân vô cùng nhẹ nhàng nhẹ như cơn gió thoảng qua khó cảm nhận được.

Hai tay nam nhân vươn ra, dừng sau lưng Thừa Tuyết, sau đó chuẩn xác dùng hai tay bịt miệng cô.

Thừa Tuyết kinh hoàng, tay cầm cái sạn rớt xuống đất. Hai tay cô đưa lên dùng sức gỡ tay người tấn công phía sau mình.

-Suyt, là tôi.

Thừa Tuyết giật mình khi nhận ra giọng nói này, không phản kháng nữa, im lặng chờ anh nói tiếp: “Tôi thả em ra nhưng em không được la lên.”

Anh thấy cô gật đầu thì buông tay ra.

Thừa Tuyết xoay người, ánh mắt trừng to: “Anh sao lại vào được đây?”

-Leo vào. Cũng không khó khăn mấy.-Trình Ngụy thản nhiên nhún vai

-Anh... sao có cồng chính anh không vào mà phải leo tường?-Thừa Tuyết bình tĩnh bản thân lại hỏi

-Bảo vệ cho tôi vào sao? Dù sao Nhị thiếu tôi cũng không phải bạn bè của Nhậm Tử Phàm. Em muốn tôi bị dí súng vào đầu hay sao?-Trình Ngụy ngồi xuống ghế rất tự nhiên cầm bình nước trên bàn rót vào ly uống

-Cái đồ thần kinh nhà anh. Anh biết như vậy còn đến đây làm gì?

-Tôi biết Nhậm Tử Phàm hiện ở Úc, tôi lại nhớ em, thân thể tôi cũng vậy.-Trình Ngụy không bắt kể mình bị mất mặt mà nói

-Đồ... bệnh hoạn. Ai mà thèm thân thể của anh.-Thừa Tuyết mỗi lần gặp anh chỉ toàn bị lời nói của anh làm tức điên

-Tiểu Tam, em đừng có phũ phàng rũ bỏ trách nhiệm chứ? Không phải đã nói rõ rồi sao? Em mà không lấy tôi ép em lấy.-Trình Ngụy mặt dày hơn

Đúng là đồ vô liêm sĩ.

-Anh... tốt nhất là gọi anh bằng Nhị lão thiếu đi. Nhị lão thiếu, nếu anh không muốn bị dí súng vào đầu thì anh mau đi đi.-Thừa Tuyết mặc kệ anh

-Em tưởng hai tên đó làm được gì tôi? Súng của họ nhanh hơn tôi không?-Trình Ngụy khinh bỉ

-Cái... anh đến chọc tức tôi hay sao? Anh đi mau.-Thừa Tuyết bị anh chọc, thẹn quá hóa giận

-Tiểu Tam, lúc em giận cũng xinh đẹp như vậy. Tôi thật muốn ôm em, hôn em...

-Im. Anh mà còn nói tôi không khách sáo.-Thừa Tuyết nói xong thì thượng cẳng tay hạ cẳng chân

-Yaa... em là con gái sao lại hung dữ như vậy.

Trình Ngụy là có đề phòng, đáng lẽ né được cú đá của cô nhưng lại cố ý để cô đá chân mình.

Trình Ngụy bộ dạng vô cùng ủy khuất, đáng thương cúi người ôm chân mình.

-Anh mà còn nói, tôi đánh đến khi anh rời đi.-Thừa Tuyết không nể nang

Trình Ngụy không còn lời để nói, lại không muốn rời khỏi ngay, liếc nhìn xung quanh sau đó liền nói sang chuyện khác: “Tiểu Tam, cá em chiên sắp khét rồi kìa.”

Chỉ tay vào chảo cá đang chiên kia, như có lòng tốt nhắc.

Thừa Tuyết sực nhớ con cá mình đang chiên, liền cầm sạn lên, có lẽ để lâu cá lại muốn khét nên giăng dầu. Cô lại không dự phòng liền bị làm phỏng ngay tay, nhưng rất nhanh nhẹn liền tắt bếp.

Thừa Tuyết nhăn trán cầm tay mình, vừa bị đập xong bây giờ bị phồng ngay vết thương cũ, đau chồng thêm đau, Thừa Tuyết đúng là khóc không ra nước mắt.

-Sao lại không cẩn thận?

Trình Ngụ thấy cô ôm tay mình vội vã đứng lên từ phía sau vươn tay ra cầm lấy tay bị phồng của cô.

-Đau... nhẹ tay thôi.-Thừa Tuyết nhăn trán, cau có trừng anh

-Để tôi xem.

Trình Ngụ giống như đang ôm cô từ phía sau, nhìn tay cô bị thương.

-Tay em đau ra nhiều vết thương thế này?-anh chau mày

-Lúc sáng... không cẩn thận bị kẹt tay vào cửa.-cô lúng lúng đáp

-Thật sao?-anh nghi ngờ

-Thật. Mà anh xem nhanh lên, đau chết tôi.

-Em vội gì. Để tôi xem.

Tiếng bước chân vang lên khe khẽ, trong không gian không nghe thấy, bộ âu phục xám bạc tôn lên vóc dáng trắng kiện của nam nhân. Mũi mũi nâng lên.

-Nhẹ... nhẹ thôi.

Bước chân nam nhân dừng lại khi nghe trong bếp tiếng cô nói.

Mày anh nhíu lại thật chặt.

-Đã đỡ hơn chưa? Có đau không?

Mặt anh một lúc càng tối đi khi trong bếp lại có giọng của nam nhân khác.

-Ừm... bớt đau hơn rồi. Cũng rất thoải mái.

-Đương nhiên rồi, tôi đã bảo tôi rất giỏi trong chuyện này.

-Anh bớt nói đi. Nhanh lên một chút.

-Em vội gì, từ từ mới dễ chịu, nhanh quá sẽ đau.

-Ấy... lời nói của anh... làm tôi ớn cả người.

-Là em nghĩ thôi. Em muốn nhanh thì tôi nhanh một chút. Đã thoải mái hơn chưa?

Bên ngoài, một luồng khí lạnh đột nhiên bao trùm không gian xung quanh, hai tay nam nhân siết chặt, lời nói rõ ràng như vậy. Cô lại cứ nhiên dẫn người đàn ông khác vào nhà khi không có anh ở nhà.

Anh nghiêng răng, dáng người uy nghiêm, khuôn mặt xám đen bước vào gọi tên cô: “Ô Tô Thừa Tuyết.”

Thừa Tuyết giật mình, nhìn ra cửa bếp nhìn thấy Nhậm Tử Phàm đứng ở đó, khuôn mặt rất đáng sợ như muốn giết người.

Lại nhìn sang mình và Trình Ngụ, cô vội rút tay mình khỏi tay Trình Ngụ, khuôn mặt trắng bệch.

Không phải là nói một tuần mới về sao? Sao mới ba ngày anh đã về?

40. Chương 33. Người Đàn Ông Không Nên Dính Vào.

Chương 33: Người đàn ông không nên dính vào.

Nhậm Tử Phàm thấy tình cảnh không như mình suy nghĩ thì mặt hơi danh lại. Thì ra là này giờ Trình Ngụ bôi thuốc cho cô.

Nhưng mà lời nói lúc này của hai người ngoài mờ ám ra thì rất là mờ ám.

Bảo anh không nghĩ bấy bạ làm sao được?

Lấy lại phong độ, Nhậm Tử Phàm lạnh giọng hỏi: “Nhị thiếu, anh thật quan tâm người phụ nữ của tôi.”

Lời nói ngoài hờ hững ra còn có ý mỉa mai.

Thừa Tuyết không nghĩ anh lại quay về lúc này, khi này là Trình Ngụy bôi thuốc cho cô a, không biết anh có nghĩ gì không?

-Không phải, thật ra mọi chuyện...

Thừa Tuyết định giải thích lại nhận ra cái nhìn sắc lạnh rất ghê người từ anh. Cả người cô lạnh toát, tưởng như đang ở trong hầm băng.

-Phàm thiếu, anh thật thương tiểu tam nha, sợ cô ấy cùng người đàn ông khác bên nhau lại nhanh chạy về.-Trình Ngụy châm chọc

-Chi bằng nói Nhị thiếu, sở thích cũng đặc biệt khác người.

-Hai người... mọi chuyện không phải như vậy, là hiểu lầm. Trình Ngụy hay là anh về đi.

Lòng bàn tay Thừa Tuyết đã lạnh ngắt, sợ hai người này mà lại đụng độ nhau thì sẽ có đại chiến a, tốt nhất là cô hòa hoãn trước.

-Muốn về ư? Tưởng là nơi của tôi đi vào tự do hay sao?-Nhậm Tử Phàm hừ lạnh

-Hay là...

Cô định đề xuất gì đó bắt gặp cái nhìn lạnh lẽo của anh thì nín bật.

-Muốn thế nào?-Trình Ngụy không có gì lo sợ, ngược lại rất vui vẻ đón tiếp

-Phải theo thuộc hạ của Nhị thiếu có đủ bản lĩnh hay không?

Cô nuốt nước bọt, xem ra chuyện này có vẻ... khó giải quyết.

Trình Ngụy ra ngoài phòng khách ngồi, Nhậm Tử Phàm ngồi ở ghế chủ.

Thừa Tuyết không biết là cố ý hay vô ý lại đi gọt trái cây mời Trình Ngụy. Cứ như đang tiếp khách đến nhà chẳng bằng.

Nhậm Tử Phàm trừng cô, giống như muốn ăn tươi nuốt sống cô vậy.

Cô cười như thể mình vô tội liền đi đến ngồi về một phía.

Một lúc sau Mặc Hàng cùng Nin lại cùng lúc đi vào, Mặc Hàng đến là dẫn Tư Nguyên tới chơi với Thừa Tuyết còn Nin là đến “chúc” Trình Ngụy.

-Hình như... không đúng lúc rồi.-Tư Nguyên thấy không khí căng thẳng thì nhìn sang Mặc Hàng

-Qua bên đó đi.

Mặc Hàng hiểu rõ tình hình thế nào, đưa tay lên vỗ vai Tư Nguyên về hướng Thừa Tuyết đang ngồi.

Tư Nguyên cũng rất nghe lời đi đến ngồi cạnh Thừa Tuyết, Tư Nguyên thì thầm: “Hình như sắp có chiến tranh?”

-Một lát em nhớ cẩn thận, không khéo lại vạ lây.-Thừa Tuyết ghé tai Tư Nguyên nói

-Em biết rồi.

Trình Ngụy thấy Nin đến thì đứng lên định rời đi, còn chưa đứng thẳng người thì bị Mặc Hàng đưa tay ra chặn lại: “Mời Nhị thiếu ngồi xuống.”

Trình Ngụy thấy vậy thì đưa tay lên nhún vai ngồi trở lại ghế.

-Xem ra Phàm thiếu muốn đón tiếp tôi.-Trình Ngụy buông lời mỉa mai

-Dù sao đây cũng là nơi của tôi, đón tiếp hơn tôi cũng có thể làm. Nhị thiếu muốn thử không?

-Bớt lời thôi đi, muốn gì cứ nói thẳng.-Trình Ngự ngán ngẫm nói

-Muốn thử xem kĩ thuật bắn súng của Mặc Hàng giỏi hay là Nin giỏi?-Nhậm Tử Phàm như đang nói một chuyện vui, chẳng hề để tâm

-Nói vậy... là muốn hai bọn họ đấu súng?-Trình Ngự hơi ngời thẳng người, nhíu mày lại

-Nhị thiếu sợ Nin thua sao?-Nhậm Tử Phàm châm chọc

-Nin, người thấy sao?

Dù sao đây cũng là nơi của Nhậm Tử Phàm, Mặc Phong lại là sát thủ giỏi nhất UP, Trình Ngự chỉ lo lần này Nin không chết cũng là bị thương.

-Thuộc hạ có thể đấu.-Nin gật đầu

-Nhưng mà bọn họ chỉ được bắn ba lần đạn, nếu Nin có thể thắng Mặc Hàng, tôi sẽ để Nhị thiếu đi.

-Dựa vào Phàm thiếu sẽ giữ tôi được sao? Chẳng qua muốn xem sát thủ giỏi nhất UP là thế nào?

Trình Ngự thái độ tràn đầy tự tin, lại dừng dừng xem thường Nhậm Tử Phàm.

Một bên, Thừa Tuyết và Tư Nguyên thật sự không hài lòng với cách giải quyết vấn đề của hai người đàn ông này, ngoài dùng mạng sống của người khác ra để cá cược thì thật sự không nghĩ đến tình cảm hay sao?

Mạng sống của người khác không lẽ là không có một chút giá trị gì đối với hai người đàn ông ngông cuồng này?

Mặc Hàng rất cẩn thận quan sát hành động của Nin, tay nhẹ nhàng đưa tới thắt lưng.

Nin cũng từ từ di chuyển con người quanh người Mặc Hàng, tay đưa tới thắt lưng rút súng.

Tất cả như nín thở. Từng nhịp thở dồn dập đè nén tâm trạng cảm nghĩ của con người.

Không khí nặng nề bức bách con người ta, đang lúc hồi hộp, cả hai nhanh như chớp đã rút súng ra chia thẳng vào đối phương. Ánh mắt tràn đầy sự khát máu.

Hơi thở có chút dồn dập, chưa bao giờ hai cô gái xem một cuộc đọ súng trực tiếp như vậy, cứ như người đang bị chia súng và cầm súng là mình.

Tư Nguyên khuôn mặt đầy lo lắng, tay kéo tay Thừa Tuyết, môi mím chặt, mặt tái đi.

Thừa Tuyết biết cô lo lắng cho Mặc Hàng lại rất sợ hãi nên nắm tay Tư Nguyên một cái xem như trấn an. Khi cô biết “nghe phụ” của hai người đàn ông này, thì sớm đã chuẩn bị tâm lí đến chuyện có ngày như hôm nay.

Không sớm thì muộn.

Ánh mắt hơi híp lại, hai người nam nhân ngồi trên ghế khể quan sát tình hình, thái độ như đang xem một bộ phim hành động đang ở cảnh đấu súng.

Đạn đã lên, tay cả hai nhấc còi từ từ, như đang âm thầm chiến đấu. Cẩn thận.

Bọn họ ngay cả chớp mắt cũng không dám, bởi vì thần chết không bao giờ thích đùa với họ.

__Pằng pằng

Hai tiếng súng nổ lớn, hai cô gái giật mình kinh hãi trợn mắt nhìn cảnh kia, hai viên đạn bay ra nhanh như tốc độ ánh sáng, hai người tay chân di chuyển rất nhanh liền nghiêng người né đi.

Tư Nguyên như muốn thoát tim, chỉ lo lắng cho sự an nguy của Mặc Hàng.

Chẳng qua Tư Nguyên không hiểu, vì sao Mặc Hàng phải làm sát thủ, bàn tay anh đã nhuộm đầy máu tươi nhưng mà vẫn không dừng lại. Còn Nhậm Tử Phàm kể cả Trình Ngự kia, vì sao thích đem sinh mạng của người khác ra để cá cược.

Ánh mắt Mặc Hàng híp lại, vô cùng lạnh lùng nhìn Nin. Súng giương cao.

Nin trước giờ đều nghe danh của Mặc Hàng nhưng cũng không khâm phục Mặc Hàng, chỉ muốn một lần xem xem thật sự mọi người trong thế giới ngầm phong cho Mặc Hàng cái danh đó có thật hay không?

Ngay lúc chuẩn bị bóp còi thì Tư Nguyên đột nhiên đứng lên, cô không muốn nhìn anh giống như một con robot không có cảm xúc: “Mặc Hàng, đừng bắn nữa.”

Hai phát súng nữa vang lên, bay ra giữa không trung, Mặc Hàng bị phân tâm nên hướng súng bay ra lệch đi không bắn trúng Nin. Anh cũng rất nhanh di chuyển né viên đạn kia của Nin.

Không ngờ là Tư Nguyên lại chạy ra, cả Thừa Tuyết trừng mắt kinh sợ khi thấy Tư Nguyên chạy ra, Nhậm Tử Phàm cùng Trình Ngụy hơi giật mình.

Cái cô gái này, chẳng lẽ không sợ chết?

Nin thấy Mặc Hàng đang ở thế bị động không thể đề phòng liền nổ súng tiếp.

Nào ngờ Tư Nguyên chạy ra, Mặc Hàng nhìn thấy mở to mắt, lập tức bay tới ôm lấy Tư Nguyên, bản thân như lá chắn che hết người Tư Nguyên.

Không gian vang lên một tiếng động, khắp phòng bất ngờ thoang thoang mùi tanh của máu, Tư Nguyên hoảng hồn ánh mắt ngây đi.

Tay Tư Nguyên di chuyển sau lưng Mặc Hàng, lần đến vai.

Tay cô nhanh chóng ướm dẫm.

-Mặc... Mặc Hàng...

Tư Nguyên đưa tay lên cao để mình nhìn thấy. Máu. Tanh. Đỏ tươi.

Mặc Hàng đỡ cho cô viên đạn lúc nãy, tay cô dính đầy máu của anh.

Bờ môi Tư Nguyên run run, mặt tái nhợt, ánh mắt rưng rưng giống như phát khóc: “Mặc Hàng... anh, anh không sao chứ?”

Mặc Hàng đẩy Tư Nguyên ra, mặt tái đi, mồ hôi chảy đầy trên trán. Anh ngoan cường gượng ép quay đầu lại, bỏ khẩu súng trên tay xuống: “Thiếu chủ, tôi thua rồi.”

Lần đầu tiên, Mặc Hàng đỡ đạn cho người mà không hề có ơn với mình, lại là một cô gái. Cũng là lần đầu từ khi bước vào thế giới ngầm lại nhận thua người khác.

-Cậu không thua... chúng ta hòa.-Nin hơi cúi mặt, sau đó ngẩng đầu nói

-Lần này xem như hòa nhau, anh có thể đi.-Nhậm Tử Phàm không tỏ thái độ gì lạnh nhạt nói

-Vừa né được đạn, vừa đỡ đạn cho người khác. Thân thủ nhanh nhẹn, kỹ thuật bắn súng lại rất chuẩn. Xem ra Mặc Hàng là sát thủ giỏi nhất UP quả không sai.

Trình Ngụy là thật sự xem trọng tài năng cùng bản lĩnh của Mặc Hàng.

-Hôm nay đã làm phiền rồi. Tiểu Tam, khi khác anh tìm em.

Trình Ngụy đưa tay làm động tác tạm biệt, không quên để lại nháy mắt cùng một nụ cười sáng chói đến nhức mắt.

Thừa Tuyết trừng anh, còn có lần sao hay sao?

-Mặc Hàng... anh, đừng chết mà... xin lỗi, là tôi sai.

Tư Nguyên thấy mặt Mặc Hàng trắng như tờ giấy, môi anh cắn chặt trông như đang cố đè ép cơn đau xuống.

-Thừa Tuyết, kêu Tâm Nhi đi chuẩn bị một thau nước nóng, khăn lau, thuốc giảm đau cùng thuốc sát trùng.

Nhậm Tử Phàm dặn, sau đó nói tiếp: “Còn em, tôi sẽ xử lý sau.”

Thừa Tuyết nuốt nước bọt, biết thế nào mình cũng bị anh chém đầu liền như bay chạy đi căn dặn Tâm Nhi.

-Có cần tìm bác sĩ không?-Nhậm Tử Phàm hỏi Mặc Hàng

-Không... hãy kêu Mặc Phong đến.-Mặc Hàng cắn răng lắc đầu

-Không được, phải kêu bác sĩ. Anh sẽ chết mất.-Tư Nguyên từ lúc nào nước mắt đã rơi đầy, lắc đầu nguầy nguậy

-Những người như chúng tôi, không thể gọi bác sĩ.-Mặc Hàng mặt mày càng lúc tái nhợt, nhăn nhó

-Tôi không thể... phải gọi bác sĩ. Tôi không muốn vì tôi mà anh chết.-Tư Nguyên như một đứa trẻ khóc lóc rất tội nghiệp

-Tôi không dễ chết đến thế đâu. Thiếu chủ, cứ gọi Mặc Phong đến. Cậu ấy sẽ giúp được tôi.

. . .

Sau khi Mặc Phong đến thì giúp Mặc Hàng lấy đạn ra, phải mất gần hai giờ đồng hồ mới hoàn thành xong. Tư Nguyên ở ngoài phòng cứ đi qua đi lại, tay chấp lại cầu nguyện.

Thừa Tuyết cũng không phải không nhận ra tình cảm Tư Nguyên dành cho Mặc Hàng, nhưng có lẽ do bài xích nên Tư Nguyên không thể chấp nhận Mặc Hàng, cũng như mở lòng mình.

Mặc Phong đưa Mặc Hàng và Tư Nguyên về, Thừa Tuyết chờ chiếc xe chạy đi mới vào trong.

Thừa Tuyết bước lên phòng mình, vừa mở cửa ra nhìn thấy Nhậm Tử Phàm ngồi trên giường.

Bất giác cô cảm thấy căng thẳng.

< style="margin-bottom: 0px; border-width: 0px; line-height: 18px; font-family: roboto, helvetica, arial, tahoma, sans-serif; font-size: 13px; list-style: none; border-spacing: 0px; border-collapse: collapse; -webkit-tap-highlight-color: rgba(0, 0, 0, 0); color: rgb(64, 64, 64); backgro

style="">>

41. Chương 34.1. Ai Mới Là Kẻ Ăn Cắp Kịch Bản? (1).

Chương 34.1: Ai mới là kẻ ăn cắp kịch bản? (1).

Nếu có thể được yêu thương dựa dẫm, thì không cô gái nào lựa chọn phải mạnh mẽ.

- - -

Thừa Tuyết đánh loạn, trong lòng hoảng sợ không thôi.

Nhậm Tử Phàm đẩy cô nằm xuống giường sau đó một tay anh giữ chặt hai tay cô đưa lên đỉnh đầu môi vẫn ngấu ngiến môi cô.

Cô liên tục nghiêng mặt né tránh nụ hôn của anh, hai tay vịn vịn muốn thoát ra, chân liên tục phản kháng đánh đá nhưng bị anh ghì chặt lại.

Cô vô vọng, hai mắt hoảng loạn, nước mắt chảy dài trên mặt.

Người mà cô tin tưởng nhất, lại hành động như vậy đối với cô?

-Thật ra tôi và anh là thế nào? Anh có thật hay không là người mà tôi lúc trước yêu thương?-Thừa Tuyết giọng nức nở

Người đàn ông này, làm sao lại là người cô từng yêu thương?

-Em hỏi tôi tôi có phải là người em từng yêu thương không? Vậy tôi hỏi em, em có bao giờ tin tưởng tôi chưa? Lúc trước cũng vậy, bây giờ cũng là thế.-ánh mắt anh đỏ bừng, hai tay chống lên giường, từ trên nhìn xuống cô

-Anh không nói cho tôi biết mọi chuyện làm sao tôi tin anh? Anh luôn lừa dối tôi.

-Tôi khi nào lừa dối em?

-Anh...

Anh lúc nào cũng vô lí như vậy, rõ ràng là anh sai trước nhưng lại không bao giờ nhận lại ngang ngược nói đó là lỗi của người khác.

-Tôi nói cho em biết, tôi ghét nhất kẻ khác đụng vào đồ của tôi, cũng ghét nhất bị người khác lừa dối.

Nói xong lại cúi xuống cắn lấy môi cô, giày xéo không thôi.

Thừa Tuyết bắt mãi cùng cắn phẫn, cô từ khi nào trở thành một món đồ vật của anh vậy.

Anh không thể là người mà cô yêu thương. Chắc chắn lại là anh nói dối cô. Người cô thương chắc chắn là người tên Lạc kia, đôi mắt xám tro ấy vô cùng dịu dàng.

Cô sực tỉnh thoát khỏi dòng suy nghĩ mông lung kia, nhìn thấy Nhậm Tử Phàm từ từ cởi cúc áo cô ra, môi hôn khắp người cô.

Thừa Tuyết sợ hãi càng đánh loạn hơn, thanh âm nức nở van xin: “Bỏ ra... tôi không muốn...”

Mặc cô khóc lóc cầu xin anh vẫn nghiêm nhiên như không nghe thấy.

-Anh làm như vậy chỉ làm tôi xa lánh ghê tởm anh hơn.

Đây chắc chắn không phải người cô yêu thương. Niềm tin của cô đặt ở chỗ anh hoàn toàn mất hết, cô sẽ đi tìm lại kí ức của mình, cô không muốn sống trong hoàn cảnh cái gì cũng không biết.

Cơ thể anh cứng đi, ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt giăng đầy tơ máu đỏ ngầu, tay nắm chặt lại.

Anh chỉ muốn cô là Dề Dề lúc trước, anh lo lắng cho cô quan tâm cô nhưng cô lại không cần còn càng ghê tởm anh hơn, vậy thì anh lo lắng cho cô làm cái quái gì chứ?

-Chết tiệt.

Anh giờ nắm đấm hướng tới mặt cô, khuôn mặt giống như quỷ dương.

Cô nhắm mắt, môi tái nhợt cắn chặt.

Tay anh lệch đi, đấm mạnh vào tường vang lên một tiếng động lớn.

Cô mở mắt.

Anh đứng lên.

Cô vội vàng ngồi dậy túm lấy cổ áo mình nước mắt giàn giụa trên mặt.

Đôi mắt xinh đẹp chứa toàn bi ai, lớp sương giăng đầy trong đôi mắt.

Anh quay lưng về phía cô cũng không quay đầu lại không nói lời gì đã bỏ đi ra ngoài.

Tầm lưng cao lớn thể hiện sự tức giận cùng lãnh đạm khuất dần sau cánh cửa.

Cô nhắm mắt, thanh âm nức nở vang khắp phòng, khung cảnh đột nhiên u tối lạnh lẽo đến cô đơn.

...

Mặc Phong bắt Diệc Thuần trong ba ngày phải tìm ra bằng chứng, rõ ràng đang làm khó Diệc Thuần. Diệc Thuần dù phục hay không cũng phải làm, nhưng mà lại không biết bắt đầu từ đâu.

Diệc Thuần không hiểu sao lại đi đến phòng theo dõi. Nhờ bảo vệ mở tất cả camera của ngày hôm đó và vài ngày gần hôm ấy.

Tình hình ảnh của những ngày trước chiếu trên màn hình, Diệc Thuần cẩn thận xem.

-Khoan, dừng lại đi.

Bảo vệ ngưng lại ở đoạn Tổ Quyên nói chuyện với Huỳnh San.

-Sao Tổ Quyên lại có vẻ tức giận? Người này hình như là... phó phòng marketing. Bọn họ nói gì chứ?-Diệp Thuần thấy có gì không bình thường ở đây

Diệp Thuần rời khỏi phòng theo dõi đi dọc hành lang, trong lòng có rất nhiều câu hỏi đặt ra.

Hôm đó là Tổ Quyên là người đến sớm thứ ba nhưng lại về trễ nhất, không lẽ là Tổ Quyên làm.

Diệp Thuần đi về phòng Hoa Lạc, có lẽ nên hỏi rõ.

-Tổ Quyên.-Diệp Thuần đi đến bàn Tổ Quyên gọi

-Chuyện gì vậy?-Tổ Quyên hỏi

-Ngày hôm đó, trước ngày chuyển kịch bản của Thừa Tuyết bị nói là ăn cắp, có phải cô về trễ nhất không?-Diệp Thuần hỏi

-Cô hỏi vậy là có ý gì? Không lẽ cô nghi ngờ tôi?-Tổ Quyên mặc dù sợ chuyện Huỳnh San nhờ mình bị bại lộ nhưng vẫn mạnh mẽ

-Không, tôi chỉ hỏi để thuận lợi điều tra. Hôm đó cô về có thấy ai khả nghi không?-Diệp Thuần hỏi

-Không có ai cả, tôi ở lại sửa lại tư liệu thì về.

-Vậy cô biết Huỳnh San của phòng marketing không?-Diệp Thuần hỏi tiếp

-Có... à không có. Tôi không hề quen. Mà cô hỏi nhiều như vậy làm gì? Tôi còn có việc phải làm.-Tổ Quyên ra vẻ khó chịu, hai tay đã sớm đầy mồ hôi nhưng vẫn cố che giấu

-Vậy sao? Nếu không thì thôi vậy, cô tiếp tục làm việc đi.

Diệp Thuần mày mò nhứ lại sau đó giãn ra, đi về bàn của mình. Vì sao Tổ Quyên phải nói dối rằng không quen Huỳnh San. Nếu không quen sao hai bọn họ lại nói chuyện với nhau, không có vẻ là vô tình gặp rồi giao tiếp làm quen.

Thật ra Tổ Quyên có làm hay không? Nhưng mà cô ta làm vậy là vì cái gì?

Đến giờ ăn trưa, Diệp Thuần định là đi pha một cốc cafe uống nhưng đang trên đường đi thì Diệp Thuần bắt gặp Huỳnh San, đáng vẻ lên la lên lút lút cứ như sợ ai bắt gặp.

Cái cô Huỳnh San này làm cái gì lại lên lút lút như vậy? Chắc chắn là có mờ ám.

Diệp Thuần thấy khả nghi liền ở phía sau đi theo.

Huỳnh San đến cầu thang bộ, Tổ Quyên đang đứng ở đó.

Diệp Thuần mở hé cửa ra nhìn hai người bọn họ, áp tai nghe.

-Sao cô còn tìm tôi làm gì?-giọng Huỳnh San cau có gắt gỏng

-Chị còn nói, mọi chuyện càng ngày càng khó giải quyết rồi. Khi nãy có người hỏi tôi có quen cô không? Còn nghi ngờ tôi ăn cắp nữa.-Tổ Quyên gấp gấp cùng sợ hãi

-Cô rồi cái gì? Người hỏi cô là ai?-Huỳnh San cau nhàu khó chịu với thái độ nhút nhát của Tổ Quyên

-Là Vu Diệp Thuần, hình như cô ta rất thân với phó tổng, đáng lẽ cô ta bị nghi ngờ là người đem kịch bản cho bên Gia Cát, là nhờ phó tổng ra làm chứng cô ta vô tội.-Tổ Quyên lo lắng gấp bội lần

-Cô bình tĩnh trước. Nếu cô ta lại hỏi cô thì cô cứ nói không biết gì hết, camera hôm đó không quay được ở phòng Hoa Lạc nên không ai biết cô và tôi làm đâu.

-Nếu không phải hôm đó cô hỏi tôi về kịch bản của Thừa Tuyết, còn bắt tôi cho cô xem kịch bản cùng hợp đồng với Mỹ Ảnh thì mọi chuyện đã không thể này.

-Được rồi, mọi chuyện cứ để tôi lo, bây giờ cô quay về đi.

-Tôi không thể mất việc được. Chị phải xử lý ổn thỏa.

-Tôi biết rồi. Cô mau đi, nếu để người khác nhìn thấy thì sẽ rắc rối đó.-Huỳnh San gắt

-Ồ tôi đi ngay.

Tổ Quyên vốn nhất gan, luôn sống an phận chỉ vì ở nhà còn có người bà cùng ba đứa em, nếu Tổ Quyên mất công việc này thì gia đình cô ta sẽ không còn nhà để ở, không có gì để ăn, ngay cả ba đứa em cũng không thể đi học, nên cô ta rất sợ.

Ngày hôm đó là tự nhiên Huỳnh San đến bắt chuyện với Tổ Quyên, ngồi nói một hơi lại chuyển mục tiêu nói về Thừa Tuyết, một hồi sau Huỳnh San lại hỏi về kịch bản lần này của Thừa Tuyết, Tổ Quyên định không nói nhưng nghe Huỳnh San nói rất thích nghe nội dung kịch bản mới, Tổ Quyên nghĩ đều cùng làm chung Khởi Lạc chắc Huỳnh San không làm Khởi Lạc bị tổn thất gì. Nên Tổ Quyên đã kể hết nội dung kịch bản cho Huỳnh San.

Vậy mà đến tối trước ngày kịch bản bị nói là ăn cắp của Gia Cát, Huỳnh San muốn Tổ Quyên vào phòng Hoa Lạc tận mắt xem kịch bản cùng hợp đồng với Mỹ Ảnh.

Nên Tổ Quyên rất lo chuyện này bị bại lộ.

Diệp Thuần thấy Tổ Quyên đi ra thì vội vàng chạy núp sau bức tường, rồi đợi đến khi Huỳnh San bỏ đi luôn mới bước ra.

Cả người Diệp Thuần run lên không vì sợ mà là tức giận.

Những người trong Hoa Lạc đều xem nhau là chị em tốt, đồng nghiệp tốt, Thừa Tuyết đối với ai cũng quan tâm lo lắng, còn nhớ lúc gia đình Tổ Quyên gặp khó khăn là Thừa Tuyết đã lấy nửa số lương của mình giúp cho vậy mà bây giờ Tổ Quyên lại làm như vậy.

-Phải nói cho đại côn đồ biết.

Diệp Thuần nghĩ xong thì chạy vào thang máy đi lên phòng phó tổng.

...

Huỳnh San đi vào phòng trưởng phòng, thấy Viên Hy ngồi đó.

Viên Hy liếc mắt sang Huỳnh San, sau đó lại cúi xuống nhìn máy vi tính.

-Có việc gì?

-Chuyện kịch bản hình như đã bị nghi ngờ có dính dáng đến tôi.-Huỳnh San hai tay nắm lại gấp gáp
Viên Hy hơi dừng lại, sau vài giây thì tiếp tục đánh máy, giọng không mấy quan tâm: “Vậy thì sao?”

-Cô còn nói... chẳng phải là cô...

-Tôi rõ ràng không hề kêu cô làm như vậy.

-Hôm đó là cô kêu tôi đi hỏi nội dung kịch bản đó, bây giờ cô lại nói không?-Huỳnh San tức giận nói

-Tôi nói khi nào sao tôi lại không nhớ, thật ngại quá.

Chỉ một câu nói không nhớ lại có thể rũ bỏ mọi trách nhiệm.

-Cô thật quá đáng, tôi nhất định sẽ không để mình bị thiệt.

-Cô có biết, chỉ cần tôi muốn cô sẽ bị đuổi việc, gia đình cô nữa.-Viên Hy ngược mắt nhìn

-Cô... Viên Hy, cô đừng quá đáng.

-Tôi quá đáng hay không đều là cô có biết làm thế nào cho tôi hài lòng.

-Cô...

-Tốt nhất cô nên biết điều gì nên nói điều gì không nên, nếu không... khi tôi tức giận thì không đảm bảo được gì đâu.

Viên Hy nói giống như đang nhắc nhở.

Huỳnh San mặc dù căm giận nhưng mà không thể làm gì Viên Hy, hai tay siết càng chặt hơn, nhất thời hạ giọng: “Tôi biết rồi, tôi ra ngoài đây.”

Đợi Huỳnh San đi ra, Viên Hy không rõ là nhìn cái gì ánh mắt rũ xuống không phải thất vọng mà là không cam.

Tô Thừa Tuyết, cô dựa vào gì mà có được hạnh phúc của anh, cô ta không thể nào thay thế bằng đứa em gái ở bên anh suốt mười sáu năm qua.

Anh đã nói anh yêu cô, sẽ cưới cô. Cô tin. Cô đợi anh mười sáu năm.

Anh nói gì, cô đều nghe, đều tỏ ra hoàn mỹ, là đứa em gái tốt nhất trong mắt anh.

Lời anh nói, cô đều tin. Anh nói anh sẽ không làm cô buồn. Cô tin. Nhưng anh nói không yêu cô. Cô hoàn toàn không tin.

Là do nhất thời anh bị mê hoặc, chuyện trăng hoa cùng bị mê hoặc là đương nhiên, sau một thời gian anh sẽ chán ngay thôi.

Phải, anh sẽ mau chán, rồi lại quay về yêu thương cô.

- - -

Thừa Tuyết đi đến Rosso, đứng nhìn đài phun nước đang phun nước thành đường cong, vài giọt nước văng trúng người cô.

-Doãn Tắc, chị muốn gặp em.

-Chị đang ở Ro...

Thừa Tuyết nghe giọng nói quen thuộc nên quay đầu nhìn thì thấy Hiểu Quân.

-Hiểu Quân. Là em!?

-Chị Thừa Tuyết.-Hiểu Quân nhìn cô

Cả hai đi vào Vòm Lá Phong, ngồi xuống một ghế đá, Thừa Tuyết hỏi: “Nhìn em hình như có chuyện buồn?”

-Chị nhìn ra sao? Em không giỏi che giấu cảm xúc.-Hiểu Quân cười trừ

-Thật ra không phải muốn che giấu là được. Nếu em không ngại có thể nói chị nghe chuyện gì xảy ra không?-Thừa Tuyết mỉm cười hỏi

-Con trai... khó hiểu lắm phải không chị? Họ hay lừa dối chúng ta.

-Đúng vậy. Người tên Doãn Tắc gạt em sao?-cô hỏi

-Không phải, Doãn Tắc rất tốt.-Hiểu Quân lắc đầu

-Vậy là ai?

-Anh ta là người rất ngạo mạn, đều tự mình đứng luôn xếp vị trí trên cao người khác, tính tình rất thất thường, là một người đàn ông ngông cuồng kiêu ngạo.

-Kiểu đàn ông xem ai cũng ở phía dưới mình thì quả là không dễ nắm bắt. Thật ra chị cũng như em, nhưng em tốt hơn chị. Cái gì chị cũng không biết.-cô buồn bã nói

-Chị bị sao ạ?

-Chị sau một vụ tai nạn tỉnh lại, có người nói anh ta là người chăm sóc cho chị, chị cũng yêu thương anh ta. Mọi lời anh ta nói chị đều tin nhưng hóa ra lúc nào chị cũng bị lừa dối.

-Anh ta có ngông cuồng hay không?

-Tính tình anh ta nắng mưa khó đoán, về mặt lúc nào cũng như tảng băng, khi anh ta tức giận hậu quả rất khó lường. Anh ta là người xem mạng sống người khác giống như cỏ rác.

-Vậy thì không phải chị đang nguy hiểm hay sao?

Lời nói ngây thơ của Hiếu Quân làm cô hơi buồn cười, nếu cô thật sự nguy hiểm thì điều ấy đã xảy ra lâu rồi.

-Thật ra nếu được lựa chọn được bảo vệ dựa dẫm thì không cô cái nào đồng ý mạnh mẽ cả.-cô hơi cười giấu mình

-Em...

-Chị. Em đến rồi.

Doãn Tắc hai tay dút vào túi quần mặc dù có phần thấp bé nhưng vẫn oai vệ cùng phong độ.

-Chị Thừa Tuyết khi nào rảnh chúng ta nói tiếp. Bây giờ em phải đi rồi.

-Ừm, em đừng buồn nữa, hãy mạnh mẽ lên.

-Vâng ạ.

Hiếu Quân bỏ lại nụ cười rục rờ sau đó nhanh nhẹn chạy tới chỗ Doãn Tắc.

Hai người bỏ đi, tiếng nói tiếng cười của Hiếu Quân chột nhiều hơn. Hình như cậu Doãn Tắc này biết cách làm Hiếu Quân vui.

Thừa Tuyết cup mắt, nghĩ đến bản thân lại thở dài.

42. Chương 34.2. Ai Mới Là Kẻ Ăn Cắp Kịch Bản? (2).

Chương 34.2: Ai mới là kẻ ăn cắp kịch bản? (2).

Thừa Tuyết đi đến phim trường, bởi vì vụ kiện lần này nên mọi cảnh quay đều ngưng lại. Quản lý Tiêu vì vậy mà đã kí hợp đồng cho Mộc Ngân quay phim khác, Mộc Ngân có điện thoại xin lỗi cô, cô cũng không ép buộc Mộc Ngân.

Những diễn viên khác cũng đều không ai đồng ý đóng phim nữa.

Cảm giác cứ như mình bị thất bại vậy.

-Biên kịch Tô đó à? Cô đến đây lấy đồ gì sao?-đạo diễn đúng lúc đang dọn dẹp đồ hồi

-À không, sao đạo diễn còn ở đây?-Thừa Tuyết mỉm cười hỏi

-Tôi cùng mọi người đến dọn dẹp. Dù sao cũng không có gì để quay nữa, chờ khi có kịch bản mới vậy.-đạo diễn thở dài nói

-Thật xin lỗi mọi người.

-Chúng ta làm việc chung với nhau lâu như vậy chúng tôi làm sao không hiểu tính cô. Cô đừng xin lỗi nữa.

-Mọi người dọn đồ tiếp đi, cháu không làm phiền nữa.

Đạo diễn cùng mấy người khác tiếp tục dọn đồ đạc đem đi, cô hơi rũ mắt xuống. Cô không biết là ai lại muốn hãm hại cô đem kịch bản của cô đưa qua cho Gia Cát, bốn ngày sau sẽ ra tòa, nếu không có đủ bằng chứng cô không những bị đuổi mà ngay cả tiền bồi thường hợp đồng cũng là cô bồi thường.

Nếu thật sự là như vậy thì cô lấy đâu ra tiền chứ?

Thẻ bạch kim... đó là của Nhậm Tử Phàm không phải của cô.

Tô Thừa Tuyết, không lẽ mà thất bại đến vậy sao? Cái gì cũng không nhớ, làm cái gì cũng không xong.

.

Diệp Thuần kể những gì mình nghe được từ cuộc nói chuyện của Tổ Quyên và Huỳnh San cho Mặc Phong.

Không ngờ Mặc Phong không mấy quan tâm đến lời cô: “Làm tốt lắm. Tiếp tục đi.”

Diệp Thuần có chút bức tức không thềm nói gì nữa liền bỏ ra ngoài.

Thật ra Mặc Phong không phải lơ lửng nói của cô, khi anh nghe tới Huỳnh San thì hơi sững người. Huỳnh San là phó phòng marketing, Viên Hy lại đang là trưởng phòng marketing, ít nhiều gì cũng làm Mặc Phong nghi ngờ đến có liên quan gì đến Viên Hy không?

Nếu Mặc Phong nói cho Nhậm Tử Phàm biết, có ảnh hưởng gì tới tình cảm bọn họ hay không?

Trước giờ Mặc Phong làm việc đều suy nghĩ cho Nhậm Tử Phàm, nếu vì chuyện này mà làm ảnh hưởng tới tình cảm bọn họ thì...

Mà cũng chưa hẳn liên quan đến Viên Hy, Viên Hy tốt bụng lại thích Thừa Tuyết như vậy làm sao lại làm như thế?

Mặc Phong đứng lên, cầm lấy áo khoác mắc trên ghế bỏ ra ngoài.

.

Nhậm Tử Phàm nghe Kim Mễ nói biết được vài ngày nữa Trình Ngụy sẽ gặp Mộ Dung Cảnh bàn về dự án xây dựng tòa cao ốc lần này. Trình Ngụy thu mua Mỹ Ảnh chính là nhắm vào anh chứ không phải Thừa Tuyết. Vậy thì anh tương kế tựu kế. Một công đôi việc.

-Kim Mễ, hủy tất cả cuộc họp cùng buổi hẹn hôm nay.-anh nói với Kim Mễ ở bên ngoài thông qua điện thoại trên bàn

Nhậm Tử Phàm lấy phong độ đứng dậy.

Đứng ngay ô cửa kính nhìn ra ngoài bầu trời cao xanh cùng những tòa nhà đường phố và con đường phía dưới.

Anh lấy điện thoại ra, nhấn một dãy số sau đó áp điện thoại vào tai.

Bên kia reo một hồi chuông dài.

Không có người bắt máy. Anh kiên nhẫn gọi lại lần hai.

Chưa bao giờ anh chủ động gọi điện thoại cho ai, lại còn kiên nhẫn đến như vậy.

Cuộc thì hai thì có người bắt máy, Nhậm Tử Phàm bỏ đi quy tắc như cũ, lớn tiếng nói trước: “Sao bây giờ mới bắt máy?”

Người bên kia im một lúc nhẹ giọng nói: “Tôi còn chưa hỏi anh điện thoại cho tôi có việc gì còn quát tôi?”

-Em đang ở đâu?-anh dứt tay kia của mình vào túi quần, hỏi

“Đi dạo. Thế nào? Không lẽ tôi không được đi?”-Thừa Tuyết giọng bên kia mĩa mai

-Từ khi nào thái độ của em lại như vậy?-anh rõ nhịu mày, mặc dù tức giận nhưng giọng nói lại không thể hiện ra

“Đêm hôm qua.”-cô thản nhiên đáp lời

-Em đừng chọc giận tôi. Hậu quả em không lường được đâu.

“Tôi đã thấy rõ rồi, cũng đã thử qua cái hậu quả mà anh nói.”-cô châm chọc

-Em...

“Nếu anh chỉ điện thoại nhắc nhở tôi vậy thì tôi phải đến bệnh viện thăm mẹ tôi rồi.”

Cô nói xong cũng không cần biết anh có chuyện gì muốn nói hay có tức giận hay không đã cúp máy.

Anh đương nhiên tức giận, ánh mắt chột u ám. Chưa ai dám hành động như vậy đối với anh cả.

Anh đem điện thoại để lên bàn, mở hộp bàn ra bên trong là một chiếc hộp hình vuông lớn bằng nhung trắng.

Anh đặt lên bàn, mở nắp ra bên trong là một chiếc lắc tay bằng bạc sáng lấp lánh.

Anh ở bên Úc nhìn thấy chiếc lắc tay này rất ưng ý nghĩ đến lại cho cô ngồi đợi nên mua về và lại thấy rất hợp với cô. Chiếc lắc tay thiết kế rất đơn giản, sợi dây là kiểu xích nhỏ mắc với nhau, cách một khoảng nhất định là hình ngôi sao viền gắn những hạt kim cương rất nhỏ bằng nhau sáng chói.

Nhưng lại không nghĩ tới còn chưa tặng đã thấy một cảnh hay, anh phải qua nước ngoài, còn cô ở nhà cho người đàn ông khác vào còn nói những lời mờ ám, còn nắm nú tay chân, trông thật chướng mắt.

Anh đúng là điên rồi. Lại vì cô mà bực bội.

.

Đến tối Nhậm Tử Phàm không đến Hàn Lâm mà đến Ngự Biệt Uyển, khi xe chạy vào trong Nhậm Tử Phàm xuống xe đi vào.

-Thiếu gia, cậu đã về.-thím Lý vội vàng đi ra, nhận lấy áo khoác từ anh đem dẹp đi

-Viên Hy đâu rồi?-anh ngồi xuống ghế sofa nói lỏng cravat ra

-Tiểu thư đang ở trên phòng, để tôi lên gọi cô ấy.-thím Lý đáp

-Không cần đâu, để tôi lên.-anh ngăn bà lại

-Thiếu gia có cần tôi chuẩn bị thức ăn gì không?

-Không cần.

Anh nói xong thì đứng dậy đi lên cầu thang.

Viên Hy ở trên phòng vừa tắm ra, nằm sấp trên giường ôm laptop xem phim. Đúng lúc Nhậm Tử Phàm đi vào.

Viên Hy lo xem phim cứ nghĩ là thím Lý nên nói: “Thím Lý, có chuyện gì vậy?”

Anh không trả lời, vẫn sải bước tới phía Viên Hy.

Viên Hy vốn nhanh nhẹ cùng nhạy cảm, nhận ra bước chân không giống với thím Lý, trong bụng nghĩ đến anh thì không khỏi mỉm cười, sau đó ngẩng đầu lên.

Đúng lúc này Nhậm Tử Phàm đã đi đến bên giường, gập người xuống vừa vịn hông lên trán Viên Hy.

-Anh... đúng là anh rồi?-Viên Hy mừng rỡ ngồi bật dậy

-Như vậy cũng biết là anh.-anh đã cố ý đi rất nhẹ, lại còn không phát ra tiếng động vậy mà cô cũng nhận ra

-Anh là anh trai em làm sao em không nhận ra bước chân của anh. Anh, sao anh về sớm thế?-Viên Hy đợi anh ngồi xuống giường thì ôm lấy anh

-Mọi chuyện diễn ra dễ dàng hơn anh dự tính, không muốn anh về sao?

-Không phải, vì em vui quá.-Viên Hy cười tới tít cả mắt

-Thấy em như vậy anh có cái này cho em.

Anh thích phụ nữ làm anh vui lòng, biết chiều ý anh hơn là lúc nào cũng bí xị làm phật lòng anh.

Anh lấy trong túi ra chiếc hộp trắng đựng bên trong là sợi lắc tay định tặng Thừa Tuyết.

-Đẹp quá. Thủ công rất tốt, lại rất bắt mắt. Em rất thích.-Viên Hy rất là vui vẻ

-Thích là tốt. Để anh đeo cho em.

Anh tháo ra đeo vào tay cho Viên Hy.

Viên Hy vốn có làn da trắng, đeo sợi lắc tay này vào thì liền làm người khác chú ý đến, trông rất đẹp.

-Em đeo rất đẹp.-anh là thật lòng khen

Phụ nữ bên anh không ít, nhưng trông mắt anh Viên Hy rất đẹp, xinh đẹp như tiểu thiên thần hạ phàm nhưng mà cái cô gái kia lại còn làm tâm anh động lòng hơn trước vẻ đẹp thanh khiết trong sáng kia, nhất là đôi mắt của cô đẹp đến mê hoặc người khác.

Chỉ muốn chiếm hữu.

Nếu nói Viên Hy như một tiểu thiên sứ, thì Thừa Tuyết chính là Dao Trì tiên tử.

Đúng là càng ngày càng điên mà.

-Anh, có phải chuyện ở công ty làm anh mệt lắm không?-Viên Hy thấy anh như mất hồn liền hỏi

-Anh không sao.

-Anh... chuyện của phòng Hoa Lạc làm anh đau đầu lắm phải không? Nghe nói còn là kịch bản của chị Thừa Tuyết.

-Mấy ngày nữa là ra tòa rồi, mọi chuyện đều do Mặc Phong giải quyết.

-Anh không lo chị ấy sao?-cô hỏi

-Người phụ nữ đó không biết điều thì lo cho cô ta làm gì.

Anh hừ nhạt, ánh mắt đầy chán ghét.

Viên Hy khẽ cười thầm, sau đó liền làm mặt không vui: “Dù sao chị ấy cũng là người của anh. Không lẽ lại để chị ấy bị kiện? Sự nghiệp chị ấy sẽ mất hết nha, chưa kể đến tiền bồi thường nữa...”

-Được rồi, em đừng nói nữa. Anh mệt rồi anh về phòng đây.-anh xoa mi tâm nói

-Vâng. Anh ngủ ngon.

-Em xem phim xong phải đi ngủ đừng thức khuya quá. Ngủ ngon.

Anh hôn nhẹ lên trán Viên Hy sau đó đi ra ngoài.

Viên Hy ngồi trên giường đưa tay lên nhìn lắc tay anh đeo ỉnh, môi nâng lên thành một đường cong tuyệt đẹp.

-Để tôi xem, anh đã chán ghét cô như vậy, cô làm sao lấy lòng anh.

Viên Hy hiểu rõ con người anh, anh luôn thích người khác nghe theo lời anh, lấy lòng anh hơn là chọc giận anh. Nhưng mà không nên quá mềm sẽ làm anh mau chán ghét, tốt nhất chính là lạt mềm buộc chặt.

- - -

Mặc Phong đứng ở nhà xe dựa vào chiếc xe, lúc anh rời khỏi anh liền đi điều tra mới biết được gần đây trong tài khoản của Huỳnh San cùng Tổ Quyên có một số tiền chuyển vào rất lớn.

Huỳnh San tan sở xong đi xuống lấy xe, đang mở cửa xe thì có người đóng cửa lại.

Mặt có chút khó chịu định quay qua nói gì đó nhìn thấy Mặc Phong liền sợ hãi.

-Phó... tổng.-Huỳnh San lắp bắp

-Hình như cô rất sợ tôi?-Mặc Phong hơi nghiêng đầu khẽ cười lạnh

-Không, không có.

-Tôi có chuyện cần hỏi cô.-Mặc Phong nhìn ra Huỳnh San là có tật giật mình

-Có... có gì sao? Bây giờ tôi phải về hay là để khi khác.-Huỳnh San không dám nhìn anh

-Cô nghĩ được sao?

Thấy Huỳnh San sợ đến tay chân run rẩy lại lắp bắp trả lời không dám nhìn anh Mặc Phong càng cho lời Diệc Thuần nói là đúng, chuyện này có liên quan tới Huỳnh San.

-Nói, ở đâu có tiền nhiều như vậy chuyển vào tài khoản của cô.-Mặc Phong giống như muốn giết người hỏi

-Là... là tôi trúng số.

-Thật không ngờ lí do như vậy mà cô cũng nghĩ ra được.-Mặc Phong giễu cợt

-Anh không tìn thì thôi.

-Tôi hỏi cô, chuyện kịch bản phòng Hoa Lạc là cô làm phải không?

-Tôi... làm sao biết. Anh đang nói cái gì vậy, tôi vì sao phải làm vậy chứ?-Huỳnh San chối

-Có cần tôi kêu Tổ Quyên ra không?

Mặt Huỳnh San tối sầm lộ ra lo sợ, hai tay vấu chặt lại.

-Anh đừng có nói điên. Đừng tưởng là phó tổng thì tôi sợ anh. Tránh ra đi.

Huỳnh San không muốn mọi chuyện bị lộ liền giả vờ khó chịu đẩy Mặc Phong ra sau đó ngồi vào xe.

Mặc Phong cũng không chặn lại để Huỳnh San chạy xe đi.

Anh nhìn chiếc xe chạy đi rất nhanh, không biểu lộ gì cả.

Mọi chuyện e là không phải riêng Huỳnh San và Tổ Quyên làm còn có kẻ ở phía sau giật dây.

Nhưng mà...

Nếu điều tra tới cùng, thì Mặc Phong lại không thể. Trong mắt Nhậm Tử Phàm, Viên Hy luôn là một thiên thần tốt bụng và hoàn mỹ. Mặc Phong thấy Viên tốt như vậy nên không thể làm ra chuyện đó có khi Nhậm Tử Phàm còn tức giận thêm.

Cứ điều tra từ từ vậy.

43. Chương 34.3. Ai Mới Là Kẻ Ăn Cắp Kịch Bản? (3).

Chương 34.3: Ai mới là kẻ ăn cắp kịch bản? (3).

“Con và Lạc lớn lên từ nhỏ, năm cả hai mươi lăm gia đình Lạc chết thảm, cảnh sát điều tra ra là do ba của Lạc hợp tác giúp cho xã hội đen nên thoảng nghĩ là tìm đến để giết diệt khẩu.”

“Lạc có người anh trai tên là Khởi, cả hai là anh em song sinh nên rất giống nhau, nếu muốn phân biệt thì phải nhìn đôi mắt và tính tình của cả hai. Lạc có mắt xám tro còn Khởi có mắt xanh lam, Lạc rất vui vẻ thân thiện còn Khởi thì trầm tính hơn nhưng rất quan tâm đến mọi người. Thừa Tuyết, sao hôm nay con lại hỏi như vậy? Cứ như quên hết mọi chuyện vậy?”

Thừa Tuyết ngồi ở bàn bên cạnh hồ bơi nhìn mặt nước trong veo ánh đèn từ bên trong nhà hắt ra bên ngoài rọi lên mặt nước tạo nên lấp lánh cùng sự huyền bí.

Sáng nay cô ở bệnh viện thăm mẹ mình, cô hỏi bà bằng quơ về Lạc, bà kể cho cô nghe. Cô rất bất ngờ, không ngờ suy đoán của mình là thật.

Người trong bức hình kia là Lạc, anh có mắt xám tro khuôn mặt hài hòa ăm ắp như tia nắng mặt trời.

Nhậm Tử Phàm có đôi mắt xanh lam, trầm tính lạnh lùng khó đoán.

-Chị uống nước cam đi, em vừa mới pha xong.-Tâm Nhi từ trong bước ra đem ly nước cam đặt lên bàn

-Tâm Nhi, chị hỏi em chuyện này.-Thừa Tuyết kêu Tâm Nhi lại

-Chuyện gì vậy chị?

-À, cũng không có nhưng mà em làm ở đây bao lâu rồi?-cô hỏi

-Thật ra em cũng chỉ làm được một năm thôi.

-Vậy sao? Vậy thì em thấy Nhậm Tử Phàm là con người thế nào?

-Thiếu gia ấy hả? Em không rõ, em không tiếp xúc với thiếu gia nhiều.

-Chị biết rồi, em vào đi.

Tâm Nhi bỏ vào trong.

Thừa Tuyết nghĩ đến thất thần, tâm trí cứ như bay đi mất, đầu của cô hoàn toàn rỗng tuếch, cái gì cũng không nhớ, cái gì cũng không hề biết.

Cuối cùng thì đâu mới là sự thật?

Nhậm Tử Phàm rốt cục là ai? Anh có quan hệ thế nào với cô?

Tất cả đều mơ hồ...

Cô đứng lên, đi vào trong một mạch đi lên lầu.

Cô không về phòng mình, mà đứng trước cửa phòng Nhậm Tử Phàm.

Cô biết cho dù ở đây chỉ có cô và anh, anh cũng không muốn cô vào phòng của anh, hơn bao giờ hết cô cần biết sự thật, bên trong phòng anh chắc hẳn có thứ cô cần. Mặc dù cô không biết.

Hai tay cô run rẩy vươn ra cầm lấy tay nắm, môi khê mím chặt.

Sau một trận giằng co trong lòng, cô cuối cùng cũng mở cửa ra.

Phòng này bày trí tuy đơn giản nhưng làm người khác chú ý nhìn vào là nhớ ngay, rất phong cách.

Cô không quan tâm, đi thẳng đến tủ cạnh giường kéo ngăn kéo ra.

Bên trong không có gì đáng chú ý cả.

Cô kéo những ngăn tiếp theo, cũng không có gì.

Cô đứng lên đi tới chiếc bàn dài bên trong phòng, ngồi xuống ghế kéo ngăn bàn ra.

Kéo đến ngăn bên góc phải, cô nhìn thấy một tấm hình.

Cô lấy ra xem, chăm chăm nhìn nó.

Bức ảnh là cô chụp cùng Nhậm Tử Phàm. Phải, là Nhậm Tử Phàm không phải là Lạc, bởi vì cô nở nụ cười rất tươi tắn còn Nhậm Tử Phàm đôi mắt xanh lam cùng đôi môi đều là sự lạnh băng. Nếu là người tên Lạc kia thì đôi mắt phải là màu xám tro, gương mặt cũng không thể này.

Cô đặt tấm hình lên bàn, lấy những thứ bên trong ra.

Một quyển sách, một tấm giấy ghi nhớ dán trên bìa sách.

“Cảm ơn anh thời gian qua đã chăm sóc em. Thừa Tuyết.”

Câu văn ngắn gọn viết trên tờ giấy nhắc nhở, bút tích đích thực là của cô, quyển sách nhìn cũng không gọi là mới, có thể mua đã gần nửa năm.

Cô ngồi trên ghế, có chút thất thần.

Anh thật sự không gạt cô sao? Anh là người chăm sóc cho cô, là người cô quan tâm hay sao? Nhưng anh có phải là Khởi không? Anh có quen biết người con trai tên Lạc kia không?

Nếu anh không phải người chăm sóc cho cô thì lấy đâu ra hình này, còn có quyển sách cùng dòng chữ mình ghi chứ? Nếu cô không quan tâm anh thì cô đã không làm những việc này.

Hay là cô hỏi thử anh, xem xem anh có quen biết Lạc không? Xem thử xem anh có phải là người tên Khởi kia không? Nếu anh là Khởi vậy anh gạt cô để làm gì?

Ây, không được, anh nếu muốn nói thì cô đã không ở đây suy nghĩ rồi. Làm sao đây?

Cô cất mọi thứ vào trở lại vị trí ban đầu, sau đó đi ra ngoài.

Tâm Nhi ở rẽ cầu thang thoáng nhìn cô bước ra từ phòng anh.

“Tiểu thư đang bị mất trí nhớ, cái gì cũng không nhớ, ta muốn người phải báo cáo hết mọi hành động của tiểu thư cho ta biết.”

.

Nhậm Tử Phàm ở phòng đọc sách vừa nhận được điện thoại của Tâm Nhi, cũng may anh đã chuẩn bị sẵn mọi thứ.

Lúc sáng khi cô điện thoại cho anh, lòng anh lại thấy có gì đó không ổn nên liền kêu người đến bệnh viện, vô tình biết được cuộc trò chuyện của hai mẹ con cô, cũng may anh đã chu đáo dần xếp kịp thời.

Ảnh là do anh kêu người ghép, đối với những người ghép bình thường thì rất dễ phát hiện, anh lại là ai chứ? Ghép ảnh giống như thật thể này anh đã làm cả trăm lần.

Sách cũng là anh kêu Mặc Phong mua, rồi làm cũ nó đi. Tờ giấy ghi chú là lấy nét chữ của cô sau đó cho người viết giống như vậy, chuyện giả nét chữ là chuyện quá dễ dàng với anh.

Anh biết cô nghi ngờ lời anh nói, nên anh mới tương kế tựu kế mà làm.

Bởi vì anh còn cần cô giúp mình.

Mặc Phong đi vào, đứng đối diện anh, cúi đầu hành lễ.

-Mặc Hàng đã đỡ hơn chưa?-Nhậm Tử Phàm xoay ghế hỏi

-Không còn gì đáng ngại nữa.-Mặc Phong đáp

-Chuyện tôi kêu cậu điều tra sao rồi?

-Đã có manh mối nhưng chưa có bằng chứng.

-Nói đi.

-Theo như điều tra, có liên quan đến cô gái tên Tố Quyên phòng Hoa Lạc cùng với...

Mặc Phong hơi dừng lại có vẻ khó nói.

Nhậm Tử Phàm hơi nheo mắt tỏ vẻ không hài lòng muốn nghe tiếp.

-Còn có phó phòng marketing Huỳnh San.

Anh hơi chững người, sau đó lại khôi phục sự lãnh đạm vốn có: “Tiếp tục điều tra.”

Anh hiểu điều Mặc Phong không dám nói chính là sợ chuyện này có liên quan với Viên Hy, nhưng mà anh tin một cô gái tâm địa tốt bụng lại thuần khiết như Viên Hy không thể làm ra chuyện này.

-Thiếu chủ... có việc này...

Mặc Phong ngập ngừng, ý muốn nói lại không.

-Hôm nay cậu làm sao vậy? Tôi không thích cậu cứ nói lấp lửng.-anh tỏ vẻ không vui

-Chuyện là... trong lúc thiếu chủ đi kí hợp đồng với SS thì tiểu thư Viên Hy bị sốt... cô Thừa Tuyết có đến đây, bị...

-Chuyện này tôi biết rồi. Thừa Tuyết đến chăm sóc cho Viên Hy không lẽ cũng không được?

Từ lúc cô mất đi trí nhớ, mọi chuyện xảy ra với cô, hành động của cô đều được Tâm Nhi báo cáo với anh, nên chuyện này anh cũng biết rồi.

-Hôm đó tôi có hỏi thám Lý, lúc cô Thừa Tuyết vừa đến thì thám Lý cho tất cả người làm nghỉ, cô Thừa Tuyết phải làm mọi công việc của người làm, khi bạn tiểu thư Viên Hy đến tôi nhìn thấy...

-Thấy gì?-anh chỉ biết Thừa Tuyết đến chăm sóc Viên Hy còn ngoài ra thì không biết họ làm gì

-Tôi thấy bọn họ gây khó dễ cho cô ấy, còn giẫm lên tay cô ấy nữa. Cô Thừa Tuyết lúc đó rất tội nghiệp, bị xem như người làm còn bị người khác nhục mạ.

Mày của anh nhanh chóng nhú lại khi nghe Mặc Phong nói. Bây giờ anh đã hiểu vì sao ở tay cô có vết bóng cùng vết thương bị vật gì đó giẫm lên.

Cô nói với Tâm Nhi là sợ ý bị cửa kẹp trúng, thì ra là không muốn ai lo lắng.

Vậy bữa hôm đó Trình Ngụy bôi thuốc cho cô... nhưng mà cũng không được, dù sao đó cũng là chỗ của anh, cô lại để tên Trình Ngụy tùy tiện ra vào còn nắm nú tay cô bôi thuốc, anh nhìn không được.

-Câu cho là Viên Hy cố ý sao?-anh lạnh lùng quét mắt hỏi

-Tôi không có ý đó.

-Huỳnh San là phó phòng marketing thì sao? Cũng không thể nói là Viên Hy làm. Bạn của Viên Hy cũng đều là tiểu thư kiêu ngạo nên có thái độ như vậy là phải.

Rõ ràng là đang giải thích cho Viên Hy, một chút lí lẽ cũng không nói.

Mặc Phong thấy chuyện này nói thêm nữa cũng chỉ làm anh tức giận hơn nên Mặc Phong im lặng.

Sáng sớm, Thừa Tuyết gọi điện rủ Diệc Thuần đi dạo ở khu thương mại định để giải khuây.

Trong lúc đi loanh quanh Diệc Thuần kể mọi chuyện điều tra được cho cô nghe.

Cô hơn ai hết ngạc nhiên kinh độ.

-Thừa Tuyết này, cậu nghĩ xem vì sao Tổ Quyên phải hãm hại cậu? Còn có Huỳnh San kia nữa?

-Tớ không biết nữa, Tổ Quyên có lẽ gặp khó khăn nên mới làm vậy, nhưng mà Huỳnh San thì tớ chưa từng quen biết.-Thừa Tuyết lắc đầu

-Vậy thì vì sao Huỳnh San phải làm như vậy?-Diệc Thuần không hiểu

-Ngay cả tớ còn thắc mắc nữa là, từ lúc ở Hoa Lạc tớ có gây sự với cô ấy đâu? Hay là trước đây tớ đã làm gì phật lòng cô ấy?

-Ày, cậu tốt bụng hiền lành như vậy thì có thể làm phật lòng ai, có chăng là do cô ta tự gây sự.

-Đừng quan tâm đến chuyện đó nữa, chúng ta đang đi dạo mà.

Vốn là đi vòng quanh mua đồ rất vui không ngờ lại gặp biên kịch Lưu.

-Thừa Tuyết, cậu xem...-Diệc Thuần dừng chân kéo tay Thừa Tuyết vài cái

Cô hướng tới phía trước nhìn.

-Đó là... biên kịch Lưu, Lưu Mai?

-Chứ còn ai nữa? Nhìn mặt cô ta vênh váo mà thấy ghét.

-Chúng ta cứ đi dạo lo chuyện của cô ta làm gì.-cô cười cười

Lưu Mai đi shopping lại gặp Thừa Tuyết Diệc Thuần ở đây, ân oán chuyện ở quán cafe lần đó giữa Lưu Mai và Diệc Thuần, Lưu Mai vẫn chưa tính sổ.

Lưu Mai hếch ặt, dừng trước mặt bọn họ, cất cao giọng: “Ai đây nhỉ? Vẫn còn dám vác mặt ra đường sao?”

-Cô muốn gì đây?-Diệc Thuần đẩy Thừa Tuyết ra sau

-Kẻ thất học đúng là không thể phát ra những lời nói dễ nghe mà.-Lưu Mai cười khinh

-Ha, còn đồ hơn kẻ đầu chỉ chứa bã đậu, không suy nghĩ được gì lại ăn cắp của người khác lại còn ăn cướp rồi la làng.-Diệc Thuần nhướn môi cười mỉa

-Cô... các người đúng là đê tiện. Ăn cắp của tôi lại còn vu oan tôi đồ thừa cho các người.

-Ai dễ tiện hơn ai chứ? Lưu Mai, lương tâm của cô bị chó tha đi rồi hay sao? Cô không thấy có lỗi với chúng tôi thì thôi, nhưng cô cũng phải thấy cắn rứt chứ? Tôi thấy thứ như cô là không hề biết gì gọi là lương tâm con người.

Diệp Thuần liên tục chìa tay về phía Lưu Mai đẩy đẩy.

-Cô vừa phải thôi nha. Vu Diệp Thuần, cô đừng vu oan giá họa, cái đầu của cô lúc nào cũng nghĩ kẻ khác là xấu. Các người ăn cắp đã đành còn nói ngược tôi.

-Cô đúng là đồ trắng trợn nói dối không chớp mắt mà, cô không sợ sau này bị cắt lưỡi hay sao?

Diệp Thuần trước nay rất nóng tính, lời nói phát ra đều nghe theo những gì mình nghĩ. Đặc biệt hơn đối với những kẻ như Lưu Mai không thể nhượng bộ.

-Diệp Thuần, bỏ đi.-Thừa Tuyết thấy càng ngày càng có nhiều người xúm lại xem bọn họ thì kéo Diệp Thuần nói nhỏ

-Chúng ta không sai bỏ gì chứ? Cô ta là kẻ ăn cắp, còn la làng làm như tội lỗi.-Diệp Thuần không chịu thua

-Mặc kệ đi, chúng ta đừng gây chuyện nữa.

-Xem ra Tô Thừa Tuyết rất biết lí lẽ nha, biết ai sai nên không dám nói.-Lưu Mai thừa thế tiến tới

-Nè nè, cô nói ai sợ hãi? Cái miệng của cô đúng là giỏi đặt điều mà. Coi chừng mất lưỡi đó.

-Cô nói ai mất lưỡi hả? Chuyện lần trước ở quán cafe tôi còn chưa nói cô, cô còn nguyên rửa tôi?

-Thứ chỉ đi ăn cắp của kẻ khác còn vênh váo như cô, tôi nói như vậy còn nhẹ đó.

-Được lắm, Lưu Mai tôi hôm nay nhất định cho cô biết lẽ độ.

-Tôi sợ cô chắc?

Thừa Tuyết vuốt trán, đau đầu khi nhìn thấy mọi chuyện ngày càng rắc rối, hai cái người này giữa chốn đông người đã cãi nhau um sùm thì thôi đã vậy còn đánh nhau.

Thừa Tuyết vội vang chạy tới ngăn.

-Hai người từ từ nói, đừng đánh nữa.

Càng ngày càng có nhiều người bu lại xem náo nhiệt nha, cứ như ba người họ trở nên nổi tiếng vậy.

-Cô tránh ra đi.

-Cậu đi ra đi.

Thừa Tuyết bị hai người bọn họ đẩy ra, cô nhăn trán liền ngăn họ.

-Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa. Lưu Mai, Diệp Thuần dừng tay đi.

Ai mà ngờ hai người này lại cứ đánh nhau, cô đứng ở giữa ngăn can lại thành “bao cát” bị đánh từ hai phía.

Thừa Tuyết bây giờ thật hối hận muốn chạy ra khỏi, ai mà biết lại bị hai người này đánh, bọn họ đánh nhau cô ở giữa can ngăn nên cô đều lãnh hết.

Đám đông đột nhiên tản ra chừa lối đi, nam nhân nhìn thấy ba người kia đang làm trọng điểm của mọi ánh nhìn, nhận ra Thừa Tuyết thì không biết nên cười hay khoác.

-Tiểu Tam, hình như em chơi rất vui?-Trình Ngụy ở ngoài lớn tiếng trêu chọc cô

-Trình Ngụy... Trình Ngụy, anh giúp tôi tách hai người này ra đi.-Thừa Tuyết ngược ặt nhìn anh

-Được thôi. Nin, giúp một tay đi.

Trình Ngụy đi đến kéo Thừa Tuyết ra khỏi hai người kia, còn Nin thì ngăn hai cô gái lại.

-Phù... đúng là bị đánh chết mà.

Thừa Tuyết ôm ngực mình nói.

-Tiểu Tam, nhìn em không khác gì mấy bà thím ở ngoài chợ cá.-Trình Ngụy đưa tay lên bịt miệng cười

-Anh... anh chờ tôi một lát.

Thừa Tuyết không đếm xỉa tới anh, đi đến xem Diệc Thuần thế nào.

-Diệc Thuần, xem cậu kìa.

Diệc Thuần với Lưu Mai đánh nhau nhưng lành lặn hơn Thừa Tuyết rất nhiều, số dĩ bọn họ đánh nhưng không đánh trúng nhau chỉ đánh vào một mình cô, cô mới là kẻ đáng thương nhất a.

Tóc tai rối bù, mặt mày lấm lem, lúc này nhìn vào còn tưởng cô và Diệc Thuần ăn hiếp Lưu Mai, giống như lời Trình Ngụy nói y như mấy bà thím ngoài chợ.

-Lưu Mai, tôi không muốn nói nhiều, vài ngày nữa gặp nhau trên tòa rồi hẳn biết ai mới là kẻ nói dối.-Thừa Tuyết quay sang Lưu Mai nghiêm giọng nói

-Để tôi xem các người làm sao kiện thắng.

Lưu Mai liếc cô một cái, sửa sang lại bản thân rồi nện gót rời đi.

-Chúng ta về thôi.

Thừa Tuyết vỗ lưng Diệc Thuần.

-Tiểu Tam, em đi vậy sao?-Trình Ngụy giữ cô lại

-Tất cả không phải đều là trò tốt của anh sao?

Thừa Tuyết liếc anh, nếu không phải Trình Ngụy thu mua Mỹ Ảnh kiện Khởi Lạc thì đã không có vụ kiện tụng này rồi.

-Em sao lại đổ lỗi cho tôi?-Trình Ngụy làm mặt oan ức

-Anh tránh ra, chúng tôi chưa đủ mất mặt hay sao? Nếu anh còn cản đường tôi sẽ không khách sáo.-cô trừng mắt

-Tiểu Tam, em nói rõ chứ?

-Tránh ra. Tránh ra.

Thừa Tuyết đẩy anh ra, cùng Diệc Thuần bỏ đi.

Trình Ngụy đó giờ đều được phụ nữ lấy lòng, là chưa bao giờ thấy cô gái nào khó hiểu lại nóng nảy như cô, đối với cô lại rất thích thú.

44. Chương 35. Ra Tòa.

Chương 35: Ra tòa.

Thừa Tuyết kéo Diệc Thuần vào toilet sửa soạn lại bản thân.

-Cậu thật là, sao lại đánh nhau trước mặt nhiều người như vậy?-Thừa Tuyết quở trách

-Này cậu rốt cục có phải là bạn của mình không vậy?

-Diệc Thuần, dù sao cậu cũng không thể hành động như vậy.

-Lưu Mai ăn cắp kịch bản của cậu còn kiện cáo, vậy nà sao tớ thấy cậu còn quan tâm cô ta hơn tớ.-Diệc Thuần bĩu môi

-Được được.

Cô hiểu rõ tính Diệc Thuần nên tạm hòa hoãn.

Điện thoại Diệc Thuần reo lên, lấy ra xem là dây số lạ.

-Alo.

[...Là anh. Nhất Duy đây...]

-Có chuyện gì vậy anh?

Thái độ Diệc Thuần thay đổi như chong chóng quay làm Thừa Tuyết tròn mắt không khỏi hiếu kì người bên kia nói chuyện điện thoại với Diệc Thuần là ai.

-Được, em sẽ tới ngay.

Diệc Thuần nghe Nhất Duy nói gì đó thì đồng ý.

Quay qua nói với Thừa Tuyết: “Tớ có việc đột xuất, không đi mua sắm với cậu được. Khi khác tớ sẽ bù cho. Bye.”

Trước khi ra khỏi toilet còn xem lại mình sau đó mới rời đi.

Thừa Tuyết gần như đờ, không biết là Diệc Thuần bận cái gì mà lại gấp gáp như vậy.

Không lẽ người đó là bạn trai Diệc Thuần? Cũng có thể.

Cô lắc đầu, lau khô tay mình cầm túi xách rời đi.

Ai mà biết vừa tới trước cửa khu trung tâm thương mại định là đón taxi về lại gặp Trình Ngụy.

-Tiểu Tam... anh muốn nói rõ chuyện lúc nãy.-Trình Ngụy thấy cô như bắt được vàng hai mắt sáng rực

-Nhị lão thiếu... tôi không có gì để nói với anh. Phiền anh né qua.-cô lườm anh

-Tiểu Tam, lúc nãy em vô lí rõ ràng anh không làm gì hết.-Trình Ngụy bộ dạng uất ức nói

-Được không liên quan đến anh đã được chưa? Phiền anh tránh ra.

-Tiểu Tam sao em cứ cáu gắt như vậy? Thoải mái một chút không được sao?-Trình Ngụy tỏ vẻ không vui

-Đối với hạng người vô sỉ như anh, tôi còn mong né xa một chút.

-Nhậm Tử Phàm cho em ăn gì hay sao mà em lại như vậy?

-Anh đừng nghĩ anh ấy xấu xa như vậy được không? Tôi bây giờ rất tin tưởng anh ấy.

Trình Ngụy nhú chặt mày, mấy ngày qua đã xảy ra chuyện gì sao cô lại lời trước nói Nhậm Tử Phàm tốt, lời sau hoàn toàn tin tưởng Nhậm Tử Phàm.

-Sao em lại cứ bênh vực hắn ta vậy? Em bị hư não rồi sao?

-Anh ấy đối với tôi rất tốt, tôi không tin lời anh nói về anh ấy.

Qua chuyện cô tìm thấy những đồ trong phòng anh, nếu mối quan hệ giữa bọn họ không tốt thì lấy đâu ra những thứ kia.

-Tiểu Tam, em thật ngu ngốc. Em tưởng rằng Nhậm Tử Phàm như em nghĩ sao?

-Tôi biết anh sẽ nói như vậy, làm ơn tránh ra.-Thừa Tuyết đẩy anh ra

-Em... sao em lại dễ dàng bị gạt như vậy? Em nghĩ lời anh ta nói đáng tin sao?-Trình Ngụy ngăn cô lại

-Vậy lời anh đáng tin hay sao?-cô hỏi ngược anh

-Vậy thì em có cần tôi nói ra những gì anh ta làm với em không?

Trình Ngụy từng kêu Nin điều tra về cô, và cũng rất bất ngờ Nin lại vô tình biết được Tô Tịch Phó là do người của UP giết chết.

Anh nhớ lần đầu gặp cô, cô nói cô nợ chủ nhân của Hàn Lâm một món nợ chỉ có thể trả bằng mạng của mình.

Đến bây giờ anh cũng không hiểu, rốt cục giữa cô và Nhậm Tử Phàm là như thế nào?

Nhưng mà bây giờ cô mất đi trí nhớ, nếu anh nói ra thì cô hẳn sẽ rất hận Nhậm Tử Phàm.

-Trình Ngụy, trước nay tôi không biết chúng ta có quan hệ tốt thế nào, nhưng mà từ lúc xảy ra tai nạn đến giờ, chỉ có Nhậm Tử Phàm ở bên tôi quan tâm tôi. Nếu anh thực sự là bạn tôi, vậy thì anh đừng làm mối quan hệ giữa chúng tôi trở nên rất rối.

Thừa Tuyết căn bản không để lời anh lọt vào tai, đẩy anh ra rồi lên taxi ngồi.

Trình Ngụy nhìn chiếc taxi chạy đi mất, mặc dù mày cau lại nhưng rất nhanh giãn ra.

Chưa ai làm anh quan tâm đến như vậy, cũng chưa ai làm anh hứng thú đến thế.

. . .

Trong nhà hàng Victoria sang trọng, căn phòng V.I.P được ánh sáng từ ngoài chiếu vào sáng trưng, đồ vật đắt giá lấp lánh đến chói mắt.

Nhân viên mở cửa, đón nhận nam nhân với sự kính cẩn nồng nhiệt.

Nam nhân thái độ trước sau vẫn giữ nguyên gương mặt không có biểu cảm, mặc bộ vest chỉnh tề, giày da bóng loáng bước vào trong.

Anh chỉ hơi gật người gọi một tiếng: “Tôn Thúc.”

Tôn Thúc giương ánh mắt già nua lên nhìn Nhậm Tử Phàm, gật gật đầu cầm gậy chỉ vào ghế đối diện: “Cậu ngồi đi.”

Nhậm Tử Phàm ngồi xuống ghế, hai chân vắt chéo.

Nhân viên rót nước vào chiếc ly thủy tinh, chờ anh căn dặn.

-Tôi không ở lâu.

Nhân viên vẫn cúi thấp đầu nghe anh nói thì lui đi.

Nhậm Tử Phàm tựa lưng vào ghế, nhìn Tôn Thúc hỏi: “Tôn Thúc có việc gì muốn nói sao?”

-Ta nghe nói, Trình Ngụy và Mộ Dung Cảnh đang hợp tác.

-Phải.

-Cậu không lo sao? Trình Ngụy với Mộ Dung Cảnh mà đồng minh với nhau thì e là cậu không đấu lại họ.

-Vẫn chưa đấu, làm sao biết ai thua ai thắng?-Nhậm Tử Phàm dường như nghe một chuyện trẻ con

-Trình Ngụy ở Las Vegas một tay che trời, chỉ do đây là địa bàn của cậu nên không dám manh động, Mộ Dung Cảnh lại là một nhà tài phiệt lớn ở đây, hai bọn họ cùng nhau hợp tác thì như hổ thêm cánh.

-Tôn Thúc, có lẽ người quá lo. Trình Ngụy và Mộ Dung Cảnh chỉ kí hợp đồng, hướng chỉ còn chưa phải mãi về sau.

Tôn Thúc hơi nhướn mày, hiểu ra hàm ý của anh nói. Ông bật cười, chỉ chỉ anh về hài lòng: “Tốt lắm, rất tốt. Lại biết dùng cách này.”

-Mong là hôm cất bằng khánh thành, Tôn Thúc sẽ đến xem.

Ánh mắt vô cùng sắc bén cùng quỹ dị, giống như đã nắm được nhược điểm của kẻ khác, chỉ cần một nhát nhắm trúng sẽ dễ dàng giết chết.

.

Thừa Tuyết về tới Hàn Lâm ăn bữa trưa, nhưng lại thấy vô vị ăn vào rất nhạt nhẽo. Trong đầu cô cứ nghĩ đến chuyện Trình Ngụy nói với anh.

“Em có muốn biết anh ta đã làm gì không?”

-Chị Thừa Tuyết, không ngon sao ạ?-Tâm Nhi thấy cô cứ lùa thức ăn trên đĩa thì hỏi

-À không, tại chị thấy không đói.-Thừa Tuyết lắc đầu

-Hay là để em làm món khác nhẹ bụng hơn cho chị.

-Không cần, chị lên phòng nghỉ một lát.

Cô đặt đĩa lên bàn, đẩy ghế đi lên phòng.

Tâm Nhi ngược nhìn cô đi lên cầu thang, từ lúc cô mất trí đến giờ, cô cũng không thay đổi gì, mặc dù cô có người nhiều hơn lúc trước nhưng mà Tâm Nhi nhận thấy sự ưu buồn ẩn sâu trong ánh mắt cô.

Tâm Nhi cảm nhận được, dù nhớ hay không cô cũng không thể vui.

Thừa Tuyết lên phòng nằm dài trên giường, hai mắt nhắm nghiền.

Có lẽ do mệt mỏi nên cô dễ dàng đi vào giấc ngủ sâu. Trước mắt như ẩn như hiện một dòng kí ức bị lãng quên.

“Một mạng đổi một mạng. Ba cô gây ra những gì cho gia đình tôi, tôi bắt cô trả gấp trăm lần.”

“Cô là kẻ giết người, cả nhà cô đều là hung thủ giết người, hãy nhìn xem tay cô dính đầy máu dơ bẩn.”

“Thứ tôi cần rất đơn giản, mạng sống của cô. Nhưng mà tôi không lấy lúc này, tôi phải hành hạ cô, nhìn cô đau khổ thì thôi.”

Trong giấc mơ, cô chỉ toàn nghe lời nói cay nghiệt cùng tàn ác của một người nam nhân, cô nhìn thấy xung quanh người có rất nhiều người nằm chết trên nền đất, máu me rất nhiều chảy trên sàn, hai tay cô dính đầy máu tươi, trông rất đáng sợ.

Xung quanh như quay cuồng, cô điên cuồng la hét không phải, nhưng mà lời người nam nhân kia vẫn liên tục vang lên: “Tôi sẽ lấy mạng cô.”

Máu, máu nhiều quá. Tay cô, người cô, tất cả đều là máu. Một màu đỏ chói. Mùi máu tanh. Mùi của cái chết. Sự lạnh lẽo u ám đến đáng sợ.

Trán cô chảy đầy mồ hôi, cô lắc đầu liên tục, trong cơn mê kinh hoàng hét lên: “Không có... tôi không giết người.”

Cô bật dậy, trán chảy đầy mồ hôi, cô giơ hai tay lên, không hiểu sao lại thở phào. Chỉ toàn là mồ hôi. Cũng may không phải là máu.

Giấc mơ đó thật đáng sợ. Xung quanh toàn là máu. Mùi máu rất tanh, mùi của sự chết chóc.

Chuyện đó, là sao chứ? Giấc mơ đó? Nó nói cho cô biết chuyện gì đã xảy ra trong quá khứ sao?

Hai tay cô nắm chặt, khẽ nhắm mắt lại.

.

Nhất Duy gọi Diệc Thuần đến là để bàn bạc về chuyện vụ kiện, thật ra mục đích quan trọng hơn là Nhất Duy muốn gặp Diệc Thuần.

Mặc dù Diệc Thuần có hung dữ thật, nhưng là con người ngay ngắn lương thiện, lời nói không giấu giếm hay nịnh nọt. Bọn họ lại là láng giềng nên tình cảm của Nhất Duy dành cho Diệc Thuần rất tốt.

Nhất Duy nói đã có chút manh mối, theo như điều tra thì Huỳnh San từng gặp mặt Lưu Mai ở quán cafe.

Có người nhìn thấy, còn có cả camera quay lại, dù họ ngồi ở góc khuất của quán nhưng mà nhìn kĩ sẽ nhận thấy.

-Nhất Duy, anh tài thật nha. Như vậy cũng dễ anh bắt được.-Diệc Thuần sau khi được Nhất Duy cho xem camera quay lại thì tán thưởng

-Anh là luật sư, nếu ngay cả chuyện đơn giản như vậy cũng không tìm ra thì quá thật bại rồi.

-Anh đúng là đại ân nhân của em và Thừa Tuyết mà. Mọi chuyện em trông cậy vào anh.-Diệp Thuần nói

-Vậy thì sau khi đại ân nhân này hoàn thành xong thì có thưởng gì không?

-Tất nhiên có. Một bữa beef steak? Được chứ?

-Được. Em phải giữ lời.

-Nhìn em giống người không giữ lời lắm sao?

Nhất Duy bật cười, sau đó cùng Diệp Thuần đến nhà Tổ Quyên điều tra.

.

Thẩm thoát cũng đến ngày ra tòa, phiên tòa còn ba mươi phút nữa sẽ bắt đầu, Nhất Duy mặc đồ luật sư đội tóc màu trắng giống như bá tước thời xưa, đi qua đi lại.

Thừa Tuyết đến nơi nhìn thấy Nhất Duy cùng Mặc Phong đứng đó. Dáng vẻ lo lắng.

-Đã có chuyện gì vậy?

Mặc Phong thấy cô thì nói: “Diệp Thuần vẫn chưa đến.”

-Vậy thì sao?-Thừa Tuyết khó hiểu

-Trong tay Diệp Thuần giữ bằng chứng rất quan trọng.-Nhất Duy bổ sung

-Sao?

Nhất Duy kể hôm đó cùng Diệp Thuần đến nhà Tổ Quyên, Tổ Quyên một mực không nhận, còn đuổi cả hai đi.

Cả hai mới giả vờ là về, nhưng chưa được mười phút thì quay lại. Vô tình thấy Huỳnh San đứng trước nhà nói chuyện với Tổ Quyên.

Bọn họ cãi nhau rất căng thẳng, Tổ Quyên còn khóc lóc van xin Huỳnh San gì đó, nhưng Huỳnh San giống như không chấp nhận.

Nên Nhất Duy liền gọi cho Mặc Phong kêu Mặc Phong giúp một tay, cho người đi điều tra xem Huỳnh San dạo này có hành động gì.

Đến hôm qua bọn họ mới biết em trai Tổ Quyên bị Huỳnh San giữ làm con tin uy hiếp không cho nói ra sự thật, Mặc Phong đã cứu em trai Tổ Quyên nhưng điều kiện chính là Tổ Quyên phải nói ra sự thật.

Máy ghi âm trong tay Diệp Thuần, nhưng mà đến bây giờ Diệp Thuần còn chưa đến thật làm bọn họ lo lắng.

-Không lẽ cây ấy xảy ra chuyện gì?-Thừa Tuyết lo lắng nói

-Không biết nữa, điện thoại reo nhưng không ai nghe máy.

-Nếu không có máy ghi âm thì sao?

-Khả năng thắng kiện là 50%.

Thừa Tuyết hai tay nắm lại, không khỏi lo lắng trong lòng.

-Để tôi đi tìm. Anh cứ tìm cách kéo dài thời gian.-Mặc Phong nói

-Được, nhưng mà phải nhanh lên.

Mặc Phong gật đầu sau đó chạy đi tìm Diệp Thuần.

Thời gian trôi qua, trong lòng cô không thể không lo lắng, phiên tòa bắt đầu, cô ngồi ở ghế dành cho người tham dự phiên tòa.

Sau khi thư kí đọc một số thủ tục cơ bản tất yếu thì bắt đầu.

Đại diện luật sư Mỹ Ảnh bắt đầu nêu ra những lí lẽ đầu tiên, ông ta luôn chỉ trích Khởi Lạc về việc ăn cắp kịch bản của Gia Cát lại còn kí hợp đồng với Mỹ Ảnh, đòi Khởi Lạc phải bồi thường.

Nhất Duy lên tiếng phản đối, cũng đưa ra một số lí lẽ cụ thể.

Thẩm quán cùng bồi thẩm đoàn vừa nghe hai bên vừa ghi chép.

Lưu Mai được gọi làm người làm chứng, Lưu Mai luôn miệng chỉ trích Thừa Tuyết ăn cắp kịch bản của cô ta, còn lấy chuyện ở khu thương mại ra.

Luật sư bên phía Mỹ Ảnh yêu cầu cho cô ra để hỏi, thẩm quán cho phép.

-Biên kịch Tô, lúc này cô Lưu nói chuyện ở khu thương mại? Là thật đúng không?

-Phải nhưng mà không phải như vậy, là do...

-Tôi chỉ muốn hỏi, có đúng là hai cô cùng đánh cô Lưu hay không?-luật sư bên họ tay cầm bút chỉ

-Không phải như vậy, là do Lưu Mai gây chuyện với Diệc Thuần...

-Tôi xin nhắc lại, tôi chỉ cần cô nói có hay không?

Cô còn chưa nói hết thì luật sư bên kia lại chặn lời.

-Phản đối. Tôi nghĩ cô Tô không có nghĩa vụ trả lời câu hỏi đó. Nó không liên quan gì đến chuyện kịch bản có do cô Tô ăn cắp hay không?-Nhất Duy đứng lên

-Phản đối được chấp thuận.

Thừa Tuyết thở phào, quay lại ghế dành cho người tham dự ngồi. Cô biết người luật sư của Mỹ Ảnh là luật sư giỏi nhất, đã làm đến hai mươi năm, vụ kiện của ông cái đều thắng đến 80%.

Trong lòng cô không khỏi cầu mong cho Diệc Thuần không xảy ra chuyện gì.

45. Chương 36. Thắng Kiện.

Chương 36: Thắng kiện.

Nhất Duy muốn hỏi một số câu hỏi về Lưu Mai được thẩm phán chấp thuận.

-Theo như lời cô nói thì là cô Tô lấy kịch bản của cô?-Nhất Duy chỉ về phía Thừa Tuyết hỏi Lưu Mai

-Phải.

-Vậy thì tôi có thể biết cô viết nó khi nào không?-Nhất Duy hỏi tiếp

-Là... cách đây một tháng.-Lưu Mai ngập ngừng nói

-Cách đây một tháng là khi nào?

-Là, là...

-Cô không biết chính xác ngày hay căn bản cô không hề viết nó.-Nhất Duy lớn giọng chắc chắn

-Phản đối.

-Phản đối được chấp thuận. Luật sư Hứa anh có thể hỏi câu hỏi khác.

Nhất Duy hỏi câu khác: “Vậy thì xin hỏi cô, vì sao khi cô viết một tháng trước cô không công bố ọi người mà phải đến sau ngày chúng tôi kí với Mỹ Ảnh.”

-Bởi vì... vì...

-Phản đối.

-Thưa thẩm phán câu hỏi của tôi hoàn toàn liên quan đến nội dung kiện cáo.

-Phản đối vô hiệu. Mời bên biện trả lời.

Lưu Mai lúng túng dửng vẻ như không biết trả lời ra sao.

-Cô không trả lời chúng tôi có thể xem là cô không hề viết nó. Nói thẳng ra chính cô mới là kẻ ăn cắp rồi đổ cho cô Tô.

-Phản đối, luật sư Hứa đang bồi nhọ nhân phẩm thân chủ tôi.

-Thưa quan tòa, tôi thấy cô Lưu cần trả lời câu hỏi này. Còn nữa, luật sư bên Mỹ Ảnh tại sao cứ bảo hộ cho người bên Gia Cát. Đáng lí luật sư đây phải cùng tôi xem xem thật có do chính cô Lưu viết hay không?-Nhất Duy nói với thẩm phán

-Yêu cầu chấp thuận. Mời cô Lưu trả lời.-thẩm phán nghe Nhất Duy nói có lí thì gật đầu ghi chép

-Là do... giám đốc nói nếu ra nhanh quá không còn tăng tính yêu thích của mọi người. Trước hết đợi sau khi công ty khác tung ra phim mới thì cơ hội cũng chưa muộn.-Lưu Mai vội biện ra lí do

Thừa Tuyết hai tay mỗi lúc một nắm chặt, Diệc Thuần sao cậu còn chưa đến? Bằng chứng trong tay cậu rất quan trọng.

Phiên tòa tạm nghỉ mười lăm phút, Nhất Duy xem lại một số tư liệu uống tí nước, dửng vẻ rất bình tĩnh nhưng anh rất lo cho Diệc Thuần.

-Tôi biết rồi. Anh mau chóng tìm ra cậu ấy, bằng khônggy sẽ thua kiện mất.

Thừa Tuyết điện thoại cho Mặc Phong xong đi lại chỗ Nhất Duy ngồi.

-Mặc Phong vẫn đang tìm Diệc Thuần đừng lo lắng quá.

-Tôi chỉ lo cô ấy gặp nguy hiểm.

-Lúc này anh kiện rất tốt. Không cần đoạn ghi âm đó chắc chúng ta cũng thắng. Đừng lo quá.

Thật ra an ủi Nhất Duy vậy thôi trong lòng Thừa Tuyết cũng rất lo lắng.

-Luật sư Hứa, có một số tư liệu cần đối lại, mời anh theo tôi.-thư kí nói

-Tôi sẽ vào ngay.

Nhất Duy đứng lên nói rồi quay qua Thừa Tuyết: “Khi nào Diệc Thuần đến thì báo cho tôi biết, còn nếu không kịp thì chúng ta đành tới đâu tính đó vậy.”

Thừa Tuyết gật đầu ngồi xuống ghế, Diệc Thuần vì sao vẫn chưa đến chứ? Rốt cục thì đã có chuyện gì xảy ra với Diệc Thuần chứ?

-Tiểu Tam, em kiện thắng chứ? Mà anh thấy chắc không có bằng chứng nên không thắng được đâu.

Thừa Tuyết nghe được tiếng châm chọc đầy ác ý của Trình Ngụy thì máu nóng cũng dồn hết lên não, tại sao cô lại quen biết với một kẻ biến thái, lời lẽ lại đầy ác ý như vậy chứ?

-Anh không còn lời nào tốt hơn sao?-Thừa Tuyết trừng anh

-Phải nói em không chịu chấp nhận sự thật.-Trình Ngụy ngồi xuống ghế cạnh cô

-Vì sao anh lại đến đây?

-Đến xem em thua thế nào.-Trình Ngụy tỉnh bơ nói

-Anh... tôi không nói với anh.

Thừa Tuyết thấy phiên tòa sắp bắt đầu thì mặc kệ anh đứng lên đi.

Trình Ngụy còn đến xem vậy mà Nhậm Tử Phàm một cuộc gọi hỏi han cũng không thấy.

Trình Ngụy cũng đứng lên dứt hai tay vào túi quần đi vào trong.

Nhất Duy chỉ kéo dài phiên tòa được thêm hai mươi phút nữa, thật ra lí lẽ gì Nhất Duy cũng đã nêu ra hết nhưng mà đa số đều bị luật sư bên Mỹ Ảnh phản bác lại.

Nhìn thấy tình hình như vậy Thừa Tuyết không khỏi nhăn mặt nhàu mày, lo lắng tăng lên gấp bội lần. Mà Trình Ngụy ngồi dựa người vào ghế trông rất hài lòng.

-Mời luật sư hai bên đưa ra câu chốt cuối cùng.-thư kí nói

Luật sư bên Mỹ Ảnh đứng lên nói:

-Thưa thẩm phán, ai cũng có quyền biết được sự thật, nhưng mà thường thì con người ta rất thích che giấu chúng đi. Vì sao chúng ta không nói ra những sự thật đã bị thay đổi bằng lời nói dối kia ra? Cuộc sống luôn có pháp luật, vậy thì tại sao không áp dụng nó vào ngay lúc này? Những bằng chứng kia cũng đủ tố cáo sự việc. Tôi mong là thẩm phán và bồi thẩm đoàn sẽ đưa ra một quyết định đúng.

Luật sư Mỹ Ảnh nói xong thì ngồi xuống, đến lượt Nhất Duy.

Nhất Duy đứng lên lại im một lát.

Đến khi thẩm quán có vẻ không đủ kiên nhẫn thì Nhất Duy liền lên tiếng.

-Khi này tôi im lặng đứng ba phút, và tôi nhận ra chẳng ai trong đây có đủ kiên nhẫn cả. Vì sao chúng ta có thể dành ra một giờ đồng hồ nghe người khác nói lại không thể dành ba phút để chính mình suy ngẫm. Ba phút kia, tôi nghĩ ra rất nhiều thứ.

-Có người nói với tôi, cho dù hôm nay tôi có kiện thắng hay không thì cũng chẳng sao vì người ấy biết tôi đã cố gắng hết sức. Có lẽ tôi không đủ bằng chứng để nêu rõ thân chủ tôi vô tội nhưng mà ngoài bằng chứng ra chúng ta còn có đầu óc để suy nghĩ và lương tâm để cảm nhận.

-Đối với bác sĩ, việc cứu người là rất quan trọng, nếu một mai ca phẫu thuật họ làm không thành công cũng đủ làm họ dằn vặt. Đối với cảnh sát, việc điều tra ra sự thật là quan trọng nhất, nếu họ điều tra sai hướng, vu oan sai người chẳng phải có người bị oan sao? Biên kịch cũng vậy, đối với họ kịch bản là rất quan trọng, một kịch bản mà người biên kịch đã bỏ ra không ít tâm huyết nếu bị cướp đi lại còn bị vu oan ngược lại thì chẳng ai bình tĩnh được như thân chủ tôi đâu. Cho nên, tôi mong thẩm phán, bồi thẩm đoàn và tất cả những người ở đây sẽ có một quyết định không để người tốt bị vu oan.

Nhất Duy nói xong cúi người ngồi xuống ghế.

Bồi thẩm đoàn vừa ghi chép vừa bàn bạc gì đấy.

Thừa Tuyết khẽ cắn môi, tay đặt trên chân nắm lại dường như đang cầu nguyện.

Trình Ngụy ngồi hàng ghế ngang cô, môi hơi hé nghiêng qua cô nói: “Xem ra tôi thắng rồi.”

-Vẫn chưa có đọc quyết định, anh đắc thắng gì chứ?-cô bặm môi

-Vậy thì đợi xem.

-Vụ kiện JK 932 về việc công ty điện ảnh Mỹ Ảnh kiện công ty Khởi Lạc đã ký hợp đồng kịch bản của công ty Gia Cát, Mỹ Ảnh yêu cầu Khởi Lạc phải bồi thường tiền theo hợp đồng quy định. Sau khi bàn bạc, bồi thẩm đoàn đã có quyết định cuối cùng.

Thư ký cầm hồ sơ trên tay đọc.

Không khí căng thẳng vô cùng, Nhất Duy cúi đầu trầm tĩnh nghe thư ký đọc, lúc này anh đã dùng hết lí lẽ rồi, chỉ mong lời cuối cùng của anh có thể tác động được bồi thẩm đoàn.

-Vì bên Khởi Lạc không đủ bằng chứng chứng minh kịch bản không phải mình ăn cắp, nay bồi thẩm đoàn...

-Khoan đã, tôi có bằng chứng có thể chứng minh chính Lưu Mai mới là kẻ ăn cắp.

Đang lúc đầu sôi lửa bỏng, Diệc Thuần đã từ ngoài xông cửa vào.

-Diệc Thuần...

Sắc mặt Lưu Mai tối đi, nhất thời trắng bệch.

Thừa Tuyết cùng Nhất Duy thấy Diệc Thuần thì vui mừng hết cỡ.

Cả người Diệc Thuần đều là bùn đất, mặt lấm lem cát đất lại có vài vết trầy. Quần áo thì dơ bẩn có chỗ rách. Nhìn thấy mà tội nghiệp.

-Thưa thẩm phán, chúng tôi có bằng chứng cần bổ sung.-Nhất Duy đứng lên nói

-Thư thẩm phán, tôi nghĩ họ đang cố kéo dài thời gian.-luật sư kia cũng đứng lên nói

-Tôi tin chắc bằng chứng tôi đưa ra là bằng chứng cuối cùng cũng là quan trọng nhất.-Nhất Duy cam đoan
Thẩm phán suy nghĩ gì đó, sau đó gật đầu cho phép: “Ý kiến được chấp thuận.”

-Diệc Thuần, mau đưa máy ghi âm đây.

-Không có máy ghi âm.-Diệc Thuần lắc đầu

-Gì chứ?-Nhất Duy xám mặt

-Nhưng mà, tôi có nhân chứng.

Diệc Thuần quay ra ngoài cửa, làm mọi người cũng đưa mắt nhìn theo.

Từ ngoài cửa, Mặc Phong dẫn Tố Quyên vào.

Tố Quyên vào buồng hỏi, đứng bên trong cam đoan nói: “Thưa thẩm phán, tôi là Trần Tố Quyên, những lời tôi nói sau đây đều là sự thật, không một lời nói dối.”

-Cô Trần, cô có thể kể lại sự việc đã xảy ra hay không?

-Hôm đó, Huỳnh San đến tìm tôi, cô ta muốn tôi cho cô ta biết nội dung kịch bản của Thừa Tuyết, tôi vốn nghĩ Huỳnh San cùng làm trong Khởi Lạc sẽ không gây tổn thất cho công ty nên tôi đã kể...

-Kịch bản là do Huỳnh San đưa cho Lưu Mai. Thừa Tuyết mới là chủ nhân thật sự của nó. Thẩm phán, lời tôi nói đều là thật không một lời gian dối.

Tố Quyên kể hết mọi chuyện ra ọi người nghe.

-Cô có bằng chứng gì chứng minh là Huỳnh San đưa kịch bản cho Lưu Mai?

-Có lẽ làm được chuyện này nên trong tài khoản của Huỳnh San có một số tiền chuyển vào, mà cô ta cũng chính miệng thừa nhận. Trong điện thoại tôi có lưu thoại cuộc nói chuyện giữa tôi và cô ta.

Thư ký cầm lấy điện thoại của Tố Quyên đưa lên thẩm phán.

Thẩm phán bật nút khởi động.

“Chúng ta đã lỡ đi đến bước này, cô còn hối hận gì chứ? Kịch bản cũng đã đưa cho Lưu Mai, nếu cô mà có ý định nói ra thì cô đừng nghĩ đến được làm ở Khởi Lạc nữa.”

“Nhưng mà... tôi thấy không nên...”

“Mọi thứ cứ để tôi lo. Chỉ cần cô im lặng, bên phía Lưu Mai chắc chắn sẽ không nói ra, cái miệng của cô tốt nhất nên biết điều.”

“Tôi biết rồi.”

Có Tố Quyên ra làm bằng chứng, lại có đoạn ghi âm phần thắng chắc chắn thuộc về phía Khởi Lạc.

.

“Do bên phía Khởi Lạc đưa thêm bằng chứng xác thực có tính thuyết phục nên bồi thẩm đoàn có quyết định sau: Khởi Lạc không ăn cắp kịch bản của Gia Cát, cho nên không cần bồi thường hợp đồng cho Mỹ Ảnh. Về phía Gia Cát phải nói với báo chí về sự thật và bồi thường cho Khởi Lạc và Mỹ Ảnh theo quy định pháp luật.”

Phiên tòa kết thúc bằng tiếng hô “Nghiêm”, luật sư bên phía Mỹ Ảnh cùng Lưu Mai nhất thời mất mặt liền nhanh chân rời đi.

Thừa Tuyết vui mừng miệng không kìm nén được nụ cười, kiện thắng rồi.

Trình Ngự nhìn sang thấy cô mắt đỏ hoe giống như sắp khóc, môi lại rức rở nụ cười, Trình Ngự trước nay có đa số phụ nữ nhưng không ai có đôi mắt cùng nụ cười đẹp như cô. Cô thật sự rất đẹp, giống như một thiên thần.

Trình Ngự vừa bước tới cô thì cô đã chạy xuống bên dưới.

-Chúng ta kiện thắng rồi. Diệc Thuần, cậu có biết tớ lo cho cậu lắm không?

-Xin lỗi cậu, trên đường đi đến tòa gặp một số trục trặc.

-Đã có việc gì sao?

-Chuyện dài lắm, hay là chúng ta đi ăn mừng rồi tớ sẽ kể cho nghe.

Thừa Tuyết chưa từng vui như vậy, trên mặt cứ hần nụ cười, vô tình quay đầu nhìn thấy Trình Ngự đã một mình bước ra ngoài.

Thật ra con người Trình Ngự không xấu, chẳng qua lời nói có chút biến thái cùng kì quặc. Cô mặc dù không hiểu rõ về con người anh, nhưng mà cô thấy anh luôn có điều gì đó che giấu trong lòng.

-Thừa Tuyết đi thôi, chúng ta đi ăn mừng.

Cả đám người đi đến quán lẩu ăn mừng, hương khói bay ra từ nồi lẩu bay ra nghi ngút lại tỏa mùi hương thơm ngát.

-Bà chủ, cho bốn lo bia.-Diệc Thuần gọi

-Diệc Thuần, trên đường đến tòa đã xảy ra chuyện gì vậy? -Thừa Tuyết hỏi thay cho thắc mắc của Nhất Duy

-Là thế này...

Thì ra khi sáng Diệc Thuần vừa ra khỏi nhà có người bắt Diệc Thuần đẩy lên xe chạy tới nhà hoang trên núi. Bọn họ hủy đi đoạn ghi âm mà Tổ Quyên đã khai nhận, lúc đầu Diệc Thuần hơi hoảng nhưng từ từ bình tĩnh lại tìm cách thoát thân.

Trong lúc chạy trốn Diệc Thuần bị lán ngã xuống dốc, cũng may có người đi ngang liền giúp cô, Diệc Thuần nện điện thoại người đó gọi cho Thừa Tuyết và Nhất Duy. Nhưng cả hai đều đã vào phiên tòa nên điện thoại đều tắt nguồn. Diệc Thuần vội gọi cho Mặc Phong.

-Diệc Thuần lần này tội cho cậu rồi.-Thừa Tuyết cảm động nói

-Ừa, chúng ta là bạn bè có cần khách sáo như vậy không?

-Nào, vì công lao lớn nhất của Diệc Thuần, chúng ta cạn ly.-Nhất Duy cạn ly bia lên

-Uống như anh không đã chút nào. Nhất Duy phải cầm nguyên lon uống ai lại rót ra ly.-Diệc Thuần hưng phấn vô cùng

-Được rồi, cạn ly.

Ba lon bia đã gior lên cao, duy chỉ có Mặc Phong vẫn ngồi im như cũ.

Cả ba đều nhìn Mặc Phong, Diệc Thuần lên tiếng mỉa mai: “Sao, uống rượu Tây thượng hạng, ăn trong nhà hàng sang trọng nên ăn uống ở đây mất mặt lắm hay sao?”

Thừa Tuyết kéo kéo tay áo Diệc Thuần nói: “Đừng nói như vậy.”

-Nếu tôi cảm thấy mất mặt thì này giờ tôi đã không ngồi ở đây.

Mặc Phong trước nay hiểu rõ Diệc Thuần đều lời lẽ như vậy với mình nên không cảm thấy lạ.

-Tại sao đều là đàn ông, một người thì thanh tao trang nhã, còn một kẻ lại khó ưa cộc cằn.

Mặc Phong hiểu rõ lời lẽ bên trong của Diệc Thuần, cô lại đem anh so sánh với người khác, kẻ ngu cũng biết là Nhất Duy. Nhưng mà có lẽ cô đi quá xa rồi.

-Hôm nay nể mặt cô Thừa Tuyết tôi không gây sự với cô. Nếu đã không chào đón tôi, tôi nghĩ tôi nên đi trước.

Mặc Phong nói xong cũng không đếm xỉa tới ai liền cầm áo khoác đứng lên bỏ đi.

-Mặc... Diệc Thuần à, sao cậu lại nói như vậy? Dù sao Mặc Phong cũng đã cứu cậu.-Thừa Tuyết quở trách

-Ai thèm anh ta cứu.

Diệc Thuần bấu môi, lại nhìn xuống tay mình.

-Diệc Thuần, đến khi nào cái tính này của em mới chịu bỏ đây.-Nhất Duy thở dài

-Nè nè, hai người hòa nhau ăn hiệp tôi sao?-Diệc Thuần lườm cả hai

-Được rồi, lẩu sắp nguội hết rồi. Mau ăn thôi.

Diệc Thuần cúi đầu nhìn vạt áo bị xé mất một miếng, tâm trạng không rõ là gì. Chỉ biết cảm kích cùng đau xót.

46. Chương 37. Đối Xử Tốt..

Chương 37: Đối xử tốt.

Ăn mừng đến trời tối, đèn đường cũng thấp sáng hai bên ven đường, Diệc Thuần là kẻ sai nhất trong đám lời nói say mềm mà đi đứng xiêu vẹo.

Nhất Duy thấy vậy liền có ý định đưa Thừa Tuyết và Diệc Thuần về nhà, Thừa Tuyết chỉ uống vài lon vẫn còn tỉnh táo nên kêu Nhất Duy đưa Diệc Thuần về trước bản thân mình thì đón taxi về.

Đứng nhìn Nhất Duy lái xe đưa Diệc Thuần về, Thừa Tuyết ôm hai tay mình rảo bước lên con đường dài, xe cộ giữa đường chạy qua lại tấp nập âm thanh vang lên không ngớt mà dòng người đi hai bên vệ đường cũng hối hả đi qua lại.

Chiếc HyperSport lướt qua ngang cô, Thừa Tuyết thoáng nhìn theo ở trong thành phố này, loại siêu xe khó có ai sở hữu được. Cũng không hiểu vì sao từ khi nói chuyện điện thoại với anh đến bây giờ cô vẫn chưa gặp anh. Anh cũng không đến Hàn Lâm để tìm cô.

Xe dừng lại ở phía sau cô một khoảng, cô đứng yên tại chỗ hai mắt nhìn chằm chằm chiếc xe, cũng không rõ là mong chờ cái gì. Có lẽ là do xe đẹp hoặc là người bên trong xe.

Cửa mở, một đôi chân thon dài được chiếc quần xám bạc bao quanh ngay sau đó cả dáng người cao ráo thẳng tắp bước ra khỏi hần xe.

Thừa Tuyết nắm lấy quai ba lô trên lưng, lại nhìn Viên Hy bước ra xe.

-Chị Thừa Tuyết.-Viên Hy bước ra xe liếc thấy cô đứng đó nhìn Nhậm Tử Phàm thì gọi

-Trễ như vậy còn đi đâu sao?-cô giống như trả lời Viên Hy không giống là tò mò muốn biết

-Khi này anh dẫn em đi đến một nhà hàng mới mở, ở đó rất tốt đến bây giờ em vẫn còn muốn đi nữa.-Viên Hy hưng phấn kể

Cô không nói gì, ánh mắt nhìn sang Nhậm Tử Phàm thấy anh cũng đang nhìn mình, mày cương nghị hơi chau lại.

-Sao chị lại về trễ vậy?

-Chị thắng kiện nên rủ nhau đi ăn mừng, lúc này vui quá nên quên thời gian mất.

-Hèn gì mặt chị đỏ như vậy, chị đã uống rượu sao?

-Có sao? Chỉ có vài lon bia thôi.-cô đưa tay ôm má vừa ửng đỏ vừa nóng của mình

-Anh, hay là chúng ta đưa chị Thừa Tuyết về đi. Trễ lắm rồi.-Viên Hy ôm lấy cánh tay anh lay nhẹ

-Không cần đâu, hai người là về Ngự Biệt Uyển, còn tôi về Hàn Lâm, hai nơi này ngược đường nhau. Không thuận tiện, không thuận tiện.-cô vội nói chen vào trước khi anh nói

Rõ ràng cô nhìn thấy ánh mắt anh trầm xuống.

-Không phiền hai người nữa, tôi đi trước.-cô cười nói rồi xoay người đi, bước chân sải dài giống như chạy vậy. Cô không biết vì sao mình phải chạy trốn? Cũng không rõ vì sao nhìn hai anh em bọn họ, có cảm giác bị lừa dối.

Bên tai cô thoáng nghe Nhậm Tử Phàm bảo Viên Hy lên xe về trước, ngoài ra chẳng còn gì, xung quanh chỉ còn tiếng gió thổi làm con người ta cảm thấy lạnh mà không khỏi run lên.

Rất nhanh sau đó tay cô bị tóm lại.

-Em chạy đi đâu?-anh nắm chặt lấy tay cô, thanh âm trầm thấp

-Đi về nhà.

Cô đáp rút tay mình về đáng tiếc lại bị anh nắm chặt lại.

-Tôi đưa em về.

-Anh đùa sao? Viên Hy còn đợi anh.-cô lại một lần nữa muốn lấy tay mình ra khỏi tay anh

Nhưng mà lần này anh lại càng giữ chặt hơn, giống như cô càng muốn làm việc gì thì anh càng làm trái ý cô.

-Tôi đã kêu người đưa em ấy về. Bây giờ đã về được chưa?-anh nhăn trán, lời nói giống như chê cô nhiều điều

-Được, nhưng mà...

-Lại sao nữa?

-Tôi...

Cô cúi đầu nhìn bụng mình. Nói là đi ăn mừng nhưng cô chẳng ăn được nhiều, trong bụng bĩa còn nhiều hơn đồ ăn nữa.

-Không phải nói đi ăn mừng sao?

-Hay là đi về đi, ở nhà có mì ăn liền.-cô ngắc đầu cười sau đó rất nhanh lấy tay mình ra bỏ đi

-Đừng ép cái bụng của mình.

Anh nhướn miêng tiến lên kéo tay cô bước đi.

.

-Món này ngon thật đó.

-Lần đầu tiên ăn sao?

-Đúng vậy. Ngon thật đó.

Thừa Tuyết cùng Nhậm Tử Phàm ngồi ở băng ghế trong Vòm Lá Phong, tay cô cầm hộp đồ hộp trên tay cầm đũa gấp ăn.

-A, đây là món gì?-ăn được một lúc cô mới nhớ chưa biết tên nó

-Em muốn gọi nó là gì thì gọi đi.

-Anh đặt tên đi.

-Tôi gọi là mì Uyên Ương. Uyên Ương Uyên Ương, ăn xong quên hết âu lo, ăn xong mãi mãi vui vẻ, về sau chỉ ở bên cạnh nhau.

"Uyên Ương Uyên Ương

Ăn xong quên hết âu lo

Ăn xong mãi mãi vui vẻ

Về sau chỉ ở bên cạnh nhau.”

Năm đó, mẹ anh thường làm món mì này cho cả nhà, bà còn đọc bài thơ này chỉ là mong muốn cả nhà hòa thuận vui vẻ ở bên nhau. Đáng tiếc từ lúc giả vờ chết đi anh không còn ăn được.

Vài năm gần đây anh mới phát hiện ở Rosso bên vệ đường có người bán hàng bán loại mì này, thật ra mì này chỉ có ở quê mẹ anh nên rất ít người thành phố biết đến, khi anh gặp được quầy hàng này thì thường xuyên mua ăn trong lúc tăng ca, ăn xong lại nhớ đến cảnh gia đình quây quần.

-Tên hay thật đó. Nếu có cafe thêm một tí sữa và hai viên đường thì chắc ngon hơn.

-Đúng vậy, mì Uyên Ương phải uống cùng cafe Uyên Ương.

-Anh cũng biết cafe đó sao? Tôi nhớ mình chỉ pha một lần.

-Lúc trước có người thường làm cho tôi, về sau muốn cũng không được.

Cô nhìn ra được sâu thẳm trong ánh mắt của anh là sự cô đơn cùng nhưng nhớ vô bờ bến.

-A, vừa ăn vừa ngắm sao thích thật.

Cô nói lảng sang chuyện khác.

-Ngày mai là chủ nhật, em có đi đâu không?

Cô ngược nhìn anh, suy nghĩ gì đó thì nói: “Vốn là định đi thăm mẹ tôi, nhưng mà nếu anh có gì cần tôi có thể không đi.”

-Mai tôi đưa em đi thăm bà, sau đó đi cùng tôi đến lễ khánh thành.

Cô đang ăn nghe cô nói thì suýt sặc, khó khăn nhai hết thức ăn trong miệng nhìn anh như thể vì sao lại là cô?

-Là đầu tư của Trình Ngụy, em nên đến chúc mừng.

Gì đây? Đang nói móc cô hay là anh ghen?

Ừm, khả năng thứ hai rất khó xảy ra nha. Trả lời một câu an toàn vậy: “Cũng được.”

Ăn xong anh đưa cô quay về Hàn Lâm, cô cứ tưởng đã khuya anh sẽ ở lại không ngờ anh lại chỉ đưa cô vào đến nhà sau đó cũng bỏ đi.

Trong lòng có chút mất mát ánh mắt cô vẫn dõi theo cho đến khi anh lên chiếc xe do Mặc Hàng lái đến chạy đi mất.

-Chị Thừa Tuyết, chị và thiếu gia có phải tình cảm tốt hơn rồi không?-Tâm Nhi thấy sắc mặt cô có khởi sắc

-Tâm Nhi.

-Em rất mong chị và thiếu gia tình cảm sẽ tốt hơn, không chừng sau này chị sẽ là nữ chủ nhân của Ngự Biệt Uyển.

-Em đó đừng có nói bậy bạ nữa.

Cô không phải không thừa nhận nhưng mà lời Tâm Nhi nói quả thật rất... vừa lòng mình, hai má cũng ửng hồng.

-Em nói sự thật thôi, chị nhìn xem thái độ của thiếu gia với chị thay đổi rất tốt. Chị lại là người ở đây lâu nhất.

-Được rồi, em cứ như chị gái đang dạy dỗ em gái vậy.

-Để em đi pha nước nóng cho chị thay đồ.

Cô mỉm cười đi lên lầu.

Có những thứ tình cảm không muốn nảy nở cũng không ngăn được, sớm nhận biết còn có cơ hội tự mình không cứ thể lún sâu, nhưng không nhận ra lại trở thành một nỗi cực hình.

- - -

Sáng hôm sau đúng như đã nói Nhậm Tử Phàm đưa cô đến bệnh viện thăm mẹ cô.

Hôm nay bà có một đợt kiểm tra sức khỏe, cô vừa đến đúng lúc bác sĩ đang khám cho bà.

Cô vào rất nhẹ nhàng, nhưng có lẽ do ánh mắt đã nhiều năm không nhìn thấy nên đôi tai rất thính.

-Thưa Tuyết, con đến sao?

-Mẹ, phải là con.

Cô đáp lời bà, đi đến bên giường.

Nhậm Tử Phàm đứng ở ngoài cửa cũng không đi vào, dựa người vào tường, ánh mắt ảm đạm lạ thường.

Bác sĩ khám xong bảo cô một lát qua gặp ông, cô cũng không khỏi lo lắng. Không phải bệnh mẹ cô nặng hơn chứ.

-Mẹ, bệnh của mẹ sao rồi? Đã tốt hơn chưa?

-Bệnh của mẹ không sao, phỏng chừng mẹ có thể về nhà được.

Tay bà đưa ra lần lần kiểm tay cô.

Cô đưa tay nắm lấy quả quyết nói: “Không được, chờ khi bác sĩ nói bệnh của mẹ tốt hơn đã.”

-Mẹ cảm thấy rất tốt, con đã bắt mẹ ở đây mười mấy năm rồi.

Mặc dù bà không có lời trách mắng cô nhưng cô nhận ra sự bất mãn cùng mong muốn rời khỏi đây.

-Không phải con ép mẹ ở đây, là bệnh không muốn đi mẹ hãy mau chóng khỏe lại đi.

-Con đúng là giống như cha con, đã quyết định gì rồi thì không thay đổi.

-Vậy thì mẹ mau khỏe lại, con chắc chắn sau khi mẹ khỏe sẽ ẹ về nhà.

-Được.

.

Nói chuyện hàn huyên với bà một lúc Thừa Tuyết đi đến phòng gặp bác sĩ, Nhậm Tử Phàm cũng không đi theo chỉ là xuống nhà xe chờ cô.

Cô vào phòng, bác sĩ chỉ ghé đôi diện mời cô ngồi xuống.

-Bác sĩ, bệnh của mẹ tôi sao rồi?

-Mắt của mẹ cơ vốn do duy truyền nên khả năng nhìn thấy là rất khó. Còn về bệnh suy tim của bà tôi nghĩ không nên kéo dài nữa.-Bác sĩ đưa cô bảng xét nghiệm

-Vậy... phải làm sao?-cô chỉ có bà là người thân nếu bà xảy ra chuyện gì thì cô biết phải làm sao

-Cần phải làm phẫu thuật. Nhưng mà...

-Nhưng mà sao ạ?-Thừa Tuyết gấp gấp hỏi

-Cần tìm người hiến tim thích hợp, phẫu thuật cũng chưa chắc thành công.

-Bác sĩ dù thế nào ông cũng phải giúp mẹ tôi. Cho dù lấy tim tôi đổi cũng được.-cô khấn khoản lời nói nghẹn ngào

-Tôi sẽ cố gắng. Cô nên chăm sóc tốt cho bà.

-Tôi nhất định. Ngài phải chữa khỏi ẹ tôi.

Rời khỏi phòng bác sĩ cô đi ra cổng, Nhậm Tử Phàm ở trong chiếc Ferrari chờ cô, vẫn luôn là tâm điểm của mọi ánh nhìn.

Cô suy kiệt, đi đến mở cửa xe ngồi vào.

Anh nhấn ga vòng xe chạy về phía ngược lại.

-Thế nào?-anh giống như thuận tiện hơn là hỏi han

-Tình hình của bà không khả quan lắm. Bác sĩ nói phải làm phẫu thuật.

-Không cần lo lắng quá.

-Nếu không tìm được tim thích hợp thì tôi sẽ thử. Dù sao bà cũng là mẹ tôi.

-Em điên sao?-anh thẳng gấp, thanh âm rõ tức giận

-Tôi không thể nhìn mẹ tôi chết được.

-Vậy là em lấy mạng mình ra cược hay sao?

-Không phải cược mà là trao đổi.

-Có khác gì nhau. Mạng sống của em là do tôi cứu, có thể nào cũng do tôi quyết định.

Người đàn ông đứng là ngang ngược lại không nói lí lẽ.

-Em không cần lo. Tôi sẽ giúp em lo chuyện đó.

Anh dường như vô tâm tới lời cô nói tiếp tục cho xe chạy đi.

Cô biết rõ một khi anh đã quyết định thì sẽ không thể nào thay đổi được cho nên tạm thời không cãi với anh.

47. Chương 38. Nổ Bom.

Chương 38: Nổ bom.

Buổi khảnh thành diễn ra ở nơi tập trung người qua lại đông đúc của thành phố. Phóng viên cũng đã đến đứng ở phía dưới khán đài giương máy ảnh chụp.

Nhậm Tử Phàm dừng bên đường, mở cửa đi xuống xe. Cô cũng vội tháo dây an toàn ra leo xuống xe.

Trình Ngụy cùng một nam nhân ngồi trên xe lẫn được phóng viên đặt câu hỏi lại liên tục dùng máy ảnh chụp hình cả hai lại. Lần này Trình Ngụy hợp tác với Mộ Dung Cảnh để xây tòa cao ốc có quy mô lớn thế này phóng viên không lấy tin tức làm tin nóng sốt dẻo thì nên bỏ nghề là xong.

Thừa Tuyết không chú tâm đến hai nam nhân tỏa ra khí chất hơn người luôn là ánh sáng hào quang giữa bọn bề những người tầm thường, mà ánh mắt liếc nhìn cô gái bên cạnh Mộ Dung Cảnh.

Diệp Hiểu Quân!

-Đến chúc mừng thôi.

Nhậm Tử Phàm kéo tay cô.

Phóng viên nhận ra Nhậm Tử Phàm liền quay ống kính chuyển về hướng anh liên tục nhấn máy. Nhậm Tử Phàm không phải nhân vật đơn giản, trước giờ rất ít xuất hiện trên báo chí hôm nay lại xuất hiện ở đây nếu bọn họ không chụp thì uống quá a, e là phải đợi rất lâu mới có cơ hội nữa.

Đám đông dạt thành hai hàng chờ lối cho hai người bước đi, Nhậm Tử Phàm dừng bên dưới khán đài lịch thiệp nói: “Chúc mừng.”

-Phạm thiếu khách sáo rồi, lại có thể để ngài đến tận đây chúc mừng.-Mộ Dung Cảnh ý vị không rõ là khách khí hay mỉa mai

-Nếu để Mặc Phong đến chúc mừng thì quả là không xem Cảnh thiếu ra gì rồi? Không thôi người khác lại nói tôi không đặt ngài trong mắt.-Nhậm Tử Phàm cười lạnh, ánh mắt sáng như đuốc

-Tiểu Tam, lên đây đứng cạnh tôi.-Trình Ngụy bước xuống bậc thềm, vươn tay ra

-Hả? Tôi...

Cô khó xử mắt đảo quanh, dò xét thái độ Nhậm Tử Phàm.

-Phạm thiếu là người rộng lượng, không lẽ ngay cả chuyện này cũng chấp nhất.-Trình Ngụy cười sáng lạn để lộ hàm răng trắng đều

-Đi đi.

Nhậm Tử Phàm buông tay cô ra, đẩy cô về phía Trình Ngụy.

Lòng đột nhiên lạnh lẽo đến lạ thường!!!

Thừa Tuyết được Trình Ngụy dắt lên khán đài, phóng viên chụp hình không ngừng nghỉ cứ như nếu ngừng chụp sẽ mất một tấm ảnh quan trọng.

Hiếu Quân vịn tay cầm xe lăn của Mộ Dung Cảnh liếc sang phía Thừa Tuyết khẽ mỉm cười.

Thừa Tuyết nhìn thấy Hiếu Quân và Mộ Dung Cảnh, trong đầu không khỏi suy đoán được quan hệ không bình thường giữa bọn họ, mắt nhìn xuống dưới, nam nhân kia đã biến mất từ lúc nào.

Cô khẽ thở dài không may để Trình Ngụy nghe được liền ở phía sau vòng tay ôm eo cô kéo sát lại gần mình.

-Em nên cười đi, bởi vì không chừng em sẽ lên trang nhất báo đó.

-Có liên gì chứ?-cô cười hay không, được lên báo hay không chẳng liên quan chút nào

-Sao lại không? Người xem nếu nhìn thấy mặt em như vậy thì sẽ quảng báo không thềm đựng tới mắt.-anh cười một lúc rục rỏ, nóng bỏng như mặt trời

Cô nhẹ dùng cùi chỏ thực vào hông anh, trừng mắt. Nhưng mà lại nhẹ mỉm cười.

Trình Ngụy như được như ý cười một lúc vui vẻ, càng lúc giữ chặt eo cô làm cô dán sát vào người anh, bởi vì chiều cao cô có hạn nên dựa vào lồng ngực anh, cơ hồ cô nghe được nhịp tim khỏe khoắn đều đặn của anh đang đập kia.

Gượng ép bản thân mỉm cười, trong lòng không ngừng chửi Trình Ngụy.

Bởi vì phóng viên còn đặt câu hỏi rất nhiều mà hai mươi phút sau mới cắt băng khánh thành nên Thừa Tuyết chỉ đứng một lát liền viện cớ bỏ đi.

Cô xuống phía dưới nháy mắt với Hiếu Quân, Hiếu Quân hiểu chuyện cúi đầu nói nhỏ với Mộ Dung Cảnh. Mộ Dung Cảnh nghe Hiếu Quân nói thì nhíu mày nhìn cô, ánh mắt sắc bén vô cùng cuối cùng cũng từ chối không để Hiếu Quân đi.

Hiếu Quân lắc đầu với cô, ý bảo không đi được.

Cô cũng không ép, tự mình bỏ đi.

Nhậm Tử Phàm cũng không thấy đâu, nghĩ là anh đi đâu đó quanh đây nên cô đi tìm.

Nhưng mà anh thật ra ngồi trên xe, ánh mắt như chim ưng nhìn cảnh bên ngoài ô cửa kia.

Tôn Thúc cũng đến rất được phóng viên cùng Mộ Dung Cảnh chào đón.

Trong thành phố này, danh tiếng của Tôn Thúc cũng không phải nhỏ, gia sản của ông nếu là lúc trước thì chính là xài không hết phung phí cỡ nào cũng còn nhiều, vì gần đây về già, ông muốn tích đức cho con cháu nên thường xuyên làm từ thiện trở thành đại thiện nhân trong lòng mọi người. Rất được mọi người kính trọng.

-Mong là dự án của cháu sẽ thành công thuận lợi tiến hành. Tôn Thúc cũng không có gì, góp một khoản tiền cho dự án lần này.

Tôn Thúc biết Mộ Dung Cảnh từ nhỏ, tính tình đứa trẻ này ông cũng hiểu sáu bảy phần, Mộ Dung Khải lại là bạn ông nên đối với Mộ Dung Cảnh ông xem như con trai mình rất nâng đỡ anh.

Chuyện hôm trước Nhậm Tử Phàm nói kêu ông đến đây xem chuyện vui, ông biết rõ là gây hại cho Trình Ngụy nhưng mà nếu ảnh hưởng đến Mộ Dung Cảnh thì ông cũng sẽ lên tiếng không thể ngồi yên.

Tôn Thúc trước nay đều không quen náo nhiệt, chúc mừng xong thì ở trên xe đậu xa nơi khán đài chờ xem trò vui mà Nhậm Tử Phàm nói là gì.

Thừa Tuyết đi vòng quanh nơi diễn ra buổi lễ, lại vô tình nghe được một chuyện kinh thiên động địa.

-Đã xong chưa?

-Xong rồi, chỉ cần cắt băng khánh thành lập tức sẽ nổ bom.

-Tốt lắm, Phàm thiếu sẽ có thưởng cho người.

Ngắn gọn. Nhưng đủ làm tay chân Thừa Tuyết run rẩy đứng không vững, tay đưa lên bịt lấy miệng mình. Nhậm Tử Phàm lại như vậy mà muốn hại chết Trình Ngụy.

Không được, cô tuyệt đối không để anh lại giết người, không thể để có mạng người chết oan.

Đợi khi bình tĩnh bản thân thì hai người kia cũng đã đi mất, Thừa Tuyết phổng chừng lúc này đã chuẩn bị cắt băng khánh thành.

Cô gấp gáp, giống như sắp có đại nạn xảy ra, vô cùng khẩn trương chạy đi.

Khi chạy tới nơi nhìn thấy Trình Ngụy và Mộ Dung Cảnh đang cầm kéo chuẩn bị cắt.

Cô hốt hoảng, không nghĩ gì nhiều liền hét lớn: “Đừng cắt. Nguy hiểm.”

Lúc cô hét lên thì kéo đã hạ xuống, đứt khoắc cắt đứt.

Mặt cô trắng bệch, tay chân đầy mồ hôi không suy nghĩ được gì đã chạy đến chỗ Trình Ngụy.

-Chạy đi, có bom.

__Bíp bip bip

Từng tiếng “bíp” vang lên liên nhau không ngừng, mọi người nghe thấy hai từ “Có bom” liền thất kinh hồn vía chạy tán loạn.

-Trình Ngụy, mau chạy đi, bom sẽ nổ.

Trình Ngụy ôm lấy Thừa Tuyết, chạy xuống phía dưới, hòa vào dòng người đang chạy kia.

Mộ Dung Cảnh phản ứng nhanh liền dùng tay đẩy bánh xe, Hiểu Quân sợ hãi, cố giữ bình tĩnh đẩy xe Mộ Dung Cảnh đi đến chỗ an toàn.

Rất nhanh sau đó một tiếng nổ lớn làm rung động trời đất, lửa khói bay khắp đất trời.

Rất may Trình Ngụy kịp thời ôm cô chạy đi, ở phía sau chiếc xe che chở cho cô, lấy tấm lưng rộng lớn của mình bảo vệ cô.

Xung quanh đổ nát, điêu tàn.

Thừa Tuyết không ngừng run rẩy, mặt trắng như tờ giấy, máu cũng không còn.

Thật đáng sợ!

-Tiểu Tam, em không sao chứ?-Trình Ngụy đẩy cô ra xem khắp người cô

-Không sao. Trình Ngụy, anh bị thương.

Nhìn thấy tay Trình Ngụy bị bom làm tổn thương, bom nổ gây sát thương lớn bọn họ lại ở vị trí gần như vậy, Trình Ngụy còn dùng thân che cho cô, tay cũng chảy rất nhiều máu.

Tay chân cô luống cuống, mắt đầy hơi nước.

-Chỉ là vết thương nhỏ, không đáng kể, không đáng kể.-tránh làm cô lo lắng, Trình Ngụy xoa tay vẫn cười rục rỏ

-Nặng như vậy mà nhỏ cái gì. Chảy máu nhiều lắm rồi.-Thừa Tuyết lo lắng, thanh âm nghẹn ngào

-Tiểu Tam đừng khóc, đừng khóc.

Trước nay anh nghĩ cô là người cứng cỏi cũng chưa từng thấy cô sợ hãi mà khóc như lúc này, anh cũng không ngờ cô lại quan tâm mình như vậy. Trước nay đều chưa hề cảm nhận được.

-Nhị thiếu, ngài bị thương, tôi đưa ngài đi băng bó.-Nin xuất hiện, đỡ lấy anh

-Tiểu Tam đi cùng tôi. Tôi sợ đau.

Cô nhịn không được bật cười, thút thít: “Đến lúc này còn đùa được.”

-Cười có phải tốt hơn không?

Nin dìu Trình Ngụy lên xe, Thừa Tuyết bởi vì lo lắng cũng đi theo.

Đáng tiếc tất cả đều không thoát khỏi ánh mắt sắc bén của một người.

Mộ Dung Cảnh cùng Hiểu Quân núp gần đó, Hiểu Quân vì nghĩ cho Mộ Dung Cảnh, anh lại không thuận tiện di chuyển nên gần như che hết cho anh. Chính vì vậy mà những mảnh gạch do bom làm bể nát văng ra, lại rơi trúng Hiểu Quân.

Đầu chảy ra máu, trước mắt mờ đi, ngay sau đó ngã xuống.

Mộ Dung Cảnh rất nhanh kêu người đưa cô đến bệnh viện. Chuyện này đừng nói Trình Ngụy không truy cứu thì Mộ Dung Cảnh cũng sẽ không bỏ qua.

Nhậm Tử Phàm ở bên trong xe đậu bên đường cách đó đủ xa làm bom không gây hại đến anh. Mây nhú rất chặt, ánh mắt đáng sợ vô cùng.

Thừa Tuyết đưa Trình Ngụy về biệt thự Nhắc Tiên của anh, không quan tâm đến nó xa xỉ to lớn ra sao, chỉ lo lắng đến vết thương của anh.

Người làm nhìn thấy anh bị thương cũng chạy ra xem xem có giúp được gì không.

-Chuẩn bị đồ dùng để sát trùng vết thương.-Nin ngắn gọn nói

Người làm nhanh chân chạy đi chuẩn bị.

Đưa anh lên lầu, bác sĩ bảo mọi người ra ngoài, Trình Ngụy lại lên tiếng: “Cho cô ấy ở lại.”

Miễn cưỡng một lúc bác sĩ mới đồng ý.

-Tiểu Tam.-Trình Ngụy nằm nửa người trên giường, đưa tay lạnh lẽo của mình ra

Thừa Tuyết vội vàng chạy qua bên đó, ngồi lên giường nắm tay anh.

-Không phải anh sợ đau thật chứ?

-Sợ. Lúc này tôi không đùa.-Trình Ngụy nhắm mắt, trán chảy đầy mồ hôi

-Tôi tưởng... không sao, chỉ đau một lát thôi.

Cô một lòng an ủi còn trấn an anh, nào ngờ anh lại nhướn miêng cười. Xem ra cô dễ lừa hơn ai hết.

Nếu vết thương này có thể làm khó anh, thì những vết thương trước đã sớm làm anh nằm trên giường có khi cái mạng cũng đã không còn.

Bác sĩ dùng kéo cắt vùng áo ngay vết thương, cẩn thận dùng bông tẩm lau sạch máu sau đó bôi thuốc sát trùng lên.

Rõ ràng rất đau, Trình Ngụy chỉ cắn răng, mắt nhắm nghiền chặt, trán không ngừng tuôn ra mồ hôi nhưng tay đang nắm tay cô không hề siết chặt làm cô đau.

Thừa Tuyết lấy khăn lau mồ hôi trên trán anh, cô nhìn cũng cảm giác được đau như thế nào, vậy mà cả quá trình anh đều chỉ cắn răng chịu đựng không hề la hét.

Bác sĩ lấy băng trắng định băng bó cho anh, cô liền nói: “Để tôi băng cho.”

-Được, tôi đi ra ngoài kê thuốc.

Thừa Tuyết chạy qua bên kia giường, nhắc nhẹ tay anh cẩn thận băng lại.

-Băng xong sẽ hết đau ngay.

Trình Ngụy chăm chăm nhìn cô môi hơi hé ra.

Thừa Tuyết thấy anh cứ nhìn mình lại còn cười một mình: “Anh nhìn gì vậy?”

-Trước nay chưa ai quan tâm tôi như vậy, em thật giống người vợ lo cho chồng mình.

Cô nhất thời cười không nổi.

-Nếu anh vẫn còn sức để nói nhảm thì tôi không lo nữa.

Cô băng bó xong đứng lên cầm khay đồ đem đi đưa cho người làm.

Trình Ngụy chống người ngồi dậy, xem ra lần này bị thương cũng không phải xấu.

Thừa Tuyết căn dặn người làm đi nấu một ít cháo cho anh.

-Tay anh bị thương đừng nên vận động nhiều.-Thừa Tuyết nhắc nhở

-Tôi biết rồi.

-Tránh đừng để nước thấm vào.

-Tôi biết.

-Còn phải ăn uống cho tốt.

-Tôi biết. Tôi chẳng qua bị thương ngoài da thôi chứ có phải là bệnh nặng liệt giường đâu.-Trình Ngụy cau mày trách cô nhiều điều

-Tôi mặc xác anh.

Cô từ tận đáy lòng quan tâm cho anh, anh lại chê cô lảm chuyện.

-Em giận sao?

-Không có. Chẳng qua bị người khác từ chối sự quan tâm cảm thấy bức tức.

-Tôi đùa thôi. Em đừng tưởng như thật chứ?

Cô mặc kệ, người làm đưa thuốc cô đi lại bàn bóc vỏ thuốc cho anh.

-Tiểu Tam... Tiểu Tam...

Anh gọi cô nhiều lần cô cũng không trả lời một tiếng. Hình như là giận thật rồi.

Để thuốc trong tay cô rót ly nước trắng đưa tới trước mặt anh.

-Tiểu Tam, em giận tôi!?

Cô đưa tay về trước một tí, vẫn là im lặng.

-Vậy thì tôi không uống.

Cô nhú mảy, biết rõ anh đang muốn cô nguôi giận, nghĩ lại anh bị thương cũng vì mình nên tạm thời hạ giọng: “Được, anh uống thuốc. Tôi hết giận.”

-Cam kết.

Trình Ngụy nhanh nhẹn cầm lấy thuốc cùng ly nước từ tay cô, ngửa cao đầu uống.

Đặt ly về vị trí cũ, Trình Ngụy liền kéo cô ngồi xuống bên cạnh mình.

-Sao nữa đây?-cô nghiêng mặt hỏi anh

-Vì sao em biết có bom?-Trình Ngụy nghiêm mặt

Cô im lặng cúi đầu, nhìn hai tay đang siết chặt của mình.

-Là Nhậm Tử Phàm làm?-anh dùng tay nâng mặt cô lên, ép cô nhìn mình

Cô lắc đầu, vẫn là im lặng.

-Tiểu Tam, nếu thực sự hôm nay em không biết được thì chẳng phải tôi sẽ chết hay sao? Nói cho tôi biết, có phải anh ta làm không?-Trình Ngụy kiên nhẫn hỏi lại

-Tôi không biết. Bọn họ chỉ nói, chỉ cần cắt bằng khánh thành thì bom sẽ nổ. Lúc đó tôi không quan tâm là ai, tôi rất hoảng.

Mặc dù cô biết cô gạt anh không nói là Nhậm Tử Phàm chủ mưu, nhưng mà thật sự lúc đó cô rất lo sợ, trong đầu cô chỉ biết nếu cô không mau chạy báo ọi người thì sẽ có rất nhiều người chết. Sự thật chính là dù cô đã báo nhưng vẫn có người bỏ mạng.

-Tôi nhìn thấy nhiều người chạy không thoát bị bom nổ mà chết nằm trên đất, máu của họ chảy rất nhiều, nhìn họ rất đáng sợ cứ như trách tôi tại sao lại không nhanh chân hơn. Tôi cũng không muốn, tôi rất sợ...

Giọng cô nghẹn ngào, mắt giăng đầy màn sương mờ.

-Đừng sợ, không phải lỗi của em. Xin lỗi.-anh đau lòng lau nước mắt cho cô, ôm cô vào lòng

-Trình Ngụy, anh đừng trách bọn họ, là tôi không chịu chạy nhanh báo ọi người biết. Nếu anh điều tra ra được giết chết người đã làm được không?-cô ở trong lòng anh ngẩng đầu

-Không được. Họ suýt nữa hại chết tôi, dù tôi không giết họ em nghĩ Mộ Dung Cảnh sẽ tha hay sao? Huống chi chuyện này cũng không hề đơn giản.-Trình Ngụy cự tuyệt

Bọn họ cũng không muốn. Họ làm cũng chết mà không làm cũng chết.

Nếu họ không làm họ sẽ được Nhậm Tử Phàm để yên sao? Con người Nhậm Tử Phàm ai mà không hiểu rõ, anh đã muốn gì chắc chắn phải làm được.

Cô sợ. Thật sự sợ một ngày mình cũng bị anh không lưu tình giết chết.

48. Chương 39. Sự Lạnh Lùng Của Nhậm Tử Phàm.

Chương 39: Sự lạnh lùng của Nhậm Tử

Phàm.

Bầu trời bị ánh chiều tà nhuộm thành một màu đỏ, lá cây dao động, cảnh vật đột nhiên lắng đọng.

Thừa Tuyết về đến Hàn Lâm, bước vào đã thấy Nhậm Tử Phàm ngồi trên ghế sofa tay kẹp điều thuốc hút. Liếc nhìn thấy gạt tàn đã có rất nhiều tàn thuốc, ngoài ra còn có bình rượu vang cùng chiếc ly thủy tinh sáng sủa.

Cô cúi đầu đứng ở ngoài cửa một lát, sau đó ngẩng cao đầu bước vào.

-Đã đi đâu?

Nhậm Tử Phàm dụi tắt điều thuốc trong tay cũng không buồn nhìn cô.

-Anh có phải hỏi thừa thải hay không?-Thừa Tuyệt lạnh lùng cười

-Không biết tốt xấu.-anh vẫn không nhìn cô, thanh âm trầm thấp lạnh lẽo

-Ha, tôi không biết tốt xấu? Còn tốt hơn những kẻ xem mạng người là cỏ rác.-cô một tròng cười mỉa

-Em nghĩ em thử kiên nhẫn tôi được sao? Đừng bao giờ cá cược với lòng kiên nhẫn của tôi. Em không trả giá nổi đâu.-anh nhếch môi, thản nhiên rót rượu ra ly uống

-Tôi chưa hề cá cược! Là anh tự đề cao tôi. Ngay cả chuyện dùng bom hại người cái gì anh không thể?-lòng cô lạnh lẽo, hoàn toàn mất đi niềm tin ở anh

Ly đưa tới miệng đột nhiên dừng lại, ánh mắt anh trầm đục, giọng khàn khàn:

-Em can thiệp quá mức rồi đó.

-Nhậm Tử Phàm, anh bắt tôi phải làm sao khi nghe thấy bí mật này? Không lẽ trở mặt nhìn người vô tội chết oan? Ân oán của anh và Trình Ngụy đừng lôi người khác vào.-cô uất hận, ánh mắt xinh đẹp chứa toàn bi phẫn nhìn anh

-Bọn họ có chết cũng không liên quan đến tôi.

Câu nói này còn dành cho người nói sao? Mặc kệ sống chết của người khác chỉ cần mục đích của mình đạt được, cô quên mất vốn dĩ Nhậm Tử Phàm không phải người tốt! Ít nhất là bây giờ.

-Những người ở đó đều có cha mẹ, sao anh phải hại chết họ? Họ vô tội.-cô mím môi, thân hình nhỏ nhắn đầy kiên cường chống trả

Lần này bị chọc giận, tay cầm ly rượu nắm chặt, ánh mắt u ám.

-Tôi thì sao? Đáng lẽ đã có gia đình hạnh phúc đều do các người hủy hoại, nếu không phải...

Nói đến đây anh mới dừng lại biết mình nói quá lời, tức giận đập ly mạnh xuống bàn thủy tinh. Vỡ nát.

-Anh nói vậy, là ý gì?-cô chứng người vài giây, ngược mắt hỏi anh

-Chuyện của tôi, em bớt quan đi.

-Tôi không quan. Trước nay đều không quan. Nhưng xin anh đừng đem mạng sống người khác ra đùa giỡn. Bọn họ đều có ba mẹ, bọn họ đều không có tội.

-Em lo cho bản thân mình trước đi, đừng nghĩ cái gì em cũng biết.

Anh đứng lên đi đến trước mặt cô, tay giữ chặt cằm cô ép cô nhìn thẳng mình.

Cô quật cường quay mặt đi chỗ khác, trong mắt toàn bi phẫn.

-Tâm Nhi.

Tâm Nhi nghe Nhậm Tử Phàm gọi thì vội vã chạy ra.

-Từ hôm nay chăm sóc tiểu thư cho tốt, ngoài lúc đi làm ra thì không cho cô ấy đi đâu.

Thừa Tuyệt cắn môi không nói lời nào cầm ba lô đi một mạch lên lầu trên.

-Thiếu gia đừng trách Tâm Nhi nhiều lời nhưng thật ra tiểu thư rất vui khi thiếu gia đối xử tốt với tiểu thư. Mày anh khẽ nhú, chờ Tâm Nhi nói hết.

-Tối hôm qua sau khi thiếu gia đưa tiểu thư về, tiểu thư rất vui vẻ còn định là hôm nay sau khi cùng cậu đến lễ khánh thành sẽ học làm món mì Uyên Ương cho cậu ăn.

Tâm Nhi thành thật nói.

-Là cô ta không biết tốt xấu.

Lời nói lạnh lùng như gió đông, ánh mắt trầm đục, vô tình bỏ đi.

Con người ta một khi đã xấu trong mắt ai đó thì mãi mãi không trở thành người tốt đối với họ được.

Nhậm Tử Phàm dù sao cũng là một kẻ xấu xa trong mắt cô vậy thì xấu một chút nữa cũng không có vấn đề gì.

Tâm Nhi thấy hôm qua bọn họ tốt như vậy vậy mà hôm nay đã cãi nhau dữ dội, thật lòng mà nói Tâm Nhi sớm xem Thừa Tuyết là chủ nhân thật sự, chỉ muốn anh và cô hòa thuận thôi.

.

Trời tối, màn đêm bao lấy không gian, gió hiu hiu, trời không một vì sao, ánh sắc của trăng mờ nhạt ẩn bên trong đám mây.

Đêm, sao lại cô đơn đến vậy!

Tiếng roi da quất vào da thịt người vang lên tiếng như xé rách màn đêm yên tĩnh.

Từng tiếng thét. Thét trong đau đớn. Thét trong cơn hành hạ da thịt.

Máu tươi chảy ra, loang lổ trên sàn đất.

Nụ cười ghê rợn, tàn ác, vô cảm. Ánh mắt sắc nhọn, âm u.

-Lão đại của tôi, anh nổi cơn điên hay sao mà lại đem người khác ra hành hạ.

Cổ Dịch Thiên ngồi trên ghế ở Ngục Tối, liếc mắt sang Duẩn Hào lại nhìn Nhậm Tử Phàm.

Tên này hôm nay bị ai chọc giận vừa ở bar Louis uống rượu xong lại nổi hứng đến Ngục Tối tra tấn.

-Có muốn thử không?-Nhậm Tử Phàm nhẹ nâng môi, thanh âm trầm thấp

Dịch Thiên nhún vai cười càn rỡ, tên này mà “nổi khùng” lên hậu quả rất khó lường a, đừng nói là bạn bè hẳn tuyệt không nường.

-Nhưng mà chuyện nổ bom ở lễ khánh thành là cậu làm?-Duẩn Hào nghiêm giọng hỏi

-Phải.-anh không phủ nhận

-Tôn Thúc có vẻ rất giận dữ. Ba của Mộ Dung Cảnh là bạn thân của Tôn Thúc.-Dịch Thiên nghiêm túc nói

-Tôi cũng nói với Tôn Thúc rồi, chẳng qua không đề cập tới chuyện sẽ cho nổ bom.-anh hồ hững chẳng quan tâm

-Tôi thấy Tôn Thúc sẽ không ngồi yên, mà Mộ Dung Cảnh và Trình Ngụy cũng không bỏ qua. Lần này cậu ra tay sao không dứt khoát? Để họ thoát nạn an toàn.-Dịch Thiên còn chê bai anh làm việc kém hiệu quả

-Không phải có người không nỡ người khác chết cứu họ sao?-anh nghĩ đến sắc mặt lại biến thành u ám

-Mỹ nhân?

-Xem ra cô gái này có sức hút rất lớn, phải không lão đại?-Duẩn Hào trêu chọc

-Cô ta ngang nhiên không quan tâm đến tôi lại đi lo lắng cho Trình Ngụy còn lên xe của hắn.

-A, hóa ra là có người ghen!

Đồng loạt cả Dịch Thiên và Duẩn Hào đều trầm trồ chỉ tay về nhau.

-Ghen? Có khả năng sao?-anh cười mỉa, đột nhiên lại trầm lặng đi vài giây

-Cũng rất khó nói, vấn đề này phải thử nghiệm vài lần mới biết.-Dịch Thiên xoa cằm, làm ra dáng nhà bác học suy ngẫm cao siêu

-Nhưng mà lão đại này, người đó sắp bị đánh chết rồi, dù sao người ta cũng không có tội đừng giận cá chém thớt chứ?

Dịch Thiên thấy tội cho người đang bị đánh kia, lúc này hắn ta chỉ vô ý, thật sự là vô ý đụng trúng Nhậm Tử Phàm kết cục đã thành ra như vậy.

-Từ bao giờ cậu trở nên giống phụ nữ như vậy?

Cái gì mà không có tội, đừng liên lụy người khác? Vậy thì anh thì sao? Anh cũng vô tội, nhưng mà bọn họ vẫn đẩy anh xuống hố sâu vạn trượng, mãi mãi không hoàn lương được.

Trên đời này vốn dĩ không có công lí.

-Xem ra có người bị chọc giận thật rồi.

Nhậm Tử Phàm tâm trạng ngoài không tốt ra thì chính là cực xấu, lạnh lùng dùng ánh mắt sắc nhọn nhìn cả hai người kia.

-Lễ đính hôn của cậu chuẩn bị tới đâu rồi?-Dịch Thiên hướng tới Duẩn Hào

-Tối mai, tám giờ Victoria.-Duẩn Hào mặt hiện ra vẻ u sầu

-Đính hôn với siêu mẫu sao lại buồn như vậy? Nếu là tôi thì cả ngày đều cười vui vẻ.-Dịch Thiên cà rỡn

-Vậy thì tôi nhường cậu?-Duẩn Hào giống nói thật hơn là đùa

-Vạn nhất là không thể, nếu không tôi sẽ trở thành nạn nhân thiên cổ đó nha.-Dịch Thiên trước sau vẫn đùa giỡn được

-Có lẽ Duẩn Hào không thích cuộc hôn nhân này?-Nhậm Tử Phàm không khó đoán ra

-Cũng đúng, bị áp đặt lại là siêu mẫu đang có scandal với nam diễn viên khác, nếu là tôi cũng thấy rất áp lực. Nhưng mà cậu yên tâm, kết hôn động phòng xong là ok.-Dịch Thiên giơ tay làm động tác ok

-Cậu còn nói tôi đánh cho cậu nghĩ mở miệng.-Duẩn Hào giơ nắm đấm đe dọa

-Chỉ bằng làm như trong phim, đến lúc làm lễ đột nhiên chú rể biến mất, tôi sẽ phụ hoa nói là cậu đi chạy trốn cùng người phụ nữ khác.-Dịch Thiên một mực vẫn giỡn được

-Im miệng.-Duẩn Hào bị chọc giận quát

-Duẩn Hào, nắm đấm của cậu không có mắt đâu a. Tử Phàm, cậu nói đi chứ?-Dịch Thiên thấy mặt mày Duẩn Hào tối sầm như muốn đánh chết hần thì vội hàng

-Chuyện ai nấy lo, thân ai nấy giữ.-Nhậm Tử Phàm tuyệt nhiên không cứu hần

-Được, coi như tôi thua các người. Tôi đi tìm mỹ nhân, ngày mai tổ chức đám cưới.-Dịch Thiên đứng dậy hùng dũng nói

-Tử Phàm, có kẻ chuyển dao qua cậu.-Duẩn Hào nhìn Nhậm Tử Phàm nói

-Cậu còn nói tôi đánh luôn cậu. Đừng nói tôi không nhắc, hạng không biết điều như cô ta, quan tâm chỉ bị cho là phiền phức.

Nhậm Tử Phàm ánh mắt đầy chán ghét, đứng dậy rời đi.

Hai người kia nhìn anh rời đi khẽ liếc nhìn nhau lại thăm thở dài.

-Cô gái này ở bên cạnh Tử Phàm, một là cô ta gặp chuyện, hai chính là Tử Phàm có một quả bom hẹn giờ bên cạnh, không sớm thì muộn.

Điều lo lắng của cả hai cuối cùng cũng đến, là người như bọn họ tốt hơn chính là không gia đình, không thân thích, không phụ nữ.

Mọi người trong UP đều không biết Viên Hy là em gái của Nhậm Tử Phàm, nỗi lo lắng này mới không kéo đến, Viên Hy lại từ nhỏ ở nước ngoài càng yên tâm hơn.

Bây giờ lại xuất hiện một Tô Thừa Tuyết, nếu chỉ là phụ nữ bình thường thì không sao nhưng nếu một may Nhậm Tử Phàm lỡ thật lòng yêu cô, thì chẳng khác nào tự mình nhấn nút khởi động cho bom nổ.

Cho dù yêu hay không, nỗi bi kịch đó cũng sớm đến.

Vừa ra khỏi UP lập tức Nhậm Tử Phàm bị một nhóm người áo đen bao vây. Bọn họ nhận lệnh từ Tôn Thúc, bắt buộc anh phải theo họ đến gặp ông. Nhậm Tử Phàm biết sớm muộn cũng đến nên đi theo bọn họ.

Nhậm Tử Phàm đến dinh thự của Tôn Thúc, vệ sĩ đứng ngay ngắn thành hàng kéo dài. Nhậm Tử Phàm đi vào thư phòng của ông.

-Cậu đến rồi?

Không cần quay đầu lại, Tôn Thúc vẫn nhìn ra ngoài thông qua ô cửa sổ.

-Thúc có chuyện gì nói đi.-anh biết hỏi mặc dù đã biết ông gọi mình tới là vì cái gì

-Đây là chuyện vui của cậu hay sao?-Tôn Thúc tức giận quay người đập mạnh tay xuống bàn

-Đúng vậy.-anh dừng dừng thừa nhận

-Cậu có biết suýt nữa là hại chết Mộ Dung Cảnh hay không? Ân oán của cậu với Trình Ngụy đừng làm liên lụy đến người khác.

Hôm nay là cái ngày gì vậy? Vì sao anh lại liên tục bị ba người nói cùng một câu giáo huấn “Ân oán của anh đừng làm người vô tội vạ lây.”

Ha, trước nay đều là vậy, một khi đã đen là đen muốn trắng chỉ e là phải đầu thai làm người khác.

Một khi đã có vết nhơ trên người, dù người đời không nói nhưng trong lòng cũng hiểu rõ. Dơ bẩn thì mãi mãi không sạch sẽ được.

-Trước nay tôi làm gì đều có chủ ý của bản thân, nếu thúc thấy không hài lòng thì tôi cũng đành.-anh hờ hững ngồi xuống ghế lấy thuốc châm lửa hút

-Cậu, tôi nói cậu biết tôi nâng đỡ cậu được thì dễ dàng hạ cậu xuống.

-Thúc đe dọa tôi? Bây giờ UP là tôi làm chủ, bọn họ nghe lời thúc chín nhưng tuân lời tôi đến mười.

Anh biết ông đang đe dọa vị trí lão đại của anh, nhưng anh không quan tâm, ông nghĩ là có thể khống chế anh vậy thì đã lắm bởi vì bọn họ hoàn toàn tuân mệnh theo anh.

Bọn họ không dám phản, không dám có ý đồ không tốt bởi vì đã chứng kiến cách làm việc tàn nhẫn của anh, dù là Tôn Thúc đứng ra chỉ lo cũng không dám.

-Cậu tự tin như vậy?-Tôn Thúc ngồi vào ghế sofa, ánh mắt nheo lại lộ vài nếp nhăn mờ

-Tôi không tự tin mà là chắc chắn, điều hiển nhiên thúc có thể thử.

Phả ra một ngụm khói mờ, khuôn mặt quý dị lại lộ ra vẻ tàn khốc.

Tôn Thúc hiểu rõ con người Nhậm Tử Phàm, cũng không dám manh động.

-Đúng là ngông cuồng, cậu tưởng một tay che trời được sao?

Không gian có chút ngưng đọng, Nhậm Tử Phàm dập tắt thuốc trong tay cũng không quay đầu nhìn xem là ai.

Người bước vào từng là Nhị lão của UP cùng lúc với Tôn Thúc – Mộ Dung Khải.

-Cậu làm bị thương con dâu tương lai của tôi, cậu tính sao đây?-Mộ Dung Khải ngồi xuống ghế

-Tôi bồi thường tiền, nhưng mà tôi nghĩ Mộ Dung lão gia đây không muốn nhận.-Nhậm Tử Phàm cười lạnh, dựa người vào ghế

-Cậu suýt hại chết con trai tôi, làm con dâu tôi bị thương, cậu thật quá ngông cuồng! Cậu nghĩ Mộ Dung gia sẽ bỏ qua dễ dàng?-Mộ Dung Khải khuôn mặt nghiêm nghị

-Xin lỗi chắc chắn tôi không làm được, tiền ngài không cần. Xem ra chúng ta chẳng còn gì nói.-nói xong anh liền đứng lên

-Cậu làm con dâu tôi bị thương, tôi trả lại cho cậu.-Mộ Dung Khải lạnh lùng nói

Hôm nay Diệp Hiểu Quân bị thương còn đang ở trong bệnh viện, Mộ Dung Khải đã đảm bảo bảo vệ Hiểu Quân cho tốt, nếu để ba mẹ Hiểu Quân tốt ông chăm sóc cô không tốt thì làm sao ông ăn nói được, vả lại ông lại rất yêu quý cô.

-Vậy thì cứ đến. Tôi sẽ đợi.

-Tôi biết không thể làm gì cậu, vậy thì để người phụ nữ của cậu trả đi.

Bước chân Nhậm Tử Phàm dừng lại, mày rậm nhanh chóng chau lại sau đó thản nhiên nói: “Cứ tự nhiên.”

Không ai biết Viên Hy là em gái anh nên đối với sự an toàn của Viên Hy anh rất an tâm. Những người phụ nữ khác đều giống nhau, bọn họ có bị gì anh cũng không quan tâm.

Nhưng mà... người Mộ Dung Khải nói là Viên Hy hay là Thừa Tuyết?

Anh lo làm gì chứ, Tô Thừa Tuyết bây giờ có ra sao anh bận tâm làm gì?

. . .

Trời mưa. Lát phát rơi xuống mặt đường. Không khí se se lạnh. Trời chuyển giao mùa bước sang đầu đông.

< style="border-width: 0px; list-style: none; font-size: 13px; border-spacing: 0px; border-collapse: collapse; -webkit-tap-highlight-color: rgba(0, 0, 0, 0); color: rgb(64, 64, 64); font-family: roboto, helvetica, arial, tahoma, sans-serif; line-height: 18px; backg

style="">>

49. Chương 40. Nếu Anh Yêu Tôi, Tôi Đồng Ý.

Chương 40: Nếu anh yêu tôi, tôi đồng ý.

Không hiểu sao trời hôm nay cứ mưa, cả bầu trời đen u ám, không khí lạnh lạnh làm người ra đường phải khoác thêm chiếc áo.

Thừa Tuyết ngược mắt ra nhìn bên ngoài trời thông qua cửa kính, thư kí Mandy đứng trước phòng, thanh lịch nói: “Cô Tô, tổng tài gọi cô.”

-Tôi sẽ lên.

Cô gật đầu, lòng chột lạnh đi.

Bước chân của cô đầy nặng nề, không gian như một chiếc hộp nhốt cô bên trong bởi hai bức tường trắng xóa kéo dài.

Kim Mễ thấy cô đi lên thì chặn trước mặt, cố ý hếch ặt lên: “Cô lên đây làm gì?”

-Là tổng tài kêu cô ấy lên.-Mandy nói

-Tôi không hỏi cô. Đi làm việc đi.-Kim Mễ cau gắt

-Không cần cau gắt với người khác, cô ấy chỉ làm theo lời tổng tài.-cô đứng ra bên Mandy

Kim Mễ nhất thời không có lời cãi lại, im vài giây thì lớn tiếng:

-Còn không đi làm việc.

Mandy mặc dù bất mãn nhưng cũng không dám cãi lại liền rời đi.

-Không ngờ cô cũng rất biết cách lấy lòng tổng tài, để tôi xem cô ở được bao lâu.-Kim Mễ khinh khi

Cổ họng cô chột mẫn chát, cô hiểu rõ lời Kim Mễ nói, cô ta hóa ra là xem thường cô, nghĩ cô là một trong số tình nhân của anh.

-Cảm ơn cô đã quan tâm.

Cô mỉm cười lướt qua người Kim Mễ mở cửa đi vào.

Đối với thái độ hồ hững của Thừa Tuyết, Kim Mễ tức giận giậm, chỉ mong mau chóng làm cô biến mất.

Kim Mễ xoay người thì giật mình khi nhìn thấy nụ cười xảo quyệt của cô gái đang nhìn mình, tự dưng lại thấy ghê sợ.

Thừa Tuyết đi vào phòng tổng tài, bước qua tấm bình phong.

Có điều kì lạ chính là không thấy Nhậm Tử Phàm ở đâu cả.

Mặt cô nhăn lại, mờ mịt trong sương mù khi nghe âm thanh kì lạ phát ra từ căn phòng nghỉ. Cô hiểu rõ thứ âm thanh kia là gì.

Ha, hóa ra kêu cô lên đây là để xem trò này. Vậy thì anh quá mức trẻ con rồi.

Cô không yêu anh, cô không ghen. Cho dù yêu anh cũng không ghen. Bởi lẽ nếu anh nghĩ tới cảm giác của cô thì sẽ không làm chuyện này rồi cố tình cho cô coi.

Anh muốn cô coi, cô càng không làm theo.

Ngồi yên vị trên ghế sofa, rất thản nhiên lấy điện thoại ra chơi game.

Mãi nửa tiếng sau, thứ âm thanh kia mới dứt tiếng nước trong phòng tắm xả ra rồi dứt đi trả lại thời gian yên tĩnh.

Cửa mở, có người bước ra vừa lúc cô chơi game xong cất điện thoại vào. Cũng không thèm nhìn là ai.

-Nếu tổng tài chỉ muốn nói bấy nhiêu vậy thì tôi xin phép về làm việc.

Người con gái này lại cư nhiên phớt lờ đi, thái độ lại lạnh nhạt như vậy thật sự chọc giận Nhậm Tử Phàm.

Thừa Tuyết định đứng lên thì Nhậm Tử Phàm đã tiến tới đẩy cô xuống ghế, một tay đặt lên thành ghế tay kia chống xuống ép cô phía dưới mình.

-Sáng nay, em đi với Trình Ngụy?-anh cúi đầu nói nhỏ vào tai cô

Anh đã thấy?

Cô mở to mắt, cúi đầu nhẹ xem như cái gật đầu thừa nhận.

-Vì cái gì?

Vì cái gì? Là ý gì? Anh muốn hỏi cô vì sao lại đi cùng Trình Ngụy hay là vì sao phải là Trình Ngụy?

Cô không hiểu nghếch mặt đi nhìn anh.

-Trước nay tôi thích phụ nữ ngoan ngoãn nghe lời hơn.

Tay đặt trên thành ghế đưa xuống vuốt má cô, xoa nắn nhẹ nhàng.

Cô run nhẹ, bị mùi hương thơm nam tính trên người anh làm mê muội.

-Phàm thiếu...-cô gái thay đồ xong từ trong phòng nghỉ bước ra, giọng nói nũng nịu

-Đi.-anh lạnh lùng ra lệnh cũng không nhìn cô gái một lần

Cô gái không dám chọc người đàn ông này liền ba chân bốn cẳng cầm túi xách chạy đi.

Thừa Tuyết cảm thấy nực cười, lúc này còn cùng cô gái đó trên giường dây dưa, xong rồi lại lạnh lùng vứt đi.

Đàn ông đều vậy, chỉ vui vẻ nhất thời, về sau chỉ có phụ nữ đau khổ.

Vậy mà vẫn có nhiều người phụ nữ ngu ngốc lao vào.

-Em nói xem, làm thế nào em mới chịu nghe lời!?-anh nghiến ngấm, tay vẫn mân mê má cô

-Tôi không phải thú cưng, muốn tôi nghe lời vậy thì cho tôi tự ý quyết định chuyện của mình đi.-cô quay mặt đi

-Không được.

Cô sớm biết kết quả là như vậy.

-Có biết là từ lúc em mất trí nhớ, tôi thật rất thích.

Anh là nói thật suy nghĩ của mình, cô mất trí nhớ vậy mà tốt, ít nhất cô có lúc thoải mái vui vẻ với anh, lại đáng yêu như cô bé Dễ Dãi.

-Nhưng mà tôi không thích.

Không ai chấp nhận sống trong u mê cả, huống chi cô không chắc rằng anh là người cô yêu.

-Tôi muốn em trở thành người phụ nữ của tôi.

Cô không kìm được nhìn thẳng vào đôi mắt xanh lam của anh. Trong lòng có chút vui sướng nhưng nhanh tan biến, hậu quả của cô khi đồng ý chỉ có thể như cô gái lúc này.

-Nếu anh yêu tôi, tôi sẽ đồng ý.

Cô thấy anh lặng thinh ánh mắt thăm thẳm khó đoán, ngả ngón cười: “Anh không làm được.”

Đàn ông yêu bạn, không cần bạn quản.

Đàn ông không yêu bạn, không tới lượt bạn quản.

-Em tham lam.-ánh mắt anh sáng như đuốc, nở nụ cười mê mị

-Tôi không tham lam. Không ai trao đổi vô điều kiện với ai cả, cũng không cô gái nào đem tình yêu của mình giao cho người không yêu cô ấy.-cô cười, nụ cười đầy ngọt ngào

-Trước nay không ai dám có tình yêu của tôi, bởi vì họ không trả giá nổi. Mỗi ngày đều có kẻ rình mò để giết tôi, tôi yêu ai quan tâm ai sẽ nguy hiểm đến người đó. Cho dù không bị kẻ thù tìm thì cũng không chịu nổi tôi về mọi thứ. Đàn ông yêu em, lời nói bao giờ cũng dễ nghe. Nhưng mà đa số cách họ yêu thường làm nhiều hơn nói.

Cô hiểu làm mà anh nói là gì.

-Đó không là yêu, mà là dục vọng. Tôi không cần dục vọng, tôi cần tình yêu.

-Đáng tiếc người làm chủ bao giờ cũng là đàn ông. Hôm nay em không đồng ý, vạn nhất đừng để tôi biết em cùng người đàn ông khác... có mờ ám.

Anh cố ý nhấn mạnh ba từ cuối vào tai cô, tay vuốt nhẹ tóc cô.

Thái độ này làm cô không quen, lời nói bao giờ cũng cay nghiệt lạnh lùng nhưng hành động lại hoàn toàn ngược lại.

-Anh yên tâm, trừ phi tôi lấy chồng thì không ai kể cả anh tôi cũng không có mờ ám.-cô cười đầy kiêu hãnh, gương đôi mắt trong veo lên nhìn anh

-Tốt. Rất tốt.-anh cười đầy quỷ dị đứng thẳng người dẩy phẩy tay áo

-Tối nay chuẩn bị tốt một chút, đến dự lễ đính hôn của Duẩn Hào.-anh ngồi xuống ghé vắt chéo chân

Cô mở miệng định nói không đi có được không nhưng mà thiết nghĩ không có khả năng đó nên ngậm miệng gật đầu một cái.

-Nếu không còn gì tôi đi trước.

Thừa Tuyết thấy anh không nói gì thì quay người bỏ đi.

. . .

Tan sở, trời đã tạnh mưa, đường ướt lầy lội, bác Tân lái xe đưa cô về Hàn Lâm. Nhậm Tử Phàm đã cho người đưa trang phục đến đựng trong chiếc hộp hình chữ nhật lớn bằng nhung.

Cô mở nắp ra bên trong là một chiếc váy màu trắng bằng loại tơ tằm mềm mại, còn có trang sức và giày đồng bộ, tất cả đều nói lên sự xa xỉ của nó.

Tâm Nhi giúp cô sửa soạn bản thân xinh đẹp một chút, bác Tân đưa cô đến Victoria tham dự tiệc.

Trước thanh máy là một nhân viên nữ nhìn thấy cô cười lịch thiệp, hỏi: “Cô là Tô tiểu thư?”

-Phải.

-Xin chào, Phàm thiếu kê tôi đưa cô lên phòng tiệc.-nữ nhân viên tươi tắn nói

-Làm phiền rồi.

Vào thang máy nhân viên nữ nhấn tầng ba mươi hai thang máy bắt đầu di chuyển lên xuống, ở trong thang máy cũng không ai nói câu gì, rõ ràng cô cảm nhận được cô nhân viên này chốc chốc lại nhìn mình.

Thang máy dừng lại, cửa mở nữ nhân viên nói: “Đến nơi rồi, cô cứ việc đi thẳng căn phòng ở cuối hành lang.”

-Cảm ơn.

Nói một tiếng khách khí, Thừa Tuyết cầm ví đi theo hướng dẫn.

“Lễ đính hôn: Lôi Duẩn Hào và Lưu Mẫn Nhi.”

Bảo vệ mở cửa cho cô vào, cánh cửa đồ sộ mở ra hai bên cho cô vào bên trong phát ra thứ ánh sáng trắng xóa, làm cô có cảm giác xa lạ.

-Xinh đẹp thật đó!

Bao nhiêu lời trầm trồ tán thưởng vang lên không ngớt, tất cả đều tập trung về phía Thừa Tuyết làm cô không mấy tự nhiên.

Cô mặc bộ váy dài chấm chân màu trắng phau eo thắt một tấm bản lưng bản lớn màu đen, áo dạng cúp ngực thân áo hơi phồng ra giùm đi, cổ đeo sợi dây chuyền bạch kim trắng kết hạt kim cương to nhỏ khác nhau, tai đeo hoa tai hình giọt nước trong suốt. Chân mang giày cao gót trắng có viền bằng những hạt lấp lánh nhỏ kích cỡ như nhau.

Mái tóc thắt bím búi ra sau kẹp bằng chiếc nơ trắng, một phần tóc che đi trán, làn da trắng nõn nà mịn màng, khuôn mặt trái xoan trang điểm nhẹ, má hồng hào, mắt long lanh, hàng mi cao vút, môi anh đào đỏ mọng.

Tất cả đều tôn lên vẻ đẹp vốn có lại càng tăng thêm sức quyến rũ cùng xinh đẹp của cô.

Ánh mắt đảo quanh căn phòng tìm kiếm bóng dáng quen thuộc.

Rất nhanh chóng cô tìm ra anh, có lẽ do khí chất anh hơn người cho dù hòa giữa đám đông vẫn luôn nổi bật nhất.

Cô tiến tới phía anh, bước chân khựng lại khi nhìn thấy Viên Hy từ phía sau khoác lấy tay anh.

Cô rũ mắt, đã có Viên Hy đi cùng sao lại còn chọn cô?

-Mỹ nhân.

Cô ngẩng đầu mặt mày có chút khó coi khi thấy người trước mặt là Dịch Thiên.

-Nhậm Tử Phàm thật không biết điều, lại bỏ người xinh đẹp như em cho những tên háo sắc nhìn, đi theo tôi, tôi sẽ bảo vệ em không cho bọn chúng nhìn nữa.

-Cổ thiếu, phiền anh đã lo cho tôi rồi.-cô không dám nhận lòng tốt này đâu nha, tên này cổ quái như vậy sợ bọn háo sắc kia chưa làm gì thì hắn đã lợi dụng trước rồi

-Em xem, bọn họ cứ nhìn em, còn hơn em mới là nhân vật chính của buổi tiệc hôm nay.

Thừa Tuyết nhìn xung quanh, lời Dịch Thiên nói đúng a những nam nhân trong phòng tiệc này hầu như đều nhìn cô.

-Đi, tôi đưa em đến chỗ tên vô lương tâm kia.

Tối qua Nhậm Tử Phàm cùng Duẩn Hào hợp nhau ăn hiệp anh liên tục, để hôm nay anh chơi bọn họ thế nào.

Thừa Tuyết còn chưa kịp từ chối thì Dịch Thiên đã kéo tay cô đi lại chỗ Nhậm Tử Phàm.

-Chị Thừa Tuyết?-Viên Hy thấy cô liền quay qua nhìn Nhậm Tử Phàm

-Đến rồi sao? Ngồi xuống đi.-Nhậm Tử Phàm chỉ tay vào vị trí bên cạnh mình

-Cậu đã có Viên Hy ngồi bên cạnh, lại kéo mỹ nhân ngồi bên. Cậu định làm mọi người đều ghen tỵ với cậu sao?-Dịch Thiên châm chọc

-Tôi cũng chẳng phải kêu cậu, cậu ý kiến gì chứ?

Dịch Thiên nhún vai, đẩy Thừa Tuyết qua ngồi kế bên Nhậm Tử Phàm, còn bản thân ngồi đối diện.

-Cảm ơn quý vị đã đến dự buổi lễ đính hôn của Lôi gia và Lưu gia.

Buổi lễ bắt đầu, khi Duẩn Hào xuất hiện thì bên cạnh là cô gái xinh đẹp trong bộ váy đỏ dài phần trên ôm sát cơ thể phía dưới váy dài đến chân được xẻ một bên phần đuôi vài dài hơn trải dài trên sàn, khuôn mặt mỹ nhân được trang điểm tinh tế đẹp mắt, mái tóc quấn xoắn dài.

-Duẩn Hào thật có phúc, lấy được vợ là siêu mẫu.-Dịch Thiên không giống là đang ngưỡng mộ

-Cuộc hôn nhân này, e là người khác ngưỡng mộ nhưng người bên trong lại không hề cảm thấy vui vẻ.-Viên Hy cười nói

-Hôn nhân không tình yêu chẳng khác nào là một cực hình.

Mặc dù cô không hiểu đầu đuôi câu việc, nhưng qua lời nói và cảm nhận cô hiểu được cuộc đính hôn này chẳng qua là một cuộc làm ăn, hoặc do ép buộc.

Cô nói xong phát hiện Nhậm Tử Phàm nhìn mình, sau đó liền giả vờ như không biết lại nhìn về phía hai nhân vật chính.

Không đúng, không lẽ anh đang nghĩ cô ám chỉ chuyện lúc sáng. Hoàn toàn không nha, cô đây là không hề có ý đó, hoàn toàn không có.

-Lưu Mẫn Nhi yêu Duẩn Hào như vậy, đáng tiếc Duẩn Hào lại không có tình cảm. Đối với Mẫn Nhi là vui nhưng Duẩn Hào lại là bị kịch.

Lưu Mẫn Nhi là một siêu mẫu quốc tế, lại trong một lần gặp gỡ yêu Duẩn Hào. Cô gái này cũng rất can đảm a, tỏ tình, theo đuổi đều là cô ta ngỏ lời trước, vậy mà Duẩn Hào vẫn cứng ngắc như đá không hề động lòng.

Đính hôn hôm nay cũng là do hai bên gia đình tự ý quyết định.

Thừa Tuyết nghĩ đối với hôn nhân này, không ai vui vẻ cả, dù yêu hay không yêu đều là nỗi bị kịch.

Duẩn Hào cùng Mẫn Nhi đi mời rượu khách, những lời chúc mừng bọn họ, chúc phúc cả hai không ngớt, đôi khi còn có người nhân cơ hội xen vào chuyện làm ăn.

Hai người đi lại phía bọn họ ngồi, Dịch Thiên mơn trớn nói: “Duẩn Hào tổ thành thật chúc phúc cậu, đừng bao giờ bỏ rơi Mẫn Nhi nha, nếu không tôi sẽ cưới cô ấy đấy.”

< style="margin-bottom: 0px; border-width: 0px; line-height: 18px; font-family: roboto, helvetica, arial, tahoma, sans-serif; font-size: 13px; list-style: none; border-spacing: 0px; border-colla

style=" ">>

50. Chương 41. Không Tin Tưởng.

Chương 41: Không tin tưởng.

Thừa Tuyết cảm thấy không thoải mái nên đi ra ngoài để hít thở không khí.

Cô đứng bên hồ bơi, nhìn mặt nước yên ả dưới ánh sáng vàng hắt ra long lanh huyền ảo.

Viên Hy đi theo phía sau cô, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp.

-Chị Thừa Tuyết?

-Viên Hy là em sao? Có gì à?-Thừa Tuyết quay đầu hỏi

-Sao chị ra đây?-Viên Hy đi đến đứng cạnh cô

-Chị thấy hơi ngạt thở nên ra đây hít thở một chút.

-Vậy sao? Hình như chị không được vui?

-Có sao? Chị chỉ đang suy nghĩ vài chuyện thôi.-cô cười trừ

-Chị và anh hai vẫn tốt chứ?

-Vẫn tốt.

Viên Hy à một tiếng, ánh mắt đảo quanh: “Tóc chị dính gì kia?”

Viên Hy vươn tay lấy thứ dính trên mặt cô ra.

Thừa Tuyết đợi Viên Hy giúp mình xong thì sờ lên mặt mình cho chắc ăn là không còn dính gì nữa.

Đôi mắt bị thu hút bởi sợi dây tay đeo trên tay Viên Hy.

-Sợi dây tay đẹp thật.-cô tán thưởng

-Cái này sao?-Viên Hy giơ tay lên

-Phải. Thiết kế rất tinh xảo lại sáng lấp lánh, mẫu mã rất hợp với giới trẻ. Thật sự rất vừa mắt!-Thừa Tuyết nhìn thấy cũng yêu thích

-Cái này là anh hai lần trước đi Úc mua về cho em. Đẹp lắm phải không?-Viên Hy cười đầy ngọt ngào cùng hạnh phúc

-Rất đẹp!

Cô cười yếu ớt, bản thân cảm thấy nực cười. Chưa xốt nói ra hai từ này thật khó.

Nhận ra vẻ mặt của Thừa Tuyết, Viên Hy thăm cười, sau đó nói: “Chị thích lắm thì phải? Hay là em cho chị đeo thử?”

-Không, không cần đâu.-cô vội vã xua tay từ chối nhưng mà Viên Hy đã nhanh hơn một bước tháo dây tay ra

-Chị... đây là của em, chị vẫn là...

-Không sao, chị đeo đi.

Viên Hy ép buộc đeo vào tay cho cô, nhanh gọn cài chốt lại.

-Em đi toilet một lát.

Viên Hy mỉm cười đôi mắt sáng trưng giữa màn đêm sau đó xoay người rời đi.

Thừa Tuyết giơ tay lên nhìn lắc tay đang đeo trên tay mình, hai mắt sáng rực nhìn chăm chú từng chi tiết trên đó, tỉ mỉ xem xét.

Nhậm Tử Phàm không thấy cô trong phòng liền đi kiểm, khi đi đến tầng hai thì thông qua cửa kính nhìn thấy cô đang đứng bên hồ bơi, tay nâng lên nhìn sợi dây tay.

Đó không phải sợi dây tay anh tặng Viên Hy sao?

Hình như cô rất thích, ánh mắt của cô chỉ còn có sợi dây hai mắt đầy yêu thích.

Đáng lẽ nó đã là của cô, đáng tiếc...

Nhậm Tử Phàm di chuyển nhanh hơn, đi xuống phía dưới.

Viên Hy đi đến thấy Thừa Tuyết ham muốn sợi dây tay thì không khỏi cười, dường như quên hết xung quanh chỉ toàn có nó.

-Chị Thừa Tuyết.-gọi một tiếng từ phía sau gọi

Thừa Tuyết thấy Viên Hy trở lại liền gỡ dây tay ra.

Viên Hy liếc mắt nhìn thấy chiếc bóng đang đi lại bọn họ, ánh mắt xinh đẹp lộ ra tia khác thường. Viên Hy lấy sợi dây tay lại “vô tình” đẩy tay Thừa Tuyết làm cô bất ngờ không kịp phản ứng hất tay ra về phía hồ bơi làm văng sợi dây tay xuống nước.

Lại đúng lúc Nhậm Tử Phàm đi đến chỉ nhìn thấy Thừa Tuyết đang vớt sợi dây tay đi.

-Sợi dây tay của em...

Giọng điệu Viên Hy vô cùng ủy khuất, ngay tức khắc làn váy tung bay trong gió đêm, mặt hồ bị khuấy động.

-Viên Hy...

Thừa Tuyết thất kinh gọi khi Viên Hy nhảy xuống hồ.

-Viên Hy... Viên Hy...

Cô hốt hoảng gọi tên Viên Hy khi không thấy Viên Hy đâu.

Viên Hy lặn dưới hồ bơi một lúc thì bơi lên mặt hồ lấy lại không khí.

-Viên Hy, mau lên đi, chị sẽ kêu người lấy.-Thừa Tuyết vớ tay ra

-Không được, em phải tìm... A...

-Viên Hy, em làm sao vậy? Viên Hy...

Cô kinh hoảng khi Viên Hy giãy giụa trong làn nước, hình như là giộp bẻ.

-Viên Hy...

Nhậm Tử Phàm biết Viên Hy biết bơi nên không lo lắng lại không nghĩ Viên Hy lại bị chuột rút liền nhanh chân chạy tới.

Anh còn chưa đi đến hồ bơi thì Thừa Tuyết đã lao xuống hồ bơi.

-Viên Hy...

Á, cô không biết bơi... sao cô lại can đảm quá vậy? Nhưng mà vì cô nên Viên Hy mới...

-Cứu tôi... cứu tôi...

Viên Hy liên tục kêu cứu, vì uống nước mà ho sặc sụa.

Thừa Tuyết hụp xuống nước, nín thở sâu tìm sợi dây tay.

Lấp lánh.

Kia rồi. Sợi dây tay nằm dưới đáy hồ phát ra thứ ánh sáng chói mắt lấp lánh vô cùng.

Nhậm Tử Phàm phóng xuống hồ bơi cứu Viên Hy. Viên Hy ôm lấy anh như vớt được phao cứu hộ, giọng nức nở: “Anh, em rất sợ.”

-Không sao rồi.

Anh trấn an, đưa cô lên bờ.

-Khụ khụ...

Uống nhiều nước nên Viên Hy ho liên tục. Viên Hy ôm lấy anh: “May mà anh đến kịp. Lúc này em rất sợ.”

-Đã không sao rồi.

Anh vỗ lưng Viên Hy mới phát hiện Thừa Tuyết vẫn còn dưới nước liền bảo Viên Hy cứ ngồi yên anh đi cứu Thừa Tuyết.

Thừa Tuyết lặn xuống dưới đáy chụp lấy sợi dây tay, định bơi lên trên mới phát hiện mình hết hơi.

Không có không khí chỉ có nước và nước, cả người bị nhấn chìm, hơi thở cũng không duy trì nổi. Cố gắng vươn lên lại vô ích.

Nước lại bị khuấy động, cô có cảm giác ai đó đỡ lấy thân thể mình bơi lên trên.

Không khí. Cô cố gắng hít thở, khi lí trí tỉnh táo mới biết mình đang nằm ở bên hồ, Nhậm Tử Phàm đang ở trước mặt cô.

-Khụ khụ...

Thừa Tuyết chống người ngồi dậy, lau nước trên mặt mình.

Nhậm Tử Phàm giật lấy sợi dây tay trong tay cô, lời nói lạnh lẽo: “Sau này đừng trẻ con như vậy.”

Cô không hiểu, ngăn người đi.

-Anh đưa em về.

Quay qua nói với Viên Hy vô cùng dịu dàng sau đó đã bế Viên Hy lên mặc kệ cô ở đó.

Cô ngăn người vài giây sau đó cười chua xót. Cô hiểu lời anh nói ám chỉ điều gì rồi.

Cổ họng cô đắng nghẹn, muốn anh tin cô đã là rất khó, muốn anh yêu cô lại không thể nào.

Là cô vọng tưởng. Suy nghĩ hảo huyền.

Viên Hy và cô cùng nhau rút xuống biển anh sẽ cứu Viên Hy, khi cô và Viên Hy cùng làm sai anh sẽ tin Viên Hy.

Viên Hy trong mắt anh là quan trọng nhất. Còn cô sống cũng được chết chẳng sao.

Cô chống đỡ đứng lên, yếu ớt rời đi. Bóng lưng cô đơn đầy ưu thương.

Cả người ướt sũng đi ra đường, trời cho vài cơn gió đêm làm người ta cảm thấy lạnh. Thừa Tuyết ôm hai tay mình, mặc kệ gió thổi người nhìn cô.

Sao cô lại tin lời anh chứ? Anh nói anh là thương nhân bình thường, cô tin. Anh nói sẽ chăm sóc, trước đây và sau này cũng vậy, cô tin. Anh nói muốn cô trở thành người phụ nữ của cô, cô tin. Kết quả thì sao, tất cả đều dối trá, mà anh chưa lần nào tin lấy cô một lần.

Phía sau xuất hiện một bóng đen, từ từ lại gần cô, tay đưa đến túi áo khoác rút ra một chiếc khăn trắng, bước chân một mực nhanh.

Thừa Tuyết không còn tâm trạng chú ý đến, một mình thất thần đi trên đường, ánh mắt trống rỗng cũng không biết nên đi về đâu, cô không biết đâu mới là nhà mình?

Đột ngột người phía tiến tới, từ phía sau dùng tay giữ cổ cô, tay kia đưa khăn lên chụp thuốc mê cô.

Cô trợn mắt giãy giụa, thuốc mê có tác dụng làm đầu óc cô quay cuồng ý thức dần mất, trước mắt mờ đi không lâu sau liền ngất đi.

Từ tối hôm qua đến sáng ngày hôm sau, Thừa Tuyết vẫn không quay trở về, Nhậm Tử Phàm nghĩ là cô trẻ con giả trò mất tích nên cũng không lo lắng vẫn đi làm bình thường.

Tâm Nhi lo lắng cho cô, mặc dù lúc tức giận cô cũng không biểu lộ ra hay là không về nhà.

Tâm Nhi nhớ Thừa Tuyết từng nhắc cô có người bạn ở Lạc Thanh tên Trình Ngụy, người đó rất có quyền lực khi cô gặp chuyện ngoài Nhậm Tử Phàm ra thì chỉ anh ta giúp cô được. Tâm Nhi thấy Nhậm Tử Phàm không lo lắng gì hết liền định ý đi tìm người đó.

Tâm Nhi đến Lạc Thanh tìm Trình Ngụy, tiếp tân sau khi nghe nói tên ra thì kinh ngạc, hỏi Tâm Nhi có hẹn trước không, Tâm Nhi lắc đầu.

Tiếp tân theo nguyên tắc không cho Tâm Nhi gặp Trình Ngụy, đúng lúc Trình Ngụy cùng mấy vị giám đốc đi vào, vừa đi vừa bàn công việc.

-Đó là người tên Trình Ngụy đúng không?

Tâm Nhi nhìn người ở giữa, phong thái hiên ngang khí chất vượt trội hơn bao người liền dễ dàng nhận ra.

-Phải.

Nhận được cái gật đầu đầy chắc chắn của tiếp tân, Tâm Nhi liền không nghĩ ngợi nhiều liền chạy tới.

-Trình Ngụy, Trình Ngụy...

Bảo vệ chặn Tâm Nhi lại không cho Tâm Nhi lại gần, Trình Ngụy căn bản không chú ý đến lời Tâm Nhi.

-Hãy cứu chị Thừa Tuyết, chị ấy đang gặp nguy hiểm.

Bước chân của Trình Ngụy dừng lại, quay đầu nhìn Tâm Nhi, sau đó gấp gáp đi lại:

-Cô vừa nói gì?

-Thừa Tuyết chị ấy tối qua đến giờ vẫn chưa về. Tôi sợ chị ấy gặp nguy hiểm.

Trình Ngụy chỉ nghe Tâm Nhi nói đến đây thì người đã biến mất, Tâm Nhi thật không ngờ Trình Ngụy còn lo lắng cho Thừa Tuyết hơn cả Nhậm Tử Phàm.

.

Thừa Tuyết nheo nheo mắt từ từ mở ra, ánh sáng bất ngờ ập tới làm trước mắt cô chỉ là một màu lóa sáng không thể nhìn rõ.

Đến khi đã tỉnh táo thì mới phát hiện tay chân mình đều bị dây thừng cột lại, cô dùng sức muốn thử tháo ra nhưng đều vô ích.

-Không cần tốn công nữa.

Cô ngẩng đầu khi nghe thấy giọng nói nam phát ra.

Tiêu Lạc xuất hiện dần trước mặt cô, nhìn cô ngồi trên sàn thì nói tiếp: "Đừng nhìn tôi, tôi sẽ không tháo dây ra cho cô. Có trách thì nên trách cô đi theo sai người."

Theo sai người? Hắn nói là cô đi theo Nhậm Tử Phàm nên mới bị bắt tới đây? Phải rồi, anh từng nhắc nhở cô.

-Các người quá ngây thơ, anh ta sẽ không quan tâm tới.-Thừa Tuyết cười nhạo

-Mặc kệ quan tâm hay không, xem đây là cảnh cáo của ta.

Lại một giọng nói khác vang lên, giọng nói này có vẻ già dặn hơn nhiều, từ ngoài cửa sắt mở ra vang tiếng kèn kẹt chói tai, một người đàn ông ăn mặc chỉnh chu bước vào.

-Lão gia.

Tiêu Lạc thấy Mộ Dung Khải bước vào vội hành lễ.

-Cảnh Nhi có biết không?-Mộ Dung Khải hỏi

-Thiếu gia không biết, nhưng mà thiếu gia hứa với Diệp tiểu thư không truy cứu.

-Con dâu ta bị thương nặng như vậy, Nhậm Tử Phàm lại kiêu ngạo như thế, nếu ta không cảnh cáo thì e là hắn không xem Mộ Dung gia ra gì.

Thừa Tuyết nhìn Mộ Dung Khải, cô cứ tưởng là Mộ Dung Cảnh sai Tiêu Lạc làm, không ngờ lại là ông. Nhưng mà đáng tiếc bọn họ chọn sai người rồi, cô trong lòng anh đến một chút trọng lượng cũng không có.

Dù cô có xảy ra chuyện gì, người lo lắng cho cô chắc chắn không phải Nhậm Tử Phàm.

-Có lẽ ông chọn lầm người rồi? Ông giết chết tôi thì Nhậm Tử Phàm cũng không quan tâm đến.-cô cười giễu, giống như cười nhạo bản thân

-Vậy thì phải thử mới biết.

.

Trời tối, màn đêm che phủ khắp không gian, gió từ ngoài biển thổi vào cảng biển làm con người ta không khỏi run mình vì cái lạnh.

Thừa Tuyết bị trói chặt tay chân bị đem ra cảng, Mộ Dung Khải đứng nhìn cô, nói: “Tôi hẹn Nhậm Tử Phàm bảy giờ. Nếu anh ta không đến tôi trực tiếp ném cô xuống biển.”

-Ông đừng vô ích, anh ta sẽ không đến.

Cô cười, nụ cười thê lương. Có nhiều chuyện rõ ràng bản thân đã biết sự thật nhưng vẫn cố gắng tìm kiếm mọi lí do để bảo vệ đáp án trong lòng mình

Cũng giống như cô lúc này, biết rõ anh sẽ không đến nhưng vẫn cứ chờ đợi. Để rồi chỉ thu lại là nỗi thất vọng.

Từng giây từng phút trôi qua, gió đêm càng lúc càng lạnh giống như sự lạnh giá bao lấy con người, lồng ngực Thừa Tuyết lạnh lẽo.

-Lão gia, 7h rồi.

Cô hít từng hơi khó khăn, ánh mắt nhắm lại cam chịu. Lời nói Tiêu Lạc lúc này đã hoàn toàn thất tỉnh cô, không phải anh không quan tâm cô mà là căn bản không quan tâm cô.

Thật sự rất lạnh. Lạnh hơn gió đêm.

Nếu anh thật quan tâm cô, thì lúc này đã xuất hiện ở đây, cô muốn thấy anh, nghe anh nói: “Không sao rồi, đừng sợ.” giống anh tối qua anh nói với Viên Hy.

Nhưng mà tất cả đều là cô viễn tưởng, mọi thứ đã nói rõ: Anh không quan tâm cô.

51. Chương 42. Đau Đến Tận Tâm Can.

Chương 42:Đau đến tận tâm can.

Anh chỉ cho cô đau khổ, làm sao cô cho anh hạnh phúc được?

- - -

Rất cục thứ cô mong chờ là gì? Sớm biết sẽ như vậy thì ngay từ đầu cô không nên tin lời anh, tất cả đều là dối trá.

Cô bị hai người nhắc bổng lên, bất giác trong lòng trống rỗng, cảm giác mất cay xè nhưng mà ngay cả nước mắt cũng không thể chảy ra.

-Dừng lại.

Là anh phải không? Nhưng mà giọng nói này, không phải...

Thừa Tuyết nghiêng đầu, trong màn đêm một thân màu đen xuất hiện.

-Mộ Dung lão gia, cần gì phải như vậy. Tôi đến để đưa người đi.-Trình Ngụy đứng trước mặt Mộ Dung Khải nói

-Không thể đưa. Nhậm Tử Phàm không cần cô ta, Trình Ngụy cậu lại cần?-Mộ Dung Khải lời nói mỉa mai

-Người đàn ông nào mà chẳng thích những cô gái đẹp, lại là người phụ nữ của Nhậm Tử Phàm, nói sao thì sẽ có hứng thú cao hơn. Có thể nể mặt không?-Trình Ngụy nhún vai

Thừa Tuyết biết Trình Ngụy chỉ muốn cứu cô, thật sự cô rất cảm động. Hốc mắt bỗng ứa nước, quanh đi quẩn lại bên cạnh chẳng có ai ngoài anh.

-Không được.

-Nhưng mà làm sao đây, tôi phải đưa người đi.

Phía sau Trình Ngụy xuất hiện thêm mười mấy người áo đen, chỉ chờ Trình Ngụy ra lệnh.

-Quăng xuống biển.-Mộ Dung Khải ra lệnh

-Ai dám quăng?-Trình Ngụy sắc lạnh nhìn hai người kia lập tức giơ súng lên

-Cậu và con trai tôi ngồi cùng thuyền, vì cô gái này mà đối đầu với tôi? E là cậu bị thiệt hại rất lớn, có đáng không?

-Tôi không cần biết, hôm nay tôi phải đem người đi.

-Quăng xuống.

Hai người kia là thuộc hạ của Mộ Dung Khải đương nhiên phải nghe lời lập tức quăng cô xuống biển.

Nước lạnh ngắt chạm vào da thịt cô, lạnh giống như sắp đóng thành băng. Cô dùng sức muốn dây tháo dây thừng buộc tay và chân ra nhưng đáng tiếc đều vô dụng.

Tay chân đều bị buộc chặt tất cả đều vô vọng, hai mắt khép hờ.

.

“Thừa Tuyết... đi theo anh.”

“Nhậm Tử Phàm?”

“Em đã quên anh, em không còn yêu anh.”

“Anh là... Lạc? Anh, sao lại ở đây?”

“Anh vẫn luôn dõi theo em, nhưng mà em đã không còn như trước. Em đã thay đổi.”

“Không phải, tôi...”

“Em gạt anh, em đã yêu người khác. Em quên anh, quên cả kỉ niệm của chúng ta. Em nói dối.”

.

-Không phải... không phải... tôi không nói dối.

-Thừa Tuyết, Thừa Tuyết tỉnh lại.

Trình Ngụy thấy cô nằm trên giường mồ hôi chảy dài liền dùng tay vịn vai cô lại, gọi cô tỉnh dậy.

Thừa Tuyết giật mình tỉnh giấc, mồ hôi nhễ nhại.

-Trình Ngụy, tôi không phải kẻ dối trá, tôi thật sự không nhớ gì cả. Vì sao ai cũng trách cứ tôi? Người tôi tin tưởng cũng bỏ mặc tôi.

Cô dang tay ôm lấy Trình Ngụy, đau lòng rơi lệ.

Người trong giấc mơ của cô, nói cô lừa dối anh ta đã quên mất anh ta quên mất những điều cô đã hứa. Không phải cô dối trá bởi vì cô thật cái gì cũng không nhớ.

Trình Ngụy bất ngờ, cứ để cô ôm mình tay ở phía sau từ từ nâng lên vỗ lưng cô.

Chỉ đơn giản là cho cô ôm mình, vỗ lưng cô an ủi. Không nói lời nào nhưng đã là quá đủ với cô.

-Nhậm Tử Phàm bỏ mặc em?-Trình Ngụy đẩy cô ra vừa lau nước mắt cho cô vừa hỏi

-Từ trước đến giờ anh ấy chưa từng quan tâm em thì làm sao nói là bỏ mặc?-Thừa Tuyết lắc đầu

-Làm sao vậy?

Không cần đoán cũng biết chắc chắn đã có chuyện xảy ra.

-Không có gì. Chẳng qua có chút... thất vọng.

-Em đặt hi vọng ở anh ta nhiều lắm sao?

Thừa Tuyết tay nắm chặt, đầu cúi xuống im lặng không nói gì, câu nói của Trình Ngụy đánh trúng tâm tư của cô.

-Tôi kể em nghe chuyện này.

Cô ngược mắt, chờ anh nói.

-Có người nói với tôi, hi vọng làm người ta có mục đích để thực hiện điều gì đó nhưng con người đôi khi rất kì lạ, biết rõ sẽ thu lại thất vọng nhưng vẫn cố chấp hi vọng.

-Người ấy từng đặt niềm hi vọng ở anh sao?

-Người ấy đặt niềm tin ở người đàn ông đã phản bội bà. Bà ôm niềm hi vọng ấy đến cuối cuộc đời, đến lúc ra đi vẫn hi vọng gặp người đàn ông đó lần cuối. Rốt cục vẫn là thất vọng ra đi.

Ánh mắt anh vừa ưu thương đau khổ lại vừa căm hận lạnh lẽo.

-Sự hi vọng đó không phải tội nghiệp, mà là tình yêu. Bởi vì yêu nên bà ấy mới hi vọng gặp ông ấy dấu biết sẽ mang lại thất vọng. Tôi không thấy tội nghiệp bà ấy một chút nào.

-Vậy thì em thì sao? Niềm hi vọng của em có giống của bà ấy không? Tôi không muốn người phụ nữ bên cạnh tôi trở thành người giống như vậy.

Cô lại một lần nữa im lặng, vài giây sau mới đáp: "Tôi không yêu."

-Yêu hay không chỉ có em mới hiểu. Nhưng mà trước khi em yêu anh ta sâu đậm, tôi cần nói cho em biết một chuyện. Còn về sau có lựa chọn thể nào là tùy em.

Thừa Tuyết không hiểu, trong lòng chợt nặng nề cảm giác bồng lo lắng.

-Ba em là Tô Tịch Phó... em có biết vì sao ông ấy chết không?-Trình Ngụy gương mặt trước sau vẫn sáng lạn lạn thường, với tay cầm một túi hồ sơ màu vàng lên

-Ý anh... là sao?

Cô cắn môi, lòng càng bất an.

-Trước khi xem em nên giữ bình tĩnh, tốt nhất đừng kích động quá.

Anh đưa tập hồ sơ đến trước mặt cô, môi in hằn nụ cười.

Cô run rẩy chân chừ cầm lấy tập hồ sơ, tháo sợi dây buộc ra từ từ lấy những sấp giấy trong đó ra.

Cô không can đảm, nhưng rất muốn biết, hít một hơi thật sâu rút ra xem.

"Tô Tịch Phó: Cục trưởng cục cảnh sát, lí do chết: bị kẻ thù tìm đến giết. Nghi án: tổ chức ngầm UP - người đứng đầu Nhậm Tử Phàm."

Tờ giấy trên tay cô rơi xuống giường, ánh mắt trống rỗng vô hồn, hốc mắt cay xè bắt đầu đỏ hoe. Không thể, anh nói là người chăm sóc cô, anh nói là người cô yêu thương, vì sao lại giết ba cô? Nhưng mà bằng chứng rõ ràng như vậy cho dù là gạt người dối lòng cũng không làm cô không thể tin.

-Không phải... nếu anh ấy giết ba tôi, vậy thì chăm sóc tôi làm gì, tôi còn viết giấy cảm ơn tặng sách anh ấy nữa. Dù anh ấy nói dối tôi...

-Em đừng ngu ngốc nữa, anh ta sớm đã có kế hoạch, anh ta không hề thương yêu em.-Trình Ngụ giữ chặt vai cô

-Không phải... ba em, không thể nào. Anh ấy còn giúp em tìm tìm ẹ. Nếu anh ấy muốn thì đã không cứu em, cứu mẹ em.-cô điên cuồng lắc đầu

Chuyện này quá đột ngột với cô, người cứu cô lại là hung thủ giết ba cô. Vậy thì lúc trước cô và anh là thế nào? Vụ tai nạn làm cô mất đi kí ức có hay không liên quan đến anh?

-Trình Ngụ, anh nói em biết đi, sự thật là thế nào?

-Tôi nghĩ, em nên đi hỏi trực tiếp anh ta.

Cô không cam đảm. Một chút cũng không.

Thừa Tuyết khóc một lúc nhiều hơn hai mắt đỏ hoe trước mắt dần mờ.

Cô nheo mắt vào cái, thiết nghĩ do khóc nhiều nên mới sinh ra tình trạng như vậy.

-Nếu em quyết định không hỏi, thì em nên quên đi chuyện hôm nay.

Trình Ngụ chỉ không muốn cô sống trong u mê.

Anh giúp cô thức tỉnh bây giờ nếu sau này giúp cô e là đối với cô là một loại cực hình trần gian.

.

Đến tối Nhậm Tử Phàm quay về Hàn Lâm, Thừa Tuyết vẫn chưa về.

-Mặc Phong cậu và Mặc Hàng đi đến Mộ Dung gia đưa Thừa Tuyết về.

Mặc Phong và Mặc Hàng nhận lệnh nhanh chóng làm theo cửa ra tới cửa thì Thừa Tuyết đi vào.

-Tiểu thư, cô về rồi.

Cô trắng bệch đi vào nhà, giống như người mất hồn không hề có sức sống.

-Vì sao bây giờ mới về?

-Tôi tưởng anh biết chứ?-cô cười giễu, một mạch đi thẳng lên lầu

-Em bị Mộ Dung Khải bắt thật?

-Ha, Nhậm Tử Phàm anh nói câu này ra có quá buồn cười không?

Cô đi đến giữa cầu thang quay đầu nhìn anh cười nhạo.

-Em có làm sao không?

-Anh cũng quan tâm tôi sao? Mộ Dung Khải gọi anh bảy giờ đến cảng biển, anh không đến. Anh mặc kệ tôi có bị sao không, bây giờ hỏi có phải quá muộn không?

Cô thấy anh nhúu mày lặng thinh, thì ngửa đầu cười: “Xem ra đối với Phàm thiếu, tôi trong lòng anh một chút cũng không có giá trị. Tôi quyết định rồi, ngày mai tôi cùng mẹ dọn về nhà.”

Tốt nhất là cắt đứt mối quan hệ mập mờ này, còn hơn cứ mãi kéo dài.

-Em biết tôi không đồng ý-ánh mắt anh u ám, lạnh lẽo quét mắt nhìn cô

-Anh cho tôi hạnh phúc được không? Anh bảo vệ tôi được không? Anh tin tưởng tôi được không? Hoàn toàn không.

Cái gì anh cũng không cho cô vậy thì ép cô ở bên cạnh anh để làm gì?

-Tôi có thể làm tất cả những người phụ nữ trên đời ganh tỵ với em.

Cô cười một mực lớn hơn giống như nghe chuyện rất hài hước, sau đó nhìn anh uất hận.

-Tôi không cần. Lúc tôi gặp nguy hiểm, anh biết nhưng không đến cứu tôi, tôi mong chờ anh đến kết quả tay chân bị trói chặt xuống biển, nước biển lạnh làm tôi thất tỉnh. Là tôi mơ mộng hảo huyền.

Đau lòng, nhưng sao vẫn cứ u mê không chịu tỉnh.

-Tôi cứu em, trừ phi em chết tôi không cho em bỏ đi.

Lạnh lùng là thế, tàn nhẫn là thế, cơ sao một mực tim rung động.

-Không phải anh cảm thấy có lỗi hay sao? Nếu anh không giết ba tôi thì anh đã không chăm sóc tôi. À, có khi không phải có lỗi mà là kế hoạch.

Cô ngả đầu cười lớn, điên cuồng cười, nước mắt rơi nhiều hơn. Nhìn thật đáng thương.

Mây rậm của anh chau lại gần nhau, gương mặt ngày càng khó coi.

-Ai nói với em?

-Đó là sự thật phải không?

Làm ơn nói không đi, làm ơn.

-Phải.-anh không chối bỏ

-Vì sao? Vì sao...

Biết trước kết quả, vì sao vẫn đau lòng như vậy.

-Em hỏi tôi vì sao giết ông ấy, tôi chỉ có thể trả lời em đó là báo ứng.

-Cái anh gọi là báo ứng là giết ông ấy sau đó tìm tôi và mẹ tôi trả thù tiếp?

-Em cũng không thể phủ nhận chuyện tôi chăm sóc em.

Anh bỏ rơi cô, một chút tình nghĩa cũng không có khi cô cần anh nhất thì anh đang ở đâu? Khi đã quen dần với cảm giác bị bỏ rơi thì những lời nói quan tâm ngọt ngào chỉ là... Lời nói dối.

Làm sao cô tin lời anh nữa đây? Từ trước đến nay anh đều lừa dối cô, dùng lời nói dối để tạo một hình tượng tốt của mình trong mắt cô, đáng tiếc lời nói dối bao giờ cũng bị vạch trần.

-Anh biết không? Lúc tôi sắp bị người ta quăng xuống biển, tôi tuyệt vọng nhưng vẫn hoài mong anh sẽ đến, đáng tiếc người đến cứu tôi là Trình Ngụy. Anh nói anh chăm sóc tôi, nhưng mà anh chăm sóc tôi được gì, so với Trình Ngụy anh một chút cũng không bằng. Quanh đi quẩn lại người bên cạnh tôi thật tâm lo cho tôi chỉ có anh ấy.

-Trình Ngụy và Mộ Dung Cảnh cùng một thuyền, em nghĩ chuyện này không do anh ta bày ra sai?-Nhậm Tử Phàm sắc mặt tối đen, trên trán nổi đầy gân xanh cổ gắng kìm nén tức giận

-Anh ấy vì tôi dối đầu với Mộ Dung Khải, anh ấy vì tôi từ bỏ hợp tác với Mộ Dung Cảnh, anh ấy cái gì cũng nghĩ cho tôi, ít nhất anh ấy không gạt tôi, anh ấy quan tâm tôi, lúc tôi nguy hiểm chỉ có anh ấy bảo vệ tôi...

-Em cái gì cũng cho là Trình Ngụy tốt, tôi trong mắt em lúc nào chẳng là kẻ xấu xa.

Anh thật sự tức giận, là bị cô chọc giận, con người phản ra cái nhìn đầy lạnh lẽo, bước chân sải dài đi lên bậc thang.

-Anh nói muốn tôi trở thành người phụ nữ của anh, tôi chỉ cần anh yêu tôi, anh không làm được. Hôm trước, anh chưa tìm hiểu rõ đã nghĩ là tôi vứt dây tay xuống hồ bơi hại Viên Hy suýt chết đuối, ngay cả tin tưởng tôi anh cũng không làm được. Vậy thì lấy cái gì tôi tin lời anh?

Cô không đòi hỏi nhiều cô chỉ cần lúc bản thân yếu đuối nhất sẽ là anh ở bên cô, cô cũng chỉ muốn anh sẽ luôn tin cô vậy mà anh cho cô được cái gì? Ngoài cái gọi là thất vọng ra thì chẳng có gì nữa.

-Tất cả rút ra ngoài hết cho tôi.

Anh quát đuổi hết tất cả ra ngoài, Mặc Phong, Mặc Hàng biết rõ anh đã rất tức giận, Thừa Tuyết chắc chắn sẽ bị tổn thương nhưng mà bọn họ ngoài nghe lời ra thì chẳng thể làm gì. Nhìn nhau một lát mới rời đi.

Tâm Nhi sợ anh gây hại đến Thừa Tuyết liền đứng ra nhận lỗi: “Thiếu gia, cậu đừng trách tiểu thư, là tôi đi tìm Trình Ngụy.”

-Cô quên mất bản thân đang là gì sao? Từ bao giờ cô thay đổi chủ nhân vậy?-Nhậm Tử Phàm tay nắm thành quyền, hung hãn đi lại phía Tâm Nhi

-Tâm Nhi...

Thừa Tuyết cảm giác được sự nguy hiểm liền chạy tới chắn trước mặt Tâm Nhi: “Muốn đánh cứ đánh tôi. Đừng làm hại Tâm Nhi.”

-Tiểu thư...

-Giỏi, giỏi lắm.-tay anh thả lỏng ra, nụ cười tà ác

-Hai người đem Tâm Nhi nhốt vào nhà kho, đánh đến khi nào cô ta chết thì thôi.

Sắc mặt Thừa Tuyết nhất thời trắng như tờ giấy, mặt như không còn máu.

-Không được... anh không được làm như vậy...

Hai người vệ sĩ lôi Tâm Nhi đi, Thừa Tuyết giống như kẻ điên đánh loạn không cho họ đem đi.

-Cô quậy đủ chưa? Cô ở bên Trình Ngụy tôi không nói, bây giờ lại về đây làm loạn.-Nhậm Tử Phàm giữ lấy cổ tay cô, hận không thể nhào nát cô ra thành trăm mảnh

-Haha... đến hôm nay rốt cục cũng biết lão đại UP khi tức giận sẽ thế nào? Chỉ cần hạ lệnh đã lấy được mạng người, vì sao trước đây tôi lại nghĩ anh là người tốt chứ?-cô điên cuồng cười, giống như trước nay đều chưa cười vậy

-Em... tôi luôn muốn tốt với em, là em không chịu ép buộc tôi trở nên như vậy. Đều do em ép tôi.-ánh mắt anh hung hãn, nghiêng răng kèn kẹt

-Ha, vậy là tôi sai trước, là tôi sai trước.

Bao giờ cũng có lí do, bao giờ con gái cũng là kẻ bị trách cứ nhiều nhất, con trai chỉ biết đổ lỗi ngoài ra không bao giờ thừa nhận mình sai.

-Tôi chỉ muốn chăm sóc em, vì sao em luôn không chịu?

Dù là lúc cô mất đi kí ức, cô cũng không thể nghĩ tốt về anh, trong mắt cô, anh chỉ là một kẻ xấu xa giết người không gớm tay. Chẳng qua anh muốn chăm sóc cô như Dê Dê, nhưng mà đáng tiếc cô không chấp nhận.

-Thứ tôi cần, anh không cho. Thứ tôi không cần, anh luôn ban tặng. Loại bố thí này tôi thà không cần.

Anh chỉ cho cô đau khổ, làm sao cô cho anh hạnh phúc được?

52. Chương 43. Con Mèo Nhỏ.

Chương 43: Con mèo nhỏ.

Cô cảm thấy rất mệt mỏi, hơn bao giờ hết cô muốn ngủ một giấc thật sâu hôm sau tỉnh lại mọi chuyện xảy ra đều quên hết, giống như một cơn ác mộng, mơ thấy quên được.

-Tôi hỏi anh, vụ tai nạn làm tôi mất trí nhớ có hay không liên quan đến anh?

Anh lặng thinh, lực ở tay siết chặt không giấu tức giận mà là che giấu.

Cô cười thê lương, hỏi tiếp: “Anh cứu tôi có hay không liên quan đến chuyện anh giết chết ba tôi?”

Vẫn là im lặng đến ngạt thở, cô nghe được từng tiếng hít thở đầy nặng nề của anh.

Lòng chợt lạnh như băng, cả người như không còn sức lực nữa.

-Tất cả đều do anh sắp đặt. Giết ba tôi xong thì giết tôi nhưng kết quả tôi không chết chỉ bị mất trí. Anh lợi dụng tôi, làm tôi đau khổ sống trong sự dối trá. Có phải khi đã đạt được mong muốn anh sẽ lại tìm mẹ tôi?

Ánh mắt cô phủ đầy màn sương, hoàn toàn vô hồn.

-Không phải.

Ít nhất đây là điều anh có thể nói thật lòng. Anh không hề muốn vụ tai nạn đó xảy ra, cũng không muốn tìm đến mẹ cô.

Anh chấp nhận vụ tai nạn anh cũng có một phần trách nhiệm, nhưng chuyện đó anh không hề muốn xảy ra cũng như anh không định sẽ như vậy.

-Tôi không muốn nghe... bây giờ anh nói bất kì lời gì tôi cũng đều không tin.-cô giùng giởng

-Em cái gì cũng không nghe tôi nói, cái gì cũng không tin tôi.

Nếu cô không tin anh thì bây giờ cô đã không thất vọng về anh nhiều như vậy.

-Tôi rất mệt, tôi không muốn nhắc tới nữa.

Cô hất tay, quay người đi.

Còn chưa đi được hai bước Thừa Tuyết đã bị anh kéo lại, tay vòng quay eo cô xoay người cô lại. Còn chưa phản ứng thì một nụ hôn đã chuẩn xác hạ xuống môi cô.

Đầu óc có chút choáng váng, cô dùng tay đẩy anh ra, liên tục né tránh.

Anh giống như đang gặm nhấm con mồi, mà con mồi này lại là môi cô. Thừa Tuyết không hiểu sao lại khóc, cũng không rõ là vì cái gì.

Bọn họ chỉ giỏi gây đau khổ cho nhau. Hoặc bọn họ, hoặc chỉ mình cô ...

Môi có chút mẩn mẩn, đánh mạnh vào tâm can cô, cứ thế mà đau lòng rơi lệ.

Anh dừng động tác lại, cảm nhận được nước mắt của cô. Bất ngờ.

Anh đẩy cô ra, lạnh lùng quay người.

Thừa Tuyết vô lực ngồi bệt xuống bậc thang, tiếng khóc nức nở.

Người đã đi, không một lần quay đầu.

Nếu sớm biết kết quả sẽ thế này thì thà rằng không biết gì, không hỏi gì, không trách không oán hận.

Thu mình vào một góc, dựa vào thành cầu thang mà không ngừng rơi lệ.

Cô đau lòng, không phải biết được sự thật. Mà là tim đau, lực phủ ngũ tạng đều đau.

.

Giữa bọn họ, vốn có màn ngăn cách, chạm không được, bước không qua.

.

Hôm sau là một ngày trời quang mây đang, không khí mát mẻ, mây trôi êm đềm. Dòng người tấp nập qua lại, bận rộn làm việc.

Giữa dòng người xa lạ, Thừa Tuyết dường như trở nên lạc lõng. Tất cả đều xa lạ.

Hôm nay Thừa Tuyết xin nghỉ việc, tâm trạng không tốt làm việc sẽ không đâu vào đâu. Cho nên cô quyết định đi chơi cho khuây khỏa, không phải nói con gái đi shopping, làm đẹp sẽ vui vẻ hơn sao, dù sao thẻ bạch kim anh đưa cô cũng chưa đụng vào.

Cả buổi sáng Thừa Tuyết đi vào rất nhiều shop quần áo giày dép lần nào ra cũng xách theo túi đồ, đi đến hai chân nhức mỏi, đế giày cũng sắp mòn.

Shopping xong lại đi đến spa làm đẹp, sơn móng, làm mặt, massage tất cả mọi dịch vụ cô đều làm qua.

Mặt trời đứng bóng, nắng gắt nóng bỏng như thiêu cháy con người, Thừa Tuyết vào quán ăn gọi vài món, tự mình thưởng thức.

-Chị Thừa Tuyết, là chị sao?

Thừa Tuyết ngẩng đầu nhìn thấy Tư Nguyên thì mỉm cười nói: “Tư Nguyên, ngồi xuống đi.”

Thừa Tuyết đem đồ mình mua được đem qua ghế bên cạnh, để ghế cho Tư Nguyên ngồi.

-Sao em lại ở đây?

Đợi Tư Nguyên ngồi xuống cô mới hỏi.

-Chỗ em làm gần ở đây.

Cô à một tiếng, sau đó nói: “Ăn trưa cùng chị đi.”

-Cũng được, em có đến ba mươi phút ăn trưa.

Thấy cô im lặng, Tư Nguyên thăm dò hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì sao?”

Cô lắc đầu ánh mắt đầy ảo não.

-Cũng không có gì.

-Có thể kể em nghe không?

Mặc dù Thừa Tuyết không nói nhưng cô vẫn biết đã có chuyện gì đó xảy ra.

-Chị cảm thấy... chị và Nhậm Tử Phàm là hai người khác nhau, không hề hợp.

-Anh ấy, không hề suy nghĩ tới cảm nhận của chị, anh ấy chưa từng quan tâm hay lo lắng cho chị. Tất cả đều là giả dối.

Thừa Tuyết cúi đầu nắm chặt ly nước trong tay.

-Có việc này, em không biết có nên nói với chị hay không?

Tư Nguyên dè chừng, len lén nhìn cô.

-Có việc gì?

Lòng cô nặng nề, thở từng đợt khó khăn.

-Lần trước em vô tình nghe được một chuyện, vụ kiện kịch bản của chị một phần thắng kiện là do... thiếu gia âm thầm giúp đỡ.

Âm thầm giúp đỡ? Như vậy là sao?

-Thật ra là thiếu gia cho người điều tra, còn vì vậy mà hiểu lầm là Viên Hy có nhúng tay vào...

-Anh ta không thể hiểu lầm Viên Hy, chỉ là nghi ngờ. Nhưng mà chỉ 1s thôi.-cô cười chua xót

-Còn chuyện chị bị Mộ Dung lão gia bắt, làm sao chị biết thiếu gia không hề quan tâm chị? Bề ngoài thiếu gia như không quan tâm nhưng trong lòng lại rất lo lắng, âm thầm kêu Mặc Hàng đi tìm chị, khi biết chị bị Mộ Dung lão gia bắt đi anh ấy không đi cứu là vì không muốn chị bị nguy hiểm.

Anh mà cũng nghĩ đến sự nguy hiểm của cô sao?

-Anh ấy biết mục đích của Mộ Dung lão gia là vì chuyện nổ bom lần trước ở lễ khánh thành nên làm như không để ý đến mạng sống của chị, để Mộ Dung lão gia tưởng chị không quan trọng với anh sẽ thả chị ra. Nhưng mà anh ấy không ngờ lại vô tác dụng.

Thừa Tuyết cup mi, nước đá trong ly tan ra thành hơi lạnh chảy ra ngoài, hai tay cô lạnh toát.

-Không phải...-cô lắc đầu, không hiểu sao hốc mắt lại đầy hơi

Cô vì sao lại đau lòng? Là đau lòng như tối hôm đó hay là vì biết được anh không phải không quan tâm cô?

Hoặc là cô đã hiểu lầm anh, tối hôm đó còn nói những lời lẽ như vậy...

-Anh ấy kêu em đến nói với chị?-cô cúi đầu, nước mắt rơi xuống khăn trải bàn thấm ướt thành một hình tròn

-Thiếu gia không phải người thích giải thích, là em vô tình nghe cuộc nói chuyện của thiếu gia với Mặc Hàng.-Tư Nguyên tháo tay cô ra khỏi ly, nắm lấy hai bàn tay cô, lại nói

-Vì sao chị cứ bài xích mình trong suy nghĩ đã đặt ra sẵn? Bởi vì trong lòng chị luôn có ý nghĩ thiếu gia lừa gạt chị chưa từng quan tâm chị. Thật ra thiếu gia quan tâm chị, nhưng không thể hiện bằng lời mà thôi.

-Giá mà chị nhớ lại... nếu anh ấy muốn tốt cho chị thì đáng lẽ phải giúp chị nhớ ra, vì sao lại cứ...

Cô càng lúc càng rơi lệ nhiều hơn, tay run rẩy để Tư Nguyên nắm lấy.

-Em nghĩ thiếu gia có lí do của mình, hoặc là muốn tốt cho chị hoặc là anh ấy sợ chị nhớ rồi sẽ đi mất.

Cảm giác cũng thường đánh lừa con người, giống như cô lúc này tưởng chừng chẳng ai bên cạnh mình hóa ra luôn có người âm thầm quan tâm.

Mặc dù là âm thầm nhưng mấy ai có thể chịu được sự hiểu lầm và cam chịu.

Bây giờ cô đã hiểu câu nói của anh: Em cái gì cũng không nghe tôi nói, cái gì cũng không tin tôi.

Đúng vậy, là cô không nghe lời anh nói chỉ biết trách cứ anh. Anh vô lương tâm nhưng kẻ không có lương tâm là cô mới đúng.

Thừa Tuyết không nói bất kì lời nào đã đẩy ghế đứng dậy chạy đi mất.

Tư Nguyên dõi theo bóng lưng đầy gấp gáp của cô, nở nụ cười hiền hòa.

Gió nhẹ thổi qua, cái lạnh đầu đông làm người đi đường phải kéo cao dây kéo áo khoác lên, Thừa Tuyết ăn mặc phong phanh giữa đám người kia chạy về phía trước. Nhẹ nhàng đâu đây mùi hương thơm đầy nam tính đó, nghe xung quanh âm thanh vang lên sao thân quen, thật nhẹ nhàng.

HyperSport !?

Thừa Tuyết nhìn chiếc xe chạy về hướng cô, liền nhận ra là xe của Nhậm Tử Phàm không nghĩ ngợi liền lao ra chặn xe lại.

Tài xế thấy đột ngột có người chạy ra liền phanh gấp vì vậy mà xe lệch đi suýt đâm vào lề, trên đường cũng do đó có dấu xe bánh xe ma sát thành một đường cong dài.

Nhậm Tử Phàm phản ứng nhanh không để bị thương, nhíu mày nhìn tài xế.

-Xin lỗi thiếu gia, có một cô gái lao ra nên tôi...

Nhậm Tử Phàm hơi nhướn người, nhìn thấy người chặn đầu xe là Thừa Tuyết thì mày chau chặt mà một khắc sao đã đen như Bao Công.

Thừa Tuyết nghe tiếng mở cửa, ngẩng đầu nhìn.

-Em vội đi đâu thai hay sao lại lao ra giữa đường?-Nhậm Tử Phàm vừa ra khỏi xe đã la mắng cô

Thừa Tuyết lại không hề tức giận ngược lại còn cười tủm tỉm, cười đến khó hiểu.

-Em cười cái gì?-anh cảm thấy cô rất kì quặc, không phải tối qua còn mắng chửi anh hay sao?

-Vào xe đi.

Cô đi đến kéo anh ngồi vào xe.

Nhậm Tử Phàm kêu tài xế về trước, bản thân tự lái xe.

-Không phải ghét tôi lắm sao?-anh nhún ga chạy đi

-Không.-cô lắc đầu

-Không nghĩ tôi vô lương tâm, không có tính người sao?-anh cảnh giác, là thấy cô rất kì lạ

-Không nghĩ.

-Ai đó đã nói gì với em?

-Sao anh biết?

Anh biết ngay mà. Mặc Hàng và Mặc Phong đều không phải là kẻ nhiều chuyện, chắc chắn là cô gái ở bên cạnh Mặc Hàng.

-Thật ra anh có thể nói rõ với tôi. Cảm ơn.

Dù anh có chấp nhận hoặc nghĩ cô mặt dày hôm trước chửi anh hôm sau lại cảm ơn anh thì cô cũng phải nói hai từ cảm ơn với anh.

-Anh biết sẽ bị tôi hiểu lầm vì sao vẫn cứ âm thầm không nói ra.

-Em chịu nghe tôi nói sao?

Anh nhìn sang cô, gần như là trừng mắt.

Cô rụt cổ, cười hì hì nói: “Thật ra anh chịu khó một tí...”

-Em biết trước nay tôi không thích giải thích nhiều. Dù sao hiểu lầm của em về tôi cũng không chỉ có chuyện này.

-Xin lỗi mà.-Thừa Tuyết biết rõ anh còn giận liên tục như con mèo ngã đầu cọ cọ vào bờ vai anh

-Em giả vờ gì vậy?

-Xin lỗi anh.-cô ngẩng đầu nhe răng cười sau đó lại tiếp tục làm con mèo nhỏ

-Khó chịu quá đi.-anh đẩy đẩy vai, môi nhún nhếch cười

Hành động của cô giống hệt mấy con mèo nhỏ nịnh nọt chủ mình, làm anh nhớ đến câu: Con mèo nhỏ làm sai, cọ vào người chủ để lấy lòng. Mèo nhỏ ngoan ngoãn kêu meo, chủ nhân vui vẻ ôm nó vào lòng.

-Xin lỗi mà...

-Được được, mau dừng lại đi.

Anh dùng tay đẩy đầu cô ra.

-Sau này anh muốn quan tâm người ta thì đừng để trong lòng làm cho người ta hiểu lầm, còn nữa cách anh quan tâm người khác thật không đúng a.

-Không đúng gì chứ?-anh nhíu mày nhìn cô

-Không phải lúc nào cũng cứng rắn được lâu lâu mềm mỏng một chút, vì anh cứ cứng nhắc nên khi Mộ Dung lão gia nói bắt tôi, anh quan tâm nhưng lại làm như không, để Mộ Dung lão gia biết tôi không quan trọng mà thả tôi. Kết quả tôi vẫn bị quăng xuống biển đó thôi.

-Em trách tôi?

-Đương nhiên trách, nhưng mà nghĩ lại thì...-cô nói lại lắc đầu, cười đầy ngọt ngào

-Không phải phụ nữ thích kiểu quan tâm âm thầm hay sao?

-Gì chứ? Ai nói? Quan tâm phải theo trường hợp nào nên âm thầm nên biểu lộ.-cô bĩu môi

-Mẹ tôi nói.-anh nhoẻn miệng cười

-Hả?

Cô tròn mắt, lời nói cũng không nói ra được lời nào.

-Bà nói quan tâm người khác có rất nhiều cách cũng không cần phải cho người ta biết, miễn là trong lòng thật quan tâm đến người đó thôi.

Anh vừa nói vừa hồi tưởng lúc bà dịu dàng xoa đầu mình, bàn tay bà đầy ấm áp tình thương mẹ.

-Mẹ anh hẳn là người phụ nữ rất tốt.

-Với tôi không bắt kì người phụ nữ nào tốt như bà.

Nhắm mắt chạm nhẹ nỗi đau giập mình chợt nhớ đã không còn nữa chỉ là giấc mơ quá êm đềm trọn vẹn 1 vòng tay dịu êm...

Cô biết được tình cảm mà Nhậm Tử Phàm dành ẹ mình là sự tôn kính sâu sắc từ tận đáy lòng. Mà cô cũng như vậy.

53. Chương 44. Như Ngõ Ra.

Chương 44:Như ngõ ra. Đột nhiên lại im lặng, Thừa Tuyết nghĩ đến mẹ mình ở bệnh viện, bệnh tình còn chưa biết bao giờ tái phát. -À, chuyện hôm trước anh nói... về bệnh tình mẹ tôi... -Đã tìm được người thích hợp chịu hiến tim ẹ em. -Thật sao? Cô vui mừng, ánh mắt lưu ly sáng rực. -Em đi đâu, tôi đưa em đi. -Hôm nay tôi xin nghỉ. Tôi định sẽ đi chơi cả ngày. -Vậy sáng đến giờ em làm gì rồi? -Mua rất nhiều đồ, tốn cũng rất nhiều tiền. Coi như là cô thú tội với anh đi, tất cả đều do hiểu lầm thôi cũng không phải cô muốn. -Có đủ không? Nếu không đủ tôi sẽ chuyển thêm vào tài khoản cho em.-anh không tức giận dường như đến vô tâm -Đủ, rất đủ. Không cần chuyển thêm.-cô lắc tay liên tục Cô không thể lấy thêm tiền của anh, dù sao cô cũng có tay chân, nghề nghiệp cũng ổn định với lại tiền trong tài khoản cô còn có thể mua được rất nhiều thứ đó. -Gần đây có một nhà hàng Trung Quốc mới mở, lần trước tôi đi cùng Viên Hy ăn cũng rất được. Nếu em muốn tôi dẫn em đi. Cô muốn hỏi, anh và Viên Hy rốt cục có phải là anh em hay không? Đôi lúc cô cảm thấy hai người cứ như cặp đôi hơn là anh em. Nhưng mà sao có lại hỏi như vậy được, bọn họ cùng họ, sống cùng nhau từ nhỏ đến lớn nên tình cảm tốt là phải. Cô quá đa nghi thôi. Cô cười trừ, đáp: "Cũng được, dù sao tôi cũng chưa ăn." Khi này gọi đồ ăn nhưng cô vẫn chưa ăn được gì, bụng cũng bắt đầu đánh trống lên rồi. -Anh không bận sao?-cô nghiêng đầu hỏi anh -Đáng lẽ có, nhưng vừa mới hủy.-anh nhoẻn miệng cười -Vậy thì đi. Nhậm Tử Phàm xoay vô lăng rẽ qua đường khác, chạy thêm một đoạn đường dài đến khu phố sầm uất với nhiều nhà hàng quán ăn, rẽ vào Quán ăn Trung Hoa. Nhà hàng gây ấn tượng với phong cách thiết kế pha trộn giữa nghệ thuật Trung Hoa và Việt, từ việc bài trí bàn ghế bằng gỗ đen kết hợp với màu trắng tạo nhã của trang trải bàn và màu nâu đỏ của thảm. Quán ăn với không gian riêng biệt, ẩm cúng nên là điểm hẹn lý tưởng khởi đầu cho những doanh nhân, gia đình hay cặp đôi gặp gỡ trò chuyện và thưởng thức ẩm thực. Đội ngũ đầu bếp rất nhiều kinh nghiệm đến từ Hồng Kông. Chọn một bàn lí tưởng, phục vụ đem thực đơn lên, ghi chép thức ăn cả hai gọi. Rất nhanh sau đó thức ăn liền được bày lên bàn tỏa mùi thơm nức. Đậu phụ Tứ Xuyên, gà Kungpao, mì kéo Lan Châu, sủi cảo, cơm chiên Dương Châu. -Oa, nhìn hấp dẫn quá. Thừa Tuyết cầm đũa muống lên nuốt nước bọt nhìn từng đĩa thức ăn trên bàn. -Hấp dẫn thì ăn đi. Anh nói xong cũng cầm đũa lên. -Vậy thì tôi không khách sáo. Thừa Tuyết gấp thức ăn vào chén, hết món này đến món khác, vừa ăn vừa khen hết lời. Tay nghề của đầu bếp ở đây giỏi thật nha. -Ăn từ từ thôi. Tôi cũng không giành với em. Anh đưa ly nước cho cô uống. -Quán ăn ở đây tốt thật, quán trang trí hài hòa, món ăn thì không thể chê. Rất tốt. Thừa Tuyết uống ngụm nước, nói xong lại ăn tiếp. Anh cảm thấy cô rất buồn cười, lâu lâu lại như trẻ con, làm những hành động rất đáng yêu làm anh không dời mắt được. Thừa Tuyết vốn đánh ăn rất ngon lành lại buông đũa. Nhậm Tử Phàm còn tưởng thức ăn nhanh như vậy bị cô chê định gọi món khác. -Không cần, là tôi lo cho Tâm Nhi.-Thừa Tuyết cúi đầu nói -Tôi thả Tâm Nhi ra là được chứ gì? Làm sao anh không biết mục đích của cô chứ? Nói trắng ra là cô muốn anh thả Tâm Nhi ra. -Còn cho tâm nhi năm ngày nghỉ phép.-cô gờ năm ngón tay lên -Tôi hứa. Thừa Tuyết vui vẻ khi anh đồng ý với mình vừa định cầm đũa ăn

tiếp thì đã buông xuống lại.. -Sao nữa? Hôm nay cô làm sao nữa không biết? -Ba tôi... vì sao phải giết ông ấy?-cô ngẩng đầu, ta khẽ nắm khăn trải bàn -Vẫn chưa phải lúc. Em có thể hận tôi thậm chí muốn giết tôi nhưng mà hãy nghe tôi lần này, tôi là có lí do. Cô không hận anh... nhưng cô cảm thấy có lỗi với ba mình, kẻ giết ba cô lại đang cùng cô dùng bữa, cô còn không cảm hận anh, ông có thất vọng về cô không? Đúng lúc này điện thoại của anh reo lên, Nhậm Tử Phàm lấy ra nghe máy, chờ người bên kia nói gì đó anh mới trả lời: “Bây giờ không được. Lùi lại nửa tiếng nữa.” -Được, nửa tiếng nữa tôi quay về. Đợi anh cúp máy, Thừa Tuyết mới mở miệng: “Anh bận sao?” -Phải, một lát có cuộc họp. -Không phải nói đã hủy rồi sao?-cô nhỏ giọng dùng đũa lừa thức ăn trong chén -Em giận sao?-anh đặt hai tay lên bàn nhìn cô thích thú -Không có. -Cuộc họp này rất quan trọng, người đại diện SS về Việt Nam trực tiếp bàn bạc hợp tác nên tôi không hủy được chỉ dời lại 30’ sau. -Vậy thì anh đi đi. Cô biết người như anh luôn đặt sự nghiệp làm trọng nên cô không ép anh ở đây ăn cùng mình bỏ cuộc họp được. -Tôi đưa em về.-anh đứng lên cầm áo khoác -Không cần, ở đây vẫn còn nhiều thức ăn tôi còn muốn ăn. Anh đi đi.-Thừa Tuyết xua xua tay tiếp tục ăn -Một lát về kêu bác Tân đến đón em, còn không thì cứ đi dạo tiếp. Anh khoác áo vào, gài lại cúc áo bước qua xoa đầu cô một cái: “Đừng ham chơi quá.” Nói xong anh cúi người hôn lên trán cô. Cô bất ngờ, tim đập loạn, ngơ ngác nhìn anh. Hai má tức khắc nóng bừng bừng. Cảm giác này thật sao xuyên rồi bởi, cái cảm giác như tim sắp nhảy ra khỏi lồng ngực mà cả người như ở trong lò than nóng ran, cả người ngoài bối rối ra thì chỉ ngẩn người ngơ ngác. Cô biết đó là rung động! Cô rung động trước anh, nhưng mà cô không dám cũng như rất sợ. Tình yêu là thứ không phải do tự cô muốn là có được, một mình cô đơn phương nếu anh chấp nhận yêu cô đó là thương hại, nếu cô nói cô yêu anh trong lòng anh rõ không muốn nhưng đồng ý đó là bố thí. Loại thương hại và bố thí này, cô không cần. Bởi vì tình yêu là một loại tình cảm ngọt thì rất ngọt nhưng đắng thì cực đắng. -Tôi... tôi biết.-cô căng thẳng, đại não như chưa hoạt động được lấp bắp đáp Anh nhận được lời đáp chắc chắn của cô mới rời đi, tấm lưng cao lớn uy nghiêm mất dần qua tấm cửa kính. Ngoáy đầu nhìn người đi mất, mới phát hiện bản thân mình nhìn rất lâu, người đi mất rồi vẫn cứ nhìn đến ngây ngốc. Yêu một người cũng giống như việc thả vào lòng vừa những vẩn vương xa xôi, vừa những nhớ thương khắc khoải. Thừa Tuyết rời khỏi nhà hàng Trung Hoa đi qua dãy nhà hàng quán ăn, đoàn làm phim đang quay phim, Thừa Tuyết nhận ra là đoàn phim của mình. Thừa Tuyết như bao người đứng lại xem, Mộc Ngân đang cùng nam diễn viên Đinh Nguyên quay cảnh trong phim. -Cắt. Rất tốt nghỉ một lát quay tiếp.-đạo diễn cho ngừng quay -Mọi người vất vả rồi. Mộc Ngân nói vài câu với quản lý Tiêu nhìn thấy Thừa Tuyết liền đi đến cạnh cô: “Thừa Tuyết, sao cậu đến đây?” -Mình tình cờ đi ngang qua, mọi thứ vẫn tốt chứ?-cô hỏi -Vẫn tốt. Chúng ta nói chuyện một chút, được không? . Thừa Tuyết đặt ly nước xuống bàn, tay lồng vào nhau đặt lên bàn. Mộc Ngân vuốt lại tóc mình: “Diệc Thuần nói quan hệ giữa cậu và Nhậm Tử Phàm rất tốt?” -Cũng tốt thôi, nhưng mà làm sao vậy? -À không, mình nhớ lần trước... Thấy Mộc Ngân dè chừng, Thừa Tuyết hỏi: “Đã có việc gì?” Mộc Ngân cầm ly uống một ngụm nước, sau đó mới nói: “Trước lúc cậu mất trí nhớ, cậu nói với tớ mục đích Nhậm Tử Phàm tiếp cận cậu là vì Khiêm Lạc. Tớ luôn muốn biết chuyện đó là thế nào nhưng mà cậu lại mất trí nhớ.” -Khiêm Lạc...!? Cô từng nói với Mộc Ngân như vậy sao? Vậy thì chuyện đó là sao, sao cô lại đi nói Nhậm Tử Phàm tiếp cận cô là vì Khiêm Lạc? Giữa Nhậm Tử Phàm và Khiêm Lạc có quan hệ gì với nhau? Người con trai trong giấc mơ của cô là Khiêm Lạc, vậy thì tại sao khuôn mặt anh ta giống như đúc Nhậm Tử Phàm đến như vậy? Đến cả cô còn nhầm lẫn không nhận ra. -Cậu và Khiêm Lạc tình cảm sâu đậm như vậy, Nhậm Tử Phàm chắc chắn có hiểu lầm nên mới tiếp cận cậu. Hay là cậu tìm hiểu đi. -Không phải... quan hệ giữa tớ và Nhậm Tử Phàm sâu đậm hơn sao? . . . “Quan hệ giữa cậu và Nhậm Tử Phàm làm sao sâu đậm bằng Khiêm Lạc? Hai người còn không quen biết nhau, gặp nhau là trong buổi ra mắt phim đầu tiên của cậu, từ đó cậu mới bị anh ta để ý tới.” “Chúng tôi... không phải sống với nhau hai năm rồi sao?” “Hai năm ấy hả? Cậu đừng có nói là anh ta nói như vậy nha, còn chưa được ba tháng nữa kia.” Cô ngồi trên giường ôm hai chân mình, đầu đặt lên trên đầu gối. Tâm Nhi nói cô ở đây đã hai năm, nhưng Mộc Ngân lại nói khác. Rốt cục lời ai nói mới là thật? Tiếng cửa bật chốt vang lên, Thừa Tuyết giật mình ngẩng đầu dậy thì nhìn thấy Nhậm Tử Phàm về mặt mệt mỏi bước vào. Cô nhìn vào gương mặt lạnh lùng đầy khí chất kia mà bất chợt đau lòng, những lời nói của Mộc Ngân vẫn luôn xoay quanh trong đầu cô. Thấy cô nhìn mình chăm chăm, môi bất chợt ẩn hiện nụ cười ngồi xuống bên giường, ghé mặt sát mặt cô nói: “Thường thì phụ nữ nhìn chăm chăm người đàn ông, thì là thèm khát. Em đang thèm khát tôi?” Thừa Tuyết suýt nữa học máu ra tại chỗ, ở đâu ra kiểu tự tin quá mức này chứ? À, không phải tự tin mà là tự suy tự viển. Trong lòng vẫn có khúc mắc không để tâm đến lời chọc của anh, cô khó chịu liếc anh. -Làm sao vậy? Lúc sáng còn tốt lắm mà.-Nhậm Tử Phàm khó hiểu nhăn mày -Không, tôi chỉ có một thắc mắc. Liệu rằng chúng ta đã ở bên nhau bao lâu rồi? Trong lòng không ngừng hi vọng, là ba tháng. Ít nhất là ba tháng. Cho dù bọn

họ ở bên nhau ba tháng cô cũng không thay đổi chuyện mình quyết định thay đổi thái độ cùng tin tưởng anh. -Hai năm. Hai từ này dễ dàng nói ra, nhưng trong lòng cô có cái gì đó vỡ nát. Là lòng tin, là tình yêu thương. -Chúng ta bên nhau đã hai năm rồi sao? Thừa Tuyết bỗng nhiên mỉm cười nhưng đôi mắt cô mờ mịt, hỏi anh như vậy, nhưng trong lòng cô như có cái gì đó vừa sáng tỏ. Đến cuối cùng, cái anh chọn vẫn là lừa dối. Chờ đợi câu trả lời từ người kia, đáp án cô muốn cũng chính là đáp án cô không muốn nghe. Cô không giận anh gì cả, chỉ giận bản thân. Dễ dàng tin anh, dễ dàng tha thứ, dễ dàng trở thành con ngốc. Chỉ cần anh nói thật, dù là anh sai hay đúng cô cũng nguyên tin anh, nghe theo lời anh nói, đáng tiếc... Lời Mộc Ngân không thể là dối trá, Mộc Ngân không có lí do gì phải làm như vậy, tuy rằng cô bị mất trí nhớ, nhưng cô lại có một lòng tin chắc chắn vào lời nói của Mộc Ngân. Cô không hiểu anh phải đối xử như vậy với một người không còn nhớ gì vào quá khứ và luôn tin tưởng anh như vậy?? Câu trả lời thật quá đối tàn nhẫn, quá đối tàn nhẫn đối với cô.... -Tôi biết em gần đây gặp một số chuyện, nên nghi ngờ tôi vẫn gạt em là phải.-Nhậm Tử Phàm xoa đầu cô Thừa Tuyết né đi, như trốn tránh sự dịu dàng hiếm có của anh. Tay bị rơi vào không trung, anh nhìn thẳng vào gương mặt cô, anh nhận ra một điều, đôi mắt đen lầy long lanh của cô giờ chất chứa sự thất vọng, hơn bao giờ hết, nó như lạc vào một hố đen u tối. Nét cười trên gương mặt cô vẫn không thay đổi từ đầu đến giờ. Vẫn như vậy, mỉm cười vô hồn. Có cái gì đó vừa vỡ tan trong lòng cô.

54. Chương 45. Chạy Bộ Buổi Sáng.

Chương 45: Chạy bộ buổi sáng.

Cô sợ rằng anh đang đùa giỡn với cô...

-Ai đó lại làm em nghi ngờ về tôi?-anh nhún mày, tỏ ý không vui

Thừa Tuyết giật mình, ngăn người đi vài giây.

Có câu nói: Khi nào người đàn ông nghe thấy được sự im lặng của người phụ nữ thì lúc đó người phụ nữ mới thực sự được quan tâm.

-Người ta nói tôi thế nào trước mặt em, em có quyền tin họ. Tôi không trách em. Nhưng mà tôi muốn em biết tất cả mọi thứ đều vì em.

Đúng vậy, thế giới này, tất cả mọi thứ đều có cách để che mắt. Thứ nhìn thấy chắc gì đã là thật. Mà cái thật sự là, bạn chắc gì đã may mắn được nhìn thấy nó!

-Sau này... có bất cứ chuyện cũng nói cho tôi, dù thật hay giả cũng được. Đừng giấu giếm tôi, được không?

Cô không đòi hỏi cao, ai trong trường hợp của cô cũng yêu cầu như vậy, bởi vì cô cần một sự tin tưởng và bảo vệ đầy chắc chắn. Không ai yếu đuối nhưng cũng không mạnh mẽ được.

-Tôi hứa.-anh gật đầu khẳng định

Anh hứa chắc chắn anh làm được, khi cô có vẻ như không tin tưởng anh nữa trong lòng có chút nơm nớp lo lắng, không rõ là gì. Chỉ biết sợ như hôm trước.

Anh không thích cô tiếp xúc với Trình Ngụy, khi nhìn cô vui vẻ bên hắn ta, anh chỉ muốn kéo cô ra hoặc là lấy cớ đuổi cô đi về nhà, nhưng mà anh không thể bởi vì như vậy sẽ rất mất phong độ. Cho nên ngoài việc nhìn và tức giận ra, anh chẳng thể làm được gì nữa.

-Anh đói bụng không, tôi đi hâm nóng đồ ăn lại.-Thừa Tuyết chợt nhớ anh vừa đi làm về vẫn chưa ăn uống gì

-Không cần tôi còn phải xem hồ sơ, em đi ngủ đi.

Anh nhàn nhạt hé môi, đứng lên.

-Đừng làm việc khuya quá.-cô nhắc nhở anh

-Tôi sẽ.

Thừa Tuyết cúi đầu suy nghĩ gì đó, nằm xuống giường bật máy lạnh số lạnh nhất, đắp chăn lại nhắm mắt ngủ.

Nhưng mà dù cô làm thế nào, cả người cứ lặn qua lặn lại không ngủ được. Một lúc nhìn thấy đồng hồ điểm chín giờ hơn, Thừa Tuyết mới ngồi dậy khoác áo đi xuống nhà.

Đi ngang qua phòng anh thấy đèn vẫn sáng, thoáng nghĩ anh vẫn đang làm việc nên cũng không dám quấy rầy.

Thừa Tuyết xuống nhà uống nước, lại nhìn lên lầu sau đó xắn tay áo lên.

Khi cô quay lên lầu thì trên tay đã bưng khay thức ăn, trên khay tô mì ăn liền với trứng chiên cùng ly sữa tươi. Cô đứng trước cửa phòng anh, gõ cửa ba tiếng.

-Vào đi.

Thừa Tuyết mở cửa vào thấy anh tay vừa lật tư liệu vừa di chuyển con chuột nhìn màn hình máy tính, người như anh lúc nào cũng bận rộn quên mất cả ăn uống.

-Dừng một chút ăn mì đi.-Thừa Tuyết đặt tô mì cùng ly sữa xuống bàn

-Để đó đi, lát tôi ăn.-Nhậm Tử Phàm không chú tâm đến

-Hay là tôi làm giúp anh, anh ăn đi rồi làm tiếp.-cô đề xuất

-Em...!?-anh nghi ngờ ngẩng đầu nhìn cô

-Tôi làm được.-cô mỉm cười gật đầu đầy chắc chắn với anh.

-Lại đây ngồi, em giúp tôi làm cái này.-anh tạm tin cô, chỉ cô việc cần làm

Nhậm Tử Phàm đặt cô ngồi vào ghế chỉ dẫn cho cô xong thì mình đi đến ghế sofa ăn mì.

Anh ăn mì xong ngẩng đầu nhìn đã thấy Thừa Tuyết dựa đầu vào ghế ngủ mất.

Môi hơi nâng lên anh vòng qua nhìn vào màn ảnh vi tính đã chuyển sang màu đen, lại nhìn cô gái đang ngủ say kia.

Còn nói là giúp anh, chưa làm được gì đã ngủ mất.

Anh nhẹ nhàng dùng tay vén tóc cô, cúi người xuống quan sát gương mặt của cô.

Mặt trái xoan, mày hình cung, môi anh đảo đỏ mọng, mắt long lanh, da trắng nõn.

Nhậm Tử Phàm bị vẻ đẹp của cô thu hút nhìn đến say mê, lúc cô ngủ giống như trẻ con trong vô cùng đáng yêu.

Thừa Tuyết cọ quấy thay đổi tư thế thoải mái hơn, lại ngủ mê hơn.

Nhậm Tử Phàm thấy vậy liền kê khăn bẻ cô lên sau đó đặt cô lên giường, bật điều hòa ở nhiệt độ thích hợp không quên đắp chăn cho cô.

-Ngủ ngon.

Nói xong hôn nhẹ lên trán cô quay người đi đến bàn làm việc tiếp tục công việc dở dang kia.

Có cái gì đó đang hình thành trong buổi tối hôm đó, rất sớm đã nảy mầm.

.

Sáng sớm Thừa Tuyết bị ai đó quấy rầy giấc ngủ, hai tay đưa lên dụi mắt mình rất nhanh khuôn mặt Nhậm Tử Phàm xuất hiện trước mặt cô.

-Thức dậy.

-Mấy giờ rồi?

Cô ngáy ngủ mắt liếc qua đồng hồ.

-Bây giờ chỉ mới 5h, anh gọi tôi sớm như vậy làm gì.-nói xong cô liền chui vào chăn

-Dậy, chạy bộ.

-Không phải chứ!?

.

Thừa Tuyết hí hục chạy phía sau Nhậm Tử Phàm, bặm môi trợn mắt nhìn người nào đó ép buộc mình thức sớm chạy bộ với anh, trời đông lạnh như vậy lại còn nổi hứng chạy bộ buổi sáng.

-Đúng là tên khùng.

Giấc ngủ của cô, cô phải trân trọng lắm a, người viết kịch bản như cô suốt ngày tiếp xúc với máy tính, suy nghĩ về kịch bản đầu đã muốn nổ tung, giấc ngủ cũng rất hiếm nha vậy mà anh lại còn phá giấc ngủ của cô.

-Em chạy nhanh đi.

Nhậm Tử Phàm quay đầu thấy cô cứ rì rì mọ mọ ở phía sau thì thúc.

-Từ từ thôi vốn không thích chạy mà.-cô mở mắt không lên nổi, quờ quác chạy

Thừa Tuyết nghĩ sao cũng không hiểu vì sao mình phải chạy bộ chứ? Anh thích ép người lắm sao, không ép cô thì cũng bắt buộc cô làm theo ý anh, cô ghét nhất là chạy, cảm thấy calo trong người hao tổn không ít.

-Em xem nếu em cứ ăn không lo chạy bộ thì sớm muộn cũng mập ra cho xem.-Nhậm Tử Phàm giảm tốc độ để chạy ngang bằng cô

-Không phải phụ nữ mập mập đàn ông mới thích sao?-cô bĩu môi

-Ai nói với em? Mập nhưng phải đúng chỗ.

Nham nhở.

Cô liếc anh, nói: "Tôi không chạy nữa, về đây."

-Đến lúc đó em mập như con heo, đồ đẹp em đều chỉ ngắm không mặc được, người ta lại không thích em, em xem chạy bộ có phải tốt không?

A, bây giờ là dùng trò đánh tâm lý của phụ nữ hay sợ sao? Ai mà không biết phụ nữ sợ nhất là xấu chứ?

-Không sợ.-cô mạnh miệng

-Đừng nói trước, hôm nay em chạy bộ chắc chắn sau này sẽ cảm kích tôi.-anh nhướn miệng cười

-Cảm ơn.-cô quay qua nhăn nhẽ cười, không đến xỉa tới anh chạy lên trên

Nhậm Tử Phàm ở phía sau cảm thấy bản thân buồn cười hơn ai hết, buổi sáng thức dậy nhìn thấy cô quần mình trong chăn lười biếng không thôi nên anh liền gọi cô thức dậy bắt cô chạy bộ.

Khẽ lắc đầu nhanh chóng đuổi theo cô.

Thừa Tuyết chạy được một đoạn thì dừng lại, hai tay chống lên đầu gối thở hì hục.

Chạy bộ kiểu này đúng là hao tổn calo mà.

-Đi về ăn sáng.-anh từ phía sau chạy đến vỗ lưng cô

-Lại chạy về? Kêu bác Tân đến đón tôi.-cô xua tay, không chạy nữa

-Em tự chạy về gọi đi.

Thừa Tuyết ghen hờn muốn la hét ở phía sau giơ tay đánh vào lưng anh. Ở đâu ra loại đàn ông như vậy.

Chạy về nhà Thừa Tuyết liền nhảy vào bàn ăn, bóc một miếng thịt bò bỏ vào miệng lập tức bị anh đánh vào tay mình. Cô uất ức xoa xoa tay mình.

-Đi rửa tay rồi thay đồ dùng mới ăn sáng.

Cô bất mãn nhưng không dám cãi lại, giống như đứa trẻ tuổi thân đi lên lầu thay đồ.

Một lúc sau thay đồ xong Thừa Tuyết lại nhảy vào bàn ăn, lần này xem anh còn bắt bẻ cô được không.

-Ăn sáng.

Thừa Tuyết lại dùng tay bốc thức ăn bỏ vào miệng, ngay lập tức bị anh đánh vào đầu.

Cô la lên một tiếng tròng anh: “Anh như vậy là sao?”

-Sao không dùng đũa? Tay em có sạch sẽ hay không?-anh ngồi xuống ghế đối diện cô

-Sạch, tất nhiên sạch.

Thừa Tuyết gạt đầu lia lịa, cầm đũa lên gấp thức ăn ăn.

Nhậm Tử Phàm không ăn vội cầm báo lên xem.

-Hôm nay sao lại nổi hứng bắt tôi chạy bộ?-Thừa Tuyết đang ăn thì sức nhớ chuyện hết sức quan trọng hỏi

-Tôi thích.-anh lật qua trang khác nói

A, hai từ này nói ra thật dễ dàng nga, anh thích thì cô phải làm theo, đâu ra kiểu ngang ngược thế này chứ?

-Tôi không thích.-cô nhàu mặt lại

-Chỉ bằng em cứ ngoan ngoãn nghe theo lời tôi, có phải tốt hơn không?-anh hạ báo xuống để lộ cặp mắt xanh lam

Cô bặm môi trợn mắt, chỉ muốn đập tờ báo vào mặt anh.

-Tôi biết em tức giận.

Nếu biết vậy còn chọc cô làm gì chứ?

Thừa Tuyết tức giận trút lên đĩa thức ăn trước mặt.

-Em cứ như vậy sớm muộn đĩa cũng bị em làm hư hết thôi.-anh buông lời châm chọc

-Tôi đền.

-Em mua nổi sao?-anh đặt báo xuống bàn gấp lại

Hừm, cái này thì... vật dụng ở đây đều là hàng tốt thuộc loại cao cấp, tính ra thì...

Thừa Tuyết xiu giọng, giống như con nít được giáo huấn xong ngoan ngoãn ăn nốt phần ăn của mình.

Thật ra cô biết giữa cô và anh đang từ từ nảy sinh loại tình cảm không nên có, cô cũng không muốn cố chấp nhưng mà không phải chỉ có lần này, anh đều dùng những lời nói hành động làm cô... ngộ nhận.

Nếu tất cả đều là ngộ nhận vậy thì cô phải làm sao đây?

-Tôi đi làm.

Thừa Tuyết đặt đũa xuống đẩy ghế đứng lên.

-Có cần tôi đưa em đi không?

-Không cần, dù sao tôi vẫn còn muốn sống trong công ty.

Nếu anh mà đưa cô đến công ty thì đảm bảo một trăm phần trăm mạng của cô rất khó bảo toàn với nhân viên nữa a.

Nhậm Tử Phàm cũng không giữ cô lại để cô đi, tay để trên bàn gõ nhẹ.

Anh không biết mình đang làm gì chỉ biết cảm thấy rất thích thú.

Cô cũng giống như một quyển sách, đừng mong chỉ đọc một ngày đã hiểu.

55. Chương 46. Bị Xem Thường.

Chương 46: Bị xem thường.

Thừa Tuyết đến công ty làm, khuôn mặt hồng hào ai cũng nhận ra được, đứng trước thang máy nhấn tầng ba mươi.

Bên cạnh có người đứng, Thừa Tuyết không để ý là ai, đợi thang máy xuống.

-Mặt mày càng đẹp ra nhỉ?

Thừa Tuyết giật mình, nhìn thấy là Kim Mễ.

Cô không biết mình đắc tội gì ở cô ta mà cô ta lại xem cô như cái gai trong mắt? Có may là do Nhậm Tử Phàm.

-Cảm ơn.

Cho dù cô ta ám chỉ điều gì cô đều không quan tâm.

Phụ nữ một khi đã đổ kị, lời lẽ gì, việc làm thế nào cũng đều làm được. Huống chi Kim Mễ sớm xem cô là cái gai trong mắt.

-Hừ, đồ phụ nữ dễ tiện.

Kim Mễ khinh bỉ liếc cô đúng lúc thang máy mở thì vào trong.

Thừa Tuyết ngây người đi vài giây phút, đợi người bên trong ra hết thì đi vào. Lập tức nhấn một con số.

-Cô nói như vậy là ý gì?

Cô ta dựa vào gì mà nói cô dễ tiện? Bản thân cô cũng còn không biết vì sao lại đụng trúng cô ta nữa là.

-Tôi nói sai sao? Cô nghĩ mình leo lên giường của tổng tài được thì lên mặt sao?-Kim Mễ khoanh tay trước ngực, ánh mắt đầy sự khinh bỉ

-Xin cô tự trọng. Không phải ai cũng như cô nghĩ.

Cô ta dựa vào đâu mà nói cô như vậy? Bọn họ mặc dù có quan hệ không được đường hoàng công khai với mọi người nhưng cô tuyệt không để chuyện đó xảy ra.

-Như tôi nghĩ? Vậy ra là tôi hiểu lầm cô sao? Giả vờ thanh cao gì chứ? Chẳng phải đều là vì tiền sao?

Thừa Tuyết mặt mày tái mét, hai tay nắm lại móng tay ghim vào da thịt, đau nhưng không hề có cảm giác.

-Người phụ nữ bên cạnh tổng tài tôi đều đã tiếp xúc qua, người nào mà không vì tiền của ngài ấy. Cô chẳng qua xinh đẹp hơn bọn họ cũng biết cách lấy lòng nên ngài ấy mới giữ cô ở bên cạnh lâu như vậy. Đến khi chán rồi thì cô sẽ bị quẳng đi ngay thôi.-Kim Mễ nhếch môi, tay đưa lên nâng lọn tóc mình

-Cô...

Thừa Tuyết trừng mắt bặm môi, tay run rẩy.

-Tức giận sao? Đùng như vậy, tức giận sẽ xấu lắm nha, cô còn dùng mặt này để kiếm tiền mà.-Kim Mễ làm ra vẻ lo lắng sau đó cười một tràng hả hê

-Cô đừng có quá đáng.

Mặt cô nửa đen nửa đỏ, tay nắm lại càng chặt kìm chế tức giận trong người lại.

-Muốn đánh tôi sao? Đánh đi.-Kim Mễ nhìn thấy tay cô nắm lại thì nhếch mép cười khiêu khích

-Cô...

Cô cảm ghét bản thân mình hơn ai hết, lại không thể giơ cao tay lên tát thẳng vào mặt cô ta, chỉ đứng đó cho người ta sỉ vả.

-Yếu đuối như cô thì làm sao tổng tài yêu được?

__Bốp

Thừa Tuyết mở to mắt ôm một bên má mình, đại não giống như ngưng hoạt động. Mọi thứ như quay cuồng, bên má bỏng rát mà cô uất ức giống như sắp khóc.

-Xem như đây là dạy cho cô biết, sau này đừng hiền như vậy.

Kim Mễ nói xong cười đầy thỏa mãn, thang máy vừa lúc mở cửa Kim Mễ bước ra khỏi.

Thừa Tuyết giống như đứa trẻ, ủy khuất sắp phát khóc.

Thang máy đóng cửa lại, chỉ có mình cô bên trong, bỗng chốc cô đơn lạ thường.

Cái tát lúc nãy của Kim Mễ hoàn toàn thức tỉnh cô, cô ta nói phải bọn họ vốn ngay từ đầu đã là không nên, họa may chính là không nên gặp nhau.

Anh là Nhậm Tử Phàm, cô là Tô Thừa Tuyết. Hai người bọn họ quá khác biệt, đã định sẵn không có kết quả.

Hốc mắt cay xè, nhưng không có giọt nước mắt chảy ra.

Vuốt lại tóc mình, sửa sang lại bản thân, lấy lại vẻ mặt hồng hào như không có chuyện gì bước ra khỏi thang máy.

Thừa Tuyết đứng trước phòng Hoa Lạc lấy lại vẻ mặt vui vẻ như ban đầu, nở nụ cười cực sáng lạn đi vào trong.

-Chào mọi người.

-Thừa Tuyết cậu đi làm lại rồi.-Diệp Thuần rất vui mừng khi thấy cô

-Phải.

Thừa Tuyết nở nụ cười đi đến bàn của mình ngồi vào.

-Hay là tối nay chúng ta đi bar chơi đi, xem như chào mừng cậu quay về.-Diệp Thuần đề xuất

-Cũng được.

Diệp Thuần hỏi qua từng người đa số đều đồng ý sẽ đi, nếu không phải Diệp Thuần nói có cả Hướng Luật thì cô sớm quên mất sự tồn tại của anh.

Có thể do cô không có ấn tượng hoặc là trước nay cô đều không quan tâm đến anh.

Bắt đầu ngày làm việc mới Thừa Tuyết chuyên tâm cao độ vào công việc không hề lơ là.

Tập trung làm việc được một giờ, một mối xoa xoa cằm cổ cầm ly đi pha café. Đứng trong phòng pha café, tay cô cầm muống khuấy đều, phía sau có người đi đến đứng bên cạnh cô.

-Chị Thừa Tuyết.

Nghe có người gọi mình Thừa Tuyết giật mình ngược mắt nhìn thì thấy Viên Hy đã ở bên cạnh.

-Chào em.-cô mỉm cười đáp lời

-Chuyện hôm trước... em xin lỗi đều do em không tốt.-Viên Hy cúi đầu ra vẻ hối lỗi

-Không sao không sao, em đừng nghĩ như vậy, tại chị không cẩn thận lại để sợi dây tay rơi xuống hồ bơi.

-Đều tại em cả nếu không anh hai sẽ không trách chị.

Cô không nói gì, im lặng cười trừ. Tay khuấy café cứng đờ, khóe môi có chút cứng nhắc.

Đó là khổ tâm.

-Anh hai trước nay đều như vậy chị đừng để tâm đến anh ấy.

-Chị biết.

Cô biết anh không là người có tâm nhưng không ai đoán được, tâm tư của anh giống như ánh trăng trong hồ, chỉ nhìn được không nắm được.

-Chị và anh hai quan hệ vẫn tốt phải không?

Thừa Tuyết hơi nghiêng đầu nhìn Viên Hy. Em gái quan tâm anh trai là bình thường nhưng mà quan tâm theo cách này có chút quá mức.

-Vẫn tốt.

-Hai người... có định có con không?

Tay cầm ly suýt nữa làm đổ hết lên bàn thạch cũng may cô giữ chặt lại nếu không ly đã vỡ tan rồi a, vấn đề này có chút tế nhị, cô biết trả lời ra sao chứ? Viên Hy hỏi như vậy là có ý gì?

-Bọn chị... hm, cái này...

Câu hỏi của Viên Hy đánh trúng tâm cô, Thừa Tuyết quay mặt đi tiếp tục khuấy café, một phần tóc che đi khuôn mặt.

Café đã tan hết, nước cũng đã nguội cô còn khuấy gì chứ? Có chăng là trốn tránh?

-Giữa chúng tôi chỉ đơn thuần là... bạn bè.

Có chút khó khăn khi nói ra hai từ cuối. Phải, bọn họ là bạn bè, chỉ đơn giản là vậy.

-Vậy sao? Chị có để ý ai không?

Cô lắc đầu, thấy Viên Hy định hỏi gì nữa thì cô quay qua cười nói: “Chị phải làm việc tiếp rồi, chị đi trước.”

Cô cầm ly nhanh chóng rời đi, giống như trốn chạy.

Viên Hy dựa người vào bàn thạch, hai tay chống lên bàn nở nụ cười thỏa mãn.

Xem ra hai người bọn họ vẫn chưa có gì xảy ra. Tốt nhất là cắt đứt mau chóng.

- - -

Tan sở, mọi người trong Hoa Lạc rủ nhau bắt taxi đến bar Louis xả stress một trận thật thoải mái, Thừa Tuyết cùng đồng nghiệp chọn một bàn rộng rãi có thể nhìn thấy cả sàn nhảy. Trên bàn đã có sẵn ly và rượu, Thừa Tuyết vừa gặp phải Kim Mễ lúc sáng cũng cảm thấy nên đi lấy lại niềm vui một lúc.

-Cạn ly nào.

Ly này đến ly khác rót vào bụng cô, cổ họng nóng ran như thêu đốt, có lẽ do không uống thường nên cơ thể khó chịu vô cùng.

-Hôm nay tôi trả tiền, mọi người cứ thoải mái nhé!-Hương Luật hào phóng lên tiếng

-Wao! Ôn đại nhân, hôm nay anh thật đẹp trai!-Diệp Thuần hai mắt sáng rực nhìn nọt Hương Luật

-Chắc là để ý cô nào trong đây nên mới tỏ ra phong độ đây, haha!-Các nhân viên nam trong phòng cười nói lớn tiếng trêu chọc anh

Hương Luật cảm thấy mặt mình có chút nóng, đưa tay lên sờ mũi, như không như có hương mát về hướng Thừa Tuyết lúc không ai để ý.

Trong lúc người ta đang liếc mắt đưa tình với mình thì Thừa Tuyết lại vô tư cười nói với chị Liên, không ngừng từ chối nhưng vẫn liên tục bị đưa rượu vào miệng.

Trong lòng cô thầm nghĩ, dù gì hôm nay Nhậm Tử Phàm cũng nói sẽ về trễ, uống một chút chắc không sao đâu.

Cô cũng có chút chột dạ, anh đã từng nói cô phải luôn giữ gìn sức khỏe nhưng mà cô là ai chứ. Hứ, việc gì phải nghe lời anh chứ. Cô chu chu cái miệng nhỏ nhắn, cau mày suy nghĩ.

Về mặt đáng yêu lúc dỗi hờn một mình của cô vô tình lọt và mắt Hướng Luật, làm trái tim ai kia bỗng dưng đập nhanh một nhịp.

-Thừa Tuyết!-Diệp Thuần chạy ào tới bên Thừa Tuyết, đưa ly rượu mạnh cho cô

-Nè, uống xong thì ra nhảy với tớ!

Thừa Tuyết nhìn cô bạn lo ngại của mình, hứng thú như lần đầu được đi bar cũng bắt chột thở dài.

-Tớ không nhảy.

Thừa Tuyết lắc đầu, cầm lấy ly rượu uống.

Ly này đến ly khác được rót vào bụng cô, cổ họng như bị thêu đốt.

Mấy đồng nghiệp kéo nhau ra sàn nhảy, lôi luôn Thừa Tuyết theo.

Diệp Thuần chơi rất vui nhảy đến quên mất bản thân, Thừa Tuyết trước nay đều không biết nhảy chỉ nhún chân theo nhịp điệu nhạc.

Có vài người đàn ông bị cô thu hút liền đi đến nhảy cạnh cô, Thừa Tuyết căn bản không để ý đến họ tiếp tục cuộc vui.

Hướng Luật nhìn thấy nhiều người đàn ông bao quanh cô như vậy nhin không được đi ra ở cạnh cô trừng mắt với bọn họ.

Bọn họ tưởng Hướng Luật là bạn trai cô cũng không dám ve vãn bên cạnh.

-A Hướng Luật anh cũng ra nhảy sao? Nhảy cùng đi.

Thừa Tuyết nhìn thấy Hướng Luật thì kéo anh nhảy cùng.

Ngoài cửa hai bảo vệ cung kính đón tiếp Nhậm Tử Phàm, cúi đầu hành lễ: “Phàm thiếu.”

Quản lí nhìn thấy Nhậm Tử Phàm liền chạy tới cười lấy lòng anh.

-Phàm thiếu, ngài muốn lên phòng V.I.P hay là ngồi ở đây?

-Thiếu chủ, đó chẳng phải là tiểu thư sao?-Mặc Phong ở phía sau tiến lên chỉ về đám đông

Nhậm Tử Phàm theo hướng Mặc Phong nói nhìn thấy Thừa Tuyết đang cùng Hướng Luật vui vẻ nhảy, nhất thời sắc mặt anh đen như than.

Anh từng nhắc cô vạn nhất đừng có gì mờ ám với nam nhân khác, vậy mà hôm nay cô lại giữa đám đông vui vẻ nhảy nhót.

-Phàm thiếu...

-Ông đi đi, tôi tự có chủ ý.

Anh phất tay bảo quản lí đi.

-Vâng.

Quản lí không dám nhiều lời liền bỏ đi.

Anh muốn cô biết nếu đã ở bên cạnh thì đừng tơ tưởng nghĩ đến người đàn ông khác.

56. Chương 47. Say Rượu.

Chương 47: Say rượu.

Thừa Tuyết mãi mê nhảy cười nói vui vẻ với Hường Luật không hay có ánh mắt chăm chú nhìn mình, ánh mắt rực lửa.

Nhạc đột ngột tắt, mọi người bị mất vui ồn ào phản ánh, Thừa Tuyết cũng mất hứng.

-Vào bàn ngồi uống rượu thôi.-Thừa Tuyết kéo tay Hường Luật

-Cũng được. Mọi người vào thôi.

Mọi người đều quay lại bàn, tiếp tục uống rượu.

-Hay là chúng ta chơi trò chơi đi.-Diệp Thuần đề xuất

-Tôi phản đối.

Là ai bày trò chơi cũng được, nhưng Diệp Thuần thì không. Trò của Diệp Thuần không thể tốt lành được.

-Chỉ có mình cậu phản đối thôi. Đa số đều đồng ý.-Diệp Thuần ma ranh nói

-Chơi thế nào đây?-mọi người đều hứng thú tham gia

-Quay chai rượu, đầu rượu chĩa vào ai thì người đó uống một ly.

-Được đó.

Thừa Tuyết cảm thấy bản thân sắp có đại nạn, có cảm giác như người sẽ uống là mình.

Diệp Thuần quay chai rượu trên bàn, cô cầu mong trong lòng đừng cho nó chĩa ngay mình. Chai đang quay nhanh từ từ chậm lại, đầu chai chĩa thẳng vào cô.

-A, trúng Thừa Tuyết. Vậy thì mau uống đi.

-Uống đi, uống đi.

Có chơi thì có chịu, Thừa Tuyết giữ đúng quy tắc chơi cầm ly rượu uống cạn.

Lại tiếp tục chơi, Thừa Tuyết không nghĩ mình lại xui xẻo tiếp theo. Nhưng mà đáng tiếc chơi mười lần thì cô bị uống đến sáu lần. Hôm nay đúng là rất xui xẻo a.

Chiếc bàn bên kia hướng thẳng về phía bọn họ, Nhậm Tử Phàm cầm ly rượu Brandy chăm chăm nhìn Thừa Tuyết.

Kêu DJ tắt nhạc là anh, bởi vì anh không thích cô nhảy cùng người khác.

Ai mà biết cô lại chơi trò quay chai rượu bản thân cô còn uống rất nhiều, mặt mày cũng đỏ như trái cà chua chín.

Tửu lượng kém mà còn cố sức, anh thật vừa lo vừa giận.

-Thiếu chủ, có cần qua đó...

-Kệ cô ấy.-anh ngăn lời Mặc Phong lại

Rõ ràng là quan tâm, có sao cứ giả vờ hồ hững. Như vậy chẳng khác nào tự làm khổ mình.

Thừa Tuyết không chơi nữa lắc lắc tay, cô đã uống rất nhiều rồi rượu lại mạnh như vậy, mặt mày cũng nóng ran, đầu óc quay cuồng, cổ họng cay xè mà bao tử thì lại quặn lên có cảm giác buồn nôn.

-Không chơi nữa, không chơi nữa.

-Thừa Tuyết, cậu say rồi.-Diệp Thuần cũng có uống nhưng ít hơn, mặt chỉ hơi đỏ

-Thừa Tuyết, anh đưa em về.-Hường Luật đỡ lấy cô

-Phải rồi, Ôn trưởng phòng đưa Thừa Tuyết về đi.-mọi người cũng kêu anh đưa cô về

-Không cần...-Thừa Tuyết đứng lên, ngã qua ngã lại

-Còn nói không? Anh đưa em về.-Hương Luật vội đứng lên đỡ lấy người cô không để cô bị ngã
Hương Luật để cô dựa vào người mình, định dìu cô đi về.

Còn đi chưa được ba bước, phía trước đã có người chặn lại.

-Thừa Tuyết, sao lại say thế này?-Nhậm Tử Phàm vươn tay sờ má cô

Thừa Tuyết hé mắt, có lẽ uống rượu nên hoa mắt chỉ thấy khuôn mặt mờ ảo của Nhậm Tử Phàm. Cô nở nụ cười ngây ngốc từ trong lòng Hương Luật đứng thẳng lên.

-Là anh sao?

-Em say quá rồi. Tôi đưa em về.-Nhậm Tử Phàm mặc dù không vui nhưng không biểu lộ ra

-Tôi không say. Anh mới say.-giọng cô say mềm

-Được tôi say. Đi về.

Nhậm Tử Phàm thấy cô đứng cũng không vững lại say không biết trời đất liền cúi người bế cô lên.

Đừng nói mọi người trong phòng Hoa Lạc mà tất cả những người có mặt ngay tại đây đều ngạc nhiên kinh độ.

-Anh đưa cô ấy đi đâu?-Hương Luật giữ tay Thừa Tuyết lại

Nhậm Tử Phàm là ai sao Hương Luật không biết, nhưng mà Hương Luật không muốn Thừa Tuyết dính dáng đến con người này.

-Cô ấy... là người của tôi. Một câu nói giống như tuyên bố chiếm hữu.

Hương Luật hai tai lùng bùng, phút chốc hiểu ra.

Đây là điều Hương Luật lo sợ, Thừa Tuyết ở bên con người này chắc chắn chỉ có đau khổ.

Diệp Thuần thấy mọi người bắt đầu bàn ra nói vào liền cấp bách chạy đến kéo Hương Luật nhẹ nhàng cười:
“Hương Luật, chúng ta uống rượu tiếp. Thừa Tuyết sẽ không sao.”

Sau đó liền quay qua nhìn Thừa Tuyết được Nhậm Tử Phàm bế: “Tổng tài, Thừa Tuyết phiền anh rồi.”

Vạn nhất chính là không nên chọc anh ta.

Nhậm Tử Phàm cũng không đoái hoài tới đã quay người bế cô đi qua đám đông. Thừa Tuyết mơ màng nhìn lên trên, góc cạnh này thật sự quá tuyệt làm cô nhìn được nét mặt cương trực của anh.

-Mọi người tiếp tục đi... tiếp tục...

Diệp Thuần xoa tay lấy lại bầu không khí ban đầu.

-Diệp Thuần, chuyện giữa Thừa Tuyết và Nhậm Tử Phàm là sao?-Hương Luật gấp gấp hỏi

-Phải đó, tổng tài với Thừa Tuyết có quan hệ gì?

-Không lẽ Thừa Tuyết cũng là nhân tình của tổng tài?

-Không phải vậy chứ?

Mọi người thay phiên nhau hỏi tới tấp làm đầu Diệp Thuần căng ra như chảo, như nồi.

-Vu Diệp Thuần, cô ra đây.

Mặc Phong không biết ở đâu xuất hiện phía sau lưng Diệp Thuần vòng tay ra trước mặt Diệp Thuần ôm lấy cổ cô lôi đi sên sệt.

-Này này...

Mọi người đều ngơ ngác. Hôm nay có quá nhiều chuyện bất ngờ nha.

Diệp Thuần bị Mặc Phong lôi đi như bao cát, la hét um sùm. Ra tới ngoài đường Mặc Phong mới bỏ tay ra.

Diệp Thuần ôm lấy cổ ho khụ khụ, quay qua trừng Mặc Phong: “Anh suýt làm tôi ngạt thở.”

-Còn chưa chết?-Mặc Phong phủ tay áo

-Anh...

Diệp Thuần biết là Mặc Phong muốn giúp cô tránh khỏi sự truy vấn của mọi người nên mới làm vậy, nhưng mà anh không thể kéo cô đi một cách đường hoàng hay sao lại lôi cô đi.

Suýt nữa cô bị anh làm cho ngạt thở rồi.

-Cô đúng là chuyện tốt không thấy chỉ thấy hại người.

-Này, tôi hại ai hả? Tôi gây sự với anh sao?-Diệp Thuần tức giận chống nạnh đành hanh

-Nếu cô không bày ra trò chơi thì Thừa Tuyết sẽ không say. Như vậy thiếu chủ sẽ không cần ra mặt để mọi người bàn tán về cô ấy.

-A...

Lời nói của Mặc Phong giống như đang chứng minh rằng, anh thật sự rất thích Thừa Tuyết.

Lòng có chút đau nhói, Diệp Thuần liếc anh: “Còn không phải là vì anh thích Thừa Tuyết mới lo lắng như vậy?”

Hơn bao giờ hết Diệp Thuần không muốn nghe câu trả lời lúc này của Mặc Phong.

Con người ta chỉ tin vào những gì họ muốn tin. Ngay cả khi biết điều đó là giả dối. Nếu không muốn nghe nói dối, thì đừng hỏi những câu người ta không muốn trả lời.

Thấy Mặc Phong im lặng, Diệp Thuần càng tin vào suy nghĩ của mình, cười một cái: “Đáng tiếc Thừa Tuyết là người phụ nữ của Nhậm Tử Phàm.”

Suy cho cùng, ở đời ai cũng đáng thương mà thôi.

-Chuyện của tôi không liên quan đến cô.

-Phải rồi, là tôi lo chuyện bao đồng.

Anh nói đúng, cô là gì mà lại xen vào chuyện của anh, đến cả tư cách cũng không có nữa.

Tình cảm rất khó nói, có gì đau khổ hơn nhìn người mình yêu bên cạnh người khác.

Diệp Thuần cười khổ, quay người bỏ đi.

-Cô đi đâu? Nếu cô xảy ra chuyện tôi làm sao ăn nói với Thừa Tuyết?-Mặc Phong giữ Diệp Thuần lại không cho cô đi

-Bỏ ra. Anh yên tâm có xảy ra chuyện gì thì không liên quan đến anh, Thừa Tuyết cũng sẽ không trách anh.-Diệp Thuần hất tay ra

-Tôi đưa cô đi.

-Cảm ơn, nhưng không cần.

-Con gái gì mà bướng dữ vậy.

Mặc Phong thiệt sự là chịu thua tính ương ngạnh này của Diệp Thuần.

-Bỏ ra, bỏ ra, bỏ ra.

Diệp Thuần la hét um sùm không để Mặc Phong kéo mình, làm ọi người qua đường cũng dừng chân lại nhìn cả hai.

-Đừng um sùm nữa.

-Anh buông tôi ra.

Diệp Thuần giãy nảy ngồi bệt xuống đất không chịu đi.

-Cô mau đứng lên.

-Không muốn.

Mặc Phong hết cách với cô, nhìn thấy mọi người bàn tán còn nói là anh phụ bạc hoặc nói anh này nọ không tốt thì bực bội.

-Tôi mặc kệ cô.

Mặc Phong không thèm đếm xỉa tới Diệp Thuần quay người bỏ đi.

-Sao lại để cô ấy ở đây một mình chứ?

-Anh mau dỗ cô ấy đi chứ?

Mặc Phong đi còn chưa được ba bước đã bị những lời dèm pha của mọi người xung quanh giữ chân lại.

-Diệp Thuần, sao lại ngồi ở đây?

Mặc Phong quay người lại đã thấy bên cạnh Diệp Thuần là Nhất Duy.

-Nhất Duy, sao anh ở đây?

-Anh vừa làm về chạy ngang qua nhìn thấy bên đường đông người bu lại còn tưởng có gì vui không ngờ là em.

Nhất Duy nhìn lên thấy Mặc Phong đứng đó thì gật đầu một cái: “Mặc phó tổng anh cũng ở đây sao?”

-Phải, nếu anh đã đến thì trông chừng cô ta đi.

Mặc Phong như không quan tâm đến giao Diệp Thuần cho Nhất Duy.

Đến khi yếu đuối lại không thể để cho ai biết, chỉ có thể giả vờ cứng rắn, có lẽ do trước nay đều tỏ ra mạnh mẽ hóa ra lại thành thói quen.

Vu Diệp Thuần cô sai lầm nhất chính là biết rõ mọi thứ lại không nỡ lòng từ bỏ.

-Diệp Thuần, anh đưa em về.

-Nhất Duy...

Hóa ra trong cuộc đời cũng có lúc phải thế này, giữa hai người đàn ông dù muốn hay không bạn chỉ có thể dựa vào người bạn không yêu.

Tình yêu luôn là một trò đùa...

-Nhất Duy, em thích anh.

57. Chương 48: Đá Xuống Giường.

Chương 48: Đá xuống giường.

Thừa Tuyết lúc này đã là một con ma say không hơn không kém đi đứng không vững vàng.

Nhậm Tử Phàm sắc mặt đen như Bao Công bế cô đi vào Hàn Lâm.

Tâm Nhi thấy cô say khướt nằm trong vòng tay của anh thì hối hả chạy ra.

-Pha một ly nước chanh đem lên phòng.

Anh ra lệnh cho Tâm Nhi sau đó bế cô lên phòng. Tâm Nhi cũng không dám chậm chân liền chạy vào bếp pha nước chanh ngay.

Nhậm Tử Phàm đặt cô lên giường giúp cô cởi giày còn dùng khăn ẩm lau mặt cô.

Tâm Nhi bưng ly nước chanh vào thấy anh chăm sóc cô tận tình như vậy là lần đầu tiên nhìn thấy.

-Để đó đi, không còn việc của cô nữa.

Tâm Nhi đặt ly nước lên tủ đầu giường cũng đi ra ngoài không quên đóng cửa lại.

-Tửu lượng kém lại còn uống cho nhiều.

Nhậm Tử Phàm trước nay đều được phụ nữ chăm sóc không ngờ lần này lại là mình chăm sóc phụ nữ, nghĩ sao cũng cảm thấy rất buồn cười.

-Khó chịu quá...

Bao tử quàn hành, Thừa Tuyết bịt miệng vội vã chạy vào toilet ới.

Nhậm Tử Phàm vào toilet đã thấy cô ới hết rượu trong bụng ra, anh bước vào ở bên cạnh vuốt lưng cô.

-Đã không uống được lại còn uống cho nhiều.

Thừa Tuyết ới xong bụng cũng không còn cào nữa người thoải mái hơn nhiều.

-Này, em mau đứng lên.

Cái cô gái này ới xong lại dựa vào tường ngủ, anh thật là vừa giận vừa buồn cười với cô mà.

-Không... tôi muốn ngủ...

Thừa Tuyết hất tay, tiếp tục dựa đầu vào tường ngủ.

-Sau này đừng uống rượu nữa. Đi ra ngoài ngủ.-Nhậm Tử Phàm kéo cô đứng lên lại bị cô giùng giởng không chịu

Bản thân cảm thấy rất đáng cười, hôm nay lại đi chăm sóc phụ nữ say rượu.

-Đi mau, không thì tôi bỏ mặc em.

Thấy cô không phản ứng ngủ ngon lành, anh bực bội tông cửa đi.

Nhưng mà ai kia lo lắng trong lòng, còn đi chưa được năm phút đã quay lại, anh nhìn cô khê thở dài thì ra cô say rượu lại thành thế này.

Nếu biết mình bị hành hạ thế này thì anh đã ngăn không cho cô uống rượu.

.

Úm... gối ôm này dễ chịu thật.

Thừa Tuyết vùi đầu vào “chiếc gối ôm” thật dễ chịu, cơn nhức đầu vẫn tra tấn cô đến bây giờ vẫn còn. Cô đưa tay xoa trán, chậm chậm mở mắt.

Mất đối mắt.

Ngay sau đó: “Aaa...”

Thừa Tuyết một cước đạp Nhậm Tử Phàm xuống giường, anh không hề đề phòng ngay lập tức bị cô đạp té nhào xuống sàn nhà.

Mặt anh đen như than, đứng dậy trừng cô: “Em nổi điên gì chứ?”

Anh bị cô xem như chiếc gối ôm đã không nói vậy mà khi mở mắt ra cô lại đá anh xuống giường, biết trước như vậy thì tối qua anh đã bỏ mặc cô.

-Anh... anh... sao anh nằm ở đây? Còn, đồ của tôi?

Đồ của cô bị thay đi mất Nhậm Tử Phàm lại nằm cạnh cô làm sao cô suy nghĩ được gì chứ?

-Không lẽ tôi để bộ mình hôi của em nằm kế tôi. Em chịu được nhưng tôi chịu không nổi.

-Ai, ai thay cho tôi?

-Ở đây ngoài tôi ra thì còn ai?

-Aaa... ai cho anh... anh, anh...

-Hóa ra là em vì chuyện này. Em nghĩ tối qua tôi nói em là người phụ nữ của tôi còn ai dám cưới em?

-Hai chuyện này không liên quan.

Chuyện quan trọng chính là anh lại tự ý thay đồ cho cô, dù sao bọn họ...

-Yên tâm không ai cưới em cũng có Trình Ngự.

-Anh lôi anh ấy vào làm gì?

Anh nổi cơn gì chứ? Trình Ngự thì dính dáng gì tới việc này chứ?

Thừa Tuyết nhâu mặt lại nói: “Tóm lại, anh như vậy là xâm phạm thân thể tôi.”

-Em quên là...-anh cúi người, nói nhỏ vào tai cô

-Tôi từng nhắc nhở em đừng nên có gì mờ ám với nam nhân khác, nhưng mà tối qua...

-Tối qua là mọi người rủ nhau đi bar, tôi không thể làm mất vui.-Thừa Tuyết vội vàng cắt ngang lời anh giải thích

-Tôi cũng không nói sẽ trách em, chẳng qua nhắc nhở em thôi.

Anh đưa tay vuốt lại mái tóc lộn xộn của cô, cười ma mị.

-Đi rửa mặt.

Anh thích thú vỗ má cô.

Thừa Tuyết liếc qua đồng hồ, đã gần chín giờ. Đã trễ vậy rồi sao? Ách, hôm nay cô lại nghỉ làm, tối qua lại xảy ra chuyện như vậy càng làm mọi người bàn tán về chuyện của cô và anh hơn.

-Còn ngồi đó? Thay đồ nhanh lên, tôi đưa em đến bệnh viện.

Vừa nghe hai từ bệnh viện, Thừa Tuyết lập tức hốt hoảng: “Mẹ tôi xảy ra chuyện gì sao?”

-Không có, bác sĩ mới gọi cho tôi người hiến tim đã chuẩn bị sẵn sàng trong năm ngày tới sẽ chọn ra một ngày để thực hiện ca mổ, chúng ta phải đến lo thủ tục.

-À...

Mặc dù anh là người giết chết ba cô nhưng mà anh lại chăm sóc cô lại còn vì bệnh tình của mẹ cô chạy đôn chạy đáo, làm cô rất cảm động.

-Tử Phàm, cảm ơn anh.-cô chân thành cảm kích anh

Mỗi người đều có quá khứ, đã gọi là quá khứ tức đã xảy ra rồi dù muốn hay không cũng chẳng thể cứu vãn nữa, vậy thì vì sao cô không gạt bỏ qua và sống tốt ở hiện tại biết đâu tương lai của cô sẽ tốt hơn.

Cũng giống việc cô mất trí nhớ, lúc đầu cô nghĩ là trêu đùa cô nhưng hóa ra là đang giải thoát cho cô khỏi quá khứ.

Chuyện đã qua thì cứ quên đi, miễn hiện tại vui vẻ là được, việc ba cô chết có muốn hay không cũng đã xảy ra cô dù giết chết anh thì ông cũng không sống hưởng chi anh lại tốt với cô như vậy.

-Em... mau đi thay đồ đi.

Thật ra điều anh muốn nói không phải mấy từ này nhưng mà khi nói ra lại chỉ có vậy.

Nếu đã quyết định tha thứ vậy thì cứ mỉm cười đi qua quá khứ, chuyện ngày mai ra sao thì mai tính trong lòng không hối hận là được.

Thừa Tuyết thay đồ xong đi xuống nhà, Nhậm Tử Phàm chở cô đến bệnh viện trên đường đi có mua một ít trái cây đem đến.

Bác sĩ vừa từ phòng bệnh mẹ cô đi ra, Thừa Tuyết cúi đầu sau đó hỏi ông: “Bác sĩ, mẹ tôi sao rồi?”

-Bệnh tình bà ấy tôi cứ tưởng là tốt hơn, nhưng mà... nếu phẫu thuật khả năng thành công rất thấp, sẽ rất nguy hiểm.

Thừa Tuyết khó khăn nghe hết lời bác sĩ nói, run rẩy hỏi tiếp: “Không phải, không phải chỉ cần tìm được người có tim thích hợp là được hay sao?”

-Lúc đầu là vậy nhưng mà bệnh mẹ cô đã để lâu như vậy ít nhiều cũng ảnh hưởng, phẫu thuật sẽ rất nguy hiểm. Cô còn muốn tiến hành phẫu thuật cho bà không?

-Nếu không phẫu thuật... mẹ tôi sẽ sống được mấy năm?-môi cô run rẩy nhìn ông

-Ít nhất hai năm, nếu bệnh tình phát tán nhanh thì một năm. Nhưng mà phẫu thuật nếu thành công thì sống cũng chỉ được ba bốn năm mà thôi.

Thừa Tuyết như bị ai đó quất roi vào người, tay cầm vỏ trái cây suýt làm rơi xuống nền đất, cả người không đứng vững phải nhờ Nhậm Tử Phàm đỡ lấy.

-Không thể nào... bác sĩ, ông hãy cứu mẹ tôi...-cô giống như sắp phát khóc năn nỉ bác sĩ

-Bây giờ phẫu thuật cho bà ấy thì rất nguy hiểm, bệnh tình bà vừa mới tái phát. Cô có muốn phẫu thuật nữa hay không?

Không, cô không thể đánh cược. Đó là mẹ cô, cô không thể lấy mạng sống của bà ra để thử nghiệm. Không phẫu thuật ít nhất cô có thời gian hai năm để báo hiếu bà nhưng mà phẫu thuật, một là cô có ba bốn năm, hai chính là một ngày cũng không có.

Cược quá lớn, cô không dám.

-Không, tôi không muốn để bà phẫu thuật nữa.-Thừa Tuyết lắc đầu nguầy nguậy khóe mắt rưng rưng

-Thừa Tuyết, em nên nghĩ lại. Vẫn có khả năng thành công.-Nhậm Tử Phàm khuyên cô

-Hay là hai người cứ suy nghĩ lại đi, khi nào có quyết định hãy tìm tôi.-bác sĩ cho cả hai thời gian lựa chọn cầm bệnh án rồi đi

Thừa Tuyết lắc đầu với anh, đi đến bên cửa phòng bệnh qua ô cửa kính nhỏ cô nhìn thấy mẹ mình nằm trên giường bệnh trên tay ghim đầy dây nhợ, ống truyền oxi trên mặt bà mà đau xót.

< class="msonormal" style="line-h

class="MsoNormal" style="">>>

58. Chương 49. Hi Vọng.

Chương 49: Hi vọng.

“Bác sĩ nếu phẫu thuật thì khi nào sẽ tiến hành?”

“Ba ngày nữa, anh muốn tiến hành cho bà ấy sao?”

“Phải nhưng mà nếu cô ấy hỏi đừng nói sẽ phẫu thuật, cô ấy không đồng ý.”

“Tôi biết rồi.”

.

Hôm sau đến Khởi Lạc, Thừa Tuyết mang bộ mặt con gấu trúc khiến ai nhìn thấy cũng bị dọa sợ.

-Thừa Tuyết chỉ mới một ngày sao nhìn cậu tàn tạ dữ vậy?-Diệp Thuần đợi cô ngồi xuống bàn hỏi

-Tối qua mình không ngủ được.

-Này có phải tối qua cùng tổng tài... đó đó nên sáng không còn sức hay không?-đồng nghiệp trong phòng bắt đầu suy đoán

-Thừa Tuyết nói thật đi, bọn này không nói gì đâu.-người khác tiếp lời

-Mọi người đừng đoán nữa, chúng tôi thật không có gì.-cô cũng không giải thích rõ ràng chỉ nói bấy nhiêu

-Đừng lo bọn này không có ý gì đâu, thành thật nói đi.

-Quả thật chúng tôi chỉ đơn thuần là... bạn thôi.

-Ai mà tin được chứ? Tổng tài nói sao cũng là người đàn ông độc thân hoàng kim chỉ là phụ nữ không ít. Thừa Tuyết hai người bắt đầu khi nào?

-Lời tôi nói là thật mà, mọi người đừng suy đoán nữa.

Thừa Tuyết đau cả đầu, đám người lại không nghe lời cô giải thích chỉ ngồi đó suy đoán lung tung.

-Tối hôm đi bar tổng tài còn đứng trước mặt mọi người nói rằng cậu là người phụ nữ của anh ta, cậu nghĩ lời giải thích của cậu còn có giá trị sao?-Diệp Thuần ghé vào tai Thừa Tuyết nói nhỏ

-Anh ta nói vậy thật sao?

Ách, đừng nói là anh nghĩ cô có gì mờ ám với Hướng Luật rồi lại tức giận nói như vậy nha, nhưng mà cô thật sự bị anh hại chết rồi.

Công ty một khi đã có tai tiếng thì còn nhanh hơn ngành showbiz nữa nha, huống chi tai tiếng lại là với tổng tài của bọn họ.

-Thừa Tuyết, vào phòng gặp anh một lát.

Hướng Luật đi vào phòng tần hắng.

-Trưởng phòng kêu cậu kia, mau vào đi.

Thừa Tuyết vuốt vuốt tóc mình đi vào phòng trưởng phòng.

Hướng Luật chỉ tay vào ghế bảo cô ngồi xuống.

-Có việc gì sao?-Thừa Tuyết ngồi xuống hỏi anh

-Cũng không có gì, chẳng qua anh có thắc mắc.-Hướng Luật rót hai ly nước đưa cho cô một ly

-Là gì vậy?

-Em quen Nhậm Tử Phàm khi nào?

Lại là vấn đề này, sao ai cũng nghĩ cô và anh có quan hệ không chính chắn chứ?

-Anh cũng như bọn họ sao?-Thừa Tuyết cầm ly nước uống một ngụm

-Anh tin em, nhưng mà...

-Em biết chuyện này không dễ làm anh tin mối quan hệ giữa chúng em, bản thân em cũng hiểu không tránh khỏi lời dèm pha của mọi người.

Cô làm như không quan tâm, mỉm cười nhẹ.

-Anh tin em.-Hướng Luật đưa tay ra cầm lấy tay cô

-Em... cảm ơn.-Thừa Tuyết cười ôn nhu rút tay mình về

Hướng Luật biết mình thất lễ cũng thu tay về.

-Sao lần này, anh không đóng phim cùng Mộc Ngân? Em xem lại phim trước thấy hai người đóng rất hay lại nhìn rất đẹp đôi.

-Anh không hợp làm diễn viên, vẫn là chức vụ hiện tại tốt hơn.-Hương Luật nói có chút phiền muộn

-Mộc Ngân là một cô gái tốt, nếu được anh nên trân trọng cô ấy.

-Đáng tiếc...

-Đáng tiếc gì chứ?

-Không có gì, em đi làm việc tiếp đi.

Thừa Tuyết đứng lên cúi đầu một cái sau đó đi ra ngoài.

Hương Luật lắc đầu cười cầm ly nước uống sau đó đứng lên đi đến kéo rèm cửa ra, ánh sáng bên ngoài hắt vào cả căn phòng sáng trưng song lại phảng phất nỗi khổ tâm.

-Đáng tiếc đó không phải em.

Yêu người không yêu mình chẳng khác nào cực hình. Không đến nha. Không đến chậm. Chỉ từ từ giày vò đến tê dại.

Giờ nghỉ trưa Thừa Tuyết một mình lên sân thượng của công ty, gió thổi làm tóc cô tung bay phủ vào mặt mát rượi, cả người thoải mái dễ chịu vô cùng. Đứng ở lan can, nhìn xuống phía dưới, con người cứ như bị thu nhỏ, tòa nhà trở nên khổng lồ.

Điện thoại báo có tin nhắn, Thừa Tuyết lấy ra xem.

“Tiểu Tam.” – từ Trình Ngụy

Thừa Tuyết nhìn thấy bị gọi hai từ Tiểu Tam lại bị người trong công ty hiểu lầm thì bực bội: “Có việc gì Nhị lão thiếu? Ngài lại nổi cơn gì đây?”

Nhanh chóng có tin nhắn gửi đến: “Làm sao đây tôi nhớ em, thân thể tôi cũng nhớ em.”

Đồ biến thái. Cô dám cá trên đời này trong số tất cả người cô từng gặp qua, Trình Ngụy chính là tên biến thái nhất. Anh ta số hai không ai số một.

“Tâm trạng tôi không tốt đừng chọc tôi.”

“Làm sao vậy? Ai lại ăn hiếp em?”

“Mọi chuyện rắc rối lắm, nói chung tôi không được vui.”

“Một lát em nghỉ làm được chứ?”

“Chắc được.”

“Một lát tôi đến đón em.”

Thừa Tuyết nhắn tin lại bảo không cần, tin đồn về cô nhiều lắm rồi nha nếu Trình Ngụy lại còn đến thì cô sẽ sống không yên.

Nhưng mà cô nhắn thêm bao nhiêu tin bên kia vẫn không phản hồi, Thừa Tuyết bỏ cuộc dẹp điện thoại vào túi.

Vì sao trong cuộc đời lúc nào cũng có người khiến chúng ta đau lòng và người đau lòng vì chúng ta. Nhiều người nói rằng giữa một người làm họ vui và làm họ buồn thì họ thà chọn người làm họ vui nhưng mà đa số đều làm trái ngược lại.

Con người rất buồn cười, không ai hiểu được cũng như bản thân họ cũng không hiểu nổi.

.

Mười lăm phút sau Thừa Tuyết đang ngồi làm việc thì điện thoại reo liên tục, cô liếc qua màn hình là số của Trình Ngụy.

Không phải anh lại tới lúc này chứ?

-Alo.

[...Anh đang ở trước cửa công ty, em xuống đi...]

-Tôi tưởng ba mươi phút nữa chứ? Mới vào làm mười lăm phút thôi.-cô áp sát điện thoại vào tai nói nhỏ

[...Không phải em bắt tôi đợi em chứ?...]

-Bây giờ không được, một lát đi.

[...Tôi cho em hai quyết định, một là em xuống, hai là tôi lên...]

-Tôi xuống.

Thừa Tuyết quai ba lô đi xuống dưới đại sảnh từ xa đã nhìn thấy chiếc Lamborghini Veneno sừng sững đậu trước cửa, Thừa Tuyết vượt trán chậm chậm đi ra.

Thừa Tuyết nhìn thấy Trình Ngụy ngồi trong xe còn vẫy tay chào cô, Thừa Tuyết liếc anh một cái đi lại xe ngồi vào.

-Anh đúng là phiền phức.-cô vừa ngồi lên xe đã cảm râm

-Tôi đưa em lên núi ngắm cảnh.

-Anh đúng là điên khùng.

Có ai lại lên núi ngắm cảnh chứ? Không lẽ lại là ngắm cây đất đá hay sao?

-Em không thích cũng được nhưng mà tôi vẫn chở em đi.

Cô thầm bĩu môi cũng không nói nhiều.

Xe chạy ra ngoại ô, chạy thêm một đoạn quẹo vào con đường đi lên đỉnh núi cao. Thừa Tuyết đưa tay nhấn nút kéo cửa xuống, gió thiên nhiên lùa vào mát rượi cảm giác cả tâm hồn được tự do vô cùng thoải mái.

Cô đưa tay ra như muốn nắm lấy, lòng bàn tay như có như không chạm vào gió cứ như sắp nắm được lại mất.

Trình Ngụy cho xe dừng ở một khoảng đất trống trải, Thừa Tuyết đi xuống xe chạy tới nơi cao nhất đứng nhìn cảnh thành phố phía dưới.

Cô đưa tay vén tóc, cảm nhận sự tươi mát trong lòng bỗng nhẹ nhõm cùng thanh thản đi rất nhiều.

-Có đẹp không?

Thừa Tuyết quay đầu mỉm cười gật đầu với Trình Ngụy.

-Rất đẹp.

Thành phố giống như một mô hình thu nhỏ, đứng ở đây cô có thể nhìn bao quát nó, cái gì cũng nhỏ xíu mà cô cứ như một người khổng lồ đến xứ sở người tí hon.

-Tôi vừa phát hiện ra nơi này, cảm thấy nếu có phiền muộn thì ở đây là thích hợp nhất.

-Trình Ngụy, vì sao anh tốt với tôi như vậy?

Đây là điều cô rất muốn hỏi từ rất lâu, hôm nay cũng có cơ hội để hỏi.

Trình Ngụy ngồi xuống thảm cỏ xanh, hai tay chống phía sau ngửa đầu nhìn trời sao.

-Không biết nữa.

Có lẽ là duyên hoặc là tiếp cận cũng có thể là cảm giác đặc biệt nào đó. Trước nay đều chưa ai quan tâm anh như cô, chắc vì vậy nên mới muốn thân thiết với cô.

-Anh thật lạ!

Cô ngồi bên cạnh anh, cười ngọt ngào.

-Lúc này vì sao em lại bực bội?

-Tâm trạng không tốt. Mẹ tôi bị suy tim, bác sĩ nói phải làm phẫu thuật nhưng mà khả năng thành công rất thấp, nếu không phẫu thuật tôi có một năm chăm sóc bà còn nếu phẫu thuật, một là tôi có ba bốn năm bên bà, hai chính là một giây cũng không có. Tôi đã chọn không phẫu thuật.

Thừa Tuyết ngẩng đầu nhìn trời xanh, nhìn cánh chim bay qua cảm thấy ngưỡng mộ.

-Em sợ mẹ mình sẽ rời xa em mãi phải không?

Giọng anh trầm hẳn, có chút muộn phiền.

-Ai mà không sợ chứ?

-Tôi kể em nghe câu chuyện này.

Anh kể lúc trước có một người mẹ, bà nói với con trai mình chỉ cần thành tâm cầu nguyện điều gì đó thì sẽ thành sự thật, cậu con trai khi ấy chỉ mới lên bảy rất ham chơi, mỗi lần ước cậu đều mong có đồ chơi mới, quần áo mới. Đến một ngày người ba của cậu có người phụ nữ, họ còn có con với nhau. Người cha thường xuyên không về nhà, cậu con trai mới thành tâm mong muốn cha mình quay về nhưng mà một lần, hai lần rồi lần thứ n cậu cầu mong thì ba cậu vẫn không quay về.

Đến khi mẹ cậu mất, cậu mới biết được hóa ra những lần trước cậu cầu nguyện đều do mẹ mình nghe được mà chuẩn bị cho cậu, cậu mới phát hiện ta hi vọng chưa hẳn đã tốt mà không hi vọng chưa hẳn đã xấu.

-Hi vọng chưa hẳn đã tốt mà không hi vọng chưa hẳn đã xấu.

Thừa Tuyết nói trong miệng, chợt nhận ra một điều.

Không phải...

-Nếu hi vọng làm con người ta buồn vậy thì sớm đã không có người ngu ngốc như cậu bé.-Trình Ngụ chợt cười cay đắng giống như tự giễu

-Đó không phải lỗi của cậu bé cũng không phải lỗi của mẹ cậu bé. Chẳng qua là bà yêu thương con trai mình, nhưng mà bà làm như vậy mục đích chính là muốn con trai mình có niềm tin vào hi vọng.-Thừa Tuyết biết rõ cậu chuyện đó kể về ai

Suy cho cùng người nào chẳng đáng thương, kể nhìn cứ tưởng không có nỗi buồn hóa ra lại cất chứa trong lòng, nụ cười chẳng qua là công cụ che giấu.

-Em biết nói như vậy, có sao còn không can đảm hi vọng.-Trình Ngụ nghiêng đầu nắm được lí

Cô giật mình biết rõ bị rơi vào bẫy của anh, thoáng chút im lặng.

-Khi cậu con trai hi vọng ba cậu về, cậu hi vọng rất nhiều lần, cậu biết sớm sẽ thất vọng như mấy lần trước nhưng vẫn cố hi vọng. Đến phút cuối cậu ấy vẫn hi vọng ông quay về gặp mẹ mình, vì sao em lại không dám?

-Đó là sợ hãi. Tôi đã không còn người thân nào ngoài bà, nên tôi rất sợ cảm giác mất đi người thân duy nhất của mình trên cõi đời.

Thừa Tuyết cười khổ, trong lòng như tơ vò.

-Tôi không ép em cũng không khuyên em, chỉ muốn nói với em một câu: Đời người nếu có thể nắm được điều quan trọng với bản thân thì tốt nhất đừng để lỡ, một khi lỡ rồi rất khó để quay lại.

Phải chi Nhậm Tử Phàm cũng hiểu cô như Trình Ngụ thì hay biết mấy, ít ra anh sẽ cho cô thời gian để suy nghĩ thay vì ép cô.

Thừa Tuyết cười trừ, nhìn phía chân trời phía xa, đám mây vắt ngang cánh chim tung bay giữa trời xanh rộng biếc.

-Là khinh khí cầu sao?

Cô nhìn thấy phía xa xa có một dạng vật thể giống như khinh khí cầu, tuy kích cỡ không phải lớn có thể chứa được người nhưng mà theo như ước tính thì cũng không nhỏ.

Một cái, hai cái, ba cái rồi cả một loạt khinh khí cầu bay khắp bầu trời.

Mỗi khinh khí cầu đều có một màu, nhiều cái lại sinh ra nhiều màu chứ như cầu vòng vậy.

Hai mắt sáng rực trong mắt chỉ còn màu sắc cùng hình dạng của khinh khí cầu, ngắm nhìn một lát, cô nghiêng đầu nhìn anh: “Là anh chuẩn bị?”

-Đáng lẽ là mười phút trước, không đúng thời gian gì hết.-Trình Ngụy nhìn qua đồng hồ trên tay khẽ chặc lưỡi

-Nhưng mà rất đẹp.-cô bật cười

-Thích là được, em cứ nghĩ mình là khinh khí cầu, tuy không có cánh nhưng có thể bay như loài chim. Đừng suy nghĩ nhiều quá.

Người mà luôn ở bên cô là Trình Ngụy. Người mà luôn hiểu được cô cũng là Trình Ngụy.

Nhậm Tử Phàm, rốt cục anh hiểu cô bao nhiêu?

59. Chương 50. Đi Cùng Anh Đến Đảo San Hô.

Chương 50: Đi cùng anh đến đảo San Hô.

Ngắm hoàng hôn xong Trình Ngụy đưa Thừa Tuyết đi ăn ở Victoria, đợi phục vụ bưng thức ăn đã được gọi lên Trình Ngụy nói: “Ăn nhiều một chút, em chỗ nào cũng ốm nhìn không đầy đặn chút nào.”

-Mặc kệ tôi.

-Nhưng mà thân thể tôi không thích.

Lời nói vô sỉ như vậy còn nói được, Thừa Tuyết đúng là khâm phục anh sát đất.

-Vì lợi ích của thân thể tôi đặc biệt là cảm nhận của tôi, em ráng ăn nhiều đi.-Trình Ngụy nói xong lấy từ đĩa của mình một miếng thịt bò to

-Lời lẽ như vậy anh còn nói được, mặt anh không biết bao nhiêu lớp.-Thừa Tuyết buồn cười mặt méo sẹo

-Đàn ông yêu em rồi, lời ngon ngọt nào họ cũng nói được, thường thì phụ nữ rất thích.

-Tôi không nằm trong số đó.

Nếu đàn ông chỉ dùng lời ngon ngọt dụ dỗ phụ nữ, đó là chiếm hữu. Nếu đàn ông dùng hành động để thể hiện đó mới là yêu.

-Có chẳng Nhậm Tử Phàm chưa từng nói lời ngon ngọt với em nên em chưa hiểu. Thử hôm nào anh ta nói những câu cảm thấy buồn nôn thì em thử kể tôi nghe xem, có gì tôi chỉ giáo hẳn.

-Còn gì nữa? Lo ăn đi.-Thừa Tuyết chia chia chiếc nĩa về phía anh

-Nhưng mà tôi nghĩ con người như Nhậm Tử Phàm có kiếp sau mới nói ba cái lời đó.-anh cười lớn như rất đắc ý

Điện thoại vang lên âm thanh êm tai, cô đưa tay vào túi cầm lấy xem.

Suy nghĩ một lát cô đưa tay tắt chuông đi đặt lên bàn. Màn hình vẫn nhấp nháy vẫn là một dãy số điện đến hai ba lần.

-Ai vậy?-Trình Ngụy thấy cô không nghe máy hỏi

-Không ai cả. Đừng để ý.-cô xua tay tiếp tục ăn

.

Đến tám giờ hơn Trình Ngụy mới đưa cô trở về Hàn Lâm, cô bảo anh đừng ở ngã rẽ khuất tầm nhìn.

Đứng nhìn Trình Ngụy chạy xe đi, Thừa Tuyết quay người đi về hướng Hàn Lâm.

Bóng cô trải dài trên mặt đường, cô đơn. Đèn đường vẫn thấp sáng song thật hiu quạnh.

Pằng

Thừa Tuyết giật mình khi nghe có tiếng súng nổ, ánh mắt nhanh chóng chuyển sắc, có chút tối lại đầy kinh hãi.

Tiếng súng phát ra từ Hàn Lâm, không lẽ lại có gì chẳng lành?

Nhậm Tử Phàm?

Thừa Tuyết lòng tràn ngập lo sợ, không biết là lo cái gì. Mở cổng ra chạy một mạch vào trong.

Khi cô chạy vào thì thấy Nhậm Tử Phàm ngồi bên ghế kế là Duẩn Hào. Còn Dịch Thiên thì đang đứng tay cầm khẩu súng hướng thẳng chiếc bình hoa cổ đã vỡ nát.

Đây bảo đảm là súng thiết nha, ba cái người này lại giống như vậy sẽ dọa chết người đó.

-Mỹ nhân, hình như em rất sợ hãi. Bị tên biến thái nào rượt sao?

Tên Cổ Quái này đúng là mở miệng không có gì tốt lành.

Cô trừng mắt: “Có anh đó.”

-Em vừa đi đâu mới về? Sao không nghe máy?-Nhậm Tử Phàm truy hỏi

-Không có, cùng đồng nghiệp đi ăn. Điện thoại để trong ba lô không nghe thấy.-nhìn cô bình tĩnh nói như vậy không ai tin là cô nói dối

-Thức ăn ở trong tủ lạnh, nếu đói thì hâm lại ăn.

-Tôi biết. Các anh cứ chơi tiếp.

Cô hơi cúi người sau đó đi thẳng lên đầu. Khi đi tới rẽ cầu thang cô nghe giọng của Duẩn Hào: “Cậu thật quan tâm cô ấy.”

Bước chân dừng lại, có cái gì mong chờ trong cô.

-Tiếp tục bắn đi.

Lòng hệt hẫng hẫng, cô cười khổ tiếp tục bước đi. Nếu đó là trốn tránh thì cô sẽ không đau lòng, nhưng sợ là anh chẳng hề xem trọng câu hỏi đó hoặc là câu trả lời đã quá rõ: Cô không quan trọng.

Thay đồ xong Thừa Tuyết đi xuống nhà dự là pha một ly cafe đem lên phòng cả đêm ôm laptop xem phim. Nhưng mà trong lúc chờ máy pha cafe làm việc thì Dịch Thiên đi vào.

-Mỹ nhân.

-Tôi không phải mỹ nhân. Sau này anh đừng gọi thế nữa.

Cô bực tức, đơn giản là vậy.

-Tôi chưa thấy ai được khen như em lại tức giận không thích.-Dịch Thiên chống tay nẩy người ngồi lên bàn

-Tôi cũng chưa thấy ai Cổ Quái kì lạ như anh.

-Sao em lại có ác ý với tôi?

-Tôi không có ác ý với anh, chỉ là không thích thôi.

-Ây, không phải em nghĩ tôi và Nhậm Tử Phàm... thế loại ấy ấy rồi sinh ghét tôi chứ?

-Anh thật giỏi tưởng tượng. Cho dù hai người có như vậy thật tôi cũng không ghen.

Ghen thì sao? Anh không yêu cô, cũng không phải người đàn ông của cô.

-Haiz... Tử Phàm à, tối nay chúng ta đi Victoria đặt phòng.

Cô giật mình, quay đầu nhìn thấy Nhậm Tử Phàm đã đứng ngay cửa, bên cạnh là Duẩn Hào.

Thì ra... là trò của Cổ Dịch Thiên.

Ánh mắt anh trầm xuống, yết hầu dịch chuyển không nói không rằng đứng đó nhìn cô.

Cô biết anh tức giận nhưng mà nếu nói trước mặt anh cô vẫn sẽ nói như vậy.

Đúng lúc cafe pha xong, Thừa Tuyết bỏ đủ lượng sữa và hai viên đường vào cầm lên bước đi.

Bước qua anh, không dừng bước lưu luyến, cảm thấy giữa bọn họ cứ không cách nào chạm vào nhau. Chỉ cô đau lòng thôi.

-Đi, tới Ngự Biệt Uyển. Ở đó tốt hơn nơi này.

Nói ra mấy chữ đó xong Nhậm Tử Phàm đã quay gót bỏ đi.

Lòng cô lạnh đi, môi yếu ớt kéo lên tiếp tục đi lên phòng. Mỗi bước đi đều đang đè nặng lòng ngực cô.

Ít ra ở Ngự Biệt Uyển sẽ làm anh thoải mái hơn, ở đó có Viên Hy.

Ganh tỵ... Tô Thừa Tuyết cô đang ganh tỵ với Nhậm Viên Hy.

Cảm thấy bản thân rất buồn cười, lại đi ghen với em gái anh.

.

Hôm sau đến công ty cô cảm nhận được sự khác thường, hình như ai nấy cũng mang trong mình một sự mong đợi.

Lại có chuyện gì xảy ra sao?

Đi vào thang máy có một đám nhân viên nữ vô tình nghe được cuộc nói chuyện của họ.

-Tự nhiên lại có chuyện đi công tác thế này, thật là bất ngờ nha.

-Đúng là bất ngờ thật. Nghe nói lần này tổng tài sẽ tự chọn người đi cùng mình.

-Đúng vậy a, nếu được đi cùng thì cơ hội tiếp cận tổng tài rất tốt nói không chừng sẽ được ở bên tổng tài nữa.

-Ày, các cô đừng mơ nữa, ai chẳng biết là Kim Mễ, cô ta là thư kí của tổng tài mà.

-Cô thật ngốc, tổng tài dù đụng chạm tới phụ nữ nhưng điều tối kỵ chính là có quan hệ mờ ám với thư kí của mình, cho nên cho dù Kim Mễ đi cũng chẳng sao.

-Vậy sao? Vậy thì phải nắm bắt cơ hội mới được.

-Tất nhiên rồi.

Thừa Tuyết im lặng này giờ lắng nghe họ nói cũng hiểu được đôi chút vấn đề, trong lòng cô đoán được sẽ là ai đi. Dù không phải là Kim Mễ thì chắc chắn là Viên Hy.

Thang máy dừng lại tầng ba mươi, Thừa Tuyết đi ra rẽ vào phòng Hoa Lạc.

Vừa mới vào đến đã thấy một chuyện rất kì lạ, mọi người đặc biệt là nữ đều sửa soạn bản thân rất đẹp, ngày thường giản dị nhưng hôm nay đặc biệt ăn mặc trang điểm y như dự tiệc.

-Có đãi tiệc hay sao mà mọi người...

-Thừa Tuyết, em không biết hay sao? Mới có thông báo tổng tài sẽ đi công tác ở đảo San Hô nghe nói sẽ chọn bất kì một người để đi cùng.-chị Liên phân giải

-À, cho nên mọi người...-Thừa Tuyết hiểu ra, cảm thấy buồn cười

Nhậm Tử Phàm không ngờ mức ảnh hưởng của anh rộng lớn như vậy nha.

-Thừa Tuyết, kệ bọn họ.-Diệp Thuần thấy mà chán

-Nhưng mà không phải đi công tác đều không thông báo hay sao? Lần này lại phô trương như vậy.

-Ai mà biết. Không biết chừng người được chọn là cậu.

-Không thể.

-Cậu xem...

Diệp Thuần hướng ra cửa người đi vào là Mandy.

-Cô Tô, tổng tài có lệnh người đi đến đảo San Hô với ngài ấy là cô.-Mandy mỉm cười với cô

-Tôi sao?-Thừa Tuyết chỉ mình ngạc nhiên

-Phải. Ba giờ chiều nay sẽ xuất phát cô hãy chuẩn bị thật tốt.-Mandy căn dặn

-Tôi sẽ.

Mandy hoàn thành nhiệm vụ được giao xong bỏ đi.

-Tôi đã bảo Thừa Tuyết sẽ được chọn mà.

-Thừa Tuyết à số cô thật may mắn nha.

-Như vậy còn bảo không có gì với tổng tài. Ai mà tin được chứ.

-Các người lo làm việc đi, nhiều chuyện quá.

Diệp Thuần xua tay bảo mọi người lo việc của mình, không cho nói nữa.

-Thừa Tuyết đừng để ý bọn họ.

Cô không để ý, một chút cũng không để ý.

Phòng marketing...

-Này này tôi vừa nghe được tin đã chọn được người đi công tác ở đảo San Hô.

-Là ai vậy?

-Là người ở phòng Hoa Lạc lần trước bị Mỹ Ảnh kiện vụ kịch bản đó.

-Thật sao?

-Các người đang nói gì vậy?-Viên Hy vừa mở cửa định đi ra ngoài một lát lại nghe được những lời này

-Trưởng phòng.

Bọn họ nhìn thấy Viên Hy thì ngậm miệng lại không dám nói nữa, lo làm việc của mình.

-Cô, vừa nói cái gì?-Viên Hy chỉ vào một nhân viên trong phòng hỏi

-Trưởng phòng, là chuyện... người đi đến đảo San Hô với tổng tài là cô gái tên Tô Thừa Tuyết.-cô ta đứng lên lấp bắp nói

-Sao cô lại biết?

-Lúc này, lúc này Mandy đến phòng Hoa Lạc nói đích thân tổng tài chỉ thị, ba giờ chiều nay họ sẽ xuất phát.

Viên Hy ánh mắt hung hăng lộ rõ, tức giận quay lại phòng đóng cửa mạnh.

Nhân viên trong phòng chưa từng thấy Viên Hy tức giận như vậy tất cả đều ngạc nhiên kinh độ.

-Lần đầu thấy trưởng phòng tức giận như vậy đó.

-Hình như trưởng phòng cũng rất hi vọng được chọn.

-Đáng tiếc cô gái kia đã được để ý trước nói chứ trưởng phòng chúng ta rất xinh đẹp.

-Thôi lo làm việc đi.

Viên Hy đứng trong phòng môi mím lại hai tay run rẩy siết chặt.

-Tô Thừa Tuyết vì sao có rất nhiều người đàn ông chị lại muốn giành anh ấy với tôi?

Viên Hy cứ tưởng anh đã định thuộc về mình bất cứ cô gái nào cũng không lung lay anh được, nhưng mà từ khi cô biết bên anh có Thừa Tuyết, Viên Hy bắt đầu lo sợ sự quan tâm của anh dành cho Thừa Tuyết.

Người ta nói phàm ở đâu khi yêu đều sẽ ích kỉ, vậy thì Viên Hy cô nằm trong số đó. Cho dù là ai cũng không được phép cướp anh đi.

60. Chương 51.1. Ba Ngày Ở Đảo San Hô (1).

Chương 51.1: Ba ngày ở đảo San Hô (1).

Thừa Tuyết kéo vali lên khoang phổ thông chuyển bay sang đảo San Hô, chọn vị trí cạnh cửa sổ để vali lên trên sau đó ngồi xuống ghế.

-Tiểu thư, phiền cô lấy những thứ như điện thoại hoặc những thứ sắc nhọn nguy hiểm ra chúng tôi sẽ giữ giúp.-nữ tiếp viên thân thiện nói với cô

-Cho tôi điện một cuộc điện thoại được chứ?

Cô phải gọi cho Nhậm Tử Phàm để anh biết cô đã lên máy bay không đi máy bay tư nhân với anh. Chuyển đi đến đảo San Hô cũng là do tiền công ty chi, cô không sợ mình bị lỗ gì cả đi máy bay nào chả được miễn đến đảo San Hô thôi.

-Thật xin lỗi, đã lên máy bay không thể sử dụng điện thoại. Phiền cô rồi.-nữ tiếp viên khó xử

-Không sao, đây.-Thừa Tuyết không làm khó lấy điện thoại ra đưa cho nữ tiếp viên

Nữ tiếp viên nhìn thấy điện thoại đã được cô tắt nguồn xong thì mỉm cười cầm lấy đem đi giữ hộ cô.

Thừa Tuyết nghiêng đầu dựa vào ghế, chờ máy bay cất cánh.

Đúng giờ máy bay từ từ cất cánh mà Thừa Tuyết cũng ngủ quên lúc nào chẳng hay. Đến lúc tỉnh dậy thì đã tới bến tàu đi sang đảo San Hô. Kéo hành lí xuống, đội chiếc nón vành rộng ngửa đầu nhìn trời cao ánh nắng chiếu vào lại tươi sáng hơn bình thường.

Dòng người chen nhau đi lên tàu, Thừa Tuyết kéo vali lịch kịch theo lại vướng víu tay chân.

Bọn họ chen chúc nhau lên tàu, xô xô đẩy đẩy cô bị đẩy lùi về sau bước chân không còn vững vàng nữa.

Lúc tưởng chừng sẽ ngã về sau không ngờ đã có người dùng hai tay vịn lấy vai cô giữ cô lại. Cô ngẩng đầu chạm ngay ánh mắt âm u lạnh lẽo của anh.

-Đi đứng sao không cẩn thận?

-Anh...

Cô vội vàng đứng lại dùng tay vuốt lại tóc mình nhìn anh.

Nhậm Tử Phàm mặc bộ đồ đơn giản, chỉ là quần tây đen cùng chiếc áo thun đen khoác bên ngoài là áo khoác dài đen còn đeo kính râm rayban. So với vẻ mặc đồ vest cravat chỉnh chu thì có phần khác lạ. Trông đơn giản hơn nhiều.

-Có biết tôi đợi em bao lâu chưa?-anh nhăn nhó

-Xin lỗi, là vì không được sử dụng điện thoại trên máy bay.

-Lên tàu.

Anh bước đi đực vài bước thì quay lại chỉ cô: “À còn hành lí của tôi, em đem lên đi.”

-Vì sao tôi phải đem?-cô bắt măn

-Tổng tài yêu cầu em không nghe theo.

Nhậm Tử Phàm cứ vậy mà đi lên tàu bỏ lại cô ở sau, Thừa Tuyết bặm môi cực lực kéo vali nặng trĩu của anh và mình lên tàu.

Tàu đi biển cũng rất lớn nha, Thừa Tuyết đem vali cho nhân viên tàu đi cất sau đó leo lên trên. Đứng ở lan can gió biển thổi vào mát mẻ không khí lại trong lành thích hợp cho đi chơi hơn là đi làm việc.

-Còn tới hai tiếng nữa mới ra tới đảo, em muốn ăn gì không? Ở trên tàu có đầy đủ mọi thứ.-anh đi đến đứng cạnh cô, hai tay đặt lên thành lan can

-Tính vào tiền công ty.-cô mặc cả

-Được, tính vào tiền công ty.

Một bữa ăn trên tàu quả là rất lí tưởng, chỉ cần ngồi vào bàn gọi phục vụ đem thức ăn lên thì trên bàn đã có đủ thức ăn ngon mắt, cảnh biển lại như vậy ngồi trên này có thể trông ra ngoài nhìn thấy lấp ló vài hòn đảo lớn nhỏ lộ ra, chưa kể nếu đứng nhìn xuống biển có thể trông thấy cá bơi lượn nữa chứ.

Đồ ăn trên tàu đa số là những món hải sản như cháo nghêu, hải sâm om nấm, sò điệp nướng.

Thừa Tuyết nếm thử cháo nghêu, mùi vị thơm ngon lại vừa miệng ăn, không hề tanh mùi nghêu mà ngược lại rất thơm mùi vị lại dịu nhẹ.

-Ngon thật đó.

Cô xuýt xoa khen ngợi lại nếm món khác, ba món trên bàn đều rất vừa miệng mùi vị lại thơm ngon vô cùng.

Thấy anh ăn rất từ tốn lại chẳng nói gì, cô mở miệng trước: “Ăn như anh thì hết ngon.”

Anh hơi nâng đầu, mĩa mai cô: “Không lẽ ăn giống em?”

So với cô thì anh ăn còn lịch sự hơn nhiều.

Cô cười, nói: “Tôi tưởng tối qua, anh đã rất giận.”

-Phải, tôi rất giận.

-Vậy sao anh còn cho tôi đi cùng anh đến đảo San Hô?-đây là điều cô vẫn thắc mắc nãy giờ

-Em không thích sao?-anh nhìn cô hỏi ngược

-Thích. Nhưng mà...

-Thích là được rồi.

Cô ở một tiếng gấp một miếng hải sâm bỏ vào miệng, lại hỏi: “Đến đảo San Hô để làm gì?”

-Tôi định mở resort ở ngoài đảo.-anh chậm rãi vừa ăn vừa nói

-À, vậy thì có cần chuẩn bị gì không?

-Đã chuẩn bị xong rồi, chỉ cần em đừng quấy rối.

Anh nói cứ như cô sẽ làm hỏng kế hoạch của anh lần này chẳng bằng, cô bĩu môi tiếp tục ăn.

Đặt chân lên đảo San Hô trời cũng tối đen, ngay sau đó liền có xe chở hai người đến khách sạn Sunrise, nhân viên tận tình tiếp đón đem chìa khóa hai phòng đưa cho bọn họ.

Phòng của cô và anh cạnh nhau, Thừa Tuyết trả vali cho anh sau đó tự mở cửa đi vào.

-Ngủ sớm một chút, sáng chạy bộ.

Anh nói cũng đã mở cửa xong kéo hành lí đi vào trong đóng cửa lại.

Thừa Tuyết đơ người vài giây vò tóc mở cửa đi vào. Ách, nói giỡn hay thật vậy?

Căn phòng của cô hướng ra biển, rèm cửa đã mở ra sẵn nhìn thấy ngay cảnh ca vùng biển rộng lớn, cô đặt vali xuống đi đến mở cửa kính ra. Đi ra ban công, nghiêng đầu mới phát hiện ban công phòng anh và phòng cô cạnh nhau. Khoảng cách giữa hai ban công cách nhau rất nhỏ có thể trèo qua lại nha.

Không được, kiểu này cô phải khóa cửa ngoài với cửa ban công luôn.

Thừa Tuyết nghe tiếng mở cửa, thấy Nhậm Tử Phàm đang mở cửa ban công.

-Khách sạn ở đây xây phòng cũng rất được.

Câu này có ám chỉ gì không? Trả lời một câu cho an toàn vậy: “Phải a.”

Phòng bên cạnh có một tên như Nhậm Tử Phàm, dù anh chính chắn bao nhiêu thì vẫn phải đề phòng. Tối nay khóa hết cửa.

-Sáng mai tôi thức rồi mà em chưa thức tôi sẽ leo qua ban công.

-Anh điên gì chứ?-cô cười, cô khóa cửa lại đổ anh vào được

-Em đừng nghĩ sẽ khóa cửa, nếu em dám khóa tôi dám tông.

Cô nghe xong gục đầu xuống, sau đó ngẩng đầu cười: “Tôi phải đi tắm.”

Nói xong liền nhanh chân vọt vào trong.

Nhậm Tử Phàm buồn cười, tay chống lên lan can nhìn cảnh biển về đêm. Ba ngày sau, nếu bọn họ vui vẻ thế này thì bọn họ đã vượt qua, còn không có lẽ hoặc là cô hận anh hoặc là trở thành kẻ xa lạ.

Anh thở dài, chuyến đi này dù thế nào cũng phải giữ lại kỉ niệm đẹp đẽ nhất cho anh cũng được cho cả hai cũng được.

. . .

Sáng sớm, tiếng sóng biển đập vào bờ vang bên tai, tiếng đồng hồ reo liên tục không ngừng, Thừa Tuyết đưa tay tắt lấy lại chui vào trong chăn.

Lại là tiếng báo thức reo lên, Thừa Tuyết thò tay từ trong chăn ra tắt lấy.

-Ô Thừa Tuyết, em có 10' để chuẩn bị.

Giọng nói này...

Thừa Tuyết tỉnh cả người bật dậy nhìn ra ban công thấy Nhậm Tử Phàm đang đứng bên ngoài người dựa vào lan can. Cô tốc chân đi đến tú lấy một bộ đồ chạy vào nhà tắm.

Bên ngoài Nhậm Tử Phàm nhìn đồng hồ, được một lúc thì bắt đầu đếm ngược.

-5... 4... 3... 2... 1...

Vừa dứt lời Thừa Tuyết đã tốc hành mở cửa, thở phào đầy nhẹ nhõm. Sáng nào cũng thế này cô sớm muộn cũng bị đứng tim mà chết.

-Đi, nhà hàng đãi thức ăn sáng bằng tôm hùm, có hứng thú không?-anh câu vai cô đi ra cửa

-Tất nhiên... có.

Cho dù cô không muốn cũng phải cười nói có thôi.

Tầng hai của khách sạn Sunrise là nhà hàng với quy mô rộng lớn, ở giữa là chiếc bàn hình chữ nhật dài kiểu băng chuyền xung quanh là những chiếc bàn tròn phủ tấm trải đỏ.

-Ngồi ở đó đi.

Thừa Tuyết chỉ vào bàn băng chuyền rồi chạy đến ngồi vào ghế. Nhậm Tử Phàm không có ý kiến ngồi vào theo.

-Oa, tôm hùm to thật.

Trên băng chuyền di chuyển những đĩa thức ăn khác nhau, mà đặc sản hôm nay chính là món ăn chế biến từ tôm hùm.

Cô cầm lấy đĩa tôm hùm nướng đặt xuống bàn, lấy khăn sạch nhét vào cổ.

-Ngay cả cái này cũng không biết.

Anh thấy cô này giờ vật lộn với chiếc khăn liền tốt bụng giúp cô. Nghiêng người một chút, giúp cô chỉnh lại khăn.

-Xong rồi.

Đối với hành động chu đáo này của anh, cô thật không quen nha. Có lẽ do chưa tỉnh hẳn nên người có chút mơ màng, tỉnh táo, tỉnh táo lại.

-Cảm ơn.

Ăn xong Nhậm Tử Phàm bảo chán lại đột nhiên nảy hứng đi xe bus du lịch, xe bus ở đây rất đặc biệt, ghế dài hai bên không có cửa chỉ có mái che bên trên, khách ngồi bên trên vừa có thể trực tiếp ngắm cảnh mà có thể thưởng thức gió biển.

Bọn họ chọn một vị trí thích hợp, xe từ từ chạy đi.

Thừa Tuyết thích thú xem mọi thứ lấy điện thoại ra chụp lại toàn bộ cảnh vật.

Chợt nhớ có chuyện quan trọng, cô hạ điện thoại xuống hỏi: “Không gặp đối tác bàn sao?”

-Không cần. Tự tôi mở resort. Em nói xem, mở resort cần gì đầu tiên?

-Resort ở biển đương nhiên phải có đặc sản ở biển.

Cô nói xong, lại hô lên: “Món ăn.”

-Vậy thì hôm nay chúng ta đi ăn hết món ăn trên đảo, em có nhiệm vụ ghi lại.

-Như vậy thì được quá rồi. Nhưng mà...

-Nếu em bị bội thực, tôi chịu trách nhiệm.

Câu này nói đúng điều cô nghĩ nha, anh đảm bảo cô ngại gì không thử, dù sao cô là người có lợi mà.

Cô đưa tay lên làm động tác ok: “Ok.”

-Ngắm cảnh một lát rồi đi.

Thừa Tuyết đưa máy lên lại tiếp tục chụp ảnh, lần này lại thay đổi góc độ chuyển camera qua bên Nhậm Tử Phàm.

Anh bắt được mưu mô của cô liền đưa tay che camera lại: “Không được chụp.”

-Tôi không chụp anh.

Cô cười tinh ranh lại hướng camera về phía anh.

-Như vậy còn nói không? Không được chụp.

-Không chụp, không chụp.

Lần này cô không chụp nữa, lướt lên màn hình điện thoại vào bộ sưu tập xem ảnh.

Nhậm Tử Phàm thấy cô ngồi bên cạnh cứ cười khúc khích liền nhú mày vươn tay giật lấy.

Cô biết được nhanh tay hơn nhét vào túi, sau đó vuốt vuốt vai anh chỉ tay ra cảnh vật bên ngoài: “Ngắm cảnh, ngắm cảnh.”

Xe bus chạy khắp đảo để du khách có thể ngắm nhìn toàn bộ cảnh ở đây, từ những hàng quán đồ lưu niệm đến những nhà ngôi nhà cổ điển.

-Ở đây có quán mì Quảng, đi thử đi.

-Quá tuyệt rồi.

Hai người đến quán mì Quảng gọi hai tô ăn, Thừa Tuyết biết đây là đang làm việc nên ghi chép rất cẩn thận còn thưởng thức cẩn thận.

-Thế nào?-anh hỏi

-Cũng ngon, mùi vị rất được nhưng mà cảm thấy...

-Mùi vị chưa đặc sắc.

-Đúng đúng.

-Cũng có khẩu vị đó chứ, chúng ta đi ăn tu hài*.

Ăn xong món tu hài, bọn họ gọi nhum biển** nướng lên, Thừa Tuyết cùng anh vừa ăn vừa bình phẩm, cô ghi chép lại cẩn thận không dám lơ là.

Đi đến quán ăn này đến quán ăn khác, ăn rất nhiều món đặc sản ở đây, sổ tay của cô ghi cũng được rất nhiều.

Ăn xong món cuối cùng, Thừa Tuyết lau lau miệng mình cầm ly nước uống một ngụm.

-Những món chúng ta ăn quả thật rất ngon, đặc biệt là cá nướng bằng chảo, nếu mở resort thì kêu đầu bếp làm tốt món này đi.

-Được, ghi chú vào đi.

-Ăn xong rồi chúng ta làm gì tiếp.

Anh suy nghĩ gì đó rồi nói: “Hôm nay tới đây, ngày mai chúng ta tiếp.”

-Bây giờ chỉ mới bốn giờ hơn, hay là đi ra bãi biển đi.

-Được.

(*) Tu hài hay gọi là ốc vòi voi, con thập thò, vốn nổi danh là một trong những hải sản quý hiếm, dinh dưỡng cao và hương vị đặc biệt.

(**) Nhum biển hay còn gọi là cầu gai.

61. Chương 51.2. Ba Ngày Ở Đảo San Hô (2).

Chương 51.2: Ba Ngày Ở Đảo San Hô (2).

Bọn họ ra bãi biển, ở trên tuyến đường dài có người cho thuê xe đạp đôi, Thừa Tuyết cảm thấy rất thích thú liền chạy đến thuê một chiếc.

Không rõ là do tâm tình anh tốt hay là trước nay đều vậy, anh không phàn nàn một tiếng còn gật đầu đồng ý chạy cùng cô.

Anh ngồi trước, cô ngồi sau cùng nhau đạp xe trên con đường dài, thuận tiện hơn chỉ cần nghiêng đầu là có thể nhìn cảnh biển. Sóng biển nhấp nhô dồn dập tạt vào bờ giống như tim cô đang liên hồi đập mạnh.

Cô chỉ cần ngược mắt lên sẽ nhìn thấy tấm lưng rộng lớn vững vàng của anh, trong lòng đột nhiên thanh thản vô cùng.

Bọn họ chạy đến cuối con đường lại quay ngược lại chạy về vị trí ban đầu, tóc Thừa Tuyết bị gió thổi tung bay cô cảm nhận được điều gì đó.

Ở cuối con đường là một nổi nhớ, ở đầu nổi nhớ là một sự thờ ơ.

Chạy xe đạp xong hai người quay về resort, Thừa Tuyết cảm thấy mệt mỏi nên muốn trở về phòng nghỉ ngơi.

Cô lấy chìa khóa mở cửa, định đi vào phòng thì Nhậm Tử Phàm đã vào theo.

-Sao anh vào phòng tôi?-cô đi vào hỏi

-Ở đây có dịch vụ massage, em đi chứ?-anh ngồi lên giường nói

Cô nhú mào, mắt đảo quanh suy nghĩ một lát.

-Em không đi cũng được, đây là tính vào tiền công ty.

-Tôi đi.

Nhân viên dẫn cô vào phòng massage dành cho nữ, căn phòng này so với phòng của cô thì rộng hơn nhiều giữa đại sảnh là một hồ nước nóng rải đầy cánh hoa hồng tản ra mùi xạ hương cùng hơi sương mù mịt.

Nội thất được trang trí rất tỉ mỉ, lại tạo không gian ấm áp thoải mái.

Nhân viên giúp cô thay đồ, chiếc áo tắm trắng khoác bên ngoài tóc búi cao.

Thừa Tuyết từ từ bước xuống hồ nước nóng, nhẹ nhàng dùng tay từ dưới nâng cánh hoa hồng lên, nước ấm, hương thơm dịu nhẹ, nằm trong hồ nước không cần cử động tay chân chỉ cần thả lỏng toàn thân thư giãn để nhân viên massage giúp mình.

Nhân viên nhẹ nhàng xoa hai vai cô, xoa bóp cổ còn dùng tinh dầu massage toàn thân. Không mạnh không nhẹ, không nhanh không chậm làm tan đi sự mệt mỏi trong người cả người đều thoải mái mà trên người chỉ còn lưu lại hương thơm ôn dịu.

Thừa Tuyết thoải mái nhắm mắt tận hưởng khoảnh khắc này.

Nhân viên đang massage cho cô bỗng dừng tay nhìn người vừa đi vào hoàn toàn không gây tiếng động, anh phát tay ý bảo cô ta ra ngoài.

Nhân viên kia lễ phép cúi đầu đứng dậy nhẹ nhàng rời khỏi.

Thừa Tuyết cứ nghĩ nhân viên đi lấy dụng cụ massage sẽ nhanh trở lại nên không mở mắt tiếp tục dựa vào bồn lớn.

Nhậm Tử Phàm ánh mắt sáng rực nhìn cô ở trong hồ nước, ánh mắt trầm đục.

-Em không có sự cảnh giác gì hết? Lỡ tên đàn ông nào vào đây thì sao?

Thừa Tuyết nghe bên tai có tiếng nói, lại giật mình sững sốt khi nhận ra chủ nhân của giọng nói kia lập tức mắt mở to.

-A...

Thừa Tuyết hụp xuống nước chỉ để lộ chiếc đầu, đưa tay chỉ ra cửa: "Ra ngoài."

-Ở đây xem ra tốt hơn phòng massage nam, hay là tôi tắm cùng em?

Anh nói từ từ bước lại gần.

-Anh... ra ngoài.

Mặt cô trắng bệch khi thấy anh càng ngày càng lại gần mình, muốn đứng lên nhưng lại nghĩ đến bản thân liền không thể.

-Xem em sợ đến mặt tái mét kia? Tôi không sắc lang đến vậy.

-Tôi không cần biết, anh đi ra ngoài.

Làm sao biết được anh không làm gì cô chứ? Cô lại không mặc gì mà anh cứ nhiên đi vào cho dù là Liễu Hạ Huệ thì cô cũng phải đuổi ra ngoài.

-Em yên tâm, chẳng qua tôi chỉ muốn qua xem em tắm xong chưa?

Cô thụt cổ gập đầu.

-Nếu xong rồi thì đi về phòng ngủ sớm.

Cô mở mắt nhìn anh chăm chăm ngay cả chớp mắt cũng không có. Anh ở đây sao cô thay đồ về phòng được chứ?

-Em muốn tôi ra ngoài?

Cô lại gật đầu, mắt vẫn nhìn anh.

-Tôi không muốn.

Cô tròng mắt: “Bất quá, chúng ta cứ ở trong đây.”

-Được. Tôi cũng không thiệt.-anh nhún vai dựa vào bàn thạch bên cạnh

Cô cắn môi xụ mắt ngồi yên trong hồ nước.

Từng giây từng phút trôi qua, Thừa Tuyết thần kinh căng như chảo vì ai kia cứ nhìn mình chăm chăm, không cần nhìn cô cũng biết anh đang cười, nụ cười quỷ quái.

Đến lúc cô không chịu được nữa liền um sùm la hét: “Aiss... anh ra ngoài đi, tôi phải thay đồ.”

-Được, tôi đợi em bên ngoài.

Anh không làm khó nữa, môi nhàn nhạt kéo lên đi ra ngoài.

Cô thở phào, định đứng lên thì anh lại vào, cô giật bắn người lập tức ngồi xuống trở lại: “Lại gì nữa?”

-Không, tôi chỉ muốn nói với em nhớ lau khô người.

-Tôi biết.

Lần này nhìn anh đi ra ngoài, cửa cũng đóng lại, cô muốn chắc ăn anh sẽ không quay lại nữa nhìn ra cửa đến năm phút, đến khi chắc chắn mới đứng lên nhanh chân thay đồ.

Thừa Tuyết thay đồ xong đi ra ngoài thấy Nhậm Tử Phàm đang đứng lên còn nhìn cô cười ma mị.

Cô ngay cả cười cũng không cười nổi.

-Về phòng ngủ.

Anh tự nhiên khoác tay lên vai cô.

Giây phút ấy, má Thừa Tuyết ửng đỏ có cái gì nở rộ trong lòng cô.

Cả đoạn đường bọn họ không nói gì với nhau, Nhậm Tử Phàm vẫn cường ngạnh khoác tay của mình lên vai cô mà Thừa Tuyết ngoài chịu đựng ra thì không thể làm gì hơn.

Đi tới phòng Thừa Tuyết dịch chuyển người thoát khỏi vòng tay của anh, nhẹ nhàng dùng chìa khóa mở cửa phòng mình.

-Ngủ sớm một chút, tối tôi sẽ qua kiểm tra.

Cô mỉm cười nói: “Được.”

Cô khóa hết cửa, một con muỗi cũng không thể bay vào xem anh vào thế nào.

-Em đừng nghĩ sẽ khóa cửa ở ban công, hoặc em tự mở hoặc là tôi mượn chìa khóa để mở.

-Tự tôi mở.

Thừa Tuyết một mực cười rất tươi trong lòng lại khóc không ra nước mắt, từ bao giờ anh vô lại như vậy chứ?

-Đi ngủ đi.

Anh vươn tay vỗ lên đỉnh đầu cô sau đó mở cửa đi vào phòng.

Thừa Tuyết đứng ngây người vài giây phút, môi hé nụ cười đi vào phòng.

Hoặc là anh thay đổi hoặc là lòng cô thay đổi.

Thừa Tuyết vào phòng liền nằm phịch lên giường lại nghiêng đầu nhìn ra ban công suy nghĩ gì đó liền đứng lên đi đến mở cửa ra.

Gió biển thổi vào mát rượi, trời đen được điểm xuyến vài vì sao lấp lánh, không gian thoáng đãng mát mẻ làm con người ta trở nên thoải mái thanh thản hơn nhiều.

Phòng bên cạnh vang lên tiếng mở cửa, Thừa Tuyết nghiêng đầu đã thấy Nhậm Tử Phàm đi ra trên tay cầm ly rượu chân cao. Chút lỏng sóng sánh màu đỏ dưới màn đêm lại thêm đẹp đẽ.

-Vẫn chưa ngủ?

— Ngự Biệt Uyển —

Viên Hy ngồi ăn trong bếp nhưng nghĩ đến Nhậm Tử Phàm đang ở cùng Thừa Tuyết lại nuốt không trôi.

Đặt mạnh đũa xuống bàn khuôn mặt xinh đẹp chứa toàn căm hờn.

Thím Lý biết cô tức giận lại nghĩ quan hệ chủ tớ giữa bọn họ tốt như vậy nên cả gan nói: “Hay là để tôi gọi cho thiếu gia.”

-Gọi cái gì? Anh ấy muốn thì đã gọi rồi.

Trái với suy nghĩ của thím Lý, Viên Hy cúi kính quát bà.

Thím Lý nửa chữ cũng không dám nói.

Điện thoại trong phòng khách vang lên từng hồi chuông dài, thím Lý vội vàng đi ra nghe máy.

-Vâng phải, ông tìm ai?

-Hiện tại Phàm thiếu đang đi công tác, ông hãy gọi lại sau.

Viên Hy từ trong bếp đi ra chớp lấy điện thoại trong tay bà sau đó đưa tay ám chỉ bảo bà vào trong. Thím Lý không dám cãi lệnh liền đi vào trong.

-Alo, ai vậy? Tôi là em gái anh ấy.

Viên Hy nghe đầu dây bên kia trả lời gì đó thì nhú mày: “Bệnh viện?”

-Hiện tại anh tôi đang đi công tác tôi sẽ đến đó thay anh ấy.

Viên Hy cúp máy ánh mắt trong đêm sáng rực, nhoẻn môi cười.

.

Thừa Tuyết vịn tay vào lan can, hướng mắt lên trời đêm: “Trời đêm thật đẹp. Biển cũng rất đẹp.”

-Không phải tôi bảo em ngủ sớm sao?-Nhậm Tử Phàm đặt ly rượu lên góc lan can

-Anh thì sao?-cô nghiêng đầu hỏi anh

-Không ngủ được.

-Tôi cũng vậy.

Im lặng một lúc, Thừa Tuyết đang định nói gì đó thì anh đã cất giọng khàn khàn: “Em nhớ mẹ mình chứ?”

-Nhớ.

Câu hỏi này thật kì lạ, sao cô lại không nhớ mẹ mình chứ?

-Hay là em điện hỏi thăm bà đi?

-Sao? Chúng ta đang ở trên đảo, không có sóng.-cô buồn cười

Cười trong chốc lát cô nhìn anh cảnh giác: “Có việc gì sao?”

-Không. Tối nay em ngủ ngon một chút, ngày mai chúng ta đi lặn ngắm san hô.

-Thật sao?

-Nhưng mà điều kiện em phải ngủ sớm.

-Được.

Cô cười títt cả mắt chứng tỏ cô đang vui như thế nào.

Lúc cô cười rất xinh đẹp, giống như đóa hoa giữa đêm nở hoa rực rỡ mê hoặc vạn người. Đến lúc này mới biết, anh muốn nhìn thấy nó như thế nào, muốn bảo vệ nó ra sao.

-Tôi luôn có điều muốn hỏi anh...

Điều này nếu nói ra sẽ rất kì quặc cũng có thể anh sẽ không vui nhưng mà cô luôn canh cánh trong lòng điều đó, hôm nay có cơ hội cô nhất định phải hỏi rõ.

Anh im lặng, đưa tay cầm ly rượu uống.

-Anh với Viên Hy, đơn thuần là anh em sao?

Cô cắn môi hai tay nắm lại chờ câu trả lời của anh.

Cô nhìn thấy tay cầm rượu của anh cứng ngắc, môi mím lại rồi ngửa đầu uống cạn.

Mơ hồ... cô nhận rõ sự trốn tránh trong đôi mắt anh.

Suy nghĩ của cô, là đúng??? Hoặc là trước nay cô đều đúng???

-Viên Hy... là em thôi.-giọng anh trầm đục không mang theo ý vị gì

Cô ngẩng đầu, môi kéo lên một chút: “Tôi biết.”

Điều quan trọng là bọn họ có phải anh em ruột hay không?

-Đừng thức khuya nữa, đi ngủ đi.

Anh luồn tay qua kéo tay cô sau đó nhẹ nhàng đặt lên trán cô một nụ hôn nhẹ, không rõ là xúc cảm gì nhưng đó là sự rung động giữa hai trái tim, giữa hai linh hồn.

Anh không muốn gạt cô nhưng mà trước nay ngoài nói dối ra thì anh chẳng nói được bao lời thật lòng, đối với cô lời nói dối của anh chưa hẳn đã xấu vậy mà đến khi sự thật lộ ra anh chẳng bao giờ nhận được sự đồng tình của cô.

Lần này tự ý làm phẫu thuật ẹ cô vạn nhất đừng xảy ra chuyện nếu không cô đối với anh chỉ có thể hận. Hận đến tận xương tủy.

Thừa Tuyết cười chua xót, nói: “Tôi đi ngủ.”

Anh tốt với cô như vậy, có hay chẳng là có lí do nào khác?

Cô không sợ bản thân yêu lắm, chỉ sợ tất cả đều do cô ngộ nhận.

Zing Blog

62. Chương 51.3. Ba Ngày Ở Đảo San Hô (3).

Chương 51.3: Ba ngày ở đảo San Hô (3).

Ngày thứ hai, bọn họ đi theo tour lặn biển ngắm san hô, bọn họ trang bị mỗi người một bộ đồ lặn. Thừa Tuyết lặn xuống biển chỗ rặng san hô.

Thông qua chiếc kính lặn Thừa Tuyết được nhìn thấy sự đẹp dễ mê hồn cùng đầy màu sắc ở dưới biển này.

Màu đỏ tươi của san hô trúc, sắc tím thích hợp với vẻ mềm mại của san hô lỗ đỉnh hạt, đá sừng đầy đủ loại màu tập trung thành khối lớn, sờ vào rất đã tay những loại cá nhỏ bé tập trung thành đàn bơi qua ngỗ vách hang hốc của đá sừng hòa cùng sự đẹp dễ của san hô hay hải quỳ.

Nhậm Tử Phàm lúc nào đã bơi đến bên cạnh cô, đưa tay trước mặt cô.

Thừa Tuyết nhìn qua anh sau đó cúi nhìn thấy trong tay anh là một con nhím biển.

Cô thích thú cầm lấy con nhím biển, gai của nó rất dài cũng không sắc nhọn đến mức làm đau tay người nhưng mà nếu không cẩn thận sẽ bị gai đâm phải.

Hai người bọn họ ở dưới biển lặn tới lặn lui ngắm hết rặng san hô này đến rặng san hô khác còn bắt nhím biển và sao biển lại, đến khi mệt rồi mới trở lại bờ.

Thay đồ ra, Nhậm Tử Phàm đã thuê một chiếc ca nô thể thao, anh mặc chiếc áo sơ mi màu trắng quần tây sẫm màu đeo kính râm đen dựa vào ca nô. Vài cô gái đi ngang qua bị anh cuốn hút cố gắng gây chú ý nhưng mà đáng tiếc đều bị anh phớt lờ không để ý đến.

Thừa Tuyết mặc chiếc váy trắng kiểu áo không tay, ngang eo là sợi dây nhỏ màu nâu ngang hông thắt nơ nhỏ để hai sợi dây dài xuống, váy hơi xòe dài đến hơn đầu gối, cổ đeo sợi dây chuyền dài ngọc trai trắng có điểm một vài hạt trân châu lớn hơn màu hồng kem, trên đầu đội chiếc nón cối nơ che đi ánh nắng chói chang.

Không quá phô trương bày vẽ nhưng lại thu hút mê hoặc lòng người. Vẻ đẹp của cô giống như trời phú, vừa thanh tao sang trọng lại xinh đẹp diễm lệ.

Lái ca nô sao?-cô đi đến anh hỏi

-Em đi chứ?

-Đi.

Bọn họ đứng bên nhau đứng là trời sinh một cặp chính là có cương có nhu, vẻ mềm mại dịu dàng của cô quyện cùng sự cương nghị cứng cỏi của anh.

Nhậm Tử Phàm lên ca nô trước đưa tay ra để cô nắm lấy, Thừa Tuyết rụt rè đưa tay mình ra nắm lấy tay anh.

Nhậm Tử Phàm ngồi ở ghế lái, Thừa Tuyết ngồi bên cạnh đưa tay giữ lấy nón nhìn biển rộng. Anh nổ máy chạy ra hướng ngoài biển, chiếc ca nô giống như con chiến mã uy dũng lao nhanh ra trận mạc.

Ca nô lướt trên mặt biển rộng lớn, sóng biển bị khuấy động mạnh trên mặt nước xung quanh ca nô bọt biển nổi lên trắng xóa, gió thổi mạnh như tạt vào mặt không đau rát chỉ mát mẻ thoải mái.

Anh cho ca nô chạy qua khe của những hòn đảo, bốn bề đều là nước với nước, biển rộng mông lung không thấy bờ, vài hòn đảo lấp ló hiện ra.

Nhậm Tử Phàm đột nhiên cho ca nô dừng lại giữa biển, Thừa Tuyết giữ chặt lấy nón vuốt lại tóc mình.

-Làm sao vậy?

-Ở đây có rất nhiều cá, ngắm chứ?

Hớ, cái này có chút... kì quặc. Cô cảm thấy nụ cười của anh có chút quỷ quyệt.

Cô đẩy cảnh giác nói: "Cũng được."

Thừa Tuyết ngo xuống nhìn cá bơi dưới biển, lời anh nói cũng không sai nước biển trong veo có thể nhìn rõ cá bơi lội bên dưới.

Trong lúc đang nhìn xuống biển thì bên tay vang "Ùm" một tiếng, cô hoảng hốt quay đầu đã không nhìn thấy Nhậm Tử Phàm nữa mặt nước lại bị khuấy động mạnh.

Cô lập tức chạy qua phía bên đó, chòm đầu ra tìm kiếm anh.

-Tử Phàm... Tử Phàm, anh đâu rồi?

Cô rất lo cho anh, trong lòng như có kiến bò hai tay cầm chặt liên tục đảo mắt tìm kiếm anh.

Cảm giác bây giờ của cô rất chân thật, ngoài cái gọi là lo sợ cho anh ra thì chẳng còn gì khác.

Cô tìm kiếm xung quanh ca nô nhưng vẫn không thấy anh đâu, đột nhiên từ dưới biển có hai bàn tay đưa lên nắm lấy tay cô, Nhậm Tử Phàm trôi lên mặt biển dùng sức kéo cô xuống.

Cô không đề phòng lại quá bất ngờ Thừa Tuyết hoàn toàn bị anh kéo xuống biển. Hai tay cô ghì chặt tay anh cố gắng đưa mặt lên mặt nước.

Cô hít một hơi thật sâu đến khi bình tĩnh được bản thân thì quay qua trừng anh: “Sao lại giống như vậy?”

Cô vừa tức lại vừa uất, lúc này cô sợ chết được cứ ngỡ anh đã xảy ra chuyện.

Hốc mắt tự lúc nào đã đầy hơi nước, ủy khuất nhìn anh.

-Sao em mít ướt như vậy chứ?-Nhậm Tử Phàm thấy mắt cô đỏ hoe nhìn mình vừa buồn cười lại đau lòng

-Tôi chẳng qua không muốn mọi người trong UP cầm súng giết tôi vì không cứu mạng anh.-cô hờn dỗi cúi gằm mặt

-Sau này đừng mít ướt như vậy nữa, nếu hết ngày mai tôi không còn ở bên cạnh em thì sao? Tôi không thích em khóc trước mặt người khác chút nào.-anh dùng tay ôm ghì lấy cô

-Nó chẳng khác nào nhìn thấy bóng tối. Tôi không thích điều đó.

Nếu anh nói là ví dụ vậy thì cô sẽ trả lời thành thật, cô quen với sự che chở của anh.

-Ba tôi nói rằng hãy hướng về phía mặt trời bạn sẽ không thể nhìn thấy bóng tối. Đó là những gì hoa hướng dương đang làm. Tôi muốn em giống như hoa hướng dương lúc nào cũng nhìn thấy ánh sáng tươi đẹp.

Anh còn muốn thêm ba chữ: Đừng như tôi. Nhưng mà đáng tiếc anh không thể nói.

Có một số chuyện nhất thiết phải cất giấu trong lòng.

-Hôm nay anh rất kì lạ.-cô ngược mặt lên nhìn anh

-Hôm nay và ngày mai thôi, cho tôi kì lạ một chút.

Anh hé môi cười, không nhạt cũng không chói. Giống như cơn sóng, chỉ một gợn nhẹ thôi cũng có thể khiến lòng ta, mặt hồ tĩnh lặng trở nên rung động không ngừng.

-Anh làm tôi rất bất an, cứ như chỉ cần qua hết ngày mai chúng ta sẽ trở thành người xa lạ.

-Thừa Tuyết, tôi không muốn em hận tôi.

Lời anh nói thâm sâu đến mức cô không hiểu nổi, nhưng mà cô nghĩ anh chỉ muốn nói sau này nếu có ai nói gì anh với cô thì cô nên hỏi rõ anh.

-Tôi hứa. Nước biển lạnh quá, tôi muốn lên ca nô.

Anh nhận được cái gật đầu chắc chắn của cô thì nhoen môi cười.

Không quá nhanh anh đã chồm người tới hôn lên môi cô, rất dịu dàng rất êm ái.

Thần kinh, từng tế bào trong cơ thể gần như tê dại, đầu óc cô trống rỗng mở to mắt nhìn anh.

Nụ hôn này của anh rất ngọt ngào, cô giống như được anh cho ăn kẹo ngọt chỉ muốn mãi chìm đắm trong lòng anh.

Cô ôm lấy anh, muốn ôm chặt anh vào lòng không muốn rời đi một phần cũng vì cô sợ mình sẽ chìm xuống biển chính vì vậy mà gần như nghênh đón anh.

Bọn họ cứ như vậy mà ôm nhau ở giữa biển trao nhau nụ hôn thuần túy nhất giữa nam và nữ.

.

Thừa Tuyết ngâm mình trong bồn nước nóng tay đưa lên mân mê môi mình nghĩ đến cảnh lúc này mình và anh ở dưới biển hôn nhau hai má bắt giác ửng đỏ.

Nghĩ đến những lời nói kia của anh trong lòng cô lại càng bất an.

Lau khô người thay bộ đồ khác cô đi ra ngoài. Đi đến bên cửa sổ kéo rèm qua để ánh sáng rọi vào trong, thoáng đàng.

Giờ này giữa trưa, mặt trời đứng bóng, mặt biển êm ả gợn vài cơn sóng nhẹ, biển rộng mà cô thật nhỏ bé.

Thì ra khi đứng trước biển cô mới nhận ra rằng nỗi lòng của mình vẫn chưa bằng một cơn sóng của biển. Nó thật nhỏ bé!

Tiếng mở cửa thật nhẹ vang lên bên tai, Thừa Tuyết đoán được là ai vào nên cũng không ngoáy đầu nhìn.

Nhậm Tử Phàm thấy cô đứng gần cửa kính ở ban công nhìn ra biển rộng, tấm lưng nhỏ bé của cô chất chứa nhiều tâm sự.

-Tóc em còn ướt.-anh ở phía sau đưa tay cầm lấy lọn tóc của cô khẽ nói

Cô im lặng vẫn nhìn ra ngoài trời cao biển rộng.

-Anh giúp em lau khô tóc.

Anh đi đến bên bàn cầm chiếc khăn lên sau đó đi đến bên cạnh cô kéo tay cô ngồi xuống giường, mình thì ngồi ở phía sau cô cẩn thận cầm tóc cô lau nhẹ nhàng.

-Vì sao anh lại thay đổi nhiều như vậy?

Không phải anh thay đổi làm cô không nhận ra mà là làm cô không dễ dàng chấp nhận cứ như chỉ cần hết ngày mai sẽ có một cơn giông tố ập đến bên cô.

-Một người thay đổi cũng cần có lí do sao? Nếu tôi nói vì tôi yêu em thì thế nào?-anh vẫn giúp cô lau tóc lời nói không giông là đang đùa

Cô cũng yêu anh. Ít nhất đó là những lời cô muốn nói hiện tại và ngay bây giờ. Cô quay mặt nhìn thẳng vào mắt anh, ánh mắt khẽ động nói:

-Anh có thể làm tôi hạnh phúc không?

-Có thể.

-Anh sẽ tin tôi và không bao giờ rời đi?

-Tôi sẽ.

-Anh hứa bất cứ lúc nào tôi muốn anh đều sẽ xuất hiện làm tôi vui?

-Tôi hứa.

-Vậy anh sẽ yêu tôi bao lâu?

-Nếu chỉ còn sống 1s tôi cũng sẽ yêu em 1s, yêu đến khi tim ngừng đập, yêu đến em không muốn tôi yêu em nữa tôi cũng sẽ yêu em.

Hai mắt cô ứa nước, lòng cô mạnh mẽ dâng trào một cảm xúc ngọt ngào, cuốn trôi tất cả suy nghĩ trong cô, bây giờ cô chỉ biết: Yêu anh.

-Nếu tôi không yêu anh?-cô cười, nụ cười thật hạnh phúc

-Em có yêu tôi hay không? Tôi cũng chẳng quan tâm lắm. Tôi yêu em là được.

Vỗ òa... mọi thứ trong cô đều tan chảy, chỉ muốn ở trong lòng anh mà được vỗ về ôm ấp.

-Tử Phàm, em cũng yêu anh. Nếu chỉ còn một ngày để sống, em cũng sẽ dành một ngày đó toàn tâm toàn ý yêu anh.

Cuộc đời không quá dài, gặp được một người thực tâm yêu mình, đó là chuyện biết bao phần may mắn.

-Sáng đến giờ em đã khóc đến hai lần?-anh đưa tay quệt đi nước mắt trên khóe mắt cô

-Em không khóc, chỉ vì vui quá thôi.

-Anh rất thích đôi mắt của em, nó rất đẹp, nếu em cứ khóc sẽ làm hỏng nó mất.

-Em sẽ không khóc nữa.

-Được rồi, quay lại để anh lau nốt tóc của em sau đó chúng ta đi xuống ăn trưa rồi làm chuyện hai người yêu nhau cần làm.

Ặc, câu nói này làm cô suy nghĩ rất kĩ để nói đồng ý nha.

Anh nhìn thấy cô im lặng nhìn mình, ánh mắt cô có chút đề phòng anh.

-Em nghĩ đi đâu vậy, cái tôi nói là hẹn hò.

Anh vịn hai tay cô quay cả người cô lại để anh tiếp tục lau khô tóc cho cô.

-À...

Cô im lặng ngồi im để anh giúp mình lau khô tóc.

.

Bệnh viện luôn luôn là nơi âm u lạnh lẽo, một màu trắng xóa bao phủ khắp nơi, tiếng khóc thét mùi máu tươi có khắp nơi ở nơi đây.

Tiếng giày cao gót vang lên không ngớt, Viên Hy bước chân đi trên hành lang dài một mạch đến phòng bác sĩ điều trị bệnh tình ẹ Thừa Tuyết.

-Xin chào, tôi là Nhậm Viên Hy.-Viên Hy nhìn bác sĩ nói

-Cô Nhậm, mời ngồi.-bác sĩ dẹp bệnh án đang xem qua một bên chỉ vào ghế đối diện

-Bác sĩ, tôi thay mặt anh tôi đến, ông cứ việc nói với tôi, tôi sẽ nói lại với anh ấy.-Viên Hy mỉm môi cười

-Đây là tình trạng sức khỏe của bà Phương. Tình trạng sức khỏe cho thấy có thể phẫu thuật.-bác sĩ đưa bệnh án bà Phương cho cô xem

Viên Hy lật qua lại xem một lượt, sau đó hỏi: “Vậy ra khả năng thành công cao hơn dự tính sao?”

-Phải, nếu trong quá trình phẫu thuật hay là tim của người hiến tặng xảy ra vấn đề gì thì thành công rất cao.-bác sĩ gật đầu chắc chắn

-Bây giờ người hiến tim đang ở đâu? Tôi muốn xác nhận sức khỏe của người đó vẫn tốt.

-Đang ở phòng chăm sóc đặc biệt, để tôi dẫn cô đi.

Nói rồi bác sĩ đưa Viên Hy đến phòng chăm sóc đặc biệt, bác sĩ để cô yên tâm nên đã trực tiếp kiểm tra sức khỏe cho người đó.

Viên Hy đứng nhìn bác sĩ cẩn thận kiểm tra người đó, ánh mắt cay độc.

Viên Hy biết chuyện phẫu thuật này là do Nhậm Tử Phàm tự ý quyết định thay cho Thừa Tuyết, Thừa Tuyết không hề đồng ý phẫu thuật nếu ca phẫu thuật này xảy ra vấn đề gì thì Thừa Tuyết sẽ hận Nhậm Tử Phàm. Đó là điều Viên Hy mong muốn.

Cẩn dặn bác sĩ tuyệt đối đừng nói mình từng đến đây gặp ông xong thì Viên Hy rời đi, trong lòng có một âm mưu độc ác.

Lúc đi ra khỏi bệnh viện, vô tình lướt qua một người con trai. Ánh mắt cả hai chạm nhau nhưng nhanh chóng lướt qua.

Trình Ngụy hai tay bỏ vào túi quần quay đầu nhìn Viên Hy đang bước vào taxi.

-Nhị thiếu, có việc gì sao?-Nin đứng bên cạnh thấy anh không đi tiếp thì hỏi

-Phòng bệnh của mẹ Thừa Tuyết ở tầng mấy?-Trình Ngụy thôi không nhìn nữa tiếp tục đi

-Tầng sáu.

-Đi thôi.

Từ lúc nói chuyện với Thừa Tuyết ở trên đỉnh núi Trình Ngự đã muốn gặp mặt bà Phương một lần để có thể giúp Thừa Tuyết chịu chấp nhận làm phẫu thuật, nếu cô vẫn cương quyết thì anh cũng không ép cô.

Trình Ngự đi lên tầng sáu bảo Nin ở ngoài chờ mình rồi rẽ vào phòng bà Phương đang ở.

Bà Phương nghe thấy tiếng mở cửa thì nhìn ra cửa cất giọng hỏi: “Ai đấy?”

Trình Ngự đi đến cạnh bà, quơ tay qua lại trước mặt bà mới biết mà không nhìn thấy, sau đó nói: “Chào bác, cháu là Trình Ngự. Bạn của Thừa Tuyết.”

63. Chương 51.4. Ba Ngày Ở Đảo San Hô (4).

Chương 51.4: Ba Ngày Ở Đảo San Hô (4).

Thì ra hẹn hò mà anh nói chính là cùng nhau ăn trưa, cùng nhau đạp xe đạp đôi, cùng nhau đi dạo khu bán đồ lưu niệm, cùng nhau vui chơi còn cùng nhau dạo biển ngắm hoàng hôn.

Trả qua nửa ngày ở bên nhau, cái cô nhận được là hạnh phúc. Ánh chiều tà vắt trên trời một mảng màu đỏ vàng, mặt trời to tròn lẳng lẳng lặn đi.

Thừa Tuyết và Nhậm Tử Phàm ngồi trên bờ biển để từng cơn sóng tạt vào bờ ướt cả chân cả hai, hai đôi giày nằm kề nhau trên cát mịn.

-Đây là mơ sao?

-Là cái gì?

-Tình yêu của anh.

-Không, đây là thật. Và anh cũng vậy.

-Em chưa từng nghĩ anh sẽ yêu em, em luôn nói bản thân đã suy nghĩ quá nhiều về mối quan hệ giữa chúng ta. Em thừa nhận em đã tự kỷ khi có vài lần mơ thấy anh nói anh yêu em.

-Em thật?-anh ngạc nhiên quay qua nhìn cô

Cô biết ngay anh sẽ có thái độ này mà. Được rồi, cô dù sao cũng là người thành thật, bắt quá anh nghĩ cô tự kỷ chút thôi.

-Phải.

-Còn gì không?

-Hoàn toàn không.

-Em chắc chứ?

-À, thật ra còn thấy chúng ta... kết hôn.

Đó là lúc cô biết anh không gạt mình chuyện bị Mộ Dung Khải bắt, anh còn lo lắng cho cô, còn cả vụ kiện Mỹ Ảnh đều do anh ở phía sau giúp đỡ. Nhưng mà bây giờ không còn nữa a.

-Ô Thừa Tuyết, anh không ngờ em lại biến thái như vậy.

Thừa Tuyết nằm trên giường lăn qua lăn lại, nghĩ đến anh nói cô biến thái lại xấu hổ che mặt bằng chiếc chăn.

Lúc này anh vừa nói xong câu đó cô liền muốn đào cái hố chui xuống hoặc lộp tức tan biến ngay, vậy mà anh còn cười một mực sáng lạn bảo cô về phòng thôi.

Vừa về đến phòng cô liền nằm lên giường ụp mặt lên gối chỉ hận lúc này đã nói ra những điều đó.

-Xấu hổ chết được.

Trong lúc đang tự trách mắng bản thân mình thì có tiếng gõ cửa ngoài ban công, Thừa Tuyết ngóc đầu đã thấy Nhậm Tử Phàm bên ngoài.

Cô xấu hổ vài giây nhanh chóng chạy ra mở cửa.

-Vẫn còn xấu hổ sao?

-Anh đừng chọc em nữa.-cô dỗi, đi lại ngồi lên giường

-Được được không chọc em. Nhưng mà anh nghĩ đến lại không nhịn được...

-Anh còn nói thì em không khách sáo đá anh ra khỏi phòng.-cô hăm dọa

-Ai bảo em tự kỉ quá đi.-anh đi đến bên giường ngồi cạnh cô

-Không nói với anh nữa.-cô giận dỗi nằm xuống giường trùm chăn lại

-Anh không chọc em.

Thấy cô không trả lời mình, anh biết cô giận dỗi thì lắc đầu cười sau đó trang nghiêm nói: “Anh thú thật với em, anh cũng từng mơ thấy vậy.”

Thừa Tuyết nghe anh nói xong vài giây sau thì hé mắt ra nhìn anh: “Đừng gạt em.”

-Anh không gạt em, anh dám cam đoan.-mặt anh vô cùng nghiêm túc nhìn cô

-Vậy ra... anh cũng tự kỉ?-cô nhăn răng cười tức chần ngồi dậy

-Cũng có thể xem là vậy.-anh gật gù không phủ nhận

-Hóa ra anh cũng suy nghĩ như vậy, thế mà khi này còn chọc em.-cô bĩu môi trừng anh

Anh nhướn môi cười, cô thật dễ dỗ anh chỉ nói vài câu đã làm cô hết giận tin lời anh ngay. Nếu anh không nói như vậy thì làm sao cô thôi giận dỗi, trước nay đều là người ta lấy lòng anh vậy mà hôm nay lại là anh lấy lòng người khác.

Nếu mà tên Cổ Dịch Thiên biết được thì hẳn sẽ phá ra cười còn châm chọc: “Xem ra lão đại UP cũng biết yêu rồi.”

-Hay là tối nay anh ngủ cùng em?

Thừa Tuyết sững sốt suýt té xuống giường khi nghe anh đề xuất, ánh mắt xinh đẹp đảo qua đảo lại.

-Anh ngủ dưới sàn?

-Trước nay anh quen ngủ giường.

-Vậy em ngủ dưới sàn.

-Cũng được, để anh trải chăn giúp em.

Thừa Tuyết không ngờ anh lại có thể trắng trợn như vậy liền tức giận bặm môi cầm chăn cùng gối đi xuống giường.

-Tự em làm.

Nhậm Tử Phàm cười thích thú để gối lại ngay ngắn thoải mái nằm xuống, nghiêng người qua tay chống lên đầu nhìn cô đang trải chăn lên sàn.

-Ồ dưới sàn rất lạnh.

-...

Cô không thèm trả lời chính xác hơn là lơ anh đi.

-Anh tưởng em tự nguyện?

-Em không trách gì anh.

Ít nhất tối nay cô nhịn anh.

-Được rồi Thừa Tuyết, lên giường ngủ đi. Anh sẽ ngủ bên dưới.

Bắt cô nằm dưới sàn lạnh lẽo anh không đành lòng.

Thừa Tuyết cúi đầu mỉm cười, xem như anh còn lương tâm. Cô ngẩng đầu cao giọng nói: “Không cần.”

Bây giờ cô đổi ý rồi không muốn lên giường nằm nữa.

-Tùy em.

Thừa Tuyết nhìn anh thoải mái nằm xuống thì xụ mặt, nhàu mặt nằm xuống.

Trong lòng cô không ngừng chửi mắng anh vô lương tâm.

Nằm được một lúc lâu trong lòng còn chưa nguôi giận thì anh đã lên tiếng: “Nếu lạnh thì lên đây ngủ.”

Bây giờ lửa giận trong lòng cô còn nhiều hơn ngay cả lạnh cũng không thấy.

-Không lạnh.

-Nhưng mà anh lạnh.

Người nào đó nói xong thì xách gối cùng chăn xuống nằm bên cạnh cô.

Thừa Tuyết quay qua bặm môi trợn mắt với anh: “Anh muốn giở trò gì?”

-Người yêu em lạnh, em không xót sao?

-Anh có chăn, có gối, có giường, anh còn than gì chứ?-cô bĩu môi quay lưng về phía anh

-Nhưng mà vẫn còn thiếu. Những thứ đó anh không cần, anh chỉ cần ôm em mới thấy không lạnh nữa.

-Lời nói ngon ngọt.

Trước nay có lẽ anh chưa từng nói những câu từ này nên không quen cho lắm nhưng mà hai má cô đã ửng đỏ có chút thích thú.

Cô nhớ Trình Ngụy nói người như Nhậm Tử Phàm không thể nói ra những lời ngon ngọt với cô, lúc đó cô không thể trả lời nhưng mà bây giờ nếu Trình Ngụy nói thêm một lần nữa cô sẽ ngẩng đầu cao giọng nói: “Nhậm Tử Phàm cũng là một người đàn ông như bao người khác, anh ấy khi yêu cho dù lời nói buồn nôn cỡ nào cũng có thể nói ra chỉ cần có thể dỗ tôi.”

Anh đưa tay ôm lấy cả người cô lại, tham lam ngửi lấy mùi hương trên người cô: “Lúc trước không có gì làm anh sợ mất nhưng mà bây giờ anh có rồi. Thừa Tuyết, anh không muốn sẽ mất em.”

-Vậy còn viên Hy? Gia đình anh? Anh em cùng sống chết với anh?

Cô hạ giọng, yếu ớt nói hết câu.

Anh không phải chỉ có cô, anh còn có rất nhiều. Còn cô chỉ có anh và mẹ mình.

-Lúc trước là bọn họ nhưng mà hiện tại là em, anh muốn tương lai vẫn là em.-anh vùi đầu vào hõm cổ cô

-Nhờ em rời xa anh thì sao?-cô cười, chỉ là hỏi vậy thôi

-Thứ đáng sợ nhất không phải em bỏ anh đi mà là đáng lẽ anh có thể giữ em lại nhưng lại không thể làm gì ngoài nhìn em bước đi.

-Tử Phàm, tình yêu của anh cũng như con người anh rất mơ hồ, em không biết lựa chọn này có phải là đúng hay không?

Cô sợ nhất chính là mình đã đi sai đường, đường nên đi cô lại không đi, đường không nên rẽ cô lại rẽ vào.

-Em yên tâm. Anh nhất định sẽ không để em cảm thấy yêu anh là điều hối hận.

Cô cảm động kìm chế không quay người lại ôm lấy anh. Biết bao cô gái có được hạnh phúc như cô bây giờ? Phải, có rất nhiều người ở bên người đàn ông của cô nhưng mà mấy ai có được sự hạnh phúc này.

Anh bây giờ là người yêu của cô, cô nghĩ có nên thông báo chủ quyền hay không?

Ách, Tô Thừa Tuyết mày bị anh chê cười là tự kỷ chưa đủ hay sao?

-Em lại nghĩ gì nữa rồi phải không?

Bởi vì cô quay lưng về phía anh nên không nhìn thấy được nụ cười ám muội của anh, cô cười già lã nuốt nước bọt nói: “Không có, đang nghĩ mai có phải gặp đối tác bàn chuyện xây resort hay không?”

Điều này hoàn toàn đúng nha, hôm nay ngày thứ hai rồi mà không thấy anh nhắc tới mục đích chuyến đi lần này cả.

-Nhiệm vụ của em chính là nghe lời tổng tài em ra lệnh.

-Như vậy... không công bằng.-cô nhỏ giọng bất mãn nói

Anh nghe cô nói vậy thì cau mày, hai tay vịn vào vai cô quay người cô lại.

-Theo em... thế nào là không công bằng?

-Nhờ, nhờ anh thừa dịp lấy công làm tư thì sao?

-Vậy theo em chuyện tư là gì?

Thừa Tuyết đảo mắt qua lại muốn tìm cái cớ để nói.

-Là... là...

Anh thấy cố áp úng tìm cái cớ để nói thì chồm người nhanh gọn hôn lên môi cô, sau đó nhìn cô cười nham nhở: “Chuyện tư em nói là như thế phải không?”

Cô mím môi tủm tỉm cười lại liếc anh một cái: “Sắc lang.”

-Anh chỉ hôn em thôi em đã nói anh sắc lang, vậy chứ nếu anh...

Cô nghe anh nói đến đây thì vội dùng tay đánh anh một cái tròng mắt: “Anh dẹp ý nghĩ đó của anh đi.”

-Được rồi ngủ đi, trễ lắm rồi.-anh ôm chặt cô lại nhẹ nhàng vuốt đầu cô

-Được.

Thừa Tuyết thoải mái dựa đầu vào lồng ngực anh nhắm hai mắt lại ở trong lòng anh ngoan ngoãn ngủ.

Mùi hương trên cơ thể anh rất dễ chịu, mùi hương nam tính lại không nồng gắt mùi nước hoa chỉ là mùi xạ hương dịu nhẹ.

Nhậm Tử Phàm hôn lên đỉnh đầu cô, hai tay gắt gao ôm cô vào lòng đợi đến khi cô đã ngủ say mới nhẹ nhàng bế cô lên giường nằm, bản thân thì nằm bên cạnh ôm chặt cô.

Cả đêm đó bọn họ ôm nhau ngủ rất ngon, tình cảm của họ trong đêm đó lại thêm mãnh liệt hơn.

64. Chương 51.5. Ba Ngày Ở Đảo San Hô (5).

Chương 51.5: Ba Ngày Ở Đảo San Hô (5).

Qua ngày thứ ba, cuộc sống bình yên của bọn họ lại vì một cuộc gọi mà khuấy động xáo trộn tất cả.

Buổi sớm mai, Thừa Tuyết giật mình thức dậy, trán đầy mồ hôi. Lúc này cô mơ thấy một giấc mơ rất đáng sợ.

Xoay qua thấy Nhậm Tử Phàm vẫn còn ngủ thì khê khàng đi xuống giường đi đến cửa sổ nhìn ra cảnh biển.

Mặt trời chỉ vừa nhô lên một chút, phía chân trời một màu vàng rực.

Mở cửa đi ra ban công để gió biển thổi vào đầy mát mẻ, Thừa Tuyết vịn tay lên lan can để gió thổi vào mặt thường thức “mùi vị” của biển cả.

Nhậm Tử Phàm đưa tay muốn ôm cô thì phát hiện bên cạnh trống rỗng không có người thì giật mình tỉnh giấc, nghiêng đầu qua nhìn thấy cô đang đứng nhìn ra bầu trời hừng đông kia.

Anh đứng lên đi ra chỗ cô đang đứng từ phía sau chồm lấy ôm cô.

-Sao thức sớm vậy?

-Em giật mình tỉnh.-cô gác đầu vào một vai anh hướng mắt ra biển cả mênh mông nói

-Em thấy ác mộng sao?

-Em thấy... anh phản bội em, em cầm dao đâm anh sau đó anh rời bỏ em.

Thật sự rất đáng sợ, trong mơ khi cô biết anh phản bội cô thì cô giống như điên loạn dùng dao đâm vào ngực anh. Máu chảy ra rất nhiều, tay cô thấm đầy máu của anh, mọi thứ xung quanh chỉ toàn một màu đỏ tươi.

Sau đó cô mơ thấy anh đứng trên sân thượng của Khởi Lạc, tay ôm chỗ bị cô đâm chảy đầy máu kia cười một mực nhu tình với cô, không nói không rằng nhảy xuống dưới.

Cô khóc, mặc dù rất nghịch lý nhưng mà ai đó nói chính cô đẩy anh rời xa mình.

Anh nhúu mày, không hiểu sao lại không kìm được ôm chặt cô lại, nếu thực sự xảy ra chuyện như thế, cô có nỡ lòng giết anh không?

Anh lấy lại khuôn mặt bình tĩnh, cười dịu dàng: “N gốc quá, dù có thế nào anh cũng không rời xa em.”

Anh vòng tay trước bụng cô ôm chặt, lời nói đầy thâm tình.

-Anh đã hứa phải giữ lời, dù thế nào anh vẫn ở bên em.

-Anh giống kẻ thất hứa lắm hay sao?

-Giống. Anh thất hứa với em rất nhiều lần nhưng mà lần này tuyệt không được quên.

-Rời xa em... anh chưa nghĩ tới, trừ phi đó là điều em muốn.

Anh biết nếu vụ mẹ cô thất bại, hoặc là cô hận anh suốt đời hoặc là cô giết chết anh giống như giấc mơ của cô.

-Làm sao em lại mong muốn điều đó? Hay là anh làm chuyện có lỗi với em!?-cô nghiêng đầu nhìn anh nghiêm mặt

-Em nói xem.-khuôn mặt anh thản nhiên vô cùng như thể anh hoàn toàn vô tội

-Hmm... cái này phải xem lại.

-Em nên tin vào bạn trai em, anh tuyệt không mèo mả gà đồng. Lúc trước thì có nhưng bây giờ không.

Anh cao giọng chắc nịch nói.

Cô xì mũi ai cần anh nói, điều đó cô tin ở anh, lúc trước đã tin, bây giờ tin và sau này vẫn tin.

Bọn họ dựa trán vào nhau mỉm cười tràn đầy hạnh phúc, anh ôm cô cứ như vậy ngắm mặt trời mọc.

Qua hết hôm nay, tình yêu của bọn họ liệu còn không?

- - -

Khởi Lạc mặc dù ông chủ đi vắng nhưng nhân viên vẫn làm việc rất nghiêm túc, Mặc Phong đứng ra điều hành mọi việc thay Nhậm Tử Phàm.

Mặc Phong cùng Mandy xem vài tư liệu lúc đi vào thang máy lại chạm Diệc Thuần.

Diệp Thuần làm như không nhìn thấy ngó lơ đi.

-Mandy, một lát liên hệ với khách sạn Sunrise nhờ họ chuyển máy đến tổng tài bảo là việc cử người sang Úc hợp tác với SS là ai.-Mặc Phong đóng tư liệu lại đưa cho Mandy cầm

-Tôi biết rồi.

Đứng trong thang máy, không ai nói với ai câu gì ngay cả cái liếc mắt cũng không có. Diệp Thuần nhìn con số chậm chạp thay đổi thì bức bối.

Không rõ là vì cái, hay là do người nam nhân này?

-Cô và Nhất Duy vẫn tốt chứ?

Dường như đây chỉ là hỏi theo thông lệ khi trong không khí không có gì nói.

-Chúng tôi rất tốt.

Hoặc là cả hai tốt hoặc là chỉ Nhất Duy tốt.

Tối hôm đó nói ra mấy từ đó, Diệp Thuần mất trắng một đêm để suy nghĩ lại chuyện đã làm.

Nhất Duy rất tốt, phải nói là đàn ông cực phẩm vạn cô gái đều muốn có, nhưng mà Diệp Thuần cô chính là cái gì cũng không cảm nhận được.

-Nhất Duy là người đàn ông tốt, cô đừng bỏ qua.

Nói đến đây thang máy vừa đến tầng anh cần đến cửa chỉ mở ra thì anh đã cùng Mandy bỏ đi trước.

Diệp Thuần đứng trong thang máy, lồng ngực có cái gì rất nhọn đâm vào.

Anh không đau lòng khi cô bên người đàn ông khác sao? Anh không cảm thấy buồn một chút nào sao? Mà anh còn nhắc cô đừng nên bỏ lỡ Nhất Duy.

Vu Diệp Thuần, mày thất bại rồi. Đáng lý mày không nên cực lớn như vậy.

Người yêu mày, mày trốn tránh. Người mày yêu, trốn tránh mày.

Có cái gì đó rơi ra khỏi hốc mắt nhưng nhanh chóng khô đi một chút dấu vết cũng không để lại.

.

Trình Ngụy liên lạc với Thừa Tuyết nhưng điện thoại cô báo ngoài vùng phủ sóng. Anh biết cô đang ở đảo San Hô cùng Nhậm Tử Phàm nhưng hôm nay mẹ cô phẫu thuật, cô cũng cần phải biết.

-Nhị thiếu, lão gia mới gọi...

-Ta bây giờ rất bận.

-Chuyện An tiểu thư...

-Người không nghe ta nói rất bận sao?

Anh quay sang gắt với Nin.

Nin biết mình đã nhiều lời liền cung kính nói rồi rời đi: “Thuộc hạ sẽ nói lại với lão gia.”

Trình Ngụy gác tay lên thành ghế, quay ghế nhìn ra khung cửa kính nhìn thành phố xa hoa lộng lẫy kia.

-Ô Thừa Tuyết, em đừng lún càng sâu. Người đau lòng chỉ có em.

Anh thừa nhận bản thân có tình cảm với cô, ít nhiều cũng có nếu mà nói không thì đó là lừa người dối lòng.

Trình Ngụy đứng lên cầm áo khoác khoác vội đi ra ngoài.

.

Nhậm Tử Phàm cùng Thừa Tuyết cả buổi sáng ở trong phòng, đương nhiên cô và anh rất trong sáng a, chỉ là sau khi vệ sinh cá nhân xong phục vụ mang điểm tâm sáng lên cho cả hai.

Bữa sáng ăn rất ngon, bày ở trên chiếc bàn ngoài ban công vừa ăn sáng vừa tận hưởng cảnh đẹp của biển.

Ăn sáng xong ngồi nhâm nhi tách cafe, Thừa Tuyết lại nổi hứng muốn cả hai tìm hiểu nhau. Anh cũng không phản nản nhún vai thay lời đồng ý.

Buổi sáng đó, bọn họ biết được rất nhiều điều về nhau. Một con người không dễ dàng bày tỏ những điều trong lòng như anh hôm nay lại nói hết cho cô nghe.

Cô hỏi anh, ba mẹ anh đâu?

Lúc đầu anh im lặng, suy nghĩ gì đó hai tay nắm chặt lại nói: “Ba tôi là cảnh sát, ông là một người đàn ông rất tốt, đối với công việc ông dốc hết tâm sức, đối với gia đình ông yêu thương hết mực. Đáng tiếc trong một vụ án, ông bị vu oan là cùng xã hội đen hợp tác vận chuyển đồ lậu vì vậy mà chết oan. Gia đình tôi cũng vì thế mà chết thảm, mẹ tôi, em trai tôi lần lượt chết trước mặt tôi. Gia đình tôi bỗng chốc chỉ còn có tôi và Viên Hy. Cho nên đối với Viên Hy tôi rất yêu thương.”

-Lúc đầu một mình tôi chống chọi để nuôi sống bản thân, chuyện gì cũng làm qua, từ từ tôi vươn lên từ hai bàn tay trắng. Vị trí UP cũng do tôi lấy tính mạng ra để có được. Không có con đường nào nhanh chóng giúp tôi và Viên Hy có cuộc sống tốt ngoài việc gia nhập UP.

Cô cảm nhận được tất cả lời anh nói đều là thật mà còn có thể hình dung ra cuộc sống của anh đã trải qua từng ấy đau thương. Nếu là cô, chắc chắn không là anh của ngày hôm nay.

-Nhưng mà vì sao phải làm kẻ xấu? Cảnh sát, anh từng nghĩ đến sẽ làm cảnh sát hoặc nhờ họ giúp đỡ không?-cô hỏi, tay cầm tách cafe khẽ run

-Tôi không tin vào cảnh sát, càng không tin có công lí và lẽ phải. Xã hội bây giờ chính là tiền và quyền.-anh oán hận, ánh mắt tản ra sự nguy hiểm

-Vậy nên anh thả làm lão đại UP còn hơn trở thành cảnh sát?

-Đúng vậy.

Thì ta kẻ đáng hận cũng có điểm đáng thương!

Có người nói: Lành đạ, có lúc không phải vô tình, chỉ là một công cụ để tránh bị tổn thương.

Bây giờ cô tin, một người xấu xa đã từng trải qua những đau khổ. Không ai sinh ra đã có lòng xấu xa, chỉ do hoàn cảnh ép họ.

-Thế còn, về Viên Hy?

-Em an gian. Bây giờ em hỏi anh nhưng anh vẫn chưa hỏi em.

-Được, em trả lời câu hỏi của anh xong phải trả lời câu hỏi lúc nãy của em.

-Hay là em nói về Trình Ngụy đi.

Ặc, hỏi như vậy là thế nào chứ? Có xem là ghen hay không?

Cô suy nghĩ cẩn thận mới dám nói: “Em không biết trước kia bọn em thế nào, nhưng mà em thấy Trình Ngụy rất tốt. Mặc dù anh ấy có chút biến thái và vô lại nhưng mà anh ấy rất tốt với em. Nếu được em cũng sẽ chọn anh ấy làm chồng em sau này.”

-Hắn tốt như vậy?

Sắc mặt ai đó tối sầm, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn cô hỏi hết câu.

-Tính chuyện anh ấy đối đầu Mộ Dung Khải cứu em thôi, em đã cảm thấy anh ấy là người đàn ông đáng nường tựa.

Thì ra là cô tính chuyện cũ, mặt anh một lúc càng đen còn hơn Bao Công, hằm hừ cầm tách cafe uống: “Nếu hắn cầu hôn em thì em nên đồng ý.”

-Tất nhiên em sẽ đồng ý. Nhưng mà phải đợi một người chịu bỏ em, em mới đồng ý được.

Cô cười cười, làm bộ làm tịch với anh.

-Vậy thì nếu anh ta cầu hôn thì em hãy nói rằng: Phải hỏi lại ý kiến của chồng tương lai em đã.

-Chồng tương lai? Nhậm Tử Phàm anh tự tin vừa thôi. Ai nói sẽ là vợ anh.

-Bây giờ không cưới sau này cưới, cưới em một trăm lần anh cũng cưới.

-Anh muốn chúng ta chia tay rồi quay lại làm bạn hay sao? Chỉ cưới một lần, không có chia ly.

-Một trăm lần cưới, tức là dù chúng ta chia ly thế nào thì cô dâu của anh chỉ có một, là em.

-Đeo miệng.

Cô cảm thấy rất ấm lòng, tựa như cafe được bỏ thêm sữa vào, ngọt đến tận đáy lòng.

Cafe hôm nay, sao lại ngon đến thế. Một chút vị đắng cũng không có.

-Em trả lời anh rồi. Bây giờ anh nói đi, về Viên Hy.

65. Chương 52. Yêu Chưa Đủ, Hận Chưa Phai.

Chương 52: Yêu chưa đủ, hận chưa phai.

Nhậm Tử Phàm đặt tay lên bàn, ngón tay thon dài vẫn từng nhịp từng nhịp gõ lên mặt bàn. Đường như đang xung đột nội tâm.

-Viên Hy từ bé đã rất nghe lời, tính tình lương thiện lại rất quan tâm người anh trai này. Từ nhỏ tôi đã đưa em ấy sang nước ngoài học, chỉ vì không muốn nó bị ảnh hưởng bởi cuộc sống của tôi cũng như sẽ trở thành kẻ vạ người cảm hận như tôi.

-Viên Hy là công chúa trong lòng anh. Em hiểu. Em đã được chứng kiến.

Chuyện sợi dây tay lần trước cũng đủ chứng minh tình cảm anh em bọn họ thân thiết đến chừng nào.

-Sợi dây tay đó là lần trước anh đi Úc mua về, nó vốn là mua cho em nhưng mà ngay lúc đó em lại cùng Trình Ngụy trong nhà bếp Hàn Lâm nín thở chân còn nói mấy lời mờ ám. Anh thật nhẹn không nổi.

-Vì vậy anh đem nó tặng cho Viên Hy?

Cô nên vui hay buồn đây? Thứ vốn là của cô lại trở thành của người khác. Lại còn vì thứ đó “tranh giành” gây hiểu lầm không đáng.

-Đúng vậy. Trước nay anh đều không lấy lòng phụ nữ, đều là họ lấy lòng anh cả.

-Vậy thì anh nên quen dần đi.

Cô nói sao cũng có chút ương bướng, nếu cô đã ình đứng thì nhất quyết không hạ giọng xuống nước.

-Cái này về sau anh sẽ suy nghĩ tới. Anh hỏi em, em cảm thấy anh thế nào?

Thừa Tuyết nghe xong suýt nhin không được bật cười lớn, phồng má nhin cười.

Bây giờ cô mới biết anh tự ki tự thật nha.

-Vấn đề này, anh muốn nghe lời nói thật lòng hay là nói dối đây?

Nếu nói dối cô dám lớn giọng nói còn nói thật thì chỉ sợ ai kia sẽ tức giận.

-Anh chọn cả hai.

Đáp án rất an toàn cho bản thân tốt hơn a.

-Em có tám chữ: Xem trời bằng vung, lạnh lòng tàn ác.

-Anh xấu xa vậy sao?

Anh nhú mày, mặt như vừa bị bôi lọ vào.

-Đó là thật lòng. Còn hai chữ dối lòng chính là: Ngọt ngào.

-Sao lại chỉ có hai chữ?

-Anh nên biết em đã rất khổ sở khi phải lừa dối lương tâm nói ra hai từ đó. Anh nhìn sao vẫn không phải người dịu dàng, ôn hòa hay là tốt bụng bao dung.

-Anh không chơi nữa.

Ai đó bị cô nói sắc mặt đen như tro than, đứng dậy quay đi.

-Đây là trò chơi nói thật. Anh phải chịu thôi. Không được giận.

Cô bật cười vội đuổi theo.

Anh quay lại chỉ tay vào cô đồng dạng nói: “Em làm mất lòng ông chủ, không tính phần em vào tiền công ty.”

-Aiss... anh đừng lấy tư trả thù công chứ? Anh như vậy mà muốn em nói anh tốt bụng bao dung sao?

-Anh không biết. Anh đang rất bức.

Mặt anh ngày càng khó coi, không nói không rằng đi vào nhà tắm.

-Vào nhà tắm sẽ tốt bụng bao dung hơn sao? Đúng là trẻ con.

Cô chu mỏ, không đếm xỉa tới anh liền nằm dài trên giường.

.

Bọn họ đi ra bãi biển, lúc đi xuống đại sảnh lễ tân nói có điện thoại của Nhậm Tử Phàm. Thừa Tuyết nghĩ là công việc nên không hỏi nhiều chờ anh nói xong mới cùng anh đi đến vách đá ngay biển.

Đá cứng rắn, biển ồ ạt cho từng cơn sóng đập vào.

Cô thấy sắc mặt anh rất kém, còn tưởng là giận chuyện lúc sáng nên lùi thủi theo sau.

Nhậm Tử Phàm đứng trên vách đá cao, quay mặt nhìn cô, anh chỉ cần lùi về nửa bước sẽ té xuống biển ngay.

-Tử Phàm, đừng đứng ở đó, rất nguy hiểm.

Cô vén tóc bị gió làm tung bay, ngoắc anh vào.

-Thừa Tuyết, anh yêu em.

Anh hét to, như muốn chứng minh với biển cả, với thế giới anh yêu cô đến chừng nào.

-Em cũng yêu anh nhưng mà anh vào đây có được không?

Anh đứng ở ngoài đó rất nguy hiểm, cô chỉ lo an nguy của anh.

-Nếu anh làm chuyện có lỗi với em, em có tha thứ cho anh không?

-Em tha thứ. Dù là lỗi gì, em đều tha thứ anh.

Yêu chính là tha thứ.

-Hứa với anh, nếu anh không ở bên em nữa, em phải cố gắng sống thật tốt, tự chăm sóc bản thân mình.

-Anh làm sao vậy? Em không giận nữa, anh mau vào đi.

Lòng cô trĩu nặng sự bất an tột cùng trước nay chưa từng có, linh tính mách bảo sắp có chuyện lớn xảy ra.

-Thừa Tuyết, anh xin lỗi. Bây giờ chúng ta nên về gặp mẹ em lần cuối.

Lúc này có hai cuộc gọi điện cho anh, cuộc thứ nhất là của Mandy. Còn cuộc thứ hai là của bệnh viện.

Bác sĩ nói, ca phẫu thuật của mẹ cô vì tìm hiến cho bà trong lúc phẫu thuật ghép vào lại xuất huyết, bác sĩ ra sức cứu chữa nhưng phẫu thuật thất bại. Mẹ cô tử vong tại chỗ.

Đều là anh. Tất cả là lỗi của anh. Cô nói đúng, cô không dám để bà phẫu thuật vì cô sợ ngay cả một ngày cũng không có để bên bà.

Anh biết cô sẽ hận anh, hận đến tận xương tủy.

Mặt cô tái mét, cố gắng nghĩ đây là lời nói đùa: “Em thật sự giận rồi. Anh không vào em sẽ không nói chuyện với anh.”

Không hiểu sao nước mắt cô lại chảy ra.

-Chúng ta quay về thôi, mẹ em mất rồi.

.

Thừa Tuyết sau khi xuống máy bay liền chạy tới bệnh viện. Hai mắt cô đỏ hoe, trên mặt chỉ toàn nước mắt, sự đau khổ lộ rõ trên gương mặt.

Cô chạy tới phòng phẫu thuật nhìn thấy bác sĩ điều trị ẹ mình thì vội chạy đến liên tục hỏi: “Bác sĩ, vì sao mẹ tôi lại mất? Không phải bà sống tốt lắm sao?”

-Cô Tô, cô hãy bình tĩnh.

Bác sĩ trước tiên cần cô giữ bình tĩnh lại sợ là nói ra sẽ làm cô kích động, đợi cô có thể giữ bình tĩnh mới đưa cô vào trong phòng phẫu thuật.

Trên bàn mổ một thi thể được trùm khăn trắng, trước mắt cô tối đen, tay chân run rẩy đi lại gần.

Nước mắt không ngừng chảy ra, chân mềm nhũn có thể té ngã bất cứ lúc nào.

Cô đưa tay run rẩy của mình cầm miếng vải trắng từ từ kéo xuống.

Nhìn thấy bà Phương thân thể lạnh ngắt mặt mày trắng bệch nằm trên màn mổ, mọi thứ xung quanh đều như quay cuồng, cô khóc nức nở dùng tay lay bà.

-Mẹ, mẹ tỉnh lại đi... mẹ

Tiếng gọi như cào xé tâm người.

-Mẹ, con là Tuyết, mẹ mau tỉnh lại. Con sẽ dẫn mẹ về nhà.

Nhưng mà dù cô gọi bao nhiêu lần, mẹ cô vẫn nằm im bất động, cả người lạnh như băng, tim không còn nhịp đập.

Nhậm Tử Phàm ở phía sau cô đi lên vịn lấy cô, hai vai cô run rẩy, anh có thể cảm nhận được.

-Ca phẫu thuật mẹ cô xảy ra vấn đề nên thất bại. Bà tử vong tại chỗ.

Cô ngẩn người, cả người tê dại.

Phẫu thuật?

Cô ngược mặt nhìn anh dưới màn sương dày.

-Xin lỗi.

Cô nghe được hai từ này do anh nói ra thì liên tục lắc đầu đẩy anh ra bản thân lùi về sau.

-Anh nói không phải anh làm đi, làm ơn hãy nói như vậy đi. Em tin anh, chỉ cần anh nói không phải anh thôi.

Cô nức nở cầu xin anh.

-Xin lỗi, là anh nợ em.

-Sao lại là anh? Sao anh lại làm như vậy? Anh không phải, anh không phải...

Cô chỉ vừa có ba ngày hạnh phúc tại sao lại phá nó đi chứ? Cô còn muốn mỗi ngày gặp mặt anh, sáng thức dậy sẽ nhìn thấy anh, tối đi ngủ được anh ôm lấy. Cô còn có rất nhiều điều muốn làm cùng anh, vì sao lại phá vỡ nó đi?

-Anh không nghĩ lại... xin lỗi em.

-Nhậm Tử Phàm, anh dứt đi. Tôi không muốn gặp anh.

Cô la hét um sùm, điên loạn nhào tới vung tay đánh anh.

Anh đứng yên cứ để cô đánh mình. Anh sớm biết cô sẽ hận anh.

Thì ra vốn không có chuyện xây resort gì cả, trong ba ngày này là anh suy tính chuyện phẫu thuật xảy ra trúc trắc mới đối xử với cô tốt như vậy.

Vậy thì lời anh nói có bao câu là thật? Hay là đều do anh nói dối ra, còn cô lại như con ngốc diễn cùng.

Trước mặt mờ đi, Thừa Tuyết vì không chịu nổi nữa mà ngất đi.

Anh đỡ vội cô, sau đó lập tức gọi bác sĩ.

.

Thừa Tuyết tỉnh dậy trong đêm, ngoài trời mưa rất to ảm đạm vô cùng.

Trước mặt mờ mịt, đưa tay lên mới phát hiện mắt của mình đã không còn nhìn không rõ bất cứ vật gì.

Có lẽ do khóc nhiều nên mắt bị tổn thương, cô nhắm mắt nhẹ nhàng dựa vào tường hồi tưởng lúc cô cùng mẹ bên nhau.

Cô chỉ còn người thân là bà vì cái gì lại bắt bà đi.

Đau lòng hơn chính là người gây ra mọi việc lại là Nhậm Tử Phàm.

Bây giờ nghĩ lại những câu nói khó hiểu kia của anh, cô mới nhận ra tất cả đều được anh sắp đặt sẵn.

-Thừa Tuyết.

Nghe thấy giọng nói này bên tai, Thừa Tuyết mở mắt, nheo lại nhìn người vừa bước vào.

-Anh đi ra.

Cô hung hăng quơ tay cầm gối lên quăng ra cửa.

-Anh biết em sẽ không tha thứ cho anh, nhưng mà để anh chăm sóc em, được chứ?

-Tôi không cần. Anh đi ra, đi ra.

Cô loạng choạng đứng lên, nheo mắt đi lại chỗ anh đẩy anh ra cửa.

-Thừa Tuyết...

-Cút.

Cô bậm môi dùng hết sức đẩy anh ra cửa, sau đó đóng mạnh khóa trái. Lưng dựa vào cửa từ từ trượt xuống dưới đất.

Đưa tay lên trước mặt, hai tay cô mờ mờ hiện ra, Thừa Tuyết thu tay lại ôm ngực khóc đến thương tâm.

Mẹ của cô rời bỏ cô, anh phản bội cô, ngay cả mắt của cô cũng không nhìn rõ gì nữa. Cô biết làm sao?

-Trình Ngụy...

Cô thốt ra hai từ này, vội mò đến túi đồ lục lấy điện thoại ra.

Cô khó khăn lắm mới lần ra số của anh, vội nhấn gọi.

-Trình Ngụy.

Giọng cô nức nở khi anh nghe máy. Cô bảo anh tới bệnh viện đón mình anh liền không suy nghĩ nói đợi anh.

.

Nhậm Tử Phàm khi thấy Trình Ngụy đến định vào phòng Thừa Tuyết thì chặn lại.

-Thừa Tuyết gọi tôi đến.

-Tôi không cho phép cậu dẫn Thừa Tuyết đi.-Nhậm Tử Phàm cương quyết nói

-Mọi chuyện đã không còn theo ý cậu nữa rồi. Cái chết của mẹ Thừa Tuyết đã làm cô ấy chịu sự đả kích rất lớn.

-Cậu sớm biết?

-Hôm trước tôi đến thăm bà vô tình biết được. Nếu muốn Thừa Tuyết không đau khổ nữa thì đừng ngăn tôi.

Nhậm Tử Phàm do dự, cuối cùng hạ tay đang chặn Trình Ngụy lại. Quay bước bỏ đi. Bóng anh trải dài trên hành lang, song lại cô đơn vô cùng.

Trình Ngụy mở cửa đi vào, nhìn thấy Thừa Tuyết đang ngồi trên giường tay cầm chặt điện thoại.

Anh đi đến bên giường ngồi một bên cầm lấy tay cô.

Thừa Tuyết giật mình vội rút tay: “Là ai?”

Trình Ngụy nhăn mày nhíu mắt huơ tay trước mặt cô, mắt cô chỉ chớp vài cái nhẹ, rất nhẹ nhìn giống như sắp mù lòa.

-Mắt em làm sao vậy?

-Trình Ngụy, anh đến rồi sao?-cô vội vàng chụp lấy tay anh

-Sao em lại thành ra thế này?

-Em không biết, bây giờ em nhìn cái gì cũng không còn rõ, giống như bị loạn thị vậy.-cô giữ chặt tay anh nói

-Để anh gọi bác sĩ.

-Đừng, đưa em khỏi đây ngay, em không muốn ở đây thêm bất cứ lúc nào.-cô lắc đầu, cầu xin anh

-Vì sao phải hành hạ bản thân chứ?

Lòng cô bây giờ rất lạnh, bọn họ yêu nhau nhưng lại hành hạ lẫn nhau, tại sao mối quan hệ đó lại kết thúc khi bọn họ còn có quá nhiều điều để nói cùng nhau.

66. Chương 53. Yêu Nhưng Không Đủ Can Đảm Tiếp Nhận.

Chương 53: Yêu nhưng không đủ can đảm tiếp nhận.

Trình Ngụy đưa Thừa Tuyết về biệt thự của anh, anh ngồi trên ghế cạnh bên giường trong phòng mình nhìn cô ngủ say, hai tay đan vào nhau cứ như vậy mà nhìn.

-Thiếu gia.

Người làm dẫn bác sĩ riêng của anh vào.

-Mau xem cho cô ấy, mắt của cô ấy hình như không nhìn thấy nữa.-Trình Ngụy đứng lên nhìn bác sĩ nói

-Được, tôi sẽ dốc hết sức.

.

Trình Ngụy ngồi trong thư phòng, ánh mắt sụp xuống hai tay đan vào nhau.

“Tình trạng của cô ấy là do kích động quá mà có, mắt vốn là vài năm nữa mới không còn nhìn thấy nhưng mà do khóc nhiều quá nên ảnh hưởng đến giác mạc.”

“Vài năm?”

“Ngài không biết sao? Mắt cô ấy bị mù do di truyền, trong nhà chắc hẳn có người mắc căn bệnh này.”

“Vậy thì có cách nào chữa mắt cô ấy không?”

“Bây giờ thì nên theo dõi tình trạng của cô ấy, đến lúc có thể tôi sẽ nói với ngài.”

“Được.”

Trình Ngụy xoa mi tâm, thở dài dựa người vào ghế. Nếu mắt cô không thể nhìn thấy thì làm sao viết kịch bản, làm sao xem phim, làm sao đọc sách?

Xoảng

Trình Ngụy hoảng hốt khi nghe tiếng đổ vỡ phát ra từ phòng cô, vội đẩy ghế ra chạy vào phòng.

Cô sau khi tỉnh lại mới biết mắt mình đã không còn nhìn thấy gì nữa, trước mắt chỉ là một màu đen. So với lúc này còn kém hơn.

-Thừa Tuyết... em bình tĩnh đi.

Trình Ngụy hiểu tâm trạng của cô, anh tiến lên ôm lấy cơ thể suy kiệt ấy.

-Mắt của em, mắt của em vì sao không nhìn thấy gì nữa?-cô quơ tay loạn xạ, la hét

-Không sao không sao, bác sĩ nói do khóc nhiều mới như vậy, sẽ mau khỏi.

Anh biết không nên gạt cô nhưng mà nếu như cô biết sự thật mắt cô là do di truyền nên khó có thể cứu chữa thì làm sao cô chịu được đả kích nữa chứ?

-Đừng gạt em, ông ngoại em, mẹ em bây giờ là em, em sẽ không nhìn thấy gì nữa.

Cô nức nở ngồi bệt xuống nền nhà, khóc càng thương tâm.

-Anh sẽ không để em xảy ra vấn đề gì, dù thế nào anh cũng chữa khỏi cho em.-Trình Ngụy vẫn ôm lấy cô, để cô dựa vào lòng mình

-Vì sao lại là tôi? Vì sao phải lừa gạt kẻ không nhớ gì như tôi chứ?- Thừa Tuyết đánh loạn vào vòm ngực vững chắc của anh

-Không phải do em.

Cô ở trong lòng anh nức nở khóc lớn, hai mắt cũng sưng húp, không gian chỉ còn tiếng nấc cùng tiếng khóc đau lòng của cô.

Đến khi cô không chịu nổi nữa mà ngất đi. Trình Ngụy mới bế cô lên giường, vén tóc rối tung của cô ra sau, cẩn thận đắp chăn cho cô.

Bây giờ anh đã hiểu câu nói mà người ta thường nhắc: Nỗi đau của bản thân phải chịu so với việc chứng kiến nhìn người mình yêu rơi lệ còn hơn gấp bội lần.

.

Ngày hôm sau phòng Hoa Lạc nhận được đơn nghỉ việc của Thừa Tuyết mà người đưa lại là Trình Ngụy.

Hướng Luật gõ tay lên lá đơn, suy nghĩ vài giây mới đẩy lá thư đến trước mặt Trình Ngụy “Xin lỗi trừ phi là Thừa Tuyết đưa cho tôi, bằng không tôi không chấp nhận.”

Trình Ngụy nhoen môi cười, đối với sự khước từ của Hướng Luật không hề tức giận.

-Tôi sẽ đem lên tổng tài các người.

-Anh cứ việc. Nhưng mà tôi nghĩ tổng tài sẽ không đồng ý.

Đối với quan hệ giữa bọn họ, Hướng Luật tin Nhậm Tử Phàm không dễ đồng ý.

Trình Ngụy bình thản vô cùng, cầm lá đơn lên đi ra ngoài.

Diệp Thuần thấy Trình Ngụy đi ra, vội vàng đuổi theo anh: “Này...”

Diệp Thuần chặn trước mặt Trình Ngụy không cho anh đi tiếp.

-Thừa Tuyết bị làm sao?

-Sao cô không hỏi Nhậm Tử Phàm?

-Tôi đang hỏi anh. Anh trả lời đi.

Diệp Thuần rất lo cho Thừa Tuyết, khi Trình Ngụy cầm lá đơn thôi việc đi vào thì lòng Diệp Thuần đã biết có chuyện xảy ra.

-Cô ấy khóc rất thương tâm, khăn giấy ở nhà tôi sắp bị sử dụng hết rồi.-Trình Ngụy lúc này vẫn lạc quan được

-A, vậy thì vì cái gì?

-Đi mà hỏi tổng tài các người.

Trình Ngụy phớt lờ câu hỏi của Diệp Thuần bước qua cô.

-Này này, anh kì quặc thật. Trả lời tôi đi.

Diệp Thuần không bỏ cuộc, liền đuổi theo.

Đúng lúc này Mặc Phong vừa từ trong thang máy đi ra thấy Diệp Thuần ở trên hàng lang la hét um sùm còn đuổi theo một người đàn ông.

Khi nhận ra là Trình Ngụy, mặt Mặc Phong có chút tối đi vội sai chân tới.

-Nhân viên Vu, tôi cần gặp cô.

Diệp Thuần đang la hét bắt Trình Ngụy nói ình biết thì nghe thấy giọng đầy sát khí của Mặc Phong, ngay sau đó cô bị anh tóm tay lại.

-Tôi...

-Nhị thiếu sao lại đến đây? Để tôi gọi tổng tài.-Mặc Phong thô bạo kéo tạt Diệp Thuần bắt cô đứng bên mình

-Không cần tôi tự lên. À, người phụ nữ của cậu làm tôi rất nhức đầu.

Trình Ngụy cười càn rỡ, nhìn hai người họ rồi vào thang máy.

-Phó tổng, anh gặp tôi gấp lắm sao?

-Ngay bây giờ.

Mặc Phong trừng mắt, kéo Diệp Thuần đi sên sệt.

Đến cầu thang bộ anh mới bỏ tay ra, Diệp Thuần còn chưa định thần thì Mặc Phong đã quát: “Em giỡn đủ chưa?”

-Anh nói gì? Tôi không hiểu.

Cô giỡn cái gì chứ?

-Em nghĩ vui lắm sao? Trình Ngụy là ai chẳng lẽ em không biết? Anh ta không phải Nhất Duy.

-Anh nói vậy là ý gì? Anh nghĩ Vu Diệp Thuần tôi là người như vậy sao?-cô tức giận, ủy khuất nhìn anh

-Em nghĩ tôi không biết chuyện em nói yêu Nhất Duy là giả hay sao? Trêu đùa tôi, em vui lắm sao?

-Tôi nghĩ anh nên bình tĩnh.

Không phải anh không bình tĩnh mà là cô không bình tĩnh được, cô sợ sẽ khôngy kìm chế mà nói phải.

Diệp Thuần quay người đi, nhanh chóng bị Mặc Phong kéo lại ép sát vào tường ngay sau đó môi bị Mặc Phong chiếm lấy.

Diệp Thuần liên tục quay đầu tránh đi lại bị anh dùng tay cổ trụ đầu mình lại không cho cô quay đi.

Diệp Thuần không còn đường lui, sau gáy lại bị anh giữ lấy nên chỉ còn cách chịu đựng nhưng mà Diệp Thuần cảm thấy cả người tê dại, tim đập liên hồi như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Ngọt ngào!

Trải qua một lúc Mặc Phong mới buông tha cho Diệp Thuần, nhìn xuống cô.

Anh rõ ràng cảm mến trước sự kiên cường cùng dịu dàng của Thừa Tuyết, nhưng mà đối với việc Thừa Tuyết với Nhậm Tử Phàm thì anh cũng không cảm thấy tức giận hay ghen tị bằng việc Diệp Thuần với Nhất Duy.

Mặc Phong hai tay chống trên tường siết chặt, quay người bỏ đi.

Diệp Thuần nhìn Mặc Phong không nói gì mà bước lên cầu thang, quay đầu mắt rưng rưng ngược nhìn tấm lưng của anh.

Cô không suy nghĩ gì liền bước lên từng bậc thang vòng tay ra ôm lấy anh từ phía sau.

Cả người Mặc Phong cứng đờ, nhìn xuống bàn tay đang ôm mình.

-Vì cái gì phải trêu đùa nhau?

Diệp Thuần cười cay đắng, yêu như thế này chỉ giỏi làm đau khổ cả hai bọn họ.

-Người bắt đầu trò chơi là em, không phải tôi.

Hôm đó người nói yêu Nhất Duy trước mặt anh là cô.

-Anh yêu Thừa Tuyết, không phải sao?

Bị Diệp Thuần hỏi trúng Mặc Phong chỉ im lặng không nói gì.

-Em không thể nào trở thành một cô gái như Thừa Tuyết, dịu dàng tốt bụng lại còn xinh đẹp nhưng mà em... yêu anh.

-Anh không phải người rộng lượng có thể nhường em cho Nhất Duy, anh cũng không hứa sẽ cho em được hạnh phúc cho nên... anh chỉ có thể nói, người bây giờ thích hợp với em, là Nhất Duy.

Lời nói của anh làm tan nát cõi lòng cô, Diệp Thuần nới lỏng tay mình ra, thất thần lùi về sau bước xuống bậc thang.

Cô không phải người anh trông đợi, nên dù có nói bao nhiêu câu “em yêu anh” chẳng nữa, rốt cuộc cũng chỉ nhận lại sự thờ ơ từ anh mà thôi.

Nói tới nói lui vẫn là anh không yêu cô.

-Tôi... ghét anh.

Cái này anh sẽ dễ dàng chấp nhận hơn là việc cô yêu anh.

Diệp Thuần quay người đi, nước mắt chực tuôn trào. Kể từ giây phút này, Vu Diệp Thuần cô cho dù là phải vòng đường đi hay là đau lòng đến nào, muốn gặp anh chừng nào cũng tuyệt không quay đầu lại.

Mặc Phong đứng im không quay đầu lại, hai tay nắm chặt thành quyền. Đến khi nghe được tiếng cửa mở ra rồi đóng lại, Mặc Phong mới nhịn không được quay đầu nhìn.

Cảm giác đau lòng nhất chính là, có rất nhiều điều muốn nói với cô lại chỉ có thể chọn cách im lặng nhìn cô quay đi.

-Vu Diệp Thuần... em nghĩ tôi không đau lòng sao?

— Phòng tổng tài —

-Xin lỗi, anh không thể vào.-Kim Mễ thấy Trình Ngự đang muốn xông vào phòng tổng tài thì ngăn lại

-Tôi đến có lí do chân chính, không phải gây sự.-Trình Ngự giờ giờ lá đơn thôi việc của Thừa Tuyết lên

-Đây là phòng tổng tài, không phải xông vào là được.-Kim Mễ nhất quyết không cho

-Sợ tổng tài bị tôi ám hại hay sao? Yên tâm, tôi không phải loại thiếu suy nghĩ.

Trình Ngự một khi đã muốn thì phải làm được, không quan tâm đến Kim Mễ liền tông cửa vào.

Bước qua tấm bình phong, nhìn thấy Nhậm Tử Phàm đang ngồi trên ghế tổng tài quay ghế hướng ra cửa sổ.

-Tổng tài, xin lỗi... tôi không ngăn được anh ta.-Kim Mễ cúi đầu chờ anh khiển trách

-Ra ngoài đi.

Kim Mễ thoát nạn vội vội vàng vàng đi ra ngoài không quên đóng cửa lại.

Nhậm Tử Phàm xoay ghế đứng lên đi tới ghế sô pha ngồi xuống.

-Hôm nay đến đây, là có việc gì?-Nhậm Tử Phàm ngược nhìn Trình Ngự, vẻ lạnh lùng cố hữu

-Cái này... có người nhờ tôi chuyển giùm.-Trình Ngự tự nhiên ngồi xuống ghế, đưa lá đơn tới trước mặt Nhậm Tử Phàm

Nhậm Tử Phàm nhìn ba từ “Đơn nghỉ việc” thì nhú mày, cầm lấy xem.

Coi được vài giây thì Nhậm Tử Phàm đặt lại xuống bàn, cự tuyệt: “Tôi không duyệt.”

-Tôi chẳng qua đến đây báo cho các người biết một tiếng, thật ra đối với việc này cho dù không được duyệt thì Thừa Tuyết vẫn nghỉ được.

Việc cón con thế này mà Trình Ngự còn không làm được thì danh tiếng của anh, anh tự động hủy hết.

-Việc cậu đưa Thừa Tuyết đi tôi còn chưa nhắc tới, cậu lấy quyền gì quản chuyện của cô ấy nhiều như thế?

-Tôi đem trả cô ấy cho cậu, nhưng chưa chắc cô ấy đã đồng ý. Đối với cậu thì cô ấy chỉ có hận.

-Trả Thừa Tuyết cho tôi, cô ấy hận tôi cũng được, tôi không muốn mất cô ấy.

Tối qua anh đã suy nghĩ rất kĩ, anh bây giờ không muốn mất cô lại không thể để Thừa Tuyết bên cạnh Trình Ngự. Thà là cô ở bên anh không thể như trước, hận cũng được nhưng mà anh có cô.

-Tôi sẽ đưa Thừa Tuyết về Hàn Lâm nhưng không phải lúc này. Tôi muốn chúng ta... cá cược.

-Cá cược...

-Vật cược là Thừa Tuyết.

Nhậm Tử Phàm nhú mày, không thể đoán Trình Ngự có âm mưu gì nhưng vẫn đồng ý cá cược.

67. Chương 54. Cá Cược.

Chương 54: Cá cược.

Bởi vì trong ba ngày này muốn ở bên cạnh Thừa Tuyết nên Trình Ngự giao hết mọi việc cho Nin, còn tắt luôn điện thoại và ở trong biệt thự với cô suốt.

Vừa từ Khởi Lạc về đến biệt thự, anh đã nghe được tiếng đồ đạc đổ vỡ.

Anh vội vã chạy vào rốt cục nhìn thấy Thừa Tuyết ngồi bên chiếc bình hoa đã vỡ nát. Người làm đứng bên cạnh thấy anh vào vội cúi người định nói thì anh đã đưa tay lên ám chỉ im lặng.

Anh ngoái người làm lại, hỏi: “Có chuyện gì với tiểu thư?”

-Sáng nay khi tỉnh lại tiểu thư đòi tự mình xuống bếp ăn sáng, chúng tôi muốn dìu cô ấy đi nhưng cô ấy không chịu. Khi này cô ấy đi xuống đây đã té rất nhiều lần, mỗi lần như vậy chúng tôi muốn đỡ cô ấy thì liền bị cô ấy gạt tay qua.

-Chị đi làm việc đi.

Trình Ngự phát tay, đi đến bên cô. Nhìn cô đứng dậy, hai tay quơ trước mặt muốn dò đường đi, anh bỗng đau lòng.

Anh bắt lấy tay cô, liền bị cô gạt ra: “Đừng giúp tôi, tôi tự mình đi.”

-Tôi không giúp em, chỉ sợ đồ trong nhà bị em làm vỡ hết.-Trình Ngự lên tiếng đùa giỡn

Cô im lặng mãi một lúc mới nói: “Xin lỗi.”

Anh giật mình hoảng hốt, vội nói: “Tôi chỉ nói đùa thôi, em đừng nghĩ là thật.”

Anh không nghĩ câu nói đùa của mình lại làm cô tổn thương.

-Không phải, đều do em. Chỉ vì em không nhìn thấy nữa mới...

-Anh nói em biết, sau này em mà nói câu gì tự làm tổn thương mình anh sẽ đánh vào mông em.-anh nghiêm túc nói

-Ách... đồ biến thái.

Nhìn thấy trên tay cô đầy vết trầy, thì anh đau lòng. Lại không muốn cô nói mấy câu như lúc này, liền nói:

-Đi, chúng ta ăn sáng.

Trình Ngự dìu cô lại bàn ăn ngồi xuống ghế, sau đó cầm đĩa lên nói: “Đây là đĩa của em.”

Lại nói tiếp: “Bên phải là món cá ngừ sốt cà chua, bên trái là trứng chiên, phía trước là canh xương hầm với củ cải trắng và cà rốt, kế bên là nước chấm.”

-Chỉ là bữa sáng, anh có cần làm nhiều vậy không?

-Bây giờ sáng trưa chiều tối anh đều sẽ dặn người làm nấu những món tốt ắt, em không được bỏ bữa càng phải ăn hết từng món.

Anh hoàn toàn nghiêm túc, ngồi xuống ghế cạnh cô.

-Được, xem như em không nói lại anh.

Thừa Tuyết cười cười gắp đĩa gấp thức ăn.

Kết quả là cái gì cũng không gấp được. Cô kiên nhẫn đưa đĩa “dò đường”.

-Em muốn ăn gì, để anh gắp cho em.-Trình Ngự đã chuẩn bị sẵn một đôi đĩa

Cô rũ mắt khẽ mím môi: “Cái gì cũng được.”

-Em ăn đi.

Anh gắp một miếng thịt cá ngừ bỏ vào chén cô. Thừa Tuyết cầm lấy chén tay dùng đĩa lừa thức ăn.

Suốt quá trình ăn đều do anh gắp thức ăn cho cô, Thừa Tuyết cảm thấy sóng mũi cay cay nhưng vẫn phải mỉm cười.

Trình Ngự nhận ra ánh mắt cô long lanh ứ nước cũng hiểu ra chuyện, đặt đĩa xuống vòng tay qua ôm lấy bả vai cô.

-Một lát anh đưa em tới nơi chôn cất mẹ em.

Đời người vô thường, vạn sự vô biên.

Con người ta nói đi là đi như vậy, cô còn chưa nói với bà một câu cuối cùng bà đã ra đi.

Đứng trước mộ bà Phương, Thừa Tuyết âm thầm rơi từng giọt lệ, tay ôm bó hoa cúc trắng trên tay.

-Mẹ, mẹ hãy an nghỉ đi.

Cô đưa bó hoa cho Trình Ngụ đặt lên mộ bà.

-Mẹ em mất, một phần cũng do anh.-Trình Ngụ đã đứng gần cô, nói tiếp

-Ngày đó anh đến gặp bà sớm biết Nhậm Tử Phàm đã tự ý để bà phẫu thuật, nhưng lại không nói với em.

-Bây giờ trách ai còn kịp hay sao? Mẹ em cũng đi rồi.

Người đáng hận nhất trong chuyện này là Nhậm Tử Phàm.

-Hôm đó mẹ em nói với anh, nếu một may bà xảy ra chuyện gì thì em tuyệt đối không được hận Nhậm Tử Phàm.

-Vì cái gì lại không cho em hận anh ta? Mẹ em vì anh ta mới chết, bà lại còn kêu em tha thứ? Em làm không được.

-Bà ấy nhờ anh nói lại, nếu em biết Nhậm Tử Phàm là Khởi thì với cái chết của bà đừng nên hận anh ta.

Khởi?

Vậy hóa ra Nhậm Tử Phàm là người tên Khởi kia? Anh là anh trai của Lạc? Vậy thì anh từ trước đến nay đối với cô có thật tâm?

-Rất cực những chuyện lúc trước là thế nào? Vì sao cái gì em cũng không nhớ.

Cô ai oán, nước mắt rơi ròng rã ôm đầu mình.

-Không cần ép bản thân mình, chúng ta quay về, chuyện sau này sau này tính.-Trình Ngụ đỡ cô, ân cần nói

Anh đỡ cô vào xe, giúp cô cài dây an toàn mới lái xe chạy đi.

Tất cả đều không thoát khỏi ánh mắt của một người.

Nhậm Tử Phàm dừng xe ở chỗ khuất gần mộ mẹ cô, ngồi trong xe nhìn ra bên ngoài.

Anh nhìn thấy cô khóc, trong mắt cô bi phần ai oán. Anh đau lòng. Nhưng mà nghĩ tới cô hận anh không muốn gặp anh thì kim lòng lại.

Nếu tất cả đều do ông trời trêu đùa bọn họ thì anh sẽ đối đầu với ông trời. Nhưng đáng tiếc trò đùa này quá lớn, anh có làm thế nào cũng không làm cô thay lòng được.

Ngã người dựa vào ghế, ngửa đầu nhắm khế mắt, lại nghĩ đến lời Trình Ngụ.

“Tôi cá khi tôi đưa cô ấy quay về Hàn Lâm, trong ba ngày cô ấy sẽ tự tay muốn giết cậu.”

Đó là một ván cược nực cười nhất mà anh từng cược. Sinh mạng của anh, chưa ai dám lấy. Trình Ngụ lại nói cô sẽ giết anh. Anh không sợ chết, chỉ sợ lời cược đó thành sự thật.

.

Trải qua ngày thứ hai sống ở biệt thự của Trình Ngụ, Thừa Tuyết được anh chăm sóc rất tốt. Buổi tối anh đọc sách cho cô nghe, sáng sớm giúp cô chuẩn bị bàn chải cùng khăn để rửa mặt. Lúc bác sĩ đến thì ngồi bên cạnh trấn an cô, lúc ăn thì giúp cô gấp thức ăn.

Cô ngoài cảm động ra thì chỉ có rất rất rất cảm động.

Ngồi ở ngoài vườn, gió thổi dịu nhẹ, hương cafe nghi ngút tan vào không gian. Mặc dù không nhìn thấy nhưng cô ngửi thấy mùi hoa thơm ngào ngạt. Đoán chừng xung quanh có hoa, có cây, có thảm cỏ xanh, không khí lại quang đãng, thiết nghĩ khung cảnh nơi này rất nên thơ.

Trình Ngụ nhìn thấy cô hướng mặt về nơi xa xăm, tận hưởng hương vị thiên nhiên thì bước tới.

-Trời đang giữa đông, em nên vào nhà thì hơn.

Cô đưa tay tìm kiếm anh, khi bắt được cánh tay anh thì nói: “Hôm nay không có gió to, nắng ấm không có hơi lạnh. Anh yên tâm.”

-Lúc sáng bác sĩ nói em không nên uống cafe.

Anh không bắt bẻ được chuyện này thì chuyển qua chuyện khác.

-Đây là Uyên Ương. Có để thêm sữa và đường.

Giọng cô chột yếu ớt, cổ họng đắng nghét khi nhắc tới hai từ “Uyen Ương”.

-Vẫn có vị cafe. Em nên uống cái này, còn ly Uyên Ương của em, anh uống thay.

Trình Ngụy đã dặn người làm làm nước ép cà rốt cho cô uống, vừa vặn đúng lúc đem tới.

Anh đưa ly cà rốt cho cô cầm.

-Nhị lão thiếu, anh đúng là ông già mà.

Cần nhân cô, anh chẳng khác nào ông già non.

-Anh ghi nhớ trong lòng đó. Đừng nghĩ anh quên. Bây giờ, mau uống đi.

Anh ngồi xuống ghế bên cạnh cô, cầm ly cafe trên bàn khuấy đều.

Cô biết cô không tránh khỏi nên ngoan ngoãn uống ly nước ép anh đưa.

-Cafe không tệ.

Khi anh uống vào vừa có đắng vừa có ngọt, mùi cafe không gắt, sữa cho không quá béo, giữ được mùi cafe và sữa. Quyện vào uống rất hợp miệng.

-Trình Ngụy, vì sao anh tốt với em vậy?

Có lẽ do cô may mắn mới gặp được người tốt bụng như anh.

-Bởi vì em giống như mẹ tôi. Rất hiền lành tốt bụng, lại rất quan tâm tôi. Ngoài mẹ tôi ra, thì chỉ có em.

-Mẹ anh luôn ở cạnh anh.

Cô biết câu chuyện lần trước anh kể là về anh.

-Em biết vì sao tôi hay gọi em là Tiểu Tam không?

Cô lắc đầu, chờ anh nói.

-Mẹ tôi rất thích những người con gái tên Tiểu Tam. Nghe có chút khiếm nhã nhưng mà bà nói sau này nếu bà có con gái hay là con dâu sẽ gọi bằng Tiểu Tam.

-A...

Hóa ra là vậy! Lúc đầu cô còn tưởng anh xem mình như “bồ nhí” của Nhậm Tử Phàm thì ra lại có ý nghĩa này.

-Nhưng... sao lại gọi tôi?

Cô không hiểu, anh và Nhậm Tử Phàm chiến tranh gay gắt như vậy sao lại gọi cô bằng cái tên có ý nghĩa này.

-Có lẽ em không nhớ, lần đầu khi tôi gặp em, em tựa như một mặt hồ mùa thu êm ả yên tĩnh. Tôi còn nhớ, lúc tôi bảo em rời khỏi Hàn Lâm, em nói em nợ chủ nhân nơi này, có chăng chết mới giải quyết được.

-Tôi bị sự điềm tĩnh của em làm kinh ngạc mà rung động. Mẹ tôi từng nói: Bà nợ ba tôi rất nhiều, cho nên cho dù ông ấy có rời bỏ đi thì không giải quyết được, trừ phi là bà chết. Lúc đó mẹ tôi cũng như em, cho nên tôi nghĩ đã tìm được người mà mẹ tôi nói, có thể gọi là Tiểu Tam. Tôi không nghĩ em sẽ là con gái bà, chỉ mong là con dâu.

Cô nghe đến câu cuối thì mở to mắt, không thể nhìn thấy anh đang nói giỡn hay là nghiêm túc.

-Nhị lão thiếu, em thấy anh già đi ba tuổi rồi đó.-Thừa Tuyết đưa tay lần từ từ lên mặt anh

-Em làm gì? Sàm sỡ tôi?

-Em muốn nhớ kĩ khuôn mặt anh. Em sợ sẽ quên mất.-Thừa Tuyết mỉm cười ảm áp như nắng mai, sờ khắp mặt anh

Cô sờ mắt, mũi, môi cả hai má cùng vùng trán của anh. Cô sợ khi đã quen với bóng tối, cô sẽ từ từ quên mất gương mặt của anh.

-Tiểu Tam, tôi sẽ không để em chịu thêm sự giày vò nào.-anh bắt lấy tay cô đặt bên má mình

Không cần cô yêu anh, anh yêu cô là đủ rồi.

Cô thật sự bị anh làm cảm động. Quanh đi quẩn lại vẫn là Trình Ngụy bên cô.

Cô tựa đầu vào vai anh, lòng vô cùng thanh thản, đưa tay đặt lên chân, anh nhẹ nhàng dùng bàn tay to lớn của mình đan vào tay cô.

Thứ tình cảm này, Thừa Tuyết không dám nhận. Trong lòng cô còn hình bóng của Nhậm Tử Phàm, với chân tình của Trình Ngụy cô không dám nhận cũng như cảm thấy không xứng.

68. Chương 55. Trở Về Hàn Lâm, Lòng Mang Thù Hận.

Chương 55: Trở về Hàn Lâm, lòng mang thù hận.

Một hôm Thừa Tuyết đang ngồi trong phòng điện thoại lại reo lên, mò mẫm một lúc lâu mới lấy được điện thoại.

-Xin chào, tôi là Thừa Tuyết.

“Cô Thừa Tuyết, tôi là bác sĩ điều trị ẹ cô.”

-Có chuyện gì sao?

“Thật ra có chuyện này, anh Nhậm Tử Phàm kêu tôi giấu cô nhưng mà tôi thấy cô cần biết.”

-Bác sĩ cứ nói.

Lòng bàn tay cô run rẩy, vô thức nắm chặt điện thoại lòng cô vô cùng bất an.

“Trước lúc phẫu thuật một ngày, anh Nhậm Tử Phàm kêu tôi... đổi quả tim phẫu thuật ẹ cô.”

-Sao... sao ạ?

Hai tay cô vô lực làm rơi điện thoại xuống, nước mắt bỗng rơi ra khỏi hốc mắt.

Vì lí do gì anh phải làm như vậy? Vì sao phải hại chết mẹ cô?

Cô cúi xuống mò lấy điện thoại, hai tay ướt đầm mồ hôi run rẩy đưa lên tai nghe: “Bác sĩ, vì sao ngài biết nguy hiểm lại nghe lời anh ta?”

“Xin lỗi cô, chúng tôi biết đáng lẽ nên cứu bà chứ không phải tiếp tay giết bà ấy, lúc đầu khi Phàm thiếu ra yêu cầu đó chúng tôi có thử gọi cho cô nhưng mà không liên lạc được, Phàm thiếu lại nói cô cũng đồng ý nên chúng tôi làm theo. Đến khi hôm phẫu thuật thất bại, chúng tôi thấy cô không biết gì hết.”

-Như vậy là đủ rồi. Cảm ơn vì đã cho tôi biết.

Cô cúp máy, tay siết chặt điện thoại, sau đó giống như điên loạn khóc thét ngay cả điện thoại cũng bị cô quăng đi. Tiếng điện thoại vỡ nát, bị ném vào tường nên biến dạng, từng mảnh từng mảnh.

Vì sao phải đối xử với cô như vậy? Thà là anh không cho cô hạnh phúc, anh để cô ở trong niềm hạnh phúc rồi lại một nhát đâm vào tim cô làm cô rơi xuống vực sâu vạn trượng.

Tim cô, giống như bị ai cào xé, hoặc là chính bàn tay anh bóp nát nó. Đau đến chết đi, đau đến cảm giác cũng không còn.

-Nhậm Tử Phàm, tôi hận anh...

Vì có gì phải hành hạ cô như vậy? Anh hận cô đến mức phải đối xử với cô như vậy sao? Cô đã làm gì anh? Kí ức của cô...

Người làm nghe tiếng cô la hét liền chạy lên, thấy cô quần quai nằm trên giường, khóc lóc la hét giống như phát điên thì sợ hãi liền chạy xuống nhà điện thoại cho Trình Ngụy.

Trình Ngụy nhận được cú điện thoại liền tức tốc chạy về, anh chỉ định ra ngoài mua vài thứ cho cô không ngờ đã xảy ra chuyện.

Khi anh vào đến phòng, mọi thứ rối tung, cô nằm trên giường ánh mắt đờ đẫn.

Mắt cô khóc đến sưng húp, đỏ hoe. Nước mắt vẫn còn trên mặt, đáng vẻ chật vật đáng thương.

-Tiểu Tam...

Trình Ngụy không biết đã xảy ra chuyện gì, lại nghĩ cô đau lòng do cái chết của mẹ mình nên vội an ủi cô.

-Trình Ngụy, anh nghe gì không? Là Nhậm Tử Phàm... anh ta đang cười khi thấy em như vậy... anh ta giết chết mẹ em...

Thời khắc này trông cô chẳng khác nào người điên.

Lòng cô giống như chết lặng, tâm cô cũng bị đem ra chặt thành trăm mảnh. Mỗi một nơi trên cơ thể đều như bị những lưỡi dao nhọn đâm vào.

-Em điên rồi sao? Bình tĩnh đi.

Anh đỡ cô ngồi dậy, lắc mạnh tay cô.

-Ha, anh ta hại chết ba em, bây giờ giết chết mẹ em. Em lại yêu hung thủ giết chết ba mẹ em. Anh bảo làm sao em không điên, không hận?

Cô cười rộ song nước mắt mạnh mẽ rơi.

-Rất cực là sao?

-Lúc này, bác sĩ nói trước ngày phẫu thuật anh ta đã kêu bác sĩ tráo đổi tim. Trái tim đó vốn có vấn đề.

Trình Ngụy từ kinh ngạc này chuyển sang kinh ngạc khác, lại không nghĩ Nhậm Tử Phàm lại tàn nhẫn với cô như vậy.

Nhưng mà... Trình Ngụy lại không tin đó là sự thật. Tình cảm Nhậm Tử Phàm dành cho cô là thật, anh có thể cảm nhận được. Thì làm sao Nhậm Tử Phàm phải làm cô hận anh ta?

-Em hận anh ta... cả đời này em tuyệt đối không tha thứ cho anh ta.

Cô oán hận, cắn phẫn nói. Cho dù là chết, cô cũng sẽ đem nỗi oán hận này theo.

-Điều anh không hiểu vì sao Nhậm Tử Phàm lại để lộ chuyện này cho em biết được?

-Bởi vì anh ta muốn em đau khổ đến chết.

Hận từ yêu mà ra, do yêu quá nhiều nên hận mới nhiều, nếu cô không yêu anh thì bản thân đã không chịu sự đau khổ này càng không hận anh hơn bao giờ hết.

-Có liên quan đến kí ức bị mất của em? -Trình Ngụy nhíu mày

-Chắc chắn. Em muốn gặp anh ta.

Ánh mắt cô tròn xoe, thống khổ biến mất lại chứa đầy oán hận.

-Một lát tôi đưa em đi. Ba ngày sau tôi đón em.

Trình Ngụy kêu người giúp cô sửa soạn lại, âm thầm gọi cho Nhậm Tử Phàm biết một tiếng.

Anh dẫn cô đi xuống nhà, ra xe ngồi vào. Chuyến này đến Hàn Lâm, không rõ sẽ có biến cố gì xảy ra.

— Hàn Lâm —

Khi Trình Ngự dìu Thừa Tuyết vào trong nhà, Tâm Nhi vội vàng chạy ra. Nhậm Tử Phàm cũng đi ra.

-Tiểu thư, chị về rồi.

Tâm Nhi vui vẻ nắm tay cô.

Cô đưa tay kiểm tay Tâm Nhi, khi nắm được thì cười vui vẻ: “Chị rất nhớ em.”

-Tiểu thư, mắt chị...

Không chỉ là Tâm Nhi mà ngay cả Nhậm Tử Phàm cũng kinh ngạc đến không tin.

-Bác sĩ nói sẽ mau khỏi. Em đừng lo.-cô tươi cười che giấu tâm trạng thật

-Em đưa chị về phòng.

-Chị tự đi. Chị muốn luyện tập một chút.

Thật ra đó chỉ là một phần nhỏ lí do, lí do quan trọng là cô biết Nhậm Tử Phàm vẫn luôn dõi theo cô.

Cô muốn anh biết, dù không nhìn thấy đường đi thì cô không cần ai dìu dắt, cô cũng không cần anh.

Cô đưa tay dò đường, lúc đi đụng này đụng nọ còn suýt làm vỡ đồ cũng may Tâm Nhi theo sau mới kịp thời giúp cô.

Không chỉ là Tâm Nhi mà ngay cả Nhậm Tử Phàm nhìn thấy cũng đau lòng.

Đợi cô đi lên cầu thang, dáng người biến mất dần, Nhậm Tử Phàm thăm rũ mắt đi vào ngồi lên ghế sofa.

-Mắt Thừa Tuyết là do di truyền, có thể cả đời cũng không nhìn thấy. Cậu nhìn thấy, đã vui vẻ hài lòng chưa?

Trình Ngự nói, ánh mắt giấu cợt Nhậm Tử Phàm.

-Thừa Tuyết bị như vậy, tôi không đau lòng sao?

-Cậu hại chết ba mẹ cô ấy, chung quy là muốn cô ấy đau khổ. Bây giờ mắt cô ấy đã không còn nhìn thấy gì, đáng lẽ cậu rất vui vẻ.

Trình Ngự mỉa mai, ngồi xuống ghế đối diện.

-Đúng là ba cô ấy là tôi giết nhưng mẹ cô ấy là ngoại ý muốn.

-Ngoại ý muốn? Vậy thì phải xem lại rồi.

-Cậu nói vậy là có ý gì?

-Cậu tự mình suy nghĩ đi. Ba ngày sau tôi đến đón Thừa Tuyết, nhớ chuyện chúng ta cá cược.

Trình Ngự nhoen môi, đứng dậy rời đi.

Lời của Trình Ngự làm Nhậm Tử Phàm không hiểu, rốt cục bên trong còn ẩn chứa điều gì?

Anh biết bọn họ không thể như lúc trước, nhưng mà anh sẽ bù đắp tất cả những đau khổ của cô. Dù là như lời Trình Ngự nói, anh cũng không oán trách.

Lúc trước là anh bị thù hận che lấp mới gây cho cô đau khổ nhiều như vậy, bây giờ anh dùng tất cả tình yêu của mình để bù đắp nỗi đau khổ kia của cô, không cầu mong được đáp trả, chỉ mong không rời xa cô.

Nhậm Tử Phàm lên phòng cô, nhìn thấy cô đang ngồi ở ngoài ban công. Tay đưa ra sờ lấy cánh hoa lưu ly.

Anh đi đến, mặc dù không gây ra tiếng nhưng cô vẫn nghe được.

-Tâm Nhi, giúp chị đem bình tưới đến đây, chị phải tưới cho chúng.

Nhậm Tử Phàm nghe cô nói thì đi lấy bình tưới cho cô.

Anh dùng tay mình cầm lấy tay cô, giúp cô cầm lấy bình tưới.

Thừa Tuyết nhận ra bàn tay này không phải của Tâm Nhi liền muốn rút về lại bị anh giữ lại.

-Thừa Tuyết, xin lỗi em.

Anh khụy một chân xuống, thật lòng nói tiếng xin lỗi cô.

-Anh có lỗi sao?

Cô cười cười, giống như mĩa mai.

-Đều là anh gây ra, cho anh cơ hội có được không?

-Cơ hội? Nhậm Tử Phàm anh bảo tôi làm sao cho anh cơ hội đây? Là anh làm tôi hận anh, không phải tôi không cho anh cơ hội.

-Không phải em nói dù thế nào cũng tha thứ cho anh sao?

-Tha thứ? Anh nghĩ đối với những việc anh làm tôi còn tha thứ được sao? Anh giết ba tôi, mẹ tôi, anh là hung thủ giết người.

Anh biết cô hận anh cũng tựa như lúc anh hận ba cô vậy. Cảm giác đó anh hiểu, kêu buông bỏ là một điều không thể nào.

-Trong những ngày này em cần gì cứ việc nói, anh sẽ đưa Diệc Thuần, Tư Nguyên và Viên Hy tới trò chuyện với em.

-Không cần, gọi Viên Hy tới được rồi.

Người có thể giúp cô lúc này chỉ có Viên Hy.

-Được, tôi sẽ gọi Viên Hy tới.

Phàm ở đời sẽ có lúc làm con người ta hối hận, anh phải làm sao cô mới tha thứ, phải yêu cô nhiều bao nhiêu, bù đắp bao nhiêu cô mới hiểu thấu nỗi lòng của anh!?

...

Mặc Phong và Mặc Hàng được sự phân phó của Nhậm Tử Phàm mà làm việc. Việc làm rất đơn giản, chính là qua Ma Cao đánh bài.

Nói đánh bài nhưng thật ra là muốn từ ông chủ sông bày đó lấy về một món đồ.

Là chiếc nhẫn ngọc bạch quý hiếm thời xưa, để lại từ mấy trăm năm của thời vua Mãn Thanh nên có giá trị liên thành. Bởi vì sắp đến đại thọ sáu mươi lăm của Tôn Thúc mà ông rất thích nó nên anh muốn đem về tặng ông.

-Cậu nói xem, có nên dùng súng dọa ông ta không?-Mặc Hàng ngồi trong xe dừng bên đường đối diện sông bài Tam Thập

-Ý kiến không tồi. Nhưng sợ nói ra lại bảo chúng ta không có lòng.-Mặc Phong nhún vai nhìn vào cánh cửa rộng mở kia

-Chỉ bằng giả cướp?

-Mặc Hàng, ý kiến càng tồi rồi.

-So với việc giết người, những chuyện khác tôi giải quyết không thỏa.

Mặc Phong định nói tiếp thì nhìn thấy chiếc Mercedes Benz dừng trước cửa, một loạt người áo đen kéo cửa xuống xe lại cùng đồng loạt kính chào một người.

-Ông ta tới rồi.

Ông chủ của Tam Thập được gọi là Sầm Oái, rất nhiều sông bạc ở Ma Cao là của ông ta nhưng Tam Thập là sông bài chính. Trong tay ông đang giữ chiếc ngọc bạch kia nên hai người bọn họ mới nhắm vào Tam Thập mà ra tay.

-Đi.

Trước nay một mình cả hai làm chưa bao giờ thất bại, nhưng đa số đều dùng súng giải quyết.

Bọn họ đứng trước cửa sông bài, nhìn lên hai chữ Tam Thập thì nhếch môi.

Tư Nguyên xuống xe lửa, hít thở không khí về đêm ở Ma Cao tinh thần cảm thấy thoải mái hơn.

Nếu Mặc Hàng biết cô lên theo anh tới đây, chắc chắn sẽ bị anh quăng vào phòng bắt cô kiểm điểm bản thân.

-Chúng ta đến Ma Cao làm gì cơ chứ?

-Chúng ta đi du lịch, nhân tiện anh có một cụ kiện cần qua Ma Cao, một công đôi việc.

-Em không biết. Em đi về.

-Diệp Thuần, anh cũng đặt khách sạn rồi.

-Mặc kệ anh.

-Diệp Thuần...

Tư Nguyên đang đứng ở nhà ga thì nghe tiếng đôi nam nữ nói chuyện, nhìn qua thì thấy một đôi nam nữ thanh tú, nhìn bọn họ như vậy giống như đang giận lẫy nhau rất hạnh phúc.

Nhưng mà cô nhận ra người nữ dường như có nỗi buồn và không quan tâm chàng trai, cô ấy không thích anh ta.

Chàng trai rất tuấn tú, lại thấy sự hạnh phúc trong đáy mắt anh, có thể thấy được tình yêu anh ta dành cho cô gái.

Tư Nguyên nhìn lại bản thân cảm thấy có chút chua xót, giá mà Mặc Hàng cũng quan tâm yêu thương cô như vậy.

Cầm túi xách lên Tư Nguyên dứt hai tay vào túi áo đi tìm khách sạn qua đêm.

Trải qua một đêm đánh bài, Mặc Phong và Mặc Hàng đều nắm được tẩy của bọn người Tam Thập. Nên quyết định tối mai làm một ván lớn nhanh hoàn thành nhiệm vụ.

Chỉ là lại không ngờ, khách sạn Mặc Phong và Mặc Hàng ở lại chính là khách sạn mà Tư Nguyên và Diệp Thuần, Nhất Duy ở.

69. Chương 56. Lừa Gạt

Chương 56. Lừa gạt.

Hôm sau bầu trời âm u, từng cơn gió đông thổi vào, Tâm Nhi giúp Thừa Tuyết sửa soạn chọn bộ quần áo dày một chút có thể giữ ấm cơ thể.

Tâm Nhi đang chải tóc cho cô thì Nhậm Tử Phàm từ ngoài đi vào, anh đi đến cầm cây lược từ tay Tâm Nhi, phát tay bảo Tâm Nhi đi ra.

Tâm Nhi nhẹ nhàng rời khỏi, Nhậm Tử Phàm cầm một lọn tóc lên chải mượt tóc cho cô.

-Tâm Nhi, chị muốn ra ngoài, em giúp chị buộc tóc đi.

Anh nghe cô nói muốn ra ngoài thì nhú mày, đặt lược xuống hai tay túm lấy tóc cô.

Tay anh chạm vào da thịt cô, Thừa Tuyết cảm nhận được không giống là tay của Tâm Nhi liền đưa tay giữ lấy.

-Tôi buộc cho em xong, sẽ dẫn em ra ngoài.

-Không cần anh giúp.

Cô hung hăng dùng tay gạt tay anh ra.

-Em như vậy ra ngoài rất bất tiện.-anh mặc dù có chút giận dữ nhưng mà lại kìm nén dịu giọng nói

-Tôi không muốn đi cùng anh, tôi không biết sẽ chết lúc nào không hay.-cô mĩa mai, đứng dậy mò đường ra khỏi phòng

-Em... bình tĩnh nói chuyện không được hay sao? Nếu một may em xảy ra chuyện gì thì...

-Tôi không cần anh quan tâm.

Cô gắt gỏng, lời nói đứt khoác. Anh trao cho cô bao nhiêu đau khổ là đủ lắm rồi.

-Tâm Nhi... Tâm Nhi...

Cô lần theo tường tìm ra cửa, gọi lớn tên Tâm Nhi.

-Một là tôi đưa em đi, hai là chúng ta đều ở nhà.-anh giữ tay cô lại, kiên quyết

-Bỏ ra. Tâm Nhi đưa tôi đi.-cô giùng giàng muốn rút tay về

-Tâm Nhi là người làm của tôi. Không có lệnh của tôi, cái gì Tâm Nhi cũng không làm theo lời em.

-Anh... bỏ ra. Tôi tự đi.-cô quả quyết, giựt mạnh tay mình ra

-Tôi thấy em chưa xuống tới cầu thang thì đã té chết rồi.

-Mặc kệ tôi.

Cô đưa hai tay ra mò mẫm đường đi. Nhưng mà chỉ cần đi được vài bước thì đụng trúng cái này không thì vấp phải cái kia. Khi ra khỏi phòng cũng té hết hai ba lần.

-Còn nói không cần. Tôi đưa em đi. Em mà lên tiếng tôi sẽ quăng em xuống hồ bơi.

Anh cảnh cáo cô xong liền sải chân đi đến bể thốc cô lên.

Cô kinh ngạc, phản ứng đầu tiên chính là giãy giụa.

-Nhậm Tử Phàm, thả tôi xuống.

-Em không tin lời nói lúc nãy của tôi sao?

Cô mím môi, nhất thời quy phục.

-Tôi cầu thang thả tôi xuống.

Thấy không có tiếng trả lời cô nghĩ là anh đồng ý nên im lặng.

Xung quanh cô bị mùi hương nam tính vây quanh, từng nhịp tim đều đặn vang lên.

Thình thịch... thình thịch...

Giống như nhịp tim của cô bây giờ.

Lúc cô ở trong lòng anh, nhịp tim anh và cô như hòa làm một, tất cả mọi thứ của anh cô đều muốn có được, con người, lí trí cả trái tim của anh.

Cô có được con người cùng trái tim của anh, đáng tiếc lại không nắm giữ được lí trí. Anh vốn không có trái tim nên dù là yêu cô, anh vẫn quyết tâm làm cô đau khổ!

Nhưng mà đáng tiếc, cô lại dùng cả trái tim mình để yêu anh, anh gieo ở tim cô một loại quả, đáng tiếc khi gặt hái lại là loại quả đắng. Cực đắng!

-Thả tôi xuống.

-Vẫn chưa hết cầu thang.

Cô nhả mày, anh đi nãy giờ vẫn chưa hết cầu thang, gạt ai chứ.

Chắc chắn là anh gạt cô.

Nghĩ đoạn cô liền lần tay nắm cánh tay anh, không suy nghĩ gì liền há miệng cắn lấy.

Nhậm Tử Phàm không đề phòng liền bị cô cắn đau nên tay nói lỏng vì vậy thả cô ra, Thừa Tuyết nhân cơ hội thoát khỏi vòng tay anh, nhưng chính là chân cô không chạm đất.

Nửa bàn chân đụng vào bậc thang không có thể liền ngã người về sau.

Rõ ràng... vì sao vẫn còn cầu thang?

Anh nhìn thấy cô té ngã về sau, liền bắt lấy tay cô kéo cô vào lòng chính vì vậy mà cả hai té nhào xuống cầu thang.

Cô sưng sờ, hoảng sợ, cái gì cũng không biết.

Cơ thể bị ai đó ôm rất chặt, chỉ đau một vài chỗ nhưng không nặng. Cô đưa tay sờ người bên cạnh.

-Tử Phàm... Tử Phàm...

Cô gọi thêm vài tiếng, lay người anh.

Viên Hy từ ngoài đi vào nhìn thấy Nhậm Tử Phàm đang ôm Thừa Tuyết mặt mày anh nhăn nhó tỏ vẻ đau đớn thì thất thanh gọi: “Anh...”

Ngay sau đó liền chạy tới đỡ lấy anh, đồng thời đẩy Thừa Tuyết ra.

-Viên Hy, em xem anh ấy có bị sao không?-cô gấp gáp, vạ phần lo lắng

Viên Hy thấy mắt cô cứ nhìn đâu đâu lại nhìn chăm chăm, hai tay quờ quạng khắp nơi thì nhúm mày.

Nhậm Tử Phàm ôm cô lặn vài vòng bậc thang, trên trán bắt đầu rỉ máu, khi tỉnh táo lại liền gạt Viên Hy ra khấn trương xem khắp người cô.

-Em... không sao chứ?-anh khàn giọng, hình như rất đau

-Anh có bị làm sao không? Sao lại đỡ tôi?-sóng mũi cô đỏ ửng lên

-Không sao là tốt.

Lúc này thật ra là anh cố ý đi lên xuống cầu thang, chẳng qua anh muốn bế cô lâu một chút, lúc cô quay về đã xa cách anh, bây giờ có cơ hội nên anh không muốn bỏ lỡ. Không ngờ lại ra có sự này.

-Anh... trán của anh...

Viên Hy thấy máu anh rỉ máu ngày càng nhìn thì lo lắng vô cùng.

-Không sao.

-Anh bị làm sao?-cô đưa tay ra sờ tay anh, lại lần đến mặt sờ lung tung

-Được rồi, tôi không sao. Em sờ một hơi mặt tôi sẽ biến dị đó.

Anh túm lấy tay cô, cười dịu dàng lại đỡ cô đứng lên.

Viên Hy đối với nụ cười đầy dịu dàng này của anh quả là không quen. Từ bao giờ anh lại quan tâm người con gái khác hơn cô chứ?

-Chị Thừa Tuyết, mắt chị làm sao vậy?-Viên Hy đối với Thừa Tuyết chính là căm ghét, nhưng trước mặt Nhậm Tử Phàm lại thay đổi

-Mắt chị... do bị một số vấn đề nên không nhìn thấy được.

Cô cười chua xót.

-Viên Hy, đúng lúc Thừa Tuyết muốn ra ngoài, em đi với cô ấy đi.

-Em... thôi được rồi.

Viên Hy vốn nghe tin Thừa Tuyết đã quay về nên định qua xem thế nào, lại không nghĩ mắt cô lại không nhìn thấy gì mà anh lại có thể thay đổi đến không nhận ra.

-Em giúp chị đến Rosso, chị muốn gặp bạn.

-Em đưa chị đi. Nào.

Viên Hy nắm lấy tay cô, dìu cô đi.

Nhậm Tử Phàm đợi Viên Hy dắt Thừa Tuyết mới ngồi xuống ghế sofa.

Lúc này anh cái gì cũng không nghĩ tới, nhìn thấy cô ngã xuống cầu thang thì hoảng sợ bội phần, không cần biết gì liền đỡ lấy cô.

Có lẽ đây là yêu!

Đáng tiếc, lúc này đây chỉ anh yêu cô.

.

Viên Hy dẫn Thừa Tuyết ra Rosso, đi vào Vòm Lá Phong chọn một chỗ ngồi thích hợp.

-Bạn chị đâu?-Viên Hy nhìn xung quanh cô hỏi

-Là em.-Thừa Tuyết cười nhẹ

-Em sao?

-Lúc đầu chị định Tâm Nhi dẫn chị ra đây rồi chị điện thoại cho em. Không ngờ em lại đến Hàn Lâm.

-A, chị tìm em có gì không?

-Chị chỉ có vài chuyện muốn hỏi em. Em hứa hãy trả lời chị thật lòng.-cô nắm lấy tay Viên Hy

-Em hứa.

-Thật ra anh em... và chị là như thế nào?

Cái cô muốn là tìm lại kí ức của mình, cho nên cô mới bắt đầu từ Viên Hy.

Viên Hy sững người trước câu hỏi của cô, suy nghĩ một lát lại ra vẻ khó xử nói: “Em... không rõ. Hay là chị đi hỏi anh ấy đi.”

-Em rõ. Làm ơn nói với chị đi.-cô năn nỉ gần như cầu xin

-Nhưng mà chị hứa đừng... kích động quá.

Lòng ai khi yêu không ích kỉ? Có người sẽ nhượng bộ nhưng có người sẽ bất chấp để có được tình yêu.

-Anh hai... vốn không yêu chị, tất cả đều do anh hai sắp đặt. Em nhớ lúc anh hai đưa chị về đã đối xử không tốt với chị, ép chị đi đến cái chết. Lúc đó chị lao ra đường lại may mắn không chết chỉ mất đi kí ức nên anh hai mới tương kế tựu kế dàn xếp mọi chuyện.

Thừa Tuyết tưởng chừng mọi thứ xung quanh đều sụp đổ, trong lòng cô hàng vạn hàng nghìn con dao nhọn đâm thủng. Lời nói của Viên Hy chẳng khác nào lưỡi dao giết chết cô.

Sự thật này quá đổi tàn nhẫn với cô, so với cái chết còn đau đớn trăm vạn lần.

Nếu biết yêu anh chỉ gây tổn thương cho cô thì cô thà rằng ngay từ đầu đã không bắt đầu mối quan hệ này, nhưng đáng tiếc dù cho có phép màu cũng không cứu vãn được.

Nước mắt nóng hổi rơi ra khỏi hốc mắt, giống như từng hạt thủy tinh trong suốt rơi xuống mặt ướt đầm hai tay cô.

Lòng cô đau đớn, trái tim chết lặng.

Viên Hy nhếch môi cười, nhìn thấy Thừa Tuyết đau khổ như vậy quả thật lòng Viên Hy rất sung sướng. Thứ mà Viên Hy muốn, một là của Viên Hy, hai là ai cũng đừng hòng có.

-Nhậm Tử Phàm, vì cái gì phải làm như vậy? Tôi hận anh, tôi hận anh...

Tiếng kêu oán hận của Thừa Tuyết như xé nát không gian, mọi người qua đường đều dừng lại nhìn cô, tất cả đều là ánh mắt tội nghiệp.

Viên Hy đứng lên, lùi về sau nhìn Thừa Tuyết.

-Cô xem, cô bây giờ tội nghiệp bao nhiêu, mọi người đều đang tội nghiệp cô. Tô Thừa Tuyết, nếu cô còn không cách xa anh ấy ra thì tôi nhất định làm cô đáng thương hơn.

Viên Hy cười cay độc, ánh mắt xinh đẹp ngày nào chỉ còn có sự ghen ghét đố kỵ thù oán.

- - -

Tư Nguyên hòa vào dòng người đông đúc cầm theo máy ảnh chụp phong cảnh Ma Cao.

Tư Nguyên định là đi theo Mặc Hàng tạo cho anh sự bất ngờ khi nhìn thấy nhưng mà lại sợ ánh mắt lạnh lùng kia của anh. Quả là không có can đảm.

-Hay là đi về? Không được, không được.

Trong lòng Tư Nguyên chiến tranh giữa ở lại và đi về, không tìm được đường thỏa.

-Hay là hỏi chị Thừa Tuyết? Ấy không được, Mặc Hàng nói quan hệ giữa chị ấy và Phạm thiếu không tốt, không nên quấy rầy.

Tư Nguyên vừa đi vừa lẩm bẩm, vài người qua đường nhìn cô như đang nhìn kẻ không được bình thường.

Tư Nguyên vuốt lại tóc, rối rắm trong lòng.

-Cô à...

Phía sau có người vỗ vai cô, Tư Nguyên quay lại nhìn thấy một bà lão.

-Bà bà, bà biết nói tiếng Việt sao?

-Ta là người Việt qua Ma Cao sinh sống.-bà lão cười nhân hậu nói

-A, vậy bà gọi cháu có gì không?-Tư Nguyên khom người hỏi bà

-Ta mang theo nhiều đồ không vác nổi, cháu giúp ta mang về nhà được không?

Tư Nguyên nhìn thấy hai túi đồ to dưới chân bà lão suy nghĩ vài giây, có thể vừa giúp bà lão vừa suy nghĩ chuyện nên về hay ở lại. Thuận cả đôi đường.

-Được ạ, bà để cháu xách.

Tư Nguyên vui vẻ nhận lời cầm lấy túi đồ.

-Cảm ơn cô gái, cô thật tốt bụng.

Bà lão dẫn Tư Nguyên đi qua vài con đường nhỏ, rẽ vài khúc quẹo, cuối cùng đi vào một con hẻm nhỏ.

-Bà bà à, nhà bà cũng xa thật nha.

-Gần tới rồi, gần tới rồi.

Bà lão chỉ về trước lại tiếp tục đi.

Đi một lát Tư Nguyên lại không đuổi kịp bà lão, nhìn khắp nơi cũng không nhìn thấy bà. Sao bà lại đi nhanh thế a?

-Bà bà... bà bà...

-Ta ở đây.

Tư Nguyên nghe giọng nói ở phía sau thì mỉm cười quay đầu không ngờ lại bị thổi bột thuốc mê.

Tư Nguyên lảo đảo lùi về sau, trước mắt dần mờ mịt. Trước khi ý thức mất hẳn cô nghe được giọng nói của bà lão: "Cô gái, xin lỗi cô. Là cô không nên giúp lão."

70. Chương 57. Ý Định Trong Lòng

Chương 57: Ý định trong lòng.

Nhất Duy đến Ma Cao chẳng qua có vụ kiện cần qua Ma Cao điều tra, sáng sớm đã đi mất. Diệc Thuần thức dậy qua phòng bên cạnh không thấy ai thì ảo não đi vào thang máy.

Nhất Duy đúng là thương cô thật nhưng mà công việc anh còn “thương” hơn.

Đứng trong thang máy xuống tầng 1, thì ở tầng sáu có người muốn vào thang máy liền dừng lại mở cửa.

Mặc Phong cùng Mặc Hàng đứng đợi ở ngoài cửa, đúng lúc bên cạnh có hai người đang khiêng thùng đồ to trên vai che mất tầm nhìn.

Cả hai đi vào, Diệc Thuần không nhìn rõ ai ở phía sau hai thùng hàng kia mà Mặc Phong cũng không thấy.

Thang máy khép lại, từ từ dịch chuyển xuống tầng 1.

Đứng trong thang máy, Diệc Thuần cùng Mặc Phong không ai biết đến sự hiện diện của nhau.

Có lẽ cũng giống như tình yêu của bọn họ, vốn định sẵn có một tường rào ngăn cản.

Thang máy dừng ở tầng 1, cửa chậm chậm mở, tất cả bọn họ đều đi ra ngoài.

Hai người khiêng thùng hàng ở giữa che mất cả hai đi.

Đến khi Mặc Phong rẽ đi thì Diệc Thuần đã đi thẳng ra cửa lớn.

Bọn họ còn yêu, tình chưa cạn nhưng đáng tiếc đã cạn duyên.

Diệc Thuần đứng nhìn lòng Ma Cao, bỗng chốc cảm thấy thật nhỏ bé, lại nhớ đến nam nhân kia.

Câu nói cắt đứt mối quan hệ vừa hình thành giữa bọn họ vẫn còn trong tâm trí cô, anh thà nhường cô cho người khác cũng không thêm gạt cô một lần là nói yêu cô.

Nếu như một ngày, cô nói sẽ lấy Nhất Duy, liệu anh có kêu cô đừng lấy hay không? Liệu anh có đứng yên nhìn cô lấy Nhất Duy còn chúc phúc không?

Cho dù là thế nào, tất cả đều gây vết thương dẫu trong tim cô.

Bắt một chiếc xe dành cho khách du lịch, Diệc Thuần một mình ngồi lên xe, hướng mắt nhìn cảnh vật xa hoa lộng lẫy kia.

Lạc lõng.

Ít nhất có thể dùng hai đó cho cô lúc này.

.

Con người ta khi khóc xong sẽ cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng hơn nhưng mà Thừa Tuyết khóc xong lòng lại càng nặng trĩu, tâm can tự lúc nào đã chết lặng.

Viên Hy dắt cô về Hàn Lâm, Tâm Nhi thấy cô lại khóc không kìm được đau xót.

-Tiểu thư Viên Hy, cô có cần uống gì không?

-Không cần tôi phải đi rồi.

Viên Hy dìu Thừa Tuyết lên phòng xong thì nói, sau đó lại quay qua Thừa Tuyết: “Chị, em phải đi rồi. Chị đừng suy nghĩ tới nữa.”

-Chị sẽ.

Viên Hy quay người đi, ánh mắt đặc ý nụ cười thêm sắc xảo.

Tâm Nhi lấy thuốc cho cô uống, Thừa Tuyết không nhiều lời uống hết, sau đó bảo Tâm Nhi cứ lo làm việc của mình không cần lo cho cô.

Tâm Nhi lúc đầu lo sợ cô không nhìn thấy gì sẽ xảy ra chuyện nhưng vì Thừa Tuyết cứ dùng lời lẽ thuyết phục nên cũng đành thuận theo.

Thừa Tuyết đợi nghe thấy tiếng đóng cửa cùng tiếng bước chân xa dần mới từ từ đứng lên.

Cô đi sát tường từ từ nò ra cửa, bước qua phòng bên cạnh - phòng của Nhậm Tử Phàm.

Cô hận anh. Tuyết không tha thứ cho anh.

Mò một lát mới đến được bàn làm việc của anh, lần xuống dưới kéo ngăn kéo ra.

Do không nhìn thấy nên cô không thấy được chiếc webcam nối với máy PC trên bàn vẫn đang hoạt động.

Bên trong là một khẩu súng.

Tay cô sờ được thứ cứng cáp, đoán chắc là súng thì cầm lên.

Cô chết cũng được, anh chết cũng được miễn là cả hai đừng dính dáng gì tới nhau càng không thể tồn tại cùng nhau.

-Nhậm Tử Phàm, anh giết ba mẹ tôi, lừa gạt tình cảm của tôi, tôi nhất định sẽ không tha thứ cho anh.

Cô muốn chấm dứt mối quan hệ này, càng để lâu người đau khổ chỉ là cô, càng không dứt khoát thì cô sẽ mang thương tích đầy người.

Viên Hy nói là anh vốn không yêu cô, đều là bịa đặt vậy thì bây giờ tất cả những lời nói trước kia cô đều không tin.

Thừa Tuyết nắm lấy khẩu súng, ý định trong lòng đã hình thành.

- - -

Bầu trời Ma Cao thấp sáng bởi ánh đèn lấp lánh cùng vì sao đêm trên trời cao. Phố thị lên đèn, người người qua lại.

Trong một nhà trọ, nam nữ ra vào tấp nập, nam bao nhiêu tuổi cũng có chỉ có nữ là luôn trẻ trung xinh đẹp.

Thuốc mê hết tác dụng, Tư Nguyên khẽ mở mắt ra, trước mặt là một căn phòng xa lạ. Nơi này giống như phòng ngủ, ngoài giường lớn ra chỉ còn bộ bàn ghế.

Tư Nguyên tỉnh táo lại nhìn khắp nơi, ngoài cửa chính ra thì có một cửa sổ nhỏ. Lại nhớ đến chuyện lúc sáng thì hoảng hồn.

Đừng nói... là cô bị bắt cóc nha? Bà lão đó là kẻ lừa gạt.

Tư Nguyên lập tức xuống giường, chạy ra cửa vặn nắm đấm lại bị khóa ngoài.

-Mở cửa, mở cửa.

Dù cho Tư Nguyên có la khan cổ họng thì cũng không ai mở cửa cho cô. Tư Nguyên mím môi lo sợ, liền nghĩ trèo ra cửa sổ.

Nhưng mà kế hoạch hoàn toàn thất bại khi mà cửa sổ này lại là cửa sổ ở tầng ba. Vả lại khung cửa làm bằng sắt ô vuông, bàn tay chỉ lọt qua vừa dùng nói là cả người.

Trong lúc lòng đang sợ hãi không biết làm sao thì bên ngoài truyền tới tiếng mở cửa.

Một người đàn ông Việt nói chuyện với người Ma Cao ở đây. Nội dung đối thoại cô không biết là gì nhưng mà cô nghe được một câu: "Ngài sẽ rất thích cô gái này."

Ngay sau đó cửa mở, Tư Nguyên dùng sát vào tường nhìn bọn họ.

Hai người đàn ông, một người khoảng ba mươi mấy còn người kia đã ngoài bốn lăm.

Người trẻ tuổi nói vài câu với ông ta thì ra ngoài. Để một mình Tư Nguyên cùng ông ta ở lại trong phòng.

Ông ta đáng người khá mập mạp, tay đeo nhẫn rất to, hàm răng có trồng hai chiếc răng vàng đến chói mắt.

-Lại đây nào.-ông ta ngoắc tay

Mặc dù Tư Nguyên không hiểu ông gì nhưng qua hành động cũng hiểu rõ.

Cô lắc đầu đầy lo sợ.

-Tôi đã trả tiền để cô phục vụ tôi, đừng làm tôi tức giận.

Tư Nguyên lại càng không hiểu ông ta nói gì, kịch liệt lắc đầu.

Hình như ông ta không vui, chửi léo xéo vài câu liền đi lại phía Tư Nguyên.

Tư Nguyên lần theo tường mà đi, nhìn ông ta tràn ngập lo sợ: “Tránh xa tôi ra, đừng đến gần tôi.”

Miệng ông ta chửi gì đó, trực tiếp đưa tay tóm lấy Tư Nguyên.

-A, ông buông tôi ra... tôi không muốn.

Tư Nguyên giãy giụa, phản kháng mạnh mẽ.

-Mặc Hàng, cứu em...

Tư Nguyên bị ông ta giữ chặt hai tay, sợ đến bật khóc trong lúc hoảng sợ gọi tên Mặc Hàng.

Đánh tiếc dù cho gọi trăm lần tên anh thì Mặc Hàng vẫn không xuất hiện, Tư Nguyên bị ông ta đè xuống giường.

.

Đi cả một buổi Diệc Thuần quay trở về khách sạn, vừa xuống xe đi vào trong thì đúng lúc Mặc Phong và Mặc Hàng đi ra.

Diệc Thuần nhìn thấy anh, cứ như Trái Đất ngừng quay, mọi thứ xung quanh đứng yên chỉ có anh là di chuyển tới cô.

Tim nhói, mà lòng còn đau hơn vạn lần.

Mặc Phong vốn cùng Mặc Hàng đi đến Tam Thập định trong tối nay lấy chiếc nhẫn ngọc kia đem về lại không nghĩ nhìn thấy cô.

Thân thể anh cứng đờ dừng bước.

Diệc Thuần lấy lại vẻ mặt bình thường vốn có, thản nhiên nhìn anh ngay cả nụ cười cũng không có.

Đúng lúc Nhất Duy quay về khách sạn thấy Diệc Thuần đứng ngay cửa không vào, lại thấy Mặc Phong ở đối diện.

Đi xuống xe, Nhất Duy gọi tên cô: “Diệc Thuần.”

Sau đó cởi áo khoác của mình khoác lên vai cô, nói tiếp: “Coi chừng cảm lạnh.”

Diệc Thuần mỉm cười, khoác lấy tay anh: “Chúng ta vào thôi.”

Nhất Duy gạt đầu, nhìn Mặc Phong nói: “Mặc phó tổng, thật trùng hợp. Anh cứ lo việc của mình đi. Xin phép.”

Sau đó cùng cô khoác tay nhau vào trong, Diệc Thuần còn dựa đầu vào vai anh. Trông cả hai rất hạnh phúc.

Mặc Phong cười cay đắng. Cô trả thù anh bằng cách này thì quả là trẻ con nhưng mà trò trẻ con của cô lại làm anh ghen tị cùng đau lòng.

-Là cô ta sao?

Mặc Hàng quan sát rất tốt, dễ dàng nhận ra tình cảm giữa bọn họ.

-Đi thôi.

Mặc Phong không trả lời nói sang chuyện khác.

-Không ngờ cũng có ngày này.

Mặc Hàng nói đúng, bọn họ là sát thủ chưa từng nghĩ sẽ yêu hay nếm trải mùi vị tình yêu vậy mà cũng có ngày này.

Lên xe, định cho xe chạy đi thì điện thoại Mặc Hàng reo máy, Mặc Hàng lấy ra nghe.

Sắc mặt anh nhanh chóng biến sắc.

-Tôi tới ngay.

Lại xoay qua Mặc Phong: “Hôm nay không được, ngày mai chúng ta đi.”

Nói xong thì người cũng đã đi xuống xe, Mặc Phong nhìn Mặc Hàng gấp như kẻ thù đuổi tới nơi cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Mặc Phong cười lắc đầu đi xuống xe quay về khách sạn.

— Đồn cảnh sát —

Mặc Hàng chạy vào đồn cảnh sát, trong phòng có rất nhiều người bị bắt.

Anh đảo mắt tìm kiếm hình dáng quen thuộc. Nhanh chóng tìm ra dáng vẻ của Tư Nguyên.

Cô ngồi ở góc tường, hai tay ôm chân mình, bộ dạng rất sợ hãi, quần áo lại không chỉnh chu.

Anh đi đến, chạm tay vào người cô.

Cô theo phản xạ né đi ngược mắt nhìn anh, nhìn thấy người trước mặt là anh lập tức nước mắt chảy ra: “Mặc Hàng...”

Cô nghĩ anh sẽ ôm cô vỗ về an ủi cô, nhưng không, anh lại nhìn cô bằng ánh mắt tức giận, quát cô: “Em sao lại chạy tới đây? Còn đi vào ba cái chỗ... như vậy?”

Tư Nguyên ủy khuất, uất ức đến khóc nghẹn ngào, phần nộ nói: “Vì sao anh không an ủi em? Vì sao anh không hỏi em có bị làm gì không? Vì sao anh không hỏi rõ ràng mà chỉ quát tháo em?”

Anh im lặng, dường như không thể trả lời.

-Lúc nào anh cũng la mắng em, em như thế này em muốn sao, danh dự của em đều bị hủy hoại sao anh không hỏi em có làm sao không thì chỉ quát mắng em?

-Anh đi giết ông ta.

-Giết giết giết, ngoài từ giết ra anh không thể làm gì khác sao? Hôm nay em thành ra thế này đều do anh. Em ghét anh lắm.

Cô khóc lớn, dùng tay đẩy anh ra.

Anh còn hơn cả tảng băng, lúc nào cũng cứng ngắt, cô rủ anh đi tản bộ anh lại bảo anh tập thể hình đủ rồi, cô vì anh làm bánh ngọt anh lại một câu không ăn liền vứt đi.

Hôm nay cô xảy ra chuyện anh không an ủi hỏi han cô một câu thì đã la mắng cô. Loại đàn ông ngay cả cách quan tâm người phụ nữ cũng không có thì cô thà ở cùng một pho tượng đá.

-Anh là người bảo lãnh của cô ấy?-một vị cảnh sát đi tới phía họ dùng tiếng Trung hỏi

-Phải.-anh đáp lời

-Chúng tôi nghi ngờ cô ấy bán dâm, phiền anh theo tôi.

Nghe thấy vậy Mặc Hàng nổi giận, nhìn viên cảnh sát lạnh băng nói: “Bạn gái tôi không phải loại người đó.”

-Nhà trọ đó là khu vực bị nghi ngờ bán dâm nhiều nhất, tất cả người ở đây đều ở đó và họ cũng đã thú nhận. Cô gái này lại ở đó cùng một người đàn ông trong phòng. Chúng tôi có quyền nghi ngờ và bắt giam cô ấy.-vị cảnh sát nói

-Tôi muốn gặp chủ của phòng trọ đó.

-Bọn họ đã chạy mất rồi.

Mặc Hàng dường như không chịu đựng được, lại nói: “Tôi muốn gặp cục trưởng.”

Tư Nguyên ngồi ở góc phòng nhìn vào văn phòng cục trưởng, hai mắt nhanh chóng sụp xuống.

Lúc này là cô nhất thời nóng giận mới nói như vậy, dù sao đó cũng là lỗi của cô. Ai mà nghe xong tin đó có thể bình tĩnh được chứ?

Cửa phòng mở, vị cục trưởng đối với Mặc Hàng rất nồng hậu vui vẻ.

Mặc Hàng nói với ông ta vài câu thì đi lại phía cô.

Anh nắm lấy tay cô trực tiếp kéo cô đi khỏi đồn cảnh sát.

71. Chương 58: Đánh Mất

Chương 58: Đánh mất.

Buổi tối, Nhậm Tử Phàm trở về Hàn Lâm, anh lên phòng mình tắm rửa xong thì một lúc lâu mới đi sang phòng Thừa Tuyết.

Tâm trạng anh có chút nặng nề!

Thừa Tuyết nằm trên giường nghe thấy tiếng mở cửa thì hai tay nắm chặt.

Bên giường lún sâu xuống tay cô càng siết chặt, móng tay ghim sâu vào da thịt.

Anh nhìn xuống tay cô nắm lại thì dùng tay nắm lấy gỡ ra.

-Vẫn chưa ngủ sao?

Anh nhẹ giọng, gỡ tay cô ra xong thì đặt lại xuống giường.

Cô mím môi, do dự một lát thì nói: “Anh nên về phòng ngủ.”

-Em chán ghét anh tới vậy sao?

Anh cười khỏ, lúc trước là cô theo đuổi tình yêu của anh, bây giờ là anh van xin tình yêu của cô.

Lòng cô đau như có dao đâm vào, nhưng nghĩ đến những kế hoạch nhần tâm kia của anh lòng cô lại càng thắt chặt. So với yêu thì hận còn nhiều gấp trăm lần.

-Nếu em muốn giết chết anh, anh sẽ không oán hận. Điều là anh nợ em.

Tâm cô dao động mạnh mẽ, giống như bị một tảng đá đập trúng.

Cô giết anh chẳng khác nào giết đi chính mình nhưng mà cô không có lựa chọn nào khác.

-Sớm biết có ngày này thì sao lúc trước anh vẫn làm?

Anh không nghĩ sẽ có ngày mình cùng cô yêu nhau, nếu không có thù hận thì cũng nghĩ tới cô cùng Lạc yêu nhau, cô có khi đã là “em dâu” của anh.

Nhậm Tử Phàm thở dài rất khẽ lại lọt vào tai cô.

Cô cười chua xót: “Lúc đầu tôi không dám yêu anh, nhưng mà hôm nay tôi yêu anh được thì sẽ hận được.”

-Vì sao em không thể tha thứ cho tôi?

Thù hận giữa bọn họ chẳng lẽ chưa đủ? Tình yêu của bọn họ chưa đủ để xóa bỏ thù hận này sao?

Ông trời thật biết cách trêu đùa bọn họ.

-Tôi không muốn có bất kì quan hệ gì với anh.

-Thà rằng em giết tôi còn hơn em cứ cầm hận tôi.

-Đàn ông các anh rất mau quên nhưng đáng tiếc phụ nữ chúng tôi nhớ rất lâu người làm bọn họ đau khổ. Nếu anh không còn gì nữa thì đừng làm phiền tôi, tôi phải ngủ.

Cô đắp chăn, quay mặt đi.

Ai mà biết lòng bàn tay ở bên trong chăn đã dẫm ướt mồ hôi, tay run rẩy như không còn sức lực.

Nếu anh còn không đi sớm muộn cô cũng bị anh nhìn thấy vẻ mặt đầy nước mắt của mình.

Bên giường đã không còn lún xuống, Thừa Tuyết đến khi nghe được tiếng mở cửa rồi đóng lại thì mới rũ bỏ khuôn mặt lạnh lùng thù hận kia.

Cô thật sự muốn tha thứ cho anh, muốn ôm lấy anh tận hưởng sự dịu dàng cùng ngọt ngào của anh, lắng nghe nhịp tim khỏe khoắn kia nhưng mà mỗi khi cô muốn đến gần anh thì có một sợi dây xích buộc dưới chân trói cô lại không cho cô đi đến bên anh.

Là nghiệt, không tránh khỏi!

Tốt nhất chính là dùng kéo đứt khoắc cắt sợi dây tình cảm này, còn lưu lại sẽ còn giày vò nhau.

Nếu anh không giết ba mẹ cô, nếu anh không lừa gạt tình cảm cô, nếu anh nói thật với cô thì mọi chuyện đã đơn giản hơn rất nhiều.

-Tử Phàm, Tử Phàm... Tử Phàm.

Cô khao khát được gọi tên anh, nhưng mà chỉ có thể gọi trong bóng đêm, cô đơn và không có anh.

Cô thu người vào sâu trong chăn, giống như con rùa muốn che giấu lẫn trốn bên trong chiếc mai cứng rắn để không bị tổn thương.

Mối tình này, làm cô tâm tê liệt phé!!!

.

Mặc Phong đi vào khách sạn, lại vô tình nhìn thấy Diệc Thuần và Nhất Duy ngồi ăn tối.

Cổ họng như nuốt phải thứ gì đó rất đắng, Diệc Thuần ngồi bên cạnh Nhất Duy cười rạng rỡ hạnh phúc mà Nhất Duy đối với Diệc Thuần rất ân cần chu đáo.

Mặc Phong bước đi, hai tay khê nắm lại. Bây giờ anh rất muốn đi đến kéo Diệc Thuần đi, đáng tiếc lại không có dũng khí càng không có tư cách.

Có lẽ Mặc Phong không biết, Diệc Thuần vốn vẫn đang theo dõi anh, anh vừa bước vào khách sạn cô liền ở bên Nhất Duy cười nói hạnh phúc.

Cô không nghĩ sẽ làm anh ghen nhưng cô chỉ muốn anh biết cô vẫn đang rất hạnh phúc.

-Diệc Thuần, đến khi vụ kiện này xong chúng ta về quê thăm ba mẹ em, có được không?-Nhất Duy giúp cô gấp khăn lau miệng gọn gàng rồi đưa cho cô nói

-Cũng được.-cô cầm lấy lòng nặng trĩu

-Nhân tiện nói với ba mẹ em về chuyện chúng ta. Anh muốn kết hôn.

Diệc Thuần bất ngờ không nghĩ tới Nhất Duy sẽ đề cập đến chuyện này.

Lòng cô bây giờ rối như tơ vò, anh lại nói đến chuyện kết hôn đúng là làm cô nhức đầu.

-Em nghĩ khoan hãy nói với ba mẹ, em chưa sẵn sàng để kết hôn.

-Anh nghĩ chúng ta yêu nhau đã đủ rồi, lúc nhỏ hai ta lại là hàng xóm thân thiết anh nghĩ ba mẹ không vấn đề gì đâu.

-Nhất Duy, đó không phải vấn đề của ba mẹ, mà là vấn đề của em. Em... em chưa muốn kết hôn. Em quay về phòng trước.

Diệp Thuần đẩy ghế đứng lên, tâm trạng hỗn độn, cô vốn chỉ dùng Nhất Duy để đả kích Mặc Phong không nghĩ tới chuyện này, cô biết mình có lỗi với Nhất Duy nhưng mà cô không yêu anh thì bảo làm sao anh yêu cô.

Nhất Duy nhìn Diệp Thuần bỏ đi, ánh mắt dán chặt vào dáng người nhỏ nhắn của cô, anh hiểu tất cả.

Nhìn thấy ánh mắt của Diệp Thuần trao cho Mặc Phong thì anh đã hiểu người cô thíchq không phải anh.

Hứa Nhất Duy, uống công mỳ thích người ta, mà người ta cái gì cũng không quan tâm mỳ.

Diệp Thuần đi lên phòng mình, tới tầng bốn thì cửa mở, khi ngẩng đầu nhìn thấy gương mặt quen thuộc cô vội nhún nút đóng lại.

Mặc Phong đưa tay ra chặn lại, bước vào trong.

Diệp Thuần không thêm liếc nhìn anh, anh đi vào thì cô bước ra.

Cô từng nói dù là phải vòng đường đi thì cô cũng không muốn gặp anh.

Mặc Phong biết cô tránh mình thì đi ra theo sau cô. Anh chỉ là muốn gặp cô thôi.

Diệp Thuần biết Mặc Phong đi theo mình bực bội không nói được gì, cô không biết hôm đó đã nói rõ như vậy vì sao lại còn theo cô?

Đi đến hết hành lang, rẽ vào đi thang bộ Diệp Thuần cố ý đi nhanh một chút, có thể tránh xa anh.

Nhưng mà Mặc Phong giống như đĩa đói bám theo Diệp Thuần không buông, đến khi không chịu nổi nữa Diệp Thuần quay đầu trừng mắt gờ tay chỉ vào Mặc Phong: “Anh đừng đi theo tôi.”

-Tôi không đi theo em. Tôi đang đi về phòng mình.-Mặc Phong dừng bước nói

Diệp Thuần không có lí để nói thì bậm môi trợn mắt, đi xuống dưới.

Mặc Phong thấy cô đi ngược lại thì cũng quay đầu đi theo.

Ra tới hành lang, Diệp Thuần lại nhịn không được mà hét: “Rõ ràng anh đi theo tôi.”

-Tôi không biết, tôi đã bảo chân tôi đừng đi theo nhưng nó vẫn cứ ngoan cố. Tôi hết cách rồi.-anh cười già lẫn, có chút chua xót trong nụ cười

Diệp Thuần thoáng im lặng, nhưng mà nghĩ đến hôm đó anh nói những lời như vậy thì lòng chợt lạnh đi.

-Đừng đi theo tôi nữa, chúng ta sớm đã không còn gì để nói.-Diệp Thuần tuyệt không quay đầu

-Không lẽ... ngay cả đi theo sau em, anh cũng không có tư cách?

-Mặc Phong, là ai bỏ rơi ai trước? Là ai không yêu ai trước? Hôm đó tôi lấy lòng tự tôn của một người con gái ra để níu giữ tình yêu của anh, nhưng mà chính anh đã vứt nó đi.-cô hít một hơi thật sâu, hai tay run rẩy nắm chặt

-Xin lỗi em.

Anh biết đã làm tổn thương cô, anh không mong cô sẽ lại yêu anh nhưng mà anh chỉ mong có thể ở bên cạnh nhìn thấy cô.

-Xin anh đừng đi theo tôi nữa, bây giờ tôi với Nhất Duy rất tốt, anh ấy yêu thương tôi, tôi không muốn làm anh ấy buồn.

Diệp Thuần hạ quyết tâm nói, lời nói cần bao nhiêu tàn nhẫn thì có bấy nhiêu.

Mặc Phong đứng yên tại chỗ, bất cứ điều gì cũng không nói được, là anh phụ cô trước nên anh không thể trách cô. Nụ cười chua xót, Mặc Phong quay người rời khỏi.

Diệp Thuần nghe tiếng giày vang lên, mạnh mẽ tiếp tục bước đi. Lòng đau hơn bao giờ hết, như bị kim ghim vào da thịt không chỗ nào là không đau đớn.

Quay đầu đi, từ hôm nay là người xa lạ.

Mặc Phong không nghĩ, khi yêu ai đó sẽ đau lòng đến thế này, vì sao là Diệc Thuần lại cứ khư khư cho là Thừa Tuyết? Đến khi nhìn Diệc Thuần bên cạnh Nhất Duy mới hiểu rõ được lòng mình.

Phải chi bọn họ như lúc trước thì hay biết bao.

- - -

Mặc Hàng đưa Tư Nguyên ra xe, đẩy cô ngồi vào ghế phụ còn bản thân thì ngồi ở ghế lái.

Sắc mặt anh rất kém, giống như vừa bị ai đó giết chết cha mẹ không chỗ nào là không khó coi.

Tư Nguyên nhìn thấy vẻ mặt đáng sợ này của anh cũng không khỏi khiếp sợ. Nuốt nước bọt ngồi bên cạnh.

Xe chạy trên đường cao tốc, đèn đường hắt ánh sáng rực rỡ.

-Vì sao lại chạy tới chỗ đó?-giọng Mặc Hàng trầm đục còn rất khó nghe

-Là... tôi bị một bà lão gạt nên...-giọng cô lí nhí nói

-Em đừng cả tin vào người khác có được hay không? Vì sao cứ phải làm tôi lo lắng chứ?

-Anh... anh nóng giận gì chứ? Tôi đến Ma Cao chẳng qua muốn đi theo anh, làm cho anh bất ngờ. Tôi cũng không biết bà lão đó lại là người xấu.-Tư Nguyên uất ức nói ra

-Em nên biết tôi đến Ma Cao là làm việc không phải đi chơi.

-Xem như tôi chưa nói gì hết, ngày mai tôi quay về.

-Tôi đưa em về, bằng không tôi lại đồn cảnh sát nữa.

-Anh... không cần. Dù có bị gì tôi cũng không gọi cho anh. Đồ máu lạnh.

-Em...

-Dừng xe.

-Em quây đủ chưa?-anh thực sự bị cô chọc giận

-Dừng xe.

Ở bên cạnh kẻ lạnh lùng không biết tình cảm là gì như Mặc Hàng, thà là ở bên cạnh một con heo còn sung sướng hơn.

Mặc Hàng cho xe chạy vào lề, Tư Nguyên tức giận mở cửa xe.

Chỉ là còn chưa đụng tới cửa thì đã bị anh kéo lại. Một lực rất mạnh làm cô hoàn toàn bị anh kéo ngã về sau.

Anh ôm lấy cô, lần đầu tiên cô cảm nhận được hơi ấm cơ thể của anh. Nó thật ấm áp.

-Khi nghe em bị bắt đến đồn cảnh sát anh như phát điên lên, anh lại càng tức giận khi nghe cảnh sát nói em như vậy. Lúc đó anh rất muốn an ủi em, ôm em nhưng mà ngoài nói mấy lời quát mắng ra thì anh không nói được gì nữa.

-Tư Nguyên, là anh làm em mất đi một gia đình, là anh làm em gặp nguy hiểm. Anh cảm nhận được sự dịu dàng cùng tình yêu của em nhưng mà anh cái gì cũng không nói ra được. Anh cô độc đã quá lâu rồi, nên cách nói yêu ai đó và quan tâm ai đó anh vẫn chưa làm được.

Tư Nguyên bị anh làm cho cảm động, không tự chủ mà rơi nước mắt, nước mắt rơi xuống thấm ướt cả tay anh.

-Em đang khóc sao? Đừng khóc, Tư Nguyên mà anh yêu thương là một người rất vui vẻ, có nụ cười thánh thiện nhất.

-Mặc Hàng, lúc này là anh nói thật sao? Có phải em mơ hay không?-Tư Nguyên quay người nhìn anh

-Không phải mơ. Anh và tình yêu của anh đều là thật.-Mặc Hàng vươn tay lau lấy nước mắt cô

-Vậy mà lúc này em còn nghĩ sống với heo còn tốt hơn anh? Xem ra em sai rồi. Mặc Hàng, em yêu anh.

Tư Nguyên chủ động ôm lấy cổ anh, nghiêng người hôn lên môi anh thật nhẹ.

-Anh ở chỗ nào không bằng heo chứ?-anh cúi đầu hỏi cô

-Anh hơn nó.-cô mỉm cười ngọt ngào lắc đầu nói

-Anh yêu em.

Mặc Hàng lâu lắm rồi mới cảm nhận được mùi vị hạnh phúc, anh ôm chầm lấy cô đặt lên môi là một nụ hôn ngọt ngào.

Tình yêu đơn giản chính là, bọn họ có thể ở bên nhau.

72. Chương 59. Cường Đoạt.

Chương 59: Cường Đoạt.

Ngày thứ ba theo như cá cược, lòng Nhậm Tử Phàm như lửa thêu cháy.

Nhìn Thừa Tuyết ngồi trong phòng đang chăm chỉ đọc sách chữ nổi kia, anh lại thở dài não nề.

Từ khi quay về Hàn Lâm cô lúc nào cũng lạnh lùng thờ ơ với anh, xa cách được bao nhiêu thì xa cách bấy nhiêu, giống như giam mình trong thế giới riêng không cho ai xâm phạm đến.

Anh ở bên cô, cô liền đi ra chỗ khác, anh vừa chạm vào người cô, cô lập tức né đi, anh muốn giúp cô, cô lại thẳng thừng từ chối.

Anh biết là anh có lỗi trước, là cô hận anh nhưng mà anh không chịu được sự lạnh lùng này của cô.

-Thừa Tuyết, hay là anh đưa em ra ngoài hít thở chút không?-anh đi đến cạnh cô ân cần hỏi

-Hôm nay trời rất lạnh, tôi muốn ở trong phòng.

-Tôi có mua áo ấm cho em, để tôi mặc cho em.-anh nói, đồng thời đi đến chiếc bàn lấy chiếc áo khoác lông trắng khoác cho cô

-Không cần, nó không hợp với tôi.-Thừa Tuyết dùng tay không muốn mặc

-Trời rất lạnh, em lại cứ bật máy lạnh như vậy sớm muộn cũng lạnh chết. Khoác vào rồi đọc tiếp có được hay không?

-Nhậm Tử Phàm anh đừng phiền tôi nữa.

Cô dùng sức đẩy người anh ra, loạng choạng đứng lên mò đến bên giường.

Anh bị cô đẩy, cái gì cũng không nói nữa, hai tay nắm lại thành quyền quăng áo khoác đi bỏ ra ngoài một mạch.

Thừa Tuyết biết làm như vậy với người như anh đã là quá giới hạn nhưng mà cô chỉ cần nghe thấy giọng anh thì rất muốn mắng chửi anh, anh hại cơ thể thâm như vậy cô không uất hận mới là lạ.

Trình Ngụy nói hôm nay sẽ đến đón cô đi, cô chỉ mong tới lúc đó có thể nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Nhậm Tử Phàm đi xuống nhà sắc mặt hầm hầm không khỏi làm Tâm Nhi lo sợ.

-Thiếu gia, tôi đã chuẩn bị những thứ ngài cần dặn, có cần...

-Không cần.

Nhậm Tử Phàm hất tay bảo Tâm Nhi đi nhưng mà Tâm Nhi còn chưa đi được mấy bước đã bị anh gọi lại: "Tâm Nhi, đi pha cho tôi ly nước ép cà rốt. Sau đó đem ra đây."

-Tôi biết rồi.

Nhậm Tử Phàm ngã người dựa vào ghế, anh biết làm nhuu vậy chỉ làm cô hận anh thêm nhưng mà anh muốn trước khi rời bỏ anh, cô sẽ có lại một phần kí ức lưu giữ anh trong đó, mãi mãi cũng không quên anh.

Bỉ ối, anh biết sẽ bị chữ hai từ đó nhưng mà anh hết cách rồi.

Một lúc sau Tâm Nhi bưng ly nước ép ra đưa cho anh, Nhậm Tử Phàm lấy trong túi ra một gói bột màu trắng đổ vào ly nước ép.

Tâm Nhi nhìn thấy thì lo lắng, nhưng mà không dám nói một câu gì.

-Yên tâm, tôi không làm hại cô ấy. Đem lên cho cô ấy uống đi.-Nhậm Tử Phàm khuấy đều ly nước sau đó đưa cho Tâm Nhi

Tâm Nhi do dự, không muốn đem đi.

-Không sao đâu, cô ấy chỉ ngủ một chút thôi.

Tâm Nhi chùng chừ một lúc mới dám cầm ly nước đem lên lầu cho Thừa Tuyết uống.

Ngồi được năm phút, Tâm Nhi cầm ly nước đã cạn đi xuống. Nhậm Tử Phàm thấy Tâm Nhi đi xuống thì đứng lên.

-Tiểu thư, cô ấy...

-Cho dù có chuyện gì xảy ra cũng không được phép bước lên trên lầu.

-Vâng.

Nhậm Tử Phàm đi lên phòng Thừa Tuyết, Thừa Tuyết mơ màng nằm trên giường, hơi thở có chút rối loạn.

Thứ anh cho cô uống là loại thuốc làm con người mất đi sức lực, rơi vào trạng thái mơ màng không có khả năng chống cự.

Anh đi đến ngồi bên giường, đưa tay xoa má cô.

Thừa Tuyết kinh hãi muốn né nhưng mà cả người không còn sức lực, ngay cả động đậy cũng khó khăn.

-Thừa Tuyết...

-Anh... anh cho tôi uống cái gì?-lòng cô sợ hãi, bây giờ chỉ muốn chạy trốn

-Anh biết như vậy sẽ rất tồi tệ nhưng mà, anh yêu em.

Ít nhất anh có cô, cô hận anh cũng được.

-Anh... anh đừng... đừng...

Cô cật lực lắc đầu nguầy nguậy, sợ hãi mà khóc.

Nhậm Tử Phàm bây giờ cái gì cũng không quan tâm, anh chỉ muốn cô, chiếm hữu lấy cô. Tay từ từ đưa xuống cởi cúc áo của cô.

-Tử Phàm... đừng... đừng lại đi... làm ơn.

Cô không nghĩ anh lại có thể làm như vậy với cô, cô kinh tởm anh, cô càng hận anh hơn.

-Thừa Tuyết, anh đã đi đến bước này thì đã không dừng lại được. Anh chỉ muốn em biết cho dù là thế nào anh cũng yêu em.

Thừa Tuyết khóc một mực lớn hơn, nước mắt ròng rã rơi trên má, nhưng mà Nhậm Tử Phàm giống như mất đi ý thức từng bước từng bước đẩy cả hai vào địa ngục không thể luân hồi.

.

Ma Cao buổi sáng bắt đầu bằng cơn mưa rào, Tư Nguyên quần người trong chăn đi ra nhìn từng giọt mưa rơi xuống. Mặc Hàng ở phía sau đi đến ôm Tư Nguyên.

-Không thay đồ đi, chúng ta xuống ăn sáng. Mặc Phong đang đợi.

-Hai anh đến đây để làm việc, hay là anh cứ đi cùng Mặc Phong, em ở trong phòng.-Tư Nguyên quay người cười dịu dàng nói

-Kế hoạch có thay đổi rồi, thay đồ nhanh đi.

Đợi Tư Nguyên thay đồ xong, bọn họ đi xuống phòng ăn của khách sạn, Mặc Phong đang nhâm nhi tách cafe tâm trạng đầy phiền muộn.

Mặc Hàng và Tư Nguyên ngồi xuống ghế cũng không hay, Mặc Phong cứ như đặt hồn ở chỗ nào rồi.

Mặc Hàng gõ bàn vài cái, hắng giọng: “Trời sắp sập rồi kìa.”

Mặc Phong giật mình lúc này mới để ý tới sự hiện diện của hai người bọn họ.

Mặc Phong biết Mặc Hàng trêu chọc mình nhưng mà anh không có gì để đáp trả chỉ có cách cười khổ chuyển qua Tư Nguyên hỏi:

-Tư Nguyên, sao em lại đến Ma Cao?

-Em... đi chơi.-Tư Nguyên liếc mắt nhìn qua Mặc Hàng, sau đó thì e thẹn cúi đầu

-Đi chơi hay là đi tìm Mặc Hàng?

-Em đi lấy thức ăn.

Tư Nguyên giống như đóa hoa thẹn thùng đứng dậy đi lấy thức ăn, Mặc Hàng nhìn thấy đúng là yêu chết cô.

-Xem như vậy mà... cậu thật hạnh phúc.

Mặc Phong bộ dạng càng thêm buồn phiền, cười chua xót.

-Là cô gái nào?

Bọn họ sát cánh bên nhau mười mấy năm có chuyện gì không hiểu nhau chứ?

Mặc Phong không nói chỉ lắc đầu.

-Tôi định cướp nhẫn sau đó quay về.-Mặc Hàng không ép nói sang vấn đề khác

-Cũng được, càng sớm rời khỏi Ma Cao càng tốt.

Đối với Mặc Phong việc ở Ma Cao ngày nào thì phải đối mặt với Diệc Thuần và Nhất Duy ngày đó là một sự giày vò đau đớn.

-Tối nay chúng ta đi đến Tam Thập sau đó quay về báo cáo với thiếu chủ.

-Được.

Tư Nguyên lấy thức ăn xong quay lại bàn ngồi.

-Em lấy thức ăn cho chúng ta luôn đó.-Tư Nguyên đặt đĩa thức ăn xuống bàn giữa cả hai

-Hai chúng ta ăn làm sao hết chỗ này?

Trước nay Mặc Hàng ăn không nhiều, Tư Nguyên lại lấy thức ăn nhiều như vậy làm sao cả hai ăn hết.

-Em ăn.

Tư Nguyên dùng muỗng múc một muỗng cơm đưa tới miệng Mặc Hàng.

-Anh tự ăn được.-Mặc Hàng không quen với sự quan tâm đặc biệt này

Tư Nguyên lắc đầu không cho anh cự tuyệt, lại đưa muỗng tới miệng anh.

Mặc Hàng bất đắc dĩ há miệng ăn.

Tư Nguyên hết muỗng cơm tới súp rồi gấp thức ăn đút cho Mặc Hàng làm cho Mặc Phong không khỏi buồn lòng lại ngưỡng mộ.

-Tôi về phòng trước.

Mặc Phong không nhìn được màn ân ái của hai bọn họ nên đứng dậy đi trước.

Mặc Phong đi vào thang máy, đúng lúc Diệc Thuần và Nhất Duy cũng ở bên trong.

Mặc Phong đứng vài giây mới đi vào trong nhẵn tầng sáu.

-Mặc phó tổng, thật trùng hợp.-Nhất Duy ôn hòa nói

Mặc Phong nhìn Nhất Duy đang nắm tay Diệc Thuần, miễn cưỡng nở nụ cười.

-Anh đi công tác sao?-Nhất Duy hỏi

-Ừm, tối nay là tôi trở về rồi. Hai người... đi chơi sao?

Thật ra Mặc Phong không muốn hỏi nhưng đây có thể xem là cuộc xã giao nên anh mới miễn cưỡng hỏi.

-Đúng vậy. Chúng tôi định sau chuyến đi này sẽ về quê của Diệc Thuần.

-Vậy sao?

Diệc Thuần đứng bên cạnh khẽ múm môi, tay đang nắm tay Nhất Duy vô thức nắm chặt.

Đúng lúc thang máy tới nơi, vang lên “ting” sau đó cửa mở ra.

-Chúng tôi đi trước.-Nhất Duy nói, sau đó nắm tay Diệc Thuần đi ra ngoài

Mặc Phong nhìn Diệc Thuần đi cùng Nhất Duy trong lòng như có lửa thiêu, anh muốn nắm tay cô, đi bên cạnh cô đáng tiếc dù cho không có Nhất Duy thì anh cũng không thể.

Bây giờ là anh đơn phương cô, không phải cô đơn phương anh nữa.

Khi cửa thang máy khép lại, Diệc Thuần quay đầu nhìn vô tình ánh mắt cả hai chạm vào nhau.

Mặc Phong giật mình, vì sao ánh mắt cô lại đau buồn như vậy? Vì sao lại là ánh mắt chứ không phải hài lòng vui vẻ?

Có lẽ là nhầm lẫn, hoặc đó là tâm trạng của anh hiện tại nên nhìn ra như vậy.

Điều khiến anh đau đớn nhất là gần kề bên cô và có quá nhiều điều muốn nói nhưng lại nhìn cô cất bước đi.

.

Tình yêu rất ích kỷ, cũng rất tàn nhẫn, không thể ép buộc, cũng chẳng thể cưỡng cầu.

Hôm nay là Nhậm Tử Phàm làm cô hận anh, là anh trực tiếp đẩy cô vào hố sâu đau khổ. Anh yêu cô cũng được nhưng mà cô sẽ không tha thứ cho chuyện anh đã làm với cô.

Chiều tà, Thừa Tuyết nằm trên giường chườm vật lau nước mắt đã sớm khô cạn, Tâm Nhi đã giúp cô thay đồ sạch sẽ nhưng mà Thừa Tuyết một câu một lời cũng không mở miệng nói.

Anh gieo vào lòng cô một hồi ức đau khổ như vậy, thì ngoài cảm thù ra chẳng còn tình yêu mà cô lưu giữ trong tim sót lại nữa.

Nhậm Tử Phàm ngồi trong phòng của anh cầm điều thuốc hút, gạt tàn cũng đã nhiều tro tàn, trong lòng cũng nhiều điều phiền muộn.

-Thiếu gia.

Tâm Nhi mở cửa đi vào, nhìn bọn họ lúc này cũng đau lòng thay họ.

Nhậm Tử Phàm im lặng dụi đầu điều thuốc vào gạt tàn tắt đi đợi Tâm Nhi nói tiếp.

-Tiểu thư từ lúc... tới bây giờ vẫn chưa ăn uống gì cả, cô ấy cũng không nói gì. Tiểu thư khóc rất nhiều.

-Một lát nữa, cô đưa cho cô ấy một con dao sau đó đưa cô ấy qua phòng tôi.

Anh sợ điều anh và Trình Ngụy cá cược sẽ thành sự thật nhưng mà hôm qua nhìn qua webcam thấy cô mò mẫm lục tìm khẩu súng trong tủ thì anh đã biết ý định của cô. Cho nên hôm nay anh mới có quyết định thế này, anh biết sẽ không được cô tha thứ chỉ mong giữa bọn họ vẫn còn lưu giữ hồi ức.

-Sao ạ?-Tâm Nhi nghe anh nói không khỏi hoảng hốt

-Hãy làm theo lời tôi nói.

-Tôi, biết.

Tâm Nhi hoảng sợ biết được điều anh nói nên lắp bắp trả lời sau đó rời đi.

Nhậm Tử Phàm lấy điện thoại ra, gọi cho Trình Ngụy.

“Thế nào? Cậu còn chưa chết?”-giọng Trình Ngụy đùa cợt

-Tối nay, tám giờ cậu hãy đến đón cô ấy.-mặc dù đó là điều anh không muốn nhưng mà anh không còn lựa chọn nào khác

“Hãy giữ đúng lời chúng ta đã nói, người nào thua thì không được níu kéo tình yêu của cô ấy cũng như không được chiếm giữ cô ấy.”

-Tôi là người giữ lời.

“Được, 8h tôi đến đón cô ấy.”

Nhậm Tử Phàm cúp máy, hai tay đan vào nhau tì lên cằm mình, ánh mắt ngày nào đã vơi đi sự lãnh đạm.

Trước nay anh chưa bao giờ nhận thua nhưng mà lần này anh thua thật rồi. Thua trước Tô Thừa Tuyết, thua một cách thảm hại.

Có lẽ bọn họ trong đêm nay sẽ cắt đứt hoàn toàn quan hệ, sẽ không còn dính dáng tới nhau nữa. Nếu cô muốn giết anh, thì nhát dao đó coi như chặt đứt tình yêu cùng sự chiếm hữu với cô, anh sẽ quên đi cô.

73. Chương 60: Tê Tâm Liệt Phế.

Chương 60: Tê tâm liệt phế.

Đêm, trời tối đen như mực, ngoài trời gió đêm bắt đầu thổi mạnh, mưa rơi rớt bên ngoài.

Tâm Nhi tay run rẩy cầm khay đựng đồ ăn vào, trong khay còn có thêm một con dao nhọn.

Bây giờ Thừa Tuyết cái gì cũng không nghĩ đến, bản thân cảm thấy rất nhơ nhuốc dơ bẩn, nghĩ đến chuyện anh đã làm với mình chỉ cảm thấy kinh tởm anh.

-Tiểu thư.

-Ra ngoài.-cô gắt gỏng quát

-Em đến để đưa cho chị cái này.-Tâm Nhi tình cảm giữa hai người họ đã không còn cứu vãn được nữa

Tâm Nhi đỡ cô ngồi dậy, cầm lấy con dao.

-Là thiếu gia kêu em đưa cho chị. Thiếu gia nói, đợi chị bên phòng.

Tâm Nhi nhét cán dao vào tay cô cho cô cầm lấy. Thừa Tuyết lúc lâu mới định dạng được vật mình cầm.

Lúc này cô mới ý thức được, anh sớm đã biết cô muốn giết anh, hèn gì tối qua anh lại nói nếu cô muốn giết anh thì anh sẽ không hận cô. Cho nên chuyện hôm nay anh làm ra đều đã được suy tính kĩ.

Anh biết sớm muộn cô cũng giết anh cho nên anh thà làm cô thêm hận anh, đẩy cô vào vết nhơ không thể rửa sạch.

-Dẫn chị, dẫn chị qua phòng anh ta.

Tâm Nhi đỡ cô đứng lên dìu cô đi qua phòng Nhậm Tử Phàm.

Đứng trước cửa phòng Nhậm Tử Phàm, tay khẽ nắm chặt.

Nhậm Tử Phàm thấy cửa mở cũng không ngần ngại đầu lên xem là ai, hai tay đan vào nhau rõ run lên.

Con dao cầm dưới bàn tay cô đột nhiên đối với anh trở nên sắc nhọn lạnh lùng đến lạ thường. Anh buông tay, đứng dậy đi lại phía cô.

Thừa Tuyết lắng nghe từng âm thanh vang lên, biết anh đang đứng cạnh mình thì nói: “Anh sớm biết tôi sẽ giết anh?”

-Phải.-giọng anh trầm đục hẳn

-Cho nên anh bỏ thuốc tôi làm ra chuyện đồi bại đó.-cô rống, tức giận mím chặt môi

-Đúng vậy.

-Ha, vậy mà anh nói yêu tôi? Anh yêu tôi bằng cách đó sao? Tôi đúng là yêu nhầm người rồi.

Cô đúng là kẻ mù, mà tâm cũng mù lại yêu nhầm một kẻ như anh. Tình yêu của cô hoàn toàn bị anh làm mất hết.

-Em không yêu nhầm người là tôi chọn nhầm đường.

Đáng lẽ anh không nên khư khư ôm mối hận đó, đáng lẽ anh nên thành thật, đáng lẽ anh nên yêu cô ngay lúc đầu thì mọi chuyện đã tốt hơn. Là anh đi sai đường rồi.

-Vì sao anh biết tôi sẽ thêm hận anh, anh còn làm như vậy.-cô quơ giao lên, ánh mắt chỉ còn có thù hận

-Tôi không nghĩ đó là lần đầu của em.

Lúc đầu anh rất bất ngờ, là anh cứ nghĩ giữa cô và Lạc đã xảy ra quan hệ nhưng mà... bây giờ mọi chuyện đã đi đến nước này, giống như nước trong ly đã đổ ra có hốt lại cũng không được.

-Anh xem tôi là loại con gái gì hả?

-Xin lỗi.

-Nhậm Tử Phàm, tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho anh.

-Anh không mong em sẽ tha thứ, chỉ cần sau khi chúng ta đã cắt đứt quan hệ em sẽ sống thật tốt.

Mặc dù cô không nhìn thấy nét mặt của anh nhưng mà lời nói của anh rất thâm tình và đau thương, tựa như lúc anh nhắc tới nỗi đau mất ba mẹ mình.

Tô Thừa Tuyết, mày không được phép mềm lòng. Chưa biết chừng anh ta đang gạt mày.

-Không có anh, tôi sẽ sống rất tốt.

-Em hứa là được.

Anh đưa tay muốn xoa má cô nhưng nghĩ đến cô sẽ gạt tay mình ra nên rút tay về.

-Anh đang ở trước mặt em, em hãy hướng thẳng tới mà đâm.

Anh cầm lấy cổ tay đang cầm dao của cô, lời nói chột dạ dằn.

Tay cô run rẩy, mu bàn tay ướt đầm mồ hôi, lòng cô như đang có kiến bò, không chỗ nào không khó chịu, không đau nhức.

-Đừng lo, tôi không làm em ở tù đâu.

Lúc này mà anh còn đùa giỡn được, cô không biết anh có giả trò hay không? Lời anh nói là thật lòng hay là đùa giỡn?

Cô cứ nghĩ mình sẽ có thể dứt khoát ra tay đâm anh một nhát nhưng mà cô hiện tay ngay cả cầm dao cũng muốn rơi ra khỏi tay mình.

Một phần là do cô sợ hãi, một phần là cô không... nỡ xuống tay.

Vì sao anh làm nhiều chuyện gây đau khổ cho cô như vậy mà cô vẫn giữ trong lòng mối tình cảm này, vẫn đau lòng vì anh?

Hai tay cô nắm chặt cán dao, suy cho cùng vẫn là cô không thể.

-Anh giúp em.

Anh nhẹ buông lời, tay giữ lấy bàn tay cô.

-Anh... định làm gì?

Cô còn chưa nhận định được anh sẽ làm gì thì tay đang giữ cổ tay cô kéo lấy tay cô hướng tới, lưỡi dao đâm thẳng vào lồng ngực anh.

Thừa Tuyết hoảng sợ buông dao ra, tay cô ẩm ướt dính thứ chất lỏng sền sệt. Tay run rẩy đưa lên mũi, là máu.

Nhậm Tử Phàm bị đâm ngay ngực đưa tay cầm lấy cán dao dứt khoát rút ra khỏi người, môi anh cắn chặt trên trán lấm tấm mồ hôi.

Nhìn Thừa Tuyết kinh sợ đứng trước mặt, anh nén đau dùng tay ôm lấy vết thương, tay còn lại đưa ra xoa đầu cô.

-Nhát dao này xem như thù oán của chúng ta kết thúc. Em đi đi, anh sẽ không tìm em nữa.

Cô đưa tay bịt miệng mình, cắn chặt môi vậy mà nước mắt lại chảy ra.

Cô đau lòng vì anh.

-Từ hôm nay chúng ta không còn quan hệ gì với nhau, bất cứ điều gì về hai ta, tôi và em hãy quên hết. Em hãy sống với cuộc sống tốt đẹp của mình.

Anh lau lấy nước mắt cô, lời nói nhu tình như nước, lại êm ả như mặt hồ tĩnh lặng. Anh điềm tĩnh đến cô phải bật khóc.

-Tôi, tôi...

Lúc này đây cô ghen nắc lên, một chữ cũng nói không được.

Đúng lúc Trình Ngụy đến đi thẳng lên lầu, nhìn thấy ngực Nhậm Tử Phàm đầy máu, bộ dạng đau đớn nhưng cố kìm nén thì anh cũng người.

Tình yêu lại có thể làm con người trở nên vĩ đại như vậy sao?

-Trình Ngụy, hãy đưa cô ấy đi.

Nhậm Tử Phàm nhìn thấy Trình Ngụy thì quỵ xuống sàn, mặt nhăn nhó ôm lấy vết thương nhưng giọng điệu làm như không sao.

Nhìn thấy Nhậm Tử Phàm như vậy, ngay cả Trình Ngụy cũng không nỡ đưa Thừa Tuyết đi.

-Đưa cô ấy đi đi. Nếu không tôi sẽ đổi ý mà giam cầm cô ấy.

Trình Ngụy đi đến vỗ lên vai Nhậm Tử Phàm: "Tôi sẽ chăm sóc tốt cô ấy."

Sau đó đi đến nắm tay cô, nhưng mà cô giống như pho tượng biết khóc chỉ đứng yên tại chỗ mà rơi lệ.

-Mọi chuyện rồi sẽ qua thôi. Có anh ở đây rồi.-Trình Ngụy nắm chặt lấy tay cô rồi nhẹ nhàng bế cô lên đi xuống nhà

Nhậm Tử Phàm nhìn bọn họ đến khuất dần sau cánh cửa thì bắt đầu sụp đổ.

Bắt đầu từ giây phút này, anh sẽ xóa đi hình bóng của cô. Con người lẫn kỉ niệm.

Tâm Nhi được Trình Ngụy bảo gọi bác sĩ đến, lúc đó anh đã rơi vào trạng thái hôn mê, máu chảy ra rất nhiều phải đưa anh đi cấp cứu ngay.

Vài tuần sau đó, Thừa Tuyết được Trình Ngụy đưa đến bệnh viện chữa mắt, cô phải ở bệnh viện một thời gian dài để tiện theo dõi.

Chuyện đêm đó cô đã cho vào dĩ vãng, tất cả đều đem đi quên hết.

Cho đến một ngày.

Lúc đó Thừa Tuyết đang ngồi trên giường bệnh, sau khi được bác sĩ trị liệu xong thì cô chăm chỉ đọc sách chữ nổi.

Trong không gian cô nghe được tiếng giày cao gót, có người mở cửa đi vào.

-Ai vậy?-Thừa Tuyết đóng sách lại hỏi

-Là tôi.

Viên Hy lên tiếng, từng bước đi lại gần Thừa Tuyết. Nhìn Thừa Tuyết rơi vào tình trạng này thật làm Viên Hy rất vui vẻ.

-Viên Hy?? Sao em lại đến đây?

-Tôi đến để nói cho cô một chuyện rất vui.

Viên Hy nhàn nhã ngồi xuống ghế.

-Em nói đi.

-Chị có biết tôi nhìn chị như thế này tôi rất vui không?-lời nói Viên Hy chột sắc nhọn

-Em... nói gì thế?-mặt Thừa Tuyết biến sắc

-Vì sao chị biết tôi yêu anh hai mà chị vẫn giành anh ấy đi. Tôi ghét chị lắm, chị có biết không?-Viên Hy càng nói càng lớn giọng

-Em... không phải hai người là...

-Chị tưởng chúng tôi là anh em ruột sao? Tôi chỉ là em nuôi của anh ấy thôi, không hề có quan hệ huyết thống.

Lòng ngực cô như có tảng đá đè trúng rất ngột thở, hô hấp có chút dồn dập.

Điều đó chứng minh việc cô suy đoán là thật.

-Tất cả... tất cả đều do cô làm?-Thừa Tuyết hai tay siết chặt vạt áo

-Phải. Chuyện chị vì vụ oan ăn cắp kịch bản, vòng tay rút xuống hồ bơi hay là cái chết của mẹ cô, đều do tôi làm.-Viên Hy cười cay độc

-Cô điên rồi? Cô yêu anh ta thì cứ trực tiếp giành vì sao phải hại tôi, hại mẹ tôi.-Thừa Tuyết mất bình tĩnh chồm người nắm tay Viên Hy lay mạnh

-Chính cô năm lần bảy lượt ngăn cản tình cảm chúng tôi. Mẹ cô là do cô hại chết. Tôi biết mẹ cô rất quan trọng với cô, tôi lại vô tình biết được anh hai âm thầm cho bà phẫu thuật mà lúc đó hai người lại ở đảo San Hồ nên tôi đến bệnh viện bảo bác sĩ đổi quả tim có vấn đề để làm phẫu thuật, còn dặn ông ta là anh hai cần dặn. Sau đó lại kêu ông ta điện thoại nói cho cô.

-Cô... vì sao cô hại chết mẹ tôi? Tôi giết cô.

Thừa Tuyết điên loạn dùng tay đánh Viên Hy, nhưng mà một cái cũng không trúng.

-Cô xem cô đáng thương đến chừng nào?

-Cô... vậy chuyện cô nói ở Rosso cũng là giả?

-Cô còn nghĩ là thật sao? Tôi không nói như vậy làm sao cô có thể không yêu anh ấy. Bây giờ hai người đã cắt đứt quan hệ, tôi rất cảm ơn cô.

Viên Hy cười lớn đầy cay độc.

-Vì sao cô phải hành hạ tôi như vậy? Cô còn làm tôi đâm anh ấy một nhát.-Thừa Tuyết suy sụp khóc thét Uổng công cô xem cô ta là em gái tốt mà cô ta lại đối xử như vậy với cô.

Cô có lỗi với anh, là cô làm tình cảm bọn họ chấm dứt.

-Bây giờ cô hối hận cũng muộn rồi. Anh ấy hôm qua đã đi Úc, tôi đến để nói tạm biệt cô sau đó sẽ đi theo anh ấy. Cô nên chúc phúc chúng tôi.

-Nhậm Viên Hy, tôi sẽ không tha thứ cho những chuyện cô đã gây ra với tôi.

-Kể mù như cô thì làm được gì tôi. Chưa biết chừng khi ấy tôi đã là vợ anh ấy. Hahaha....

Viên Hy ngửa đầu cười lớn sau đó cầm túi xách rời đi.

Thừa Tuyết quần quai nằm trên giường, nước mắt rơi ra như mưa tuôn, tiếng kêu thét đầy đau lòng cùng bi oán.

Cô sai rồi. Cô sai rồi.

Tất cả chỉ là cái bẫy của Viên Hy mà cô lại đâm đầu nhảy vào. Là cô phá hoại hạnh phúc của bọn họ, đều là cô.

Tử Phàm, em sai rồi. Em xin lỗi.

Rốt cục cô cũng hiểu được cảm giác chết đi sống lại, đau đến mức không còn cảm giác.

74. Chương 61: Chạm Mặt

Chương 61: Chạm mặt.

Đau khổ nhất không phải không yêu được, mà là tình yêu đã nắm trong tay mà lại buông tay không yêu.

- - -

Bốn năm sau

Buổi lễ bán sách và trao đổi sách ngoài trời diễn ra náo nhiệt ở công viên Rosso, rất nhiều người đã tập trung nơi này.

Gian hàng sách với từng thể loại được bày ra xung quanh, người người tấp nập đua nhau chọn những quyển sách mình yêu thích để mua và trao đổi với nhau.

Buổi hoạt động này là do Thừa Tuyết tổ chức dưới sự giúp đỡ của Trình Ngụy. Diệc Thuần và Tư Nguyên cũng phụ giúp một tay.

Thừa Tuyết nhìn mọi người vui vẻ tham gia hoạt động do mình tổ chức thì mỉm cười.

Mắt cô đã được chữa khỏi, có thể nhìn thấy ánh sáng, cuộc sống của cô trải qua rất êm ả và vui vẻ bên những người thân thiết của cô.

-Hoạt động lần này rất được ủng hộ, cậu xem rất nhiều người đến tham gia.-Diệc Thuần đứng bên cạnh cô nói

-Sau này chị nên tổ chức nhiều hoạt động như thế này, giới trẻ rất thích tham gia.-Tư Nguyên xoa xoa cái bụng hơi nhô lên của mình

-Em cẩn thận một chút, nếu đứa bé trong bụng em mà xảy ra chuyện gì thì chị có lỗi với Mặc Hàng lắm đó.-Thừa Tuyết cười lên tiếng

Hai năm trước Tư Nguyên và Mặc Hàng kết hôn, lúc đó cô cứ nghĩ anh sẽ tạm gác công việc qua một bên để quay về thì cô có thể gặp lại anh nhưng mà anh không về.

Bây giờ Tư Nguyên đã có thai năm tháng, Mặc Hàng sắp làm cha nên nét mặt lạnh lùng đã giảm đi rất nhiều. Bọn họ hiện tại rất hạnh phúc.

Do Nhậm Tử Phàm bốn năm ở Úc để thực hiện hợp tác với SS nên mọi chuyện của Khởi Lạc đều do Mặc Phong đảm nhiệm, Mặc Phong rất ít xuất hiện gặp bọn họ, suốt bốn năm đa số Mặc Phong đều đi nước ngoài công tác còn không thì cắm đầu vào làm việc.

Diệp Thuần và Nhất Duy hẹn hò được bốn năm, tuần trước bọn họ vừa về quê Diệp Thuần, Nhất Duy còn đề xuất vấn đề kết hôn. Cha mẹ hai bên cũng rất tán thành, nhưng mà đều cho cả hai tự do lựa chọn và tiến tới.

Còn cô...

Hỏi bốn năm nay cô như thế nào thì hỏi cô sống có tốt không sẽ hay hơn?

Cô hiện tại là chủ của tiệm sách lớn trong thành phố, ngày nào cũng diễn ra rất êm đềm vui vẻ.

Điều làm cô đau lòng tự trách tới bây giờ chính là: Cô có lỗi với anh rất nhiều.

Mặc Phong nói với cô, cuộc sống của anh giống như lúc trước, như lúc cô chưa xuất hiện. Cô âm thầm cười, bọn họ đúng là không nên gặp nhau.

-Tiểu Tam.-Trình Ngụy dắt một đứa bé khoảng hai tuổi hơn đi tới cô

-Nhã Nhã, lại đây nào.-Thừa Tuyết ôm lấy đứa bé vào lòng

-Thừa Tuyết, tớ và Tư Nguyên đi phụ giúp.

Diệp Thuần và Tư Nguyên không cản trở hai người họ nói chuyện.

-Nhã Nhã ở nhà trẻ có ngoan không?-cô hướng tới Trình Ngụy hỏi

-Tất nhiên là ngoan. Nhã Nhã, lúc này cô giáo dạy con gì nào?-Trình Ngụy nhìn cô bé âu yếm

-Cô giáo dạy con múa. Nhã Nhã còn được cô khen nữa.-cô bé Nhã Nhã đáng yêu trả lời

-Nhã Nhã giỏi quá ta. Hôn con một cái.

Thừa Tuyết nói xong thì hôn lên má cô bé một cái.

-Anh cũng muốn.-Trình Ngụy làm bộ đáng thương

-Daddy phải ngoan như Nhã Nhã thì mami mới hôn daddy.

Không cho cô nói thì cô bé Nhã Nhã đã lên tiếng trước.

-Anh nghe Nhã Nhã nói chưa? Thua cả con nít.-Thừa Tuyết cười nhạo anh, sau đó ôm cô bé Nhã Nhã đi

-Ê... ngày mai anh nhất định theo cô giáo Nhã Nhã học múa.

Trình Ngụy không biết là đùa hay thật, đuổi theo hai người.

Khung cảnh ba người gia đình hạnh phúc giữa đám đông nổi bật, dưới sắc xanh tươi mát của bầu trời càng tô thêm sự hạnh phúc đó.

.

Buổi tối, Nhã Nhã được cô kể chuyện nghe thì ngủ đi, Thừa Tuyết đắp chăn cho Nhã Nhã tắt đèn rồi đi ra khỏi phòng.

Đi xuống nhà dưới, Trình Ngụy đang ngồi trên ghế sofa vừa xem phim vừa hút thuốc.

-Anh lại hút thuốc.-Thừa Tuyết ngồi cạnh anh, thuận tay cầm chiếc gối ôm vào mình

Trình Ngụy không nói gì dập tắt điếu thuốc trong tay.

-Ông nhớ Nhã Nhã lắm phải không?

Ngoài chuyện ông nội của Trình Ngụy đòi đem Nhã Nhã về Las Vegas thì không có chuyện gì làm anh ảo não.

-Phải.

Nhã Nhã dù sao cũng là con cháu của Trình gia không về Trình gia thì không được mà Nhã Nhã lại không xa Thừa Tuyết được, cô lại không muốn sang Las Vegas sống.

-Đừng lo lắng quá. Xem tivi đi.

Anh kéo cô vào lòng xoa đầu cô.

Tivi chiếu chương trình thời sự, vừa hay lại chuyển nội dung.

“Theo thông tin cho biết, người đứng đầu Khởi Lạc - anh Nhậm Tử Phàm, đã lọt vào ba doanh nhân thành đạt trẻ tuổi nhất Á-Âu với dự án hợp tác với công ty bên Úc Sii-Sey hay SS kéo dài bốn năm. Theo nguồn tin, cuối tháng này anh sẽ về nước.”

Tivi chiếu cảnh Nhậm Tử Phàm và giám đốc SS bắt tay nhau sau khi hoàn thành xong dự án, khuôn mặt anh vẫn như xưa không hề thay đổi.

Lòng Thừa Tuyết mạnh mẽ dâng lên một loại đau thương.

Cuối tháng anh sẽ quay về, hôm nay đã là hai mươi sáu, còn bốn ngày nữa.

Trình Ngụy nhíu mày vội cầm remote đổi kênh.

-Anh thích phim hoạt hình.-Trình Ngụy cười để lộ hàm răng trắng đều của mình

-Trẻ con.

Cô biết anh lo cho cô, bây giờ gặp anh chắc cô sẽ không vấn đề gì trừ việc hối hận năm xưa, bây giờ cô có gia đình thứ hai rất hạnh phúc, sống bên người cô yêu thương là đủ rồi.

Ngồi xem được một lúc thì Thừa Tuyết ngủ quên dựa đầu vào vai anh, Trình Ngụy gọi cô không thấy trả lời thì nhìn xuống.

Anh đưa tay vén tóc cô, dịu dàng hôn lên trán.

Lúc này khi tivi quay về Nhậm Tử Phàm, anh rất lo sợ cô sẽ vì chuyện xưa mà rung động rồi suy nghĩ.

Tình yêu nó vốn là thứ ích kỷ, thứ tranh giành được bao giờ cũng không toàn vẹn. Giống như cô, anh không bao giờ có được trái tim cô.

. . .

Mấy ngày sau đó, Thừa Tuyết đi đón Nhã Nhã học về, Nhã Nhã chỉ mới hai tuổi hơn nên so với các bạn có phần thua kém nhưng mà Nhã Nhã rất ngoan, rất nghe lời cô dạy.

-Mami...

Nhã Nhã đang cùng cô chơi ngoài sân thấy cô vào thì gọi cô.

Cô giáo Nhã Nhã thấy vậy liền dắt con bé tới chỗ cô.

-Chào cô giáo.-Thừa Tuyết ôm lấy Nhã Nhã

-Chị Trình, hôm nay Nhã Nhã rất không ngoan.

-Con bé làm sao?-cô kinh ngạc hết nhìn cô giáo đến nhìn Nhã Nhã

-Hôm nay Nhã Nhã đã ôm một bạn nam trong lớp cắn tay em ấy. Cũng may là không nặng nên gia đình bên đó không truy cứu.

-Sao? Nhã Nhã, sao con lại cắn bạn?-Thừa Tuyết nghiêm mặt

-Tại con thích bạn ấy.-Nhã Nhã cúi đầu nói

-Con thích bạn ấy sao lại cắn bạn ấy hả?

-Daddy nói thích ai phải để lại dấu ấn thuộc sở hữu của mình, chỉ cần con cắn bạn ấy thì bạn ấy sẽ thích con.-Nhã Nhã ngây thơ nói

-Trình Ngụy...

Về tới nhà Thừa Tuyết không cho người làm nấu ăn gì cả, ngay cả Nhã Nhã cũng không có cơm ăn.

Trình Ngụy đi làm về thấy không khí có chút quái lạ thì nhú mày nhăn mặt, sau đó làm bộ mặt vui vẻ đi vào.

-Anh về rồi đây.

-Daddy, mami không cho Nhã Nhã ăn cơm.-Nhã Nhã chạy tới ôm chân anh

-Nhã Nhã lại không ngoan đúng không?

-Là daddy cả. Daddy kêu Nhã Nhã cắn bạn nam ấy làm ami tức giận.

Trình Ngụy nhìn con bé, khóc không ra nước mắt.

-Anh có ba giây, tiền, điện thoại giao ra.-Thừa Tuyết từ trên lầu đi xuống sắc mặt khó coi

-Thằng bé đúng là không có nghĩa khí, nam nhi lại đi móc mẹ.

-Anh còn nói? Đều là anh dạy hư con. Mau giao đồ ra.

-Tiểu Tam...

-Một...

-Vợ yêu...

-Hai...

Trình Ngụy lập tức móc bóp, điện thoại thào luôn đồng hồ, nhả ra đưa cho cô.

-Anh, ở nhà kiểm điểm. Lại dám dạy con như vậy. Cấm anh ăn cơm một buổi. Anh dám ăn em từ anh.

Đem mấy thứ anh vừa đưa nhét vào túi xách sau đó đi đến Nhã Nhã.

-Mami dắt con đi siêu thị ăn.

-Em nhẫn tâm bỏ đói anh sao?-anh ủy khuất

-Anh nói em sẽ từ anh đó.-cô trừng anh

-Anh đi viết bản kiểm điểm.

Thừa Tuyết không đếm xỉa tới anh dắt Nhã Nhã đi.

Trình Ngụy vò đầu bứt tóc, đúng là nghịch lý mà. Trước nay đều là chồng từ vợ còn ang lại sợ vợ từ chồng.

Ai bảo cô yêu anh nhiều như vậy.

Haiz... tối nay phải thức tới sáng rồi đây.

— Siêu thị —

Thừa Tuyết dẫn Nhã Nhã vào siêu thị ăn pizza cùng KFC. Nhã Nhã ăn rất ngon, chân còn đung đưa phía dưới.

-Nhã Nhã, sau này đừng cắn bạn nữa, như vậy là xấu lắm đó.

-Nhã Nhã xin lỗi mami, sau này Nhã Nhã không dám nữa.-Nhã Nhã cúi đầu ra vẻ hối lỗi

-Con nghe lời mami là ngoan rồi. Nào ăn nhiều một chút.

-Mami, con chỉ ăn phân nửa thôi, còn phân nửa con đem về.

-Ăn tối không tốt cho con đâu.

-Con muốn đem về cho daddy, daddy sẽ rất đói nếu không ăn gì.

Lời nói ngây ngô của Nhã Nhã làm cô phì cười, cô xoa đầu con bé nói: “Một lát mami sẽ mua phần khác cho daddy, Nhã Nhã yên tâm ăn hết đi.”

-Mami nói thật sao?

-Mami không bao giờ gạt con.

-Vậy mami đi mua đi, Nhã Nhã ăn sắp xong rồi.

-Được. Mami đi mua sẽ quay lại ngay.

Thừa Tuyết bị Nhã Nhã làm buồn cười, đứng lên đi đến quầy bán thức ăn gọi thức ăn đem về.

-Pizza của cô.-nhân viên đưa cho cô phần pizza đem về

-Cảm ơn.-cô trả tiền cầm lấy hộp pizza

Đợi Nhã Nhã ăn xong cô dắt Nhã Nhã đi ra cửa siêu thị, đúng lúc trời lại đổ mưa.

-Nhã Nhã cẩn thận bị ướt, con ra sau lưng mami đứng này.

Thừa Tuyết mặc áo khoác dài nên có thể che cho Nhã Nhã phần nào.

Cô sốt ruột đứng chờ.

Có chiếc xe hiệu dừng trước siêu thị, là loại siêu xe Hyper Sport. Thừa Tuyết né qua một bên cho người trong xe đi vào.

Trong xe đưa ra cây dù được mở ra, sau đó là một đôi chân thon dài bước ra, dáng người cao ráo đứng dưới chiếc ô đen.

Thừa Tuyết đứng người, mọi tế bào thần kinh đều ngừng hoạt động. Mắt cô cay, chân run rẩy có thể ngã quỵ, cô tự trấn an trong lòng mình, hai tay giữ lấy dây túi xách nắm chặt.

Là... anh!!!

75. Chương 62: Gặp Lại Chẳng Khác Người Xa Lạ.

Chương 62: Gặp lại chẳng khác người xa lạ.

Là anh.

Thật sự là anh.

Vẫn gương mặt đó đang nhìn cô. Vì sao anh có thể điềm tĩnh như vậy? Còn cô lại hỗn loạn kích động thế này?

-Anh.

Viên Hy đi ra từ phía sau cùng anh đứng chung ô. Khi nhìn thấy sự hiện diện của cô thì kinh ngạc, hai môi mím chặt lại.

-Không phải nói dối sao? Vào mua gì ăn đi.-Nhậm Tử Phàm lời nói phảng phất sự ầm áp với Viên Hy

-À, vâng.

Nhậm Tử Phàm cùng Viên Hy che chung ô đi đến cửa siêu thị thì dừng lại để cất ô qua một bên.

Anh bình thản bước qua cô, giống như người xa lạ không quen biết nhau. Anh đã quên cô?

Lúc này Nhã Nhã kéo áo cô lên tiếng: “Mami, có taxi tới kìa.”

-Nhã Nhã, đi thôi con.

Thừa Tuyết ôm lấy Nhã Nhã khi quay đi cúi gầm mặt, cổ họng cô đắng nghẹn, tưởng như không thở được.

Anh thật sự đã không còn lưu luyến gì sao? Anh tuyệt tình đến vậy sao?

Nhậm Tử Phàm cùng Viên Hy vào siêu thị thì Thừa Tuyết đã cùng Nhã Nhã lên taxi đi mất.

Đúng là gặp lại cũng chỉ là người xa lạ.

Ngồi trên taxi, Thừa Tuyết đau xót nghĩ đến lúc trước. Đều do cô! Là cô đẩy cả hai vào ngõ cụt, vậy mà lúc đó cô còn trách anh, hận anh, bây giờ mới biết ngay cả tư cách cũng không có.

Về đến nhà, Thừa Tuyết để người làm đỡ Nhã Nhã ngủ, đem pizza qua cho Trình Ngụy.

Trình Ngụy đang ngồi chép bản kiểm điểm thấy cô vào thì mừng tươi rói.

-Anh ăn đi. Tối nay em quay về nhà ngủ.

-Em đừng giận nữa. Anh không dám tái phạm nữa mà.

Trình Ngụy, là em không dám trước mặt anh khóc vì người đàn ông khác, không thể tiếp nhận sự quan tâm của anh.

-Khi nào cảm thấy thoải mái em sẽ quay về.-Thừa Tuyết quay đi

Trình Ngụy vòng tay ôm eo cô, kéo cô vào lòng mình, thơm nhẹ lên tóc cô: “Anh sai rồi. Anh sẽ không dạy hư con nữa. Em đừng đi.”

Thừa Tuyết hai mắt rưng rưng, sóng mũi cay xè ngôn ngữ gì cũng không nói được. Vì sao anh lại tốt với cô như vậy?

Cô đau khổ tháo tay anh ra, cắn môi nói: “Em sẽ không đi luôn.”

Cô nói xong thì vội vàng đi khỏi phòng, Trình Ngụy chỉ nghĩ cô tức giận nên vội tìm cách lấy lòng cô.

Nhưng mà không quên ăn bánh pizza mà cô mua ỉnh.

Thừa Tuyết trở về nhà mình, mở cửa đi vào trong ngay lập tức nằm dài lên ghế sofa.

Cô nhìn trần nhà, đầu óc trống rỗng.

Cô cứ nghĩ gặp lại anh sẽ rất đơn giản, nói câu xin chào sau đó là tạm biệt. Lại không nghĩ tới tim sẽ đau, lòng sẽ nhói.

Cô đưa hai tay ụp vào mặt, khóc lớn.

Trời mưa càng lúc càng to, mà cô khóc càng ngày càng đau thương.

Cả đời này đều là cô nợ anh.

.

Ngày hôm sau, Nhậm Tử Phàm trở lại Khởi Lạc, khuôn mặt lúc nào cũng điềm tĩnh còn hơn lúc trước, có thể nhận ra sự thay đổi trong anh.

Mặc Phong đi vào, gặp lại anh thì vui mừng: “Cuối cùng ngài cũng về.”

-Bốn năm qua vất vả cho cậu rồi.

Năm đó từ Ma Cao quay về Mặc Phong cùng Mặc Hàng hay tin lập tức tới bệnh viện. Lúc đó Nhậm Tử Phàm còn đang trong tình trạng hôn mê.

Cả hai còn nghĩ là kẻ thù tìm anh trả thù, hỏi ra lại là Thừa Tuyết. Ai cũng không nghĩ cô lại có thể ra tay với anh.

Nhậm Tử Phàm mất mười sáu ngày để tỉnh dưỡng, lúc anh tỉnh lại không cho bọn họ tìm cô, còn nói từ hôm nay không còn liên quan tới cô. Hai người họ kết thúc như vậy sao?

Đáng ra người đi đảm nhiệm dự án với SS là Mặc Phong nhưng mà Nhậm Tử Phàm lại nói tự anh sẽ đi.

Đó là trốn tránh!

-Phòng Hoa Lạc cũng đã giải tán cả rồi. Mọi người trong phòng Hoa Lạc đều đã từ chức bốn năm trước.

Sau Thừa Tuyết, người tiếp theo là Diệc Thuần. Người trong Hoa Lạc cũng vì vậy xin nghỉ việc hết.

-Cũng tốt. Nó không nằm trong đầu tư của chúng ta.

Anh bình tĩnh tới mức làm Mặc Phong bất ngờ.

-Bây giờ đang theo dự án gì vậy?-anh hỏi

-Trường mẫu giáo tư đang thiếu vốn nên đã gửi thư nhờ sự giúp đỡ của chúng ta.

-Cậu đã đồng ý chưa?

-Vẫn chưa.

-Được rồi tự tôi có sắp xếp.

Mặc Phong im lặng, chốc chốc lại nhìn anh muốn nói gì đó nhưng rồi thôi.

-Cậu còn gì muốn nói?

-À không.

Mặc Phong cuối cùng cũng không nói, gấp người rồi đi ra ngoài.

Nhậm Tử Phàm xoay ghế nhìn ra cửa sổ, ánh mắt trầm tư.

Bốn năm trước anh đã dứt khoát với tình cảm dành cho cô, cô hận anh như vậy cho dù anh có quay về thì cô vẫn không tha thứ cho anh.

Hôm qua nhìn thấy cô, từ tận đáy lòng dâng trào một thứ hoài niệm nhưng mà anh không muốn lại gây cho cô đau khổ, nhát dao đó đã cắt đoạn mối duyên của bọn họ. Anh hà cớ gì phải lưu giữ trong khi cô đã muốn đoạn tuyệt?

Vả lại bây giờ cô đã có con, anh làm sao can thiệp vào được?

.

Đến tối Thừa Tuyết đóng cửa tiệm sách xong thì đi về.

Cô đi dọc bên đường giữa dòng người tấp nập.

Đột nhiên có một chiếc xe dừng bên cạnh cô, cửa kính được hạ xuống.

Cô chẳng người, có cái gì đáng đáng ở cổ họng.

Nhậm Tử Phàm trước sau vẫn điềm tĩnh như vậy.

-Đã lâu không gặp.-anh bình thản nói ra mấy chữ, nét mặt thoải mái vô cùng

Hai môi cô mím chặt, mắt khẽ động nhẹ gật đầu cười mỉm.

Bọn họ ngồi trong xe, xe dừng bên đường ít người qua lại. Anh nhẹ nhàng dùng tay gõ vào vô lăng.

-Hôm qua gặp mặt không thể nói lời chào em.

-Bốn năm qua anh vẫn khỏe chứ?-cô gượng ép làm mặt không hề có gì, mỉm cười

-Vẫn khỏe. Còn em?

-Em... hiện tại em đã kết hôn được ba năm. Chồng em rất tốt với em.

Ba năm trước cô đã kết hôn với Trình Ngụy.

-À... cô bé ngày hôm qua là con em?

Làm sao anh có thể bình tĩnh như vậy? Anh không tức giận, không ngạc nhiên lại không lưu luyến cô?

Anh đã xóa sạch kỉ niệm giữa hai người, xóa sạch đi cô. Còn cô, cứ khư khư ôm lấy cái kỉ niệm dập nát kia.

Cuộc sống bi thương nhất chính là điều này: bạn còn nhớ kỹ nhưng người ta thì đã quên.

-Anh nói Nhã Nhã? Con bé năm nay được hai tuổi rồi.

-Anh cứ nghĩ, nó là con anh.

Cô mở to mắt, có cái gì rưng rưng đau khổ.

Nếu là con bọn họ thì phải được ba tuổi hơn rồi, chứ không phải hai tuổi.

-Anh chỉ nói đùa, em đừng bận tâm.

-Thật ra...

Cô chưa xót cười, không cách nào nói ra được mấy chữ tiếp theo.

-Mắt em nhìn thấy từ khi nào?

-Lúc anh đi được nửa năm.

Anh làm sao biết khoảng thời gian đó cô đã sống như thế nào?

Lúc này điện thoại Thừa Tuyết vang lên, cô lấy ra do dự một lát mới nghe máy.

-Nhã Nhã, mami đang về.

[...]

-Trình Ngụy tối rồi anh cho Nhã Nhã ngủ đi, em về ngay.

Thừa Tuyết nói vài câu thì tắt máy, quay qua anh cười nhẹ: “Em phải về rồi.”

-Ừ.

Cô mở cửa đi xuống xe sau đó vội vã bắt taxi đi về.

Anh ngồi trên xe nhìn cô, nhìn đến khi chiếc taxi đã không nhìn thấy nữa.

Thừa Tuyết ngồi trên taxi, tay cô run rẩy che miệng mình hai dòng nước mắt nhanh chóng chảy ra.

Tài xế thấy cô khóc nức nở còn nghĩ là cô vừa bị bạn trai bỏ nên lắc đầu, chuyện này ông đã gặp nhiều rồi nên cũng không nhiều chuyện.

Thừa Tuyết nghĩ đến câu anh nói: “Anh cứ nghĩ, nó là con anh” thì lòng cô đau như cắt. Làm sao cô có thể mở miệng nói với anh rằng đứa con của bọn họ vẫn chưa ra đời đã chết.

Cô còn hình dung gương mặt của nó vậy mà vào một ngày nó lại ra đi vĩnh viễn.

Lúc đó cô rất đau khổ, tự nhốt mình trong phòng, không chịu bất kì sự chữa trị nào.

Cô trách lầm anh, đâm anh một nhát, làm con của bọn họ chết. Cô nợ anh quá nhiều, nhiều đến mức không có cách nào để bù đắp.

Quay trở về Thừa Tuyết đi vào phòng Nhã Nhã, nhìn con bé ngủ say khuôn mặt bầu bĩnh nằm ôm con gấu bông to. Cô đưa tay sờ má con bé, nước mắt lại lăn dài.

Nhã Nhã là món quà ông trời ban cho cô lúc cô đang đau khổ khi mất đứa con của mình.

Trình Ngụy nghe người làm nói cô đã về đang ở phòng Nhã Nhã thì vội lên tìm cô.

Khi anh bước vào phòng thấy vai cô run lên vội dùng tay quệt lau đi khóe mắt ướt nước. Anh biết cô lại nhớ đến đứa con chưa chào đời của mình.

-Chúng ta về phòng thôi.

Anh ôm lấy bả vai cô, đỡ cô đứng lên.

Thừa Tuyết được anh dìu ra ngoài, lòng cô quặn đau những nỗi đau kia lần lượt quay về.

Cô ngồi khụy xuống sàn nhà khóc nức nở.

Có đôi khi, yêu không phải yêu, mà là một sự dẫn dắt.

Trình Nguyện ngồi bên cạnh cô, ôm lấy cô vào lòng. Nhìn cô đau lòng anh cũng rất đau, suốt bốn năm qua cô đã chịu rất nhiều đau khổ, cô luôn tự dằn vặt bản thân mình vì sao lúc đó lại “đẩy” con cô vào cái chết.

-Em đã gặp lại anh ấy, anh ấy bây giờ rất tốt, anh ấy nói đùa tưởng rằng Nhã Nhã là con anh ấy, em lúc đó rất đau khổ muốn nói anh ấy sự thật rằng chúng ta có một đứa con đáng tiếc lại bị em hại chết. Nhưng mà em một chữ cũng không thể mở miệng.

Trình Nguyện ôm lấy cô một lời cũng không nói, người chứng kiến đau khổ của cô lúc đó chỉ có anh, là anh kí tên vào đơn phẫu thuật bỏ đứa bé, mặc dù đứa con không phải của anh nhưng mà nhìn cô nằm trên giường mổ khắp người máu me cầu xin anh đừng kí tâm anh đau đớn dự dội.

Khi Viên Hy đến nói cho Thừa Tuyết biết được sự thật cô luôn sống trong sự dằn vặt ân hận, đến ba tháng sau bác sĩ nói cô có thai. Cô nghĩ rằng là ông trời ban tặng cho cô món quà quý giá cho tình yêu của cô và anh. Cô kiên trì chữa khỏi đôi mắt bằng phương pháp tự nhiên để tránh ảnh hưởng đến đứa bé.

Sau bốn tháng hơn, bụng cô nhô lên lớn hơn mà mắt cũng được chữa khỏi. Trình Nguyện đối với cô rất tốt, anh còn xem đứa con trong bụng cô là con của mình.

Lúc đó cô xuất viện quay trở về nhà, mọi người hàng xóm thấy cô quay về với cái bụng lớn thì xì xầm nói cô chưa chồng có con làm xấu mặt ba mẹ ở trên trời của cô.

Khi đó Trình Nguyện xuất hiện dẹp loạn hết bọn họ, anh còn hùng hồn nói đứa con trong bụng cô là của anh còn nói sẽ cưới cô.

Anh nói: “Anh không cần em yêu anh, cũng sẽ không vì em có thai với hắn mà chê bai em, anh muốn chăm sóc em và con.”

Cô rất cảm động, thật sự rất cảm động.

Nhưng mà mọi chuyện không như cô nghĩ, giống như mọi người hay nói: Đâu ai biết trước chữ ngờ.

Ngày đó anh dẫn cô qua Las Vegas gặp người trong Trình Gia.

Thật sự mà nói khi cánh cổng của gia tộc Trình mở ra cô chỉ cảm thấy run sợ không chú tâm đến gì cả.

Người trong dòng tộc Trình gia rất nhiều, chỉ trong đại sảnh của tòa nhà nguy nga lộng lẫy đã có đến hai mươi mấy người cùng với đám người hầu thuộc hạ.

Nam có nữ có, già có trẻ con. Tất cả bọn họ đều dồn mắt về cô và Trình Nguyện.

Cô đột nhiên cảm thấy hối hận, Trình Nguyện tốt với cô như vậy mà cô lại đem anh làm người thế thân đứng ra nhận là ba đứa bé trong bụng cô, cô lại càng thấy có lỗi với Trình gia hơn.

Nếu bọn họ biết được sự thật chắc chắn sẽ rất tức giận và nhục nhã. Suy cho cùng kẻ có lỗi nhiều nhất là cô.

Cuộc sống của cô ở Trình gia thật sự không phải như bao cô gái nghĩ. Bước vào hào môn chẳng khác nào tự dùng dao kẻ sát cổ mình.

Zing Blog

76. Chương 63: Mất Con.

Chương 63: Mất con.

Người đứng đầu Trình Gia là ông nội của Trình Nguyện, mọi người gọi ông là Công Lão.

Ba anh là con trai thứ ba của gia tộc - Trình Quốc Lập.

Mẹ kế của anh là Thái Trinh.

Anh là con trưởng còn mẹ kế anh có hai đứa con một trai và một gái.

Gia đình anh từ trên xuống dưới cô dì chú bác đều có một nghề nổi trội vượt bậc, chỉ có chú hai cùng ba anh đi theo ông nội tiếp quản sòng bài.

Mọi người tụ họp đầy đủ là muốn nhìn mặt đứa cháu dâu tương lai, bởi vì Trình Ngụy từ nhỏ đã rất lém lỉnh bày trò quậy phá làm Công Lão vui nên Công Lão rất mực yêu thương anh. Trong tất cả các người cháu, Trình Ngụy chính là người được ông yêu thương nhất.

Việc Trình Ngụy cưới cô không được mọi người tán thành bởi vì bọn họ cho rằng người phụ nữ dễ dàng có thai với anh sẽ không thể tốt lành, hoặc là loại lẳng lơ hoặc là vì danh tiếng tiền tài của Trình Gia.

Nhất là mẹ kế Thái Trinh của anh, bà ta luôn chĩa mũi vào cô, dùng những lời cay cú để nói.

Điều làm cô cảm động chính là Trình Ngụy một mình đứng ra bênh vực cô trước đám người Trình Gia. Mặc ọi người nói anh vẫn quyết định cưới cô. Mà Công Lão vì quá yêu thương anh nên cũng không cho phép mọi người làm khó anh, ông tán thành chuyện anh cưới cô.

Một tháng sau, cô chính thức trở thành vợ của Trình Ngụy.

Đứa con của cô mất cũng là ở Trình Gia.

Người con trai của mẹ kế anh là Trình Tuấn, còn con gái là Trình Hân. Vợ Trình Tuấn là Anna - một cô gái người Mỹ đầy thân thiện.

Tính tình Anna rất tốt là một cô gái tốt bụng, Anna đối với cô lại hòa nhã vui vẻ.

Lúc cô ở Trình Gia được hai tháng, cái bụng đã lớn hơn rất nhiều, Thái Trinh vì sợ cô sẽ sinh ra con trai sẽ giành hết gia sản lấy luôn phần của mẹ con bọn họ cho nên Thái Trinh tương kế tựu kế giả vờ nói Anna có thai được ba tuần rồi nhưng mà lại bị cô vô tình biết được.

Lúc đó cô có nói cho Trình Ngụy trong phòng bọn họ, Trình Ngụy cũng không lấy làm lạ mà lo lắng, anh còn cười bảo cô đừng quan tâm bọn họ làm chi.

Nhưng mà không hiểu sao khi đó cô lại cứ lo chuyện của bọn họ, nếu cô chịu nghe lời Trình Ngụy thì tốt hơn rất nhiều. Cô lại kêu Anna cùng đi khám thai với cô.

Thái Trinh sợ chuyện bị bại lộ nên đã đi đến bệnh viện cùng bọn họ.

Khi xe dừng trước cổng bệnh viện Thái Trinh và Anna đã rất lo lắng cả hai đi phía sau cô.

Thái Trinh không chịu cho Anna vào phòng khám mà cô khi ấy lại cứ muốn Anna vào cùng mình chính vì vậy cô và Thái Trinh đã xô đẩy nhau. Trong lúc lôi kéo Anna, cô bất cẩn sẩy chân cộng thêm khi ấy bọn họ đang ở trên cầu thang, cô té ngã lăn vài vòng cầu thang.

Từ giữa chân chảy ra dòng máu tươi, Thừa Tuyết bàng hoàng bụng đau đón dữ dội.

Cô được đưa vào phòng cấp cứu, rất nhanh sau đó Trình Ngụy đến nơi, anh vào phòng cấp cứu nhìn cô nằm trên giường mổ.

Bác sĩ nói vì tác động từ ngoài vào nên ảnh hưởng đến bào thai lại mất mau quá nhiều cần phải làm phẫu thuật. Có nghĩa là phải bỏ đứa con. Bác sĩ hỏi anh giữa mẹ và con, anh giữ ai?

Lúc đó cô mơ màng nhưng vẫn nghe được từng lời từng chữ của bác sĩ, cô khóc nức nở gơ tay đầy máu của mình níu tay anh cầu xin anh hãy giữ con cô, nó là mạng sống của cô nếu cô mất nó thì cô không thiết sống nữa.

Anh cũng rất đau lòng, nhìn cô đau khổ khóc trên giường mổ khắp người đều là máu tươi, anh không có lựa chọn nào khác. Anh nói anh cần cô.

Bác sĩ đưa cho anh một tờ giấy xác nhận kí vào bỏ đứa con.

Thừa Tuyết nhìn anh kí vào tờ giấy thì càng nắm chặt cổ áo anh khóc lớn, miệng không ngừng nói: “Không được.”

Nhưng mà anh kí cũng đã kí, lúc đó anh quay đi cô chỉ kịp nghe hai từ “Xin lỗi” thì bị bác sĩ tiêm thuốc mê.

Lúc cô tỉnh dậy đứa con đã không còn nữa, cô không bắt kì sự điều trị nào. Phải mất thời gian rất lâu cô mới có thể bình phục trở lại bình thường.

Thời gian cô sống ở Trình gia chẳng khác nào nhà tù. Ngoại trừ Trình Ngụ cô không nói chuyện với bất kì ai. Cho dù cô căm ghét Thái Trinh thì sao? Đứa con của cô cũng đã mất rồi nhưng mà cô tuyệt không bao giờ chịu tha thứ cho Thái Trinh. Còn Anna chẳng qua là bị Thái Trinh lợi dụng, Anna là cô gái tốt không có mưu mô toan tính.

Về phần Nhã Nhã, con bé là con gái của Anna.

Mọi chuyện không bao giờ ngờ trước, Anna nghe lời Thái Trinh gạt mọi người có thai giả không ngờ một tháng sau Anna mang thai thật. Khi Thừa Tuyết nhìn Nhã Nhã chào đời cô đã rất kích động, nghĩ đến đứa con của mình lòng cô lại quặn đau mạnh mẽ.

Bởi vì bụng dạ Anna không xấu xa như Thái Trinh nên đã cho Nhã Nhã làm con gái nuôi của cô và Trình Ngụ. Cô bé Nhã Nhã này rất thích cô và anh mà bọn họ cũng rất yêu quý cô bé, xem Nhã Nhã như con gái ruột của mình.

Cô và anh chỉ vừa trở về Việt Nam được nửa năm, anh tập trung vào Lạc Thanh trở lại còn cô thì mở một tiệm sách ở ngay trung tâm thành phố. Một tháng trước Nhã Nhã được Trình Tuấn và Anna dẫn qua Việt Nam, con bé đòi ở lại với cả hai nên cô và Trình Ngụ mới giữ con bé ở cùng.

.

Trình Ngụ ôm Thừa Tuyết trong lòng, mỗi khi nhớ đến đứa con của mình cô đều khóc đến cạn nước mắt, suy cho cùng tất cả cũng đều do anh. Nếu anh không dẫn cô về Trình Gia thì đã không có cơ sự ngày hôm đó. Con của cô sẽ không mất, cô cũng không cần đau lòng như vậy.

Cái gọi là tê tâm liệt phế, đau đớn không còn cảm giác chính là bản thân đã mất đi thứ rất quan trọng mà không lâu sau đó thứ quan trọng tiếp theo cũng ra đi.

Trình Ngụ hi sinh cho cô rất nhiều thứ, anh bỏ cả Trình gia để cùng cô quay về Việt Nam, anh chấp nhận lấy cô nhận là cha con cô, anh làm gì nói gì cũng suy nghĩ cho cô. Ngay cả vấn đề tất yếu giữa vợ chồng cần có anh cũng không ép buộc cô.

Suốt bốn năm qua, bọn họ chỉ trên danh nghĩa là vợ chồng chẳng hề xảy ra quan hệ gì.

-Mặc dù hai chúng ta đã kết hôn nhưng mà em hãy hứa với anh, đừng để Nhậm Tử Phàm dễ dàng một lần nữa có được trái tim em, được không?

-Em hứa.

Cô ở trong lòng anh gật đầu, con người ta ở đời rất kì lạ, bàn tay đưa ra để nắm lấy mình lại từ chối để rồi nắm lấy bàn tay đã buông bỏ.

Đối với cô, Trình Ngụ là người đàn ông tốt nhất trên thế giới này. Cô sẽ không tìm được ai tốt như anh.

Nhưng mà phụ nữ xấu không bao giờ có được đàn ông tốt.

.

Ngày hôm sau Thừa Tuyết đến tiệm sách như bình thường, lúc đến người phụ việc nói có người tìm cô, cô còn nghĩ là khách hàng đến khi nhìn người con gái ngồi đó thì lòng cô dâng lên một loạt giận dữ.

Người phụ việc đem nước lên cho bọn họ.

-Chị vẫn khỏe?-Viên Hy nhẹ nhàng cầm ly nước lên

-Cô đến đây để làm gì?-Thừa Tuyết không khách khí

Bây giờ cô chỉ cảm thấy vì sao lúc trước lại tốt với cô ta như vậy.

-Xem ra chị không đón tiếp tôi? Chị yên tâm tôi đến chẳng qua muốn xem bây giờ chị thành bộ dạng gì rồi?-Viên Hy làm bộ tốt bụng

-Cảm ơn cô nhưng mà tôi nghĩ giữa chúng ta không có gì để nói với nhau.

-Chị không muốn biết thời gian bốn năm qua đã sống hạnh phúc như thế nào sao?-Viên Hy cười nhưng mà với Thừa Tuyết đó là nụ cười khiêu khích

-Tôi không quan tâm tới chuyện của các người. Các người sống chết cũng không liên quan đến tôi.-Thừa Tuyết hồ hững không quan tâm

-Cho dù bây giờ chị có tìm đến anh ấy thì anh ấy cũng không quan tâm tới chị.-Viên Hy đắc thắng nói tiếp

-Tối hôm qua anh ấy vừa tìm tôi. Nhậm Viên Hy vẫn là cô không hiểu anh ấy.-Thừa Tuyết mỉm cười ẩn chứa chế giễu

-Người phụ nữ không biết xấu hổ này.-mặt Viên Hy tối sầm mắng

-Câu này tôi vốn dành cho cô. Cô hại chúng tôi thành ra như vậy nếu để anh ấy biết cô nghĩ anh ấy sẽ còn yêu thương cô sao?-Thừa Tuyết không nhịn nữa, đứng lên chồm tới túm lấy tay Viên Hy

Có một số dạng phụ nữ bị tổn thương nhiều quá sẽ trở nên mạnh mẽ và hung dữ hơn.

-Cô...

Quả nhiên Viên Hy bị cô dọa đến mặt tái mét không nói được gì.

-Sau này cô đừng trước mặt tôi giả vờ tốt bụng. Loại tình cảm này tôi nhận không nổi.

Thừa Tuyết buông tay Viên Hy, lời nói có bao phần dữ tợn.

-Chỗ của tôi không đón tiếp cô, cô mau đi đi.-Thừa Tuyết không nể tình mà giữ thể diện cho Viên Hy, trực tiếp đuổi đi

-Cô...

Bị người trong tiệm sách nhìn còn bị đem ra nói này nọ Viên Hy cảm thấy rất mất mặt nhưng mà cũng không thể ở lại nên cầm hận cầm túi xách bỏ đi.

Thừa Tuyết ngồi trở lại ghế thờ phào, hôm nay có thể mạnh mẽ nhưng ngày mai còn chưa biết được.

Lúc trước là cô ngu si đi tin vào tình cảm chị em mà Viên Hy dành ỉn, cho đến bây giờ thì đối với Viên Hy cho dù không còn hận nhưng cũng là khó tha thứ.

.

Diệp Thuần hiện tại làm nhân viên bán bảo hiểm tại công ty bảo hiểm Vạn Nhất. Thật sự mà nói thì cuộc sống của Diệp Thuần rất tốt không cần lo lắng cái ăn cái mặc mà Nhất Duy là luật sư nhưng vẫn dành giờ gian ở bên Diệp Thuần.

Hôm nay Diệp Thuần có một khách hàng gặp mặt ở một quán nước.

Khi đã xác nhận được đối phương là ai Diệp Thuần nhanh chóng đi lại bàn, đó là người phụ nữ khá trẻ trung, có lẽ đã gần ba mươi lăm. Trước tiên cô nở nụ cười cực rực rỡ.

-Chào bà, bà là bà Giang?

-Cô là người ở công ty bảo hiểm Vạn Nhất sao?-bà Giang hỏi

-Phải ạ. Rất vui được gặp bà.

Tiêu chí đầu tiên chính là phải làm cho khách hàng có cảm tình với mình ngay lần đầu gặp.

-Cô mau ngồi xuống đi.-bà Giang khá dễ chịu

-Cảm ơn.

Diệp Thuần ngồi xuống, dặn thức uống với phục vụ xong thì lấy trong túi xách ra một túi hồ sơ.

-Bà Giang, bà muốn mua loại bảo hiểm nào?-Diệp Thuần trên môi vẫn duy trì nụ cười tươi tắn

-Tôi muốn để dành tiền dài hạn vậy thì cần mua loại nào?

-Nếu bà muốn để dành tiền dài hạn thì hãy mua bảo hiểm liên kết chung, bà có thể tích lũy dài hạn đặc điểm lợi ích của loại bảo hiểm này là nếu bà muốn ngừng thì có thể ngừng ngay.

-Nếu tôi cần gấp tiền lấy ra có được không?

-Vấn đề này bà hãy yên tâm, nếu bà muốn lấy liền thì có thể rút ra ngay, bà cũng không cần lo lắng khi chấm dứt hợp đồng sớm, đóng tiền quá lâu không rút ra được khi cần hay là phải đóng tiền liên tục ngay cả khi kẹt tiền.

Diệp Thuần căn kê thuyết phục bà mua.

-Vậy có những mức giá nào?

-Bà có thể chọn số tiền bảo hiểm cao, phí đóng thấp để hợp đồng có tính bảo vệ cao. Còn không có thể chọn số tiền bảo hiểm thấp, phí đóng cao để hợp đồng có tính tích lũy cao.

-Tôi sẽ mua loại một.

-Thật à? Cảm ơn bà. Bà mua ngay hay là đến công ty chúng tôi mua?

-Tôi mua ngay.

Diệp Thuần lập tức lấy trong túi hồ sơ ra một bản hợp đồng cùng loại bảo hiểm bà cần.

-Đây là hợp đồng bà hãy điền những yêu cầu cần thiết vào.-Diệp Thuần đẩy tờ giấy cùng một cây viết đến trước mặt bà

Bà Giang cầm viết điền thông tin vào tờ giấy, Diệp Thuần vui mừng nếu mà ngày nào cũng gặp khách hàng dễ chịu lại mau lẹ như bà Giang thì cô đỡ phải đi hết chỗ này đến chỗ khác.

Sau khi ký hợp đồng cùng tiền bạc xong bà Giang đi trước. Diệp Thuần ngồi ở trong quán lòng không ngừng la hét. Đây là vụ mua bán thành công nhất của cô luôn nha.

-Phục vụ.-Diệp Thuần đưa tay gọi phục vụ

-Cô cần gì ạ?

-Cho tôi một phần Tiramisu.

-Tôi sẽ đem lên ngay.

Trong lúc chờ đợi phục vụ đem bánh lên, Diệp Thuần lấy điện thoại cho Nhất Duy.

-Nhất Duy, anh đang làm gì đó?

Suốt bốn năm qua tình cảm của bọn họ thật sự có chuyển biến tốt, thật sự là rất tốt.

[...Anh đang ở phòng luật sư, em lại nghỉ việc ở công ty bảo hiểm nữa rồi sao?...]

-Ách, anh đừng xem thường em chứ.

Thật ra bốn năm qua Diệp Thuần làm rất nhiều công việc, chỉ có mỗi công ty bảo hiểm Vạn Nhất là giữ cô lâu nhất.

[...Anh đã nói em cứ ở nhà anh sẽ nuôi mà em không chịu...]

-Em nói anh biết em vừa bán xong một bảo hiểm cho khách hàng, người khách này còn mua loại đắt nữa đó. Khi nào em có hoa hồng em sẽ bao anh ăn có được không?

[...Em bao anh nổi không đó...]

-Tất nhiên được.

Nói tới đây thì phục vụ bưng đĩa Tiramisu lên cho cô, Diệp Thuần chỉ tay bảo phục vụ để xuống bàn sau đó nói điện thoại tiếp.

-Em đang ăn tiramisu, anh ăn không?

[...Em mang đến cho anh hay là anh đến chỗ em?...]

-Em không đi.

[...Bây giờ anh bận rồi, tối nay anh đến đón em đi ăn tối...]

-Vậy tối gặp anh.

Diệc Thuần cúp máy nhìn đĩa tiramisu kia thì cầm nĩa lên ăn, trong lúc vô tình cô nhìn ra ngoài cửa thấy một chiếc xe sang trọng chạy ngang qua.

Kính chiếu hậu phản chiếu, ở vị trí này Diệc Thuần có thể nhìn thấy là ai trong chiếc xe kia thông qua kính chiếu hậu.

Nhậm Tử Phàm, anh ta đã về nước sao? Vậy thì Thừa Tuyết có biết hay không? Nhờ hai người họ gặp lại thì làm sao?

Chuyện của Thừa Tuyết và Nhậm Tử Phàm bốn năm trước Diệc Thuần là người hiểu rất rõ, ngay cả việc cô em gái Viên Hy kia làm Thừa Tuyết cũng nói cho Diệc Thuần biết. Điều Diệc Thuần lo lắng chính là Thừa Tuyết đã cưới Trình Ngụy, Nhậm Tử Phàm chẳng lẽ quay về để phá vỡ hạnh phúc hai người họ sao?

Nghĩ đoạn Diệc Thuần lập tức cầm túi xách chạy ra ngoài cửa, nhìn qua hai bên thì chạm mặt một người.

Mặc Phong đứng nhìn cô, khoảng cách chỉ chừng mười bước chân.

Có cái gì rung động trong lòng cô.

Thời gian không gặp lại, đến khi gặp rồi mới biết không phải đối phương thay đổi mà là chính bản thân mình đang có sự thay đổi lớn.

Mặc Phong bước thật chậm tới chỗ Diệc Thuần, mỗi bước đi đều làm trái tim Diệc Thuần đập mạnh.

Anh đứng trước mặt cô, thật sự cô không nghĩ sẽ gặp anh trong hoàn cảnh này.

Zing Blog

77. Chương 64: Theo Đuổi.

Chương 64: Theo đuổi.

Bọn họ nhìn nhau không nói gì, Diệc Thuần theo bản năng lùi về sau.

Bọn họ tuy bốn năm cùng sống trong một thành phố, hít thở cùng một bầu không khí nhưng mà lại không dễ dàng gặp được nhau.

-Hôm nay thật trùng hợp! Lại gặp anh ở nơi này.-Diệc Thuần làm ra vẻ tự nhiên nhất

-Không trùng hợp.

Diệc Thuần ngẩng đầu nhìn anh, lòng bàn tay bắt chợt ướt đẫm mồ hôi.

-Tôi muốn theo đuổi em.

Diệc Thuần lại một lần nữa mở to mắt, không tin vào lời anh vừa nói.

-Anh đúng là đồ tâm thần.

Anh rõ ràng biết cô đã có bạn trai vậy mà còn nói theo đuổi cô. Ngoài hai từ “thần kinh” nói anh ra thì cô không còn dùng từ gì nữa.

-Bốn năm trước tôi đã đánh mất một người rất quan trọng, cho nên bây giờ tôi không muốn chạy trốn nữa.-lời nói Mặc Phong không giống đùa giỡn

Diệp Thuần bị lời anh nói làm rung động nhưng mà nghĩ đến khoảng thời gian qua ở bên Nhất Duy thì sự rung động kia nhanh chóng biến mất.

Suốt quãng thời gian qua là Nhất Duy ở bên cạnh cô, lúc cô bệnh là anh ở bên cô, lúc trời mưa là anh chạy tới đưa ô cho cô che mưa, lúc cô đói là anh mua thức ăn đem đến nhà cho cô, những việc đó tuy rằng rất nhỏ nhặt nhưng mà đối với một cô gái như Diệp Thuần thì đã là quá lớn.

-Vậy thì tôi sẽ trả lời, tôi không thích anh và tôi cũng đã có bạn trai rồi.

-Tôi biết. Nhưng mà tôi vẫn sẽ theo đuổi em.

-Bạn trai tôi không thích.

-Tôi thích là được. Theo đuổi người con gái đã có bạn trai sẽ thú vị và kịch tính hơn nhiều.

-Đồ bệnh hoạn. Anh tránh xa tôi ra.

-Vu Diệp Thuần tôi nhất định sẽ theo đuổi được em.-Mặc Phong lớn tiếng nói

Nhiều người qua đường nhìn thấy thì gương mặt bỗng âm mộ Diệp Thuần, Diệp Thuần trừng mắt lớn với anh cảnh cáo.

Cô không thèm đếm xỉa tới anh quay người bỏ đi.

-Em hãy tin tôi đi, tôi nhất định sẽ theo đuổi được em, Vu Diệp Thuần.

Anh ở phía sau ngày một nói lớn hơn mà Diệp Thuần trong lòng không ngừng chửi mắng anh.

Nhậm Tử Phàm quay về quản lí lại Khởi Lạc cho nên sáng nay Mặc Phong vừa xin cho anh nghỉ phép dài hạn.

Cho nên điều Mặc Phong muốn làm trong ngày nghỉ phép chính là theo đuổi lại Diệp Thuần.

Giống như người ta nói: Có đánh mất mới biết quý trọng.

.

Nhậm Tử Phàm đi đến nhà trẻ mà Mặc Phong nói. Lúc này trẻ nhỏ vẫn đang ở trong phòng học được cô giáo cho chơi trò chơi, ca hát.

Một vị cô giáo trẻ thấy anh đi vào thì vội từ phòng học đi ra: “Anh tìm bé nào sao?”

-Không phải. Tôi muốn gặp hiệu trưởng ở đây.

-Phòng hiệu trưởng ở đằng kia. Tôi dẫn anh đi.-cô giáo nhanh chóng đưa anh đi tới phòng hiệu trưởng ở cuối dãy hành lang

Bọn họ mở cửa đi vào, người đàn ông ngồi ở ghế hiệu trưởng đang ôm đầu mình vội ngẩng đầu.

-A, Phàm thiếu, sao anh lại đích thân tới đây?-hiệu trưởng nhận ra anh lập tức đứng lên

-Tôi đến để nói về vụ ngài gửi thư cho chúng tôi.

-Vâng vâng, Phàm thiếu cứ nói.

Hiệu trưởng đối với anh kính nể như gặp phải tổng thống, vội rót trà mời anh.

-Tôi chắc chắn sẽ chi tiêu tiền cho nhà trẻ của ngài.-anh nhẹ nhàng nâng tách trà lên

-Thật sao? Cảm ơn Phàm thiếu rất nhiều.

Không để hiệu trưởng vui mừng quá lâu anh đã nói tiếp:

-Nhưng mà tôi có một điều kiện.

-Phàm thiếu cứ nói.

-Tôi muốn sau khi kết thúc khóa học này thì sẽ giải tỏa nhà trẻ để tôi thực hiện dự án. Đương nhiên tôi sẽ cho xây một nhà trẻ khác khang trang hơn.

-Cái này... Phàm thiếu biết đó nơi này thuận tiện việc đưa đón của cha mẹ các em lại vắng xe ít người lạ mặt, vả lại các em ở nhà trẻ đa số đều sống gần khu này cả.

Đối với điều kiện của anh, hiệu trưởng có phần dè chừng.

-Tôi cũng không muốn làm khó hiệu trưởng, ngày mai tôi lại đến.

Nhậm Tử Phàm đứng lên đi khỏi phòng hiệu trưởng một mạch cũng không nghe hiệu trưởng nói thêm.

Vừa hay tới giờ ra chơi của bọn trẻ, lúc đi ngang qua sân chơi Nhậm Tử Phàm dừng chân lại nhìn.

Ánh mắt anh nhanh chóng bị thu hút bởi hình dáng nhỏ bé của một bé gái.

Đó không phải cô bé anh gặp ở siêu thị đi cùng Thừa Tuyết sao? Thì ra là con gái của cô, Nhã Nhã.

Anh thấy Nhã Nhã đứng nhìn một bé trai và bé gái ngồi chơi xích đu, cứ đứng như vậy nhìn bọn họ.

-Cô giáo.

Thấy cô giáo đi lại, anh gọi lại hỏi: “Bé đó, sao không chơi với ai cả?”

-Anh nói bé Nhã Nhã sao?

Thấy anh gật đầu, cô giáo mới nói tiếp: “Nhã Nhã so với các bạn nhỏ tuổi hơn nên không thể tham gia các trò chơi cùng các bạn, với lại Nhã Nhã chỉ thích chơi cùng bé nam kia thôi.”

Cô giáo nói đồng thời chỉ tay bé trai đang chơi xích đu với bạn nữ.

-Vì sao vậy?

-Bởi vì Nhã Nhã thích bé trai đó, nhưng mà hôm trước Nhã Nhã vừa cắn em ấy nên phụ huynh em ấy không cho chơi với Nhã Nhã.-cô giáo nói

-Không phải Nhã Nhã thích bé trai đó sao?

-Tôi nghe đâu là do ba Nhã Nhã nói với Nhã Nhã rằng nếu thích bạn nam nào thì cắn bạn nam ấy, bạn nam ấy cũng sẽ thích Nhã Nhã.-cô giáo nói cũng cảm thấy buồn cười

Anh trầm mặc, khóe môi nâng lên.

Đúng là Trình Ngụ, lại có thể dạy con gái của hắn như vậy.

-Hình như anh rất quan tâm Nhã Nhã? Anh quen ba mẹ cô bé sao?

-Không, chỉ là tôi thấy kì lạ thôi.

Anh chỉ hơi nâng môi, đút hai tay vào túi quần rồi đi.

Cô giáo cảm thấy có điều kì lạ nhưng không hỏi nhiều, đi tới chỗ Nhã Nhã.

Anh ngồi trên xe bảo tài xế cho xe chạy đi, ngã người dựa vào ghế.

Cô bây giờ đã có chồng cũng đã có con, anh làm sao lại có được cô?

Bọn họ có lẽ đã hết duyên hết nợ, một bước lỡ bước qua nhau khi quay đầu đã để tuột mất đối phương.

Đến tối sau khi đón Nhã Nhã từ nhà trẻ về thì Nhã Nhã không nói năng gì. Ba người ngồi ăn cơm, Thừa Tuyết và Trình Ngụ đều nhận ra khác biệt, Thừa Tuyết liếc mắt nhìn Trình Ngụ sau đó nhìn sang Nhã Nhã.

Trình Ngụ hiểu ý cô liền làm khuôn mặt vui vẻ ngày nào nói: “Nhã Nhã, có phải có ai ăn hiếp con hay không? Con nói với daddy, daddy sẽ đánh vào mông bạn đó.”

-Anh không nói đằng hoàng được sao?-Thừa Tuyết dùng đũa đâm vào cánh tay anh

-Anh đã nói rất đằng hoàng rồi.

Bị cô đâm một cái, anh oan ức xoa cánh tay mình.

Cô tròng anh, quay qua mỉm cười với Nhã Nhã: “Nói ami biết, có chuyện gì làm con không vui vậy?”

Nhã Nhã nhìn chén cơm trước mặt, sau đó nhảy xuống ghế vòng qua bàn, Trình Ngụy bế cô bé lên để Nhã Nhã ngồi lên đùi mình.

-Lúc chiều thầy hiệu trưởng nói phải dời trường đi. Có rất nhiều bạn không thể đi đến nơi trường mới, có cả bạn nam con thích nữa. Nhã Nhã rất buồn.-Nhã Nhã còn chưa nói rành mạch được nên giọng ngọng ngọng nói

-Không phải trường con đang rất tốt sao?-Trình Ngụy hỏi

-Con không biết. Daddy đẹp trai, daddy giúp bạn nam đó sẽ đến trường mới học đi.-Nhã Nhã làm nũng

-Trình Ngụy à, anh sắp có kẹo ngọt Nhã Nhã ăn rồi.-Thừa Tuyết buồn cười nói

Mỗi lần mà Nhã Nhã muốn gì đều sẽ tặng bốc Trình Ngụy lên, để Trình Ngụy đồng ý với con bé thì thôi.

-Không lẽ daddy dọn nhà bạn nam ấy tới gần chỗ trường mới?-Trình Ngụy nhìn Nhã Nhã hỏi

-Cũng được. Daddy... daddy làm được mà.

-Nhã Nhã, cái đó là bất khả thi. Thà là giữ nguyên trường ở đó chứ bắt daddy dọn nhà bạn nam ấy là không được.

-Đúng rồi, sao anh không làm trường không cần dọn đi?-Thừa Tuyết nói

-Vậy thì anh có thưởng không?-Trình Ngụy mặt đột nhiên nham nhở

-Em và Nhã Nhã sẽ mời anh ăn một bữa ở nhà hàng sang trọng, được không?

-Anh muốn ăn em cơ.-Trình Ngụy đột nhiên ngã người giống như con mèo nhỏ cọ đầu vào tay cô

Cô đột nhiên đỏ mặt, tròng mắt lớn với anh.

-Daddy, mami cũng ăn được sao? Nhã Nhã cũng muốn ăn.-Nhã Nhã cúi đầu nhìn Trình Ngụy, bắt chước theo anh ngã người cọ đầu vào tay cô

-Nhã Nhã không được học theo tật xấu của daddy con. Hai người các người mau ăn cơm đi.-cô đẩy hai người bọn họ ra

Ăn cơm xong, Thừa Tuyết cho Nhã Nhã đi ngủ sau đó quay về phòng.

Trình Ngụy nằm trên giường, mặc áo khoác tắm đưa một chân ra nhìn cô nháy nháy mắt.

Cô nhìn đã... muốn nôn ra rồi.

-Anh bày trò gì vậy? Em sắp nôn tới nơi rồi đây.

-Vợ à.

-Em rất mệt, không giỡn với anh.

Cô biết anh muốn gì, cũng biết như vậy là bất công với anh nhưng mà cô không cách nào gỡ bỏ được sự bài xích trong lòng mình mà chấp nhận anh.

Trình Ngụy bị quê, hùng hồn đứng lên: “Anh đi kiếm vợ bé đó.”

-Anh cứ việc.-cô làm mặt không quan tâm

Không có người đàn ông nào có vợ bé ở ngoài mà tự nhận trừ khi muốn chọc tức vợ mình thôi.

-Em... anh đi tìm Nhã Nhã.

Trình Ngụy giữ sĩ diện đứng dậy đi tìm “vợ bé” Nhã Nhã của mình.

-Đừng làm Nhã Nhã thức, nếu không vợ lớn sẽ qua tới phòng bắt gian đó.-Thừa Tuyết trêu chọc

Trình Ngụy đi một mạch ra khỏi phòng, Thừa Tuyết bật cười đi đến tủ đồ lấy quần áo đi vào nhà tắm thay.

Ngày hôm sau Thừa Tuyết và Trình Ngụy đưa Nhã Nhã tới nhà trẻ cũng đồng thời gặp hiệu trưởng.

Trình Ngụy chấp nhận sẽ chi một khoảng tiền cho nhà trẻ cũng không cần bất cứ điều kiện gì chỉ cần trường không dời đi chỗ khác.

Và tất nhiên hiệu trưởng lập tức gật đầu đồng ý.

Thừa Tuyết và Trình Ngụy nói chuyện với hiệu trưởng xong thì rời đi vừa vặn Nhậm Tử Phàm vừa tới.

Cả ba bọn họ chạm mặt nhau, mọi thứ xung quanh dường như ngừng lại, không gian chỉ còn một màu trắng vô tận chỉ còn có ba bọn họ.

Thừa Tuyết có chút né tránh ánh mắt của Nhậm Tử Phàm đang nhìn mình.

-Chào, Phàm thiếu.-Trình Ngụy đưa tay nắm lấy tay Thừa Tuyết

-Chào.

-Anh không cần vào gặp hiệu trưởng nữa, chúng tôi đã nói chuyện với ông ấy.-Trình Ngụy nói

-Bốn năm qua đi, cậu vẫn muốn đối đầu với tôi. Bằng bất cứ giá nào, tôi phải lấy được nơi này.

-Nhậm Tử Phàm, anh đừng như vậy nữa, nếu ngôi trường này bị di dời thì có biết bao nhiêu trẻ em không thể đi học được.-cô nhin không được lên tiếng

-Tôi không quản nhiều như vậy.

-Anh...

-Thừa Tuyết đừng nói nữa. Anh đã hứa với em và con, anh chắc chắn làm được. Chúng ta đi.-Trình Ngụy vòng tay ôm lấy eo cô đi ngang qua Nhậm Tử Phàm

Hai tay Nhậm Tử Phàm nhanh chóng nắm lại thành quyền.

Trải qua bốn năm trời, ngày hôm nay anh mới biết được 1462 ngày qua anh chưa hề quên được cô. Tất cả đều là do anh tự huỷ hoại bản thân, đối mặt với cô anh có thể giữ bình tĩnh nhưng mà nhìn cô cùng Trình Ngụy bên cạnh nhau, lồng ngực anh như bị lửa thiêu cháy.

Anh rốt cục đang chờ đợi hay đang quên đi? Đáng tiếc chờ đợi và quên đi đều là nỗi đau nhưng mà nỗi đau giày xéo lòng mình hơn chính là không biết bản thân đang chờ đợi hay là sẽ quên đi.

78. Chương 65: Âm Thầm.

Chương 65: Âm thầm.

Thừa Tuyết cùng Trình Ngụy ngồi trên xe, tâm trạng cô có chút rối bời.

Trình Ngụy đưa bàn tay to lớn của mình đặt lên tay cô chỉ là anh không nhìn cô.

-Anh thất vọng lắm phải không?-cô nhỏ giọng hỏi anh

-Thất vọng? Vì sao phải thất vọng?-anh nghiêng đầu nhìn cô cười dịu dàng

-Em làm anh thất vọng vậy mà.

-Trước nay anh chưa từng thất vọng về em.

-Trình Ngụy, anh không cần tốt với em như vậy. Em sẽ cảm thấy rất có lỗi cũng như sẽ làm anh thất vọng rất nhiều.-Thừa Tuyết cúi thấp đầu nói

-Em là vợ anh, anh không tốt với em thì tốt với ai? Anh đợi em được mà.-anh cầm tay cô lên, nắm chặt

Thừa Tuyết ngã đầu dựa vào vai anh, giá mà anh ấy cũng tốt như Trình Ngụy thì tốt biết mấy.

Cô biết cô là kẻ ích kỉ nhưng mà khi yêu ai có thể giải đáp được mọi thứ.

-Tối qua Trình Tuấn gọi điện cho anh, nó bảo sẽ qua Việt Nam đón Nhã Nhã về.

-Nhanh vậy sao?-cô ngẩng đầu tiếc nuối

-Hay là chúng ta sinh một đứa con, tới lúc đó chăm sóc thỏa thích.-anh nửa đùa nửa thật, cũng rất mong chờ

Thừa Tuyết im lặng, trong lòng nổi lên trận chiến đối nghịch.

-Anh không ép em.-anh cười, nụ cười hiền hòa

-Em sẽ suy nghĩ.

Cô bắt anh đợi đã quá lâu rồi, như vậy không bằng với anh, cũng đến lúc cô cần chấp nhận anh.

.

Diệc Thuần quay về công ty bảo hiểm, mấy đồng nghiệp bảo có người tặng hoa cho Diệc Thuần. Bó hoa hồng đỏ tươi được đặt trên bàn.

-Chắc là Nhất Duyệt rồi.

Diệc Thuần ngồi vào bàn cắm bó hoa lên ngửi.

-Diệc Thuần thật sướng nha, có bạn trai tốt như vậy. Tôi ước có cũng không được.

Mấy đồng nghiệp đua nhau nói những lời ngưỡng mộ Diệc Thuần làm cô không khỏi thẹn thùng mà đỏ mặt.

-Nhân viên Vu.-trưởng phòng đi đến bàn Diệc Thuần

-Có việc gì ạ?-Diệc Thuần vội đứng lên

-Có một khách hàng lớn vừa gọi điện sẽ mua bảo hiểm cho nhân viên của anh ta, số lượng lần này rất lớn, tôi muốn ngày mai cô đi nói chuyện với anh ta.

-Tôi sao?

-Sáng mai 8h cô cứ tới tiệm cafe đối diện tập đoàn Khởi Lạc sẽ gặp được anh ta. Bằng mọi giá cô phải đem bản hợp đồng đó về, có nghe chưa?-trưởng phòng làm mặt nghiêm trọng

-Hả?

Tại sao lại đối diện Khởi Lạc chứ? Không lẽ là Mặc Phong giả trò? Chắc không đâu.

Diệc Thuần lắc đầu nhìn trưởng phòng gật đầu chắc nịch: "Tôi sẽ cố gắng hết sức."

-Không phải sẽ mà là nhất định nghe chưa? Cô phải làm hài lòng khách hàng không được làm mất lòng anh ta.-trưởng phòng lại nhấn mạnh nghiêm giọng căn dặn

-Tôi nhất định sẽ ghi nhớ lời trưởng phòng.-Diệc Thuần mỉm cười gật đầu chắc nịch lần hai

-Tốt.

Diệc Thuần đợi trưởng phòng đi mới dám ngồi xuống, rốt cục là khách hàng quan trọng cỡ nào vậy lại làm cho trưởng phòng nhất định bắt cô không được đắc tội.

Tầm sáu giờ hơn, trời đã giăng một màu đen, thành phố bắt đầu bật những ánh đèn rực rỡ.

Trời đột ngột đổ cơn mưa, Thừa Tuyết ngồi trong tiệm sách nhìn ngoài trời.

-Chị Thừa Tuyết, bọn em về trước nha.-mấy người phụ việc trong cửa tiệm đều đi về

-Tạm biệt.

Trong cửa tiệm chỉ còn có cô, Thừa Tuyết nhìn ngoài trời mưa vẫn còn to thì thở dài.

Cũng may cô đã gọi điện kêu Trình Ngụy đi đón Nhã Nhã nếu không con bé sẽ phải ngồi đợi rất lâu.

Ngoài trời mưa to, bên vệ đường đối diện một chiếc xe dừng ở đó có vẻ đã lâu, cần gạt nước ô tô vẫn đều đặn gạt qua lại.

Nhậm Tử Phàm hí hóp mắt nhìn Thừa Tuyết ngồi trong cửa tiệm, tận đáy lòng như có tảng đá đè vào.

Hôm nay thành phố chợt đổ cơn mưa, rất muốn hỏi cô có mang ô hay không? Thế nhưng anh lại không thể nói thành lời, bởi vì anh sợ cô trả lời cô không mang, mà anh lại bất lực, giống như anh yêu cô lại không thể đồng hành cùng cô như cô mong muốn.

Cho nên anh chạy xe tới tiệm sách xem xem cô đã về nhà an toàn hay chưa? Khi tới nơi mới biết cô vẫn chưa về, ô cũng không mang theo.

Trời mưa to như vậy chắc sẽ không tạnh ngay, Nhậm Tử Phàm lấy ô từ trong xe mở cửa đi ra ngoài. Chạy qua tiệm sách nhưng không rẽ vào chỉ đứng nép một bên cửa thận trọng đặt chiếc ô bên cửa sau đó gõ nhẹ vài tiếng.

Thừa Tuyết nghe tiếng gõ cửa nhìn ra cửa kính không thấy ai, hiếu kì đi ra xem.

Lúc cô nhìn xuống mới thấy một chiếc ô đặt bên cửa, nghiêng đầu nhìn xung quanh thì không có ai.

-Là ai đem đến chứ?-Thừa Tuyết cầm ô lên lại xem xem có ai không

Nghĩ một lát thì mỉm cười, có lẽ lại là trò của Trình Ngụy rồi.

-Trình Ngụy, anh mau ra đi.

Trong cơn mưa có một ai đó vì câu nói của cô mà đau lòng.

Cô thấy xung quanh im lặng chỉ có tiếng mưa rơi thì gọi tên Trình Ngụy vài lần vẫn không có ai, nghĩ đoạn chắc anh muốn bày trò gì nữa rồi nên đi vào lấy túi xách đồng thời đóng cửa tiệm lại.

Cô bật ô dáng người nhỏ nhắn che dưới chiếc ô to đi trong làn mưa.

Nhậm Tử Phàm lúc này mới bước ra từ sau bức tường, nhìn bóng lưng cô được chiếc ô che thì môi nâng lên.

Hôm nay trời đổ mưa, anh lại chỉ có thể âm thầm mang ô cho cô. Đáng tiếc cô lại cho là Trình Ngụy đem đến.

Nhậm Tử Phàm quay về Ngự Biệt Uyển người cũng thấm ướt, Viên Hy vẫn đợi anh trong phòng khách thấy anh bước vào vội đi đến giúp anh cởi áo khoác.

-Anh ướt hết rồi, em nhớ có kêu thám Lý để ô trong xe cho anh mà.

-Anh đem nó... anh tưởng không có.-Nhậm Tử Phàm định nói gì đó lại chuyển qua cái khác

Anh nói tiếp: "Anh đi thay đồ."

Nhậm Tử Phàm bỏ đi lên tầng trên, Viên Hy mày nhíu lại nhận ra anh có chuyện che giấu.

Không lẽ anh đi tìm chị ta? Không phải anh nói giữa bọn họ chấm dứt rồi sao?

Nghĩ tới đây Viên Hy chợt siết chặt chiếc áo vest trong tay nhìn lên lầu.

Nhậm Tử Phàm tắm rửa xong chỉ mặc chiếc áo choàng tắm đi tới tủ kính lấy rượu cùng ly ra uống, Viên Hy cũng vừa hay đi vào.

-Anh, anh không ăn cơm sao?-nhìn ly rượu trên bàn nói tiếp

-Không phải anh cai rượu và thuốc rồi sao? Sao anh lại uống rượu?

-Có những cái không phải cai được tức là sẽ không động tới, qua một thời gian nhất định rồi sẽ sử dụng lại nó thôi.

-Anh... anh đi tìm chị ta phải không?

Đối với loại truy hỏi này của Viên Hy, anh không trả lời.

-Ba năm trước anh biết chị ta đã kết hôn, anh bây giờ còn đi tìm chị ta làm gì?

-Ba năm trước để cô ấy cưới Trình Ngụy là hối hận nhất của anh. Cho nên ba năm sau anh không muốn bản thân lại hối hận.

Anh có cô cũng được, không có cũng được chỉ cần những điều anh làm có thể giúp cô hạnh phúc vui vẻ là được.

-Hai chúng ta đều mang vết thương để bản thân có thể ghi nhớ, lồng ngực anh có một nhát dao, cổ tay em cũng có một nhát dao không lẽ anh không nhớ?-Viên Hy lời nói nghẹn ngào giờ cổ tay có một vết sẹo lên

Lời Viên Hy làm vết thương trong lòng anh đau nhức, tay cầm ly rượu nắm chặt lại.

Ba năm trước cô kết hôn với Trình Ngụy, còn anh đau khổ lựa chọn giữa hai người con gái quan trọng nhất của anh.

-Anh à, anh đừng như vậy nữa, chị ta không xứng với anh, chị ta có thể đâm anh một nhát thì đương nhiên sẽ lại đâm anh thêm một nhát.

-Anh đã từng nói em đừng xen vào chuyện riêng tư của anh, không phải sao?

-Em, phải. Em đã hứa nhưng mà em không muốn anh lại yêu một người phụ nữ đã có chồng có con.

-Chuyện này hôm nay chấm dứt, ba năm trước chúng ta đã nói rõ với nhau rồi. Em về phòng đi.

Nhậm Tử Phàm không nóng cũng không lạnh, khuôn mặt điềm tĩnh đến giết mình.

-Anh...

Viên Hy tức giận nhưng không thể làm gì khác ngoài rời khỏi.

Nhậm Tử Phàm đặt ly lên bàn, hai mắt nhắm lại. Nhát dao của cô đâm anh bây giờ đã là một vết sẹo dài không thể lưu mờ được.

.

Ba năm trước

Nhậm Tử Phàm nhận được điện thoại của Mặc Hàng nói cho anh biết cô sẽ kết hôn với Trình Ngụy. Anh lập tức đặt vé máy bay qua Las Vegas.

Nhưng mà anh tính sao cũng không nghĩ đến Viên Hy sẽ ngăn cản mình.

Anh quay về biệt thự chuẩn bị một vài thứ.

-Anh, anh đi đâu vậy?-Viên Hy cũng cùng lúc quay về

-Anh qua Las Vegas.-anh gấp gáp nói

-Làm gì chứ?

-Cái đó chúng ta sẽ nói sau.

-Dự đám cưới của chị ta? Phải không?

-Đúng vậy. Anh không thể để tuột mất cô ấy.

Nhậm Tử Phàm chuẩn bị đồ đạc xong thì vội vã đi nhưng chưa được năm bước đã bị Viên Hy giật ngược lại: “Nếu anh đi ngăn cản chị ta kết hôn, em sẽ chết cho anh xem.”

Anh sững người, quay đầu nhú mồm: “Anh không đùa giỡn với em.”

-Em không đùa, một là em, hai là chị ta.-ánh mắt Viên Hy hăng hộc

-Chúng ta sẽ nói chuyện sau.

Anh chỉ nghĩ Viên Hy vì chuyện Thừa Tuyết đâm anh một nhát nên mới khắt khe chuyện anh ngăn cản Thừa Tuyết kết hôn nên không để ý đến lời Viên Hy.

-Là anh ép em.

Viên Hy chạy xộc lại bàn cầm dao gọt trái cây lên không do dự liền cắt ngang cổ tay mình.

Ngay lập tức Viên Hy té ngã xuống, con dao rút xuống gạch vang lên âm thanh chói tay.

Nhậm Tử Phàm dừng bước khi nghe tiếng dao sắc lạnh vang lên, quay người lại thì thấy Viên Hy nằm trên sàn nhà, cổ tay trái rướm đầy máu tươi.

-Viên Hy.

Nhậm Tử Phàm lập tức chạy tới ôm Viên Hy bế đi.

Tới bệnh viện Viên Hy được bác sĩ đưa vào phòng cấp cứu. Nhậm Tử Phàm ngồi trên ghế bên ngoài phòng cấp cứu, khắp người anh dính đầy máu của Viên Hy.

Anh nhìn đồng hồ, chỉ còn mười lăm phút nữa máy bay sẽ cất cánh.

Viên Hy là em gái anh, từ nhỏ đã lớn lên cùng anh, tình cảm rất gắn bó. Còn Thừa Tuyết là người con gái anh yêu, yêu si mê điên cuồng.

Viên Hy đang nguy hiểm tính mạng, Thừa Tuyết sắp lấy Trình Ngự.

Chuyến bay này là chuyến cuối cùng đến Las Vegas, nếu muốn phải đợi đến ba ngày sau mà cô ngày mai sẽ kết hôn.

Bác sĩ từ phòng phẫu thuật đi ra, tháo khẩu trang nói: “Anh là người nhà của bệnh nhân đúng không?”

-Là tôi.-anh đứng dậy nói

-Vết cắt quá sâu lại ngay cổ tay nên cũng mất máu khá nhiều, cô ấy không chịu truyền máu muốn anh vào gặp cô ấy. Bây giờ chúng tôi đang cầm máu cho cô ấy.

-Tôi sẽ vào.

Suốt bốn mươi lăm phút đồng hồ anh đứng bên giường cấp cứu nhìn Viên Hy được bác sĩ truyền máu, khi mười lăm phút đầu trôi qua, anh đã buông bỏ Thừa Tuyết.

Đôi khi yêu ai đó rất nhiều muốn làm cho cô ấy điều gì đó lại bị ngăn cản. Nếu anh đến ngăn cản cô kết hôn, cho dù bị cô từ chối anh cũng cảm thấy vui vẻ bởi vì anh không hối tiếc.

Viên Hy được đưa vào phòng hồi sức, lúc tỉnh lại vừa lúc mặt trời lặn.

Ngoài kia các đường phố lên đèn, nhà cao tầng thấp sáng, một nước Úc rực rỡ xa hoa.

-Sao anh không đi?-Viên Hy giọng yếu ớt hỏi

-Em không cần ép anh như vậy.-anh ngồi bên ghế cạnh giường nhìn cô

-Bởi vì em không muốn mất anh.

-Em đã đánh mất anh rồi. Trước nay anh đều nghĩ em thích Thừa Tuyết.

-Chị ta cướp anh đi, làm anh đau khổ. Em hận chị ta.

-Anh đã mất cô ấy, còn em làm anh rất thất vọng. Sau này chuyện riêng tư của anh, em đừng quan tâm nữa.

-Anh biết em yêu anh mà.-Viên Hy kích động

-Cho dù em không phải em gái ruột của anh, anh cũng không thể yêu em.-anh đứng dậy đi ra ngoài nhưng ngừng lại ở cửa nói tiếp

-Chỉ mong em đừng làm những chuyện này nữa, lần sau anh sẽ chọn Thừa Tuyết không phải em.

Sau đó anh đi ra ngoài một mạch.

Viên Hy bặm môi, nỗi hận với Thừa Tuyết càng thêm sâu đậm.

Zing Blog

79. Chương 66: Cãi Vả.

Chương 66: Cãi vả.

Diệp Thuần thấy trời đổ mưa nên hủy hẹn với Nhất Duy, Diệp Thuần ngồi trong phòng mình lấy điện thoại gọi cho Nhất Duy.

-Alo, Nhất Duy anh đã về tới nhà chưa?

[...Anh vẫn đang ở phòng luật. Em về chưa?...]

-Em tới nhà rồi. Anh vẫn còn làm việc sao? Bận như vậy còn gửi hoa cho em làm gì.

[...Hoa? Anh có gửi cho em sao?...]

-Không phải anh gửi à?

Diệp Thuần nghe giọng Nhất Duy như vậy thì bó hoa kia không phải anh tặng cô. Là ai tặng chứ? Chẳng lẽ...

[...Đáng lí là có, anh định ăn cơm tặng em nhưng mà trời mưa không giao hoa được...]

Diệp Thuần im lặng, Mặc Phong nói thật sao?

[...Có ai tặng hoa em sao?...]

-Không, em chỉ nói vậy thôi.

[...Em ngủ sớm một chút, dạo này em hay chạy tới lui lo mấy cái hợp đồng bảo hiểm. Ngày mai anh sẽ kêu mẹ hầm một ít đồ bổ cho em...]

-Ấy không cần phiền bác gái. Em khỏe lắm anh đừng lo.

[...Nhân tiện anh hưởng ké. Em đừng nói không...]

-Được rồi, mai khi nào anh đem thì anh điện em một tiếng.

[...Được, em đi ngủ đi...]

-Anh cũng đừng làm khuya quá. Tạm biệt.

Diệp Thuần tắt máy nằm dài trên giường, bây giờ cô rất rối cái gì cũng không suy nghĩ được.

Mặc Phong như vậy là đùa hay thật? Bốn năm trước là anh từ bỏ cô thì tại sao bây giờ lại đi đeo đuổi cô?

Nếu Mặc Phong là thật lòng thì cô nên làm sao?

Giữa Nhất Duy và Mặc Phong, một người yêu cô nhiều như vậy, một người cô lại yêu rất nhiều thì rốt cục cô phải chọn lựa ai?

.

Thừa Tuyết trở về nhà, người làm nói Trình Ngụy vừa đi đón cô được ít phút trước, nghe như vậy cô không khỏi nhũn mảy.

Cô lấy điện thoại ra gọi cho Trình Ngụy.

[...Em đang ở đâu vậy? Anh đến tiệm sách thấy đã đóng cửa...]-không cho cô nói trước, Trình Ngụy đã mở miệng trước

-Em đang ở nhà.

Vậy chiếc ô kia ở đâu ra?

[...Em về rồi sao? Đã ăn gì chưa anh sẽ mua một ít thức ăn về...]

-Ở nhà có thức ăn, em đợi anh về ăn cùng.

Nói thêm vài câu cô cúp máy, trong lòng vẫn không biết được ai là người đưa ô ỳnh? Trình Nguyệt hình như không hề biết đến chuyện này, nếu không là Trình Nguyệt thì có thể là ai chứ?

Đang suy nghĩ thì Nhã Nhã nũng nịu ôm lấy tay cô: “Mami, Nhã Nhã không quay về với daddy Trình Tuấn và mami Anna đâu.”

-Nhã Nhã, con không nhớ mami Anna và daddy Trình Tuấn sao?

-Dạ nhớ. Nhưng mà nếu con đi con cũng sẽ mami và daddy lắm.

-Mami và daddy cũng rất nhớ con nhưng nếu Nhã Nhã không ngoan, không quay về thì mami sẽ giận Nhã Nhã lắm đó.

-Mami đừng giận, Nhã Nhã sẽ về.

-Ngoan lắm. Quay về đó rồi phải nghe lời biết không?

-Dạ.

Thừa Tuyết ôm lấy con bé vào lòng, tay vuốt ve tóc con bé. Nếu con của cô còn sống, chắc sẽ dễ thương ngoan ngoãn như Nhã Nhã, đáng tiếc nó lại đi quá vội.

Cô không dám nói cho Nhậm Tử Phàm biết, cô cũng không có can đảm để nói rằng con chúng ta chết rồi.

Trình Nguyệt quay về thấy Thừa Tuyết và Nhã Nhã đang ôm nhau, đôi mắt anh dịu dàng trìu mến. Nếu anh và cô cũng có một đứa con thì hay biết mấy?

-Nhã Nhã, daddy lạnh, Nhã Nhã lại ôm daddy đi.

Cô bé Nhã Nhã rất nghe lời, chạy tới chỗ Trình Nguyệt đang đứng ôm lấy anh.

-Con gái của daddy ngoan lắm. Ngày mai con có thể gặp lại daddy Trình Tuấn và mami Anna rồi, có vui không?-anh ôm con bé đi lại ghế ngồi

-Dạ vui nhưng mà... Nhã Nhã sẽ nhớ mami và daddy lắm.

-Chúng ta là một gia đình mà, daddy sẽ thường xuyên trở về thăm con.

-Thật ạ? Nhưng vì sao mami và daddy không ở bên luôn ạ?

Mặt Thừa Tuyết có chút cứng đờ khó khăn nở nụ cười ngọt ngào với con bé: “Bởi vì mami phải ở đây làm một số việc.”

Cô không muốn quay về Trình gia, không muốn nhìn thấy Thái Trinh - kẻ đã gián tiếp cướp đi mạng sống của con cô.

Trình Nguyệt nhận ra sự thay đổi của cô liền ôm Nhã Nhã nói: “Trẻ rồi, con mau về phòng ngủ đi.”

Sau đó để người làm đưa Nhã Nhã lên phòng ngủ.

Thừa Tuyết rũ mi mắt, hai tay nắm chặt móng tay ghim vào da thịt đau rát.

-Anh đi thay đồ đi.

Cô nhìn anh nói sau đó đứng lên đi vào bếp dọn cơm.

Trình Nguyệt đứng lên nhìn bóng lưng cô, lời nói vang lên giữa không gian chột ảm đạm: “Suy cho cùng em vẫn không quên được mọi thứ.”

Cô bị lời nói của anh giữa chân lại, cắn chặt môi miễn cưỡng nói: “Anh đừng suy nghĩ nhiều, chẳng qua ngày mai Trình Tuấn và Anna qua Việt Nam nên em buồn thôi.”

-Em đừng gạt anh. Em vẫn chưa quên được hẳn, em vẫn nhớ đến đứa con đã mất của mình.

Trước nay anh chưa từng lớn giọng nói chuyện với cô, đây là lần đầu tiên. Chẳng lẽ giống như câu người ta nói: Đàn ông một khi đã qua giới hạn chịu đựng sẽ tức giận với bạn, truy vấn bạn vấn đề anh ta vẫn muốn hỏi trong lòng.

Thừa Tuyết quay đầu lại, ngẩng cao nói: “Đứa con của em, làm sao em có thể dễ dàng quên được?”

-Vậy còn hấn?-anh sải bước dài đi đến trước mặt cô, hai tay vịn lấy vai cô

Thừa Tuyết đối với câu hỏi này của anh thì im lặng né tránh.

Trình Ngụy đột nhiên tăng sức bóp chặt vai cô, liên tục dùng sức lắc mạnh: “Ôi Thừa Tuyết vì sao em lại có thể ích kỉ như vậy? Anh luôn cố gắng làm em vui vẻ, làm em trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất. Nhưng mà bốn năm qua em luôn xem anh là cái bóng của Nhậm Tử Phàm đúng không?”

-Trình Ngụy, không phải, không phải như vậy... anh nghe em nói đi.-Thừa Tuyết nghe anh nói thì đau lòng, hốc mắt đỏ hoe

-Em luôn xem anh là hấn ta, trước nay em chưa từng yêu anh em cưới anh cũng do không muốn anh mất mặt phải không?-anh gồng giọng, ánh mắt đỏ ngầu

-Em... Trình Ngụy, em không có, em cũng yêu anh nhưng mà em... chẳng qua em...

Bây giờ cô cũng không biết nên nói với anh như thế nào, lòng cô rất rối bất cứ lời nào cũng không nói ra được.

-Ôi Thừa Tuyết em có cần tàn nhẫn với anh như vậy không? Thà ngay lúc đầu em đừng cho anh hi vọng, em có biết em rất độc ác không?

Anh buông tay ra nở nụ cười cay đắng, mắt anh đỏ hoe. Có lẽ là đau lòng nhưng vì bản thân là nam nhân đại trượng phu nên anh không cách nào rơi lệ được.

-Trình Ngụy, Trình Ngụy...-cô tiến tới muốn giữ lấy tay anh nhưng lại bị anh tránh đi

Anh nhìn cô, có bi phẫn, có chua xót, không nói không rằng quay người bỏ đi.

-Trình Ngụy... em xin lỗi.

Cô ngồi khụy xuống sàn nhà, nước mắt chảy ra từ khóe mắt.

Cô thực sự rất tàn nhẫn giống như lời anh nói, đối với những việc mà Trình Ngụy đã hi sinh cho cô, ngoài việc làm anh có cảm giác bị lừa gạt và phản bội ra cô chẳng làm được gì cho anh hạnh phúc cả.

Tình cảm của anh dành cho cô quá lớn, còn cô lại chẳng bằng một phần nhỏ của anh.

Thừa Tuyết đợi Trình Ngụy đến trời sáng anh vẫn không quay về nhà, cô nghĩ anh vẫn còn tức giận chuyện tối qua nên cũng không gọi điện cho anh.

Hôm nay Trình Tuấn và Anna sẽ qua Việt Nam đón Nhã Nhã nên cô cho con bé nghỉ ở nhà, bản thân cũng không đến tiệm sách làm gì.

Cô dẫn Nhã Nhã đi đến trung tâm thương mại để mua một ít đồ đãi Trình Tuấn và Anna.

.

Diệp Thuần nghe lời trưởng phòng đi gặp người khách hàng lớn ở quán cafe đối diện Khởi Lạc. Lúc Diệp Thuần bước vào nhìn xung quanh xem ai là người cô cần gặp.

Diệp Thuần đi đến một bàn trống gọi nước ngồi chờ.

Đợi được nửa tiếng Diệp Thuần không còn kiên nhẫn nữa đứng lúc đứng dậy định rời đi thì cánh cửa tự động mở ra.

Lúc Diệp Thuần nhìn thấy là ai bước vào lập tức sụp xuống núp dưới bàn.

Có cần trùng hợp như vậy không?

Mặc Phong đảo mắt chuẩn xác nhận ra Diệp Thuần trong đám người trong quán, anh sải bước đi tới chỗ cô.

Diệp Thuần không ngừng cầu trời khẩn phật cho anh đừng phát hiện ra nhưng mà tiếng bước chân đã vang gần bên, đôi giày da màu đen xuất hiện trước mặt, Diệp Thuần nuốt nước bọt ngẩng đầu nhìn Mặc Phong đang đứng trước mặt.

-Em làm trò gì thế?

-Huh, tôi... tôi đang tìm đồ.-Diệp Thuần liếc đôi môi khô khốc trả lời anh

-Mau đứng lên đi.

Diệp Thuần vội vã đứng lên, chỉnh lại quần áo vuốt vuốt tóc mình ngẩng cao đầu: “Tôi còn có việc, xin phép.”

-Em không muốn nói chuyện bán bảo hiểm với tôi sao?-Mặc Phong ngồi xuống ghế, thông thả nói

Diệp Thuần bị lời anh nói làm dừng bước, một khắc sau ngồi xuống.

-Đáng lẽ tôi nên đoán ra là anh bày trò.

-Em không hối hận được, tin rằng em đã được dặn dò rất kĩ.-anh chậm rãi nhướn môi cười

-Rất cục anh muốn gì?-cô nghiêng răng nghiêng lợi

-Đơn giản, nếu em làm tôi hài lòng tôi sẽ lập tức kí hợp đồng.-anh nhún vai

-Công việc này tôi cũng không cần.

-Nhưng mà làm công ty mất một mối làm ăn lớn, em không thấy có lỗi sao?

-Anh...

Anh lại dùng trò đánh tâm lý với cô, đồ vô liêm sĩ.

-Em suy nghĩ kĩ đi, chúng ta đều có lợi cả.

-Bây giờ anh muốn gì?

Diệp Thuần nén giận, nhỏ giọng xuống nước hỏi anh.

-Cũng đơn giản lắm.-anh nhướn môi

Diệp Thuần nuốt nước bọt, dự cảm không lành là mấy.

Rất cục anh định giở trò gì nữa đây?

80. Chương 67: Đã Từng Muốn.

Chương 67: Đã từng muốn.

Thì ra cái “đơn giản” của Mặc Phong nói chính là bọn họ một ngày cùng nhau làm những chuyện của hai người đang yêu hay làm.

Mà chuyện của hai người đang yêu không gì khác hơn là hẹn hò.

Diệp Thuần lúc đầu nghe rất bức xúc, đâu lại ra cái chuyện kì quặc như vậy chứ nhưng mà cho dù cô có lí cũng không nói lại anh.

Bọn họ đi đến TTTM, việc đầu tiên mà Mặc Phong muốn làm trong ngày hẹn hò là mua đồ cặp.

Đi vào cửa hàng quần áo nhân viên đón tiếp bọn họ rất nồng nhiệt, giới thiệu đủ kiểu đồ đôi đang là mốt hiện nay cho bọn họ.

-Không ngờ anh lại trẻ con như vậy.-Diệp Thuần dựa vào dãy đồ bữu môi

-Em lôi thôi cũng không được gì đâu, mau đi thay đi.

Mặc Phong đã chọn được mấy bộ đồ đầy tới đưa cho Diệp Thuần.

Diệp Thuần bất mãn cầm lấy đồng đồ đi vào phòng thay đồ.

Thử rất nhiều bộ cuối cùng cũng có cái làm Mặc Phong ưng ý, nhưng mà Diệp Thuần lại không thích chút nào.

Anh mặc áo thun sọc đen trắng phối với quần phong nâu, còn cô lại là chiếc váy liền sọc đen trắng dài chưa đến đầu gối có áo khoác ngắn đen khoác bên ngoài.

Đi ra tính tiền xong, vừa bước ra khỏi cửa lại gặp phải một người.

Thừa Tuyết nắm tay Nhã Nhã tay kia cầm bịch thức ăn mới mua nhìn hai người bọn họ không khỏi ngạc nhiên.

-Hai người...

Diệp Thuần biết Thừa Tuyết hiểu nhầm liền tiến lên: “Không như cậu nghĩ, chúng tôi... chúng tôi...”

Diệp Thuần không biết nên giải thích thế nào cho Thừa Tuyết hiểu nữa.

-Mặc dù tớ thấy có lỗi với Nhất Duy nhưng mà hai người nhìn cũng rất đẹp đôi.-Thừa Tuyết mỉm cười nói

-Cậu...

-Thừa Tuyết, chúng ta nói chuyện một lát có được không?-Mặc Phong chen vào

Bọn họ vào khu ăn uống của TTTM, chọn một bàn trống ngồi vào.

Gọi nước xong, cô gọi kem cho Nhã Nhã ăn, nhìn qua Mặc Phong nói: “Anh muốn nói chuyện gì?”

-Cô và thiếu chủ... thật sự không còn gì sao?

Tay Thừa Tuyết đột ngột nắm chặt ly nước, hơi nước lạnh tỏa ra làm lạnh cả bàn tay cô.

-Tôi đã kết hôn, cho dù chúng tôi còn yêu thì sao?

-Thiếu chủ đã rút khỏi UP.

Thừa Tuyết ngược mắt nhìn Mặc Phong, có chút không tin.

-Thiếu chủ muốn bắt đầu lại.

Bắt đầu lại?

Anh từng kể cô nghe, trước kia anh mong muốn trở thành một cảnh sát đáng tiếc cả nhà anh lại bị kẻ xấu hại chết vì vậy anh mới đi vào con đường tội phạm, trở thành lão đại UP. Mục đích của anh là trả thù.

Vậy thì cuối cùng, kẻ hại gia đình anh, kẻ anh cần đòi nợ là ai?

Vì sao nghĩ đến, lòng cô lại đau đớn như vậy?

-Ngày cô kết hôn với Nhị thiếu, cô đã từng nghĩ đến thiếu chủ bao giờ chưa?

Lời Mặc Phong không khác nào kim nhọn đâm vào lòng cô.

Lúc đó cô từng nghĩ đến anh không, đến cô cũng không biết được.

Nhưng mà cô cam đoan, lúc cùng Trình Ngụy ở lễ đường, đứng trước mặt Cha, cô đã nhắm tưởng Trình Ngụy là anh. Lúc Cha hỏi đến cô, cô đã xoay đầu nhìn ra cửa tự hỏi: Liệu anh có biết cô kết hôn không? Nếu biết anh có đến tìm cô không?

Nhưng mà khi ấy nhìn ra cửa, ngoài ánh sáng mặt trời chói mắt làm cô cay mắt ra thì chẳng có gì cả.

Thấy cô im lặng, Mặc Phong dường như hiểu ra, anh nói tiếp: “Thiếu chủ đã nghĩ đến cô, lúc cô nói kết hôn chúng tôi đã nói cho thiếu chủ biết.”

Anh biết? Vậy mà cuối cùng anh cũng không đến...

Cô cười khổ, bọn họ đã chấm dứt cô còn mơ mộng hảo huyền sao?

-Lúc đó thiếu chủ có đặt vé máy bay qua Las Vegas, đáng tiếc trước mười lăm phút máy bay cất cánh, thiếu chủ lại bị giữ chân ở lại không thể đi.

Là lời thật lòng sao?

Hai tay cô đặt trên bàn nắm chặt run rẩy, ánh mắt có gì đó rưng rưng.

-Anh... đừng gạt tôi.

-Tôi gạt cô làm gì? Tôi nói ra tôi cũng không phải kẻ có lợi, mà thiếu chủ cũng không vui vẻ gì khi nhắc đến. Thừa Tuyết, thiếu chủ thật sự rất yêu cô, nhưng mà bởi vì tiểu thư Viên Hy tự sát nên ngài ấy phải ở lại không kịp chuyển bay.

-Lại là Viên Hy.-Diệp Thuần ngồi bên cạnh nghe toàn bộ sự việc, khi nghe đến Viên Hy thì tức giận

Anh từng muốn ngăn cản cô kết hôn, nhưng mà anh lại rơi vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan, giữa cô và Viên Hy bắt anh chọn ra một người là chuyện không dễ dàng.

Viên Hy vì sao lại có thể độc ác như vậy? Cô ta chia cắt bọn họ một lần lại chia rẽ làm bọn họ không thể đến cạnh nhau thêm một lần. Lòng dạ người con gái này đúng là hơn cả rắn độc.

Hóa ra, tiếc nuối nhất trên đời này không phải là không đến được với nhau, cũng không phải là không thể ở bên nhau trọn đời trọn kiếp, mà là bỏ lỡ nhau khi ngỡ như đã ở gần trong gang tấc.

-Tôi nói cô biết, chẳng qua muốn cô gỡ bỏ khúc mắc trong lòng với thiếu chủ, tôi biết cô đã kết hôn nhưng mà tôi nghĩ cô nên biết sự thật.

Bây giờ Thừa Tuyết cái gì cũng không cần biết, cô muốn gọi cho anh nói với anh một câu: Em nhớ anh.

Bốn năm qua, tình cảm của cô dành cho anh đều dồn vào ba chữ đó. Nhưng mà cô muốn nói làm sao được?

-Mami... con muốn về.

Nhã Nhã ngồi bên cạnh ăn kem xong thì kéo áo Thừa Tuyết.

Cái gọi của Nhã Nhã làm cô giật mình thức tỉnh, cô đã là vợ của Trình Ngụy.

-Tôi phải đưa Nhã Nhã về, chúng ta khi khác nói chuyện.

Thừa Tuyết cử chỉ hành động đều rất gấp gáp giống như muốn chạy trốn, dắt tay Nhã Nhã rời đi.

Khi yêu, con người ta mới biết được, trái tim vốn yếu đuối hơn ta vẫn tưởng.

Diệp Thuần nhìn Thừa Tuyết rời đi, lúc này mới quay qua hỏi Mặc Phong: “Vì sao hôm nay anh lại nói?”

-Bởi vì tôi không nỡ nhìn bọn họ... vốn định sẵn là của nhau lại vì hiểu nhầm mà xa cách.

Anh nhìn cô, hàm ý thật sự sâu xa khó đoán.

Thừa Tuyết đem thức ăn về nhà một mình chuẩn bị mọi thứ để tiếp đãi Trình Tuấn và Anna, Nhã Nhã thì ngồi bên ngoài phòng khách xem phim hoạt hình.

Trong lúc chờ nước sôi, Thừa Tuyết thất thần suy nghĩ đến chuyện lúc trước của cô và anh.

Cô còn nhớ lời anh nói với cô lúc ở đảo San Hô: “Dù trải qua bao nhiêu thời gian, nếu chỉ còn sống được 1s, anh vẫn sẽ yêu em. Yêu em đến hơi thở cuối cùng.”

Cô cũng nghĩ mình sẽ yêu anh đến hết cuộc đời, trọn kiếp này chỉ nắm tay một mình anh đi nhưng mà cô lại phản bội tình cảm của anh cũng như lời hứa của bọn họ.

Yêu một người thật sự phải thử thách con tim mình rất nhiều, cuộc đời rồi sẽ có những lúc bạn chỉ có thể cười, dù rằng trong lòng đang không ngừng chảy máu.

Trình Ngụy đón Trình Tuấn và Anna ở sân bay quay về nhà khi vào bếp thấy cô thất thần đứng đó, nồi nước sôi ùng ục thì đi đến tắt bếp.

Cô giật mình, ngẩng đầu nhìn anh: “Anh, về sớm vậy?”

-Ừ. Trình Tuấn và Anna ở bên ngoài, anh vừa đón chúng xong.

Không biết từ lúc nào mà hai người bọn họ lại xa cách như vậy. Có lẽ là từ tối hôm qua.

-Người làm đâu?

-Em cho nghỉ hôm nay, em muốn tự mình xuống bếp.

-Anh phụ em.

-Không cần. Anh ra ngoài nói chuyện với hai người họ đi. Tự em làm được.

Anh nhìn cô, suy nghĩ một lát mới gật đầu đi ra ngoài.

Thừa Tuyết nhắm mắt thở nặng nề, vỗ hai má mình cho tỉnh táo hơn.

Nấu bữa ăn xong, Thừa Tuyết gọt trái cây đem ra ngoài, Trình Tuấn và Anna đang ôm Nhã Nhã hôn con bé.

-Ăn trái cây đi.

Cô đặt đĩa trái cây lên bàn, ngồi xuống ghế bên cạnh Trình Ngụy.

-Chị dâu, thời gian vừa qua đã phiền chị phải chăm sóc Nhã Nhã.-Anna nói bằng tiếng Việt mà mình học được, mặc dù giọng hơi khó nghe nhưng cũng không phải khó hiểu

-Em đừng nói vậy, Nhã Nhã rất ngoan.

-Con bé này mặc dù còn nhỏ tuổi nhưng lại quậy phá vô cùng, chắc anh chị cũng vất vả khi trông con bé.-Trình Tuấn ái ngại nói

-Anh chị rất thích Nhã Nhã, nếu không phải ông hối thúc thì anh còn muốn cho Nhã Nhã ở đây lâu một chút.-Trình Ngụy lên tiếng

-Hai anh chị đã nghĩ đến sẽ sinh một đứa con nữa không? Hai người kết hôn cũng lâu rồi còn gì?

Cô biết lời Anna không phải là cố ý hỏi nhưng mà đối với cô lại là nhát dao đâm vào vết thương cũ đã sớm lành, nay lại bị chảy máu.

-Bọn anh vẫn còn nhiều thứ chưa làm, có con sẽ vướng bận.

Nghe vào như đang giải thích cho cả hai nhưng thật ra là giúp cô trả lời.

Nếu anh không nói như vậy thì bảo đảm cô sẽ im lặng để họ nghĩ rằng giữa cô và anh có chuyện khó nói.

-Em quên mất chị dâu còn đau lòng chuyện lúc trước. Em xin lỗi.

Anna nghĩ là do ba năm trước Thừa Tuyết mất đứa con nên chuyện sinh thêm một đứa nữa là điều khó khăn, chứ không nghĩ đến thật sự giữa hai người bọn họ chẳng qua là hữu danh vô thực.

-Sáng mai tụi em về liền sao?-Thừa Tuyết hỏi sang chuyện khác

-Phải ạ. Ông chuẩn bị máy bay tư nhân cho bọn em, ông mong mau gặp cháu đó mà.

-Chị nấu mấy món, một lát khi nào muốn ăn nói chị để chị hâm nóng lại là ăn được.

-Tụi em biết rồi.

Thừa Tuyết gật đầu mỉm cười, lúc vô tình nhìn sang Trình Ngụy, anh nhìn cô không rõ điều gì mà cô lại cảm thấy... đau lòng.

.

Diệp Thuần và Mặc Phong đi chơi nguyên một ngày một mỏi rã rời, bọn họ chơi rất vui vẻ quên mất thời gian. Đến khi mặt trời lẳng lẳng lặn đi, Mặc Phong mới đưa Diệp Thuần về nhà.

Khi xe dừng trước cửa nhà Diệp Thuần, Mặc Phong đi xuống mở cửa cho cô.

Chỉ là... Nhất Duy đang đứng bên kia. Đối diện bọn họ.

Lúc Diệp Thuần bước ra cũng không chú tâm xung quanh nên không nhìn thấy Nhất Duy.

-Chuyện tôi nói tôi sẽ giữ lời với em.-Mặc Phong nói

-Anh thử không giữ lời xem. Nhưng mà... hôm nay tôi rất vui.

-Tôi đã nói tôi sẽ theo đuổi lại em còn gì? Đừng nói em đã mềm lòng rồi đó.

-Nói vậy bạ. Anh mau về đi. Trễ lắm rồi.

Diệp Thuần vẫy tay chào anh sau đó đi vào nhà.

-Diệp Thuần.

-Hửm?

Nghe Mặc Phong gọi Diệp Thuần quay lại nhìn, anh đột ngột kéo tay cô ngay sau đó môi anh chiếm lấy môi cô đầy ngọt ngào.

Nhất Duy tay cầm hộp thức ăn run lên do tức giận mà có. Bốn năm qua không lẽ anh chưa đủ yêu cô? Tình yêu của anh dành cho cô không đủ lớn hay sao?

Hôm nay anh đến định đem đồ bỏ cho cô ăn bồi bổ, anh có điện thoại cho cô nhưng cô không nghe máy. Ang đứng dưới nhà chờ cô gần một tiếng đồng hồ lại nhìn thấy bọn họ hôn nhau, bọn họ mặc đồ đôi mà cô trên danh nghĩa và thực tế là bạn gái anh.

Diệp Thuần lúc đầu có phản kháng nhưng sau do nộ hôn quá mãnh liệt nên từ khi nào đã đáp trả anh, trong lúc cô nghiêng đầu đáp trả thì ánh mắt vô tình nhìn thấy người con trai cô độc đứng giữa màn đêm.

Diệp Thuần hoảng hốt vội đẩy Mặc Phong ra.

Mặc Phong không đề phòng nên bị cô đẩy ra xa, nhìn cô hoang mang nhìn phía trước nên di chuyển tầm mắt.

Anh cũng không khỏi sửng sốt!

Nhất Duy thật sự rất bình tĩnh sau khi nhìn bọn họ hôn. Khuôn mặt anh không hề tức giận mà quay người bỏ lên xe.

-Nhất Duy... Nhất Duy...

Diệp Thuần vội chạy qua đường gọi tên anh.

Nhưng mà anh lên xe nhấn ga chạy đi, một giây cũng không quay đầu lại nhìn cô.

Diệp Thuần lấy điện thoại gọi cho Nhất Duy, lần thứ nhất và thứ hai còn reo máy nhưng lần ba rồi lần bốn thì đã không liên lạc được.

Vì sao cô lại có thể gây ra lỗi lầm lớn như vậy chứ?

Vu Diệp Thuần, mày đúng là đứa con gái trơ trên mà.

-Anh đi đi, tôi không muốn gặp anh nữa.

Diệp Thuần xua đuổi Mặc Phong đi, tất cả đều do nam nhân này mà ra.

-Em...

Còn chưa nói được gì cô đã đi vào nhà đóng cửa lại.

Mặc Phong lên xe ngồi một lúc, nhìn cửa sổ phòng cô đã sáng đèn mới rời đi.

Yêu, rốt cục là gì trên thế gian này?

81. Chương 68: Đến Để Nhắc Nhở.

Chương 68: Đến để nhắc nhở.

Sáng sớm Thừa Tuyết đã thức dậy từ sớm, cùng Trình Ngụy tiến Anna, Trình Tuấn và Nhã Nhã lên máy bay.

Nhã Nhã khóc lóc, không muốn đi không thì đòi anh và cô đi cùng. Phải đợi một lúc Nhã Nhã mới ngoan ngoãn chịu lên máy bay.

Trước lúc đi Nhã Nhã còn căn dặn daddy đẹp trai của con bé phải bảo vệ bạn nam ở trường mẫu giáo cho nó.

Nhìn máy bay cất cánh, Thừa Tuyết mỉm cười quay người đi.

Trình Ngụy đi bên cạnh cô, hai người không nói một câu gì.

-Em phải đến tiệm sách, chúng ta không cùng đường em sẽ bắt taxi đi.

-Không lẽ... không cùng đường đi em cũng không cho anh vì em mà chạy dài thêm một chút sao?

Thừa Tuyết bị lời anh nói làm nhói lòng, cô không nghĩ câu nói của mình lại làm anh suy nghĩ như vậy.

-Không phải... em...

-Anh đưa em đi.

Trình Ngụy không đợi cô giải thích thêm đã bước lên xe ngồi.

Cô không có lựa chọn nào khác, đành ngồi lên xe.

Xe chạy đi, ra tới đường lớn hòa cùng dòng người tấp nập, mới thấy cuộc sống vốn ồn ào náo nhiệt.

Nhã Nhã đi rồi. Cô và anh cũng từ từ xa cách rồi.

-Hôm qua...

-Em muốn dọn về nhà mình một thời gian.

Cô lên tiếng cắt ngang lời anh. Cô cần một mình yên tĩnh suy nghĩ.

Anh muốn giữ cô lại, muốn nói dù sao cô cũng là vợ anh, vợ chồng cãi nhau là chuyện bình thường, anh có thể xin lỗi cô vậy mà khi cô nói câu này anh lại...

-Cũng được.

Dễ dàng đồng ý như vậy!

Anh là người chồng tuyệt vời nhất, cô dám nói với mọi cô gái trên thế giới này như vậy, nhưng mà cô lại không biết trân trọng, nói ra mọi người sẽ cười cô vì... ngu ngốc.

Quãng đường hôm nay đến tiệm sách sao lại dài như vậy? Cứ như đã chạy mấy vòng thành phố vẫn chưa tới nơi. Hoặc là không phải đường dài thêm mà là do lòng cô.

Cuối cùng xe cũng tới tiệm sách, Thừa Tuyết nói một câu “Anh đi cẩn thận” sau đó đi vào trong cửa tiệm.

Trình Ngụy kêu bác tài chạy thẳng tới Khởi Lạc.

— Phòng tổng tài —

Kim Mễ bưng hai ly cafe vào đặt lên bàn, sau đó lui ra ngoài.

Trình Ngụy môi hơi hé, cầm tách cafe lên thổi nguội.

Nhậm Tử Phàm cũng không vội, dựa người vào ghế.

-Có chuyện gì mà Nhị thiếu lại đến đây?

Trình Ngụy tao nhã thổi nguội tách cafe uống lấy một ít rồi đặt về vị trí cũ mới trả lời: “Phàm thiếu chẳng lẽ không biết?”

-Là chuyện trường mẫu giáo?

-Chỉ là một lí do nhỏ thôi đến gặp anh. Chuyện tôi muốn nói quan trọng hơn.

Nhậm Tử Phàm mày khẽ nhú, hiểu ra mục đích hôm nay Trình Ngụy đến đây.

-Trường mẫu giáo đó bằng mọi giá tôi cũng không để nó dời đi, cũng như Thừa Tuyết là vợ tôi tôi sẽ không để mất cô ấy.

Trình Ngụy giống như phân chia chủ quyền, không cho bất cứ ai tranh lấy.

-Chuyện thứ nhất có thể suy nghĩ lại. Còn vấn đề thứ hai, tôi không có gì suy nghĩ.

Bởi vì cô ấy đã là vợ Trình Ngụy. Anh không thể cưỡng cầu được nữa.

-Chúng ta từng cá cược cũng từng nói ai thua sẽ không can thiệp đến cuộc sống của cô ấy.-Trình Ngụy như muốn nhắc lại

-Tôi không rút lời chỉ là thời hạn không còn.

Yêu một người dùng bốn năm vẫn không quên được, biết cô ấy kết hôn lại không thể ngăn cản, khi gặp lại chỉ có thể bước qua nhau nhưng lòng lại nhói đau liên tục thì lời hứa kia sớm không còn hạn sử dụng.

-Cô ấy đã không yêu anh nữa. Anh không hiểu cô ấy.

-Tôi có lẽ không hiểu cô ấy nhưng tôi hiểu trái tim cô ấy, cậu nói cô ấy không còn yêu tôi? Được thôi, tôi sẽ điện cô ấy bảo rằng anh muốn gặp em, xem xem cô ấy sẽ như thế nào.

Trình Ngụy không dám thử cũng như không thể thử. Đơn giản, anh sẽ lọt tròng của Nhậm Tử Phàm nếu đồng ý thử thách. Mà cái quan trọng chính là anh sợ đáp án không như mình mong đợi.

-Vì sao tôi phải làm theo lời anh? Thừa Tuyết đã là vợ tôi, tôi không thể đem vợ mình ra cá cược.

-Tôi thấy... là cậu lo sợ.-Nhậm Tử Phàm nhướn môi cười

Trình Ngụy ánh mắt đầy sát khí nhìn Nhậm Tử Phàm.

-Tôi tin tưởng vào tình yêu của chúng tôi, cũng như tôi tin Thừa Tuyết sẽ không phản bội tôi.

-Nếu như cậu tin cô ấy thì đã không đến đây nói với tôi những lời vô bổ này.

-Tôi chỉ muốn nhắc nhở ai đó đừng nghĩ đến vợ của tôi nữa.

Trình Ngụy nói xong đồng thời đứng lên, trước khi ra khỏi anh dừng chân nhắc nhở: “Đừng để tôi nhìn thấy anh đến tìm vợ tôi nếu không tôi sẽ không khách sáo.”

Nhậm Tử Phàm tay nắm lại thành quyền, các khớp tay siết chặt mà trở nên trắng bệch đi.

Vợ của người, không nên dòm ngó đến.

Đến tối, trời lại đổ mưa to, chắc đang ở đầu tháng năm nên trời bắt đầu vào mùa mưa. Cũng may hôm nay cô có đem ô theo nếu không lại không có ô để về.

Người phụ việc đã đi về hết, Thừa Tuyết sắp xếp lại sách chuẩn bị đóng cửa đi về thì ngoài cửa có người đi vào.

-Xin lỗi quý khách, tiệm chúng tôi phải đóng cửa rồi.

Nói xong Thừa Tuyết xoay người nhìn, khóe môi hạ xuống.

-Cô lại đến để làm gì?-Thừa Tuyết đặt mấy quyển sách lên giá, không đếm xỉa đến Viên Hy

-Tôi có chuyện muốn nói với chị.-Viên Hy ngồi xuống ghế

-Giữa tôi và cô thì có gì để nói. Nếu vẫn là về Nhậm Tử Phàm thì cô quay về đi.-Thừa Tuyết ngồi xuống ghế đối diện, lạnh nhạt nói

-Chị vẫn cứ đeo bám anh ấy, tôi không yên tâm được.

-Cô thật buồn cười, à không tôi lại cảm thấy cô thật đáng thương. Cô toan tính chia cắt chúng tôi vậy mà anh ấy dù ở bên cạnh cô, cô vẫn không có được anh ấy, lo sợ tôi lại giành mất anh ấy. Nhậm Viên Hy, suy cho cùng kẻ đáng tội nghiệp là cô không phải tôi.

-Cô, cô nghĩ nói những lời lẽ đó sẽ công kích được tôi sao?

-Tôi không công kích cô, tôi chỉ thấy tội nghiệp cô. Cho dù tôi không có anh ấy thì tôi vẫn thắng cô, bởi vì anh ấy từng muốn ngăn cản tôi kết hôn.

-Cô...

Chị ta biết rồi sao? Chị ta biết thì đã sao? Cũng không làm gì được cô nữa.

-Người con gái lòng dạ độc ác như cô mãi mãi cũng đừng nghĩ đến anh ấy sẽ yêu cô.-Thừa Tuyết nắm lấy tay Viên Hy, vạch xem vết sẹo ngay cổ tay nói tiếp

-Cô lấy mạng sống để giữ chân anh ấy, quả thật đáng thương.

-Cô, buông ra. Tôi Thừa Tuyết nếu không vì chị thì tôi và anh ấy đã sống rất hạnh phúc. Vì sao chị kết hôn đã có một cuộc sống hạnh phúc rồi lại còn xuất hiện làm gì?

-Cô nghĩ, bốn năm qua tôi sống hạnh phúc sao? Suốt bốn năm qua cho đến ngày hôm nay tôi chưa bao giờ quên được những chuyện mà cô đã gây ra với chúng tôi, tôi luôn phải sống trong đau khổ dằn vặt.

Thừa Tuyết bật dậy chồm tới hung hãn siết chặt tay Viên Hy, gần như là bóp nát. Chính cô ta phá tan hạnh phúc của cô, bây giờ lại làm như vô tội mọi chuyện đều nhờ cô ta mà cô có hạnh phúc.

-Cô...

Viên Hy tay bị siết chặt đau đến nhăn nhó mặt mày, cũng đứng lên hất tay ra.

-Đó là do chị. Nếu chị không xuất hiện thì tôi đã không phải trở thành người độc ác như vậy, vì sao chị bị tai nạn lại không chết đi chứ? Chị mất đi trí nhớ lại làm anh tôi thay đổi thái độ trở nên quan tâm chị hơn, tôi chỉ cầu mong chị mau biến mất khỏi anh ấy. Là do chị ép tôi phải làm như vậy.

-Cô...

Thừa Tuyết nhin không được, tức giận giơ tay tát Viên Hy một cái.

Lực cô xuống tay rất mạnh, hai má Viên Hy nhanh chóng có năm ngón tay in hằn bồng rât. Viên Hy tức giận ôm má mình nhìn Thừa Tuyết, giơ tay muốn đánh lại Thừa Tuyết.

Nhưng mà Thừa Tuyết nhanh chóng tóm được tay Viên Hy, lại tát thêm một cái mạnh vào má bên kia.

-Hai cái tát này, một cái là vì mẹ tôi, một cái là vì Nhậm Tử Phàm. Tôi không tát cho tôi bởi vì nếu tát một cái tôi cảm thấy không đủ. Cô tốt nhất hãy nói hết mọi chuyện cho anh ấy biết nếu không tôi nhất định khiến cô hối hận.

-Cô hăm dọa tôi?

-Nếu cô không tin. Mời cô đi ra khỏi đây.

-Cô...

-Nếu cô còn không đi đừng trách tôi không nể mặt.-Thừa Tuyết lạnh lùng đuổi khách

Viên Hy mím môi, ánh mắt hung hăng nhìn Thừa Tuyết, hai cái tát này nhất định cô ta sẽ trả đủ.

Đợi Viên Hy bỏ đi, Thừa Tuyết nặng nề ngồi xuống ghế, ụp mặt vào hai tay mình.

Như vậy đã là quá đủ rồi.

Bên ngoài trời mưa to, vẫn là chiếc xe đó đậu bên kia đường, Nhậm Tử Phàm này giờ ngồi trong xe đã nhìn thấy hết mọi chuyện.

Hôm nay trời lại mưa nên anh đến xem cô có đem theo ô không, rất may là cô nhớ mà đem theo ô che. Chỉ là tiếp sau đó lại thấy Viên Hy bước xuống xe đi vào trong.

Anh không biết giữa hai người họ đã nói gì nhưng mà nhìn thấy Thừa Tuyết tát Viên Hy hai cái, Thừa Tuyết không phải loại người dễ dàng tức giận rồi dễ dàng tát người khác những hai cái. Trong chuyện này chắc chắn có vấn đề.

Nhìn Thừa Tuyết ngồi trong tiệm sách, sắc mặt có chút tái nhợt, vừa bi ai vừa tức giận lòng anh đột nhiên đau đớn. Trong chuyện này chắc chắn có một bí mật mà anh chưa hề biết, Viên Hy rốt cục đã giấu anh chuyện gì.

Đợi Thừa Tuyết đóng cửa tiệm sách bật ô đi về.

Trong màn mưa, anh nhìn rõ cô đang khóc.

Cô đang đau lòng, là Viên Hy gây ra?

Nhậm Tử Phàm mở cửa bật ô ra, đi theo phía sau cô.

Trong đêm mưa, một người đang khóc, một người lặng lẽ ở phía sau.

Anh muốn nhìn thấy cô quay trở về nhà an toàn, anh muốn ở phía sau theo dõi cô nhìn thấy cô khóc, như vậy nước mắt của cô, đáng vẻ yếu đuối của cô chỉ một mình anh thấy. Mặc dù anh không thể ở bên cạnh cho cô dựa vào vai mà khóc, ôm lấy cô vỗ về nhưng mà có thể ở phía sau âm thầm theo dõi cô.

Anh bước phía sau cô, một lúc sau cô đến nhà mình. Nhậm Tử Phàm đứng ở cự ly thích hợp nhìn cô bước vào nhà.

Anh có điều thắc mắc, vì sao cô không quay về nhà Trình Ngụy lại trở về nhà mình? Giữa hai bọn họ rốt cục có điều gì che giấu?

Nhậm Tử Phàm ngẩng đầu nhìn trong nhà sáng đèn, bên môi thoáng ý cười.

Người bên trong nhà đang khóc, kẻ ở ngoài trời mưa đang đau lòng đứng nhìn.

Yêu si mê điên cuồng, đáng tiếc duyên đã cạn, tình đã dứt bọn họ chẳng qua đã là kẻ xa lạ, si tâm vọng tưởng trong lòng để rồi kẻ đau lòng, kẻ ngu dốt chỉ có một mình anh.

Zing Blog

82. Chương 69: Em Nhớ Anh.

Chương 69: Em nhớ anh.

Nhậm Tử Phàm quay về Ngự Biệt Uyển, Viên Hy vừa vặn thay đồ xong đi xuống dưới nhà. Viên Hy thấy anh về vội vã đi đến giúp anh cởi áo khoác.

-Hôm nay anh lại không đem ô sao?

-Anh có đem.

-Có đem mà vẫn bị ướt sao? Anh mau lên thay đồ đi.

-Em vừa đi đâu về sao?-anh không vòng vò hỏi thẳng

Viên Hy hơi chột dạ, không muốn anh biết mình tìm đến Thừa Tuyết, suy nghĩ thận trọng xoay qua cười ngọt ngào với anh: “Em vừa đi đến siêu thị mua ít đồ.”

-Em mua gì vậy?

-Mua đồ dành cho con gái ấy mà. Thôi, anh đi thay đồ đi.

Nhậm Tử Phàm vẫn nhìn cô không nói gì, đi thẳng lên lầu. Anh đã cho Viên Hy cơ hội, là cô không biết giữ lấy.

Chuyện hôm nay, anh nhất định sẽ điều tra rõ.

Viên Hy quay trở về phòng, đứng ngồi không yên.

Anh hỏi cô như vậy chẳng lẽ đã biết cô tìm Thừa Tuyết? Hay là anh đã bắt đầu nghi ngờ cô?

Không được, cô khó khăn lắm mới làm anh và chị ta cắt đứt quan hệ, nếu anh nghi ngờ cô chắc chắn những chuyện cô đã làm sẽ trở nên công cốc.

Nghĩ đoạn, Viên Hy chợt đứng dậy ánh mắt lóe sáng lên.

Viên Hy qua phòng Nhậm Tử Phàm, thấy anh đang xem hồ sơ thì lên tiếng trước: “Em có chuyện muốn thú nhận với anh.”

Nhậm Tử Phàm ngẩng đầu, đặt hồ sơ xuống hai tay đan vào nhau đặt lên bàn nói: “Em thú nhận chuyện gì?”

-Thật ra... khi này là em đi tìm chị Thừa Tuyết. Em không dám nói với anh bởi vì sợ anh sẽ nổi giận.-Viên Hy cúi đầu ra vẻ hối lỗi

Hai mắt anh híp lại, chú tâm quan sát Viên Hy.

Viên Hy nói: “Có chuyện này... em cần nói anh biết. Anh hứa đừng tức giận, được không?”

-Được.-anh trầm ổn đồng ý

-Chuyện là... lúc anh và chị Thừa Tuyết ở đảo San Hô, bác sĩ ở bệnh viện có điện thoại nhờ em nói lại với anh về vụ phẫu thuật của mẹ chị Thừa Tuyết, trong đó ông ấy có nhắc đến quả tim thay ẹ chị ấy có xảy ra chút vấn đề, nhưng em nghĩ hai anh chị đang ở bên nhau vui vẻ nên không muốn quây rầy. Vì vậy em đã, tự ý đồng ý vẫn làm phẫu thuật mà không điện nói với anh một tiếng.

Bộ dạng của Viên Hy làm như không có ý, vẻ mặt rất đáng thương hối lỗi.

Biểu lộ của Viên Hy thành thật như vậy, ngay cả Nhậm Tử Phàm cũng không mấy may nghi ngờ.

Anh thở dài đầy nặng nề nói: “Chuyện đã qua, em cũng đừng cảm thấy có lỗi.”

Nếu theo lời Viên Hy cũng không thể trách Viên Hy được.

-Chính vì chuyện này em cảm thấy rất có lỗi khi nghe tin mẹ chị ấy chết do phẫu thuật không thành công. Em không dám đối diện với chị ấy. Anh, em không phải ghét chị ấy mới ngăn anh đi cản chị ấy kết hôn. Bởi vì em thấy xấu hổ và tức giận bản thân mình. Đều do em gây ra vậy mà anh lại bị chị ấy hiểu nhầm đâm một nhát dao, em sợ nếu chị ấy biết sẽ giết luôn anh nên em không muốn anh đi ngăn chị ấy.

Nói đến đây hai mắt Viên Hy đầy nước, uất ức kể ra.

-Đều là anh hiểu lầm em. Anh hai không tốt.

Nhậm Tử Phàm vội vã đứng lên đi đến chỗ Viên Hy dỗ dành.

-Anh hai, anh đừng giận Viên Hy nữa, em biết đều do em có lỗi, em xin lỗi anh hai.-Viên Hy ôm lấy anh mà khóc

-Anh hai không giận em. Em luôn là đứa em gái ngoan hiền của anh.

Nhậm Tử Phàm ôm Viên Hy vào lòng vỗ nhẹ vào lưng Viên Hy.

Mọi chuyện đều do hiểu nhầm, thì ra vì vậy mà Thừa Tuyết tát Viên Hy hai cái. Anh biết đối với Thừa Tuyết sẽ rất khó chấp nhận và cảm hận Viên Hy nhưng mà nói sao Viên Hy cũng không có ý, Viên Hy lại là em gái của anh, anh không thể vì chuyện hiểu nhầm này mà không đếm xỉa đến Viên Hy.

Viên Hy ở trong lòng anh khẽ mỉm cười, bởi vì Viên Hy biết anh luôn tin rằng cô sẽ không làm ra những chuyện hại người. Đó là điều Viên Hy thấy an tâm nhất.

Tô Thừa Tuyết, xem chị đấu với tôi như thế nào!?

.

Diệc Thuần gọi điện giải thích cho Nhất Duy nhưng mà anh không nghe máy hoặc là không liên lạc được.

Cái người nam nhân Mặc Phong này ngày nào cũng đến làm phiền Diệc Thuần, thật làm cô phiền chết.

Diệc Thuần đến tiệm sách tìm Thừa Tuyết.

-Diệc Thuần, ngồi đi.-Thừa Tuyết đặt ly nước lên bàn, nói

-Thừa Tuyết...-Diệp Thuần buồn bã gọi tên cô

-Lại xảy ra chuyện gì?-cô ngồi xuống ghế, cười cười hỏi

-Haiz... Mặc Phong không rõ bị chạm trúng đầu hay sao ấy lại đòi theo đuổi lại tớ. Tệ hơn là Nhất Duy bắt gặp tớ và Mặc Phong mặc đồ cặp còn hôn nhau nữa.-Diệp Thuần kể lại, không khỏi buồn phiền

-Mặc Phong nói vậy thật sao? Rồi cậu định như thế nào?

-Thái độ vui mừng đó của cậu là sao?

-Chẳng qua... tớ thấy, hm... mà thôi, tớ hỏi cậu, cậu yêu ai?

-Cái đó... tất nhiên là Nhất Duy. Nếu không vì sao tớ phải đồng ý quen anh ấy.

-Cậu chắc chứ? Diệp Thuần, so với tớ cậu còn có thể lựa chọn. Cậu và Nhất Duy còn có thể chia tay, nhưng mà tớ thì lại khác. Tớ chỉ có thể nói với cậu, đừng bỏ lỡ người cậu thật sự yêu.

Kẻ muốn yêu lại không thể yêu. Kẻ không thể yêu lại cương quyết muốn yêu.

-Tớ, tớ...

-Hay là thế này, lúc cậu ở bên ai cậu cảm thấy thoải mái hạnh phúc hơn? Khi cậu gặp khó khăn cậu muốn ai ở bên? Nhắm mắt lại, cảm nhận xem, là ai xuất hiện?

Diệp Thuần thoáng trầm mặc, những câu hỏi của Thừa Tuyết, câu trả lời của Diệp Thuần chỉ có một người.

Từ bốn năm trước đến bây giờ vẫn là một người. Mãi mãi là một người.

Mặc Phong.

-Hay là cậu hãy đi đâu đó thư giãn vài ngày đi, để cậu có thể tĩnh tâm lại suy nghĩ.-Thừa Tuyết đề xuất

-Hmm... cũng được. Thừa Tuyết cảm ơn cậu.

Thừa Tuyết mỉm cười, nghĩ đến vấn đề nan giải của mình chợt nào nề. Giúp người khác giải quyết được nhưng đến chuyện của mình lại không biết làm sao?

Ngồi nói chuyện thêm một lúc, Diệp Thuần mới rời đi, Thừa Tuyết chống cằm lơ đãng nhìn một chỗ.

Trình Ngụy thật sự từ ngày hôm đó không quấy rầy cô, dường như anh đang cho cô thời gian suy nghĩ cũng như cho chính bản thân anh tĩnh tâm lại.

Đôi lúc cô nghĩ có nên chấm dứt mối quan hệ này nhanh chóng hay không? Bởi vì bọn họ đã rất xa cách, bọn họ từ lâu đã rạn nứt, luôn có một bức tường thành ở giữa ngăn cách.

Cô cảm thấy mình thật tội tệ!

Suốt bốn năm qua đều là anh chăm lo ở bên cạnh cô vậy mà ngược lại với sự ưu ái đó cô lại phụ bạc anh.

Trời mưa không ngừng nên Thừa Tuyết cho người phụ việc về sớm hơn bình thường, đợi mọi người ra về hết Thừa Tuyết đi đến cửa lật mặt trước tấm bảng Open thành Close.

Lấy một quyển sách đi lại bàn ngồi xem tiêu khiển thời gian.

Nhậm Tử Phàm hóp xong nhìn đồng hồ điểm bảy giờ bốn mươi lại thấy trời mưa to thị nhú mây, lập tức lấy xe chạy đi.

Anh lo lắng không biết cô có đem theo ô không? Lại sợ cô một mình ngồi trong tiệm sách sẽ gặp bất trắc gì đó không may.

Khi đến nơi anh vẫn dừng xe ở vị trí cũ, nhìn cô đang ngồi chăm chú đọc sách thì tâm trạng thư giãn hẳn.

Giờ này vẫn chưa về chắc cô lại không mang ô. Cô lúc nào cũng làm anh lo lắng.

Ngồi nhìn cô một lúc, thấy cô xoa xoa bụng mình hình như đói bụng. Anh quay đầu xe lại chạy đi.

Lúc quay lại anh đã đi được hai mươi phút, anh chạy đến Rosso mua loại mì Uyên Ương, lại chạy đến tiệm cafe dặn người pha chế pha như ý anh muốn.

Đem thức ăn nước uống mình mua được cùng chiếc ô đi qua bên đường, đặt tất cả xuống trước cửa, nhẹ nhàng gõ ba cái sau đó núp đi.

Thừa Tuyết đi ra mở cửa vẫn như ngày hôm trước không có ai, nhìn xuống những thứ dưới cửa cầm lên.

Là ai biết cô đói bụng lại mang đến, còn có cả ô nữa?

-Là ai vậy?

Không có tiếng trả lời, Thừa Tuyết nhú mào cầm những thứ đó đem vào trong.

Nhậm Tử Phàm lúc này mới đi ra, thông qua lớp kính thấy cô lấy thức ăn ra, môi anh hơi hé.

Thừa Tuyết nhìn thấy là mì Uyên Ương, lại còn có cả cafe Uyên Ương, trong lòng đột nhiên run rẩy.

Tuyết đói không phải Trình Ngụy mang đến cho cô. Cô dám chắc chắn.

Nhậm Tử Phàm.

Là anh đem đến cho cô sao?

Thừa Tuyết vội vàng bật dậy chạy ra ngoài.

Nhậm Tử Phàm thấy cô đứng dậy liền núp đi.

-Nhậm Tử Phàm, anh ra đi. Em biết là anh mà.

Cô đi ra giữa đường đứng, không ngừng gọi anh.

Thì ra trời mưa đều là anh mang ô đến cho cô, còn cô lại vô tư nghĩ rằng do Trình Ngụy làm ỉn.

Hai tay Nhậm Tử Phàm siết chặt, cứng rắn không bước ra.

-Anh ra đi, em biết là anh mà, anh ra đi.

Vì sao bọn họ yêu nhau như vậy lại không thể đến với nhau? Ngay cả gặp mặt cũng không thể.

Mặc kệ mưa rơi xuống ướt cả người, Thừa Tuyết vẫn đứng giữa trời mưa gọi anh, nhưng mà anh chính là không xuất hiện.

Cô nước mắt khóc, cô đã quá đau lòng, đến mức không cách nào chịu đựng được nữa. Cô muốn gặp anh.

Anh nhìn thấy cô òa khóc giữa cơn mưa, trên người đều ướt sũng, cho dù không đành lòng nhưng vẫn mạnh mẽ kiềm chế không bước ra.

Cô đã kết hôn thì bọn họ đã chấm dứt rồi.

Thừa Tuyết lấy điện thoại ra, muốn điện cho anh nhưng sợ nhớ, bọn họ từ bốn năm trước đã xóa số của nhau còn không đã đổi số mất rồi.

-Em cảm thấy rất bất lực, yêu như vậy rất đau khổ. Anh ra đi, em chỉ muốn gặp anh thôi.

Cô đưa tay ôm lấy mặt mình, bọn họ thật sự không thể quay lại nữa ư... có lẽ trở lại, có lẽ chỉ còn trong hồi ức.

Nhậm Tử Phàm tay nắm lại thành quyền gân xanh cũng nổi đầy, chứng kiến người con gái mình yêu khóc lóc vì mình mà bản thân lại vô dụng không thể đến bên cô là loại đau khổ nhất.

Trời mưa như trút nước, cô đứng khóc nước mắt giữa trời mưa, còn anh đau đớn lặng lẽ đứng nhìn.

.

Cô quay trở về nhà, nằm dài trên ghế sofa, người ướt nhẹp không có ý sẽ thay một bộ đồ khô ráo.

Lúc này đây, cô cảm thấy nhớ anh vô cùng!!!

Có người nói, nếu hai người thật sự yêu nhau chỉ cần trong lòng cả hai đều nghĩ đến nhau đã là đủ.

Bây giờ cô nói, đó chỉ là lừa gạt!!!

Nếu hai người yêu nhau trong lòng nghĩ đến nhau thôi là không đủ, cái gọi là thật sự yêu chính là không ngừng nghĩ về nhau, không ngừng muốn gặp đối phương, chỉ có thể gặp mặt nhau mới thỏa mãn nỗi nhớ nhung.

Thừa Tuyết bật điện thoại lên, màn hình sáng trưng, lướt qua danh bạ, cô gọi cho Tư Nguyên.

[...Chị Thừa Tuyết, có gì mà chị gọi cho em giờ này...]

-Em nói với Mặc Hàng cho chị số của Nhậm Tử Phàm, chị rất nhớ anh ấy.-giọng cô nức nở

[...Chị... thôi được ạ, em sẽ nhắn tin qua cho chị...]

Một lát sau, cô nhanh chóng có số điện thoại của Nhậm Tử Phàm.

Thì ra anh đã đổi số điện thoại, thật sự anh muốn cắt đứt với cô.

Nhìn dãy số trên màn hình, tay cô run rẩy đưa đến nút gọi, mất một lúc lâu cô mới có can đảm nhấn vào, đưa lên tai nghe.

Cuộc thứ nhất, không có người nghe máy. Cô nhấn nài gọi lại lần hai.

Nghe từng tiếng reo vang lên, cô không rõ mình đang mong đợi gì, chỉ là mong nhớ giọng nói của anh.

Quả nhiên lần này, có người nghe máy.

Anh vẫn giữ thói quen bao lâu nay, không lên tiếng trước.

Thừa Tuyết thoáng cười bên môi, anh nghe máy rồi. Môi cô run lấy bầy, khó khăn nói: “Em nhớ anh.”

Cô cảm nhận được sự run rẩy của người đầu dây bên kia, cô cười ra tiếng, lại nói: “Xin lỗi, là em nhầm số.”

Nói xong, cô cúp máy, buông điện thoại xuống.

Không lâu sau, cô nghe được tiếng gõ cửa. Cô lão đảo đứng lên, đi ra mở cửa.

Nhậm Tử Phàm đứng trước mặt cô, mái tóc đen ướt sũng nước, anh dịu dàng cười với cô, giọng khàn đục: “Anh đến... chỉ vì một câu em nói: Em nhớ anh.”

83. Chương 70: Sai Lầm To Lớn.

Chương 70: Sai lầm to lớn.

Hai mắt Thừa Tuyết rưng rưng, tâm can dao động mạnh mẽ.

-Khi này là em nhầm số.-Thừa Tuyết cười đầy dịu dàng, nhưng mà nước mắt không ngừng chảy ra

-Anh không quan tâm. Anh cũng nhớ em rất nhiều.-Nhậm Tử Phàm đưa tay đóng cửa lại

Anh đưa tay vuốt tóc cô, tay luồn ra sau giữ gáy cô kéo lại gần mình đặt lên môi cô một nụ hôn.

Nụ hôn này xem như bù đắp cho nỗi nhớ nhung bốn năm nay của bọn họ nhưng mà như thế cảm thấy vẫn không đủ.

Nụ hôn này đầy mãnh liệt, nóng bỏng gần như thiêu đốt tất cả. Nhậm Tử Phàm đẩy cô nằm xuống sô pha, tay nhẹ nhàng xoa má cô.

-Đều anh hối tiếc nhất, chính là đã bỏ lỡ em.

Cô cười ngọt ngào, đưa tay lên câu cổ anh: “Mỗi câu chuyện đều có nuối tiếc, mỗi nuối tiếc đều có hồi ức đẹp để vô tận.”

Có những người cả đời không thể ở bên nhau, nhưng có một tình yêu giấu trong tim, nhớ nhung suốt cả cuộc đời. Cho dù bọn họ mãi mãi không thể ở bên cạnh nhau thì bọn họ vẫn sẽ mong nhớ đến nhau đến khi chết đi.

Tình yêu chính là vậy, đầy mãnh liệt, điên cuồng và điên dại.

Anh cúi xuống hôn lên môi cô, chỉ muốn cùng cô hòa vào làm một, nuốt trọn những thứ ngọt ngào của cô, anh không muốn ai có được ngoài anh.

Đúng lúc này, Trình Ngụy vì không muốn cùng cô ngày càng xa cách nên quyết định đến nhà cô, dừng xe phía trước, anh đi xuống.

Cuộc tình đầy ngang trái này, biết đến khi nào mới chấm dứt?

Trình Ngụy đứng ngoài cửa một lúc, suy nghĩ xem nên nói gì để cô cùng mình quay về nhà, anh còn vì cô mà tự tay làm một chiếc bánh. Phụ nữ rất thích người đàn ông của họ làm những điều ngọt ngào để lấy lòng mình, nên anh nghĩ cô sẽ cảm động.

Trình Ngụy đưa tay nắm lấy nắm đấm, mở cửa ra: “Thừa Tuyết.”

Anh chợt khựng lại khi thấy cảnh trước mặt mình, cảm giác chính là bị phản bội.

Thừa Tuyết giật mình hoảng hốt vội vàng đẩy Nhậm Tử Phàm ra, nhìn Trình Ngụy sắc mặt u ám đứng ngoài cửa thì chợt lấp bắp không nói nên lời: “Trình Ngụy, em... em...”

Cô cảm thấy bản thân trở thành tội nhân thiên cổ!

Cái cảm giác lúc này chính là bản thân vụng trộm bị chồng mình bắt gặp.

-Đồ khốn.

Trình Ngụy quăng hộp bánh xuống, sắc mặt đỏ bừng vì tức giận, chửi một tiếng liền hùng hăng đi đến túm cổ áo Nhậm Tử Phàm giơ nắm đấm đánh vào mặt Nhậm Tử Phàm.

Mọi chuyện diễn ra quá nhanh, đến cô cũng không phản ứng kịp chỉ nhìn thấy Nhậm Tử Phàm té lăn xuống ghế sofa. Anh đưa tay lau máu ở khóe miệng, không đánh trả.

Nhậm Tử Phàm thừa nhận, là bọn họ sai quấy trước.

-Không phải tôi đã cảnh cáo anh đừng đến gần vợ tôi sao?-Trình Ngụy lời Nhậm Tử Phàm đứng lên

Nhậm Tử Phàm hơi nâng khóe môi, nói: “Khi cậu yêu cô ấy, cậu không thể ngăn cản bản thân mình. Dù là sai lầm, cũng chấp nhận đánh đổi một lần.”

-Khốn nạn.

Trình Ngụy giương tay nắm thành quyền, không nhân nhượng đánh một cái nữa vào mặt Nhậm Tử Phàm.

Nhậm Tử Phàm té xuống sàn, Trình Ngụy ngồi lên người Nhậm Tử Phàm, nắm lấy cổ áo cứ như vậy liên tiếp đánh vào mặt Nhậm Tử Phàm.

Mỗi cú đánh đều như trời giáng, mạnh mẽ như vũ bão.

-Đừng đánh nữa. Sẽ có án mạng đó.

Thừa Tuyết vội đi đến nắm lấy tay Trình Ngụy ngăn anh lại.

Tất cả đều do cô, muốn trách muốn đánh hãy nhắm vào cô. Sai lầm này là do cô bắt đầu mới có, cô không thể nhìn bọn họ đánh nhau như vậy.

-Em đau lòng sao?-Trình Ngụy nhìn cô cười chua xót

-Không phải, không phải... Trình Ngụy, là em sai. Em xin lỗi, tất cả đều là em gây ra, anh đừng như vậy nữa.-cô nức nở, giữ lấy tay anh

-Ôi Thừa Tuyết... anh mới là chồng em. Em có cần nhẫn tâm với anh như vậy không? Vì sao em phải đối xử với anh như vậy?

Trình Ngụ đứng dậy nắm lấy cổ tay cô, lời nói đầy cay đắng.

Anh yêu cô nhiều như vậy, hi sinh cho cô nhiều như vậy nhưng mà kết quả cô vẫn lựa chọn phản bội anh.

-Xin lỗi, xin lỗi...ngoài hai từ này ra, Thừa Tuyết không biết phải nói gì khác

-Suy cho cùng, em cũng là không yêu anh. Tô Thừa Tuyết, tất cả tình cảm anh dành cho em, hôm nay anh sẽ vứt bỏ hết, em không xứng.

Trình Ngụ hất tay Thừa Tuyết ra, lãnh khốc cười. Anh đã quá đau lòng, bị người con gái mình yêu nhất, bị vợ mình phản bội thì không người đàn ông nào có thể chịu đựng nổi.

-Trình Ngụ...

Thừa Tuyết bị hất té xuống sàn, khóc lóc gọi tên anh. Cô có lỗi với anh rất nhiều, từ tận đáy lòng đều dâng lên cảm giác tội lỗi. Vì sao anh lại yêu cô chứ? Cô giống như lời anh nói, hoàn toàn không xứng đáng.

Trình Ngụ mở cửa rời khỏi, cánh cửa đóng sập tựa như lòng anh đã tan nát, trái tim đã khóa chặt.

Tình cảm con người thay đổi nhanh đến mức tàn nhẫn, làm gì có cách nào khác ngoài chấp nhận và phải ra đi.

Thừa Tuyết khóc nức nở, phải cho Trình Ngụ dừng yêu cô, phải chi cô dừng trong lúc đau lòng do mất đứa con mà nắm nhầm bàn tay của anh. Sai lầm lớn nhất của cô chính là đã cho Trình Ngụ cơ hội để anh hi vọng, rồi chính cô làm anh đau lòng tận tâm can.

Nhậm Tử Phàm dựa người vào tường không nói gì, anh không thể phản kháng cũng không thể nói gì lúc này, bởi lẽ đều do anh mà có. Vì sao anh có thể nhận được không gặp cô, vậy mà chỉ vì một câu “Em nhớ anh” của cô lại không kim lòng mà tìm đến cô.

Anh luôn nói, cô đã có chồng, anh không nên nghĩ đến nhưng mà bản thân càng nói không thì lòng lại càng nhớ.

Giữa ba người bọn họ có buộc một sợi chỉ. Sợi chỉ buộc vào tim ấy thỉnh thoảng lại siết thật chặt. Tuy nó rất mảnh, mảnh đến nỗi bình thường không thể cảm nhận được, nhưng mỗi lần xiết chặt lại khiến người ta thấy nhói đau và ngột thở.

Trôi qua gần một tiếng đồng hồ, Thừa Tuyết mới có thể bình tĩnh bản thân, cô đứng dậy cả người như mất hồn, nói với Nhậm Tử Phàm: “Anh về đi.”

-Em... anh biết em sẽ cảm thấy có lỗi với Trình Ngụ, em sẽ lại một lần nữa rời xa anh.

-Anh sai rồi, Trước nay đều là em chọn anh, nhưng mà em thiếu nợ Trình Ngụ quá nhiều. Em nợ anh ấy một ân tình, em nợ anh ấy một tình yêu, em nợ anh ấy một đứa con.-cô đau lòng ngồi lên ghế sofa, nhìn anh cười chua xót

Nhậm Tử Phàm nghe đến câu cuối thì nhú mày.

-Nếu em nói ra, cả anh cũng sẽ cảm thấy có lỗi với anh ấy. Chúng ta nợ anh rất nhiều, không thể bù đắp được.

Trong tình yêu của ba người bọn họ, kẻ hi sinh nhiều nhất, kẻ đáng thương nhất là Trình Ngụ. Người mà cô và Nhậm Tử Phàm đều có lỗi.

-Chúng ta từng có một đứa con. Chúng em kết hôn là do em mang thai, người ta nói em chưa chồng đã có con, Trình Ngụ vì vậy đứng ra nhận là cha đứa bé cưới em về. Đáng tiếc do em bất cẩn nên làm đứa bé mất đi. Sau khi mất đứa bé em rất đau lòng, nhốt mình trong phòng và không chịu bất kì sự điều trị nào. Đầu là Trình Ngụ ở bên cạnh động viện, an ủi em.

-Cưới nhau suốt bốn năm trời, chúng em chưa từng làm những chuyện mà vợ chồng nên có, anh ấy cũng không ép em. Ông nội anh ấy muốn bồng cháu, anh ấy vì em mà luôn qua loa nói chưa muốn có con lúc này. Nhã Nhã là cháu gái anh ấy, con bé xem chúng em như là ba mẹ, khi Nhã Nhã gọi anh ấy là daddy, anh ấy rất vui sướng. Bọn em về Việt Nam, em cũng từ từ chấp nhận anh ấy mà quên đi anh, em muốn sinh cho anh ấy một đứa con đáng tiếc anh lại quay về.

-Anh nói xem, có phải chúng ta có lỗi với anh ấy không?

Nhậm Tử Phàm trầm mặc, bây giờ anh mới biết, so với Trình Ngụy thì sự hi sinh của Trình Ngụy mới là to lớn vĩ đại nhất.

-Anh hãy về đi. Em cảm thấy rất mệt mỏi. Chúng ta đã quá nông nổi.

Thoát không khỏi vòng xoáy của số phận, chạy không khỏi trời buộc, tình yêu ai có thể nói đúng sai? Có lẽ sai lầm chỉ ở chỗ bọn họ vốn dĩ không nên gặp nhau.

.

Ngày hôm sau, cô nhận được tin Trình Ngụy đã quay về Las Vegas. Anh nhờ Nin nói lại với cô, khi anh về nước, anh sẽ cho cả hai một đáp án.

Cô không trông mong đáp án đó là gì, cô chỉ mong anh có thể tha thứ cho cô.

Vài ngày sau đó, Nhậm Tử Phàm không còn xuất hiện trước mặt cô nữa, mà cô cũng đã suy nghĩ thông suốt. Chẳng qua bọn họ là nhất thời mà thôi!

Hôm đó trời trong xanh hơn những ngày mưa trước, Thừa Tuyết nhận được một tấm thiệp. Người phụ việc trong tiệm nói có người mang đến đưa cho cô

Thừa Tuyết mở ra xem, đập vào mắt là ba chữ “Tiệc Sinh Nhật”.

Nhậm Viên Hy!!!

Cô ta còn dám mời cô dự sinh nhật hay sao? Hay là cô ta toan tính gì nữa đây?

Thừa Tuyết nắm chặt tấm thiệp trong tay, cô sẽ tham dự, cô muốn xem xem cô ta lại bày mưu tính kế gì nữa.

Sinh nhật Viên Hy tổ chức ở nhà hàng Victoria, Thừa Tuyết cầm ví đi vào thang máy.

Đứng trước phòng tiệc, Thừa Tuyết cong môi cười, đưa thiệp cho nhân viên đứng trước cửa. Nhân viên nhanh chóng mở cửa cho cô vào.

Thừa Tuyết đi từng bước vào trong, nhiều khách khứa không quen mặt cô lại cảm thán trước vẻ đẹp của cô nên nhanh chóng cô trở thành trọng tâm của buổi tiệc.

Nhậm Tử Phàm cùng Viên Hy đứng ở gần khán đài, thấy xung quanh có chút ồn ào nhanh chóng ánh mắt di chuyển dán trên người Thừa Tuyết.

-Là em mời cô ấy?-Nhậm Tử Phàm nhú mày, có vẻ không vui

-Phải. Nếu không mời thì không phải phép.-Viên Hy làm mặt vui vẻ nói

Nhậm Tử Phàm không nói gì nhìn Thừa Tuyết môi hơi mân lên.

Cô mặc chiếc váy von trắng suông dài chưa đến đầu gối, tay áo ngắn bằng ren kết hoa ngoài ra chẳng còn họa tiết gì điểm vào. Nhưng mà mặc dù chiếc váy đơn giản vẫn tạo nên nét duyên dáng cùng thanh tao trang nhã của cô.

Thừa Tuyết đi thẳng đến chỗ Viên Hy và Nhậm Tử Phàm đang đứng, mỉm cười nói: “Sinh nhật vui vẻ.”

Cô lấy trong ví ra một mảnh giấy trắng đưa cho Viên Hy.

-Cảm ơn chị.

Viên Hy không biết Thừa Tuyết đưa mảnh giấy này ỉn là ý gì, mở ra xem.

Sắc mặt Viên Hy có chút kém đi.

“Hãy thú nhận sự thật với anh ấy đi.”

Viên Hy nắm chặt mảnh giấy nhìn Thừa Tuyết nhận được ánh mắt sắc bén của cô. Môi Viên Hy mím chặt, hai người ngằm giao chiến bằng ánh mắt.

-A, Viên Hy chúc mừng sinh nhật cậu.

Bạn của Viên Hy cầm quà đi đến chúc mừng phá tan cuộc chiến của bọn họ

-Em nói chuyện với bạn một lát.

Viên Hy gấp gấp cùng bạn rời đi khỏi.

Thừa Tuyết nhìn Viên Hy rời đi khe khẽ cong môi.

-Đó là gì vậy?-Nhậm Tử Phàm đứng bên cạnh cô hỏi

-Không, một món quà nhỏ cho Viên Hy. Mong là em ấy sẽ thích.

Không khí đột nhiên im lặng, có lẽ là vì chuyện hôm đó nên giữa bọn họ vẫn còn e ngại. Mãi một lúc anh mới lên tiếng: “Hình như em gầy đi.”

-Con gái giữ dáng ấy mà.-cô cười cười đáp

-Giữ dáng gì chứ? Anh không thích phụ nữ gầy.

-Một lát anh có thể ra ngoài hành lang không? Em có chuyện muốn nói với anh.-cô nói sang chuyện khác

-Chuyện gì mà không thể nói ở đây?-Nhậm Tử Phàm ghé sát tai cô mờ ám hỏi

-Anh đừng hoảng chút đi.-cô đẩy anh ra tránh mắt

-Được rồi, nói anh đi có chuyện gì mà phải ra ngoài.

-Cho anh biết một sự thật một chuyện cũng như nhìn rõ bộ mặt của một người.-nói đến đây hai tay cô nắm chặt

-Em nói vậy là ý gì?-anh nhíu mày

Cô nói cái gì mà biết sự thật? Cái gì mà nhìn rõ bộ mặt của một người?

Thừa Tuyết mỉm cười với anh, hôm nay cô cần cho anh biết, người em gái trong mắt anh luôn là một thiên thần tốt bụng lương thiện là như thế nào? Người mà anh hết mực yêu thương đã hại bọn họ ra sao? Nỗi đau mà bọn họ phải chịu, hôm nay cô sẽ trả một lượt.

84. Chương 71: Dứt Khoát Chấm Dứt (1).

Chương 71: Dứt Khoát Chấm Dứt (1).

Hành lang yên tĩnh, ánh trăng chiếu ánh sáng nhàn nhạt qua lớp thủy tinh chiếu sáng không gian bên trong.

Tiếng giày cao gót lộp cộp vang lên phá tan không gian yên tĩnh đó, Thừa Tuyết nhẹ nhàng cong môi đi theo phía sau Viên Hy.

Dừng ngay ngã rẽ, Viên Hy quay đầu lại nhìn Thừa Tuyết, tay cầm mảnh giấy lúc này cô đưa vào sát mặt cô.

-Chị rốt cục muốn sao đây?

-Cô đọc không hiểu sao?

Thừa Tuyết cười nhạt khẽ cúi xuống nhặt mảnh giấy lên mở ra đọc chậm rãi: “Cô hãy thú nhận với anh ấy đi.”

Sau đó lật ngược tờ giấy cầm trước mặt Viên Hy.

-Cô không hiểu hay cố ý không hiểu đây?

Ý tứ trong lời nói của Thừa Tuyết rất rõ ràng, khe khẽ liếc mắt nhìn Viên Hy. Viên Hy cũng không phải kẻ ngu dốt mà không biết ý vị của cô, nhất thời sắc mặt có chút tối sầm rồi tái nhợt.

Môi Viên Hy run rẩy nhưng vẫn cao giọng nói: “Anh ấy sẽ không tin lời chị.”

-Chúng ta thử nhé.

Viên Hy nhìn nụ cười của Thừa Tuyết không hiểu, nhưng mà ánh mắt đầy sự phòng bị.

-Cô hãy nói với anh ấy, là cô giết chết mẹ tôi, cô gạt tôi làm tôi hiểu lầm anh ấy, chuyện chiếc vòng tay hay chuyện tôi bị kiện đều do cô làm còn cả việc cô cắt cổ tay ngăn anh ấy đến hôn lễ. Hãy nói đi.- gương mặt cô trước sau bình tĩnh như mặt nước không hề kích động như bao người khác

-Tất cả đều do tôi làm thì đã sao? Tôi ghét chị, hận chị khi chị có tình yêu của anh ấy, có cái gì mà tôi không xứng chứ? Chị có biết vì sao đến lúc chị đâm anh ấy một nhát, anh ấy qua Úc tôi mới đến tìm chị nói không?-Viên Hy nắm cổ tay Thừa Tuyết lên, ánh mắt đầy âm hiểm

Thừa Tuyết sau vẫn cong môi cười lạnh nhạt, không nói gì nhìn Viên Hy.

-Bởi vì tôi muốn chị đau đớn, tôi muốn nhìn thấy chị phải dần vặt bị giày vò. Bây giờ thì chị cứ đi nói với anh ấy? Chị nghĩ lần trước chị hăm dọa tôi, tôi không tính trước ngày hôm nay sao? Chị thật ngu xuẩn.

Viên Hy buông tay ra ngay sau đó gơ tay cao lên tát Thừa Tuyết một cái.

Thừa Tuyết đưa tay ôm một má ửng hồng của mình, môi nhếch lên.

Ngay sau đó lại liên tiếp ba cái tát, mỗi cú tát đều như muốn đánh chết cô, hận chỉ có thể tát cô thôi không đủ.

-Cái này là trả hai cái tát mà chị đã đánh tôi. Nhậm Viên Hy tôi chính là trả gấp đôi.

Hai má bỏng rát. Đau, rất đau. Nhưng mà môi vẫn nhếch lên, tình cảm chị em từ trước đến nay, tình bạn bè cũng chẳng còn. Là cô ta không trân trọng cơ hội mà cô đã cho.

-Có biết gì không? Lấy cái chết để giữ chân một người đàn ông, chính là hành động ngu xuẩn nhất.

-Cô...

-Tử Phàm đang đến, tôi cho cô cơ hội cuối cùng hãy tự thú nhận với anh ấy. Bằng không... tôi sẽ cho cô biết, hôm nay cô ngu xuẩn đến chừng nào.

Viên Hy bị lời Thừa Tuyết dọa mặt mày tái mét, xoay đầu đã thấy Nhậm Tử Phàm đang đi tới. Môi mím lại, quay qua nhìn Thừa Tuyết: “Chị đừng mơ. Tôi nhất định không để anh ấy lại yêu chị.”

Nhậm Tử Phàm từ xa đi lại chỗ bọn họ, thân hình cao to được ánh sáng nhẹ nhàng chiếu lên người càng làm bộ vest xám thêm lấp lánh ma mị. Mà anh, lại anh tuần phi phạm, cảnh tượng cứ như bạch mã hoàng tử trong truyện cổ tích vậy.

Không nhu không cương, uy phong vẫn hơn người, khí chất lại càng không cần nói. Thật làm say mê bao người!

Nhậm Tử Phàm dừng chân, nhìn hai người con gái trước mặt mình. Thừa Tuyết kêu anh ra hành lang để biết được một chuyện, đó là gì chứ?

Ánh mắt nhìn thấy hai má Thừa Tuyết sưng đỏ mày anh nhíu chặt hỏi: “Má em làm sao vậy?”

Cô xua tay mỉm cười nói: “Không có gì.” Sau đó nắm tay Viên Hy kéo lên nói tiếp.

-Viên Hy nói có chuyện muốn nói với anh.-Thừa Tuyết mỉm cười nhìn Viên Hy

-Có chuyện gì vậy?

-À, em sức nhớ anh chưa tặng quà cho em. Em nghĩ em nên đòi anh rồi.

Viên Hy trước sau vẫn không tự nhận tội với anh. Thừa Tuyết đúng là không thể cho cô ta cơ hội nữa.

Thừa Tuyết tiến lên, khoe môi cong lên một đường tuyệt diệu đủ làm Viên Hy nơm nớp hoảng sợ.

-Em hỏi anh, anh có thể bỏ đứa em gái này không?-cô trầm ổn, bình thản là vậy

Anh giật mình, không hiểu cô hỏi mình như vậy là có ý gì. Viên Hy là một tay anh nuôi lớn, con bé là em gái anh yêu thương, là người con gái anh quan tâm nhất trước lúc gặp cô. Kêu anh bỏ con bé, là điều rất khó.

Thấy anh im lặng, nụ cười của cô càng sâu hơn: “Em hỏi anh một câu nữa, nếu em và cô ấy cùng rớt xuống hố sâu, anh sẽ kéo ai lên trước?”

Đang thử trí anh hay là thử tình yêu của anh đây? Nhậm Tử Phàm đôi mày lại càng nhíu chặt, đến cuối cùng cô muốn cái gì chứ?

Anh vừa định lên tiếng hỏi cô như vậy là ý gì thì cô đã lên tiếng trước: “Không cần anh trả lời vội. Em có quà tặng cho.”

Cô mở ví, lấy từ trong ra một chiếc máy ghi âm mini. Sắc mặt Viên Hy chính là không thể kém hơn được nữa.

Viên Hy không ngờ bản thân lại bị cô chơi một ván, thu toàn bộ cuộc nói chuyện lúc này.

-Cái này... anh từ từ mà nghe, từ từ mà tận hưởng.

Thừa Tuyết cầm lấy bàn tay to lớn của anh nhét chiếc máy ghi âm vào, nở nụ cười cực ngọt ngào, sau đó quay người bỏ đi. Khi đi ngang Viên Hy, cô dừng lại một chút, môi anh đảo nhếch nhếch nói ra mấy chữ: “Đồ ngu xuẩn.”

Sau đó nâng gót rời đi bỏ lại một kẻ nhìn máy ghi âm hoài nghi không biết gì, một kẻ mặt tái xanh tái nhợt đến dọa người.

Có câu, núi này cao còn có núi cao hơn. Viên Hy ngàn vạn lần cũng không nghĩ đến Thừa Tuyết lại dùng chiêu này.

Nhậm Tử Phàm nhìn bóng lưng Thừa Tuyết đi vào thang máy, nhìn máy ghi âm trong tay, rốt cục cũng nhấn nút tròn bên trên nghe.

Cả hành lang đều yên tĩnh, chỉ có tiếng nói phát ra từ chiếc máy ghi âm, chỉ là sắc mặt của Nhậm Tử Phàm cực u ám, là không thể nào u ám hơn.

Nhậm Tử Phàm bóp chặt chiếc máy ghi âm, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Viên Hy, gằn giọng hỏi: “Vì sao phải làm như vậy?”

-Em... em...

Viên Hy sợ đến tái mặt, từ trước đến nay anh đều không dùng thái độ này để hỏi cô, bắt quá chuyện tự sát ngăn cản anh đến hôn lễ anh chẳng qua chỉ lạnh nhạt với cô, vậy mà lần này anh lại quát cô còn ánh mắt lại lãnh khốc không thể ngờ.

-Anh hỏi em vì cái gì phải làm như vậy?-anh nắm lấy hai vai Viên Hy lắc mạnh

-Em... em... anh, em biết sai rồi. Em chẳng qua nhất thời suy nghĩ không thông mới liều lĩnh làm như vậy, hại anh và chị ấy đều đau khổ. Anh, anh tha thứ cho em đi.-Viên Hy nức nở, hoảng loạn lắc đầu xin tha thứ

-Anh đã từng nói anh không thể yêu em. Cũng đừng ai mà làm hại cô ấy.

-Vì sao em không thể? Em so với chị ta có gì không bằng chứ?-Viên Hy cắn phần lại vừa bị ai, nước mắt chảy dài trên gò má

-Ít nhất cô ấy sẽ không làm anh đau khổ như em.

Anh buông tay ra, không nói bất cứ cái gì, trong mắt chỉ còn sự thất vọng với Viên Hy, hóa ra trước nay kẻ luôn xoay anh mông mông là Viên Hy, kẻ luôn tìm cách làm anh và cô hiểu lầm nhau là Viên Hy. Cho anh trăm lần suy nghĩ, anh cũng không nghĩ đến mọi chuyện do Viên Hy làm.

Thừa Tuyết đã sớm biết, từ bốn năm trước cô đã biết hết sự thật, nỗi đau mà cô gánh chịu chắc chắn rất lớn. Là sự giằng vò đến thương tâm!

Lúc cô đau khổ nhất mà anh lại không có ở bên cạnh cô, bản thân anh nói yêu cô cái gì chứ? Ngay cả việc làm cô vui vẻ anh cũng không thể làm.

Anh một câu một chữ cũng không nói bước ngang qua Viên Hy đi vào thang máy. Đối với Viên Hy, anh chỉ còn thất vọng.

Viên Hy bờ môi run rẩy dựa vào tường khóc nức nở, hai tay nắm chặt lấy lại. Chị ta dám làm như vậy sao? Xem ra lần này anh thật sự rất tức giận, chỉ chuyện lúc trước anh đã lạnh nhạt với cô rồi, bây giờ lại thêm chuyện này.

Tô Thừa Tuyết, tôi không dễ dàng chịu thua chị đâu, tuyệt đối không!

Thừa Tuyết mệt mỏi trở về nhà, thì ra làm kẻ ác lại thoải mái như vậy, thà là ta phụ người chứ không để người phụ ta.

Điện thoại reo lên một hồi chuông, Thừa Tuyết nhìn dây số trước mặt thì cầm lên nghe máy: “Diệp Thuần đang đi nghỉ ở đảo San Hô. Anh tới đó mà tìm cô ấy.”

[...Làm sao cô biết tôi hỏi về Diệp Thuần...]-đầu dây bên kia tiếng cười của Mặc Phong khá nhạt

-Anh tưởng tôi không biết chuyện các người hay sao? Anh cũng đừng dọa cô ấy quá.-Thừa Tuyết cười ra tiếng

[...Cảm ơn cô. Sau này tôi nhất định hậu tạ...]

-Anh đừng xa lạ như vậy. Tôi chẳng qua muốn giúp hai người sớm đến với nhau. Nhưng mà anh phải tôn trọng quyết định của Diệp Thuần.

[...Tôi biết rồi. Cảm ơn cô lần nữa...]

Nói vài câu Thừa Tuyết cúp máy, cô đặt điện thoại lên bàn, lại nằm lên ghế sofa.

Cảm giác bây giờ rất trống rỗng! Giống như số 0 bên trong hoàn toàn trống tuếch.

Cô không biết mình muốn gì, có lẽ là quá mệt mỏi chỉ muốn được nghỉ ngơi.

Bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, Thừa Tuyết đoán được là ai đến không quan tâm mà vẫn nằm dài trên sofa.

Có đôi khi không cần nhất thiết phải gặp mặt.

-Thừa Tuyết, là anh.

Tiếng nói trầm ổn bên ngoài vang lên không ngớt mạnh mẽ đánh vào tâm can cô, Thừa Tuyết lúc này không muốn lại nói chuyện với anh về vấn đề của Viên Hy.

Lòng cô rất đau khi nhắc lại những chuyện lúc trước, nhất là nghĩ đến cái chết của mẹ mình, đều do thù oán của Viên Hy đối với cô mà trút hết lên mẹ cô, hại bà phải chết.

Nếu như giữa bọn họ đã khó gắn kết như vậy thì cứ để thời gian từ từ làm mờ để cô có thể thích ứng với mọi thứ.

Ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa rầm rầm, giọng nói Nhậm Tử Phàm khàn đục pha lẫn sự cầu xin: “Thừa Tuyết, xin lỗi em. Em mở cửa cho anh được không? Anh muốn nói chuyện với em.”

Thừa Tuyết xoa xoa thái dương, thực sự cô muốn mở cửa hỏi anh một câu: “Không sợ Viên Hy nghĩ quẩn mà đi tự tử hay sao?” Người con gái lòng dạ độc ác đó cái gì mà không làm được, giết người, lấy cái chết ra uy hiếp giữ chân người đàn ông thì còn cái gì cô ta không dám làm.

Cô thật tội nghiệp cô ta, suy cho cùng kẻ đáng thương nhất là cô ta.

Ngoài cửa không còn ồn ào nữa, Thừa Tuyết còn nghĩ là anh đã quay về, nào ngờ chưa được 3s điện thoại đã reo lên. Cô lấy lên xem, là của Nhậm Tử Phàm.

Được thôi, bọn họ từ lâu đã nên chấm dứt, trả thù Viên Hy cũng đã làm, cũng nên quay về thời điểm bọn họ chấm dứt bốn năm trước. Cái cô cần làm lúc này, chính là Trình Ngụy.

Thừa Tuyết hít một hơi thật sâu giữ bình tĩnh nghe máy: “Anh nên quay về đi.”

[...Anh muốn nói chuyện với em, em mở cửa cho anh đi...]

-Anh quay về đi, lỡ Viên Hy nghĩ không thông lại dùng dao cắt cổ tay thì anh sẽ hối hận đó.-không thể nhận ra ngữ khí đùa giỡn trong câu nói của cô

[...Thừa Tuyết...]-anh bắt đầu gọi tên cô

-Tử Phàm, chẳng lẽ anh còn không rõ chúng ta nên chấm dứt từ bốn năm trước hay sao? Chúng ta từ lâu đã không nên dây dưa với nhau. Viên Hy dù sao cũng là em gái anh, anh không nên nặng tay với con bé.

Giọng cô bình thản lại yên tĩnh như mặt hồ sóng sánh không chút gợn sóng, khóe môi khẽ cong lên.

[...Chúng ta cần nói chuyện, em mau mở cửa đi...]

Anh dường như không đủ kiên nhẫn nữa, lời nói trầm thấp gần như ra lệnh.

-Tử Phàm, đừng cố chấp nữa. Anh có thể bỏ em gái anh sao? Cho dù anh có thể thì em cũng không thể quay về bên anh, chúng ta đáng lẽ nên chấm dứt rồi, chuyện đêm hôm đó chẳng qua là nhất thời thôi.

[...Anh không muốn. Em mở cửa đi...]-anh dứt khoát kiên định, giọng nói lại run rẩy giống như sợ mất đi

Lòng cô như bị roi quất mạnh, ngay cả thở cũng cảm thấy đau đớn. Bọn họ, một đã buông, một cố chấp giữ, kết quả cũng chỉ là ly tan.

Cô đè nén không để bản thân rơi lệ, tìm cứ mạnh mẽ đau nhói mà ngay cả cô cũng quên cả phải thở, thấp giọng nói: “Anh cố chấp như vậy làm gì? Tử Phàm, em muốn nói rõ với anh, người em cần nên là... Trình Ngụy.”

Cổ họng Thừa Tuyết nghẹn ứ lại...

Cô nguyện bản thân mình bốn năm trước chết đi, không bao giờ quay trở về nữa như vậy thì tốt biết bao.

[...Vậy thì em mở cửa ra, anh muốn em trực tiếp nhìn thẳng anh mà nói...]-anh không tin, ở ngoài cửa liên tục dùng tay đập cửa, giọng nói đầy bất lực

Cô không dám đối mặt với anh, hẩn là trốn tránh.

Cô thở dồn dập, ở cổ như nghẹn lại, ép buộc bản thân cứng rắn lên tiếng: “Anh đừng quên, em đã có chồng.”

Một câu nói, đánh tan nát cõi lòng của anh lẫn cô.

Nhậm Tử Phàm gần như nghẹt thở, ánh mắt chột ảm đạm, anh nói: “Chúng ta...”

Anh dừng lại, giống như bị gì đó chặn lại khó khăn nói câu tiếp theo.

[...Em, muốn như vậy sao?...]

Giọng anh có khổ sở dường như không cam tâm.

Môi cô run rẩy, kiên định nói một từ: “Phải.”

-Được, anh trả em cho Trình Ngụy. Nhưng mà anh có điều này muốn em biết, ở tại giây phút này, địa điểm này anh chỉ giữ một mình em trong tim. Anh vẫn sẽ đợi em.

Chỉ cần là cô, anh chờ 1 năm cũng được, 10 năm cũng được, cả đời cũng được, chỉ cần là cô là được.

Nói xong anh cúp máy, Thừa Tuyết có thể nghe được tiếng bước chân của anh ngày càng cách xa. Tim cô giống như bị giẫm nát, cả người không chỗ nào không đau nhức.

Quyết định hôm nay của cô chắc rằng sẽ tốt cho bọn họ, càng sớm dứt khoát càng bớt đau khổ.

85. Chương 72: Dứt Khoát Chấm Dứt (2).

Chương 72: Dứt Khoát Chấm Dứt (2).

Nhậm Tử Phàm trở lại Ngự Biệt Uyển, thím Lý khăn trương đi ra cầm lấy áo vest.

Bà nói: “Thiếu gia, tiểu thư cô ấy nhốt mình trong phòng, nói là trừ phi là thiếu gia tha thứ nếu không sẽ không ra ngoài ăn uống gì cả.”

Nhậm Tử Phàm thu lại dáng vẻ mệt mỏi đến bất lực, đôi mắt sâu hút sáng rực giữa đêm tối.

-Tôi biết rồi.

Nhậm Tử Phàm đi lên lầu, khuôn mặt không có biểu cảm gì khó nắm được tâm tư của anh.

Anh đứng bên ngoài phòng Viên Hy cầm lấy tay nắm nhưng cửa đã khóa trong nên không cách nào mở được.

-Mở cửa.

Viên Hy ngồi trong phòng nghe thấy giọng anh liền phóng xuống giường, làm bộ mặt tội nghiệp mở cửa.

Giọng cô nghẹn ngào: “Anh, anh tha thứ cho em phải không?”

Anh đi vào trong phòng, ngồi xuống ghế, ngữ khí có phần lạnh lẽo song lại như ra lệnh.

-Viên Hy, quay về Mỹ đi. Đừng quay về nữa.

Một câu nói như đẩy Viên Hy xuống vực thẳm, anh lại kêu cô về Mỹ không được trở về?

Hai bờ môi Viên Hy run rẩy, tận lực lắc đầu: “Không, không. Anh không thể đuổi em đi. Em là em gái anh mà.”

-Anh đã từng nói, nếu em cứ ép anh phải lựa chọn thì sẽ là Thừa Tuyết chứ không phải em.

-Anh, em không muốn. Anh làm gì em cũng được, em sẽ chịu hết nhưng anh đừng đuổi em đi. Em cầu xin anh.-Viên Hy khóc nức nở trước mặt anh cầu xin

-Bởi vì em là em gái anh, anh mới đuổi em đi. Nếu là kẻ khác thì đã không ở đây nói chuyện với anh.

Anh lạnh lùng là thế, một chút ấm áp cũng không còn.

Viên Hy bàng hoàng, nước mắt lăn dài trên má, dáng vẻ đáng thương vô cùng.

-Nếu như vậy em thà chết còn hơn.-Viên Hy mím môi liền chạy đến cửa sổ toan nhảy xuống

-Viên Hy, đây là lần ba, em nhảy xuống bắt quả chỉ bị trầy da bong gân. Nếu em muốn một lần nữa dùng cái chết để uy hiếp anh, thì tốt nhất dùng con dao này một nhát đâm vào tim.

Anh nhào người cầm lấy con dao gọt trái cây trên bàn, ánh mắt không hề đùa giỡn.

Viên Hy xám mặt, không nghĩ anh tuyệt tình như vậy.

-Anh biết em không dám. Viên Hy, trở về Mỹ, anh vẫn sẽ lo tiền bạc cho em. Trở về thời điểm lúc trước, làm đứa em gái ngoan của anh.

-Anh, anh vì chị ta mà đối xử với em như vậy sao?-Viên Hy ủy khuất rơi lệ, trong lời nói có phần không cam

-Anh sẽ xem như em đã đồng ý. Anh sẽ thay em đặt vé máy bay, nếu không có sẽ dùng máy bay tư nhân đưa em đi.

Nói xong Nhậm Tử Phàm đứng dậy một mạch đi ra ngoài.

Viên Hy suy sụp ngồi bệt xuống sàn nhà. Tất cả đã chấm dứt rồi. Hết thật rồi. Trở về Mỹ, là anh không muốn nhìn thấy cô nữa.

Thật sự là sai rồi.

Viên Hy ụp mặt vào hai tay mình, nhớ đến những kỉ niệm lúc nhỏ đến lớn giữa anh em bọn họ thì nước mắt không kìm được mà rơi ra. Thực sự đã sai rồi, sai thật rồi.

Ngay cả tình anh em cũng chẳng còn...

Las Vegas...

Cánh cổng của tòa nhà Trình Gia sừng sững trước mặt Thừa Tuyết, cô nhấn hồi chuông người làm liền chạy ra mở cửa.

-Mợ hai, mợ về rồi sao? Để tôi báo cho cậu chủ biết.

-Không cần đâu. Trình Ngụy anh ấy đang ở đâu?

-Cậu hai đang ở hoa viên.

-Bác đem vali vào dùm cháu.

Thừa Tuyết đưa cho người làm đem vali mình vào, đi đến hoa viên trong Trình Gia. Nơi mà cô xanh mướt, trăm hoa đua nở, không khí lại thoáng đãng.

Trình Ngụy ngồi ở bàn uống trà một mình, ánh mắt nhìn xa xăm toát lên sự cô đơn vô cùng.

Thừa Tuyết tới hôm kia nói rõ với Nhậm Tử Phàm xong buổi sáng liền mua vé máy bay sang Las Vegas. Đến đây cũng mất gần một ngày.

Cô chậm rãi từ phía sau anh lại, môi anh đào cong lên. Nhẹ nhàng đưa tay bịt lấy mắt anh.

Trình Ngụy giật mình, mùi hương dễ chịu bao vây lấy anh, quen thuộc đến anh ngỡ như.

-Nhị lão thiếu, bịt mắt anh như vậy có đoán ra em không?-cô cúi người nói

-Thừa Tuyết...

Trình Ngụy dường như không tin vào tai mình nhưng đích thực đây là giọng của Thừa Tuyết. Anh không hề lầm.

-Là em. Em trở về rồi.

Cô buông tay ra đứng trước mặt anh mỉm cười rạng rỡ.

Là cô, gương mặt đó, nụ cười đó vẫn như vậy. Khắc ghi trong lòng anh không hề thay đổi.

Nhưng mà...

Anh thu lại ánh mắt si mê nhu tình kia, ẩn giọng lạnh đi: “Đúng lúc, anh định bay sang Việt Nam tìm em.”

Không hỏi sao cô lại run rẩy, hai tay nắm lại ngồi xuống ghế. Ngắc đầu hỏi: “Là... vì chuyện gì?”

Trình Ngụy cầm tách trà có cánh hoa anh đào bông bênh trôi bên trên lên đưa lên môi uống một ngụm. Ai biết được trong lòng anh mâu thuẫn cùng đau khổ đến chừng nào?

Trà này uống vào lại đắng như thuốc độc nhưng lại không ngừng lại được.

Anh đã suy nghĩ rất lâu về mối quan hệ giữa bọn họ nên anh mới đưa ra một quyết định mà ngay cả anh cũng không ngờ tới. Đặt tách trà xuống, Trình Ngụy vẫn trước sau lạnh nhạt mở miệng: “Chúng ta... ly hôn đi.”

Ly... hôn !???

Anh vừa nói, ly hôn sao?

Thừa Tuyết dường như không tin vào những gì mình nghe, lồng ngực phập phồng tưởng như không thể thở.

Cô hoang mang càng ngỡ như trước lời nói anh thốt ra. Là ly hôn!

-Vì... vì chuyện đó sao?

Khi cô quyết định chọn Trình Ngụy, anh lại không cần cô nữa.

-Đúng vậy. Tôi đã nói, em không xứng.

Anh lạnh lùng, giây phút này giống như một người khác, một người hoàn toàn xa lạ mà ngay cả cô cũng không quen.

-Trình Ngụy, em...

Cô còn định nói sẽ bắt đầu lại với anh, là thật sự, cũng là thật lòng. Nhưng mà đáng tiếc...

Chỉ có thể nói bọn họ không có duyên.

-Yên tâm, tôi vẫn sẽ chia một ít tài sản cho em, đủ để em sống sung sướng đến cuối đời.

Anh muốn chia tài sản cho cô bởi vì anh sợ cô sẽ không đủ ăn đủ mặc, tiền cô làm ra chỉ đủ sống qua ngày. Anh muốn cô phải sống không cần lo gì cả.

-Nếu anh đã cương quyết ly hôn em không nói gì. Nhưng mà tài sản, em sẽ không nhận. Bởi vì em không làm ra nó, anh hãy giữ lấy.

-Tôi không muốn thiếu nợ ai cả. Thế này, tôi sẽ chuyển quyền sở hữu Lạc Thanh cho em, đương nhiên sẽ có người điều hành giúp em, nó vẫn thuộc công ty con của Trình Gia.

-Em không cần. Thứ đó là của anh, của Trình Gia em sẽ không lấy đi. Đợi đến khi ly hôn, em sẽ tự động rời đi.

Anh biết một khi cô đã cương quyết thì không dễ dàng thay đổi ý định, anh chỉ là lo cho cuộc sống sau này của cô.

Rốt cục cô hiểu tình yêu là thế nào rồi?

Chính là yêu mà kịp thời giữ lấy nhau đúng thời điểm đúng lúc, không sớm cũng không muộn.

Buông bỏ nhau, không chậm một giây một phút.

Người ta nói, yêu không thể ích kỉ chiếm đoạt chỉ có lòng bao dung mới vững bền lâu dài.

Thừa Tuyết chạm phải hai người đàn ông, không dứt được cũng không thể buông bỏ nhưng lại giằng vò nhau, giằng vò đến thương tâm. Suy cho cùng, chính là hai từ “không nỡ”.

.

Đó là vào một ngày, ba người bọn họ lại sánh bước trên một con đường...

86. Chương 73: Bám Theo.

Chương 73: Bám theo.

Diệp Thuần đến đảo San Hô chẳng qua chỉ để bản thân có thể khuây khỏa hoặc nói đúng hơn là trốn tránh Mặc Phong.

Nhưng mà người này giống như hồn ma vậy, Diệp Thuần chỉ vừa đến đảo San Hô được một ngày, sáng hôm sau đã gặp anh ở đại sảnh khách sạn.

Nói là trùng hợp, kẻ ngu cũng không bị gạt.

Diệp Thuần có chút bực bội đi dạo biển.

Tiếng sóng biển vỗ vào bờ, mặt trời sáng rực chiếu những tia sáng chói chang xuống mặt biển làm từng cơn sóng biển như lấp lánh ánh kim. Mà trời lại trong xanh thoáng đã, cảnh lại đẹp đến thơ mộng, làm Diệp Thuần sinh cảm giác bình yên.

Thật sự rất bình yên! Biển hiền hòa cho từng cơn sóng, gió nhẹ nhàng lướt qua mặt cô lưu lại mùi vị mặn mòi của biển cả rộng lớn.

Diệp Thuần ngồi xuống bờ cát mịn, hai chân trần để sóng biển đập vào đôi chân cô.

Mặc Phong đứng ở xa luôn dõi theo cô, môi không tự giác cong lên khi thấy cảnh tượng trước mặt. Cô thật xinh đẹp!

Ở trước biển, cô rạng ngời sức sống, lại dịu dàng không vội vã như cơn sóng, cô nhỏ bé, nhỏ bé đến mức giống như con cá nhỏ, anh chỉ muốn là biển cả để ôm ấp bảo vệ cô.

Không biết từ lúc nào Mặc Phong đã đi đến ngồi bên cạnh Diệc Thuần, à không, bên cạnh nhưng cách xa một khoảng rộng lớn.

Cô giống như trẻ con nhặt những vỏ sò, vỏ ốc trên mặt cát đặt vào tay, thích thú xem từng cái một.

Anh ý cười càng đậm, trong mắt chỉ còn có cô.

Diệc Thuần như cảm nhận được có ai đó nhìn mình, ánh mắt này đặc biệt nóng bỏng, chính là cái loại ánh nhìn chăm chú của Mặc Phong.

Đừng nói là anh đấy chứ?

Diệc Thuần hơi nghiêng đầu, nhìn thấy Mặc Phong ngay trước mặt. Lại là anh! Anh đi theo cô làm gì chứ?

-Anh sao cứ đi theo tôi quài vậy? Bộ anh là hồn ma hay sao mà đeo bám tôi không buông?-Diệc Thuần tức giận đứng bật dậy trừng anh

Mặc Phong chậm rãi đứng lên phẩy tay cùng quần mình, mới ngẩng đầu nói: “Anh nói rồi, anh sẽ theo đuổi em.”

-Đồ thần kinh. Anh đi đi, tránh xa tôi ra.-cô tức giận chỉ tay vào anh

-Anh không đi, không có lí do gì em phải bắt anh đi cả, trừ khi bãi biển này là của em.

-Anh...

Diệc Thuần bậm môi làm mặt rất dữ tợn hung hăng trừng anh, liếc anh một cái liền xoay người bỏ đi.

Nhưng mà đi chưa được năm bước, vì do tức giận giẫm mạnh lên cát, kết quả bị vỏ sò cắt trúng. Đau đến mức cô khóc không ra nước mắt.

Diệc Thuần co chân lên, lại ngồi bệt xuống đất nhìn chân của mình. Bị cắt một đường dài khá sâu nên chảy máu không ít. Mặt cô nhăn nhó cắn lấy môi, hôm nay đúng là bị sao quả tạ chiếu phải rồi.

Mặc Phong thấy cô đau đón ngồi xuống ôm chân mình cũng đoán được là cô bị vỏ sò cắt trúng liền chạy tới.

-Sao lại bắt cắn như vậy?-anh nâng chân cô lên, nhìn máu không ngừng chảy ra thì cau có trách cứ

-Không cần anh quan tâm.

Cô đẩy anh ra, cô đã đau chết rồi còn bị anh trách bản thân cũng đâm ra bực bội.

Anh trách cô bắt cắn, bởi vì nhìn cô bị thương anh còn lo lắng cùng đau lòng hơn ai hết, cho nên mới không kìm được mà trách cô.

-Có đi được không?

-Anh đi đi, không cần anh quan tâm. Tôi gặp anh đúng là xui xẻo.-Diệc Thuần cúi kính, chống tay xuống đất đứng dậy

Vết thương dưới lòng bàn chân vẫn âm ỉ đau, ngày càng đau nhức, Diệc Thuần cắn răng cà nhặc đi từng bước.

Mặc Phong biết rõ cô tức giận, nhưng mà bản tính bướng bỉnh của cô đôi lúc làm anh không nhịn được nổi cáu. Không nói không rằng liền đi đến chắn trước mặt cô, rất gọn nhẹ đã để cô lên lưng mình.

Anh công cô, làm cô không kịp phản ứng.

-Thả tôi xuống, tôi không cần.

-Đừng bướng bỉnh nữa.-anh gắt, một mạch công cô về khách sạn

Anh đưa cô về phòng cô, nhân viên khách sạn nhanh chóng đem hộp cứu thương lên.

Anh đặt cô lên giường sau đó đi hứng một thau nước.

Diệp Thuần nhú mồm nhăn trán, đừng nói là anh muốn giúp cô rửa vết thương đó nha.

-Tôi tự làm được.

-Em ngồi yên đó.

Mặc Phong đặt thau nước xuống, cầm lấy bàn chân cô rửa sạch vết thương trước.

Diệp Thuần nuốt nước bọt, sao lại thành ra thế này chứ? Rõ ràng cô chỉ muốn trốn tránh Mặc Phong, vậy mà còn để anh giúp cô trị vết thương. Anh càng làm như vậy, cô lại càng dễ mềm lòng.

Mặc Phong mở hộp cứu thương lấy chai thuốc sát khuẩn ra, nâng lòng bàn chân cô nghiêng qua nhỏ từ từ vào vết thương.

Dưới chân đau rất, rất đau làm Diệp Thuần không nhịn được mà la nhỏ lên.

-Ráng chịu đựng một chút sẽ không đau nữa.-anh giống như đồ trẻ nhỏ, giọng nói đầy vỗ về

Diệp Thuần hơi ngẩn ra.

Mặc Phong lấy miếng gạc y tế cùng băng dính để băng miệng vết thương lại. Động tác anh rất nhẹ nhàng, bởi vì sợ cô sẽ đau.

-Được rồi, đừng nên động tới nó.-anh đóng hộp cứu thương lại đem đặt lên bàn

-Cảm ơn.

Dù sao cũng phải nói hai tiếng này, là anh giúp cô làm sạch vết thương còn băng vết thương lại cho cô, cô cũng nên phải phép nói tiếng cảm ơn.

-Sau này cẩn thận một chút.

-Tôi biết rồi. Anh có thể đi rồi.

Mặc Phong lộ vẻ không vui, cô ghét anh, không muốn nhìn thấy mặt anh đến như vậy sao? Anh thoáng trầm mặt một lúc mới mở miệng:

-Anh muốn... chúng ta nói chuyện đàng hoàng với nhau.

Giữa bọn họ có gì để nói chứ? À không, nói đúng ra chỉ có mình cô không có gì để nói thôi.

Cô thoáng im lặng cúi mặt nhìn hai tay đang siết chặt vào nhau. Cô không thể mềm lòng, càng không thể cho anh bất kì cơ hội nào.

.

Trình Nguyện nói với cô thủ tục ly hôn phải kéo dài đến một tháng. Thừa Tuyết cũng không hỏi nhiều, trước nay cô đều nghĩ chỉ cần một tờ giấy, cả hai kí tên thì đã chính thức không còn là vợ chồng, vậy mà phải đợi đến một tháng.

Cô ở Trình Gia không nói chuyện với ai, Nhã Nhã bị gửi ở nhà trẻ cả ngày nên cô cũng không thể thường xuyên ở cạnh con bé.

Hôm đó Nhã Nhã đột nhiên bị bệnh, Thừa Tuyết cùng Anna dẫn con bé đến bệnh viện. Cũng may bệnh Nhã Nhã không nặng lắm chỉ cần lấy thuốc là được.

Lúc đưa Nhã Nhã về, đi ngang qua khuôn viên của bệnh viện Thừa Tuyết bị thu hút bởi một dáng người.

Đó không phải là...

Viên Hy đi ra khuôn viên bắt gặp Thừa Tuyết, ánh mắt chợt lóe lên một tia sáng, môi mím chặt lại nhưng vẫn cao ngạo đi đến chỗ cô.

Thừa Tuyết không nghĩ lại gặp Viên Hy ở đất Mỹ, đáng lẽ giờ này cô ta phải ở Việt Nam vui vẻ bên Nhậm Tử Phàm chứ?

-Đúng là oan gia ngõ hẹp.

Đối với lời nói của Viên Hy, Thừa Tuyết không để tâm, mỉm cười nói: “Nếu anh ấy đã không chấp nhất chuyện của cô, thì cô nên sống tốt và đừng thù oán tôi nữa.”

-Cô đừng giả vờ ở đây nữa? Chính cô hại tôi ra nông nổi này, tôi chỉ hận không thể giết chết cô.-Viên Hy cầm phần hai tay run rẩy nắm lại

-Cô thật hết thuốc chữa. Bản thân cô gây ra lỗi còn không ân năn hối lỗi.-Thừa Tuyết không còn cách nào để khuyên giải cô ta

-Ôi Thừa Tuyết, cô nói nghe hay lắm? Hôm nay tôi phải giết chết cô.

Viên Hy giống như kẻ điên ánh mắt hung tợn nhào đến dùng hai tay bóp cổ cô, Thừa Tuyết hoảng hốt lùi về sau nhưng không kịp, tay đưa lên muốn gỡ tay Viên Hy ra.

Viên Hy bóp cổ cô rất chặt, siết mạnh đến mức cô không tài nào hô hấp được, hai tay Thừa Tuyết liên tục bấu vào tay Viên Hy.

Anna thấy thế liền hốt hoảng chạy tới ngăn ra, con bé Nhã Nhã kéo mạnh áo Viên Hy, bàn tay nhỏ bé không ngừng đánh cô ta.

-Thả mami tôi ra, cô là người xấu.

Viên Hy hung hăng xô Nhã Nhã ra, con bé bị xô xuống đất, đau đến khóc òa.

Thừa Tuyết đánh liên tục vào người Viên Hy, cố gắng gỡ tay Viên Hy ra để hô hấp. Cô rất khó chịu, cổ bị bóp rất đau, rất đau.

Mấy y tá thấy cảnh hỗn loạn vội vàng chạy đến ngăn cản.

Phải mất một lúc lâu mới kéo Viên Hy ra được, Thừa Tuyết ôm lấy cổ mình ho liên tục.

-Ôi Thừa Tuyết, tôi phải giết chết chị.-Viên Hy bị mấy nữ y tá giữ tay giữ chân lại không ngừng giùng giởng muốn xông đến

-Cô điên rồi.

Thừa Tuyết sau khi hô hấp lại bình thường mới có thể nói chuyện được liền tức giận nhìn Viên Hy. Cô ta đúng là sống chết không hối cải.

-Nhã Nhã con có sao không?-Thừa Tuyết mặc kệ cô ta liền cùng Anna quan tâm đến Nhã Nhã

Nhã Nhã bị xô té, ở khủy tay trầy một mảng lớn, con bé đau rất mà khóc lớn hơn.

-Anna, em đưa Nhã Nhã tới chỗ bác sĩ đi.

-Vâng em đi, chị nhớ cẩn thận.

Anna dẫn Nhã Nhã đi lên bác sĩ khám.

Thừa Tuyết dù có hiền đến cỡ nào cũng không thể dung tha hành động của Viên Hy, cô tức giận đi đến chỗ cô ta.

-Buông tôi ra.-Viên Hy giùng giởng

Mấy y tá buông tay ra nhưng sợ cô ta gây chuyện nên không dám rời đi.

Bóp

Thừa Tuyết giơ tay cao tát một cái thật mạnh vào má cô ta.

-Cô có biết bản thân cô rất tốt không? Cô sinh ra đã có anh hai cô che chở yêu thương, anh ấy lấy tính mạng ra để có ngày hôm nay chỉ vì muốn cô có một cuộc sống tốt đẹp, anh ấy một mình nuôi lớn cô để cô

có ngày hôm nay sao? Cô nhìn lại cô đi, cô đã làm gì tốt đẹp hả? Hại người, mưu mô tính toán, cô nói yêu anh ấy nhưng cô đã gây ra gì?

Thừa Tuyết lạnh giọng, đối với Viên Hy chỉ có thất vọng.

-Cô, cô dám dạy đời tôi.

-Cô nói coi tôi dạy cô nổi không? Cô lớn rồi, cô nên suy nghĩ lại chuyện mình làm đi. Cô không nghĩ đến bản thân thì nghĩ đến anh hai cô chứ? Nếu như cô muốn anh hai cô không đoái hoài đến cô thì cứ tiếp tục mà làm.

Viên Hy như bị nói điểm trúng huyết đứng im bất động không còn muốn giết chết Thừa Tuyết nữa.

Từ trước đến nay, Viên Hy luôn nhận định Nhậm Tử Phàm là người đàn ông tốt nhất cũng như cho rằng chỉ anh mới xứng làm chồng cô ta, cho nên khi tình cảm của anh lại dành cho Thừa Tuyết, Viên Hy sinh ra ghen ghét đố kỵ, vì ghen tuông mà đánh mất lí trí.

Bác sĩ nghe y tá báo cáo liền vội vã chạy đến, lúc này ông thấy Viên Hy không có trạng thái kích động nữa cũng thở phào.

-Cô Nhậm, tôi đã nói cô đừng kích động quá, sẽ không tốt cho cô.

Viên Hy mím môi, không nói không rằng liền bỏ chạy đi mất.

Thừa Tuyết cũng khẽ thở phào, nếu như cô ta vẫn không hiểu ra thì cô xem như bó tay.

Cô còn định rời đi thì đã nghe tiếng thở dài cùng giọng tiếc nuối của bác sĩ: “Thật là một cô gái tội nghiệp.”

-Bác sĩ, ông nói vậy có ý gì?-Thừa Tuyết quay qua hỏi bác sĩ

-Xin hỏi, cô có quan hệ gì với cô Nhậm?

-Tôi quen cô ấy, chúng tôi chẳng qua có chút hiểu lầm thôi. Tôi còn... quen anh trai cô ấy.

-Vậy sao? Vậy thì cô nên an ủi cô ấy, đừng để anh trai cô ấy biết chuyện. Nếu không sẽ gây áp lực về mặt tâm lí của cô ấy.-bác sĩ trước khi nói căn dặn cô trước

-Tôi biết rồi. Cô ấy rốt cục đã xảy ra chuyện gì?

Thừa Tuyết đột nhiên rất lo lắng, im lặng chờ bác sĩ nói.

-Cô ấy... bị cưỡng hiếp tập thể.

Thừa Tuyết nghe xong như sấm đánh ngang tai, hai bên tai lùng bùng không dám tin.

Cái gì cơ chứ?

Viên Hy... Viên Hy bị cưỡng hiếp tập thể sao?

87. Chương 74: Ly Hôn.

Chương 74: Ly hôn.

Thừa Tuyết ngồi bên ngoài ghế chờ đợi Anna đưa Nhã Nhã vào bác sĩ chữa vết thương tâm trí vẫn nghĩ đến những câu nói kia của bác sĩ.

“Bốn ngày trước cô ấy bị cưỡng hiếp tập thể, phận là con gái nên cô ấy không dám báo cảnh sát, tôi điều trị cho cô ấy tinh thần rất kém.”

Lúc ấy ngoài sảnh sờ ra thì cô chẳng nói được gì cả, cô rất hoang mang khi nghe bác sĩ nói như vậy.

Cảm giác chính là cảm thấy Viên Hy rất đáng thương.

“Người nhà cô ấy có biết hay không?”

Nhậm Tử Phàm đã biết chuyện này hay chưa?

“Cô ấy không muốn để người nhà biết, nếu cô quen biết cô ấy thì quan tâm cô ấy nhiều hơn, tình trạng tinh thần của cô ấy không được ổn định.”

“Bác sĩ, ngài có biết vì sao cô ấy bị như vậy không?”

“Tôi cũng không biết rõ.”

“Tôi biết rồi, cảm ơn bác sĩ.”

Tiếng mở cửa làm Thừa Tuyết giật mình, Nhã Nhã được bác sĩ điều trị xong thấy cô ngồi bên ngoài liền chạy tới ôm chặt cô.

-Mami, người xấu lúc này có làm đau người không?

-Mami không sao cả. Nhã Nhã sau này không được làm như vậy nữa nghe chưa

-Nhã Nhã biết rồi.

-Anna, chúng ta về thôi.

Nói xong cô cùng Anna dẫn Nhã Nhã đi, chỉ là bóng lưng lại có chút buồn bã.

.

Diệp Thuần ngẩng mặt lên nhìn Mặc Phong không biết nói gì, giữa bọn họ thì còn gì để nói nữa chứ?

Mãi một lúc Diệp Thuần mới hít một hơi thật sâu nói: “Tôi và anh đáng lẽ không còn gì để nói.”

-Lần nào em cũng nói như thế, chúng ta không còn gì của nhau, em sẽ không yêu anh nữa, em sẽ không làm chuyện có lỗi với Nhất Duy.-Mặc Phong dừng lại cười một cái

-Suy cho cùng chỉ do em ngại biện. Em nói chúng ta từ lâu đã không thể đến với nhau nhưng mà chỉ cần một ngày em chưa bước vào lễ đường cùng Nhất Duy, cả hai cùng thề với chúa, tay em chưa đeo nhẫn cưới, anh vẫn sẽ không từ bỏ.-Mặc Phong ngừng khí kiên định nói

Diệp Thuần như ngẩn ra, sống mũi có chút cay cay.

Như vậy thì sao? Yêu hay không yêu thì có làm sao? Vốn dĩ bọn họ đã bỏ lỡ nhau.

Phải chi bốn năm trước, trong lúc cô đau lòng nói yêu Nhất Duy, anh nói với cô câu này, không nhanh không chậm một giây.

Nhưng đáng tiếc, cô đã đợi quá lâu, mà anh lại nói quá chậm!!!

-Mặc Phong, những cái anh nói đều đúng hết, em vẫn sẽ nói không thể yêu anh, em đã có Nhất Duy nhưng mà ít ra em biết tự nhắc nhở bản thân mình với anh không còn gì nữa. Nếu như anh muốn theo đuổi thì đã là trong bốn năm qua chứ không phải bây giờ. Anh không cảm thấy quá muộn hay sao?

Chính thời gian giết chết tình cảm bọn họ, hơn một ngàn ngày đã làm tan vỡ tim cô.

-Cái đó...

-Anh không nói được.-Diệp Thuần cười giấu

-Anh nhìn thấy thiếu chủ và Thừa Tuyết yêu nhau mà không thể đến với nhau, anh không muốn chúng ta lại giống như vậy. Sự đau khổ đó anh không chịu nổi.

Diệp Thuần cắn môi dưới, ngôn ngữ gì cũng không nói được. Hai mắt đỏ hoe, tâm can bị lời anh nói mà đau nhói.

-Chẳng lẽ em nghĩ em làm như vậy là vẹn toàn hay sao? Em tưởng Nhất Duy là kẻ ngu ngốc hay sao? Cậu ấy là luật sư, em tưởng cậu ấy không biết rõ hay sao? Em làm như vậy cả anh, em và Nhất Duy đều đau khổ.

Mặc Phong nói đúng, Nhất Duy không ngu ngốc đến mức đó, anh ấy cái gì cũng biết rõ nhưng không nói ra thôi.

-Em không muốn nghe nữa, anh đi ra đi.

Cô cần thời gian để bản thân có thể bình tĩnh lại mà suy nghĩ đúng đắn. Đầu cô lúc này như rối tung, bất kể cái gì cũng không nghĩ ra được.

-Diệp Thuần... thôi được, anh không nói nữa.

Mặc Phong bất đắc dĩ nói, nhìn Diệp Thuần một lúc lâu mới quay người đi khỏi phòng.

Diệp Thuần bất lực thở dài, vì sao phải là bốn năm sau anh mới nói tiếng yêu cô? Cho dù yêu hay không yêu, đến cuối cùng vẫn, đều như một giấc mơ.

.

Đến tối, Thừa Tuyết ngồi trong phòng ngẩn ngơ nghĩ đến chuyện của Viên Hy lòng lại thêm nặng trĩu. Chỉ có một khoảng thời gian ít ỏi mà đã xảy ra chuyện như vậy, cô thật sự cảm thấy Viên Hy đáng thương! Cô ta hại cô nhưng cuối cùng cũng chịu hậu quả.

Tiếng mở cửa phòng làm Thừa Tuyết giật mình, Trình Ngụy đi vào phòng cởi áo vest ngoài ra quăng lên ghế sofa trong phòng.

Thừa Tuyết đứng dậy đi đến cầm áo lên định đem ra ngoài đưa cho người làm giặt thì bị anh giữ lại.

-Chuyện của Nhã Nhã là sao vậy?

Thừa Tuyết im lặng vài giây, ngẩng đầu nhìn anh: “Viên Hy kiếm chuyện với em, vô tình trúng Nhã Nhã.”

-Lại là Viên Hy.

Trình Ngụy buông tay ra khe khẽ mép, bộ dáng hoàn toàn lạnh lùng nhìn cô: “Chuyện của các người đừng ảnh hưởng đến người nhà của tôi, cũng may Nhã Nhã chỉ bị trầy nhẹ nếu không không chỉ cô ta mà cả cô tôi cũng không bỏ qua.”

-Em biết rồi, anh yên tâm, sau này sẽ không có chuyện này nữa.-Thừa Tuyết mỉm cười nói

Trình Ngụy không nói thêm gì, đi vào nhà tắm.

Thừa Tuyết nắm chặt áo vest nhìn vào cửa nhà tắm đã đóng lại, từ bao giờ mà bọn họ lại xa lạ đến như vậy? Cứ như một người ở đầu Nam, còn kẻ kia ở đầu Bắc.

Thừa Tuyết lắc đầu cười khổ đem áo đi ra ngoài.

Trình Ngụy tắm xong đi ra thấy Thừa Tuyết đang trải chăn trên sàn.

-Không cần trải, tôi qua thư phòng ngủ.-Trình Ngụy lau khô tóc mình nói

-Anh không cần đi, em sẽ ngủ ở dưới sàn.

Trình Ngụy lại im lặng không nói gì, anh dạo gần đây rất ít cười, bộ dạng trẻ con nói cười lúc trước hoàn toàn biến mất, nhưng chỉ là đối với cô thôi.

Thừa Tuyết muốn nói gì đó với anh nhưng mở miệng rồi ngậm lại không nói. Cô muốn nhờ anh chuyện của Viên Hy, vì sao Viên Hy lại bị cưỡng hiếp tập thể!?

-Anh có thể giúp em việc này không?

Cô e dè len lén nhìn anh.

-Là việc gì?

-Ừm... Viên Hy, em ấy bị, cưỡng hiếp tập thể. Anh có thể giúp em điều tra xem là ai không?

Trình Ngụy nhú mày, nhìn cô một lúc.

-Dù sao đối với một cô gái gặp chuyện như vậy sẽ rất đau lòng, em chỉ...

-Anh trai cô ta đâu?

Trình Ngụy liếc mắt về phía cô, môi hơi nâng lên.

-Anh ấy, vẫn chưa biết. Anh có thể nể tình em lần cuối mà tìm kẻ đã cưỡng hiếp Viên Hy được không?

Lại là im lặng, không biết là anh đồng ý hay không đồng ý, Thừa Tuyết cắn cắn môi chờ anh nói.

-Được rồi, ngày mai tôi sẽ kêu người đi điều tra. Tôi qua thư phòng ngủ.

Nói rồi anh đứng dậy đi ra khỏi phòng. Thừa Tuyết chỉ kịp nhìn thấy bóng lưng lạnh lùng của anh khuất sau cánh cửa. Tiếng đóng cửa mạnh mẽ vang bên hai tai cô, Thừa Tuyết ngồi phịch xuống giường thở dài.

Tại sao bọn họ lại xa lạ như vậy? Không lẽ thật sự sau khi ly hôn bọn họ không thể trở thành bạn bè hoặc không thể xa lạ hay sao?

.

Hôm sau như lời Trình Ngụy nói, cô nhận được một tập tư liệu về việc của Viên Hy.

Thì ra sau khi Nhậm Tử Phàm biết chuyện, anh đưa Viên Hy qua Mỹ không cho cô ta quay về Việt Nam nữa, ngày nào Viên Hy cũng đến quán bar uống rượu đến tối khuya, hôm đó cô ta gặp phải ba tên đàn ông.

Thừa Tuyết đọc đến đó thì đóng tập liệu lại, không khỏi hoang mang. Có câu, tự làm tự chịu. Nếu cô ta chịu sống tốt một chút sẽ không gặp phải chuyện này, cũng có thể do ác giả ác báo. Nhưng mà lúc này đây, Thừa Tuyết chỉ cảm thấy tội nghiệp cô ta.

Một người con gái gặp phải chuyện này, hoặc là nhục nhã đến không muốn sống, hoặc là tinh thần luôn bị ám ảnh. Viên Hy đã chịu cái giá phải chịu rồi.

Trình Ngụy giúp cô việc của Viên Hy, bắt ba kẻ đã cưỡng hiếp Viên Hy tới cảnh sát. Đây là điều cuối cùng cô giúp cho Viên Hy, cũng như sau này sẽ không còn ân oán với cô ta nữa.

.

Cái gì tới thì cũng tới, ngày đó trời vẫn trong xanh, nước Mỹ vẫn bận rộn như thường ngày, chỉ là bọn họ phải ra tòa ly hôn.

Lúc thẩm phán hỏi bọn họ có đồng ý ly hôn hay không? Thừa Tuyết đứng một lúc lâu, nghĩ đến khoảng thời gian vừa qua của bọn họ.

Lúc cô mất kí ức, cô gặp anh, anh nói em cứu tôi một mạng, tôi dùng thân thể mình báo đáp em.

Lúc anh lên vào Hàn Lâm, anh lo lắng băng bó vết bỏng ở tay cô.

Lúc nổ bom ở lễ khánh thành, anh dùng cả tấm lưng của mình che chở cho cô.

Lúc cô đau khổ, anh ở bên cạnh cô, anh làm hai mắt dẫn đường cho cô.

Lúc cô có thai bị người ta bêu rếu nói này nọ, anh đứng ra bảo vệ cô, nhận là cha đứa bé.

Lúc cô mất đứa con, anh dùng thời gian bốn năm để làm cô vui vẻ, quên đi Nhậm Tử Phàm, quên đi đứa con đã mất.

Lúc cô cùng Nhậm Tử Phàm ở cùng một chỗ, anh lạnh lùng nói Tô Thừa Tuyết, tất cả tình cảm anh dành cho em, hôm nay anh sẽ vứt bỏ hết, em không xứng.

Trình Ngụy đã vì cô làm rất nhiều chuyện, những chuyện này đối với cô như chỉ vừa mới xảy ra hôm qua, cô vẫn còn ghi nhớ rõ trong lòng không quên. Nhưng mà cô lại ghi một vết thương thật sâu trong tim anh.

Khi quan tòa tuyên bố bọn họ đã ly hôn, không còn quan hệ gì nữa.

Kể từ giây phút đó, Trình Ngụy anh và Tô Thừa Tuyết cô chính thức trở thành kẻ xa lạ.

Người bắt đầu là anh, mà người kết thúc cũng là anh.

Nếu như bọn họ có duyên, vào một ngày nào đó chắc chắn sẽ gặp lại nhau.

Tình yêu, luôn là một sự bất ngờ...

88. Chương 75: Tôi Yêu Anh Ấy (hoàn)

Chương 75: Tôi yêu anh ấy (HOÀN).

Cái gọi là duyên, đến một ngày nào đó lại gặp nhau!!! Không sớm, không muộn!

Hai năm sau...

-Alo?

[...Thừa Tuyết, đám cưới của tớ, cậu nhất định phải về nước đó...]

-Nhanh như vậy đã tới?

Thừa Tuyết ngồi xuống ghế trong trường quay, phát tay bảo đạo diễn cứ tiếp tục.

[...Thế nào đây? Tớ đang thử áo cưới, ba ngày nữa sẽ vào lễ đường. Cậu không về, tớ sẽ tuyệt giao với cậu...]-Diệc Thuần nghiêm giọng không cho cô từ chối

-Để tớ xem lại, bộ phim vẫn chưa quay xong.-Thừa Tuyết khó xử nói

[...Tớ không biết, nếu không tớ sẽ kêu Mặc Phong mua sẵn vé máy bay bắt cậu về...]

-Mặc Phong cũng không rảnh đến mức đó. Hôm đó tớ sẽ tranh thủ đến.

[...Nhất định phải đến. Đám cưới của tớ muốn có mặt cậu...]

-Nhất định. Tớ phải cúp máy rồi, pye.

Thừa Tuyết cúp máy, ánh mắt nhìn vào máy màn hình quay phim của đạo diễn.

Hai năm qua, sau khi ly hôn với Trình Ngụy, có một công ty ở Trung Quốc muốn hợp tác với cô để ra phim, cô cũng đồng ý. Ở Trung Quốc cũng đã hai năm.

Thời gian thật mau.

Nếu không vì đám cưới của Diệc Thuần, nhất định Thừa Tuyết sẽ không quay về Việt Nam. Cô thật sự rất khâm phục tình yêu của Diệc Thuần và Mặc Phong, bọn họ cuối cùng cũng cưới nhau, bọn họ dành sáu năm để có thể đến với nhau.

Thời gian qua cô cảm thấy sống rất tốt, có thể làm được những điều mình thích, vui vẻ sống qua ngày. Đồng nghiệp hợp tác với cô cũng rất tốt, công việc lại như cô mong muốn, nói chung lúc này cô không nghĩ đến gì cả, chỉ biết cuộc sống hiện tại đã quá đủ rồi.

-Cắt. Diễn rất tốt, hôm nay quay đến đây thôi.

Đạo diễn hô to, hai diễn viên quay xong được quản lý tận tình chăm sóc lại.

-Đạo diễn, nếu trong ba ngày liệu có quay xong không?-Thừa Tuyết xoay người hỏi đạo diễn ở bên cạnh

-Nếu chịu khó quay thêm hai cảnh mỗi ngày thì có thể. Biên kịch Tô, nếu cô bận thì chúng tôi có thể tự quay, cô không cần bận tâm.-đạo diễn suy nghĩ trong chốc lát thì nói

-Tôi biết rồi.

Mọi người bắt đầu dọn dẹp trong trường quay cũng từ từ đi về hết. Thừa Tuyết cũng không ở lại đứng dậy cầm túi xách rời đi.

Đám cưới của Diệc Thuần nếu cô không quay về thì không được, nhưng mà cô không muốn quay về Việt Nam.

.

Việt Nam...

Nhà hàng sang trọng xa hoa, ánh đèn trong phòng rực rỡ sắc màu, bàn trải khăn đỏ, bàn ghế sắp xếp hai bên chừa một lối đi trải thảm đỏ, hoa tươi hai bên được bày trí đẹp mắt, lại thêm tiếng nhạc du dương, không khí tràn ngập hạnh phúc.

Từ ngoài cửa Diệc Thuần mặc váy cô dâu khoác tay ba mình bước lên thảm đỏ, Mặc Phong đứng trên khán đài áo vest chỉnh tề chua tươm tất trù mền nhìn Diệc Thuần.

Diệc Thuần bước từng bước về phía Mặc Phong, nhớ đến chuyện hai năm trước.

Khi ấy ở đảo San Hô, Diệc Thuần bị lời Mặc Phong nói mà dao động. Cô biết làm như vậy sẽ rất bất công với Nhất Duy, cô không yêu anh chỉ vì phút nông nổi do tức giận Mặc Phong mới nói thích anh. Nhưng mà là Diệc Thuần không dám từ chối tình cảm của Nhất Duy.

Cho nên cái gì cũng là Mặc Phong làm, cô không hiểu ở đâu anh lấy ra cái bộ mặt “dày cả tăn” của mình để đứng trước mặt Nhất Duy đòi theo đuổi cô, còn là cạnh tranh công bằng với Nhất Duy. Cũng may Nhất Duy là luật sư nếu là kẻ khác thì sớm một quyền hạ xuống mặt Mặc Phong.

Nhất Duy cũng không phải không nói lí, Nhất Duy đồng ý với Mặc Phong, thế là cả hai bọn họ dành đến nửa năm để thể hiện tình cảm của mình dành cho cô.

Thật ra lúc đầu Diệc Thuần rất khó xử khi đứng giữa tình cảm của Mặc Phong và Nhất Duy, nhưng mà thời gian đã làm cho cô nhận rõ. Người cô thích là Nhất Duy, còn người cô yêu là Mặc Phong.

Thích và yêu rất khác nhau, chỉ chênh lệch nhau một bậc tình cảm nhưng khác xa hoàn toàn.

Ba cô trao tay cô cho Mặc Phong làm Diệc Thuần quay về thực tại, Diệc Thuần ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt trù mền dịu dàng như nước của anh dành ình, tâm can dâng lên một loại cảm xúc ngọt ngào nhất thế gian.

Nghi thức đám cưới diễn ra giống như bao đám cưới khác, nhưng mà đối với những nghi thức đơn giản này làm Diệc Thuần hạnh phúc khôn xiết, khi cha xứ hỏi cả hai có đồng ý lấy nhau không, cả hai đều trả lời bằng tất cả tình cảm dành cho nhau, hạnh phúc đến tận thế gian.

Thừa Tuyết đứng bên ngoài nhìn Diệc Thuần và Mặc Phong trao nhẫn cưới cho nhau thì mỉm cười chúc phúc họ.

Cô đưa cho nhân viên ở bên ngoài một hộp quà, căn dặn họ: “Khi nào cô dâu chú rể đám cưới xong thì phiền cô đưa cho họ cái này, tôi gửi tặng họ.”

-Được rồi, tôi sẽ chuyển đến họ giúp cô.

Thừa Tuyết cười một cái quay người rời đi.

Thừa Tuyết ra tới cửa lớn của khách sạn, ngửa đầu nhìn trời ôi hơi nâng lên. Bầu trời Việt Nam thật đẹp!

Diệc Thuần và Mặc Phong tiếp đãi khách khứa một lúc thì cả hai đi thay đồ khác, khi ở phòng thay đồ của cô dâu nhân viên đưa cho Diệc Thuần.

-Khi này có một cô gái gửi cho cô cái này. Cô ấy nói là món quà dành cho hai người.

Diệc Thuần nhìn thấy mảnh giấy trên hộp, ánh mắt sáng rực khi nhìn thấy hai chữ “Thừa Tuyết”, lập tức hỏi nhân viên kia: “Cô ấy bây giờ đâu rồi?”

-Cô ấy đi rồi.

-Cô ấy có nói gì không?

-Cô ấy chỉ nói gửi tặng cho hai người ngoài ra không nói gì cả.

Diệc Thuần sốt sắng thay nốt bộ soiree, sau đó chạy ra ngoài.

Đúng lúc Mặc Phong cũng thay đồ xong.

-Chuyện gì vậy Diệc Thuần?-Mặc Phong thấy cô hỏi hã liền hỏi

-Thừa Tuyết về Việt Nam rồi. Cô ấy tặng quà cưới cho chúng ta rồi rồi đi. Em cứ tưởng cô ấy sẽ không về được.

-Cô ấy, đang ở đâu?-Nhậm Tử Phàm đúng lúc đi đến nghe thấy, trầm lặng hỏi

Phía sau là Mặc Hàng cùng Tư Nguyên, còn dắt theo đứa trẻ khoảng hai tuổi.

-Cô ấy đã đi rồi. Nếu anh muốn gặp cô ấy thì hãy đuổi theo đi. Không chừng vẫn còn kịp.-Tư Nguyên tiến lên khuyên

-Chúng tôi...

-Thiếu chủ, đừng cứng nhắc quá. Khổng thể yêu nhau thì có thể thành bạn bè. Không lẽ hai người cả đời không gặp nhau, không nói chuyện với nhau sao?-Mặc Phong cũng khuyên một câu

-Thôi được.

Trong lòng anh cũng muốn gặp cô, muốn biết khoảng thời gian qua cô sống có tốt không?

Anh không quên được cô, dù là một ngày, một tháng, một năm hay là cả đời. Điều là mong nhớ cô!

Trình Ngụy từ công ty Lạc Thanh đi ra, anh về Việt Nam đã được hai ngày, tại vì Lạc Thanh xảy ra chút chuyện nên anh mới từ Las Vegas bay về Việt Nam xử lý công việc.

Bầu trời Việt Nam trong xanh, lại mang một màu sắc ảm đạm trong mắt anh, ngẩng đầu lên xuất hiện một khuôn mặt mờ ảo.

Là nhớ nhưng, là không thể quên được.

-Không cần xe.

Anh nói với tài xế xe đang mở cửa xe chờ anh vào ngồi, anh muốn đi xung quanh thành phố.

Cái gọi là duyên, đến một ngày nào đó lại gặp nhau!!! Không sớm, không muộn!

Thừa Tuyết đi đến Rosso, cánh chim bồ câu tung bay khi cô bước qua chúng, mọi người vẫn chậm rãi đi dạo xung quanh công viên, có đôi có cặp.

Cô nhìn thấy một đôi nam nữ nắm tay nhau bước đi trong công viên, gương mặt tràn đầy hạnh phúc. Cô nhìn thấy một đôi vợ chồng già đang ngồi trên ghế đá, không lãng mạn nắm tay nhau như giới trẻ, chỉ đơn thuần ngồi cạnh nhau đến cuối đời, như vậy chẳng phải lãng mạn nhất trên đời hay sao?

Thừa Tuyết đi hết con đường Vòm Lá Phong, đi tới quảng trường, nhìn một vòng tròn lớn chất đầy nước, ở giữa hồ nước tròn là những ngọn nước phun ra thành một vòng cung, trên đó rải rác vài lá phong đỏ rực.

Thừa Tuyết đi thêm vài bước, ánh mắt chợt dừng lại, bước chân đứng yên.

Thật là trùng hợp! À không, là sự sắp xếp đầy cố tình của ông trời.

Thừa Tuyết nhìn hai người nam nhân trước mặt mình, mỉm cười ngọt ngào: “Thật trùng hợp, lại gặp hai anh ở đây.”

Bọn họ đứng thành một hình tam giác, là một tam giác tình yêu, đầy ngọt ngào và đau khổ!

“Thì ra cô ấy đã ly hôn Trình Ngụy.”

“Thì ra cô ấy không về bên cạnh Nhậm Tử Phàm.”

Ánh mắt Nhậm Tử Phàm và Trình Ngụy sáng lên, đồng loạt cười dịu dàng nhìn cô.

-Anh muốn ở bên em, yêu hay không yêu đều không còn quan trọng nữa.

Cả hai lại đồng loạt lên tiếng, Thừa Tuyết đưa tay che miệng cười. Nếu như có bắt đầu lại, cô chắc chắn sẽ không làm cả ba bọn họ đau khổ nữa.

Kiếp này anh không thể, cho nên, kiếp sau anh nhất định sẽ đợi em, đợi em sớm hơn tất cả những người khác, gặp em sớm hơn một chút.

-Từ đây đến đó còn tới mấy năm nữa, em tính có sớm quá không? Nhưng mà còn Dễ Dễ có đồng ý không?-Khởi nhú mày hỏi

-Không giấu anh, em và Thừa Tuyết đang hẹn hò. Ý kiến này em cũng đã nói với cô ấy, cô ấy cũng không từ chối.

-Hai đứa này, còn nhỏ như vậy đã bày đặt yêu đương còn lo cả chuyện đính hôn. Được rồi, anh hai cũng không phản đối.

-Thật sao? Sau này anh hai cũng phải nói tiếp em đó.

-Được.

Bởi vì tình yêu của Lạc dành cho Thừa Tuyết quá lớn khiến Khởi phải ngưỡng mộ.

-Anh hai...-Lạc bỗng dừng gọi anh

-Hm?

-Nếu sau này, em không thể chăm sóc cho Thừa Tuyết, anh phải thay em chăm sóc cô ấy.-Lạc hạ giọng, ngược nhìn Khởi

-Bạn gái của em, đáng nhẽ phải là em chăm sóc cô ấy.

-Em nói nếu, anh phải hứa với em. Em không muốn Thừa Tuyết đau khổ, em yêu nụ cười của cô ấy. Nếu như thật sự em không thể bên cạnh cô ấy, anh phải thay em làm cô ấy cười.

-Lạc, em nói gì vậy?

-Anh hứa với em đi.

Lạc đưa tay lên, muốn ngoéo tay với anh.

Khởi im lặng một lúc, nhìn bàn tay của Lạc đưa ra, chần chừ vài giây mới vươn tay lên móc ngoéo hứa với Lạc: “Được, anh hứa.”

Nhưng mà, chính anh đã làm sai lời hứa. Anh không những làm Thừa Tuyết cười mà còn làm cô ấy phải khóc, phải đau khổ. Thù hận đã che mất lí trí của anh.

#3. Ngày mà cô quyết định chấm dứt với Nhậm Tử Phàm, trước đêm cô sẽ bay sang Las Vegas cô đã nhận được cú điện thoại của Nhậm Tử Phàm.

Ban đầu, cô không định nghe máy nhưng đến cuộc gọi thứ tư, cô mới bắt máy nghe.

Giọng anh khàn đục, đầy phiền muộn hỏi cô: “Em muốn biết những kỉ ức lúc trước của em không?”

Lúc đó cô sững người, tay cầm điện thoại lại run rẩy.

[...Nếu em muốn anh sẽ nói em nghe...]

Thừa Tuyết cúi mặt siết chặt tay, một lúc lâu lại nói: “Không cần. Đã gọi là quá khứ đã là những chuyện đã xảy ra, em không muốn nhắc đến.”

[...Vậy em, muốn biết về Lạc không?...]

-Lạc...

Cái tên này, từ bao giờ lại bị lãng quên trong tâm trí cô?

[...Em có một tình rất đẹp với Lạc, làm anh phải ghen tị...]

Cô có thể cảm nhận được nụ cười đầy thâm lương của anh.

-Em, em chỉ muốn biết? Nếu anh là anh trai của Lạc, vì sao phải làm em đau khổ?

Cô đến bây giờ vẫn không hiểu rõ.

[...Là bởi vì, thù hận...]

Đêm đó, cô đã khóc, khóc rất nhiều.

Anh kể cô nghe về ước mơ trở thành cảnh sát của mình, anh kể cô nghe về cái chết của cả nhà mình, anh kể cô nghe về những chuyện ba cô đã gây ra với anh, anh kể cô nghe về tình cảm lúc nhỏ giữa hai người.

Về sự thật, về con người thật - Khởi.

#4. Đêm trước ngày Thừa Tuyết và Trình Ngụy ra tòa ly hôn, khi ấy Thừa Tuyết nằm trên giường nhắm mắt ngủ. Trình Ngụy từ thư phòng bước qua, bước chân đầy nặng nề, tiếng thở dài rất khẽ nhưng lại làm căn phòng vốn im ắng lại thêm náo nức.

Trình Ngụy ngồi xuống bên giường, ngắm nhìn gương mặt của Thừa Tuyết. Anh muốn nhìn kỹ gương mặt của cô, bởi vì qua hết đêm nay, anh sẽ không được nhìn thấy gương mặt cô nữa.

Thời gian qua là một khoảng thời gian đầy đau khổ của anh khi phải ép mình lạnh nhạt với cô.

Trình Ngụy vươn tay ra vuốt tóc cô, chậm chậm sờ xuống má, dịu dàng.

Anh biết giữ cô bên cạnh cũng không thể vui vẻ, cô không yêu anh, anh có ép cũng chỉ làm cô thêm đau khổ. Anh muốn nhìn thấy cô hạnh phúc, có thể cười vui vẻ cho nên mới quyết định ly hôn.

Anh cúi người hôn lên trán cô, từ xuống mũi sau đó là bờ môi. Anh nhẹ nhàng chứa đầy ảm áp.

Anh nghiêng đầu, thì thầm vào tai cô: “Nếu như có một lần nữa, em vẫn chưa có ai đi bên cạnh, anh sẽ một lần nữa theo đuổi em, một lần nữa muốn ở bên cạnh em.”

Anh ngồi thẳng người, tay một lần nữa xoa má cô, ánh mắt nhu tình ngắm nhìn cô.

Một lúc sau anh mới rút tay về đứng dậy rời đi.

Khi nghe thấy tiếng đóng cửa, Thừa Tuyết bừng mở mắt, nước mắt nhanh chóng chảy ra khỏi hốc mắt, tay cô nắm chặt lấy chăn co người lại.

Nếu có kiếp sau, cô nguyện sẽ ở bên anh.

~ TRỌN BỘ

~Zing Blog

Cái gọi là duyên, đến một ngày nào đó lại gặp nhau!!! Không sớm, không muộn!

Hai năm sau...

-Alo?

[...Thừa Tuyết, đám cưới của tớ, cậu nhất định phải về nước đó...]

-Nhanh như vậy đã tới?

Thừa Tuyết ngồi xuống ghế trong trường quay, phát tay bảo đạo diễn cứ tiếp tục.

[...Thế nào đây? Tớ đang thử áo cưới, ba ngày nữa sẽ vào lễ đường. Cậu không về, tớ sẽ tuyệt giao với cậu...]-Diệc Thuần nghiêm giọng không cho cô từ chối

-Để tớ xem lại, bộ phim vẫn chưa quay xong.-Thừa Tuyết khó xử nói

[...Tớ không biết, nếu không tớ sẽ kêu Mặc Phong mua sẵn vé máy bay bắt cậu về...]

-Mặc Phong cũng không rảnh đến mức đó. Hôm đó tớ sẽ tranh thủ đến.

[...Nhất định phải đến. Đám cưới của tớ muốn có mặt cậu...]

-Nhất định. Tớ phải cúp máy rồi, pye.

Thừa Tuyết cúp máy, ánh mắt nhìn vào máy màn hình quay phim của đạo diễn.

Hai năm qua, sau khi ly hôn với Trình Ngụy, có một công ty ở Trung Quốc muốn hợp tác với cô để ra phim, cô cũng đồng ý. Ở Trung Quốc cũng đã hai năm.

Thời gian thật mau.

Nếu không vì đám cưới của Diệc Thuần, nhất định Thừa Tuyết sẽ không quay về Việt Nam. Cô thật sự rất khâm phục tình yêu của Diệc Thuần và Mặc Phong, bọn họ cuối cùng cũng cưới nhau, bọn họ dành sáu năm để có thể đến với nhau.

Thời gian qua cô cảm thấy sống rất tốt, có thể làm được những điều mình thích, vui vẻ sống qua ngày. Đồng nghiệp hợp tác với cô cũng rất tốt, công việc lại như cô mong muốn, nói chung lúc này cô không nghĩ đến gì cả, chỉ biết cuộc sống hiện tại đã quá đủ rồi.

-Cắt. Diễn rất tốt, hôm nay quay đến đây thôi.

Đạo diễn hô to, hai diễn viên quay xong được quản lý tận tình chăm sóc lại.

-Đạo diễn, nếu trong ba ngày liệu có quay xong không?-Thừa Tuyết xoay người hỏi đạo diễn ở bên cạnh

-Nếu chịu khó quay thêm hai cảnh mỗi ngày thì có thể. Biên kịch Tô, nếu cô bận thì chúng tôi có thể tự quay, cô không cần bận tâm.-đạo diễn suy nghĩ trong chốc lát thì nói

-Tôi biết rồi.

Mọi người bắt đầu dọn dẹp trong trường quay cũng từ từ đi về hết. Thừa Tuyết cũng không ở lại đứng dậy cầm túi xách rời đi.

Đám cưới của Diệc Thuần nếu cô không quay về thì không được, nhưng mà cô không muốn quay về Việt Nam.

.

Việt Nam...

Nhà hàng sang trọng xa hoa, ánh đèn trong phòng rực rỡ sắc màu, bàn trải khăn đỏ, bàn ghế sắp xếp hai bên chừa một lối đi trải thảm đỏ, hoa tươi hai bên được bày trí đẹp mắt, lại thêm tiếng nhạc du dương, không khí tràn ngập hạnh phúc.

Từ ngoài cửa Diệc Thuần mặc váy cô dâu khoác tay ba mình bước lên thảm đỏ, Mặc Phong đứng trên khán đài áo vest chỉnh tề chưa tươm tất tròng mắt nhìn Diệc Thuần.

Diệc Thuần bước từng bước về phía Mặc Phong, nhớ đến chuyện hai năm trước.

Khi ấy ở đảo San Hô, Diệc Thuần bị lời Mặc Phong nói mà dao động. Cô biết làm như vậy sẽ rất bất công với Nhất Duy, cô không yêu anh chỉ vì phút nông nổi do tức giận Mặc Phong mới nói thích anh. Nhưng mà là Diệc Thuần không dám từ chối tình cảm của Nhất Duy.

Cho nên cái gì cũng là Mặc Phong làm, cô không hiểu ở đâu anh lấy ra cái bộ mặt “dày cả tẩn” của mình để đứng trước mặt Nhất Duy đòi theo đuổi cô, còn là cạnh tranh công bằng với Nhất Duy. Cũng may Nhất Duy là luật sư nếu là kẻ khác thì sớm một quyền hạ xuống mặt Mặc Phong.

Nhất Duy cũng không phải không nói lí, Nhất Duy đồng ý với Mặc Phong, thế là cả hai bọn họ dành đến nửa năm để thể hiện tình cảm của mình dành cho cô.

Thật ra lúc đầu Diệc Thuần rất khó xử khi đứng giữa tình cảm của Mặc Phong và Nhất Duy, nhưng mà thời gian đã làm cho cô nhận rõ. Người cô thích là Nhất Duy, còn người cô yêu là Mặc Phong.

Thích và yêu rất khác nhau, chỉ chênh lệch nhau một bậc tình cảm nhưng khác xa hoàn toàn.

Ba cô trao tay cô cho Mặc Phong làm Diệc Thuần quay về thực tại, Diệc Thuần ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt tròng mắt dịu dàng như nước của anh dành ình, tâm can dâng lên một loại cảm xúc ngọt ngào nhất thế gian.

Nghi thức đám cưới diễn ra giống như bao đám cưới khác, nhưng mà đối với những nghi thức đơn giản này làm Diệc Thuần hạnh phúc khôn xiết, khi cha xứ hỏi cả hai có đồng ý lấy nhau không, cả hai đều trả lời bằng tất cả tình cảm dành cho nhau, hạnh phúc đến tận thế gian.

Thừa Tuyết đứng bên ngoài nhìn Diệc Thuần và Mặc Phong trao nhẫn cưới cho nhau thì mỉm cười chúc phúc họ.

Cô đưa cho nhân viên ở bên ngoài một hộp quà, căn dặn họ: “Khi nào cô dâu chú rể đám cưới xong thì phiền cô đưa cho họ cái này, tôi gửi tặng họ.”

-Được rồi, tôi sẽ chuyển đến họ giúp cô.

Thừa Tuyết cười một cái quay người rời đi.

Thừa Tuyết ra tới cửa lớn của khách sạn, ngửa đầu nhìn trời ôi hơi nâng lên. Bầu trời Việt Nam thật đẹp!

Diệc Thuần và Mặc Phong tiếp đãi khách khứa một lúc thì cả hai đi thay đồ khác, khi ở phòng thay đồ của cô dâu nhân viên đưa cho Diệc Thuần.

-Khi này có một cô gái gửi cho cô cái này. Cô ấy nói là món quà dành cho hai người.

Diệc Thuần nhìn thấy mảnh giấy trên hộp, ánh mắt sáng rực khi nhìn thấy hai chữ “Thừa Tuyết”, lập tức hỏi nhân viên kia: “Cô ấy bây giờ đâu rồi?”

-Cô ấy đi rồi.

-Cô ấy có nói gì không?

-Cô ấy chỉ nói gửi tặng cho hai người ngoài ra không nói gì cả.

Diệc Thuần sốt sắng thay nốt bộ soiree, sau đó chạy ra ngoài.

Đúng lúc Mặc Phong cũng thay đồ xong.

-Chuyện gì vậy Diệc Thuần?-Mặc Phong thấy cô hỏi hã liền hỏi

-Thừa Tuyết về Việt Nam rồi. Cô ấy tặng quà cưới cho chúng ta rồi rời đi. Em cứ tưởng cô ấy sẽ không về được.

-Cô ấy, đang ở đâu?-Nhậm Tử Phàm đúng lúc đi đến nghe thấy, trầm lặng hỏi

Phía sau là Mặc Hàng cùng Tư Nguyên, còn dất theo đưa trẻ khoảng hai tuổi.

-Cô ấy đã đi rồi. Nếu anh muốn gặp cô ấy thì hãy đuổi theo đi. Không chừng vẫn còn kịp.-Tư Nguyên tiến lên khuyên

-Chúng tôi...

-Thiếu chủ, đừng cứng nhắc quá. Khổng thể yêu nhau thì có thể thành bạn bè. Không lẽ hai người cả đời không gặp nhau, không nói chuyện với nhau sao?-Mặc Phong cũng khuyên một câu

-Thôi được.

Trong lòng anh cũng muốn gặp cô, muốn biết khoảng thời gian qua cô sống có tốt không?

Anh không quên được cô, dù là một ngày, một tháng, một năm hay là cả đời. Điều là mong nhớ cô!

Trình Ngụy từ công ty Lạc Thanh đi ra, anh về Việt Nam đã được hai ngày, tại vì Lạc Thanh xảy ra chút chuyện nên anh mới từ Las Vegas bay về Việt Nam xử lí công việc.

Bầu trời Việt Nam trong xanh, lại mang một màu sắc âm đạm trong mắt anh, ngẩng đầu lên xuất hiện một khuôn mặt mờ ảo.

Là nhớ nhưng, là không thể quên được.

-Không cần xe.

Anh nói với tài xế xe đang mở cửa xe chờ anh vào ngồi, anh muốn đi xung quanh thành phố.

Cái gọi là duyên, đến một ngày nào đó lại gặp nhau!!! Không sớm, không muộn!

-Trà xanh.

-Nhưng em muốn ăn trà xanh.-Thừa Tuyết cúi đầu chu mỏ

-Vậy thì em hỏi anh làm gì chứ? Anh lấy dâu.

Khởi cầm lấy viên kẹo dâu lên, tháo vỏ bỏ vào miệng mình. Thừa Tuyết ngẩng đầu cười bỏ viên kẹo trà xanh vào miệng.

-Anh Khởi, sau này anh có bỏ rơi em không?

-Tất nhiên không.

-Anh Khởi, anh có thương Thừa Tuyết không?

-Tất nhiên thương.

-Vậy sau này lớn lên, anh phải cùng Lạc ở bên em.

-Tất nhiên sẽ không bỏ rơi em, càng không thể làm em khóc. Anh sẽ yêu thương em, cả anh và Lạc.

-Anh hứa rồi.

#2. -Anh, em đến thăm anh đây.

Khiêm Lạc một mình chạy tới nhà của Vương Khắc Minh thăm Khởi.

-Mẹ cùng Viên Hy không đến sao?-Khởi cùng Lạc ngồi xuống sàn nhà trong phòng tập

-Chỉ một mình em đến thôi. Anh, anh nhớ Thừa Tuyết đúng không?-Lạc hí hửng hỏi

-Cô bé Dễ Dễ? Thế nào? Mới mười mấy tuổi đầu đã bày đặt yêu đương rồi sao?

-Anh hai... Thừa Tuyết lớn lên rất xinh đẹp, lại ngoan ngoãn dễ thương. Em định khi cả hai lên đại học sẽ nói với ba mẹ cho chúng em đính hôn.-Lạc vui vẻ kể

-Từ đây đến đó còn tới mấy năm nữa, em tính có sớm quá không? Nhưng mà còn Dễ Dễ có đồng ý không?-Khởi nhún mày hỏi

-Không giấu anh, em và Thừa Tuyết đang hẹn hò. Ý kiến này em cũng đã nói với cô ấy, cô ấy cũng không từ chối.

-Hai đứa này, còn nhỏ như vậy đã bày đặt yêu đương còn lo cả chuyện đính hôn. Được rồi, anh hai cũng không phản đối.

-Thật sao? Sau này anh hai cũng phải nói tiếp em đó.

-Được.

Bởi vì tình yêu của Lạc dành cho Thừa Tuyết quá lớn khiến Khởi phải ngưỡng mộ.

-Anh hai...-Lạc bỗng dưng gọi anh

-Hm?

-Nếu sau này, em không thể chăm sóc cho Thừa Tuyết, anh phải thay em chăm sóc cô ấy.-Lạc hạ giọng, nước nhìn Khởi

-Bạn gái của em, đáng nhẽ phải là em chăm sóc cô ấy.

-Em nói nếu, anh phải hứa với em. Em không muốn Thừa Tuyết đau khổ, em yêu nụ cười của cô ấy. Nếu như thật sự em không thể bên cạnh cô ấy, anh phải thay em làm cô ấy cười.

-Lạc, em nói gì vậy?

-Anh hứa với em đi.

Lạc đưa tay lên, muốn ngoéo tay với anh.

Khởi im lặng một lúc, nhìn bàn tay của Lạc đưa ra, chần chừ vài giây mới vươn tay lên móc ngoéo hứa với Lạc: “Được, anh hứa.”

Nhưng mà, chính anh đã làm sai lời hứa. Anh không những làm Thừa Tuyết cười mà còn làm cô ấy phải khóc, phải đau khổ. Thù hận đã che mất lí trí của anh.

#3. Ngày mà cô quyết định chấm dứt với Nhậm Tử Phàm, trước đêm cô sẽ bay sang Las Vegas cô đã nhận được cú điện thoại của Nhậm Tử Phàm.

Ban đầu, cô không định nghe máy nhưng đến cuộc gọi thứ tư, cô mới bắt máy nghe.

Giọng anh khàn đục, đầy phiền muộn hỏi cô: “Em muốn biết những kí ức lúc trước của em không?”

Lúc đó cô sững người, tay cầm điện thoại lại run rẩy.

[...Nếu em muốn anh sẽ nói em nghe...]

Thừa Tuyết cúi mặt siết chặt tay, một lúc lâu lại nói: “Không cần. Đã gọi là quá khứ đã là những chuyện đã xảy ra, em không muốn nhắc đến.”

[...Vậy em, muốn biết về Lạc không?...]

-Lạc...

Cái tên này, từ bao giờ lại bị lãng quên trong tâm trí cô?

[...Em có một tình rất đẹp với Lạc, làm anh phải ghen tị...]

Cô có thể cảm nhận được nụ cười đầy thê lương của anh.

-Em, em chỉ muốn biết? Nếu anh là anh trai của Lạc, vì sao phải làm em đau khổ?

Cô đến bây giờ vẫn không hiểu rõ.

[...Là bởi vì, thù hận...]

Đêm đó, cô đã khóc, khóc rất nhiều.

Anh kể cô nghe về ước mơ trở thành cảnh sát của mình, anh kể cô nghe về cái chết của cả nhà mình, anh kể cô nghe về những chuyện ba cô đã gây ra với anh, anh kể cô nghe về tình cảm lúc nhỏ giữa hai người.

Về sự thật, về con người thật - Khởi.

#4. Đêm trước ngày Thừa Tuyết và Trình Ngụy ra tòa ly hôn, khi ấy Thừa Tuyết nằm trên giường nhắm mắt ngủ. Trình Ngụy từ thư phòng bước qua, bước chân đầy nặng nề, tiếng thở dài rất khê nhưng lại làm căn phòng vốn im ắng lại thêm náo nức.

Trình Ngụy ngồi xuống bên giường, ngắm nhìn gương mặt của Thừa Tuyết. Anh muốn nhìn kĩ gương mặt của cô, bởi vì qua hết đêm nay, anh sẽ không được nhìn thấy gương mặt cô nữa.

Thời gian qua là một khoảng thời gian đầy đau khổ của anh khi phải ép mình lạnh nhạt với cô.

Trình Ngụy vươn tay ra vuốt tóc cô, chậm chậm sờ xuống má, dịu dàng.

Anh biết giữ cô bên cạnh cũng không thể vui vẻ, cô không yêu anh, anh có ép cũng chỉ làm cô thêm đau khổ. Anh muốn nhìn thấy cô hạnh phúc, có thể cười vui vẻ cho nên mới quyết định ly hôn.

Anh cúi người hôn lên trán cô, từ xuống mũi sau đó là bờ môi. Anh nhẹ nhàng chứa đầy ảm áp.

Anh nghiêng đầu, thì thầm vào tai cô: “Nếu như có một lần nữa, em vẫn chưa có ai đi bên cạnh, anh sẽ một lần nữa theo đuổi em, một lần nữa muốn ở bên cạnh em.”

Anh ngồi thẳng người, tay một lần nữa xoa má cô, ánh mắt nhu tình ngắm nhìn cô.

Một lúc sau anh mới rút tay về đứng dậy rời đi.

Khi nghe thấy tiếng đóng cửa, Thừa Tuyết bừng mở mắt, nước mắt nhanh chóng chảy ra khỏi hốc mắt, tay cô nắm chặt lấy chăn co người lại.

Nếu có kiếp sau, cô nguyện sẽ ở bên anh.

~ TRỌN BỘ

~Zing Blog

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sap-bay-tro-choi-nguy-hiem>